

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ ဇေဇော်ဝါရီလ၊ အတွဲ (၁၀)၊ အမှတ် (၇)

မိမိ
အ

အနုပညာ

မိမိ

BURMESE
CLASSIC

2016

သိပ္ပံ



၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇေဇော်ဝါရီလ
အတွဲ(၁၀)၊ အမှတ် (၇)

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးအား ဂိုဏ်းမြတ်နိုး
လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုး၍
ဂိုဏ်းပူဇော်ကန်တော့ပါ၏။

ဦးတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	... ဒို့အရေး
နိုင်ငံရေးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	... ဒို့အရေး
အချစ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၆) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု၊ ခိုင်မာရေး
စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
ခွဲစိတ်အခြေခံ ဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်
ဇယားထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ဇောကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာ
စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်စိတ်အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများပေါ်ပေါက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
ဓလ်ပုဒ်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြင့်တင်ရေး

တော်တော်မြဲမြဲ

အညွှန်းသတ် ဝိသုဒ္ဓါ သမ္မာဓာနသတ်

ပါး ဟုမ္မာသမ္မာ သမ္မာဓာန(၁) ဝိသုဒ္ဓါ သမ္မာဓာနသတ်

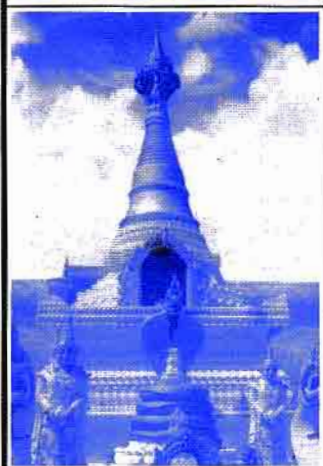
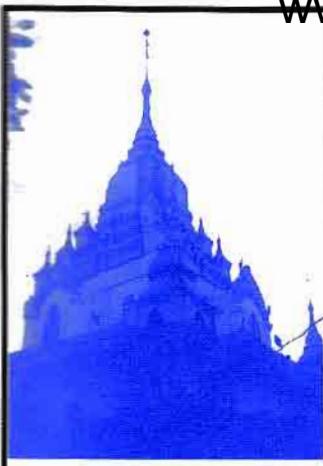
အညွှန်းသမ္မာ ဝိသုဒ္ဓါ သမ္မာဓာန(၂) ဝိသုဒ္ဓါ သမ္မာဓာနသတ်

အညွှန်း သမ္မာသမ္မာ သမ္မာဓာန(၃) သမ္မာဓာနသတ်

Union Publishing House

09-5158462 ငှ

ဖြန့်ချိသည်



ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

- ခုနစ်များရေးထိုးထားသည့် ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ) ၆
- ငတစ်ပါးမင်းကြီး ... မောင်တင်ကြွယ်(ပြည်) ၂၂
- နန်းသဲဘုရားကြီးနှင့် ... ဓဇသုတေသီဆရာမျိုး ၃၆
- မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မြန်မာ-ထိုင်းဆွမ်းဆန်စိမ်း... ပေါ်လွင်ဦး(ရေး) ၅၀
- သမိုင်းထွန်းပြောင်ရွှေနတ်တောင်စေတီ ... မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ဘွယ်) ၇၀
- ရှင်ကိုးရှင်ထဲက ကြည်နူးဖူးမြော် ... မုခ်စောနောင်ဖေ ၁၀၂

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- လမင်း(သို့မဟုတ်)မဂ္ဂင် ... အရှင်ကောဏ္ဍည ၁၂
- ကမ္ဘီရဆန်းကြယ်ရောင်ခြည်တော်အသွယ်သွယ် ... ဦးတင်အောင်(ဘော်ဆိုင်း) ၁၇
- မဖွားယုံ၏သားကောင်းဖော်မွန် ... တက္ကသိုလ်သူင်သီရိ ၁၉
- မင်္ဂလသုတ်နှင့် ကျွန်တော် ... ကိုဦး(လွိုင်ကော်) ၂၈
- မာရ်နတ်(၈) ... မုံရွာနေဇာ ၃၃
- ရှေးကုသိုလ်ကံ၏ကောင်းမှုကြောင့် ... မင်းဖေမြင့်(ပုဂံ) ၄၃
- ပရမတ်ဒါန ... မဟာထွန်း ၆၆
- ဗုဒ္ဓ၏ဓာတုစေတီနှင့် ... ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း) ၈၀
- ပဓာန နာယကဆရာတော်ဘန္တုပညာဝံသ ... တက္ကသိုလ်မြတ်ထင် ၁၂၅
- နမောတဿပူဇော်ကြ ... ယောဂီတိုးအောင် ၁၈၂
- အလုံဒီပါဝိဇ္ဇာမြို့ဟောင်းကြီးထဲမှာ ... မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ) ၂၄၀

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- ဘိုးဗုဒ္ဓေါ၏မန္တန်(၅)ပုဒ် ... ဆရာမင်းသိမ်းကျော်(မှော်ဘီ) ၄၅
- အင်းဝဘုရင်ပထမမင်းခေါင် ... မောင်လွမ်းရည်(ရွှေတောင်) ၈၃
- သရဏဂုံသုံးဆယ်အကောင်းဆုံးမို့ ... လှစံ(ပညာရေး) ၁၆၄
- ဆိုင်ခန်းဖွင့်လှောင် ရွတ်ပွားစေချင် ... နတ်မောက်မှတ်ကျောက် ၁၆၇
- ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်စေသော ... ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ) ၁၇၀
- မဟာသမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်ကြီး၏အစွမ်းနှင့် ... ဇရာမြေကျော်ဝေ ၂၂၉

အထွေထွေသုတ၊ ရသဆောင်းပါး

- နဂါးအရိုးပေါ်မှာရေးတဲ့စာ	... ကိုအေးမြင့်	၁၂၀
- ဂမ္ဘီရဆန်သောရေခွေးကြမ်း	... ရောမြေကျော်ဝေ	၁၆၈
- ထူးဆန်းထွေလာဤကမ္ဘာ	... မောင်လင်းအောင်	၂၀၆
- ဝိဇ္ဇာသီးကိုစားသုံးခြင်းကိုယ်တွေ့အကျိုးများ	... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၂၁၂
- စာအုပ်စင်	... သုတအံ့	၂၁၅
- မြစေတီကျောက်စာသို့	... မောင်သာ(ရှေး/ဟောင်း)	၂၂၃
- သရေခေတ္တရာပျူမြို့ဟောင်းမဟုတ်သော	... မာန်သစ်ဦး	၂၄၇
- တိုက်ကျင့်တရား၏စင်ကြယ်ရာ	... သက်လုံ	၂၅၉



ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

- ဝိညာဉ်ဘဝပေါင်းဆုံကြမယ်	... ညွန့်ဝင်း(နတ္ထလင်း)	၆၂
- ဂမုန်းနက်	... ပေါ်လွင်ဦး(ရေး)	၇၆
- တိမ်ဖုံးချိန်၌	... တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း)	၉၀
- အိမ်မက်လိပ်ပြာ	... ဇလွန်ကျော်ဦး	၁၁၆
- ဦးသီဟ၏ဂမ္ဘီရအကာအကွယ်	... အေးမောင်မောင်ဆန်း	၁၃၀
- အမှန်တကယ်ရွာပျောက်ကြီး	... ဂါဦးနွန်းကို	၁၄၄
- ကိုက်ချောင်းဖျားက ဖြစ်ရပ်ဆန်း	... ထွန်းတောက်	၁၅၇
- နေဝင်မြို့ဖျ မိုးချုပ်စလျှင်	... ကိုပြုံး(ဧကရာဇ်)	၁၇၁
- အဆိပ်သီး	... ရဲမြတ်တင်	၁၈၅
- မြစိမ်းရောင် မင်းသမီး	... မြသိန်း	၁၉၉
- သုသန်ကျောင်းက ပျဉ်သုံးချပ်	... ဆန်းဝင်းအောင်မြေ	၂၁၇
- နတ်	... ကောင်းသော်	၂၃၅
- အမေအို၏မေတ္တာ	... ကြည်ဝင်း	၂၅၀
- ကောင်းကင်သစ္စာ	... ဆန်းဝင်းသွေး(ပုတီးကုန်း)	၂၆၂



တိုင်းရင်းဆေး

- အဆိပ်ချဆေး	... မျိုးမောင်မောင်(ကပဆ)	၃၂
- မြွေပွေး၏ဆေးပြီးတိုအသုံး	... အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)	၈၆
- သင်သွေးတိုးရောဂါရှိနေလျှင်	... အလူမီနီယံ(ပြည်)	၈၇
- လေဖျန်း လေငန်း ဤဆေးစွမ်း	... နတ်မောက်မှတ်ကျောက်	၁၄၂
- ဆေးဘက်ဝင်သော ဆီးသီး	... အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)	၁၅၀
- ဆီးပူဆီနည်း ကင်းပျောက်စေသောပေါက်ပွင့်	... ကိုသက်ရှည်	၁၉၅
- တမာပင်နှင့် ဆေးအသုံး	... ဆရာဦးရွှေထွန်း(ရှေးလှော်ကား)	၂၃၃
- မန်ကျည်းတစ်ပင်လုံးဆေးစွမ်းသုံး	... တင်ထူး(ဇေယျဝတီ)	၂၇၀



- နာမက္ခရာသန်း	...	ဂဏ္ဍိရသရာလှမျိုး	၉၉
- အကြံပြုစာမျက်နှာ	...	ခေတ္တရာသရာကျော်	၁၁၃
- ၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မြန်မာ့သယံနှစ်လရာသီဖွားများ	...	ခန့်ကျော်စွာ	၁၃၈
- ၇ ရက်သားသမီး ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း	...	သက်နှင်းဆွေ (ပုပ္ပါး)	၂၀၃
- ၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့်သင့်ကံတရား	...	တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်	၂၁၅
- တားရောဂဏ္ဍိရကံကြမ္မာဟောကိန်း	...	သဘာဝဓမ္မဇရာသက်	၂၃၃

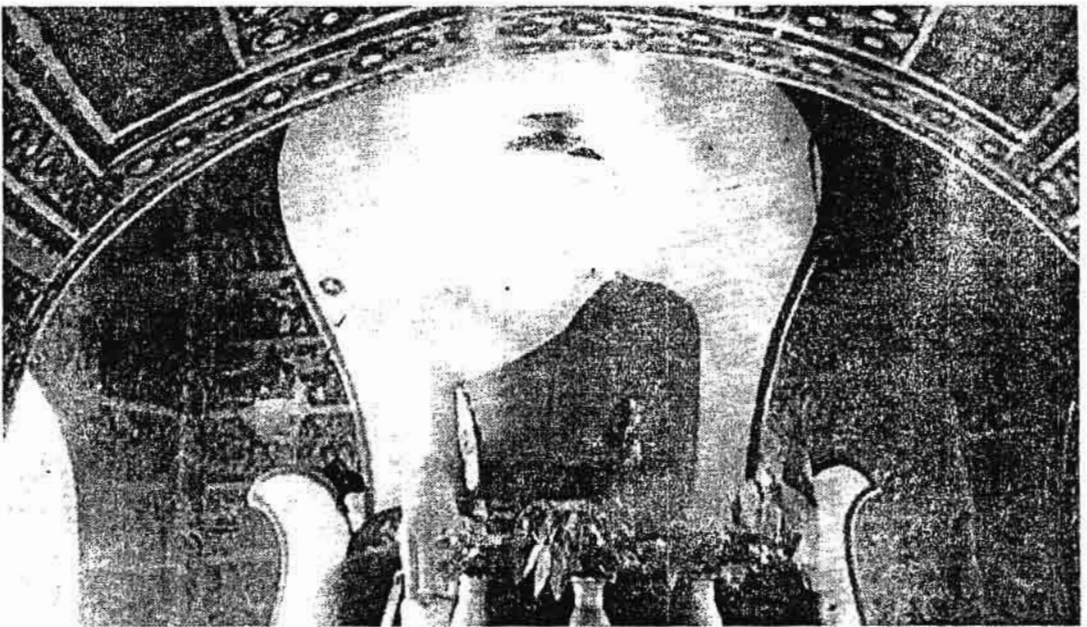


ဓမ္မဒါန

ရတနာမာန်အောင် ရုပ်ပွားတော်
စဘေရွာ မြစ်ခြေ

ဘုရားများ လေးထိုးထားသည် မြစ်ခြေအနီးမှ ဘုရားသုံးဆူ

ကျော်လင်း (မြစ်ခြေ)



၁၉၉၈၊ ဇူလိုင်လထုတ် ယဉ်ကျေးမှုမဂ္ဂဇင်း၌ စာရေးသူ အနေဖြင့် “မြစ်ခြေတစ်ဝိုက်မှ ဆေးပန်းချီများရှိသော ဘုရားစေတီ” ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် ကျပ်တိုးရွာ၊ ရွှေမြင်းတင်ဘုရားဝင်းအတွင်းရှိ စစ်ကဲကြီး၊ ရွှေဘုံသာ ဆုတောင်းပြည့်၊ ရှင်ပင်ပွင့်လင်းနှင့် ဥက္ကံကျော်စော ခေါ် အံ့ကျော်စောဘုရားများ၊ ညောင်လှရွာတစ်ဝိုက်ရှိ ရွှေမုဒြောဘုရား၊ သီရိမင်္ဂလာဘုရား၊ ဖောင်တော်ကျောက်ချ ခေါ် ဖောင်ကျောင်းဘုရား၊ ဖောင်ချည်တိုင်ဘုရား စသည့် ဘုရားလေးဆူ၊ သိမ်တော်ရွာ ရွှေကူကြီး

ဘုရားဝင်းအတွင်းရှိ ညီမ လေးဖော်ဘုရား၊ မြသိန်းတန်ဘုရား၊ ကျောင်းဦးဘုရား၊ လောကချမ်းသာဘုရားများရှိ ဆေးရေးပန်းချီများအကြောင်းတို့လည်း ပါဝင်ရာ၊ ဆေးပန်းချီများရှိသော ဘုရားတို့မှာ ထိုစဉ်က...

- (၁) ကျပ်တိုးရွာ ရွှေမြင်းတင်ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ ၅ဆူ၊
- (၂) ညောင်လှရွာ၌ ၄ဆူ၊
- (၃) သိမ်တော်ရွာ ရွှေကူကြီးဘုရားအတွင်း၌ ၄ဆူ၊
- စုစုပေါင်း (၁၃)ဆူအကြောင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။
- နောက်ပိုင်း ဆက်လက် သုတေသနပြုသည့်အခါ



ညောင်လှရွာလယ်ရွှေမုဋ္ဌာဘုရား



ဒိုဘုန်းမြတ်ရွာ သာသနာ နေရောင်ပါသို့လင်းစေသော်



ညောင်လှရွာသီရိမင်္ဂလာဘုရား

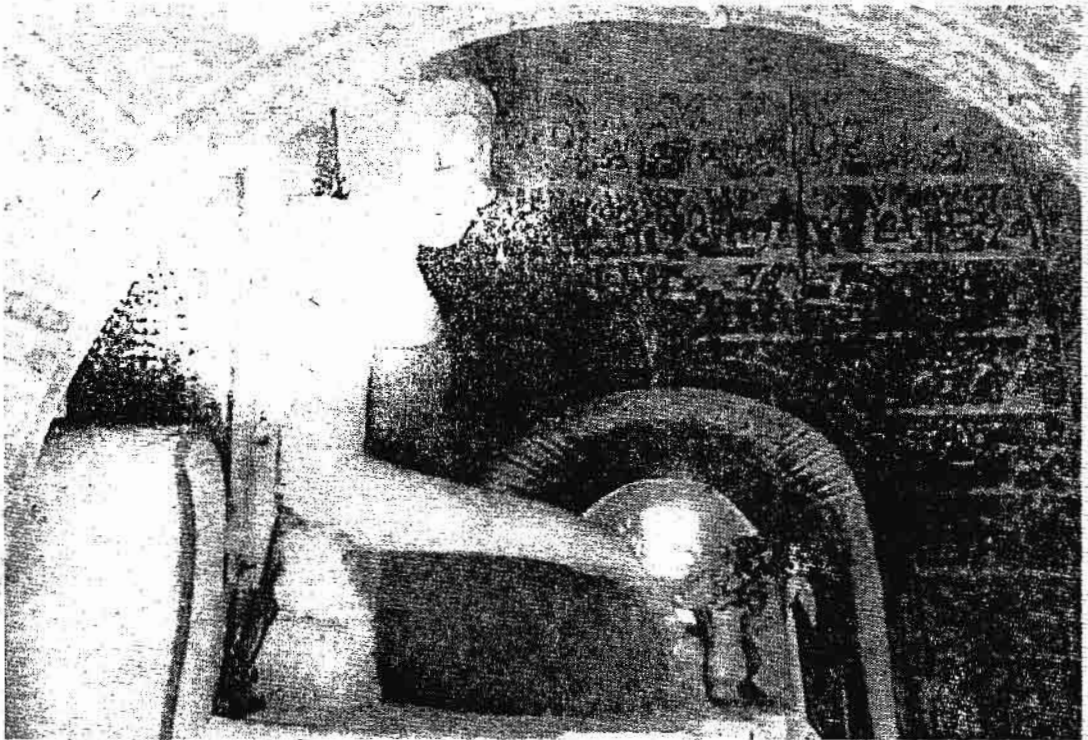
မြစ်ခြေအနောက်မြောက် ငှမိုင်အကွာ၌ “စဘေ”ဆိုသည့် ရွာအုပ်စု သုံးစုအနက် စဘေအနောက်အုပ်စုတွင် ရတနာ ဖန်အောင် ဆိုသည့် ဘုရားတစ်ဆူလည်း ဆေးပန်းချီများ ဇွဲကုဋီတိုက်နှင့်အပြည့် ရေးခြယ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပြန် သည်။ ထိုစဘေရွာမှာ ညောင်လှရွာ၊ သိမ်တော်ရွာတို့နှင့် ဆောင်မြောက် တစ်တန်းတည်းအနေအထားတွင် ရှိပါသည်။ ညောင်လှနှင့် စဘေတည်တည့် တစ်တန်းတည်းတိုင်းပါက ဂူရိုင်ကျော်ခန့်သာ ကွာဝေးပါသည်။

သိမ်တော်ရွာ ရွှေကူကြီးဘုရားမှာ ပုဂံပြည့်ရှင် ကျွဲစွမ်းကြီး၏ သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်သူ မမင်းလှ၏ နောက် ဦးတွင် ရဟန်းလူထွက် သံပျင်အမတ်၏ ဇနီးဖြစ်သည့် သံပျင်မင်းသမီး တည်ခဲ့သည့် ဘုရားဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘုရား ဝင်းထဲရှိ ကျွဲစွမ်း၏ သမီးတော် လေးယောက် ကြီးစဉ် ယထိုက် တည်ထားသည့် ညီမလေးဖော်ဘုရား ခေါ် ဘုရား လေးဆူတို့မှာ မှန်ပေါက် သုံးပေါက်စီပါရှိပြီး မြောက်ဘက် ဆုံးဖြစ်သည့် အစ်မကြီး၏ ဘုရားမြောက်ဘက်မှန်ဝမှ တည့် တည့် တောင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပါက လေးဆူမြောက် ဆောင်ဘက်ဆုံးဘုရား၏ တောင်ဘက်မှန်ပေါက်အထိ တိုးယှိ ပေါက် တစ်တန်းတည်းတွင် ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့နိုင်ပါ သည်။

ထိုဘုရားများအကြောင်းကို လွန်ခဲ့သည့် ၂နှစ်ခန့်က “ကျွဲစွမ်း သမီးတော်များ၏ ကောင်းမှုတော်များ”ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဂန္တိရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာပင် ရေးသားတင်ပြ ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရွှေကူကြီး (သို့မဟုတ်) ထို သျှင်ပင်မဟာ ရွှေကူကြီးဘုရားမှာ ပုဂံဘုရင် ၄၉ ဆက်မြောက် ကျွဲစွမ်း ၏ သမီးတော် သံပျင်မင်းသမီးတည်ခဲ့သည့် ဘုရားဖြစ်သည့် အတွက် ထိုဘုရားဝင်းအတွင်းရှိ ညီမ လေးဖော်ဘုရား၊ မြသိန်းတန်ဘုရား စသည့် ဘုရားတို့ရှိ ဆေးပန်းချီများမှာ ပုဂံခေတ် လက်ရာများဖြစ်သည်ဟု အလွယ်မှတ်ယူနိုင်ပါ သည်။

သိမ်တော်ရွာ၏ တောင်ဘက်တစ်ရွာကျော်တွင် ညောင်လှဆိုသည့်ရွာရှိသည်။ မြစ်ခြေမြို့မှ ခုခိုင်ခွဲခန့်မျှသာ ဝေးသည်။ ထိုရွာ၌ ဆေးရေးပန်းချီရှိသော ဖောင်ကျောင်း၊ ဖောင်ချည်တိုင်း၊ ရွှေမုဋ္ဌာနှင့် သီရိမင်္ဂလာဟူသော လိုဏ် မှန်ပါသည့် ဘုရားလေးဆူရှိပါသည်။ ဖောင်ကျောင်း ခေါ် ဖောင်တော်ကျောက်ချဘုရားနှင့် ဖောင်ချည်တိုင်ဘုရားတို့၏ ဘုရားနှစ်ဆူတွဲအကြောင်းကိုလည်း ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ထုတ် ဂန္တိရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားတင်ပြပြီးဖြစ်ပါ သည်။

ရွှေမုဋ္ဌာဘုရားအကြောင်းကို ၁၉၉၈ ခု၊ သီလဝ



ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း၌ လည်းကောင်း၊ သီရိမင်္ဂလာဘုရား အကြောင်းကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်အတွင်းက မြစ်မခ မဂ္ဂဇင်း၌ လည်းကောင်း၊ ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မြစ်ခြေအနီးတစ်ဝိုက် ဆေးပန်းချီရှိသော ဘုရားပေါင်း (၁၄)ဆူရှိသည့်အနက် ညောင်လှရွာ ရွှေမုဌေ၊ သီရိမင်္ဂလာနှင့် စဘောရွာ ရတနာ မာရ်အောင်ဘုရားသုံးဆူတို့သာလျှင် ခိုင်မာသော သက္ကရာဇ် ရက်စွဲများ ရှိကြသည်။

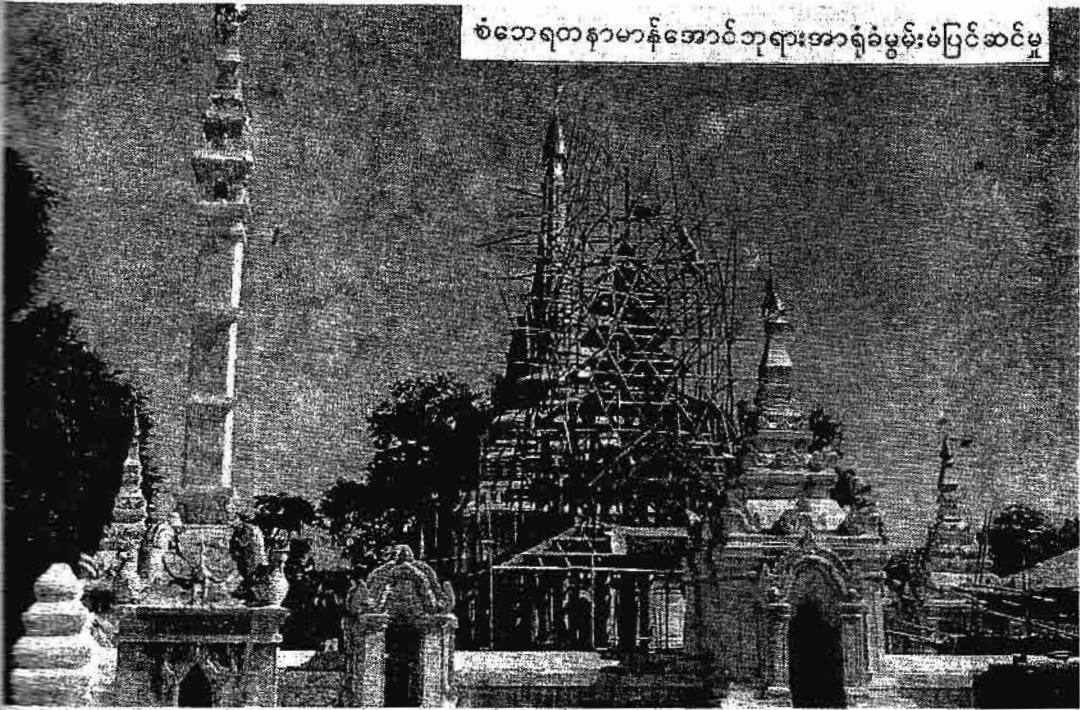
စာရေးသူအနေဖြင့် ထိုသို့ ရက်စွဲခိုင်ခိုင်မာမာရှိသည့် အတွက် အလွန်ပင် ကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။ ညောင်လှရွာ လယ်ရှိ ရွှေမုဌေဘုရား၏ လိုက်အတွင်း ဆေးရေးပန်းချီများ အကြား အရေတောင်ထောင့်၌ ရေးထိုးထားသည်မှာ မင်းပွဲ ၌ အောင်ဆုပေးသနားတော်ခံရသည့်အတွက်ဆိုပြီး ဘုရား သာသနာတော်တွင် လူ၏အဖြစ်ကို ရသော ညောင်လှရွာ နေ ဘုရားဒကာ စံတိုး၊ ဘုရားဒကာမ မိနင်းမျိုး၊ ဘုရား ဒကာမ ဘွားရှင်မိချစ်၊ ရှင်ငြိမ်းပုံ၊ ရှင်မိုးကောင်း၊ ရှင်ဇယ်၊ မိရှင်ဇယ်၊ မိရှင်ဇ ဟု ဘုရားဒကာ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို ဖော်ပြကမ္မည်းထိုးထားသည်။ ထိုအလှူရှင်တို့၏ အထက်နား တွင် ၁၀၇၁ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၅ရက်၊ သောကြာနေ့ဟု ရက်စွဲထိုးထားသည့်အပြင် တတာပုံအခိုင်းနှစ်ဝိုင်းလည်း ရှိ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသက္ကရာဇ်မှာ အင်းဝ၌ ညောင်ရမ်းမင်းဆက်၏ မာရ်အောင်ရတနာ ဒါယကာမင်း နန်းတက်ပြီး ၄နှစ်အကြာ ဟု တွက်ချက်ရရှိသည်။ ထိုမင်းအကြောင်း၌ မင်းအဖြစ်ကို ရရှိပြီး တစ်နှစ်မြောက် ၁၀၆၈ ခု၊ တော်သလင်းလပြည့် ကျော် ၁၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဗြဟ္မာတော်သို့ ထွက် တော်မူရာတွင် ငကင်းစားကို ရာဇပတေ၊ ညောင်လှစားကို ဇေယျယောစာ၊ ခုံချောင်းစားကို ယောသေမန်း စသည်ဖြင့် ပေါင်း (၃၀)ကို အမည်သနားတော်မူသည်(မှန်နန်း တတိယ တွဲ၊ စာမျက်နှာ ၃၂၅)ဆိုသည့်အတွက် ရွှေမုဌေဘုရားကို ပြန်လည်ပြုပြင်သည့် ဘုရားဒါယကာ စံတိုး ဆိုသည်မှာ ဇေယျယောစာဘွဲ့ရရှိသူ ညောင်လှစားပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရွှေမုဌေ ဟူသော ဘွဲ့တော်ရှိသည့် ဘုရားတို့၏ မူလ ဒါယကာမှာ ရေတွင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းေးထောင်၊ ရေကန် ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့၏ ဒါယကာ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်သည့်အခါ ရာသီဥတုဒဏ် ရန်သူမျိုးငါးပါးဒဏ်တို့ကြောင့် ယိုယွင်းပျက်စီးမှုများ ရှိလာ ပါသော်လည်း ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်စစ်များကို ဌာပနာ ကိန်းဝပ်စေသောကြောင့် တန်ခိုးတော်အရ သာသနာကို ကြည်ညိုကြကုန်သော မင်းနှင့် ပြည်သူတို့က ခေတ်အဆက်



စံသောရတနာမာန်အောင်ဘုရားအာရုံခံမွမ်းမံပြင်ဆင်မှု



ဆက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် မွမ်းမံပြုပြင်ခဲ့ကြသောကြောင့် သာ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် နှစ်ထောင်ချီ ကြာမြင့်အောင် ထည်ရှိနေကြခြင်းကြောင့် ဖူးမြော် မြင်တွေ့နေရခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ ဤညောင်လှ ရွှေမုဂ္ဂောဘုရား၏ နောက်ဆုံး အိယကာ မှာ အင်းဝခေတ်က ယေယျယောဓာဘွဲ့ခံ ညောင်လှစား စံတို့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြန်လည်ရေတွက်ပါက နှစ်ပေါင်း (၃၀၀)ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

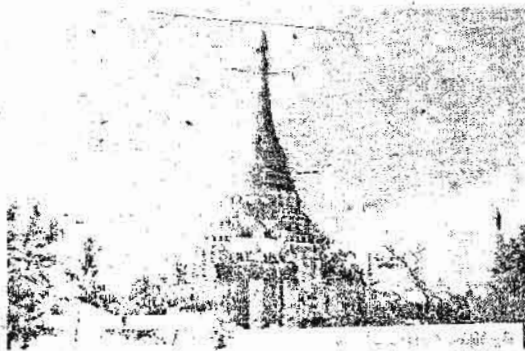
ရွှေမုဂ္ဂောဘုရားကဲ့သို့ပင် ညောင်လှရွာ၏ အနောက် ခြောက်ကျကျ မနီးမဝေး၌ ဆေးပန်းချီလည်းရှိပြီး။ ထိုဆေး ပန်းချီများကို မည်သည့်နေ့က စတင်ရေးဆွဲသည့် ရက်စွဲ ထိုထားသည့် သီရိမင်္ဂလာဘွဲ့တော်ချီသည့် ကုလားကျောင်းခံ ဘုရားတစ်ဆူလည်းရှိသည်။ လေးဘက်လေးတန် မှန်ပေါက် ချီသည့် ဂန္ဓကုဋ်နှင့်အထက် ထောင်စေတီ လေးဆူပါသည့် ဘုရားဖြစ်၏။ ဘုရားလိုဏ်အတွင်းဝယ် နီပြည်သည့် အစိမ်း ဆောင်နှင့် အနက်ရောင်တို့ လွှမ်းသည့် ဆေးပန်းချီများ ရှိ ၏။ ထိုဆေးပန်းချီများကို သက္ကရာဇ် ၁၀၇၇၊ တော်သလင်း ထဆန်း ၇ရက်နေ့တွင် စသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ထူးခြားချက်မှာ ဘုရားအိယကာ မည်သူမည်ဝါဟု ရွှေမုဂ္ဂောဘုရားမှာကဲ့သို့ မရေးထားသော်လည်း ဘုရား အိယကာ၏ ဆုတောင်းစာများမှာ လွန်စွာ မြင့်မြတ်တန်ဖိုးရှိ ထူသည်။ ဖော်ပြရလျှင်...

ဆေးပန်းချီခြယ်၍ တန်ဆာဆင်ရသော ကောင်းမှု ကြောင့် အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူလျှင် ဟေိ ဘိက္ခုနှင့် ပြည့်စုံစေ၊ သီကြားမင်း အစရှိသော ဘဝ၊ တိဟိတ် ဥက္က ပဋိသန္ဓေနှင့် ပြည့်စုံစေ၊ ပဋိသန္ဓေနေရစဉ် မိခင်၊ ဖခင်သည် လမင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်စေ၊ မိခင်အန္တရာယ်ကင်း စေ၊ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်ရလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဗေဒင် လေးပုံ ကို တတ်ကျွမ်း၍ သာသနာတော်၏ အစီးအပွားကို ဆောင် ရွက်ရစေဟု ပါရှိသည်။ ၎င်းအပြင် သီရိဥပမ္မာ မဟာရာဇာ ဗိပတိဘုန်းတော်ရှိသော ရေမြေရှင် မင်းတရားကြီးသည် “ရတနာပူရ”မည်သော အင်းဝ နေပြည်တော်ကြီးကို ပြုစု တော်မူသည်ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ထိုဘွဲ့တော်အရဆိုလျှင် သီရိဓမ္မာ မဟာရာဇာဗိပတိ ဘွဲ့တော်ခံ မင်းမှာ သက္ကရာဇ် ၈၄၂ ခုနှစ်တွင် နန်းတက် သည့် အင်းဝဘုရင် ခုတိယ မင်းခေါင် ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ် လျှင် ဤသီရိမင်္ဂလာဘုရား၏ မူရင်းအိယကာမှာ ခုတိယ ဘုရင်မင်းခေါင်ပင် ဖြစ်လေသလားဟု တွေးတောဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက ဤဘုရားမှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀၀) ကျော်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု တွက်ချက်ရရှိပါသည်။

ဘုရား၏ လိုဏ်အတွင်း ပလ္လင်ထက်ဝယ် ညောင်ရွက် ပုံ တံကဲ့ကို မှီ၍ နောက်ကျောချင်းကပ် ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူ ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက် အာရုံခံဘက်သို့



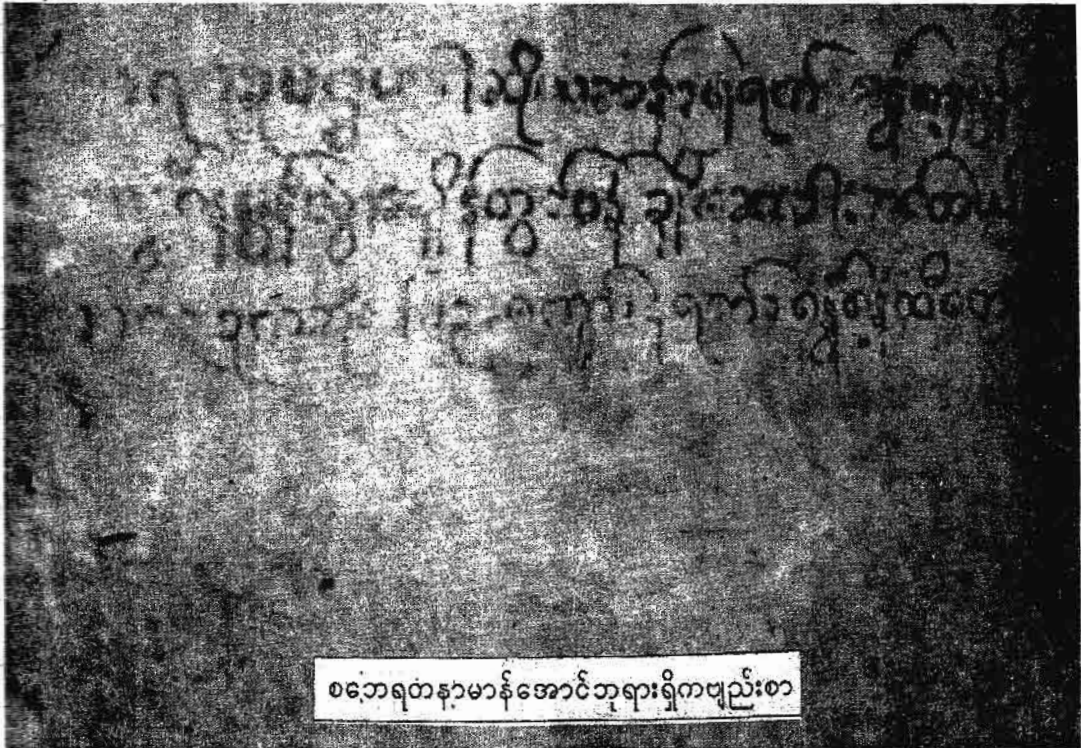
ပျက်နာနေသည့် ဆင်းတုတော်မှာ အကြီးဖြစ်သည်။

ရေးထိုးထားသည့် စာလုံးတို့တွင် ဇိနကို “ဒ-မောက် ချ” မဟုတ်ဘဲ “ရေးချ”ထားသည့်အတွက် “အ”ကဲ့သို့ဖြစ် နေခြင်း။ “အရိမဒေးယျဘုရားရှင်အဝံတော်ဝယ်”တွင် “စံ” ဖြင့် မထဲဘဲ “ခံ”ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြာတိုက်တွင် နေရ သကဲ့သို့ ကျဉ်းမြောင်းပိပြင်ခြင်းမဟိသည်ဖြစ်၍ ချန်သာစွာ နေရသည်ဖြစ်စေဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သက္ကရာဇ်ကို ရေးရာတွင် သင်္ကြပ်ဟု လည်းကောင်း၊ တရားသုံးပါးဆိုရာ၌ “ပ”ကို “ရေးချ”ထားသည့်အတွက် “ဟ”အက္ခရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းတို့မှာ ထူးခြားပါသည်။ အချို့က သက္ကရာဇ်ကို သင်္ကြပ်ဟု ရေးသားထားသည့်အတွက် သင်္ကြပ်ဟု ထင်သူ များလည်းရှိသည်။ အထူးသဖြင့် “သော”သုံးစွဲရမည့် နေရာ တိုင်းတွင် “င”ဂဏန်းကိုသာ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ



သည်။ ရေးထိုးထားသည့် သက္ကရာဇ် ၁၀၇၇ တွင် အင်းဝ၌ မာန်အောင် ဓါယကာ ဘုရင်၏ သားတော် မဟာသီဟသူရ မွေရာဇာ တနင်္ဂနွေမင်း နန်းတက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာ ကာလ ဖြစ်သည်ဟု တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။

ညောင်လှဘုရားနှစ်ဆူကဲ့သို့ သက္ကရာဇ်ရေးထိုးထား သည့် ကျန်ဘုရားတစ်ဆူမှာ မြစ်ခြေအနောက်မြောက် ၄ပိုင် အကွာရှိ စဘောအနောက်စုရွာမှ ရတနာမာန်အောင်ဘုရား ဖြစ်သည်။ ထိုဘုရားတည်ရှိရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်း အတွင်း၌ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုကျော်ကျော်က ရေးဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီး တစ်ကျောင်းရှိခဲ့သည်။ ထို ကျောင်းကို သိပ်တော်ရွာရှိ ရွှေကူကြီးဘုရားကို တည်ခဲ့သည့် သံလျှင်မင်းသမီးက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်ဟု ဧသခံ တို့က ယုံကြည်နေကြသည်။ ထိုကျောင်းဟောင်းကြီးအနီး ရှိ ရတနာမာန်အောင်ဘုရားကိုလည်း အချို့က ယုံကြည်နေ ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုဘုရားမှာလည်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်ကတည်းက တည်ရှိနေခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားအဖြစ် ဘုရားလိုက်အတွင်း၌ ရေးသား သည့် ဆေးရေးပန်းချီရေးဆွဲသည့် မှတ်တမ်းသက္ကရာဇ်က သက်သေပြလျက်ရှိပါသည်။



စဘောရတနာမာန်အောင်ဘုရားရှိကဗျည်းစာ

လောကမာန်အောင်ဘုရားမှာ ဂန္ဓကုဋီတိုက် ကုလား ကျောင်းအောက်ခံ၌ မှန်ပေါက် သုံးပေါက်ပါရှိသည်။ ကျောင်း တော်၏ အရှေ့ဘက် နံရံကို ကျောပြု၍ ပလ္လင်နှင့် တံကဲတော်ရှိပြီး ၎င်းထက်ဝယ် ဉာဏ်တော် ၅ပေခန့်မျှ ရှိ သည့် ဘူမိဗဿရ မုဒြာဖြင့် ရုပ်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ကိန်းဝပ်စံပယ်လျက် ရှိသည်။ လိုဏ်နှင့်အပြည့် ဆေးပန်းချီခြယ်သထားသည်။ ထူးခြားသည်မှာ လက်နှင့်ကိုယ်ကြည့်ပါက ဖောင်းကြွသဘော ဖြိုး ခံစားရရှိသည်။ ဆေးပန်းချီ စတင်ရေးဆွဲသည့်နေ့မှာ ၁၈၇၇ ခု၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၅ရက်နေ့ မွန်းလွဲမှ စတင် ရေးဆွဲပြီး ၁၀၈၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၄ရက်၊ တနင်္ဂနွေ နေ့ ထီးတော်တင်၏ဟု လိုဏ်အတွင်းမြောက်ဘက် နံရံ အောက်ခြေ၌ ကမ္ပည်းတင်ထားသည်။ ခုစဉ်က လက်ရေး နှင့် စာသားကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ တင်ထားပါသည်။ ထိုခုနှစ်မှာ ဘိုးတော်ဘုရား အမရပူရမြို့ကို စတင်တည်ထောင်အပြီး ဥဒ္ဓနစ်အကြာမှာဖြစ်သည်။

စဘော ရတနာမာန်အောင်ဘုရား ရုပ်ပွားတော်၏ ထူးခြားချက်မှာ ညာဘက် လက်တော်မှ လက်ချောင်းများမှာ တခြားရုပ်ပွားတော်များကဲ့သို့ ပူးကပ်မနေဘဲ လက်ချောင်း တစ်ချောင်းစီ ကွဲခြားနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သလို တံကဲ

တိုင် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တောက်ထိုးဆင်းနေသည်။

သမိုင်းအထောက်အထားအရ ပြောရပါမူ မြစ်ခြေ၏ ဖိမိင်ခန့်ပတ်လည် ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း ဆေးရေးပန်းချီများ ရှိသော ဘုရားစေတီမှာ ၁၄ ဆူရှိသည့်အနက် ညောင်လှရွာ ရွှေမုဂ္ဂောဘုရား၊ သီရိမင်္ဂလာဘုရားနှင့် စအေအနောက်ရ ရှိ ရတနာမာန်အောင်ဘုရားသုံးဆူတို့မှာ သက္ကရာဇ်များ ရေးထိုးထားသည့် အထောက်အထားအခိုင်မာဆုံး ဘုရား များဖြစ်ကြသည့်အတွက် ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်မှု ပြုပေးကြပါရန် သမိုင်းသုတေသီများအနေဖြင့် ဆက်လက် သုတေသနပြုပေးကြပါရန် စာရေးသူအနေဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

(ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူးပေးပါသော မြစ်ခြေမှ ကဗျာ ဆရာ လင်းသီလနှင့် ငြိမ်းအေးတို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိ ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။)

ကျော်လင်း (မြစ်ခြေ)

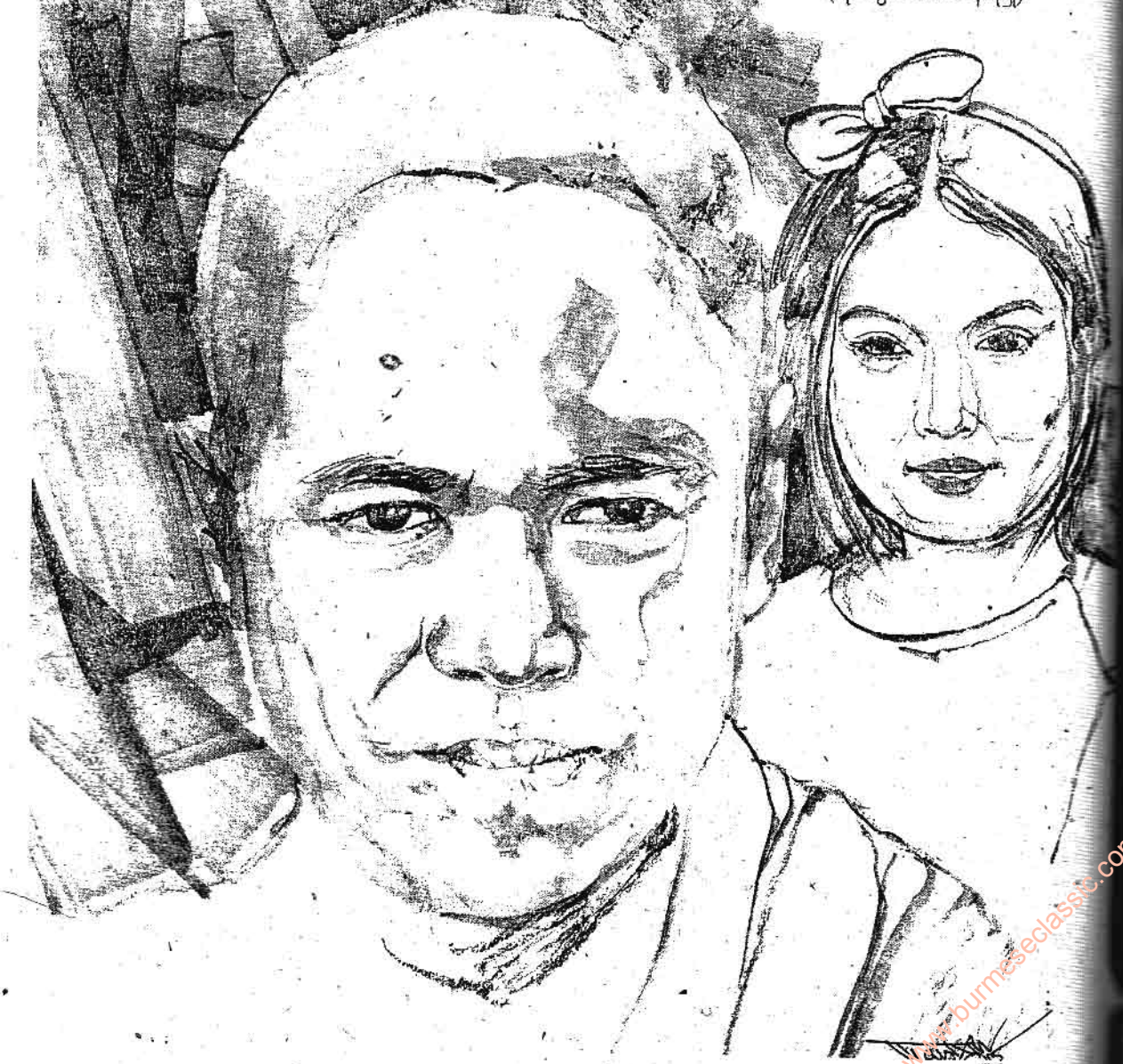
ကျမ်းကိုး

- ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး တတိယတွဲ။

အရှင်တောဏ္ဍည

အရှင်တောဏ္ဍည

(ရင်တွင်းသာသနာပြု)





ဓမ္မသိဒ္ဓိ လိုဏ်ဂူကျောင်းလေးမှ ဆရာတော်

ထုံးတုံးကျေးရွာကလေးသည် မန္တလေး-ပြင်ဦးလွင် ကားလမ်းဘေးရှိ ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ထိုဒေသလေးသည် ထုံးတုံးသူများ ပေါများသော ဒေသလေးဖြစ်သည်။ ထုံးတုံးသူများကို အခြေပြု၍ ထုံးဖိုမှ ထုံးတုံးဖြစ်လာပါသည်။ မန္တလေးဦးမှ ကြည့်လိုက်လျှင် ညီပြာပြာတောင်တန်းကြီး၏ တောင်ဘက်အဆုံးနေရာတွင် တည်ရှိ၍ ထုံးကျောက်များ အလွန်ပေါများသောဒေသလည်း ဖြစ်သည်။

ထုံးကျောက်တုံးများသည် ကျောက်တုံးသဏ္ဌာန်ဖြစ်သော်လည်း မီးနှင့် စနစ်တကျဖုတ်လိုက်လျှင် မီးကျက်သွားပြီး အဖြူရောင် ထုံးအခဲကြီးများဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုထုံးအတုံးအခဲကြီးများပေါ်သို့ ရေစက်ရေမှန်များ ကျရောက်သွားသောအခါ အပူငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကွဲအက်၍ အမှုန်ဘဝသို့ ပြန်လည် ပြောင်းလဲ၍သွားပါသည်။ ၎င်းကို ထုံးဖောက်သည်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထုံးဖောက်ထားသော ထုံးပုံအတွင်းသို့ နို့ဆီခွက်ဖြင့် ရေထည့်ပြီး ကြက်ဥပြုတ်နိုင်လောက်အောင် အပူချိန်ရှိပါသည်။

ထုံးတုံး၏ သဘာဝဖြစ်ရပ်မှာ မြေကြီးထဲမှာ ရှိနေသော ထုံးဓာတ်များသည် တစ်နေရာတည်းတွင် စုပေါင်းသွားသည်။ မြေကြီးအောက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားရာမှ အဖေါ့မှ မြေသားများ၏ ဖိအားများကြောင့် ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းသွားသည်။ မြေတွင်းအပူဓာတ်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း မာကျောသွားပြီး ထုံးကျောက် အစိုင်အခဲများဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ မြေကြီးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေရာမှ မိုးလေတို့၏ ဒဏ်ကြောင့် အချို့တောင်တန်းများအဖြစ် ပြန်လည်ပေါ်လာသည်။ အချို့နေရာများတွင် မြေတွင်း ရေစီးကြောင်းများမှတစ်ဆင့် ထိုထုံးကျောက်သားများကို ရေစီးက တိုက်စားသွားသည်။ ထိုတိုက်စားခံရသော ထုံးကျောက်များ အပေါ်ပေါက်သွားသဖြင့် လိုဏ်ခေါင်းနှင့် လိုဏ်ဂူများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထုံးတုံးကျေးရွာအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ထုံးကျောက်တောင်များ ပေါများသောကြောင့် လိုဏ်ခေါင်း၊ လိုဏ်ဂူများလည်း ပေါများပါသည်။ ထို့ကြောင့် တရားဓမ္မကျင့်ကြံသူများ၏ ထိုင်လည်ကျက်စားရာဒေသလည်း ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာလောင်းလိုက်သူများနှင့် ဝိပဿနာလောင်းလိုက်သူများသည် ထိုဒေသအတွင်း၌ အလွန်ပေါများပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခင်က ဝံဂူဟု ခေါ်သော်လည်း ယခုအခါ စကြာ

တောင်ဂူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယခင်က လက်ဝါးတစ်ထောင်ဂူကို ယခုအခါ ဓမ္မသိဒ္ဓိလိုဏ်ဂူဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အမည်များဖြင့် သူတော်ကောင်းကြီးများ သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့သော ဒေသများဖြစ်သည်။

ထုံးတုံးနှင့် ထိုဂူရှိရာဒေသတို့သည် (၆) မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ကိုဘသာနှင့် မယ်ခင်တို့ လင်မယားသည် ထိုဓမ္မသိဒ္ဓိလိုဏ်ဂူအနီးရှိ ယာတောကို လုပ်ကိုင်ရသော မိသားစုဖြစ်ပါသည်။ တောင်ယာစိုက်ချိန်ရောက်လျှင် မယ်ခင်နှင့် ကိုဘသာတို့ တောင်ယာကို သူရင်းငှားလိုက်လုပ်ကြပါသည်။ တောင်ယာနားချိန်တွင် ထုံးတုံးတွင် ထုံးကျောက်တုံးများစီသော လုပ်သားအဖြစ်လည်း လုပ်ကြပါသည်။

မယ်ခင်နှင့် ကိုဘသာတို့မှာ ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်နှင့်လည်း အလွန်ရင်းနှီးပြီး ဆရာတော် ချီးမြှင့်သော တရားဒေသနာများဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နေသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သားသမီး ငါးယောက်ရှိသည်။

ကိုဘသာနှင့် မယ်ခင်တို့၏ ဘဝဇာတ်လမ်း

ကိုဘသာနှင့် မယ်ခင်တို့ရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းမှာ ထူးခြားသည်။ ကိုဘသာသည် တစ်ချိန်က ရဟန်းဝါ (၂၀)ရမှ မယ်ခင်နှင့် တွေ့ပြီး လူထွက်ခဲ့ရသည်။ ကိုဘသာ၏ ဘုန်းကြီးဘွဲ့မှာ ဦးဝိသုဒ္ဓ ဖြစ်သည်။ တရားဟော အလွန်ကောင်းသည်။ မန္တလေးတစ်ခွင်တွင် ရွှေမန်း ဦးဝိသုဒ္ဓကို မသိသူမရှိပါ။ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အသံနှင့်တူအောင် တရားဟောနိုင်၍ ရွှေမန်း ဦးဝိသုဒ္ဓ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဦးဝိသုဒ္ဓသည် မုန့်တီကို စွဲလမ်းမှုကြောင့် မယ်ခင်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ မယ်ခင်၏မိခင် ဒေါ်လှမြိုင်မှာ မုန့်တီသည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နံနက်တိုင်း ဦးဝိသုဒ္ဓ၏ ကျောင်းရှေ့တွင် ဒေါ်လှမြိုင်က မုန့်တီဆိုင်ထွက်ရောင်းသည်။ မူလက ဦးဝိသုဒ္ဓ ထိုဆိုင်လေးသို့ထွက်၍ မုန့်တီစားသည်။ ဒေါ်လှမြိုင်က ဦးဝိသုဒ္ဓအား ကြည်ညို၍ သမီးလေး မယ်ခင်ကို ဦးဝိသုဒ္ဓကျောင်းထဲသို့ မုန့်တီပို့ပို့ခိုင်းသည်။ မယ်ခင်နှင့် ဦးဝိသုဒ္ဓ တွေ့မြင်ပါများပြီး ငြိသလို ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်လှမြိုင်ကလည်း ဦးဝိသုဒ္ဓအား ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသည့်အားလျော်စွာ ညနေတိုင်း ညချင်း သွားကပ်သည်။ ညချင်းကပ်တိုင်း မယ်ခင်ပါနေကျဖြစ်သည်။

ဦးဝိသုဒ္ဓမှာ အရိုးခံဖြစ်သည်။ ငြိသော်လည်း ရသေ့စိတ်ဖြေ နေသေးသည်။ သို့သော် မိခင် ဒေါ်လှမြိုင်က သမီး လေးကို ဆရာတော်အား ဝတ်ပြည့် ခိုင်းသည်။ ထိုအခါ ဦးဝိသုဒ္ဓမှာ မိန်းမပျိုလေး၏ လက်ဖဝါးနုဖြင့် ခြေသလုံး



သားအား နှိပ်ပေးနေသည်ကို သာယာစိတ်ဝင်လာပြီး ရင်ထဲတွင် နတ်ပုသလို့ ခံစားနေရသည်။ ၎င်းကို ကြိုက်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုရင်ခန့်မှကျော်၍ အတွေးများဝင်လာသည်။ “ဒီမိန်းကလေးနှင့် ငါ ပေါင်းဖက်ရသော်”ဟူသော အတွေးအထိ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးဝိသုဒ္ဓ (ခေါ်) ကိုဘသာမှာ ယခုကဲ့သို့ ဆရာကောင်းနှင့်လည်း မတွေ့၊ တရားတော်များကို စာသိသာ သိပြီး လက်တွေ့ မကျင့်ဘူး၍ ရင်ခန့်လာသည်ကို သဘောကျနေသည်။ သဘောကျရာမှ ဆက်၍အကောင်အထည်ဖော်ရာ မယ်ခင်နှင့် ဦးဝိသုဒ္ဓ (ခေါ်) ကိုဘသာမှာ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်သွားကြသည်။

ယခုမှ ကိုဘသာ နောင်တတရားရသည်။ ယခုလို ဆရာကောင်း သမားကောင်းနှင့် တွေ့ပြီး မိမိရင်ခန့်သည်ကို ခုက္ခလက္ခဏာတင်ပြီး အနိစ္စရှုလိုက်လျှင် ဒီရင်ခန့်တာ တဖြည်းဖြည်းလျော့လာမှာပေါ့။ ဒါကို ကိုဘသာ ယခင်က မသိခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် ရဟန်းဘဝမှ လူ့ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကျမ်းကြီး ပေါက်စာလိုက်ခဲ့သည်။ သင်္ဂြိုဟ်နှင့် အဘိဓမ္မာကို ပိုင်နိုင်သည်။ သို့သော် တရား မရှုဘူးပါ။ တရားပြပေးသူများ ရှိသော်လည်း ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်လို သေသေချာချာ ဟဒယကို တွေ့အောင် မပြနိုင်ကြ။ စာပေများတွင် ရှိသော သက္ကာယ ဗိဇ္ဇိသည် စိတ်မှာ ကပ်သည်ကို သိသည်။

စိတ်ဖြစ်သည့်နေရာသည် ဟဒယ ဆိုသည်ကိုတော့ စာသင်သားဘဝကပင် သိရှိခဲ့သည်။

သို့သော် မျက်စိက မြင်သိ၊ နားက ကြားသိ၊ နှာခေါင်းက နံသိ၊ လျှာက လျှက်သိ၊ ခန္ဓကိုယ်က တွေ့သိ၊ ဟဒယ ဝတ္ထုမနောက တွေးတောသိ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ တစ်ပြင်တည်းဖြစ်နေသည်။ အားလုံးကို တစ်ချိန်တည်း သိနေသည်။ သို့သော် စာထဲတွင်တော့ စိတ်ဆိုတာ တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ စိတ်နှစ်ခု တစ်ပြင်တည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုသည်ကိုလည်း သိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ တရားမရှုဘူးတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဘဝ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကို ယခုမှ နှမြောသလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ မယ်ခင်နှင့် ကလေး (၅)ယောက်ရခဲ့ပြီး မိမိမှာ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျ၍ ကလေးများက ငယ်နေသည်။ ယခု ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်နှင့် တရားအားထုတ်နေသည်။ ရှေးပါရမီကြောင့် အမြင်အကြားဘက်တွင် အတော်အတန်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အမြင်အကြားနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကိုဘသာကို ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်က အသုံးပြုခဲ့သည်။ ဆရာတော်က အသုံးပြုခဲ့၍လည်း ပို၍ ဗဟုသုတ

စုံခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာ...

“ကိုဘသာ...ရှင်သားသမီးတွေအားလုံးလိုလို ဖျားနေတယ်။ အငယ်မကလည်း ဝမ်းတွေ သွားနေတယ်။ ဝင်ငွေလေး ဘာလေးရအောင် ထုံးတန်ကို သွားပြီး ကျောက်စီပါလားတော်”

ကိုဘသာကလည်း သားသမီးတော့ ထုံးတန် ကျောက်စီသွားရပါတော့သည်။ ထုံးတန်နှင့် ဓမ္မသိဒ္ဓိနေရာလေးသည် (၆)မိုင်လောက်ဝေး၍ နေစဉ် မပြန်ဘဲ ထုံးတန်ကျေးရွာကလေးမှာပင် ညအိပ်ရလေသည်။

ကျောက်စီသမားအများစုနှင့် ထုံးကျောက်တိုက်သော ကားသမားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး “ကျွန်း ကိုင်းမို၊ ကိုင်းကျွန်းမို” သဘောမျိုးရှိကြပါသည်။ ကားသမားများမှာ တခြားမဟုတ်။ မြကြီးနှင့် သာဆောင်းတို့ သမီးယောက်ဖဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ဇာတ်လမ်းကား သာဆောင်းနှင့် လှမေမှာ မောင်နှမဖြစ်ပြီး၊ မြကြီးမှာ လှမေ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

ဘဝ မလှသော လှမေဘဝ

မလှမေ၏ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့သည် မူလက ထုံးတန်ကျေးရွာအနီး ကြုံဝင်းကျေးရွာသားများဖြစ်ကြသည်။ မလှမေငယ်စဉ်က မိခင်၊ ဖခင်များကို ကူညီကြရသည်။ တောင်သူများဖြစ်၍ အစ်ကို ကိုသာဆောင်းက ဖခင်နှင့်အတူ တောင်ယာလုပ်ကိုင်ရသလို၊ မလှမေကလည်း ဖခင်၏ တောင်ယာတွင် ပေါင်းရှင်း မြက်ကောက်ပြုရသည်။ ယခင်က စီးပွားရေး ပြေလည်သော်လည်း မလှမေလေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဝိုးခေါင်မှုကြောင့် သီးနှံမဖြစ်ထွန်း၍ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ ဆိတ်အားကျောင်းရာမှ ကိုယ်ပိုင် ဆိတ်မလေးနှစ်ကောင်ဖြစ်လာပြီး၊ ထိုဆိတ်နှစ်ကောင်မှ ဆိတ်အုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာသည်။ ထိုဆိတ်အုပ်ကို မလှမေ ကျောင်းရသည်။

မလှမေ ဆိတ်ကျောင်းထွက်စဉ် ကြုံဝင်းကျေးရွာ၏ ပြောက်ဘက် သင်္ချိုင်းရှေ့သို့ ရောက်တိုင်း ဆိတ်အုပ်က သင်္ချိုင်းဂူများနှင့် မြေပုံများကြားမှ မြက်ပင်၊ သစ်ရွက်အနုအရင့်အားလုံးကို အားရပါးရ စားနေချိန်တွင် မလှမေမှာ အုတ်ဂူပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ဆိတ်ကျောင်းရသည်။ ဆိတ်အုပ်က ထိုသင်္ချိုင်းအတွင်းက တော်တော်နှင့် မထွက်ပေ။ ဆိတ်အုပ်ကို ကြည့်ရင်း တွေ့ရသော ဂူသင်္ချိုင်းမြေပုံနှင့် အုတ်ဂူများမှ အမည် အသက်များကို နေ့စဉ်လိုလို ဖတ်မိနေသည်။ ဦးသာ



ဂေါင်(အသက် ၆၀နှစ်)၊ ဧပြီရှင်(အသက် ၈၀နှစ်)၊ ဦးအောင်ချစ် (အသက် ၄၀နှစ်)၊ မောင်အေးချမ်း (အသက် ၅၅နှစ်)၊ မတင်လှ(အသက် ၁၄နှစ်)၊ မောင်တင်ကို (အသက် ၆နှစ်) စသည်ဖြင့် အသက်ရွယ်စုံကို တွေ့နေရ၍ သေခြင်း တရားသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူကို ခေါ်သကဲ့သို့၊ အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်သူကိုလည်း ခေါ်နိုင်တာပဲနော်ဟု စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်နေမိသည်။

ဤမြေပုံနှင့် အုတ်ဂူများသည် ရွာသူရွာသားများ၏ အုတ်ဂူမြေပုံများဖြစ်ပြီး မိမိနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သဖြင့် သိပ်ခစားချက်မရှိပါ။ သို့သော် ထိုအုတ်ဂူမြေပုံများနှင့် ဆက်စပ်ပြီး မိမိ မိဘ၊ မောင်ဘွားများသာဆိုလျှင်ဟူသော အတွေး ထေးတစ်ချက်ဝင်လိုက်သောအခါ ရင်တွင်း ပူလောင်ဆိုတစ် နှုန်းကျပ်လာခြင်းကို ခံစားရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မလှမေမှာ မိခင်၊ ဖခင်နှင့် အစ်ကို ကိုသာဆောင်းကို ချစ်ခင်သော သမုဒယသံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို မလှမေတစ်ယောက် မသိရှာပေ။ ထိုသို့ ဆိုနှစ် နှုန်းကျပ်လာတိုင်း သမိုင်းတွင်းမှ ဆိတ်အုတ်ကို အတင်းမောင်း ထုတ်ပြီး အပြင်ရောက်အောင် မောင်းထွက်ပါတော့သည်။

မလှမေတစ်ယောက် ထိုအပူလောင်ခင်းကို မခံနိုင်ရှာပေ။

မလှမေ ငယ်ဘဝမှာ ပညာရေးတွင် လေးတန်းအထိသာ ပညာသင်ခဲ့ရသည်။ လေးတန်းအရောက်တွင် မိခင် ကိုယ်ဖောရောင်ရောဂါကြောင့် အိမ်မှကွဲများ မလုပ်နိုင်သဖြင့် မလှမေ ကျောင်းထွက်၍ မိခင်ကြီးကို ကူရသည်။ ထမင်း ဟင်းချက်ပြတ်ပြီး ယာတောသို့ ထမင်းပိုလိုက်ရင်း ယာတော တွင် ပေါင်းသင်၊ မြက်ကောက်အလုပ်ဖြင့် ဖခင်ကို ကူရသည်။ ကျရာဘဝတွင် မလှမေ နေတတ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို ရိုသေသည်။ မိဘ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်။ ဖခင်ကိုလည်း နေ့စဉ် ခြေဆုပ် လက်နယ်ပြုလုပ်၍ နင်းနှိပ်ပေးသည်။ မိခင်၊ ဖခင်ကို ချစ်သည်။ အစ်ကိုကိုလည်း အားကိုးသည်။ သံယောဇဉ်အလွန် ကြီးသည်။ မခွဲမခွာ၊ တစ်သက်လုံး အတူနေရမည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့သည်။

သို့သော် မလှမေ မျှော်မှန်းချက်မပြည့်ပါ။ အတိတ်က ကြမ္မာက မလွှဲသာ မရောင်သာ ဖန်လာပါတော့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ငှက်ဖျားဝင်နေသည်မှာ လေးငါးရက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သင့်တော်ရာ ဆေးမြီးတိုဖြင့် ကုသနေသော်လည်း အဖျားက မကျဘဲ အစားအသောက်ပျက်လာသည်။ ထမင်းမဝင်သည့် အပြင် ရေကိုပင် သောက်မရသောအခြေသို့ ဆိုက်လာသည်။ ထိုသို့ ငှက်ဖျားစဖြစ်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ ဆံဖျားမှ ခြေဖျားထိ နေရာလပ် မကျန်အောင် ကိုက်ခဲပြီး၊ ဝင်သမျှ အစာနှင့် ရေကိုပါ ပြန်၍အန်ထုတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်နှင့်ပင် လူမှာ သွေးအား အလွန်ကျသွားပါသည်။ ငှက်ဖျားဝိုးကလည်း ထ၊ချိန်၊ သွေးအား အလွန်ကျချိန်ဖြစ်နေသည်။ ဆရာတော် ဦးနန္ဒိယ ရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့-ဒီလိုကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာဝန်လေး ဘာလေးခေါ်ပြီး ပြကြပါလား။”

ငွေကြေးမတတ်နိုင်၍ မဟုတ်သော်လည်း လောလောဆယ် ငွေကြေးအခက်အခဲရှိနေပါသည်။ ရှိနေသည့် ဆိတ်အုပ်ထဲမှ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ရောင်းပြီး ဆရာဝန်ထံ ပြပါသည်။ ဆရာဝန်က ပေါက်စဖြစ်၍ ဖခင်အား သေသေချာချာ စမ်းသပ်သော်လည်း အတွေးအကြံမရှိ၍ ကွီနိုင်ဆေးထိုးလိုက်ပါသည်။ ဆေးထိုးပြီး၍ အပ်နတ်လိုက်သည်နှင့် မလှမေ၏ ဖခင်ခံမှာ ဝမ်းများထွက်လာပြီး သတိမေ့မြော၍သွားပါတော့သည်။ ထို သတိမေ့နေသော ဖခင်၏ခန္ဓာကြီးကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး အိမ်ဆီ ပြန်သယ်လာရပါသည်။ အိမ်ရှေ့သို့



ညှိုးချုပ်သည်နှင့် အသက်ဆုံးပါး၍သွားပါတော့သည်။ မလှ မေမမှာ ၎င်း မတွေ့ချင်ဆုံးသော သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်သွားသော ဖခင်၏ ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ရင်း ...

“ဖေဖေ...သမီးတို့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီလား။ မေမေကလည်း ရောဂါသည်။ သမီးတို့ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာလဲ”

ဟု တဟီးဟီးငိုချလိုက်၍ ရင်ထဲမှ ပူလောင်မှုများ လျော့ပါးသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် 'ရင်ထဲတွင် ပူလောင်မှုဖြစ်တိုင်း မရဏမင်းကို မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး မိမိဖခင်ကိုမှ ခေါ်ရလေခြင်းဟု ရင်ဖွင့်၍ ငိုယုံမှတစ်ပါး အခြား မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

မိခင်ကြီးနှင့်အတူ အစ်ကိုရိုနေသေး၍ တော်သေးသည်ဟု မလှမေ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရပါသည်။ အမေ့ရောဂါသည်မှာလည်း မကြာမကြာ ကိုယ်များ ဖောရောင်တတ်သည်။ ထိုသို့ ကိုယ်ဖောရောင်နေလျှင် (၁၀)ရက်၊ (၁၅)ရက် ဘာမျှမလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်ဖြစ်၍ မလှမေ အိမ်တွင်း ချက်ပြုတ်ရေးကို ဝင်ရသည်။ အားလပ်ချိန်ရမှ ဆိတ်ကျောင်းထွက်ရသည်။ အစ်ကိုကိုသာဆောင်းကတော့ တောင်ယာကို ဆက်လုပ်ရသည်။ မိုးဆက်တိုက်ခေါင်မှုကြောင့် နှစ်တိုင်း သီးနှံထွက်နှုန်း ညံ့၍ ငွေကြေးအကျပ်အတည်းနှင့် ကြုံရပါတော့သည်။

ဤသို့ အကျပ်အတည်းကြားမှ မိခင်ကြီးက ရောဂါဖောက်နေပြန်သည်။ မိခင်ကြီးမှာ ဖခင်ကြီးဆုံးပြီးကတည်းက ကျန်းမာရေးပိုဆိုးလာပါသည်။ မလှမေ ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။ မရဏမင်းက သူ့မိခင်ကိုပါ ငါးမျိုးခြင်းခံရပြန်ပါသည်။ မလှမေ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပြန်သည်။ ဘယ်ဝင့်ကြွေးကြောင့် မိမိ့ ခံစားရသနည်း။ အတိတ်က သူများသား သမီးတွေကို မိဝေး ဖဝေးလုပ်ခဲမိလို့များ ခုဘဝ မိဘများ ဆုံးပါးရလေသလောဟု သံဝေဂ ဝင်မိပါတော့သည်။ မလှမေ ငယ်စဉ်ကပင် အပူမီးဝိုင်းခံရ၍ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော်လည်း လောကဓံ လှိုင်းဂယက်က ပြင်းထန်၍ အပျိုဖော်ဝင် ချိန်မှာပင် လူရုပ်မပေါ်အောင် ပိန်ချွန်ခြောက်ကပ်ပြီး မဲကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေပါသည်။

ကြုံဝင်းကျေးရွာကို စွန့်၍ ထုံးဘိုသို့

ရောက်ခဲ့သည့် မလှမေဘဝ

အစ်ကို ကိုသာဆောင်းက ညီမကို အားပေးရင်း တောင်ယာကို စွန့်၍ ထင်းအရောင်းအဝယ်လုပ်ပါသည်။ ထင်းကုန် ကူးရာမှာလည်း အကြွေးကျပြီး ထင်းရရေးအတွက် ငွေပေးထားသူများကလည်း ထင်းမပို့၊ ထင်းအကြွေးယူသူများ

ကလည်း မရှင်းနိုင်ဖြစ်၍ ကိုသာဆောင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ခြံဝိုင်းကို ရောင်းပြီး ထုံးဘိုကျေးရွာကို တက်ခဲ့ကြပါသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အခစားဝင်လုပ်သည်။ မလှမေ၏ အကျင့်စာရိတ္တ အလုပ်ကြံစားမှု ဆက်ဆံရေးကျမ်းကျင့်မှုတွေကြောင့် ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရသည်။ မလှမေကို ဆိုင်ရှင်က ကျေနပ်သဖြင့် လွှဲအပ်ခြင်းခံရသည်။ ကိုသာဆောင်းက မိုးသားစွာ ဈေးဝယ်ပေးပြီး ညီမကို ချက်ပြုတ်ရာတွင် ကူရသည်။

ဤသို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မိုးသားစွာ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေစဉ် ကားဆရာ မောင်မြကြီးနှင့် တွေ့ပါသည်။ မလှမေမှာ ဆက်ဆံရေးပျူတာမှုကြောင့် ကိုမြကြီးတို့ကား မလှမေတို့ဆိုင်တွင် အမြဲထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားတိုင်း ကိုမြကြီးက အရက်သုံးပက်လောက်တော့ သောက်သည်။ အရက်သောက်ပြီးမှ ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။ ကိုသာဆောင်းကလည်း စားပွဲထိုးရင်း ကိုမြကြီးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြသည်။ ကိုမြကြီးက ထမင်းစားတိုင်းကိုသာ ဆောင်းကိုပါ ခေါ်ကျွေးသည်။ အရက်တိုက်သည်။ “နမ့လိုချင် မောင်၊ တည့်အောင် ပေါင်း”ဟူသော စကားပုံအတိုင်း ကိုမြကြီးတစ်ယောက် မလှမေကို ချဉ်းကပ်နေသည်။

မလှမေက ဒေးပျိုဘဝမှာပင် ဆက်ဆံရေး အလွန်အကင်းပါးသည်။ သူ့ရဲ့ အလုပ်ကို မက်မော၍ ရောက်လာသော အစ်ကို ကာလသား ယာဉ်မောင်းများအား ဧည့်ဝတ် ပျူတာဆက်ဆံပေးသည်။ သို့သော် အရက်သောက်တတ်သော စားသုံးသူများဝိုင်းသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် စားပွဲမထိုးတော့။ အစ်ကိုနှင့် လူငယ်အဖွားတစ်ဦးကို ခေါ်ထားပြီး စားပွဲထိုးစေသည်။

(ဆက်လက် ဖော်ပြပါဦးမည်)

အရှင်ကောဏ္ဍည (ရင်တွင်း သာသနာပြု)



ဆန်းကြယ်သော ရောင်ခြည်တော်အသွယ်သွယ်

ဦးတင်အောင် (ဘော်ဆိုင်း)

ဝေဒလက္ခဏာသုတေသီ

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ကလေးမြို့နယ်၊ ဘော်ဆိုင်း
ကျေးရွာအုပ်စုသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်
(၄၃၇၀)ပေအမြင့်မှာ တည်ရှိပြီး နေကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရ
နယ်မြေဖြစ်သည်။ ဘော်ဆိုင်းကျေးရွာအုပ်စု၌ နေထိုင်ရန်
အဆိုး-ဗမာ စသော တိုင်းရင်းသားအများစု နေထိုင်လျက်
အန္တာသမ္မတနိုင်ငံများဖြစ်ကြရာ၊ မိမိတို့ နေထိုင်တဲ့ ကျေးရွာ
အတွင်းအပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ဘုရား၊ တန်ဆောင်၊
ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ သိမ်၊ စေတီ၊ ပုထိုး စသော သာသနိက
အဆောက်အအုံများကို တစ်ဖူးရလို့ တစ်ပဲလှူ၊ တိုရှမ်းတောင်
သူ တုန့်ခိုင်းလား ဆိုစကားနှင့်အညီ သုံးလီစေတနာ ဖြစ်စွာ
ဖြင့် ထည်ဝါကြီးမား ခံ့ညားတင့်တယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်း
သောကံအောင် တည်ဆောက်လှူဒါန်းထားကြပေသည်။
ကျေးရွာအုပ်စုပတ်ဝန်းကျင် တောင်ကုန်း တောင်စွယ်
အသွယ်သွယ် အထွဋ်အထိပ်တို့မှာလည်း သာသနိက
အဆောက်အအုံများနှင့် ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီ အလီလီတို့၌
အရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိသည်။

ကျေးရွာအလှမှာ သဘာဝကျပြီး ဘော်ဆိုင်းကျေးရွာ
သို့ အခွင့်သာ၍ ရောက်ရှိလာကြသူများ မျက်စိပသာဒ
အရင်း ရင်တွင်းမှာ ကြည်နူးမဆုံး မြင်တွေ့ရပေမည်။
ကျေးရွာအုပ်စု၏ ကျက်သရေဆောင် ကန်ဦးကျောင်းတိုက်
ကြီးကိုလည်း မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ ၎င်း ကန်ဦးကျောင်း

တိုက်၏ ဥပစာ ပရိဝုဏ်အတွင်း ဘုရားကုန်းတော်ရင်ပြင်ရှိ
ရှေးဟောင်း စေတီ၊ ပုထိုး၊ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များနှင့်
ဘုရားတန်ဆောင်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ် စသည့် သာသနိက
အဆောက်အအုံတို့မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်၍ ဟောင်းနွမ်း
ပြိုကျ အမြင်မလှအောင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်ကို ကန်ဦး
ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဦးစီးပမာန နာယက ဆရာတော်ဖြစ်
သော အရှင်ဇုတိမန္တ မထေရ်မြတ်က ကျွမ်းကျင်သော
ဗိသုကာပညာရှင်များအား ရှေးလက်ရာမပျက်စေဘဲ အသစ်
တစ်ဖန် ပြန်လည်မွမ်းမံ ပြုပြင်စေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

ထိုသို့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွမ်းမံ တည်ထားသော
စေတီတော် (၁၁)ဆူတို့တွင် ပန်းပြောက်၊ ပန်းတမော့၊ ပန်း
ကနုတ်တို့ဖြင့် လက်ရာပြောင်ပြောက်စွာ အချိုးအစားကျ
အလွန်သပ္ပာယ်တင့်တယ်လှသော မုခ်လေးမုခ်ပါရှိတဲ့
ပြာသားခဲဘုံစေတီတော်မှ အခြားသော စေတီတော်များနှင့်
မတူဘဲ တမူထူးခြားစွာ အံ့ဖွယ် ရောင်ခြည်တော်များ မကြာ
မကြာ ကွန်မြူးနေသည်ကို ဖူးမြော်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သူ အများ
အပြားရှိသည်။

“ပြောမယ့်၊ ကြုံဖူးမှ သိ”ဆိုသလို ယခင်က ဘုရား
ပုထိုး ရုပ်ပွားစေတီအလီလီတို့မှ ရောင်ခြည်တော်များ လွှတ်
နေသည်ဟု ပြောကြ ဆိုကြတာကို အမှမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့
မိပါသည်။ ယခု ကိုယ်တိုင်ဖို့ ဖူးမြော်ကြည့်ခွင့်
ရခဲ့ပါ



ဝမ်းသာပီတိ ဂွမ်းဆီထိသို့ ကြည်နူးမဝ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

၎င်းဘော်ဆိုင်းကျေးရွာအုပ်စု၌ ရှိသော ကန်ဦးကျောင်း တိုက် ဥပစာ ပရိဂုဏ်အတွင်း ဘုရားကုန်းတော်ရင်ပြင်ရှိ မှန်လေးမှန် ပြာသာဒ်ဘုံစေတီတော်မှ ရောင်ခြည်တော်များ တစ်ခဲနက် ကွန်မြူးခြင်းမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ မဟုတ်ဘဲ မကြာ မကြာ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်နေခြင်းဖြစ်၍ အများ ပြည်သူတို့ သိရှိနိုင်ရန် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခဲ့သော နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နေ့များကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည့် မှတ်တမ်း အား ဖော်ပြရလျှင်...

ပထမအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၅ရက် (၂၄-၁-၂၀၀၇)၊ တနင်္လာနေ့ညနေ ၄နာရီမှ ၅နာရီအတွင်း။

ဒုတိယအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၆ရက် (၂၁-၁-၂၀၀၉)၊ တနင်္လာနေ့ညနေ ၄နာရီ။

တတိယအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၉ရက် (၁၇-၁၀-၂၀၁၀)၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၇နာရီအချိန်။

စတုတ္ထအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၇၃ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၃ရက် (၂၄-၂-၂၀၁၂)၊ သောကြာနေ့ နံနက် ၇နာရီ။

ပဉ္စမအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၇၄ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၂ရက် (၁၇-၁၀-၂၀၁၂)၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၇နာရီ။

ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၃ရက် (၂-၄-၂၀၁၄)၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၇နာရီ။

သတ္တမအကြိမ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း

၁၃၇၆ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၅ရက် (၂၄-၃-၂၀၁၅)၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၇နာရီနှင့် ၁၅မိနစ်အချိန်တို့တွင် မှန်လေးမှန် ပြာသာဒ်ဘုံစေတီတော်၏ တောင်ဘက်မှန်အထက် ပြာသာဒ် ဘုံ (၃)ဆင့်၌ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခဲ့ပါသည်။



အံ့သြဖွယ် ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီး၌ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို ပဏ္ဍိန်းနည်းဖြင့် သုံးသပ် ဆင်ခြင်တော်မူတဲ့အခါမှာ တစ်ခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော် များ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း အဘိဓမ္မာအဋ္ဌသာလိနီ-အဋ္ဌကထာ

ကျမ်းတို့တွင် ဝိတ္ထာရအားဖြင့် ဖော်ပြပေးထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေဟာ ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ပွားပုံတူ၊ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ သရီရ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်များကို ဌာပနာသွင်းပြီး ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဓာတုစေတီတော်များကို လည်းကောင်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းပုံတူ ကိုယ်ပွား ဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်တို့မှ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးလျက်ရှိတတ်သည်ကို အမြို့၊ မြို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တို့တွင် တွေ့ကြုံဖူးမြင် ကြသည်မျှ ရရှိခဲ့သူများ အများအပြားရှိကြလေသည်။

မိလိန္ဒပဉ္စာ ပါဠိစောဘိဋ္ဌ မိလိန္ဒအမည်ရှိသော မင်းကြီး က အရှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်အား လျှောက်ထားသည် မှာ...

“အရှင်ဘုရား... ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပြီးကုန်သော ဘုရားရှင် အားလုံးတို့၏ ပုံတူကိုယ်ပွား ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်ပွားတော် အားလုံးတို့တွင် လည်းကောင်း၊ ၎င်းစေတီတော်၊ ပုထိုးတော် အားလုံးတို့တွင် လည်းကောင်း ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးခြင်း တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်နိုင်ပါသလော”

ဟု လျှောက်ထားလေရာ...

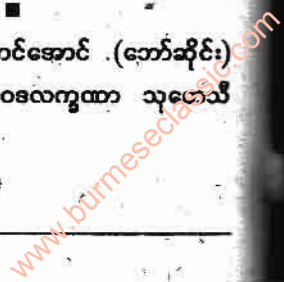
“ဇါယကာတော် မင်းကြီး၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပြီးကုန်သော ဘုရားရှင်အားလုံးတို့၏ ပုံတူ ကိုယ်ပွား ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်ပွား တော်၊ စေတီတော်အားလုံးတို့၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ရောင်ခြည် တော် ကွန်မြူးခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အချို့သော ပုံတူ ကိုယ်ပွား ဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်တို့၌သာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အချို့သော ကိုယ်ပွားပုံတူ ဆင်းတုတော် စေတီတော်တို့၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးမှု ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းမှာ လည်း ရဟန္တာ၊ နတ်၊ လူ သုံးဦးတို့၏ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်”

ဟု အရှင်နာဂသေနက မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ပုံတူကိုယ်ပွား ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်ပွား တော်၊ စေတီတော်တို့မှ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးနေမှုများကို ဖူးမြော်ကြည့်သည့်ခွင့် ကြုံကြုံနိုင်ကြပါ စေကြောင်း ဆန္ဒပြုလျက်...

ဦးတင်အောင် (ဘော်ဆိုင်း)

ဝေဒလက္ခဏာ သုဂေသီ



မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇာ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ၊တိအေ)

မဖွားယုံ၏
သားကောင်းဖော်မွန်



မဖွားယုံတို့ မိသားစုသည် လက်လုပ်လက်စားဘဝဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရသော မိသားစုဖြစ်သည်။ သူတို့ မိသားစုသည် အင်းစိန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တကူးခြံရွာကလေး တွင် တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရာ ငါးသလောက်ပေါ်ချိန်တွင် ဖွဲ့ဖွဲ့ဖြူးဖြူးလေး စားရသောကံရ သလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း ရွာဦးကျောင်းတွင် အများနည်းတူ စုပေါင်းအလှူ၌ ကုသိုလ်ထိုက်သလောက် ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင် ကြပါသည်။

မဖွားယုံသည် ဘဝဆင်းရဲသော်လည်း စေတနာ သဒ္ဓါ တရားက ကြွယ်ဝသူဖြစ်သည်။ လှူချင်တန်းချင်စိတ်ရှိသည်။

ကျွေးချင် မွေးချင်စိတ်ရှိသည်။ အခြားသူများအား ကူညီလို စိတ် အမြဲရှိသည်။

သူမသည် ရပ်ရေးရွာရေး၏ လှူရေးတန်းရေးကိစ္စများ တွင် လုပ်အားကို ကျရာနေရာမှနေ၍ မညည်းမည။ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ ပေးသမျှ တာဝန်ကို ငြင်းဆန်မှု မရှိ ပြုလုပ်ပေးတတ်၍ ရပ်ရွာကလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။ ရွာဦးကျောင်းတွင် ပြုလုပ်သော ရေအလှူ၊ သန့်ရှင်း ရေးအလှူတို့တွင် တက်တက်ကြွကြွ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေး

www.burmeseclassic.com



သည့်အတွက် ရွာဦးဆရာတော်ကလည်း မဖွားယူကို အားကိုးသည်။ တစ်ဖက်က အကုသိုလ်အလုပ်ပြုနေသူဖြစ်၍ တစ်ဖက်ကလည်း ဒါန၊ သီလတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆောက်တည်ရန် ဩဝါဒပေးသည်။ လက်တွေ့လည်း ဆောက်တည်ခိုင်းလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မဖွားယူဘဲသည့် တံငါသည်အပျို မဖွားယူမှ အိမ်ထောင်သည် ဒေါ်ဖွားယူဘဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။



မဖွားယူဘဲသည့် လူအဖြစ်ကို ရခဲ့သည်မှန်သော်လည်း လူ့ဘဝ ကံကောင်းမှုကို မကြုံခဲ့ရ၊ မဆံ့ခဲ့ရပါ။ အမြဲကံဆိုးနေရပါသည်။ လူမှန်းသိတတ်သောအရွယ်မှစ၍ ဘဝကို ရှမ်းကန်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝရောက်သောအခါတွင် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ တံငါလှေသမားဖြစ်၍ ဆိုးတူကောင်းဖက် လင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်လုပ်မှ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ဝမ်းဝရံဘဝတွင် ရှိနေရသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်လောက်တွင်မူ လင်ယောက်ျားက ရိုးရိုးသားသား အေးအတူ ပူအမျှ ရှာဖွေစားသောက်သေးသည်။ သားတစ်ယောက်မွေးဖွားပြီးသော အချိန်မှစ၍ မဖွားယူ၏ လင်ယောက်ျား မောင်တင်လှသည် အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့် အပေါင်းအသင်းခုံလင်လာသည်။

ပထမတော့ အလုပ်ပင်ပန်း၍ အရက်သောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တော့ အရက်စွဲလာသည်။ အရက်စွဲလာ၍ အရက်ကျွေးကျွန်ဖြစ်လာသောအခါ အလုပ်ကို ပင်ပန်းစွာ မလုပ်နိုင်တော့။ ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်လိုသော ဆန္ဒလည်း တဖြည်းဖြည်းနည်းလာပြီး နောက်ဆုံး မယားလုပ်စာဆီက အရက်ဖိုးတောင်းမရက ဆူဆူပူပူသောင်းကျန်း၊ လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြ၊ သတ်ပုတ်ကြခြင်းဖြင့် ဘဝသံသရာလည်နေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မဖွားယူသည် သံသရာလည်ခဲ့ရာ မဖွားယူဘဲသို့ ဒေါ်ဖွားယူဘဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုဘဝအရောက်တွင် လင်ယောက်ျား အရက်သမား ကိုတင်လှမှာ အရက်သမားဘဝနှင့်ပင် ဘဝနိဗ္ဗာန်ချုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။



မဖွားယူသည် လင်က မကောင်းသော်လည်း သားက ကောင်းသည်။ သားလေးက လိမ္မာသည်။ မိဘမှန်း သိသည်။ မိဘကို တတ်နိုင်သလောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပြီး ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့သည်။

သားကလေး မောင်ကံလှကို ငယ်စဉ်က ရွာဦးကျောင်း

တွင် ထား၍ သေစာ ရှင်စာတတ်အောင် ပညာသင်စေသည်။ ရွာ၏ စုပေါင်း ရှင်ပြုအလှူတွင် သားကလေးကို ပရိက္ခရာအစုံထည့်ပြီး ရှင်ပြုပေးခဲ့သည်။ သားကလေး မောင်ကံလှက ကိုရင်ဘဝကို မချွတ်ဘဲ ရွာဦးကျောင်းတွင် ပညာဆက်သင်ခဲ့၍ အခြေခံ သဒ္ဒါသင်္ဂြိုဟ်အထိ သင်ခဲ့ရသဖြင့် အသိအလိမ္မာရှိသည်။

ဖခင်ဆုံးသောအခါ မိခင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ မိခင်ကြီးကို လုပ်ကျွေးရန် လူဝတ်လဲခဲ့သည်။ လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာသော မောင်ကံလှသည် မိဘတို့ လုပ်ခဲ့သော တံငါ ပိုက်ချအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ လှေထိုးခြင်း၊ ကုန်ပစ္စည်း ပို့ပေးခြင်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း မိခင်ကြီးအတွက် အိမ်ဆိုင်လေးသဘော ထောင်ပေးထားပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။



မဖွားယူအသက် ၄၅နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဇရာနှင့် ငယ်ငယ်က ဆင်းရဲစွာ ရှမ်းကန်ခဲ့ရသောအထက် လွှမ်းမိုးနိုင်စက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တရောင်ရှောင်နှင့် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာပြီး တစ်နေ့ ရွှေ၊ တစ်နေ့ ငွေဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ညတွင် မဖွားယူသည် မိမိ ငယ်စဉ်က ငါးခေါင်းများကို ထုရိုက်ပြီး ရောင်းချခဲ့သလို၊ ယခု မိမိကို လူမည်းကြီး လေးငါးယောက်က ဝိုင်းဝန်းပြီး မိမိ၏ ဦးခေါင်းကို ထုရိုက်မှုခံရသည်ဟု အိပ်မက်မက်သလိုဖြစ်ပြီး “သားရေကယ်ပါဦး၊ သားရေ...ကယ်ပါဦး၊ အမေ့ကို လူတွေ ဝိုင်းရိုက်နေကြပြီ၊ အမေ သေရပါတော့မယ်” ဟု အလန့်တကြား အသံနက်ကြီးဖြင့် ထ၊အော်လေသည်။

သား မောင်ကံလှက ကပျာကယာ ထပြီး မိခင်ကြီးအခန်းသို့ ဝင်ကာ...

“အမေ...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေး၍ အမေ့ကို ပွေဖက်ထားသည်။

“သားလေး...အမေကြောက်တယ်၊ အမေ့ကို ကယ်ပါ။ လူတွေ အမေ့ဦးခေါင်းကို တင်းပုတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းထုဖို့ လာနေကြတယ်”

ဟု ကြောက်လန့်တကြားပြောသည်။

“အမေ...ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ သားရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေ မလာနိုင်အောင် သားလုပ်ပေးမယ်၊ အမေ စိတ်အေးအေးနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မလာစေရဘူး။ အမေ စိတ်အေးလက်အေးအိပ်ပါ။ သား စောင့်နေပေးပါမယ်”



မောင်ကလုက မိခင်ကြီးကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး ပြန်အိပ်
ထားသည်။

“သား... အမေအိပ်မရဘူး၊ ကြောက်လန့်နေတုန်းပဲ”

“အမေ... ဒါဆို ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ရှိခိုးပါ။ ရွာဦး
ကျောင်းဆရာတော်ကို ရည်မှန်းရှိခိုးပြီး တပည့်တော်မကို
ထားမပါလို့ စိတ်ထဲက လျှောက်ထားပါ။ ပြီးတော့
ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးမယ်။ ပရိတ်ရွတ်မယ်။ အမေ အာရုံ
ပြုထားပါ။ အမေ အကြောက်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

မောင်ကလုက အဘိဓမ္မာသင်ခဲ့သူပီပီ အမေသည်
ငယ်ငယ်ကတည်းက တံငါအလုပ် အကုသိုလ်ဖြင့် ဘဝကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုအကုသိုလ်စိတ်များက အာရုံ
ထဲ ဝင်လာနေပြီဟု ယုံကြည်နေမိသည်။ သို့အတွက် မိမိ၏
မိခင်ကြီး အာရုံကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်း ထင်လာစေရန်
ဤသို့ စီမံခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေ... ဘုရားကို အာရုံပြု ရှိခိုးပြီးပြီလား”

“ဘုရားကိုလည်း အာရုံပြုလို့ မရပါဘူး သားရယ်”

“ဒါဆို အမေ၊ သား ဘုရားရှိခိုးသံကို နားထောင်
အာရုံပြုပါ။ ဒါကော အာရုံပြုနိုင်လား အမေ”

“အမေ အာရုံပြုပါမယ် သား”

မောင်ကလုသည် အမေဘေးမှာပင် နေပြီး ဘုရားကို
အသံထွက် ရှိခိုးသည်။ နတ်များကို ပင့်ဖိတ်ပြီး မေတ္တာသုတ်
ကို ဦးစွာ ရွတ်ဖတ်သည်။ ပြီးနောက် မိမိရသော ပရိတ်များ၊
ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ပွား သရဇ္ဈာယ်နေမိသည်။ ပြီး
လျှင် မေတ္တာပို့ အမျှဝေသည်။

မောင်ကလု၏ ပရိတ်မေတ္တာပို့အပြီးတွင် မိခင်ကြီး
အေးဖွားယုံသည် ကြောက်လန့်ခြင်းကင်းစွာ အိပ်မောကျသွား
ထားသည်။

နောက်နေ့မနက် အေးဖွားယုံ အိပ်ရာမှ နိုးလာသော
အခါ...

“ညက သားလေး ဘုရားရှိခိုး၊ ပရိတ်ရွတ်သံကြားမှ
အိုလူတွေ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ အမေ
ထည်း အကြောက်ပြေပြီး အိပ်လိုရသွားတယ်”

ဟု မိခင်ကြီးက ပြောပြသည်။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ကလုသည် မိခင်ကြီးအတွက် ညတိုင်း
ပရိတ်ရွတ်ပေးသည်။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပေးသည်။ ဥပုသ်
သီတင်းနေ့တွင် သီလဆောက်တည်ခိုင်းခဲ့ပြီး ကုသိုလ်ဘက်
ကို ထုံစေရန် စီမံပေးခဲ့သည်။

ထိုကြားထဲမှာပင် တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်ကြီးက ရောဂါ

ဖောက်လာပြီး ကြောက်စရာ အာရုံဖြင့် ထ၊အော်တတ်သေး
သည်။

မောင်ကလုက မိခင်ကြီးကို ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃံ ပုတီး
စိပ်တတ်ရန် သင်ပေးသည်။ ပုတီးစိပ်ရင်း၊ ဈေးရောင်းရင်း၊
ဘုရားကို အာရုံပြုရန် မှာကြား သတိပေးသည်။ တစ်ဖက်က
လည်း မိခင်ကြီး၏ ပန်းနာရောဂါကို တတ်နိုင်သမျှ ဆေးဝါးဖြင့်
ကုသပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် မဖွားယုံ၏ ဘဝသည် သား၏ ကျေးဇူး
ကြောင့် ကုသိုလ်ဘက်ကို ထုံလာခဲ့သည်။ သို့သော် ရုပ်တရား
၏ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးမှုကိုကား မတားနိုင်ပါပေ။



ထိုသို့ဖြင့် မဖွားယုံသည် တစ်ည သား၏ ဘုရားရှိခိုးသံ
ပရိတ်ရွတ်သံ၊ မေတ္တာပို့သံကို အာရုံပြု နားထောင်ရင်း
အေးဆေး ငြိမ်သက်စွာဖြင့်ပင် ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့လေသည်။
ဘုရားဝတ်တက်၊ ပရိတ်ရွတ်ဖတ်နေသော သား မောင်ကလု
သည်ပင် မိခင်ကြီး အေးဖွားယုံ ငြိမ်သက် တည်ကြည်စွာ
တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ကို မသိလိုက်ရချေ။

ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ မိခင်ကြီးကို ခေါ်ကြည့်မှ အသက်
ပိညာဉ်ကင်းနေသော မိခင် အေးဖွားယုံ၏ ဥတုဝ ခန္ဓာကိုယ်ကို
သာ တွေ့ရတော့သည်။

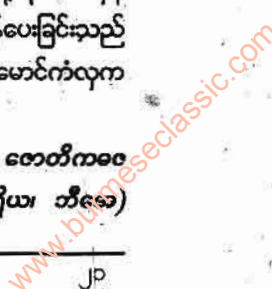
မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မီးခွက်အရောင်ဖြင့် သေချာစွာ
ကြည့်မိသည်။ မိခင်ကြီး အေးဖွားယုံသည် ပကတိ အိပ်ပျော်
နေသည့်အလား။ ရှုံ့ပျက်ယွင်းသော မျက်နှာ မရှိ။ တည်
ကြည် ငြိမ်သက်သော မျက်နှာဖြင့် ပိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်
ကို တွေ့ရသည်။

အေးဖွားယုံသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက တံငါအကုသိုလ်
အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ရသည် မှန်သော်
လည်း အသိဉာဏ်ရှိသော သားကောင်း သားမြတ်ဟူသော
အဖော်မွန်ရခဲ့သဖြင့် ငရဲဘေးမှ လွတ်မြောက်ချမ်းသာခဲ့ရ
လေသည်။

သေခါနီး ဘဝကူးအဖော်မွန်သည် မည်မျှအရေးကြီး
သည်ကို သတိရှိကြပါကုန်။ သေပြီးမှ မိခင်၊ ဖခင်ကျေးဇူး
ဆပ်ခြင်းထက် မသေခင်ကတည်းက မိဘတို့ကို လမ်းမှန်
ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးခြင်း၊ လမ်းညွှန်ပေးခြင်းသည်
မြတ်သော ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မောင်ကလုက
ယုံကြည်ထားမိလေသည်သာ။

မဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ

တက္ကသိုလ် သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီဇေ)





ငတစ်ပါးမင်းကြီး၏ ဒုတိယမြောက် ကောင်းမှုတော် ရတနာထီးဖြူစေတီတော်

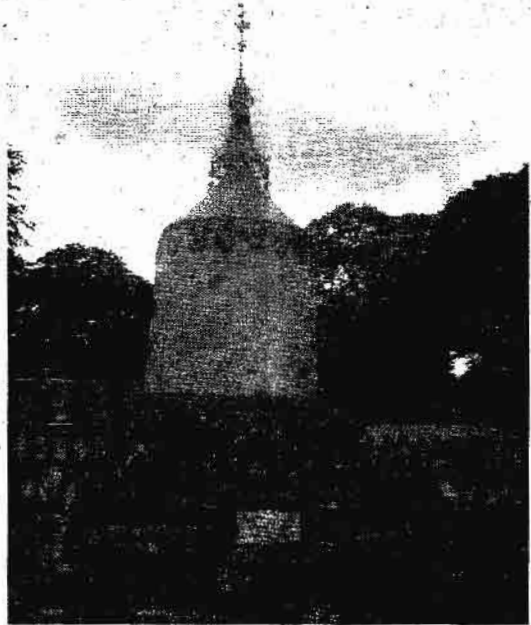
မောင်စင်ကြွယ် (ပြည်)



စာရေးသူ၏ မွေးရပ်မြေ၊ ပြည်မြို့တွင် ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် စေတီပုထိုးများစွာရှိသည်။ သမိုင်းမှတ်တမ်းများ အဆိုအရ နှစ်ပေါင်း ထောင်ချီတည်ရှိခဲ့သော သရေခေတ္တရာ ခေတ်မှ စေတီပုထိုးများမှာ ပုဂံနယ်မြေရှိ စေတီပုထိုးများ ထက်ပင်စော၍ တည်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဆိုခြင်းမှာ သရေ ခေတ္တရာ ပျက်စီးပြီးနောက် ၁၃နှစ်အကြာတွင်မှ ပုဂံတည်

သည်ဟူသော သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ ယခု တင်ပြလိုသည့် ရှေးဟောင်းစေတီကြီး မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ဝန်းကျင်က တစ်ဖန် ပွင့်လင်းထွန်း ပေါ်လာခဲ့သည်။ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် “ရတနာထီးဖြူစေတီ တော်မြတ်ကြီး”ဖြစ်ပါသည်။ ဇီစေတီတော်ကြီးမှ ပြည်မြို့ ရွာဘဲနယ်မြေ ကန်သာဦးကန်(ယခု မြကန်သာ)၏ တောင်



ဘက်ရှိ ကုန်းတော်ထက်တွင် တည်ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် ၆၀ကျော်က စေတီတော်ကြီးအနီး အစ်ဝိုက်တွင် လူသူအသွားအလာနည်း၍ လူအလွန်ပြတ် သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်မှာ လယ်ကွင်းများ၊ တောင်ဘက်မှာ စိုက်ပျိုးရေးခြံများရှိသည်။ စေတီတော်ကြီး ၏ မြောက်ဘက်၊ အနောက်မြောက်ဘက် စမ်းခြားမှာ ဘုန်း ထော်ကြီးကျောင်းများ ရှိသေးသော်လည်း အလှမ်းဝေးသည်။

ထိုအချိန်များဆီက စေတီတော်မြောက်ဘက် စောင်း အနီး လှေသမီး၊ အုတ်လှေကားတို့မှာ ချွံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်း တီးအကြား ချိန်နေသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း မှုတ်မီးပူနည်းသည့် မဟာရုံ အုတ်တံတိုင်းကြီးသည်ပင်လျှင် ချွံ့နွယ်တို့ကြောင့် အုတ်တံတိုင်းရှိနေသည်ဆိုရုံမျှသာ။ မိုး ထာလများဆိုလျှင် စေတီတော်ကြီး၏ ဖိနပ်တော်နားအထိ ကြီးမဲလွယ်။ နွေရာသီဆိုလျှင်ကား ချွံ့နွယ်တို့ အပင်ကျ ချိန် ရှင်းတန်သရွေ့လည်း ရှင်း၍ သွားလို့ လာလိုရသည်။

ထို ထုံးသင်္ကန်းရောင်မှိုန်မှိုန်နှင့် စေတီအုံကြီးများပင် ထင်ဒါတစ်ရံ ရသေ့ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ယောဂီဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သာမန် အဝတ်အစားနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင် နေ၍ လာလေ့ရှိသည်။ စေတီတော်နှင့် ပဌာန်းဆက်ရှိသူ၊ ချွံ့နွယ်သူများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

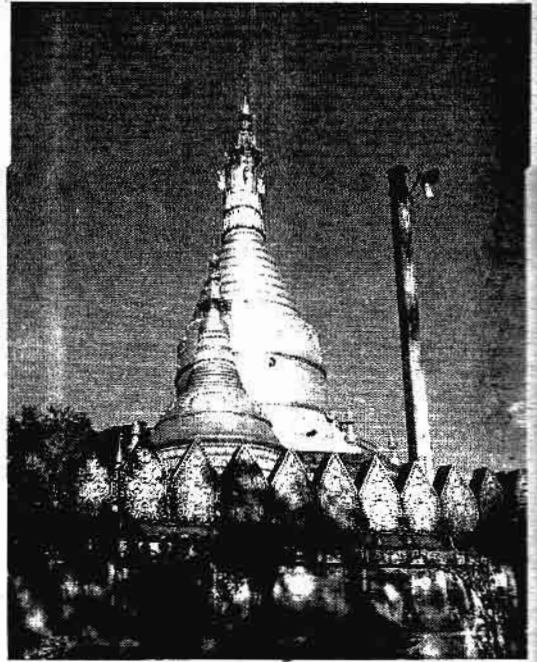
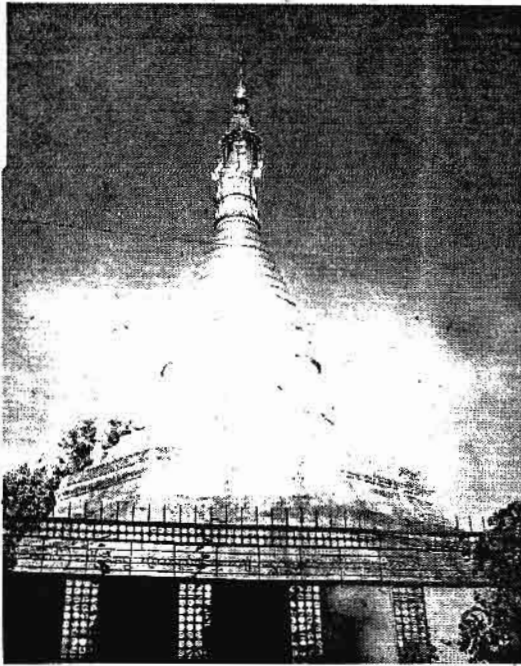
သည်မြင်ကွင်းတို့မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀နှစ်အလွန်က

ဖြစ်၍ ယခုတော့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ စေတီတော်ကြီး၏ ခေါင်းလောင်းပုံအစမှ ထီးတော်အထိ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် အံ့မခန်း ကြည်ညိုစဖွယ်ဖြစ်လာ သည်။ ဂန္ဓမာ စက်မှုရန်သို့ ရောက်လျှင်ပင် ထုထည်ကြီးထွား ဉာဏ်တော် မြင့်မားလာသည့် စေတီတော်ကြီးကို လှမ်းဖူး မြော်နိုင်ပါပြီ။

စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်နား၊ လမ်းကျယ်တစ်ခု သာ ခြားသည့်နေရာတွင် ကန်တွင်း အနီးရ မူလတန်းကျောင်း နှင့် ခရိုင်ပညာရေးပန်းရုံးတို့ ရှိနေ၍ လူသွားလူလာ စည် ကားသည့် နေရာလေးဖြစ်နေသည်။ စေတီတော်အနီး တစ်ဝိုက်ရှိ နေရာများအချို့တွင် စားသောက်ဆိုင်၊ ရွေးဆိုင် လေးများလည်း ရှိနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် လူသွားလူလာပြတ် သည့် နေရာမဟုတ်တော့ပါ။

စေတီကုန်းတော်ပေါ်သို့တက်ရန် စောင်းတန်းလှေကား သုံးသွယ်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်၊ မြောက် ဘက်တို့မှ တက်နိုင်သည်။ မြောက်ဘက် စောင်းတန်းဦးမှာ မဇ္ဈသကပင်ကြီးတစ်ပင် စိုက်ပျိုးထား၍ အပင်ခြေကို အုတ် ခုံဖြင့် ပတ်ကာထားသည်။ စောင်းတန်းထိပ်အခြေမှာ အချို့ အစားကျနသည့် လက်ရာမြောက် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရှိနေသည်။

ကြွေပြားခင်း လှေကားထစ်များမှ တက်၍ ရှိပြင်



တော်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် အာရုံခံ တန်ဆောင်းကို တွေ့ရသည်။ တန်စောင်းကြီးအတွင်းရှိ လူ တစ်ရပ်ခန့်မြင့်သည်။ ပလ္လင်တော်ထက်ဝယ် ဉာဏ်တော် သုံးတောင်ခန့်ရှိ ပုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်၊ စေတီတစ်ပတ်လည် ကြွေ ပြားများ ခင်းထားသည်။ မဟာရံတံတိုင်းအတွင်း ကျန်နေရာ များကို ကွန်ကရစ်အပြည့်ခင်းထားသည်။

စေတီတော်၏ ဖိနပ်တော်က ရှစ်မြှောင့် တစ်ပေခွဲခန့် ရှိ၍ ထောင့်ရှစ်ထောင့်တွင် သက်ဆိုင်ရာ နေ့နံဗြဟ္မာရုပ်များ နှင့် ရုပ်ပွားတော်များ ရှိသည်။ စေတီတော်တစ်ပတ်လည် ဗြဟ္မာရုပ် (၁၂)ရုပ်၊ ရုပ်ပွားတော် (၁၂)ဆူရှိသည်။ သောမ အရပ်ထောင့်များတွင် ဗြဟ္မာရုပ်နှစ်ရုပ်၊ ဆင်းတုတော် နှစ်ဆူစီ ထား၍ ပါမအရပ်ထောင့်များမှာက ဗြဟ္မာရုပ်တစ်ရုပ်၊ ဆင်းတု တော် တစ်ဆူစီသာ ရှိသည်။

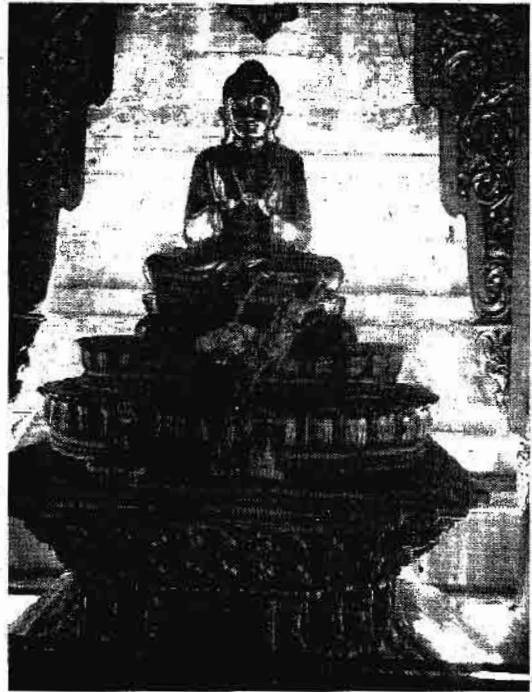
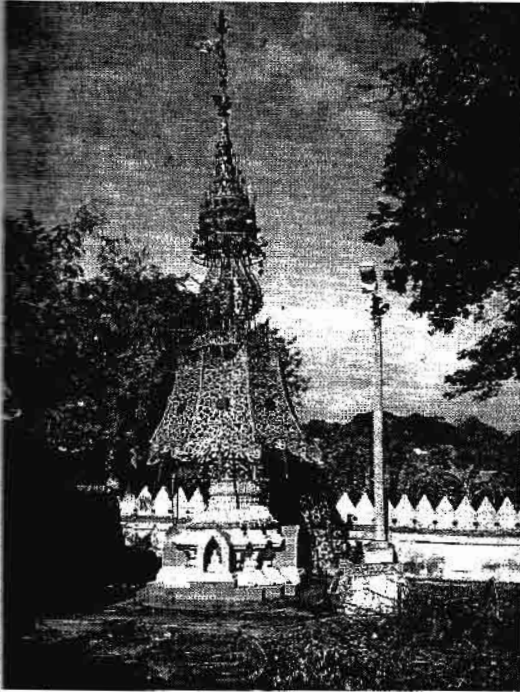
ဖိနပ်တော်အခြေကို နီညိုရောင်၊ ပစ္စယာအုံးဆင့်ကို ထုံးသက်န်းကပ်လျှထားသည်။ တတိယပစ္စယာ၏ အထက် ထောင့်ရှစ်ထောင့်တွင် ရွှေပန်းခိုင်များ စိုက်လှူထားသည် လည်ပင်းရှည် ပန်းအိုးရှစ်လုံးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပန်းအိုး ကြီး ရှစ်လုံး၏အလယ် ရှစ်မြှောင့်ခံခံမှ ထီးတော်ကြီးအထိ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားသည်မို့ နေရောင်မြင့် ရွှေရောင်ဝင်းပ နေသည်။

ရင်ပြင်တော်ထက် မဟာရံ တံတိုင်းအတွင်း တနင်္ဂနွေ ထောင့်စေတီ၊ ရာဟုထောင့်စေတီ၊ တနင်္လာထောင့် စေတီ နှစ်ဆူ ပေါင်း လေးဆူက သီးခြားအလှူရှင်များ၏ ကောင်းမှု များဖြင့် ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီးရှိပေက။ ထုံးသက်န်းမွေးမွေး ရွှေထီး တော် တဝင်းဝင်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ပုဒ္ဓဟူးထောင့် မဟာရံ တံတိုင်းအတွင်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ (၆-၅-၂၀၀၂) ခုနှစ်က လေပြင်းဒဏ်သင့် ထီးတော်ဟောင်းကြီးအား မွမ်းမံ၍ ငှက် ပျောဖူးခံ တည်ထားသည်ကိုလည်း ဖူးမြော်နိုင်သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ပြုပြင်မွမ်းမံအပြီး ၁၃၆၅ ခုနှစ်က စိုက်ထူခဲ့သည့် ကျောက်စာတိုင်ကို တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ စေတီ အနီး၌ တွေ့ရှိရသည်။ ထိုကျောက်စာ၌ ရှေးကတွင် စေတီ တော်သမိုင်း မော်ကွန်းနှင့် နောက်ဘက်တွင် ကေပိန် မော်ကွန်း တို့ ရေးသားထားသည်။ ကျောက်စာတိုင်အနောက်ဘက်နား၌ တံခွန်တိုင်တစ်တိုင်လည်း စိုက်လှူထားသည်။

မူလစေတီတော်နှင့် ဒကာသမိုင်းကျဉ်း

သရေခေတ္တရာမင်းဆက် (၂၇)ဆက်တွင် မဟာသမ္ဘဝ မင်းမှစ၍ ရေတွက်သော် တစ်ပါးမင်းကြီးမှာ (၁၂)ဆက် မြောက်ဖြစ်သည်။ ဒုတ္တဘောင်မင်းမှ စ၊ ရေတွက်လျှင်တော့ (၁၀)ဆက်မြောက်ဖြစ်သည်။ သာသနာသက္ကရာဇ် ၄၃၃ ခုနှစ် တွင်-မင်းအဖြစ်သို့ ရ၍ နန်းစံသက်အတွင်း စေတီတော်



(၁၂)ဆုတည်ထားခဲ့သည်။ ထိုစေတီများအနက် ဇုတိယ
မြောက်တည်သော စေတီမှာ “ရတနာထီးဖြူစေတီတော်
ကြီး” ဖြစ်ပါသည်။

မင်းကြီးမှာ မင်းဆွေမင်းမျိုးအနွယ်တော်ဝင်မဟုတ်ဘဲ
သာမန် တိုင်းသူပြည်သား မိဘနှစ်ဦးက မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်
သည်။ သာသနာနှစ် ၄၂၄ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သည့် သီရိ
ရာဇ်မင်းတွင် သားတော် မထွန်းကားဘဲ သမီးတော်သာ
ထွန်းကား၍ ထီးညွန့်နန်းလျာ လိုအပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ခိုက်
အဆင်းရူပကာ ပြေပြစ်၍ ထီးမှုနန်းရာလည်း နှံ့စပ်သည့်
သူငယ်အား မင်းကြီး နှစ်ခြိုက်တော်မူသဖြင့် ငယ်နှစ်သားတွင်
သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်ပေးလျက် အိမ်ရှေ့အရာထားတော်
မူသည်။

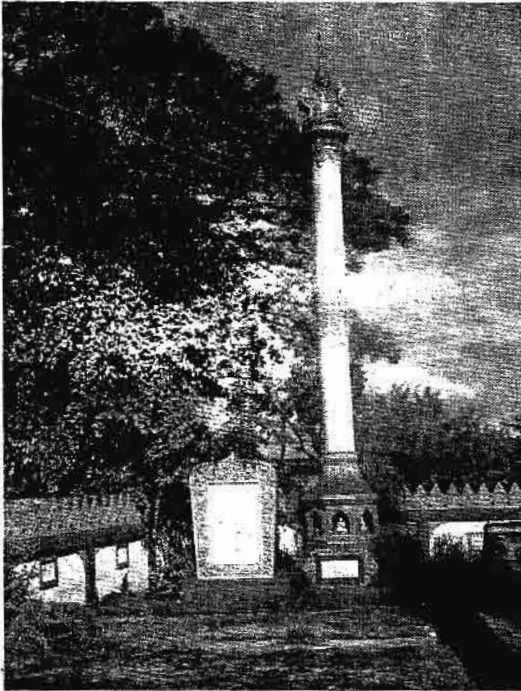
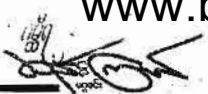
ထိုသူငယ်မှာ ငယ်စဉ် သာမဏေဘဝက “ငါဦးခေါင်း
စား ငတစ်ပါး၊ မင်းဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ထူးခြားစွာ တွန့်ကျိုးသည့်
ကြက်ဦးခေါင်းကို ကံအားလျော်စွာ စားသုံးခွင့်ရခဲ့သူဖြစ်၍
သီရိရာဇ်မင်းကြီး ကံတော်ကုန်သည့်အခါ မင်းအဖြစ်ကို ရရှိ
ခဲ့သည်။

ကြက်ဦးခေါင်းကို စား၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သူ
ဖြစ်သဖြင့် “ကြက်ခေါင်းစားရမင်း” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
မင်းမျိုးမင်းနွယ်မဟုတ်ဘဲ သာမန် တိုင်းသူပြည်သားထဲက

မင်းဖြစ်လာ၍ “ငတစ်ပါးမင်း” ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်
တွင်ခဲ့သည်။ အခါတစ်ပါး၌ “ငတစ်ပါးမင်းကြီး” သည် ရွှေဆံ
တော်စေတီမြတ်ကြီးသို့ ထီးတော်သစ် တင်လျှာရန် ထီးတော်
ကြီးနှင့်တကွ မင်းခမ်းမင်းနားအစုံ၊ နောက်လိုက်စစ်သည်
ဗိုလ်ပါများနှင့် ကြွရောက်လာခဲ့ရာ ယခု ကုန်းတော်နေရာ၌
ခေတ္တနားနေသည်။

ထိုနားနေသည့် နေရာတွင် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူ
တည်ထားရလျှင် ကောင်းလေစွဟု စဉ်းစားမိ၍ ချက်ချင်း
စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူတည်ဖြစ်သွားသည်။ စေတီတော်ကြီး
အောင်မြင်ပြီးစီးသောအခါ ပါလာသည့် ထီးတော်ကြီးကိုပင်
တင်လျှာလိုက်သည်။ ရွှေထီးတော်ကြီး အထွင်တင်အပြီး၌
မင်းကြီး၏ သဒ္ဓါတရားကြောင့် ရတနာမိုးကြီးရွာခဲ့သည်။

ထိုရတနာမိုးကို အစွဲပြု၍ “ရတနာပုထိုးကြီး” ဟု
လည်းကောင်း၊ ရတနာမိုးများ ဖြူဖွေးစွာ ရွာသွန်းသည်ကို
အစွဲပြု၍ “ရတနာသီးဖြူ” ဟူ၍ လည်းကောင်း ရေးက ခေါ်
ဝေါ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကာလကြာမြင့်မှ “ရတနာထီးဖြူ”
ဟူ၍ ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ အချို့သော
လူကြီးသူပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆိုအမိန့်မှာ မင်းအသုံးအဆောင်ဖြစ်ရာ
ထီးဖြူကို အစွဲပြု၍ “ရတနာထီးဖြူ” ဟု ခေါ်ကြောင်းလည်း
မှတ်သားရပါသည်။



ရာဇဝင်အသီးသီးတွင် ရတနာထီးရွာသွန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နွတ္တဘောင်မင်းကြီးလက်ထက်တွင် ၅၇၆ ခုနှစ်၊ တစ်ပါးမင်းကြီးလက်ထက်တွင် ၇၇၆ ခုနှစ်၊ ပုဂံ ပျူမင်းထီးလက်ထက်တွင် ၇၇၆ ခုနှစ်၊ ရွာသွန်းခုံကြောဇီ မှတ်သားမိရာ၊ ရတနာထီးဖြူစေတီတော်ကြီးတည်ပြီးစ ရွာသွန်းခုံသော မိုးမှာ ဓုတိယအကြိမ်ပြောက် ရွာသွန်းခုံသော မိုးဖြစ်လေမလားဟု စာရေးသူ အဖွဲ့ဝင်မိသေးသည်။

တစ်ပါးမင်းကြီးမှာ စည်းစိမ် ၅၁ နှစ်၊ သက်တော် ၆၆ နှစ်တွင် ကံတော်ကုန်၍ သာသနာနှစ် (၅၈၄) တွင် သားတော် ပါပိရန်မင်း ထီးနန်းအမွေဆက်ခံသည်။ ထိုမင်းနှင့် နောက်ပိုင်း မင်းများသည် ရတနာထီးဖြူစေတီတော်ကြီးအား ဆက်လက် မွမ်းမံပြုပြင်မှုများ ရှိကောင်းရှိနိုင်သော်လည်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာများအရ ရှာဖွေတွေ့ရှိသေးပါ။ သည်သို့ဖြင့် စေတီတော်ကြီးမှာ သင်္ခါရဓမ္မအရ ဟောင်းနှင်းပျက်စီးမှုများ ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ပထမအကြိမ်အဖြစ် ပြည်မြို့ ရွာဘဲရပ်နေ ဆန်စက်သူဌေး ဦးဖေဇနီး ဒေါ်ဆိတ်ကူတို့က ကန်ဖျားကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးပဏ္ဍိတ၏ ဩဝါဒဖြင့် ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။ ပြုပြင်သည်နှစ်မှာ ၁၂၄၄ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ဟု သိရသည်။ (စကုကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးသူနွဲ့ရ ရေး-စီရင်အပ်

သော ပြည်မြို့ ကန်တွင်းတိုက် ရတနာထီးဖြူဘုရားကြီး စာတန်း ဟူသော ကျောက်စာ၌ အပြည့်အစုံပါရှိပါသည်။)

ထိုကျောက်စာမှာ နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ စာသားများ မှေးမှိန်ဝေဝါးလျက် ပီပြင်မှု နည်းပါးသွားပြီး ဖတ်ရှု၍ မလွယ်ကူတော့။ ထိုကျောက်စာဟောင်းမှာ စေတီတော်၏ တနင်္လာထောင့် မဟာရံတိုင်းအတွင်း၌ပင် ရှိသည်။ အရှောက်မှန် စောင်းတန်းမှ ဝင်လျှင် လက်ဝဲဘက် ဝါးတစ်ပြန်သာခန့်တွင် တွေ့နိုင်သည်။ ချုံနွယ်များ ရှိနေ၍ အလွယ်တကူတော့ မမြင်မတွေ့နိုင်။

ဓုတိယအကြိမ်အဖြစ် ၆၁ နှစ်အကြာ ၁၃၄၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးဌေးသိန်း-ဒေါ်မြင့်မြင့် မိသားစုတို့မှ အဖျားပြု၍ ရတနာထီးဖြူ ပွင့်လှ၊ သိမ်ကုန်း ကြံတောကုန်း စသော ရပ်ကွက်များအတွင်းရှိ ပြည်သူအများ စုပေါင်းကာ ကန်တွင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဓမ္မာဘိဝရ၏ ဩဝါဒဖြင့် ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။

သည့်နောက် ၁၉ နှစ်အကြာ၊ ၁၃၄၆ ခုနှစ်သို့အရောက်တွင် ဂန္ဓမာစက်မှုကွက်သစ် “ခြူးမင်း” ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးတင်ဌေး-ဒေါ်ခင်မမ မိသားစုနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေများက ဆရာတော်ဘုရားများ၏ ဩဝါဒအယူ၍ တတိယအကြိမ် ပြုပြင်ခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်း လေပြင်းတိုက်ခတ်၍ ၁၃၆၄ ခု၊ တန်ခူး

Handwritten signature or mark.



ဆရာတော်က သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဆင့်ဆင့်သို့ အသိပေး အကြောင်းကြား၍ ၆ရက်အကြာ (၁၂-၅-၂၀၀၂) နေ့တွင် ပဲခူးတိုင်းအနောက်ပိုင်း အေးချမ်းဖြူညွှန့် ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနွယ်မှ ဦးစီးကာ ရတနာထီးဖြူစေတီတော်မြတ်ကြီး ထီးတော်နှင့် အခြားဘက်စုံ ပြုပြင်မွမ်းမံရေးလုပ်ငန်းကော်မတီကို ကန်ဖျားမှာပင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

ထိုအဖွဲ့နှင့်ပင် ၁၃၆၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၈ရက် (၁၂-၄-၂၀၀၄) တနင်္လာနေ့တွင် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးခင်ညွှန့်ကိုယ်တိုင် ရွှေထီးတော်အတွင်းတင်၍ အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့လေသည်။

မောင်တင်ကြွယ် (ပြည်)

ကိုးကား

- ရတနာထီးဖြူစေတီ ၁၂၈၄ခုရေး ကျောက်စာနှင့် ၁၃၆၅ ခုနှစ် မော်ကွန်းကျောက်စာ။
- ပညာဝန် ဦးဖိုးကျားမှတ်စု။
- စာရေးဆရာ မောင်စိမ်းလန်း-ပြည်နှင့် ကိုယ်တွေ့ ဘုရားဖူး မှတ်တမ်း။

ဆရာတော်(၆-၅-၂၀၀၂)နေ့တွင် ထီးတော်ကြီး ပြောက်ကွဲသွားသည်။

ထီးတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အခြေအနေများကို ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်တော်မူသော ကန်ဖျားကျောင်း

ကိုး

၁၉၆၈

မင်္ဂလာဒုံ
ဦးစီး





လူမိုက်ဆိုလျှင် ရှောင်သွေလွဲလို့
မပီဝဲနှင့် ကင်းအောင်နေ
ပညာရှိကို အရှည်တွဲလို့
ပီဝဲဆည်းကပ် နည်းယူစေ
သုံးပါးရတနာ မိဘများနှင့်
ဆရာသမားကို ပူဇော်လေ
ချမ်းသာကိုပေး ဆက်ဆံရေး
မျှော်တွေး သုံးချက်ပေ
အဲဒါမှ ဗုဒ္ဓဝါဒ ကမ္ဘာ့မင်္ဂလာတွေ။

နံနက်စောစော ၅နာရီ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အကျဉ်း
ထောင်အတွင်းရှိ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူအဆောင်များမှ
သံပြိုင်ရွတ်ဆိုနေကြသော သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာ မင်္ဂလာသံပေါက်
ရွတ်ဆိုသံမှာ လေးဘက် လေးတန် ကာရံထားသော အုတ်
ရိုးအတွင်း ခြိုင်ခြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ထွက်ပေါ်နေပါသည်။ ဇနစဉ်
အိပ်ရာထချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာ
သစ်လျက်ရှိရာ မင်္ဂလာရှိသောအသံကို ကြားရသဖြင့် စိတ်
ထဲမှာ အေးချမ်းကြည်နူးသွားမိပါသည်။

ဒီအကျဉ်းထောင်ကို ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့ရောက်
ရှိလာပြီး မကြာမီမှာပင် ဇနစဉ် နံနက်တိုင်း အကျဉ်းသား၊
အကျဉ်းသူများ ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်တွင် သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာမင်္ဂလာ
သံပေါက်ကို ဖြိုင်တူရွတ်ဆိုရန် သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။
သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာ မင်္ဂလာသံပေါက်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟော
ကြားခဲ့သော ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ထဲမှ “မင်္ဂလာသုတ်တော်”
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ မင်္ဂလာသုတ်တော်ထဲတွင် လူ
လောကတွင်း ပြုမူကျင့်ကြံ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ အချက်တွေ
အားလုံး ပါဝင်နေပါသည်။ ဤသုတ်တော်ပါအတိုင်းသာ
ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်လျှင် လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဘေးအန္တရာယ်
ကင်းပြီး လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ နှစ်ပြာသော အကျိုး
ဇီးပွားများ ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်မိ၍ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် အနည်းငယ် ထုတ်နုတ်ဖော်ပြရပါလျှင်
လူမိုက်နှင့် မပေါင်းဖော် မပီဝဲဘဲ ကင်းအောင်နေရမည်။
ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ရေရှည် ပေါင်းဖော် လက်တွဲ
လို့ ဆည်းကပ်ပူဇော်ရမည်။ ဘုရား တရား သံဃာတည်းဟူ
သော ရတနာသုံးပါးနှင့် မိဘဆရာသမားများကို ရိုသေပူဇော်
ဆည်းကပ်ရမည်။ ကိုယ်အပေါ် ပြုဖူးတဲ့ သူတစ်ပါး၏ ကျေးဇူး
တို့သည် သိတတ်ရမည်။ ကိုယ်နဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့

အရပ်ဒေသမှာ နေထိုင်ရမည်။ အရက်သေစာသောက်စားပါ
က မှောက်မှားတတ်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ဆိုတဲ့
လောကဓံတရားနှင့် ကြုံလာလျှင် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး
ရုန်းကန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါဝင်နေပါသည်။
သာသနာတော် ၂၅၀၀ နှစ် ကျော်လာသော်လည်း ကြုံမြင်
နေသလို၊ ယနေ့အချိန်ထိ မှန်ကန်တွေ့ကြုံနေရမည်ဖြစ်ပါ
သည်။

အကျဉ်းထောင်များတွင်လည်း အကျဉ်းဦးစီးဌာန
Prisons Department မှ အမှားပြုပြင်ပေးရာ ဌာန
Correction Department အဖြစ် တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲ
နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း စီမံချက်တွေ ဟော
ပြောမှု၊ ဆုံးမမှုဒင်တန်းတွေနဲ့ လက်တွေ့ နေ့ချင်း ညချင်း
ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်သေးသော်လည်း တတ်နိုင်
သလောက်ကိုတော့ လုပ်နေကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ထောင်တွင်း
ဝိပဿနာတရားစခန်းများဆိုလျှင် အကျဉ်းထောင်အားလုံး
မှာ လုပ်ငန်းများ မအားမလပ်သည့်ကြားမှပင် ဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးလျက်ရှိနေပါသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်
အထက်က ရေးသားခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာ မင်္ဂလာသံပေါက်
ဟာ အဓိပ္ပာယ်ရိုးရှင်းစွာဖြင့် အကျဉ်းသားများ၏ နားထဲ၊
ရင်ထဲကို နံနက်တိုင်း ကြားနေ၊ ခံစားနေရမည်ဆိုလျှင်
တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ မရောက်နိုင်တောင်မှ
ဆင်ခြင်တုံတရားလေး ရသွားနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၍
နံနက်တိုင်း သံပြိုင်ဆိုခိုင်းရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာ မင်္ဂလာသံပေါက်ကို ကျွန်တော်ဘဝ
မှာ စပြီး ကြားမိ၊ သတိထားမိသည်မှာ မူလတန်းကျောင်း
တက်စက ကျောင်းမှာ ဆိုခဲ့ရသည်မှစ၍ ကွယ်ပျောက်သွား
ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကားတစ်ကားဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား စိန်မြင့်နဲ့ ကလေးသရုပ်
ဆောင် အကယ်ဒမီ အောင်ထွန်းလေးတို့ ပါဝင်တဲ့ “အဖေ
တစ်ခု သားတစ်ခု” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ မှတ်မှတ်ရရ ပြန်လည်
ကြားခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးမရမီ ကျွန်တော့်အဖေတို့၊ အမေတို့
ခေတ်က ဘုန်းတော်ကြီးသင် ကျောင်းများတွင် “မင်္ဂလာသုတ်”
ကို သင်ကြားပေးခဲ့ကြောင်းလည်း ကြားဖူးခဲ့ရပါသည်။ အလွန်
သင့်မြတ် ကောင်းမွန်လှပါသည်။ လူ့ဘဝကြီးကို စတင်
လျှောက်လှမ်းတော့မည့် လူမမယ် ကလေးငယ်ဘဝကပင်
လူလောက ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ဆုံးမစာကို သင်
ပေးလိုက်ခြင်းပင်မဟုတ်ပါလားခင်ဗျား။



ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ထဲက မင်္ဂလသုတ်တော်ကို တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အိမ်တက်မင်္ဂလာတို့၊ မွေးနေ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်တို့မှာ သံဃာတော်တွေက ရွတ်ဆိုပေးကြတာကို ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘဝရဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လှိုင်းတံပိုးအောက်မှာ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခများစွာကို ခံစားရတဲ့အချိန်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်သည့်အလျောက် နေရာဒေသကောင်း မရခြင်း၊ အထက်အရာရှိရဲ့ ဆူပူကြမ်းမောင်းခံရခြင်း၊ ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူမှုတွေ ခံရခြင်းများကို ဆက်တိုက် ခံစားရတဲ့အချိန်။ တော်တော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျ ခဲ့ရပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ အလုပ်အားတဲ့ အချိန်မှာ သိရိမင်္ဂလာ ပရိတ်တော် ဝတ်ရွတ်စဉ် စာအုပ်ပါဝါလေးထဲက မင်္ဂလသုတ် နှင့် မေတ္တာသုတ်ကို အသက် (၃၀)မှ စ၍ ရွတ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ စ၍ ရွတ်စဉ်က ပါဠိစာလုံးများနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ မသိတဲ့ စာလုံးတွေကို ဟိုလိုက်မေး၊ ဒီလိုက်မေးရင်း နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ရွတ်ဆိုလာသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း (၃၀)တိုင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

စ၍ ရွတ်စဉ်က ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးတော့ သတိထားမိလောက်အောင် သိသိသာသာကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ယခင်က ကိုယ် ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားလုပ်လုပ် မျက်နှာသာ မရခဲ့ဘဲ အထက်အရာရှိကြီးများ၏ အဆူအဆဲခံရတဲ့ ဘဝက တဖြည်းဖြည်းသက်သာရာ ရလာခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံဝန်ထမ်း လူရွာလေးတစ်ခုတည်းသာ အားထားမှီခိုနေရတဲ့ ကျွန်တော့်မိသားစုလေး အကြွေးတွေ ပတ်လည်ပိုင်းပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဘဝကနေ မိသားစု တစ်ဝိုက်တစ်ဝိုက် စိုက်ပျိုးရေးလေးတွေ၊ မွေးမြူရေးလေးတွေ လုပ်ရာက အဆင်ပြေစ ပြုလာပါသည်။

“အသေဝနာစ ဗာလာနံ ပဏ္ဍိတာနန္တ သေဝနာ” လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ မပေါင်းဖော်၊ မမှီဝဲရဘူးလို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းလေး၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်၊ ထောင်ထဲက လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ သူခိုးကြီး၊ သူခိုးလေး၊ စားပြကြီး၊ စားပြလေး၊ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု အစရှိတဲ့ လူတွေကြားမှာ အလုပ်လုပ်နေရသူပါ။ နေ့စဉ် ထိတွေ့ဆက်ဆံပြောဆိုနေရ၏။ တောင်ဆိုတာ ပြဿနာပေါင်းစုံ နေတိုင်းရှိနေတတ်ပါသည်။ ပြဿနာ အကြီးလား၊ အသေးလား၊ ဒါပဲ ကွာပါသည်။ ထောင်ဝန်ထမ်းဆိုတာလည်း ထောင်အုတ်ရိုးပေါ် တက်လျှောက်နေရသလို၊ ဟိုဘက်လည်း ကျသွားနိုင်တာက ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဒီဘက်လည်း ကျသွားနိုင်တာက ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းဆိုသလိုပဲ။ ကိုယ်

ထောင်ထဲ ကိုယ်ပြန်ကျသွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိကြပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဥပဒေဘောင်အတွင်းက ကိုယ် ကူညီနိုင်တာကို ကူညီပေးလိုက်၊ မကူညီနိုင်တဲ့ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းလာရင်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ကိုင်တွယ်လိုက်နဲ့၊ မေတ္တာနဲ့ စိတ်စေတနာကောင်းလေး ထားပြီး လုပ်သွားတော့ အဆင်ပြေသွားခဲ့ပါသည်။

“ပတိရူပ ဒေသဝါသောစ ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ” သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမွန်တဲ့ အရပ်ဒေသမှာ နေထိုင်ရမယ်လို့ ဆိုလို၏။ နိုင်ငံဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ကိုယ်နေချင်တဲ့ အရပ်ဒေသ နေလို့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ “ထားရာနေ၊ စေရာသွား” ဆိုသလို မြောက်ဖျားက ပူတာအို ထောင်ကနေ တောင်ဖျားက ကော့သောင်းထောင်အထိ အနှံ့နေခဲ့ရတာပါပဲ။

ပူတာအို ဆိုတာက အားလုံးသိမှာပါ။ မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားက မြို့တစ်မြို့။ ရေခဲတောင်တွေနား ကပ်နေပြီး ကားလမ်းက သွားမရတာ များ၏။ အဲဒီတော့ ကားလမ်းကို မသုံးကြတော့ဘူး။ ရေလမ်းက လုံးဝ မရှိ။ တစ်ပတ်မှာ လေယာဉ်က နှစ်ရက်ပဲ လာသည်။ အစားအသောက်က ရှား၊ ထောင်ကလည်း မြို့နဲ့ လေးငါးမိုင်လောက် ဝေးတဲ့ တောထဲမှာပါ။ တစ်ခါတလေ ရွာထဲက လာရောင်းတဲ့ ရေခဲ မြစ်ထဲက ရေခဲငါးပဲ စားရသည်။ အရသာ မရှိလည်း စားရတာပါပဲ။ တာဝန်ယူရတဲ့ အကျဉ်းသားကျတော့ ပြည်မက ပိုတဲ့ အားလုံးလောက်နီးနီး နှစ်ကြီးသမားတွေ များပါသည်။ အပြစ်ဒဏ် အနှစ် ၅၀၊ ၆၀၊ တချို့ဆို အနှစ် ၁၀၀ ကျတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ထိန်းသိမ်းရတာဆိုတော့ ဘယ်လောက် တာဝန်ကြီးမလဲ၊ စဉ်းစားသင်ကြည့်ပါတော့။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလသုတ်ထဲက “ပတိရူပ ဒေသ ဝါသောစ” ရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး ကြောင့်ပဲ ထင်ပါသည်။ ပူတာအိုမှာ သုံးလပဲ နေခဲ့ရပြီး ဘယ်လူကြီးကိုမှ တောင်းဆို အပူမကပ်ဘဲ ရန်ကုန်တိုင်း၊ လှည်းကူးမြို့နယ်ထဲက မင်းကုန်း ရဲဘက်စခန်းကို ပြောင်းခဲ့ရပါသည်။

ထို့အတူပဲ၊ အိန္ဒိယ-မြန်မာနယ်စပ်က ကဘော်ချိုင့် ဝှမ်းထဲက ဘဝသစ်စခန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ သန့်စခန်းကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ နယ်စပ်လည်း ဖြစ်၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးလည်း ခက်ခဲ၊ ဒေသခံတွေ ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်လို့ ပစ်ထားတဲ့ မြေတွေမှာ စပါးစိုက်ခဲ့ရသည်။ ငှက်ဖျားကလည်း ထူပြောပြီး အသေအပျောက်များတဲ့ နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ စပါးမထွက်လို့ စိုက်လျော်ရသည်များလည်း ရှိကြ



ရာ၊ ဘဝသစ်စခန်းတစ်ခုခုကို ထောင်ပိုင်ဘဝနဲ့ ရောက်သွား
လို့ကတော့ လျော်ရင် လျော်၊ မလျော်ရင် ပြုတ်၊ မပြုတ်ရင်
ထည်း၊ ငှက်ဖျားနဲ့ သေတဲ့၊ ကဲ... ကောင်းသေးရဲ့လားခင်ဗျာ။

ဒါပေမယ့် ကဘော်မှာလည်း "ပတ်ရပ် ဒေသ ဝါသော
စ" ရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ ထောင်ပိုင်တိုင်း
ကဘော်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ၂နှစ် သတ်မှတ်ထားပါ
လျက်နှင့် လူကြီးများ ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်သွားသည်
သိပါ။ ကျွန်တော့်အား တစ်နှစ်တည်းနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း၊
တွံတေးမြို့နယ်ထဲက စခန်းတစ်ခုကို ပြောင်းပေးလိုက်ကြပါ
သည်။ လျော်လည်း မလျော်ခဲ့ရပါ။ ပြုတ်လည်း မပြုတ်ဘဲ
ကဘော်ချိန်က ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ဒါပေမယ့် ငှက်ဖျား
ဆရာတစ်ဆူက ကဘော်လက်ဆောင်အဖြစ် စွဲကပ်လာပါ
တော့သည်။

"မာတာပီတု ဥပဌာနံ၊ ပုတ္တုဒါရဿသင်္ဂဟော" မိခင်၊
အင်ဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည်ဟု ဆိုလို
ပါသည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လာကတည်းက အိမ်ထောင်မကျခင်
အထိ ရသမျှ လစာ မိဘကို အကုန်အပ်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်
ထောင်ကျလာပြီးနောက်မှာလည်း ထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။
ဆုတ်ပိုင်းတွင် ရာထူးတွေ တက်လာပြီး လစာများလာသော
အခါ ကျွန်တော့်မှာ အဖေမရှိတော့ဘဲ မိခင်အိုတစ်ယောက်
သာ ရှိသလို၊ ဇနီးသည်မှာလည်း အဖေ မရှိတော့ဘဲ မိခင်
အိုသာ ကျန်ရှိနေရာ အမေအိုနှစ်ယောက်ကို လစဉ် အညီ
အမျှ ငွေပို့ပေးလာသည်မှာ နှစ်များစွာ ကြာပြီဖြစ်ပါသည်။
အမေအိုတို့ လိုအပ်သမျှ အကျိုး လုံချည်း၊ တဘက်၊ ဆေးဝါး
နဲ့ ကောင်းနိုးရာရာ အစားအသောက်များကိုလည်း ပို့ပေးခဲ့
ပါသည်။ ချားတာကတော့ အဖေတို့ဆီ ငွေပို့ပြီးလို့
အဆုတ် နဲ့ အင်္ကျီကြမ်း ဘယ်ကမှ မျှော်လင့်မထားသော
အလို့အလျောက်ဝင်လာတတ်ပါသည်။ ဒါဟာလည်း
အဖေတို့ ပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်
ချက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မ... နတ်နှင့်အညီ သား
အတ္ထရာ၊ ယျက်ကွက်အောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့အလျောက်၊
ကျွန်တော်သာသမီးများအားလုံး ဘွဲ့ရ ပညာတတ်များ ဖြစ်
ခဲ့ပါသည်။ သူတို့တွေ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း
အသိအလတ် အဆင့်အတန်းရှိသော၊ လိမ္မာရေးခြား ရှိ
သော ပညာတတ်များကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်
ကြည့် ကျွန်တော်တို့ မိဘနှစ်ပါး စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရပါသည်။
ကျွန်တော် ကြွေးဟောင်းဆပ်နိုင်ခဲ့လို့ ကျွန်တော်ကို ပြန်ဆပ်

မည့် ကြွေးသစ်တွေ အဆင်သင့်ရှိနေပါပြီဟု မမျှော်လင့်
သော်လည်း ကျေနပ်မိပါသည်။

"ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟော" ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း
ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရမည်လို့ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော့်အဖေနှင့် အမေ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ အဖေနှင့် အမေ၊
သူတို့အားလုံးဘက်က ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ဝန်ထမ်းထဲက
ရာထူးကြီးကြီးလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ စီးပွားဥစ္စာ
ကြွယ်ဝချမ်းသာသူလည်း တစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ ကျွန်တော်
တို့မိသားစု ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးစရာမရှိခဲ့ပါ။ ရာထူးတစ်ခုခု
တိုးဖို့၊ နေရာကောင်းတစ်ခုခုရဖို့အတွက် သူများတွေက
အားကိုးရာ ဆွေမျိုးရဲ့ ပြောဆိုကူညီ ထောက်ပံ့မှုတွေ ရှိကြ
ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာတော့ အားကိုးစရာ မရှိခဲ့ပါ။ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဆွေမျိုးတွေကို
ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်နေရပါတော့သည်။ ဒီလို ကြည့်ရှု
စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်သော အခြေအနေကိုပင် ဝမ်းသာ
ကြည်နူး၍လည်း နေပါသည်။

ဝန်ထမ်းဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အထက်အရာရှိ
ဆရာပေါင်းများစွာရဲ့ လက်အောက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့ရပါသည်။ ကောင်းတဲ့ ဆရာရှိသလို၊ ဆိုးတဲ့ ဆရာလည်း
တွေ့ကြုံရပါသည်။ အဆဲအဆူခံရပေါင်းလည်း များခဲ့ပါသည်။
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်မှုတော့ မခံခဲ့ရပါ။
အရေးယူခံရမှုတွေလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီဆရာတွေအားလုံး
ကို ကျွန်တော် ယနေ့အထိ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါ။ မပြစ်မှားခဲ့ပါ။
ကျောင်းတုန်းက ပညာသင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ
နှင့်အတူ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အထက်အရာရှိ
ဆရာတွေကို ယနေ့တိုင် နံနက် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း မေတ္တာ
ပို့သလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် နောက်လိုက်ကောင်း ပီသစွာ၊ ကျိုးနွံစွာ
ကျင့်ကြံခဲ့ပြီး အဲဒီ ဆရာတွေရဲ့ သင်ကြားပြသမှု၊ ဆုံးမမှု
တွေကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျွန်တော့်ဆရာတွေ
တစ်ယောက်မျှ ဒုက္ခ မရောက်ခဲ့သလို၊ ကျွန်တော့်လက်
အောက်က ကျွန်တော့်တပည့်တွေလည်း ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ
မရောက်စေရပါ။ ဒီစာကို ရေးနေတဲ့အချိန်ဟာ ဝန်ထမ်းဘဝ
က ကျွန်တော် သက်ပြည့် အငြိမ်းစားသွားဖို့ ရက်ပိုင်းမျှသာ
လိုသောအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ "မင်္ဂလာသုတ်တော်"ကြောင့်
ကျွန်တော်၏ ဝန်ထမ်းဘဝ အောင်မြင်စွာ လျှောက်လုပ်နိုင်
ခဲ့ပါတယ်လို့သာ ပြောပါရစေတော့။



မျိုးမောင်မောင် (က . ပ . စ)

အဆိပ်ချဆေး

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ စခန်းနှင့် ငှမိုင်ခန့်ဝေးသော တောရွာလေးတစ်ရွာသို့ အလုပ်အားရက်တွင် သွားရောက် လေ့လာခဲ့ပါသည်။ ရွာ၏ ကျက်သရေဆောင် ရွာဦး ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းသို့ ဦးစွာပထမ ဝင်ရောက်ပြီး ဆရာတော် အား ဖူးမြော်ကန်တော့ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့တော်မှာ ဦးပညာဒီပ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကျောင်းတွင် ကျေးရွာ လူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံစိတ်ဆက်ကာ ရင်းနှီးမှု ရယူခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်နှင့် ရွာလူကြီးများက ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုကြပါသည်။ အကူအညီလိုအပ်လျှင်လည်း အကူ အညီပေးမည်။ ရွာအတွက် လိုအပ်လျှင်လည်း ဆရာကြီးတို့ ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ပေးကြပါရန် ပြောဆိုကြ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှလည်း ဆွေမျိုးသားချင်း မိသားစုများကဲ့သို့ အလေးထား ကူညီပေးမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ အသိမိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြသောအခါ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာ၊ ဘာသာရေး အကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရာမှ မှတ်သား ဖွယ်ရာ ဆေးနည်းတစ်ခုကို ရခဲ့ပါသည်။

ထိုကျေးရွာတွင် မြွေအန္တရာယ် သတိထားနေရ၍

အားလုံးက ဆေးပြီးတိုများ ဆောင်ထားကြပေသည်။ အစွမ်း ထက် ဆေးပြီးတိုဖြစ်၍ ရွာသားတို့၏ လက်စွဲဖြစ်ပါသည်။ ဆေးနည်းမှာ ငွေကုန်ကြေးကျသက်သာပြီး အလွယ်ကူဆုံး ရှာဖွေနိုင်ပါသည်။

ဆေးနည်းပြုလုပ်ပုံက ငဖြူကြီးရွက်ကို ငဖြူကြီးအစေး နဲ့ ကြိတ်ပြီး လုံးထားပါ။ မြွေကိုက်ခံရလျှင် တစ်နာရီခြား ရွှေ့ကြီးတစ်လုံးစာခန့် သောက်ပေးပါ။ အဆိပ်ကျ သက်သာ စေပါသည်။ တစ်နာရီခြား မှန်မှန်တိုက်ကျွေးပါက အဆိပ် များ ပြေကာ အရောင်၊ အကိုက် သက်သာပျောက်ကင်းစေ ပါသည်။

၎င်း ငဖြူကြီးရွက်သည် နွားနို့ကို ခဲစေ၏။ ငဖြူကြီး ပင်ကို မရိုးပင်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ၎င်း မရိုးပင်၏ အမြစ် ကို သွေးသောက်လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ရောဂါပိုးများကို သေကြေပျက်စီးစေနိုင်ကြောင်း သိရပါသည်။ ကင်းကိုက် လျှင်လည်း သွေးလိမ်း၍ရပါသည်။

စေတနာ မေတ္တာများစွာဖြင့် . . .

မျိုးမောင်မောင် (က . ပ . စ)

ထောင်တွင်းမှ သံဖြိုင်ရွတ်ဆိုနေသော သုံးဆယ်ရှစ်ပြာ မင်္ဂလာသံပေါက်အသံ ပြီးဆုံး၍ သူတို့လေးတွေရဲ့ အသံ လည်း တိတ်သွားပါပြီ။ ထောင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ် သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ဒီထောင်ထဲမှာ အကျဉ်း ကျခံနေရတဲ့ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူ၊ အချုပ်သား၊ အချုပ် သူအားလုံး စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။ နိုင်ငံတော် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေနဲ့ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်ကြပြီး ပြင်ပက မိသားစုတွေနဲ့ မြန်မြန်ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက် မိပါသည်ခင်ဗျာ။

“မင်္ဂလာသုတ်တော်”ကို နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်ပြီး “မင်္ဂလာ သုတ်တော်”နှင့်အညီ ကျင့်ကြံနေထိုင်လျှင် ဘေးအန္တရာယ် တွေ ကင်းရှင်းပြီး ဘဝမှာ မင်္ဂလာရှိရှိ တင့်တယ်စွာ နေထိုင် လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာဖြစ်ပါကြောင်း မေတ္တာထား၍ ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကိုဦး (လွိုင်တော်)

www.burmeseclassic.com

ပုံစံအသစ်

သုန္ဒရီ (၆)





လယ်သမားယောင်ဆောင်တဲ့ မာရ်နတ်

မြတ်ဗုဒ္ဓအပေါ်မှာ မာရ်နတ်ရဲ့ နှောင့်ယှက်မှုကတော့ အစုံအလင် တစ်ပုံတစ်ပင်။ တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး မရိုးအောင် အပြီးနဲ့ အကွက်ဆင်၊ တမင်တကာ ပြုလုပ်ချက်များလို့ပင် ဆိုနိုင်ပေတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓက သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ ရဟန်းသံဃာတော်များကို နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား ကောင်းတွေကို ဟောကြားနေတော်မူတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မာရ်နတ်ကြီးဟာ လယ်သမားအယောင်ဆောင်ကာ ကြီးစွာသော ထွန်တုံးကြီးကို ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းလာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း အလွန်တရာ ရှည်လျားတဲ့ နှင်တံ(နွားရိုက် ကြိမ်လုံး)ကြီးကို ကိုင်ထားသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်တွေက လည်း မရီမရဲ ကျဲတိုကျဲတောက်နဲ့။ သူ့ရဲ့ ခြေထောက် နှစ်ဖက်တို့မှာလည်း ရွံ့တွေ အလိမ်းလိမ်းပေကျဲလို့။ ပုံစံ ကတော့ တကယ့်လယ်ထွန်ပြီး တက်လာတဲ့ လယ်သမား ကြီးပုံသဏ္ဌာန်ပေါ့။

သူက မြတ်ဗုဒ္ဓကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

“ရဟန်းဂေါတမ...သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ နွားများကို မြင်လိုက်ပါသလား။”

“ဟယ်...မာရ်နတ်ယုတ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုက်၊ သင့်ရဲ့ နွားတွေကို ငါက ဘာလုပ်ဖို့ စောင့်ကြည့်နေရမှာလဲ”

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြေကြားချက်ကို မာရ်နတ် က နှစ်သက်ဟန် မတူ။ တစ်မူအကြောင်းကို ထပ်လောင်း ဆိုပြန်လေတော့တယ်။

“ရဟန်း ဂေါတမ...ငါ့မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တည်းဟူသော အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ တွေ့ထိစရာ၊ ကြံတွေး စိတ်ကူးရာဟု ဆိုအပ်သော အပြင်ဗဟိန္ဒ အာယတန ခြောက်ပါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အစုံအလင်ရှိကုန်၏။ တွေ့ထိမှ-ဗဿ၊ သိမှ-ဝိညာဏ်တို့လည်း ရှိကုန်၏။

သင်သည် ဘယ်အရပ်သို့ ကြွမြန်းပြီး ရှောင်ပုန်းနိုင် မည်နည်း။ ငါ၏ နယ်မှ သင် လွတ်မြောက်နိုင်မည်နည်း”

အဲဒီလို မာရ်နတ်က မြတ်ဗုဒ္ဓကို ခြိမ်းခြောက်သလို လို၊ ကြိမ်းမောင်းသလိုလိုနှင့် နင့်နင့်သီးသီးပြောဆိုလိုက် တဲ့အခါ မြတ်ဗုဒ္ဓကလည်း...

“ဟယ်... မာရ်နတ်ယုတ်၊ အကြင်အရပ်၌ မျက်စိ၊

နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တည်းဟူသော အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါးလည်း မရှိ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ တွေ့ထိစရာ၊ ကြံတွေးစရာဟု ဆိုအပ်သော အပြင် ဗဟိန္ဒ အာယတန ခြောက်ပါးတို့လည်း မရှိ။ တွေ့ထိဆက် စပ်မှုဆိုတဲ့ ဗဿလည်း မရှိ။ သိမှုဆိုတဲ့ ဝိညာဏ်လည်း မရှိ။ ထိုအရပ်မျိုးသို့ သင် မရောက်နိုင်။ ရောက်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းမရှိ”

လို့ ပြန်လည် မိန့်ဟတော်မူလိုက်တယ်။ မာရ်နတ်က ဆက်၍...

“ရဟန်း ဂေါတမ... ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်းဟူ၍ ပြောဆို နေကြသောကိစ္စ၌ သင်၏ စိတ်ရှိနေခြင်းအံ့၊ သင်သည် ငါ၏ နယ်ပယ်၊ ငါ၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းမည်မဟုတ်”

လို့ ဆိုပြန်လေတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓကလည်း...

“ဟယ်...မာရ်နတ်ယုတ်၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်းရယ်လို့ ပြောဆိုခြင်းလည်း ငါ့မှာ မရှိတော့။ ငါသည်လည်း ထိုသို့ ပြောဆိုနေသူ မဟုတ်။ ငါ၏ သွားလမ်းကိုလည်း သင် သိ နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ဖယ်လော့၊ ဆုတ်လော့၊ ရှောင်လော့၊ ရှားလော့ မာရ်နတ်ယုတ်”

(မာရ်သံယုတ်၊ ကဿကသုတ်)

မာရ်နတ်က ဘုရားကို မင်းလုပ်ရန် တိုက်တွန်းခြင်း

ထိုအချိန်က မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ကောသလတိုင်း၊ ဟိမဝန္တာ တောအနီးရှိ တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေ တော်မူတယ်။

“ငါသည် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်စေခြင်း(သတ် ဖြတ်ခိုင်းစေ)၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်ခြင်း၊ ပြုလုပ် စေခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းမရှိဘဲ တရား သဖြင့် မင်းပြုရန် တတ်ကောင်းအံ့လော (တတ်နိုင်ပါမည် လော)”

လို့ စဉ်းစားတော်မူတယ်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်ရောက် လာပြီး...

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားသည် သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခိုင်းခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်ခြင်း၊ ပြုလုပ်ခိုင်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးစေခြင်း မရှိ ဘဲ တရားသဖြင့် မင်းလုပ်ကာ အုပ်ချုပ်စိုးစံတော်မူပါ”

လို့ လျှောက်ထား တိုက်တွန်းလေတယ်။

“မာရ်နတ်ယုတ်...သင်သည် ဘာကို မြင်မိ၍ ပာဠိသို့ တိုက်တွန်းတိသနည်း”



“မြတ်စွာဘုရား... အရှင်ဘုရားသည် ကုဏ္ဍိပိဒ် လေးပါး (ဆန္ဒ၊ ဝီရိယ၊ စိတ္တ၊ ဝိမံသ)တို့ကို အားထုတ် ပွားများပြီးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ အရှင်ဘုရားသာ အလိုတော်ရှိလျှင် ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးကိုပင် ရွှေစင်အတိပြီးသော ရွှေတောင်ကြီး ဖြစ်စေနိုင်သူပါ”

“မာရ်နတ်... နားထောင်လော့၊ အကယ်၍ ဟိမဝန္တာ တစ်တောင်လုံးသည် ရွှေအတိပင် ဖြစ်သွားစေဦးတော့၊ ယင်းတောင်ထက် နှစ်ဆကြီးသော ရွှေတောင်ကြီးပင် ဖြစ်သွားစေဦးတော့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ အလို ဆန္ဒပြည့်သွားဖွယ်ရာ မရှိ။ အမှန်စင်စစ် ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းတရားကို သိမြင်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဂုဏ် တို့၌(ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့၌) မက်မောတွယ်တာခြင်း မရှိတော့ ပေ။ ကာမဂုဏ်တရားတို့၌ ငြိတွယ်တပ်မက်သော လောဘ၊ တဏှာကို ပယ်ဖျောက်ပစ်နိုင်ရန်ကိုသာ ကြိုးစား အားထုတ် သင့်၏”

လို့ ဟောကြားတော်မူလိုက်လေသည်။

(မာရသံယုတ်၊ ရုက္ခသုတ်)

ရဟန်းများကို မာရ်နတ်၏ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှု ထိုစဉ်က မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ သက္ကတိုင်း၊ သီလာဝတီ ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတယ်။ တရား သံဃာတော် များစွာတို့ဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓနဲ့ မနီးမဝေးအရပ်မှာ မမေ့မလျော့ သော အပ္ပမာဒ တရားဖြင့် တရားရှုမှတ်နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မာရ်နတ်ရောက်လာပြီး နှောင့်ယှက် တော့တာပဲ။ မာရ်နတ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ပါ။

ဆံပင်တွေကို အဲဒီတုန်းက ရသေ့တွေလို ဆံကျစ် ထားတယ်။ သစ်နက်ရေကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ပုဏ္ဏား ချိတ်တစ်ယောက် ပုံသဏ္ဌာန်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ရေသမန်း သော တောင်ငှေးကို ကိုင်ထားတယ်။ (ယနေ့ခေတ်မှာလည်း ဆွေ့ မြင်ရတတ်တဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘိုးတော်ပုံစံ နဲ့ စိမ့်ထားတယ်။) သူဟာ ရဟန်းသံဃာများရဲ့ အနီးအစပ် သို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးသကာလ ဒီလိုပြောလိုက်တယ်။

“အရှင်တို့... သင်တို့သည် နနယ်ငယ်ရွယ်ကြကုန် သော်လည်း လူလောကရောက်ခိုက် လူစည်းစိမ် ကာမဂုဏ် တို့ကို ခံစားကြကုန်ဦးလော့၊ လက်တွေ့ ရရှိထားတဲ့ မျက် မှုတ် စည်းစိမ်းချမ်းသာကို ခွင့်လွှတ်ပြီး နောက်မှ ရရှိမယ့် သောသနာမျက်ကွယ် အနာဂတ်ဘဝတွေနောက် မလိုက်ကြ သောတောင့်တမနေကြနှင့်”

တရား နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်နေကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေ က ပုဏ္ဏားတို့ရဲ့ စကားကို လက်မခံကြဘဲ...

“ပုဏ္ဏား ... ငါတို့သည် ပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်ချမ်းသာ ကို စွန့်လွှတ်၍ မျက်ကွယ် အနာဂတ် ချမ်းသာနောက်သို့ လိုက်ကြသည်မဟုတ်။ အမှန်အားဖြင့် မျက်ကွယ် ချမ်းသာ ကို စွန့်၍ မျက်မှောက်ချမ်းသာနောက်သို့ လိုက်နေကြခြင်း သာ ဖြစ်ပါ၏။

မှန်၏။ အရိယာ မဂ်တရားသည် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ မျက်မှောက်ထင်ထင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်အပ်သော တရားဖြစ် ၏။ အကာလိကော၊ အချိန်အခါမလင့် ကောင်းကျိုးပေးနိုင် သော အခွင့်အလမ်းရှိ၏”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအခါမှာတော့ နှောင့်ယှက်ရန် လာတဲ့ မာရ်နတ် ကြီးဟာ ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ လျှာကို ထုတ်ပြီး နဖူးကြောများ တွန့်တဲ့အထိ စဉ်းစားဟန်ရှိပြီး ကုပ်ချောင်း ချောင်းနဲ့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

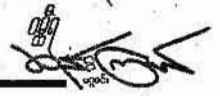
ရဟန်းတို့ဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓထံမှောက် ရောက်ရှိသွားကြ တဲ့အခါ မိမိတို့ကို ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က ရောက်လာပြီး ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ပုံကို လျှောက်ထားကြတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓက ထိုသူဟာ ပုဏ္ဏားမဟုတ်ကြောင်း ပုဏ္ဏား ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မာရ်နတ်ကြီးသာဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော် မူကာ အောက်ပါ ဒေသနာတော်ကို မိန့်တော်မူတယ်။

“ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားဖြစ်ကြောင်း သိမြင်သူသည် ထိုထို ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌ စိတ်မညွတ်သင့်ပေ (စိတ်မလည်သင့်ပေ)။ ကာမဂုဏ်တို့သည် ငြိတွယ်တတ် ကြောင်း ကောင်းစွာ သိမြင်ပြီးနောက်၊ ထိုငြိတွယ် မက်မော မှုကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ရန် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ် သင့်ကြပေသတည်း။”

(မာရသံယုတ်၊ သမ္မဟုလသုတ်)

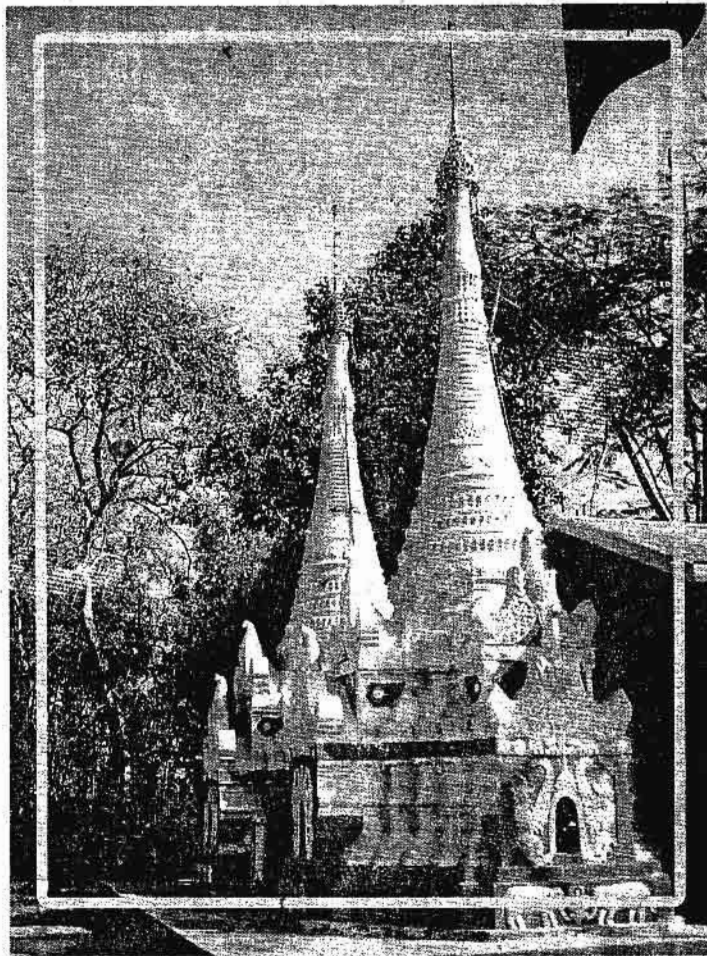
မုဒ္ဒာ နေဇာ



နန်းသဲဘုရားကြီးနှင့်

နေဝင်ချိန်ကံပြုနေသော အပယ်ခံ တွယ်ကုမဲ့တို့၏ အနာဂတ်

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး



စာရေးသူသည် ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ အင်းလေးဒေသ၊
မိုင်းသောက်မြို့နယ်အပြန် မြို့အဝင်တွင် တည်ရှိသော ညောင်ရွှေ
ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ဝင်ရောက်လေ့လာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ညောင်
ရွှေမြို့နယ်၊ တောင်ခြေ၊ မြင်းစခန်းအုပ်စု၊ ဘုရားကြီးကျေးရွာ
အနီးဖြစ်ပြီး ဧရိယာ (၄)ဧကကျယ်ဝန်းပြီး နန်းသဲဘုရားကြီး

ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း တည်ရှိပါသည်။ ၁၃၇၄ ခု သီတင်း
ကျွတ်လဆန်း ၂ရက်(၇-၁၀-၂၀၁၄) တွင် ခိုကိုးရာမဲ့သော
အဘိုးအဘွားများကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မြို့နယ်
သံဃမဟာ နာယကဥက္ကဋ္ဌ ရွှေဂူစာသင်တိုက် တိုက်အုပ်
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ တိလောကဉာဏ၏ ဩဝါဒကို ခံယူ၍



ဆရာတော် ဦးရေဝတ သက်တော် (၆၃)နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၁၆)ဝါမှ ကော်မတီဝင် ၁၅ဦးဖြင့် စတင်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်မှုခံယူသည်။ ဦးစံရွှေ၊ ဒေါ်တင်ကြည် မိသားစုနှင့် ဆာမြင့်ကုမ္ပဏီမိသားစုတို့မှ ပေ (၇၀×၃၀) ရှိ အဘိုးဆောင်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါသည်။ ပေ (၆၀×၃၀) ရှိ အဘွားဆောင်ကိုလည်း အများကောင်းမှုဖြင့် ဆည်ဆောက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ အဘိုး (၃)ဦး၊ အဘွား (၁၀)ဦး လက်ခံဆုပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးဘွားတို့၏ စားရေးသောက်ရေးကို အလှူရှင်ပေါ်မူတည် ရက်ရှိသကဲ့သို့၊ အလှူရှင် မပေါ်မူတည် နယ်များတွင် ဆရာတော်မှ တာဝန်ယူ ကျွေးမွေးပါသည်။

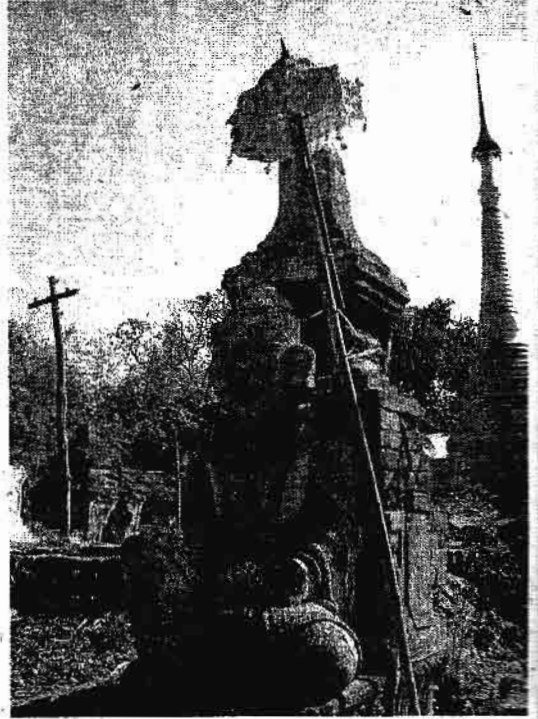
“အသက် ၇၀နှင့်အထက် ခိုကိုးရာမဲ့တွေကို လက်ခံပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လာပို့ကြတယ်ပေါ့။ သားသမီးကို မကုန်လို့ မရတဲ့သူတွေကိုလည်း အသက်မပြည့်ဘဲ သတ်ခံထားရတာ ရှိပါတယ်။ တိုးဘွားဆောင်တွေကို အိမ်လာရင် လိုအပ်သလို တိုးချဲ့ရပါမယ်။ သာသနာဆောက်အင်္ဂါအနေနဲ့ ကျောင်းမကြီး၊ သိမ်နဲ့ ဥပုသ်ရပ်ပဲ နှိပ်ထား။ ခိုကိုးရာမဲ့တဲ့ အဘိုးအဘွားမှန်ရင် ဘယ်နေရာ ဆောက်ပုံဖြစ်ဖြစ် လက်ခံပေးသွားမှာပါ။ လပြည့်၊ လကွယ် သို့မဟုတ် ပုတီးစိပ်ပြီး တစ်နေ့ သုံးကြိမ် တရားထိုင်စေပါတယ်။

ကျန်တဲ့ ရက်တွေမှာတော့ လွတ်လပ်စွာ သီတင်းသုံးစေပါတယ်”



ထို့နောက် ကျောင်းပိုင်းအတွင်းကို ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် လိုက်လံပြသပေးပါသည်။ အဝင်မှန်ဦး အလှူရှင် အဖြစ် သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၈ ခု၊ ကောဇာ ၁၃၇၆ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၁ရက်(၇-၇-၂၀၁၄) တနင်္လာနေ့တွင် မောရဌာနီ အင်းလေးဒေသ ညောင်ရွှေမြို့ နန္ဒဝန်ရပ် (၄)ကွက်နေ သာသနာ့ဒါယကာကြီး ဦးဘုန်းကြွယ်+ သာသနာ့ဒါယကာမကြီး ဒေါ်ခင်စိန်၊ သားကြီး ကိုမျိုးမင်းသူ+မင်းဝင်းရွှေ၊ သမီး မယုဝါဘုန်း၊ သားငယ် မောင်ထက်နေအောင်+မစုစုမျိုး၊ မြေးဦး မဖူးပွင့်ဝတီကြွယ်၊ မစုမြတ်သီရိမျိုး၊ မောင်အံ့ထူးအောင်၊ မောင်ဘုန်းပြည့်သီဟထက်၊ သားသမီး မြေးမြစ် အနွယ်စဉ်တို့က ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါနေဝန်း ထွန်းလင်းပြစေခြင်းအကျိုးက ရည်မှော်၍ လှူဒါန်းပါသည်။ ဆုတောင်းစာတွင်...

“ခန္ဓာပဉ္စ ဝဋ်ဒုက္ခတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော ရာဂစသည့် မီး(၁၁)ပါးတို့၏ အေးငြိမ်းရာဖြစ်သော သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုရပါစေသော၊ နိဗ္ဗာန်မရမီ ဘဝဇာတ်တို့၏ သာသနာတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်



သော သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူမှန်ရှိသော တိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌအမျိုးမြတ် တို့၌ ဖြစ်ရပါစေသော။ ဤကောင်းမှုကုသိုလ်၏ အဖို့ဘာက မြတ်ဒါနကို (၃၁)ဘုံ သတ္တဝါ ဥဋ္ဌနေယျတို့အား အမှုပေးဝေ ပါ၏။ သာဓုခေါ်ကာ ရယူနိုင်ကြပါစေသော။ ဤသည့် ကောင်းမှု အကြောင်းပြု တောင်းဆု နိဗ္ဗာန်တိုင်စေသောပုံ ဟူ၍ ပါရှိပါသည်။

ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း တွေ့မြင်ရသော ညိုမြကျောင်းဆောင် ကို နှစ်ဖက်သော မိဘများအား အမှူးထား၍ ဦးညို+ဒေါ်မြ မေ သားသမီးမြေးတစ်စု ကောင်းမှုအဖြစ် (၄-၂-၂၀၁၅)တွင် လှူဒါန်းထားပါသည်။ ထို နောက်ဘက်မှ အဘိုးဆောင်ကို ဦးစံရွှေ+ဒေါ်တင်ကြည် မာယမြင့် လျှပ်စစ်လုပ်ငန်းမိသားစုမှ မ.တည်လှူဒါန်းပါသည်။ အဆောင်ဘုရားခန်းကို သပ္ပာယ် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးမြင်ရပါသည်။ အဆောင်ရှေ့တွင် စိုက် ထူထားပါသည်။ ကမ္မည်းမော်ကွန်းကျောက်စာတိုင်တွင် -

**မုဒိတာ ဘိုးဘွားရိပ်သာ
ကမ္မည်းမော်ကွန်းကျောက်စာ**

သာသနာ ၂၅၅၈၊ ကောဇာ ၁၃၇၆၊ ခရစ် ၂၀၁၄

ဤရိပ်သာကို (၁၇-၁၁-၂၀၁၂)တွင် နန်းသဲဘုရားကြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ကျောင်းထိုင် နာယက ဆရာတော်

ဦးရေဝတနှင့် ပဋ္ဌာန်းဥပါသကာ ဆွမ်းဇါယကာတို့၏ ဆန္ဒတူ မနောဖြူများ စုပေါင်း၍ အတိဒက္ခရောက်နေသော ခိုကိုးရာမဲ့ ဘိုးဘွားတို့ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ လူမှုဝန်ထမ်း ပြန်လည် ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် နေရာချထားရေးဝန်ကြီးဌာန ပြည်နယ် လူမှုဝန်ထမ်း ဦးစီးဌာန၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် သင်းဖွဲ့စည်းဖျဉ်း ဥပဒေအရ ဖွဲ့စည်းကာ အကြံပြု နာယကများ၊ ဥက္ကဋ္ဌ အတွင်းရေးမှူးများအပါအဝင် ကနဦး (၁၅)ဦးတို့က ရပ်ရွာ အခြေပြု မိတ်ဖက်အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် သိုင်းဝန်းညီညာစွာ ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေး ဦးစီးဌာနကို တင်ပြ၍ မြို့နယ် သံဃနာယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးတိ လောကဉာဏအဖွဲ့ အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ယူကာ အဖွဲ့ ကြီးကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။ ရှေးဦးစွာ ပေ (၆၀×၂၀) တစ်ထပ် အဘွားဆောင်ကို တန်ဖိုး (၁၁,၉၁၂,၂၉၅) ကျပ်ဖြင့် တည် ဆောက်လှူဒါန်း ပြီးစီးအောင်မြင်၍ (၁၅-၆-၂၀၁၃) တွင် ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းခဲ့သည်။ တန်ဖိုးကျပ် သိန်း (၃၀၀) ကျော်တန် ပေ (၇၀×၃၀)တစ်ထပ် အဘိုးဆောင်ကို ညောင် ရွှေမြို့ နန်းပန်ရပ်ကွက်၊ ဦးစံရွှေ+ဒေါ်တင်ကြည် မိသားစုမှ “မာယမြင့်”လျှပ်စစ်ကမ္ဘာလီတို့က (၁၃-၃-၂၀၁၄)တွင် ဆောင် ဆောက်လုပ်၍ ပြီးစီးအောင်မြင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် သံသရာ ရွှေအိုးကြီး မြှုပ်နှံသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ဘာကကို



သိကြားဖတ်ရှုရသူ နတ်လူများကို သာဓု နှမော်ခေါ်ဆိုနိုင်ရန် ဤကမ္ပည်းမော်ကွန်းကျောက်စာရေးထိုးအပ်ပါသည်။ နတ်လူ သာဓုခေါ်စေသောဝံ။

နန်းသဲဘုရားကြီးနှင့် နန်းသဲဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း လျှပ်စစ်မီးလင်း ကမ္ပည်းမော်ကွန်းကျောက်စာ

အပိုက်မှောင်ခွင်း အလင်းရောက်အောင် ရာသက်ပိန် ရောင်တော်လင်းဖွင့်ကြကုန်သော သဒ္ဓါတရားများဖြင့် နန်းသဲ ဘုရားကြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ကျောင်းထိုင်နာယက ဦးရေဝတ အမှူးပြုသော အလင်းဓာတ်အလှူရှင် ညောင် ရွှေမြို့ အနွဲ့ပင်ရွာမှ ဦးညို+ဒေါ်မြမေမိသားစု ကျပ်(၃၀)သိန်း၊ ဗန္ဓုလေးမြို့ (၂၇)လမ်း၊ (၈၇*၈၈) လမ်းကြား၊ အိမ်တော်ရာ သက်န်းတန်း၊ ရွှေသမင်သင်္ကန်းတိုက် ကျပ် (၁၀)သိန်း၊ အများဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ စုပေါင်း၍ မတည်ကာ မင်္ဂလိပ်တည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်အလင်းဓာတ်ရပါစေခြင်းအလို ဌာ ကောင်းမှုရည်မှန်း လှူဒါန်းကြရာ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၂ရက်နေ့၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၄၊ ဧပြီ ၁၁ရက်၊ သောကြာနေ့ ညနေ ၄နာရီအချိန်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ စေတီတော်ကြီးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတို့တွင် ရာသက် ဖန်အလင်းဓာတ် ရောက်ရှိ ထိန်လင်း၊ အမှောင်ခွင်းခွဲပါသော ကြောင့် အလင်းဓာတ် ကုသိုလ်အဖို့တာဏကို လူနတ်ဗြဟ္မာ အနန္တ သတ္တဝါအပေါင်း သာဓု အနမောဒနာခေါ်ဆိုနိုင်ကြ

စေခြင်းအလိုတ ဤလျှပ်စစ်မီးလင်း ကမ္ပည်းမော်ကွန်း ကျောက်စာရေးထိုးအပ်ပါသည်။ ဗြဟ္မာ နတ်လူ သိမြင်သူ ဟူသမျှ သာဓုခေါ်ကြစေသောဝံ။

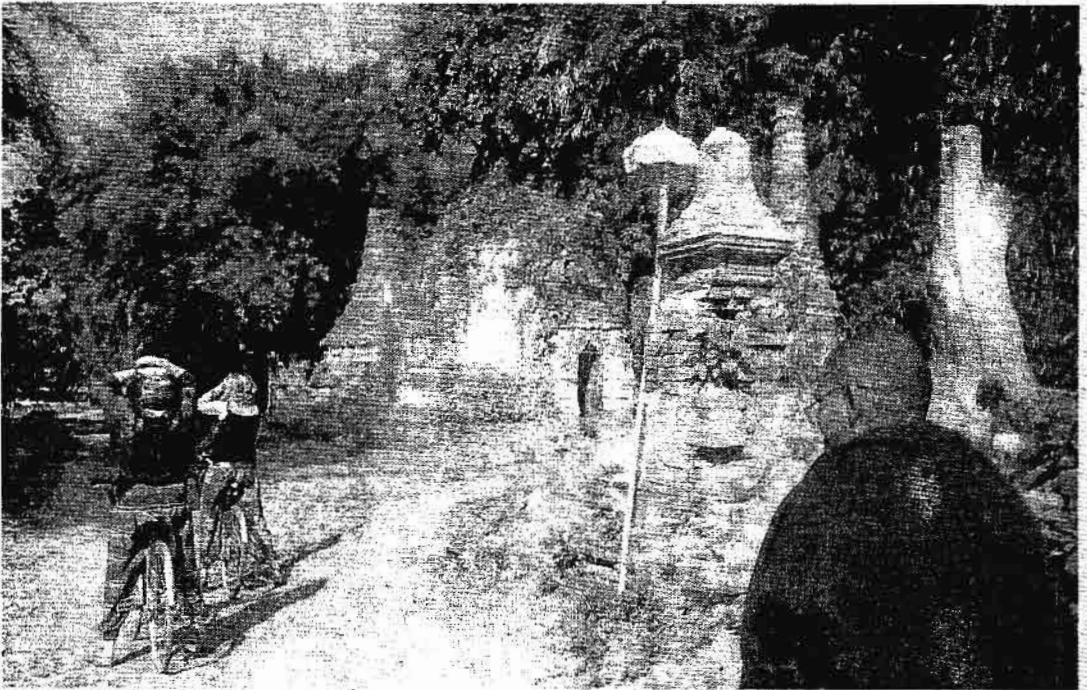


အနောက်ဘက်မှ အနန္တဂုဏ်ဆောင် မွှာရုံကို ဦးချစ်လှိုင်၊ ဒေါ်အုန်းညွန့်၊ ဦးအေး၊ ဒေါ်အေးမြ၊ အနွဲ့ပင်ရွာ မိသားစု၏ အလှူတော်အဖြစ် တည်ဆောက်ပြီးစီးမှုအခြေ အနေကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဆွမ်းစားဆောင်ကို ဆရာကျော်ဝံ အား ရည်စူး၍ ဒေါ်ရွှေမိသားစုမှ လှူဒါန်းပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော အတွားဆောင်ကို ထက်မံလေ့လာမှတ်တမ်း တင်ပါသည်။

“ဒီအတွားဆောင်ကို ဦးဘုန်းကြွယ် (UBK) သောက် ရေသန့်မိသားစုမှ သိန်း (၁၀၀) မတည်တယ်။ ကဲ... ကျန်တာတွေ နောက်မှ ဆက်လေ့လာကြတာပေါ့။ ဆွမ်းစား ချိန်ရောက်နေပြီ။ ဆွမ်းအလှူရှင်တွေလည်း ရောက်နေတယ်။ ကျောင်းပေါ် ပြန်တက်ကြဦးစို့”

ကျောင်းခေါင်းရင်းမှ ရေစင်ကို ဦးမြင့်လွင်+ဒေါ်ခင်စိုး (စိန်ခြင်သေံမိသားစု) နန္ဒဝန်ရပ်မှ လှူဒါန်းပါသည်။ ယနေ့ တစ်နေ့တာ ဆွမ်းအလှူရှင်မှာ ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ အုပ်ချုပ် ရေးမှူး ဦးကျော်ဇောလှ+ဒေါ်ခင်ခင်ဝံတို့၏ သား တပ်မတော် ဆေးတက္ကသိုလ် အလုပ်သင်မိုလ် မင်းစိုးထူး၏ (၂၄)နှစ် မြောက် မွေးနေ့အလှူတော်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တာ ဆွမ်း





အလှူကုန်ကျစရိတ်မှာ သုံးသောင်းကျပ်ဖြစ်ပေရာ၊ ဆွမ်းအလှူရှင် မရှိသောနေ့တစ်နေ့ကို ရွေးချယ် ကပ်လှူပေးပါရန် ဆရာတော်အား လျှောက်ထားပြီး စာရေးသူမှ ဆွမ်းတစ်နပ်စာ ဝတ္ထုငွေကို လှူဒါန်းဖြစ်ပါသည်။ နန်းသဲဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်တွင် သံဃာ (၁၁)ပါး သီတင်းသုံးပါသည်။ ညောင်ရွှေအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးကျော်ဇောလှကိုယ်တိုင် ထမင်းလက်ဆုံစားရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ဖြစ်ပါသည်။ စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ခေတ္တ အနားယူပြီးနောက် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် နန်းသဲဘုရားကြီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးတော်မူပါသည်။



အဝင်အဝမှ စေတီနှစ်ဆူကို သာသနာသံဃာရောင် ၂၅၄၃ ခု၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၁ ခု၊ တပေါင်းလတွင် ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ အနွယ်ရွာ ဘုရားအိယကာ ဦးစံရွှေ၊ ဒေါ်မြရီ သားသမီးမြေးမြစ်တစ်စုတို့က အသစ်တဖန် ပြန်သည်ပြုပြင်မွမ်းမံ လှူဒါန်းပါသည်။

“အရင်က ဘုရားပွဲ နှစ်စဉ်ရှိတယ် ဒကာကြီး၊ ဒါတွေက ပွဲအလှူခံရငွေတွေနဲ့ စုပေါင်း ပြုပြင်ခဲ့ကြတာပါ။ အခုပွဲမရှိတော့ဘူး”

အရန်စေတီ (၈)ဆူ၊ ပင်မစေတီတော်တစ်ဆူ ဖူးမြင်ရပြီးလျှင် အားလုံး မူလ ရှေးဟောင်းစေတီများပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ ရပ်ပွားတော် မုခ်ဦးကို ကွယ်လွန်သူ ဦးနှစ်+ဒေါ်ဆွယ်တို့ကို ရည်စူး၍ ဦးအေး၊ ဒေါ်အေးမြ မောင်နှမမိသားစုများက ပြုပြင်လှူဒါန်းပါသည်။ မင်းဝတ်တန်ဆာအပြည့်အစုံနှင့် နန်းသဲရပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည့်အခါ ကြက်သီးမွေညင်းထ၊ သည်အထိ အလွန်တရာ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ ထို့နောက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ လက်ရာမြောက်လှသော ရှေးဟောင်း ရပ်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူကိုလည်း ဖူးမြော်ရပါသည်။ အနောက်ဘက်အထွက်တွင် သာသနာစောင့်နတ်မင်းပုံတော်ဖြစ်ပြီး မုခ်ဦး၊ တံတိုင်းတို့ကိုပါ ပြန်လည်ပြုပြင်နိုင်ရန် အလှူရှင် လိုအပ်လျက် ရှိပါသည်။ နန်းသဲဘုရားကြီးမှာ သက်တမ်းနှစ်ပေါင်း (၃၀၀)ကျော် ရှိပြီးလျှင် သမိုင်းကြောင်း သိမိသူ မရှိပါ။

နောင် အင်းလေး၊ အင်းလျား ကျောင်းဆရာတော် ဦးဓမ္မဝရနှင့် ဦးသီလာစာရတို့၏ ဖောင်တော်ဦးဘုရား ဒေသစာရီသမိုင်းမှတ်တမ်းစာမျက်နှာ (၈၂)တွင် နမ့်သဲမှာ နမ့်ဆိုင်မှ ဆင်းသက်လာကြောင်း၊ နမ့်သည် ရေ ဆိုင်းသည် သဲဖြစ်၍ သဲကျရေဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း၊ ရှေးယခင်က ဆင်တောင်တန်းမှ စီးကျသော သဲချောင်းကို အခြေခံ၍ နမ့်ဆိုင်းဟု ခေါ်ရာမှ နမ့်သဲ အမည်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ယခုအခါ နန်းသဲဟု ရေးသားလာကြကြောင်း၊ သက္ကရာဇ် ၇၁၁ ခု၊ ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီး စစ်ဆိုင်(ခ)ဆိုင်ဘွား)လက်ထက်



တွင် လာရောက်အသွယ်သော ထားဝယ်သား ထောင်နှင့်
ဆောင်တို့ ညီအစ်ကိုသည် နှစ်သစ်တွင် အစပြု၍ နေ
ထိုင်ကြကြောင်း၊ နှစ်သစ်တွင် ရှေးဟောင်းဘုရား ရုပ်ပွား
တော်ကြီးနှင့် ဘုရားစေတီများကို တွေ့ရှိရကြောင်း အစရှိ
သဖြင့် အကျဉ်းမျှ ပါရှိပါသည်။

“အပြင်ဘက်မှာလည်း ရှေးဟောင်းစေတီတွေ ရှိသေး
တယ်။ ဒကာကြီးရဲ့၊ နန်းသဲဘုရားနဲ့တော့ မပတ်သက်ဘူး။”

ချုံနွယ်များပေါက်၍ ပြိုပျက်လျက် ရှိပေသော ရှေး
ဟောင်းစေတီတော်အချို့ကို နန်းသဲဘုရားကြီးဝင်းအတွင်း
အနောက်အပြင်ဘက်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖူးမြင်
ရပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားနှစ်ဦးမှာ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် လာ
ရောက်မှတ်တမ်းတင်လျက်ရှိပေသည်။ ရှေးဟောင်းလက်ရာ
အမွေအနှစ်အနေနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓအမွေအနှစ်
အနေနှင့်သော် လည်းကောင်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
နိုင်ရန် အလှူရှင်များ လိုအပ်လျက် ရှိပါသည်။ အားလုံး
လေ့လာ၍ ပြီးပြည့်စုံလေသောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြည့်စွက်အကြံပြု မိန့်တော်မူပါသည်။

“ဒကာကြီး အဘွားတွေထဲက ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မျှ၊ ဒေါ်ကြည်၊
ဒေါ်လှတော်တို့အကြောင်းကို သီးသန့်ဖော်ပြချေချင်တယ်။
သူတို့မှာ သားထောက် သမီးခံတွေရှိပါလျက်နဲ့ သားသမီး
လေးများလို့ အရပ်က လာပို့ထားတဲ့အတွက် ဦးမှာ လာနေ

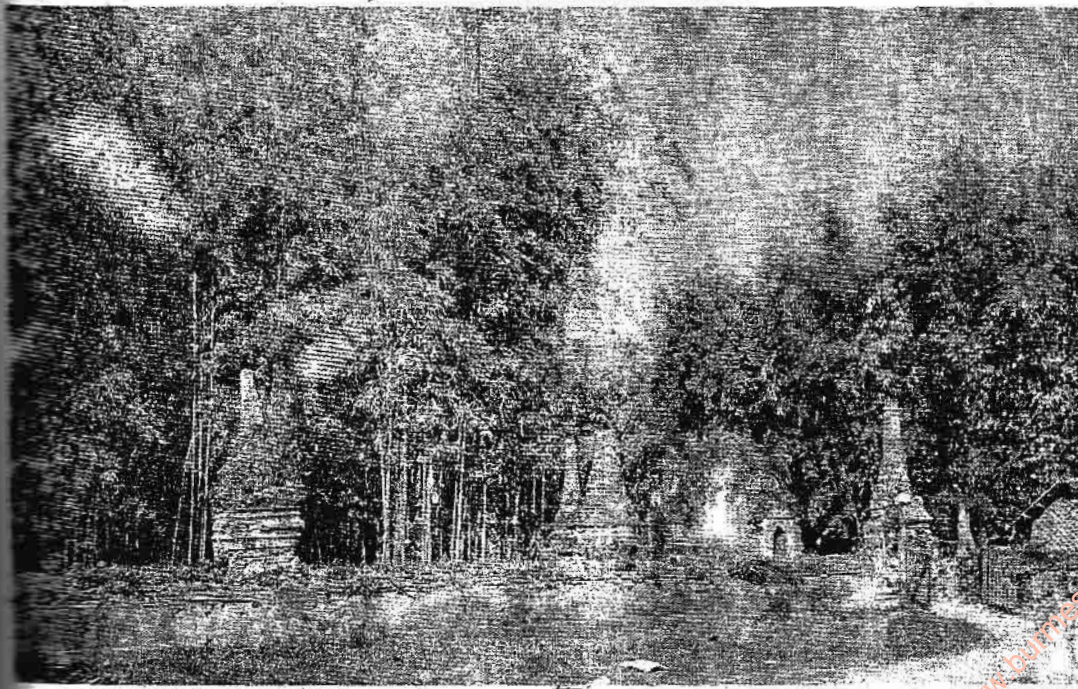
ကြရတာတယ်။ နောင်လာ နောက်သားတွေ အတုယူဖို့၊
မိဘအပေါ်မှာ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့ သားကောင်း
ရတာနဲ့ သမီးကောင်းရတာနဲ့ သားသမီးအလိမ္မာတွေ ထွက်
ပါဖို့၊ သံဝေဂ တရားရယူဖို့အတွက် ရေးသားဖော်ပြပေးစေ
ချင်ပါတယ်။”



ဆရာတော်ဘုရား၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် မေတ္တာ
တရားမှာ တန်ဖိုးကြီးမားလှပါပေသည်။ စာရေးသူသည်
ဆရာတော်ကြီး အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း အဘွားဆောင်သို့
သွားရောက်၍ အဘွားသုံးဦးကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ (၇၅)နှစ်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း

“အဘွားမှာ သားသမီး (၈)ဦး ရှိပါတယ်။ သား
ယောက်ျားကြီးပဲ (၇)ဦးပါဝင်ပြီး သမီးကလေးက အငယ်ဆုံး
ပါ။ သမီးကလေးကို သူများပြုစားလို့ ကွယ်လွန်သွား
ကတည်းက အဘွားရဲ့ စိတ်တွေ မမှန်တော့ဘူးဖြစ်သွား
တယ်။ အဘွား ဒီရောက်တာ မနှစ်ကပါ။ လိမ္မာတဲ့ သား
လူပျိုကလေးတွေကလည်း အကုန် ကွယ်လွန်ကုန်တယ်။
အဘွား သားတွေအပြည့်အစုံရှိရင်လည်း အဘွား ဒီဘဝ
ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်သည် သားနှစ်ယောက်
ရှိတော့ ချွေးမ နှစ်ယောက်ရတယ်ပေါ့။ နှစ်ဦးလုံး ဆိုးတယ်။





ချွေးမတွေက နှုတ်ကြမ်းတယ်။ သမီးမိန်းကလေး မရှိလို့ ချွေးမကလေးကို ချစ်လိုက်မိတာ ကိုယ့်ကို ပြန်ကန်တယ်။ လက်ရှိ အိမ်ထောင်သည် သားတစ်ဦးပဲ ကျန်တယ်။ အသက် (၄၀)ကျော်ပြီး ဒီရိပ်သာကနေ သူတော်ကောင်းစာရေး ကျင်ကြံအားထုတ်ချင်ရင် လာခဲ့ပါလို့ ကြော်ငြာတာနဲ့ အဘွားက သွားချင်တယ်ဆိုပြီးပြောတော့ လက်တွန်း လှည်း သမားနဲ့ ဆိုက်ကားသမားတွေက အဘွားသားသမီးတွေကို မေးပြီး သူတို့က သဘောတူပါတယ်ဆိုတော့ လာပို့ပေးထား ကြတာပါ။ ကျန်းမာရေးက လာတုန်းကတော့ အကောင်း ပဲ။ ဒီရောက်တော့ အခု တော်တော်နေဖူး။ တော်တော်နေ နာနဲ့ပေါ့။ ဒီကို ရောက်လာတော့ ဒီမှာ ယောက်ျားလေးတွေ က အဘွား ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ပါဆိုပြီး လုံချည် တွေ ဘာတွေလာလျှော်ပေးကြတယ်။ အဘွားသားသမီး တွေနဲ့ ဒါမျိုး မခံစားခဲ့ဖူးဘူး။ ချွေးမတွေအပေါ်မှာ စိတ်ဆိုး ခေါသထွက်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ အမေ့ဝင်ကြွေးပဲပေါ့ သားရယ်။ အမေကတော့ သူတို့ကို အမဲပဲ ကျန်းမာချမ်းသာ ဖို့ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

“ဪ...အဘွားရယ်၊ သားသမီး မလိမ္မာလို့ ဒီလို လာနေရတာလို့ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး နာဖူး လာတာနဲ့ တူပါတယ် အဘွားရယ်။ အဘွား ဒီမှာ ပျော်ရွှင်

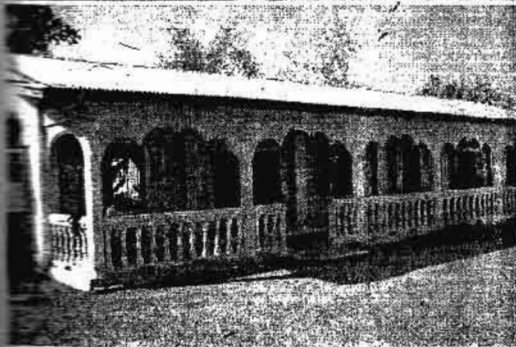
စွာနဲ့ နောင်ရေးအတွက် တရားဘာဝနာနဲ့သာ နေပါ။ နောင် ဘဝမှာ သားသမီးအလိမ္မာတွေနဲ့သာ ကြုံဆုံရပါစေလို့ ဆု တောင်းပေးလိုက်ပါတယ် အဘွားရယ်”

ဒေါ်ကြည် (၇၇)နှစ် ညောင်ရွှေ

“အဘွားက အားကိုးစရာမရှိလို့ ဆရာတော်ဘုရားက စောင့်ရှောက်ထားတာပါ။ ဒီမှာ အဘွားက အသက်အကြီး ဆုံးပဲ။ ဒီကို အဘွားအရင်ရောက်တာ။ ဒီမှာ စိတ်ချမ်းသာ တယ်။ နေဖို့လည်း မပူရဘူး။ စားဖို့လည်း မပူရဘူး။ ဆရာ တော်က စောင့်ရှောက်ထားတာပါ။ ဒီရောက်တာ (၂)နှစ် နဲ့ (၇)လရှိပါပြီ။ ပုတီးစိပ်၊ ဝေယျာဝေစွတွေ လုပ်ပါတယ်။ အတိတ်အကြောင်းတွေတော့ မသိချင်ပါနဲ့တော့ သားရယ်။ မလိုတော့ပါဘူး။ လက်ရှိဘဝမှာ ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင် ဝတ်၊ ရတာလေးနဲ့ ဝအောင် စား၊ နောင် တမလွန် ဘဝခရီး လမ်းအတွက် အဘွား နေပျော်သွားပါပြီကွယ်”

ဪ...ဒီအဘွားကတော့ တရားနဲ့ နေတတ်သွား ပါပြီ။ အတိတ်သမိုင်းကြောင်းတွေကို ပြည်ဖုံးကားချလို ကောင်းတာလည်း မပြော။ ဆိုးတာလည်း မပြော။ ‘ဘဝ သံသရာလမ်းကြောင်းတည်မတ်ဖို့ရာ အလင်းရောင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပါပြီ။ ကျန်းမာ ချမ်းသာ အသက်ရှည်စွာနှင့်

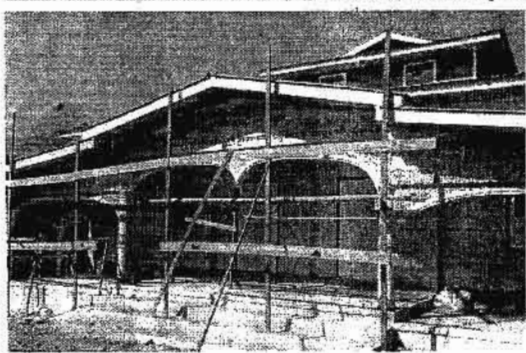




သူတော်ကောင်းတရားကို ပွားများအားထုတ်နိုင်ပါစေတော့
အဘွားရယ်။

ဒေါ်လှဘော်. (၇၃)နှစ်၊ နှစ်ဆန်

“အဘွား သားတွေ၊ မြေးတွေက အရက်မူးသမားတွေ
ဖြစ်ခဲ့ ဆိုတယ်။ သားနှစ်ဦးရှိပါတယ်။ တန်ခူးလပြည့်ကျော်
၁ ရက်ဆိုရင် အဘွား ဒီရောက်တာ (၂)နှစ်ပြည့်ပါမယ်။
သူနဲ့သာရေးကလည်း တအားညှပ်ပါတယ်။ မြေးတွေ၊ ခွေးမ

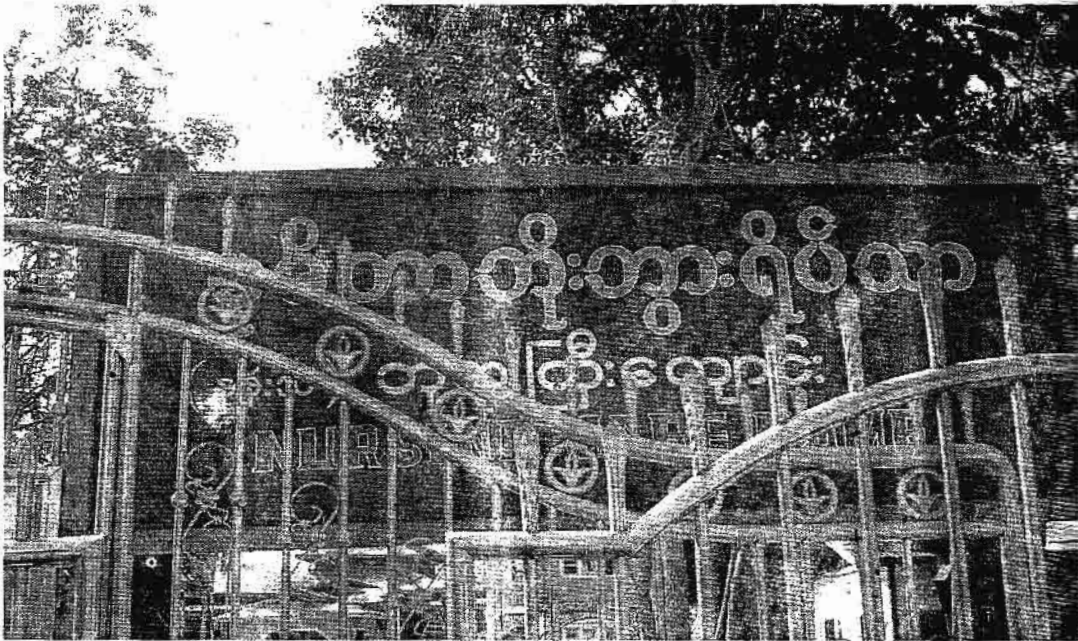


တွေနဲ့ ကိုယ်က အသက်ကြီးလာတော့ ရှာမစားနိုင်ဘူး။
ခွေးမဆိုတာက သမီးနဲ့တော့ မတူဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ဒီကို
တစ်ယောက်တည်း ဆိုက်ကားနဲ့ လာတာပါ။ ဒီမှာ ဆရာ
တော်ကိုပဲ အားကိုးပြီး လာနေရတာပေါ့။ ဒီမှာ သန့်ရှင်းရေး
လုပ်တယ်။ မလုပ်နိုင်တဲ့ အဘွားကြီးကို ကူညီတယ်။ ပုတီး
စိပ်၊ တရားထိုင်၊ မေတ္တာပွား။ ဒေသနာမှတ်ပါတယ်”

“ဪ... အဘွားရယ်၊ လူ့လောကီလမ်းကြောင်း
အမှားဖြစ်တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ သမုဒယ တဏှာ ဝဲဩကက
လွန်မြောက်ပြီး အဖွားတစ်ယောက် လမ်းမှန်၊ လူမှန်၊ နေရာ
မှန်ကို ရောက်လာတယ်လို့ သဘောထားပါ။ အဘွားရယ်။
အဘွား ဒီလို လမ်းမှန်ကို ရောက်လာဖို့အတွက် အဘွားရဲ့
သားတွေ၊ မြေးတွေက ပါရမီဖြည့်ပေးလိုက်ကြတယ်လို့ ယူဆ
ပါ။ အဘွားရယ်။ သားလိမ္မာ၊ မြေးလိမ္မာတွေနဲ့သာ အဘွား
ဆုံစည်းခဲ့ရမယ်ဆိုရင် သံသရာဘဝခရီးလမ်း ပင့်စွဲသမုဒ္ဒယပါ
စက်ဝန်းမှာ အဘွား ကျင်လည်နေရမှာပါ။ အခုလို သားသမီး
သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့တာဟာ အဘွားအတွက်
နိဗ္ဗာန်မဂ်လမ်းပွင့်တယ်လို့ ယူဆလိုက်ပါ။ အဘွားရယ်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓုပါ သားရယ်။ အဘွားသား
တွေသာ ဟောဒီက သားလေးရဲ့ တစ်ဝက်လောက် အသိ
ဉာဏ်ရှိခဲ့ရင် အဘွား တော်တော်ဝမ်းသာမိမှာပါ”

“ဪ...အဘွားကလည်း ပြောရင်းဆိုရင်း လုပ်ပြန်



ပြီး နတ်ပြည်ကနေ ငရဲတွင်းထဲ ဆင်းဖို့ ကြိုးစားနေပြန်တာလား။

“ဪ... အေးပါ... အေးပါ သားရယ်။ အဘွားမပြောတော့ပါဘူး။ အဘွား တွေးမိတာကို ပြောမိတာပါ သားရယ်”



လူ့ဘဝမှာ အသက် (၁၀၀) မနေရသော်လည်း အမှု (၁၀၀)မက တွေ့ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ယနေ့ မိမိဘဝ၏ ခံစားနေရသော အဖြစ်အပျက်များသည် အတိတ်ဘဝ ကံကံ၏ အကျိုးပေးမှုသာဖြစ်ပါသည်။ မိဘဟူသည်မှာကား အနန္တော အနန္တဂိုဏ်းဝင် ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါးဂိုဏ်းဝင် မပြစ်မှားသင့် မပြစ်မှားထိုက်သော ကျေးဇူးရှင်အစစ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကလ၊လ ရေကြည် တည်ရှိသည်မှစ၍ လူဖြစ်လာရပေသော ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံး လက်နှစ်သစ်မှသည် အချိန်တန် အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်ကာ၊ မိဘရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန်မထွက်ခင် အချိန်ကာလတစ်ခုအာထိ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အရိပ်တကြည်ကြည့်နှင့် ကျွေးမွေးပြုစုယူယ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှာလည်း မိဘနှစ်ပါးသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ သားသမီးတို့သည် နောင်တစ်ချိန်သော ကာလ၏ မိခင်၊ ဖခင်လောင်းများသာ ဖြစ်ပါပေသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က မိဘတို့၏အပေါ်၌ သားသမီးကျင့်ဝတ်နှင့် အညီ ရိုကျိုးစွာ ပြုစုလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးမှသာလျှင် မိမိတို့

မိဘနေရာသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် မိမိတို့၏ သားသမီးအကန့်ကို ပြန်လည် ခံစားရရှိမည်မှာ သံသရာ၏ အကျိုးဆက်ကံကံ၏ အကျိုးဆက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သုံးလောကထွဋ်တင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသော်မှ အပိ၏ ကျေးဇူးကို နှိတ်လုံးဖိုးမှုသာ ကျေနပ်သည်ဟူ၍ အဆိုရှိပါသည်။

နောက်သား။ နောက်သမီးတို့သည် အထက်ပါ ထုံးနည်းမှ၍ မိဘတို့ကို သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပြုစုလုပ်ကျွေး စောင့်ရှောက်ကြစေရန် တိုက်တွန်းရေးသား တင်ဆက်အပ်ပါသည်။ မိဘကောင်းမှ သားသမီးကောင်းမည်၊ သားသမီးကောင်းမှ မိဘကောင်းမည်။ ဘဝတစ်ခု၏ နေထိုင်ချိန်ကို စောင့်မျှော်နေကြရရာပေသော အပယ်ခံ တွယ်ရာခံ အဘိုးအဘွားတို့၏ အနာဂတ်ကို တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပေသော နန်းသဲဘုရားကြီးကျောင်းဆရာတော် ဦးရေဝတအား ဤဆောင်းပါးဖြင့် ပူဇော် ဂါဝုဋ်ကန်တော့အပ်ပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ကာယကံရှင်များ၏ ဂုဏ်သိက္ခာအရ အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာများ လွှဲပြောင်းရေးသားပါကြောင်း)

သားကောင်းသမီးမွန်များ ပေါ်ထွန်းရေးသို့
ဣန္ဒာသယမဟိန္ဒီ
ဗေဒသုတေသီ ဆရာမို့



ဘိုးဗုဒ္ဓေါ၏ မန္တန် (၅)ပုဒ်

(သို့မဟုတ်)

လက်ဆောင်မှ လက်ဆောင်

ဆရာမင်းသိမ်းကျော် (မှော်ဘီ)

ကျွန်ုပ် ပေဒင်ဟောပြောနေသော မဟာနဝင်းစေတီ၊
အထိမ်း၊ စမ်းချောင်းသို့ အဘ ဦးအောင် ရောက်ရှိလာလေ
သည်။ အဘ ဦးအောင်သည် အသက် ၉၀ နီးပါးရောက်နေ
ပြီဖြစ်သော်လည်း နံနက် ၃နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထကာ၊
နေထိုင်သော ကြည့်မြင်တိုင်၊ အနီးပင်လမ်းမှ ရွှေတိဂုံ
ဘုရားတံခွန်အထိရောက်အောင် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်
ပြီး ဘုရားတံခွန်သို့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ထက်မနည်းရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ နေမကောင်းသည်မှအပ ပျက်ရက်မရှိခဲ့ပေ။ သတ္တမ
ဆူတက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီးနှင့်လည်း
အသွန်တရာ ရင်းနှီးသူဖြစ်၏။

“အဘ...ကိစ္စများ ရှိလို့လား”
“အေး၊ ရှိတယ် မင်းသိမ်းကျော်ရေ။ အကြောင်းက
ဒီလိုကွာ။ ဆရာတော်ကြီး တပည့်ရင်းဖြစ်တဲ့ ဦးရဲစိုးမြင့်၊
ဦးနုတို့က ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒခံယူပြီး စာအုပ်
သင်အုပ်ထုတ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်မှာ ငါက မင်းစီစဉ်ထုတ်
တဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ဝိဇ္ဇာကြီးများ
အားကို ထည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံပေးလိုက်တော့
လေသည်တယ်။ အဘ ဦးအောင် အကြောင်းကြားပေးပါဆို
မင်းဆီ ငါရောက်လာတာဟေ့”

ဟု မနားတမ်း ပြောလေ၏။
“ဪ...ရပါတယ် အဘရယ်၊ ခွင့်ပြုပါတယ်”
အဘ ဦးအောင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကို ထုတ်
၍ ကျွန်ုပ်အား ပြလေသည်။ စာအုပ်နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်
လေ၏...
“စာလမ်းမှ ထွက်လမ်း၊ ထွက်လမ်းမှ မက်လမ်းသို့
အသွန်တော်များ ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာတော်ကြီး ရရှိခဲ့တဲ့ ကျင့်စဉ်၊ ဂါထာတွေကို
အနှစ်ချုပ်သဘောထုတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါကွာ”

ဟု အဘ ဦးအောင်က ရှင်းပြပါသည်။
“ကောင်းလိုက်တာ အဘရယ်။ မသိသေးတဲ့သူတွေ
အတွက် အလွန်အဖိုးတန်၊ အကျိုးရှိတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ
အဘ”

“အေးအေး၊ မင်း ခွင့်ပြုရင် ငါ အကြောင်းပြန်လိုက်
တော့မယ်နော်”

ဟု ပြောဆိုကာ အဘ ဦးအောင် ပြန်သွားလေသည်။
၁၀ရက်ခန့်အကြာ အဘ ဦးအောင် ထပ်မံရောက်
ရှိလာပြီး ကျွန်တော်အား စာအုပ် (၂၀)အုပ် လက်ဆောင်ပေး
လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နီးစပ်ရာ သင့်တော်သော မိတ်ဆွေ
များကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးရာ မိမိအတွက် တစ်အုပ်တောင်
မနည်းချန်ထားရလေသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ ၁၃ပုဒ်၊ တပေါင်း
လဆုတ် ၁၅ရက်၊ သောကြာနေ့ နံနက် ၉နာရီအချိန်တွင်
ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားတွင် ဘိုးဗုဒ္ဓေါမှ သတ္တမမြောက် ကျော်
အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီးအား ချီးမြှင့်သော မန္တန် (၅)ပုဒ်
အား စာဖတ်သူများ အကျိုးရှိစေရန် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ
သည်။

မန္တန်(၅)ပုဒ်

- ၁။ ဣတိပိသော ဘဂဝါ ပုဗ္ဗေနိဝါယ ဓမ္မဉာဏံ
အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဒိဗ္ဗဓမ္မဉာဏံ
ဝိဇ္ဇာဓရဏ သမ္ပန္နော သုဂတော လောကဝိဒ္ဓ အာသဝက္ခယဉာဏံ
အနတ္တရော ပုရိသ ဓမ္မသာရထိ၊ သပ္ပက္ခိတံ၊
ဓမ္မေ ဝိညာဏဉ္စ ဝတ သောဘဂဝါ
သတ္တာဒေဝ မနုဿနံ၊ ဝုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ မနော မယိဒ္ဓိ ဘဝတု ပေ။





၂။ ယတောစ ခေါ မေ ဘိက္ခဝေ၊

ဣမေသု တောသု အရိယသစ္စေသု ဝေတိ ပရိဝုဋ္ဌ

ဒွါဒသာကာရံ ယထာဘူတံ ဉာဏဒဿနံ

သုဝိသုဒ္ဓံ အဟောသိ၊ အထာဟံ၊

ဘိက္ခဝေ သဒေဝကေ လောကေ သမာရကေ

သဗြဟ္မကေ သဿမဏ ဗြာဟ္မ

ဏိယာပလာယ သဒေဝ-မနဿာယ၊

အနတ္တရံ သမာ သမ္ပေဒ္ဓေါတိ ပစ္စုပ္ပန်။

၃။ အနုပုဂ္ဂန္တိရောစ ဌိတရော အသံဝါသော

နာမဓကိတ္တာနိ နိသဂ္ဂေါ ဥနုပုရေတိ မောရော

ကေဒြိဝေါ ဟုရတော မဟာဘူတောတိ အဋ္ဌယေ

ဝိမုဿသန္တိ ယသိံ ဝ၊ ပသေယျ တမိ တေ အဟံ။

၄။ အဟိ စောရာ ဗျုပ္ပာသိဟာ၊ ကရိရာဇာ ဝါရိတေဇာ

ဝရံ အဋ္ဌဘယေ အာသော ရက္ခနော ဟရင် ဇိနော

ဩ ဟရော ပုတ္တဒါရာနိ၊ ဩ ဟရိနဂရာနိစ

ဩ ဘယောလောကံ ပဇ္ဇောတော၊ ဩ ဘယော အနဿာ

ဩ ဘယော မဂ္ဂပုဂ္ဂဿ၊ ဩဘယော ပန တေ နမော။

၅။ ပုဗ္ဗေါ မေ သတ္တပါကာရံ ပုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဣသ္မာသုဇ ပုဒ္ဓံ သရဏံ၊ သပ္ပရာဂါ ဝိနာသန္တ။

ဓမ္မော မေ သတ္တပါကာရံ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဣသ္မာသုဇ ဓမ္မံ သရဏံ၊ သပ္ပဘယာ ဝိနာသန္တ။

သံယော မေ သတ္တပါကာရံ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဣသ္မာသုဇ သံယံ သရဏံ၊ သပ္ပဒုက္ခာ ဝိနာသန္တ။

အကျိုးကား ဘေးဆို၊ ရန်ဆို၊ ရောဂါဆို ကင်း၏။

အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲများ လွယ်လင့်တကူ လွတ်

မြောက်နိုင်၏။ ကိုယ်ရည်မှန်းထားသော အရာကို သုံးလ

အတွင်း ပြည့်စုံရ၏။ ဝိပြင်စွာ ရွတ်ဖတ်ပါ။ တစ်နေ့လျှင်

နံနက်၊ နေ့ ည သုံးကြိမ်ရွတ်ပါ။ တစ်ကြိမ်လျှင် ကိုးခေါက်စီ

ရွတ်ပါ။

မင်းသိမ်းကျော် (မှော်ဘီ)

👉 ဈေးဆိုင်လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုး ရောင်းအား တိုးတက်လာစေဖို့ 👈

ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းဆိုင်၊ စိုက်ပျိုးရေးသုံး ပစ္စည်းနှင့် ဆေးဝါးဆိုင်၊ လူသုံး ဆေးဝါးဆိုင်၊ ဆန်-၊ ဆီဆိုင်၊ စက္ကူ-စာရေးကိရိယာဆိုင်၊ အိလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းနှင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်၊ ရွှေငွေ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင်၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်၊ ဖိနပ်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်၊ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်၊ စက်သုံးဆီဆိုင်၊ မော်တော်ယာဉ်အရောင်းဆိုင်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အရောင်းဆိုင်၊ အထည်အလိပ်ဆိုင်၊ အဖျော် ယမကာဆိုင်၊ မုန့်မျိုးစုံဆိုင် စသည်တို့မှာ နေ့စဉ် ဈေးဦးပေါက်ကောင်း / ရောင်းအားကောင်း၍ ငွေဝင် လာဘ်ရှင်၊ အဆင်ပြေ ကံကောင်း၊ စီးပွားတိုးတက်စေဖို့ အစီအရင် နည်းလမ်းကောင်းများ ရှိပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)(လက္ခဏာပေဒင် ယတြာအစီအရင်)

အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၃၄+ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊

စုန်း - ၀၉ ၃၀၁ ၇၈၀၇၅ / ၀၉ ၇၃၀ ၀၅၉၂၄

၀၉ ၅၀ ၆၂၈၄၃ / ၀၉ ၅၁ ၇၇၆၂၂

၀၉ ၂၅၂ ၃၀၆၆၇၅ / ၀၉ ၂၆၀ ၄၄၄၈၀၈

၀၉ ၇၉၅ ၆၀၇၄၈၅ ။

ယတြာအစီအရင်

မင်းလေမြင့်

ဗြူးကုန်ဆိုင်ကံရလိမ္မက်ရှင်ကြီး...





ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ထင်းခွေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူသည် နံနက်အချိန်တွင် မြို့ပြင်သို့ ထွက်၍ ထင်းခွေရန် သွားပါသည်။ ညနေအချိန်တွင် ထင်းစည်းကို ထမ်းလျက် မြို့တွင်းသို့ ပြန်လာသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ပြန်လာချိန် နောက်ကျသဖြင့် မြို့တံခါးပိတ်သွား၍ မြို့ထဲသို့ ပြန်မဝင်လာနိုင်တော့ချေ။ ဤတွင် သူသည် ထင်းစည်းကို မြို့တံခါးဝအနီးရှိ နတ်ကွန်းတစ်ခုဘေးတွင် ချထားပြီး အိပ်ရလေသည်။

နတ်ကွန်း၌ ဘေးမဲ့ ကြက်များ ရှိပါသည်။ ထိုကြက်များသည် နတ်ကွန်းနားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် တက်၍ အိပ်နေကြသည်။ မိုးလင်းခါနီးအချိန်တွင် သစ်ပင်အပေါ်ကိုင်၌ အိပ်နေသော ကြက်တစ်ကောင်သည် မစင်စွန့်ချ၍ သစ်ပင်အောက်ကိုင်၌ အိပ်နေလျက်ရှိသော ကြက်ပေါ်သို့ ကျလေသည်။

ဤတွင် အောက်ကိုင်၌ ရှိသော ကြက်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သဖြင့် သစ်ပင်အပေါ်ကိုင်တွင် ရှိသော ကြက်ကို လှမ်းပြီး စကားများ ရန်ဖြစ်လာရသည်။ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြောဆိုလာကြသည့် စကားများမှာ သစ်ပင်၏ အောက်ကိုင်၌ ရှိသော ကြက်က ငါ၏ တန်ဖိုးသည် အသွပြာတစ်ထောင်တန်သည်



ရာသီဥတုမှာ လေထန်လာပြီး လှိုင်းကြီး၍ ရေတက်လာပါသည်။ ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း ထည့်ထားသော တောင်းနားအထိ ရေတက်လာပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တောင်းသည် မြစ်ရေတွင် မျောပါသွားပါသည်။ ထိုအခါ ထင်းခွေယောက်ျား လင်မယားတို့သည် ရေစီးရာသို့ မျောပါမသွားအောင် ကြိုးစားကူးခတ်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလာကြရလေသည်။



ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်၏ အပေါ်ကိုင်၌ ရှိသော ကြက်ကမူ ငါ၏ တန်ဖိုးသည်ကား အသင်ထက် ကြီးလည်း ကြီးပြီး မြတ်လည်း မြတ်၏။ ငါ့ကို သတ်၍ ငါ၏ ဦးခေါင်းကို စားသူသည် မင်းဖြစ်မည်။ အသားကို စားမိသူက ယောက်ျား ဖြစ်ကာ စစ်သူကြီးဖြစ်မည်။ မိန်းမဖြစ်ကာ မိဖုရားဖြစ်မည်။ အရိုးအနားက ကပ်နေသော အသားများကို စားမိသူသည် ရဟန်းဖြစ်လျှင် မင်း၏ ဆရာဖြစ်မည်။ လူဝတ်ကြောင်ဖြစ်လျှင် ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်မည်ဟူ၍ ပြန်ပြောပါသည်။

ထိုကြက်နှစ်ကောင်တို့၏ အချီအချာပြောဆိုနေသော စကားတို့ကို ထင်းခွေ ယောက်ျား ကြားသိသွားသောအခါတွင် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်ပြီး သစ်ပင်၏ အထက်ကိုင်၌ ရှိနေသော ကြက်ကို ဖမ်းယူ၍ သတ်လေတော့သည်။

ထိုနောက် မိုးလင်း၍ မြို့တံခါးဖွင့်သောအခါ သတ်လာသော ကြက်ကို ယူဆောင်လာပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာပါသည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ထင်းခွေ ယောက်ျားသည် ငါသည် မင်းဖြစ်လာတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေမိပါသည်။

ထင်းခွေ ယောက်ျားက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နီးသည်အား ဤကြက်ကို ကောင်းစွာ ချက်ပေးပါဟု ဆိုသည်။ ဤကြက်သည် သာမန်ကြက်မဟုတ်ပါ။ ထူးခြားသော တန်ဖိုးအာနိသ်ရှိပါသည်။ ထိုကြက်၏ ဦးခေါင်းကို စားမိပါက ဧကန် မင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အသားကို စားမိပါက အသင်ကမူ ငါ၏ မိဖုရားဖြစ်လာပါလိမ့်မည်ဟု ထင်းခွေ ယောက်ျားက ပြောသည်။

ထိုနောက် နီးဖြစ်သူက ကြက်သားဟင်းချက်ပြီးသောအခါ ထင်းခွေ ယောက်ျားက ယခုမူ ငါတို့ မစားကြသေးပါ။ ဂင်္ဂါမြစ်သို့သွား၍ ရေချိုးကြပေးမည်။ ရေချိုးပြီးမှသာ မြစ်ကမ်းနားရှိ တစ်နေရာရာတွင် အတူတကွ စားကြပါစို့ဟုဆိုကာ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကြက်သားအိုးနှင့် ထမင်းအိုးတို့ကို တောင်းတစ်ခုထဲတွင် ထည့်၍ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သွားကြလေသည်။ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ရောက်လျှင် တောင်းကို မြစ်ကမ်း၌ ထားပြီး မြစ်ထဲသို့ ရေဆင်းချိုးကြသည်။

ထိုစဉ်အချိန်တွင် ရာသီဥတုမှာ လေထန်လာပြီး လှိုင်းကြီး၍ ရေတက်လာပါသည်။ ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း ထည့်ထားသော တောင်းနားအထိ ရေတက်လာပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တောင်းသည် မြစ်ရေတွင် မျောပါသွားပါသည်။ ထိုအခါ ထင်းခွေယောက်ျား လင်မယားတို့သည် ရေစီးရာသို့ မျောပါမသွားအောင် ကြိုးစားကူးခတ်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့



တက်ပြေးလာကြရလေသည်။ ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း
တောင်းတို့မှာမှ မြစ်ရေတွင်းသို့ မျောပါသွားပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်၏ အောက်ဆိပ်၌ ဆင်ကို ရေချိုး
ပေးနေသော ဆင်ဆရာ၏ အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆင်
ဆရာသည် တောင်းကို ဆယ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ
၌ ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းဖြစ်နေသဖြင့် ဆယ်ယူထား
လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆင်ဆရာသည် မိမိ၏ နေအိမ်သို့
ယူဆောင်သွားပါသည်။

ဆင်ဆရာ ကိုးကွယ်နေသော ရှင်ရသေ့တစ်ပါးသည်
ဆင်ဆရာ၏ နေအိမ်သို့ ကြွရောက်နေပြီးဖြစ်သည်။ ထို
ရှင်ရသေ့သည် အကြားအမြင်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆင်ဆရာ
ထိုကြက်သားဟင်း ရလာသည်ကိုလည်း တင်ကြိုသိထားပြီး
ဖြစ်သည်။ ထိုကြက်သားဟင်း၏ တူးခြားသော သတ္တိရှိမှုကို
ထည်း သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆင်ဆရာ၏ နေအိမ်
သို့ တင်ကြို၍ ကြွရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆင်ဆရာရောက်လာသည့်အခါ ရှင်ရသေ့သည် အရိုး
၌ ကပ်နေသော အသားကို မိမိအား ဆက်ကပ်လျှူဒါန်းစေ
ပြီး ဘုန်းပေးတော်မူပါသည်။ ကြက်သားဟင်း၏ ဦးခေါင်းကိုမူ
ဆင်ဆရာအား စားစေပါသည်။ အသားကိုမူကား ဆင်ဆရာ
၏ ဇနီးအား စားစေပါသည်။

ထို့နောက် ရှင်ရသေ့က ဆင်ဆရာအား အသင်သည်
မကြာမီ မင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အသင်၏ ဇနီးသည်လည်း မိဖုရား
ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုကာ ကြွသွားစေတော့သည်။



ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ၌ အခြားသော
တိုင်းတစ်ပါးမှ မင်းတစ်ပါးသည် ဗာရာဏသီပြည်ကို လာ
ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းက ဆင်
ဆရာကို မင်းအသွင်ဖြင့် ဝတ်ဆင်စေသည်။ မင်းအသွင်ဖြင့်
သာ ဆင်စီး၍ စစ်တိုက်လေတော့ဟု ဆိုပါသည်။ မင်းဖြစ်
သူက ရဲမက်၊ ဗိုလ်ပါများကြားတွင် မထင်မရှားသော အသွင်
ဖြင့်သာ သွား၍ စီမံကွပ်ကဲနေပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် ရန်သူ
များ ပစ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းသည် ဗာရာဏသီမင်းကို
ထားရောက်ထိမှန်သွားလေသည်။ မင်းသည် ထိုနေရာတွင်
မင် နတ်ရွာစံသွားပါတော့သည်။

ဤသည်တွင် ဆင်ဆရာသည် ဘုရားတိုက်အတွင်းမှ
ရွှေ ငွေတို့ကို ထုတ်ယူစေကာ၊ ဥစ္စာကို ယူသူသည် ရန်သူ
များကို အားသွန်ခွန်ခိုက် တိုက်ထုတ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို
သည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းလည်း ဆင်ဆရာက ရွှေ၊ ငွေတို့

ကို ပေး၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း ဆင်ဆရာနှင့်အတူ
ရဲမာန်သတ္တိရှိရှိနှင့် ရန်သူများအား တိုက်ခိုက်သဖြင့် ရန်သူ
များ အရှေ့နိုင်၍ အောင်ပွဲခံခဲ့ရခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား
လေသည်။

စစ်ပွဲပြီးဆုံးချိန်တွင် မူးမတ်တို့သည် ဘုရင်၏
အလောင်းကို ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ ထို့နောက်
မူးမတ်များတို့သည် ၎င်းတို့၏ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိစဉ်အခါက
ပင် ဆင်ဆရာကို မင်းအသွင်ဖြင့် ပြုစေခဲ့ပါသည်။ ဆင်ဆရာ
သည် ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်၍ အောင်မြင်လာခဲ့ပါသည်။
၎င်း၏ အစီအမံ ဦးဆောင်မှုဖြင့်သာ အောင်ပွဲကို ရရှိလာရ
ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆင်ဆရာကိုပင် မင်းမြှောက်ထိုက်သည်
ဟု မူးမတ်များက တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ မင်းအဖြစ် တင်
မြှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအခါ ဆင်ဆရာ၏ ဇနီးသည်လည်း
အလိုအလျောက် မိဖုရားဖြစ်လာပါတော့သည်။ ဆင်ဆရာ၏
ရသေ့သည်လည်း မင်းဆရာအဖြစ်သို့ ဖြစ်လာရပါသည်။

ထင်းရွှေယောကျာ်းသည် ရှေးကောင်းမှုက မရှိသော
ကြောင့် ကြက်သားဟင်းနှင့် ကြံဖန်လွှဲခဲ့ရပြီး ဘုရင် မဖြစ်
ခဲ့ရပါ။ ဆင်ဆရာသည်ကား ရှေးကောင်းမှုရှိသောကြောင့်
ကြက်သားဟင်းကို မကြံရွယ်ဘဲ ရရှိ၍ စားလိုက်ရာသဖြင့်
ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရှေးက ပြုလုပ်လာ
ခဲ့သည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ ရှိမှသာလျှင် အရာရာတွင်
ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးလာနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း တင်ပြ
လိုက်ရပါပေသည်။

မင်းစေမြင့် (မုန့်)

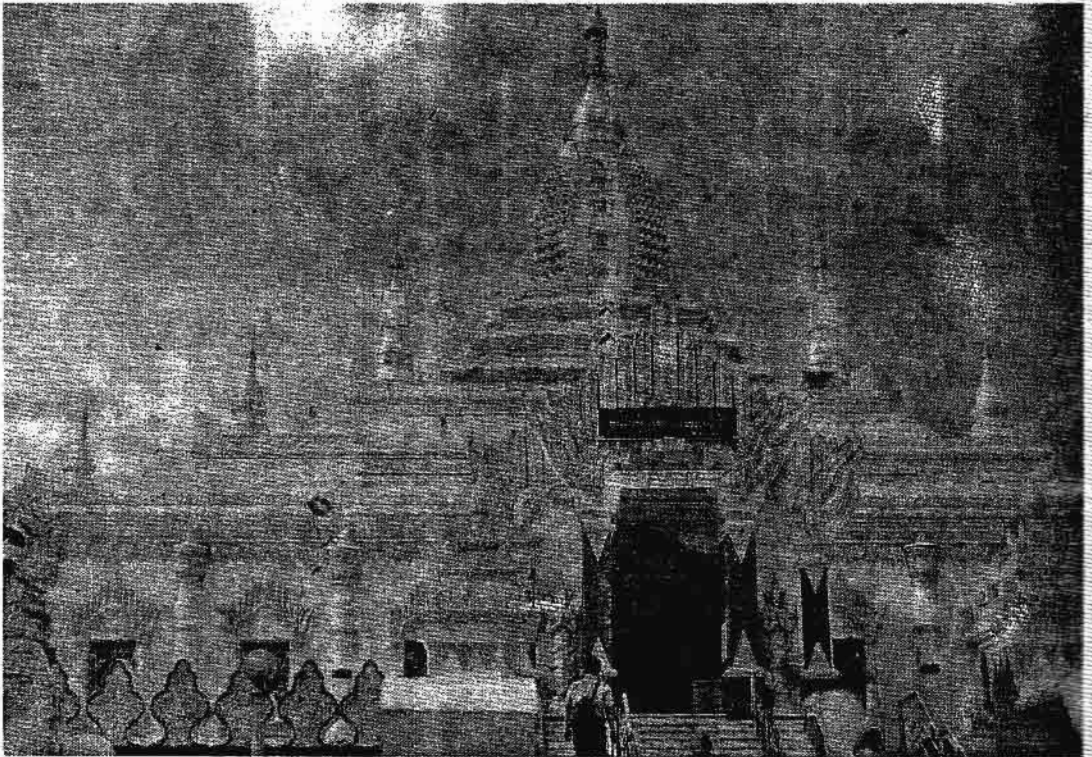
နိဂုံး

- သုံးဆယ်ရှစ်ခြာ မင်္ဂလာတရားတော် -



မုန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မြန်မာ-တိုင်း ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပျံ့ပြဲသို့ ခရီးတစ်ခေါက်

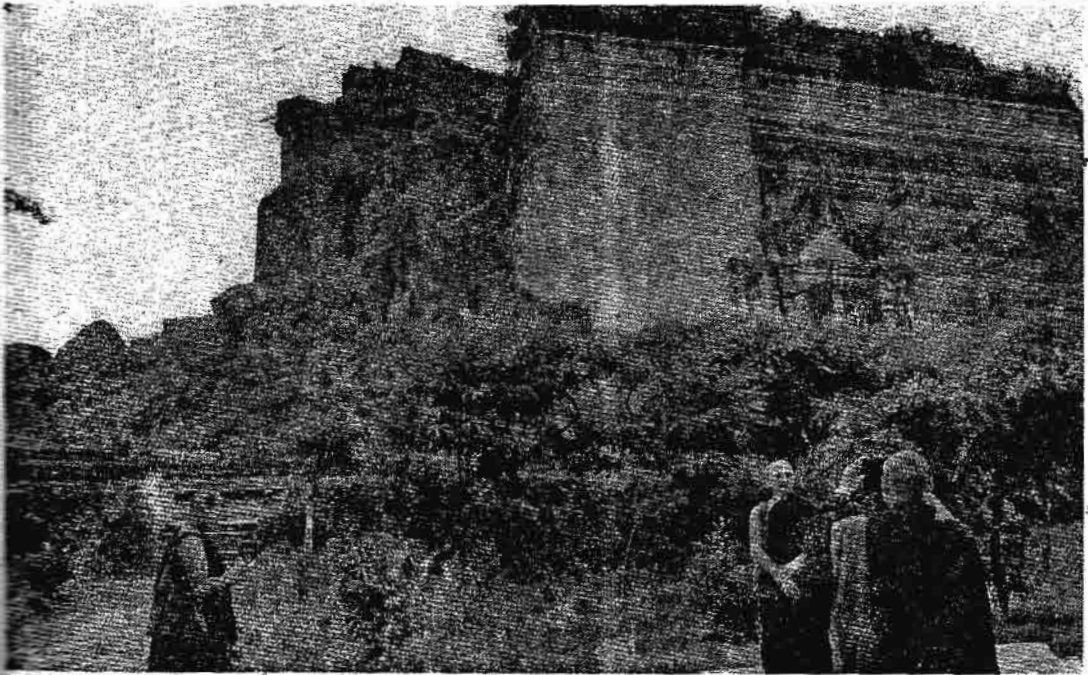
ပေါ်လွင်ဦး (ရေး)



အချိန်ကား နံနက် ၄နာရီတိတိရှိပြီး အိပ်ရာဘေးရှိ နာရီမှ နှိုးစက်သံသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။ စာရေးသူ၏ အနီးတွင် အိပ်နေသော ကိုတူးလည်း နိုးလာပြီး မျက်နှာသစ်၍ ရေးမြို့ ရွှေဆံတော်ဘုရားရှေ့ ဘုရားဖူး စုရပ်သို့ ကိုတူးက လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

စာရေးသူသည် ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီးအား ကန်တော့အပြီး ခရီးသွားတာဝန်ခံ ကိုဇော်ဝင်းက ကားပေါ်သို့ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ နံနက် ၅နာရီထိုးသည်နှင့် လူစုပြုံဖြစ်၍ ခရီးစထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးနှောင်းရာသီဖြစ်၍ ရာသီဥတုမှာ သာယာနေ၏။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့ အတုလ မဟာမြကျောက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဓမ္မစာရ(အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိက ဓဇ)နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံ ဓမ္မကာယကျောင်းဆရာတော် လုံဖောဓမ္မချိုင်ယိုတို့ ပူးပေါင်းကျင်းပပြုလုပ်သော သံဃာတော်အပါး တစ်သောင်းအား ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲသို့ မြကျောက်ဆရာတော်ကြီး၏ ပင့်ဖိတ်ကြားချက်အရ ရေးမြို့မှ သံဃာအပါး (၄၀)နှင့် ဘုရားဖူး ခရီးသည် ဒကာ၊ ဒကာမ (၃၀)ယောက်တို့သည် မန္တလေးမြို့သို့ ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုင်းနှင့် မြန်မာ ပူးပေါင်း၍ လှူဒါန်းသော



ခွဲကြီးလောင်းပွဲကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုခရီးကို စာရေးသူ မထင်မှတ်ဘဲ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒကာမ ဒေါ်နန်းအေးအေးမျိုး (ဥပဒေအရာရှိ၊ ချုပ်ချုပ်) နှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ထွေးတို့က အကွန်အကျွံ ခံနေပြီ ဟု သိကြောင်း သံယာဦးရေသတ်မှတ်ထားသော အခက်အခဲ ကြောင့် လိုက်ပါနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးမထွက်တာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက် သောစွာဖြင့် ဒကာမကြီး ဒေါ်ထွေးတို့ မိသားစုကို ကျေးဇူး ဆောင်သွားသည်။

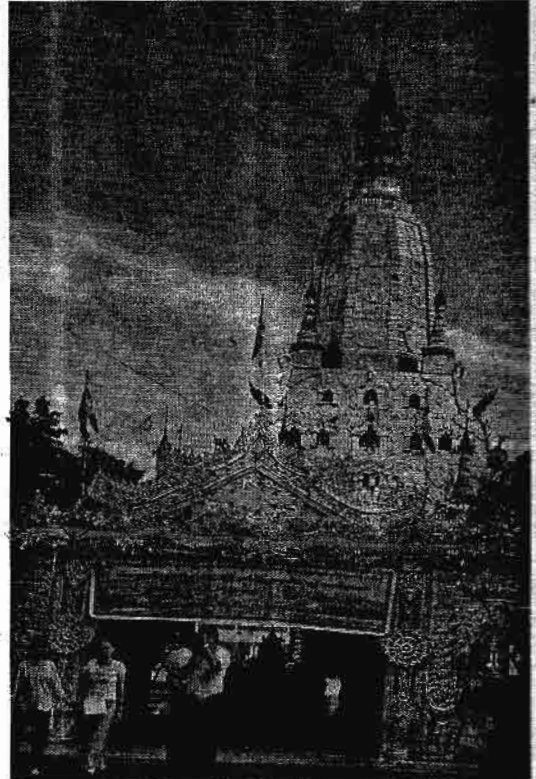
စာရေးသူသည် အနည်းငယ် အေးစိမ့်လာသဖြင့် ကား သားကွန်းအောက်ပိတ်ပြီး ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့် မေးခနဲ ဆိုလိုသွားလေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ အိပ်ပျော် ခဲ့ပြီး သံဖြူရောင်ရောက်မှ နိုးလာတော့သည်။ သံဖြူရောင် ဆေးနားပြီး ခရီးဆက်ထွက်လေသည်။

နံနက် ၁၀နာရီခွဲအချိန်တွင် သထုံမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး သားတော်များအား ရွှေစာနံ့ကုရားအနီးရှိ မိဘမေတ္တာ ဘုရားတော်တွင် နေဆွမ်းကပ်သည်။ ဘုရားဖူး ခရီးသည်များ သည်း ထမင်းစားကြသည်။ နေ့လယ် ၁၂နာရီခွဲအချိန်တွင် ခရီးဆက်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်ခုံ ဆက်လှန်၍ အိပ်သူအိပ်၊ မိမိယိုကြည့်သူက ကြည့်၊ အားပြောသူက ပြောကြနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးလိုက်ပါခဲ့ကြ

သည်။ စာရေးသူလည်း မွန်ပြည်နယ်၏ သဘာဝ ရှုခင်းများ ကို ကြည့်ရှုရင်း ခရီးပေါက်မှန်းမသိ ပေါက်လာခဲ့သည်။ ည ၇နာရီခန့်တွင် နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွင် အပန်းဖြေသူများက အပန်းဖြေ နေကြ၍ စာရေးသူနှင့် ဦးချစ်ဝင်းသည် အချိန်ရတုန်းရခိုက် နေပြည်တော်တွင် တည်ထား ကိုးကွယ်တော်မူကြသော ဥပ္ပါတ သန္တိစေတီတော်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်လေသည်။ ရင်ပြင်တော်တွင် လောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါး ခြံရံ ၍ တည်ထားသော တံခွန်တိုင်ကို တွေ့ရလေသည်။ သာသနာ့ မဟာတံခွန်တိုင်တော်သည် နတ်မင်းကြီးလေးပါး ခြံရံလျက် အမြင့်ပေ (၁၀၈)ပေရှိ၍ တံခွန်တိုင်၏ အချင်း မှာ ၄ပေ ၆လက်မရှိပြီး ရွှေဟင်္သာ၏ အမြင့်မှာ ၁၅ ပေရှိ သည်။ တံခွန်လုံးအဝှံ အရှည်မှာ ၇၂ ပေရှိသည်။ နတ်မင်း ကြီးလေးပါး၏ အမြင့်မှာ ၁၈ ပေရှိပါသည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၂ရက်၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ရက်၊ စနေနေ့တွင် တည် ဆောက်ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ စေတီတော်သမိုင်းကိုတော့ ဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့ရှုံး ပိတ်ထားသဖြင့် မသိရှိခဲ့ပေ။ ထို့နောက် ဆောင်းပါးရေးရန် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးပြီး ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်း လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် မန္တလေးမြို့သို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ည



၁၂ နာရီကျော်မှ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ခရီးသွား
စာဝန်ခံ ကိုဇော်ဝင်း ကြိုတင်ခေါ်ဆောင်ထားသော မန္တလေး
နန်းတော်အရှေ့မြောက် တကောင်းကျောင်း၌ တည်းခို အိပ်
စက်ကြလေသည်။ ခရီးလည်း ပန်းလာသဖြင့် စာရေးသူတို့
အဖွဲ့သည် တစ်ခဏတာအချိန်အတွင်း အိပ်မောကျကုန်
တော့သည်။



၁၈-၉-၂၀၁၅ ရက်နေ့၊ နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင်
သံဃာတော်များ အာရုံဆွမ်းဘုဉ်းပေး၊ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ
က နံနက်စာစားသုံးကာ မြကျောက်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို
ဖူးမြော်ရန် အတုလမဟာ မြကျောက်ကျောင်းတိုက်၊ ရန်ကင်း
တောင်ခြေအနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

အတုလ မဟာမြကျောက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ခေမာ
စာရ(အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ)ထံသို့ ဝင်ရောက်ဖူး
မြော် ကန်တော့ပြီး ဆရာတော်က ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်း
အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို မိန့်ကြားအပြီး ဩဝါဒေယျ၍
မြကျောက်ကျောင်းထဲရှိ တည်ထားသော ဘုရားများကို
လှည့်လည်ဖူးမြော်၊ မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူပြီး
အနားယူနေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သံဃာတော်အချို့နှင့် ဘုရားဖူးများ စုရုံး
စုရုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သွားရောက်လေ့လာရာ
မြန်မာမျက်စိကုသမားတော် (တဆ-၁၅၇၆) ဆရာ ဦးစိုးဝင်း
ထွန်းသည် အသက် ၉၀ ကျော်ရှိ မျက်စိနှစ်လုံးကွယ်နေသူ
ပန်တျာကျောင်း မြန်မာဆိုင်ဝိုင်းနည်းပြဆရာကြီး(ဦး)
ပန်တျာ (ဦး)စိန်တင်ညွန့်အား စာရေးသူတို့အဖွဲ့ရှေ့မှောက်
ခွဲစိတ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ၅ မိနစ်အတွင်း အလင်းပြန်ရ
အောင် ကုသပုံကို မြင်တွေ့ရ၍ အလွန်အံ့သြမိလေသည်။

(ဦး)စိန်တင်ညွန့်အား လက်တွန်းလှည်းပေါ် တင်၍
ခေါ်လာသူ တပည့်ဖြစ်သူ ဆိုင်းဆရာ အဆိုကျော် ဦးအောင်
ကျော်ဆန်းမှာ ယခုလက်ရှိ အနုပညာဦးစီးဌာနမှ ဦးစီးအရာ
ရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် စာရေးသူသည် တိုင်းရင်း
ဆေးလောကကို လုံးဝ ယုံကြည်သူ မဟုတ်ချေ။ သို့သော်
ယခု စာရေးသူ၏တွေ့ရတဲ့ ဘယ်ဘက် မျက်လုံးအား စတင်
ကုသပြီး ထွက်လာသော တိမ်များကို ပရိသတ်ရှေ့တွင် ပြ
၍ ဦးစိန်တင်ညွန့်အား မျက်စိဖွင့်ခိုင်းသော် မျက်လုံးမှာ
ချက်ချင်း ပြန်မြင်ရလေသည်။ ထို့နောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
ကျန် ညာဘက် မျက်လုံးကို ကုသရာ မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး



မြန်မာပြည်ကို လက်တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ဆေးကုသကြေး သတ်မှတ်မထားပါ။ စာရေးသူတို့ ဘုရား၏အဖွဲ့နှင့် အခြား အလှူရှင်များမှ အသက် ၉၀ကျော်အဘိုးအို မျက်စိပြန်မြင်ရ သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ အလှူငွေ ထည့်လှူကြရာ တစ်ဆိန်းကျော်ရရှိသည်ဟု ဆရာ ဦးစိုးမိုး ထွန်းက ပြောပြသည်။

ဆရာကြီး ဦးစိုးမိုးထွန်းသည် စာရေးသူ မေးသမျှအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ဆရာ၏ မျက်စိကုသ ရာတွင် အသုံးပြုသော ပစ္စည်းမှာ မိုးကြိုးသွားလည်းမဟုတ်၊ သံသေဓာတ်သားလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ရှေးမြန်မာသမား ဆော်ကြီးများ အသုံးပြုသော ဝိဇ္ဇာရေအပ်ဖြင့် ကုသကြောင်း ဖြေပြပါသည်။ ဤနှစ်အတိုင်းအတာ အချိန်လေးအတွင်းမှာ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရအောင် ကုသနိုင်သော မြန်မာ ဆည်းပညာကို စာရေးသူ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

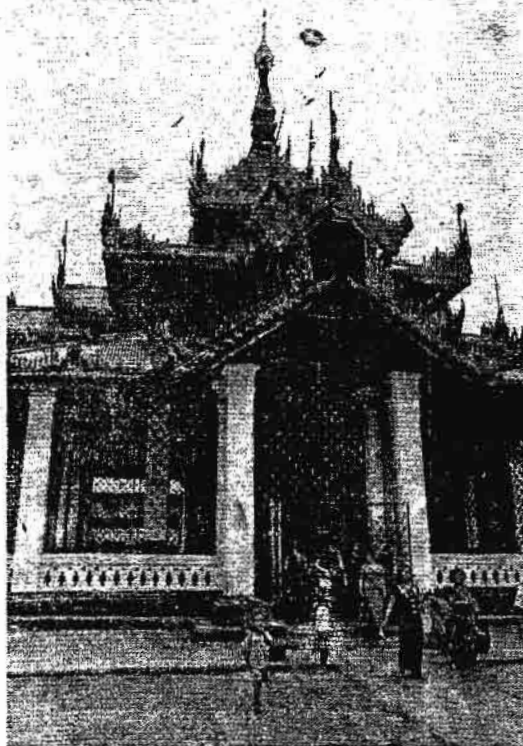
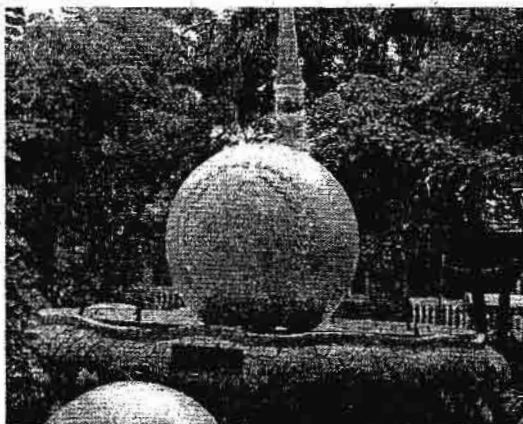
ဆရာ ဦးစိုးမိုးထွန်း၏ အသက်မှာ ၅၇နှစ်သာ ရှိသေး သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် တိုင်းရင်းဆေးပညာ ညီလာခံ၊ ဘိယံစားလှယ်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ မျက်စိရောဂါ အကြောင်းကို စာတမ်းပြု တင်သွင်းခဲ့သောသူတစ်ဦးဖြစ် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ထောက်ခံ

ချက်၊ နိုင်ငံတော် သံယာဇ္ဇဟိုဝန်ဆောင် ဆရာတော်ကြီးများ မျက်စိကုသထားသော ထောက်ခံချက်၊ တိုင်းရင်းဆေး ကောင်စီဝင် ဆရာကြီးများ၏ ထောက်ခံချက်ကိုပါ ပြသပေး ပါသည်။

(မုတ်ချက်။ ဤနေရာတွင် ဆရာ ဦးစိုးမိုးထွန်း၏ မျက်စိကုသပုံကို ခရီးသွား ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြပေးခြင်းမှာ မျက်စိဝေဒနာရှင်များ သွားရောက်ကုသနိုင်ရန်အတွက် နေရပ်လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုပါ စေတနာဖြင့် ဖော်ပြပေး ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ဆရာ ကုသနိုင်သော ရောဂါများမှာ လုံးဝ ကွယ်နေ သော အတွင်းတိမ်၊ အပြင်တိမ်တို့ကို အာမခံဖြင့် ကုသပေး ပါသည်။ ရေတိမ်ရောဂါကို ရောဂါရင့်လျှင် လုံးဝ ကုသမရ ကြောင်း၊ အခြား ကုသနိုင်သော ရောဂါများမှာ မျက်သား တက်ခြင်း၊ မျက်ရိုးကိုက်ခြင်း၊ အာရုံကြော အားနည်းသည့် ရောဂါနှင့် မျက်ရည်ခန်း ရောဂါတို့ကို ကုသနိုင်ကြောင်း ဖြေပြပါသည်။

အဓိက လက်ရှိ ကုသနေသော ရောဂါများမှာ ဆီးချို သွေးတိုးရောဂါတို့ကြောင့် မျက်စိကွယ်နေသောသူများ၊ လေဖြတ်ပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ မျက်စိကွယ်နေသော



လူနာများနှင့် အသက် ၉၀ ကျော်၊ ၁၀၀ ကျော် မျက်စိမမြင်သော လူနာများကို ကုသ အောင်မြင်ကြောင်း သိရသည်။

ဆရာ ဦးစိုးဝင်းထွန်း၏ လိပ်စာမှာ ရန်ကင်းရပ်၊ မြစ်ငယ်မြို့ ဖြစ်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်မှာ (၆၀၁၃၅၀၂) ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိဝေဒနာရှင်များ စိတ်ဝင်စားလျှင် သွားရောက်ကုသနိုင်ရန် စေတနာကောင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူ၍ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူတို့အား ခရီးသွား တာဝန်ခံ ကိုဇော်ဝင်းမှ လာရောက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်မြို့ Royal Reward Resord Hotel မှ နေဆွမ်းကပ်ရန် အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားသဖြင့် ပြကျောက်ကျောင်းတွင် ဆွမ်းမသုံးဖြစ်တော့ဘဲ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခဲ့ကြရသည်။



ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဒေါက်တာ ဦးအောင်ဝင်း၊ ဒေါ်ဥဉ်ခင်တို့သည် မွန်မြန်မာများဖြစ်ကြပြီး မွန်ပြည်နယ်မှ သံဃာတော်များက မန္တလေးမြို့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲသို့ ကြွလာသည်ကို ကြားသိရသဖြင့် အခမ်းအနားဖြင့် သံဃာတော်များအား နေဆွမ်းကပ်သန့်ပြီး ဘုရားဖူးများအား နေလယ်စာထမင်းကျွေး ညှော်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များက ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်သရဋ္ဌာယ်ပွားများပြီး ဆရာတော် ဦးခန္တိသာရမှ ရေစက်သွန်းချ အမျှဝေပြီး သံဃာတော်များအား နဝကမ္မ ဝတ္ထုငွေများကို တစ်ပါးချင်း ကပ်လှူခဲ့ပါသည်။ အခမ်းအနားပြီးနောက် ပြင်ဦးလွင်မြို့ပိတ်ချင်းမြောင် မဟာနန္ဒမူ လိုဏ်ဂူတော်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ပိတ်ချင်းမြောင် လိုဏ်ဂူတော်သည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ ၁၅မိုင်ခန့်အကွာ ဝက်ဝံကျေးရွာ၏ အရှေ့ဘက် ဂြိုဟ်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ လျှို့မြောင်ထဲမှ စမ်းရေများသည် သဘာဝအလျောက် တသွင်သွင်ထွက်ရှိပြီး လိုဏ်ဂူအဝ အကျယ်ပေ (၂၀)ခန့်ရှိပြီး အလျားပေ (၁၆၀၀)ကျော်ခန့် ရှည်လျားပါသည်။ ဆေးဖက်ဝင်သော ပိတ်ချင်းပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် ဤလိုဏ်ဂူတော်ကြီးကို “ပိတ်ချင်းမြောင် မဟာနန္ဒမူ လိုဏ်ဂူတော်”ဟု ခေါ်ပါသည်။

ပိတ်ချင်းမြောင် လိုဏ်ဂူအတွင်းတွင် ကျောက်စက်ရေများမှ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်စက် ပန်းဆွဲမှုတဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော



သဘာဝ စမ်းချောင်းများရှိပြီး ရေသည် သိပ်နက်ရှိုင်းခြင်း
 ခံနိုင်သော်လည်း အချို့နေရာများတွင် ၅ပေနီးပါးခန့် နက်ပါ
 သည်။ စမ်းချောင်းလေးများမှ စိမ့်ရေများသည် သဘာဝ
 အလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုစိမ့်ရေများသည် ဆေးဖက်
 သ်သည်ဟု ဆို၏။ မျက်စဉ်းအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပြီး ကိုယ်ရေ
 ပြား ယားနာများ ပေါက်ပါက ထိုစိမ့်ရေကို ချိုးခြင်းဖြင့်
 ဆွတ်ကင်းစေနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ လိုဏ်ဂူအတွင်း
 သွင် နွေ့ ဝို၊ ဆောင်း ရာသီပတ်လုံး ရေခန်းခြင်းမရှိဘဲ
 အမြဲကြည်လင်လျက်ရှိနေကြောင်း ဂေါပကအဖွဲ့က ပြော
 ပြန်သည်။

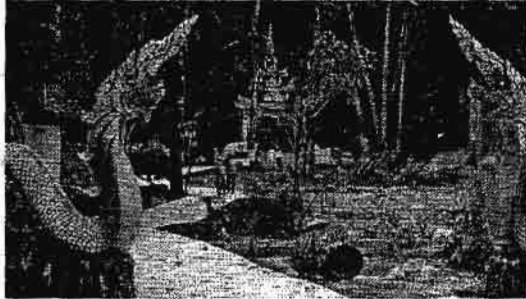
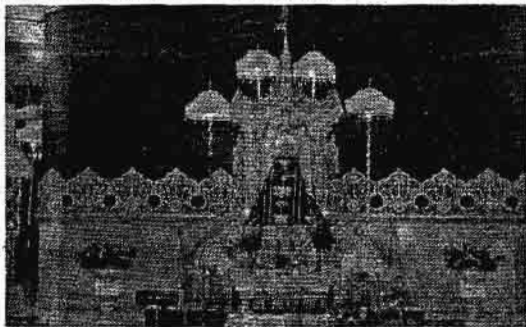
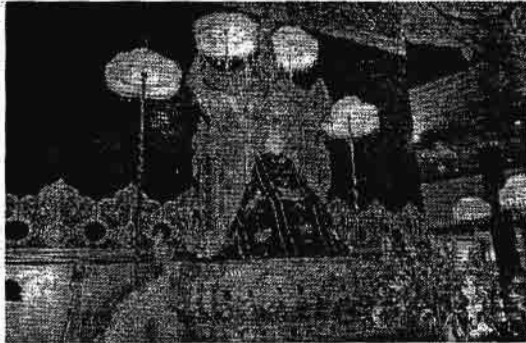
လိုဏ်ဂူကြီးထဲတွင် စေတီတော်တစ်ဆူတည်ထား
 သည်ကို ဖူးမြင်ခဲ့ရပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များဖြင့် ပြည့်နက်နေ
 သည်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ စာရေးသူသည် အလှူငွေထည့်ရင်း
 သံဃကအဖွဲ့အား မေးကြည့်ရာ ဤလိုဏ်ဂူတော်ကြီးအား
 မြင့်မိုဝ်းတွင်မြို့နယ်၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့နှင့်
 သံဃတော်၊ ပြည်သူလူထုများသည် ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ
 ၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၂၇၊ ၂၈၊ ၂၉၊ ၃၀၊ ၃၁၊
 တပေါင်းလဆန်း ၂ရက်နေ့တွင် နဂါးမင်း
 စာတော်နှင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် ရုပ်ပွားတော်များကို လှူဒါန်းထား
 ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။

စာရေးသူလည်း လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်များ၊
 စေတီတော်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ မှတ်တမ်းတင်ခြင်းများ
 ပြုလုပ်ပြီး ဦးချစ်ဝင်းနှင့်အတူ ဂူထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
 မြင့်မိုဝ်းမြောက်ပိုင်း ပြန်လာကြပြီး မန္တလေးသို့ ည ၇နာရီအချိန်
 တွင် ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

၁၉-၉-၂၀၁၅ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း
 ဆင် အာရုံဆွမ်းစားပြီး စစ်ကိုင်းသို့ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ခဲ့ကြ
 သည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ စာရေးသူတို့ စီးလာသော
 ကားကြီးများ(လုံးဝ) တက်ခွင့်မရ၍ ခိုင်နာကားငယ်လေး
 နှစ်စီးဖြင့် တက်ခဲ့ကြရသည်။

စစ်ကိုင်းသမိုင်းအကျဉ်း

စစ်ကိုင်းမြို့ကို ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်နှင့်
 တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု ရှေးစာဆိုများ ရှိခဲ့သည်။
 မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါတော် (၂၀)တွင် သုနာပရန္တ
 နိယာမ (ယခု စစ်ကိုင်းအရပ်) သို့ ကြွချီတော်မူလာသည်။
 ဝါတော်ခြေ တစ်ယံသာဆိပ်ကမ်းတွင် ရေသုံးသပ်တော်
 မူပြီး ဝါတော်တော်ထိပ်တွင် ရပ်တော်မူစဉ် စင်္ကြန်ချောင်း
 သို့ ပေါက်ရောက်နေသော စစ်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းထက်





တွင် ဥဗျိုင်း (၇)ကောင်နားနေသည်ကို တွေ့မြင်တော်မူ၍
 နောင်ကာလတွင် ဤအရပ်သည် စစ်ကိုင်းဟု အမည်တွင်
 သော ပြည်ကြီးဖြစ်အံ့။ နားနေသော ဗျိုင်း (၇)ကောင်တို့
 သည် စစ်ကိုင်းပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်သော မင်း ခုနစ်ဆက်
 ဖြစ်အံ့ဟု ဗျာဒိတ်တော်မူခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ရာဇာမထိစူဠာဘွဲ့မည်သော စစ်ကိုင်းမြို့ ကောင်းမှုတော်စေတီတော်ကြီး

ရာဇာနာပူရ အဝဠေပြည်တော်ကြီးကို ဖိစုံအုပ်ချုပ်တော်
 မူသော သာသနာဒါယကာ ဦးရည်မွေရာဇ မဟာဗိပတိဘွဲ့ခံ
 သာလွန်မင်းတရားကြီး၏ သမိုင်းဝင် ကျောက်စာအရ ဂေါတမ
 မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ လက်ဝဲအောက် စွယ်တော်စစ်နှင့်
 ဓာတ်တော်၊ မွေတော်တို့ကို ဌာပနာပြု၍ သက္ကရာဇ် ၉၉၈
 ခုနှစ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့တွင် ဝါတွင်းကာလ သီတင်းအပတ်စဉ်
 ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကျင်းပကြသည်။ ရပ်ကွက်
 အလိုက် ဖွဲ့စည်းထားသည့် အာရုံတော် ဝတ်အသင်းများက
 ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကျင်းပသည့် စေတီတော်များသို့ ဆွမ်း
 တော်ကြီး သွားရောက်ကပ်လှူရာတွင် ဆွမ်းတော်ကြီးတင်
 အသင်းများက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များ၊ ယောဂီဝတ်ရုံများကို
 ဝတ်ဆင်ကာ ဆွမ်းတော်အုပ်၊ ပန်းတောင်းမောင်း ကြော်စည်

စသည့် အဆောင်အယောင်တို့ကို ကိုင်ဆောင်၍ အတီး
 အမှုတ် အကအခုန်အဖွဲ့များနှင့် အာရုံဆွမ်းများ သွားရောက်
 ကပ်လှူကြသည်။

ယနေ့အချိန်ထိ နှစ်စဉ် ဝါတွင်း ဘုရားဆွမ်းတော်ကြီး
 ကပ်လှူပွဲကို ရိုးရာ ဗျောသံ၊ အညာကျေးလက် တေးသံသံ
 များဖြင့် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ကာ ကပ်လှူကြသည်။

ဤကောင်းမှုတော် စေတီတော်ကြီးကို ဂေါတမ
 မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ လက်ဝဲ အောက်စွယ်တော်တစ်ဆူ
 မြသပိတ်တော်တစ်လုံး ဆံတော်မြတ် (၁၁)ဆူဖြင့် ဌာပနာပြု
 ထားကြောင်းကို ဘုရားသမိုင်းအကျဉ်းချုပ်အရ သိရှိရသည်။

ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီ

သုံးလှမြတ်ရှင် သဗ္ဗညုဘုရားသခင်သည် ဝေနေယျာ
 သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား တရားရေအေး တိုက်ကျွေးတော်မူ
 လို၍ မြို့ရွာများသို့ ဒေသစာရီ ကြံချီတော်မူလေသည်။

ဝေယျာပူရတိုင်း စစ်ကိုင်းမြို့၏ ပြောက်ဘက်၌ တောင်
 ပေါင်း(၃၀)ကျော်ဝန်းရံလျက်ရှိသော “ပုညရှင်”ဟု အမည်
 တွင်သော “ငမားတောင်”ထိပ်သို့ ဘုရားသခင်သည် ဒေသ
 စာရီကြံချီတော်မူစဉ် ညီတော် အာနန္ဒအား ဤတောင်သည်
 (၁) ကကုသန်ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ “သေလဟပူဇော်
 တောင်”ဟု အမည်တွင်ခဲ့ဖူးသည်။ (၂) ကောလဟာပူဇော်



လက်ထက်တော်၌ “ဝဂါစာရတောင်”ဟု အမည်တွင်၏။
 (၃) ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ “ဓမ္မိကတောင်”
 ဟု အမည်တွင်ခဲ့ဖူးသည်။ (၄) ငါဘုရားရှင်လက်ထက်တော်
 ၌ ရဟန္တာ နာဂဒတ္တမထေရ် သီတင်းသုံးဆွေရာ၌ နတ်ဆွမ်းရ
 သဖြင့် နောင်အခါ “နာဂဒတ္တတောင်”ဟု အမည်တွင်လတ္တံ့။
 ထိုတောင်သည် ဟားသဏ္ဌာန်နှင့်တူသောကြောင့် “ငဟား
 တောင်”ဟု အမည်တွင်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်တော်ဖွေးခဲ့လေ
 သည်။

ထို့နောက် ဘုရားသခင်က ဆက်၍ ဤငဟားတောင်၌
 ငါဘုရားသည် နပျီစဉ် ယုန်မင်းဘဝ၌ ကျင်လည်ကျက်စား
 ခဲ့ဖူးသည့် အရပ်လည်းဖြစ်သည်။ နောင်အခါ၌ ဤတောင်
 ထိပ်တွင် ငါဘုရား၏ မျက်ကွင်းတော်ဓာတ်နှင့်တကွ များပြား
 လှစွာသော သရီယဓာတ်တော်၊ မွေတော်များကို ဌာပနာ
 သွင်း၍ စေတီပုထိုးများ တည်ထားပြီး ထင်ရှားလာလတ္တံ့ဟု
 ဗျာဒိတ်တော်ဖွေးခဲ့လေသည်။

သက္ကရာဇ် ၆၇၄ ခုနှစ်တွင် “ဝိဝေရာပူရ”မည်သော
 ပင်းယဗြဟ္မာည် တစ်ရှင် သီဟသူမင်းလက်ထက်တွင် အမတ်
 ပုညနှင့် ပန်းတိမ်ယဉာရှင် ငမိန်သင်တို့သည် ဘုရင်စားတော်
 ရွှေကွင်းခွက်ရရှိပြီး တူနှင့် ပေတွင် ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသော
 မွေတော်မြတ်နှစ်ဆူတော်တို့ကို စစ်ကိုင်းသို့ ပင့်ဆောင်လာ

ပြီးလျှင် ပတ္တမြားကြုတ်နှင့်တကွ ရွှေလင်ပန်းထက် တင်၍
 ဆီမီးတန်ဆောင်း ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်သဏ္ဌာန်ပြု
 ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရာ ဆံတော်မြတ်နှစ်ဆူ ကိန်းဝပ်ရာဖြစ်သော
 (ငဟား)တောင်ထိပ်တွင် စေတီတစ်ဆူကို တည်ထားပါသည်။

ပုညအမတ်နှင့် ပန်းတိမ်တော် ငမိန်သင်တို့သည်
 စစ်ကိုင်းမင်း အသင်္ခယာ စောယွန်းကို အသိမပေးဘဲ
 တိတ်တဆိတ် စေတီတည်မိသောကြောင့် ဘုရင်သည်
 အမျက်တော်ရှ၍ ပုညအမတ်အား ကင်းမော်အနောက်
 ရွှေကြာအင်း၌ ရေနစ်၍ သတ်စေရာ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်
 တော် တန်ခိုးတော်ကြောင့် ပုညအမတ်သည် မည်သို့မျှ
 မဖြစ်ချေ။ အသင်္ခယာ စောယွန်းမင်းသည် အမတ်မင်း ပုည
 ၏ အံ့သြဖွယ်ရာအဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရသော ကြည်ညိုသဒ္ဓါ
 ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သက်တော်ရှည်ဘွဲ့ကို ပေးသနားတော်မူလေ
 သည်။

ပုညရှင်စေတီတော်ကို ရတနာပူရ အင်းဝမြို့ မပေါ်
 ပေါက်မီ သက္ကရာဇ် ၆၇၄ ခုနှစ်တွင် တည်တော်မူပြီး နှစ်
 ပေါင်း (၇၀၀) ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ အမတ်ကြီး ပုညမှ
 တည်ထောင်သော စေတီဖြစ်တော်မူ၍ “ပုညရှင်”ဟု ခေါ်
 ဆိုခဲ့ရာမှ အရှင်တော်ကုန်းတိုင်း နတ်သီကြားများက ဆွမ်းဦး
 ကပ်လှူကြခြင်း နှစ်စဉ် (ဝါဆိုလပြည့်နေ့တိုင်း) စစ်ကိုင်း



မြို့သူ မြို့သားများက သူထက်ငါ ဆွမ်းဦး ဆွမ်းဖျားများကို ဦးစွာ ဆက်ကပ်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ “ဆွမ်းဦးပုညရှင် စေတီ တော်”ဟူ၍ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားလာလေသည်။

မင်းကွန်းမြို့သို့ ခရီးအစ

မင်းကွန်းသည် စစ်ကိုင်းမြို့နှင့် (၁၁)မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးသည်။ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လျှင် မင်းကွန်းဒေသကို ချန်လှပ်ထား၍ မရချေ။ မင်းကွန်းဒေသတွင် ကမ္ဘာကျော် မင်းကွန်း ပုထိုးတော်ကြီး၊ ခြင်္သေ့ကြီး၊ ခေါင်းလောင်းကြီး၊ ကြက်ထောင့် ကန်တော်ကြီးနှင့် မင်းကွန်း တိပိဋက ဆရာတော်ကြီးဟူ၍ မင်းကွန်းမြေမှ ကြီးငွေ့မြေဟု အထင်ကရ ရှိပါသည်။ နေ့စဉ် နိုင်ငံခြားသားများ၊ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ သွားရောက်လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်သော ယဉ်ကျေးမှု နယ်မြေတစ်ခုဖြစ်သည်။ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးအား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသမျှ မသိသူ မရှိချေ။

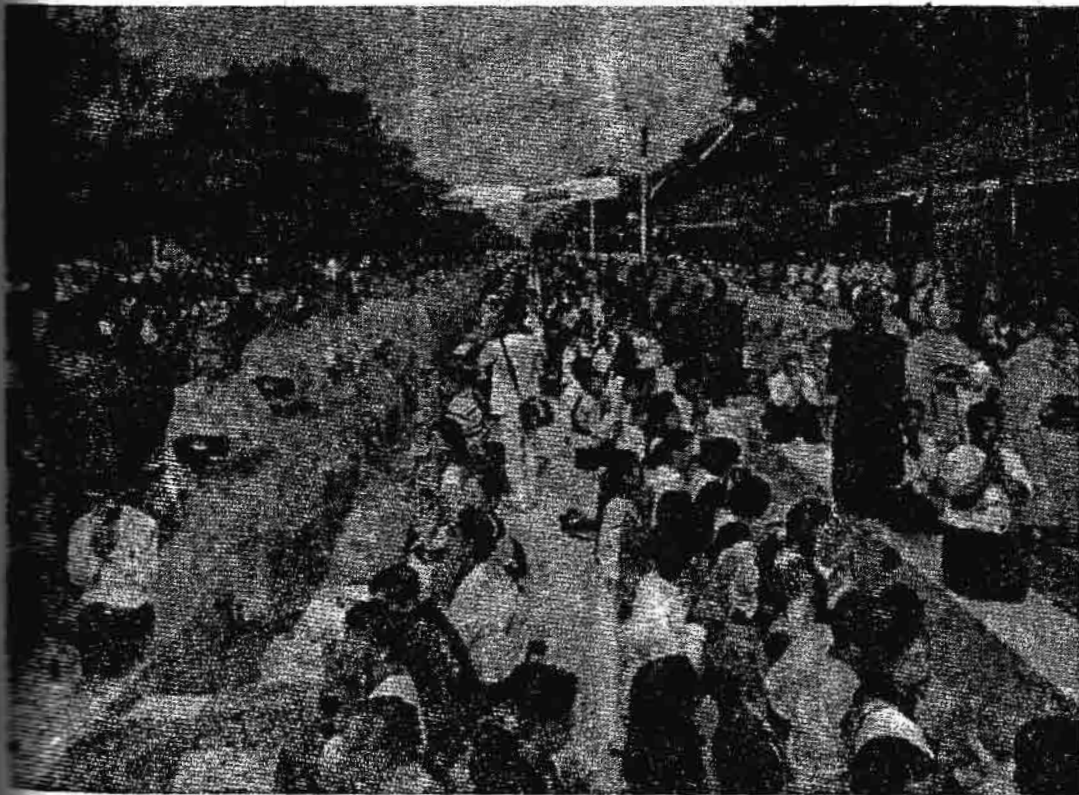
မင်းကွန်းဆရာတော်

ဆရာတော်လောင်းလျက် သက္ကရာဇ် ၁၂၇၃ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၁ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ခမည်းတော်သူကြီး ဦးဆုံး၊ မယ်တော် ဒေါ်ဆင်တို့မှ မြင်းခြံမြို့နယ်၊

ကျည်းပင်ရွာ၌ မွေးဖွားတော်မူခဲ့သည်။ အသက် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေပြုပြီး ၁၃နှစ်သားအရွယ်တွင် မြင်းခြံမြို့ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲတွင် သဒ္ဒါကြီး ရှစ်စောင်၊ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းတို့ကို စာချဆရာတော်ကြီးများ အံ့ဩလောက်အောင် ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉နှစ်သားအရွယ်တွင် မင်းကွန်းတောင်ရှိ၊ ဓမ္မနာဒကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်တော်မူပြီး ၁၂၉၂ ခု၊ နောင်တန်ခူးလဆန်း ၆ရက်နေ့တွင် ငွေတောင်တောရ ရွှေကျင်တိုက် ခဏ္ဍာလီ၌ ဓမ္မနာဒဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာစက်၌ ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် သစ္စာဝါဒကျမ်းပြုသူ ဒေါ်ဓမ္မစာရီနှင့် သူဌေးကြီး ဆရာဦးသွင်၊ ဒေါ်သိန်းတို့၏ ပစ္စယာနက္ခဟကို ခံယူတော်မူပြီး မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်တော်မူခဲ့သည်။

၁၂၉၉ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မနာဒဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် ကျောင်းတိုက်၏ မဟာနာယကဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။ ၁၃၁၅ခုနှစ်၊ သက်တော် ၄၂နှစ်တွင် တိပိဋက ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဘွဲ့တော်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရတော်မူခဲ့သည်။ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စာမျက်နှာ ငါးထောင်ရှိသော မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးကို ရေးသားတော်မူခဲ့သည်။ မင်းကွန်းတောင်ရှိတွင် တိပိဋနိယာမ ကျောင်းတိုက်၊ ရန်ကုန်



ဒီ တိပိဋကကျောင်း၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်တွင် တိပိဋက
ကျောင်းတိုက်တို့ကို တည်ထောင်စီစဉ်မှုပြီးသည့်
နောက် ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့ကြီးများတွင် ယခုအခါ သာသနာ
တည်ထောင်ကြိုးပမ်းမှုကို တည်ထောင်တော်မူခဲ့သည်။

၁၃၅၄ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၃ ရက်နေ့တွင် မင်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တစ်တာဝန်ခံ ချုပ်ငြိမ်းတော်
မူသည်။

မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိ
ပညာဂုဏ်တို့ကို မမေ့ရန် ၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆို
လဆန်း ၃ ရက်နေ့တွင် မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ လွှမ်းစေတီ
တော်ကို အုတ်မြစ်ချ တည်ထားခဲ့ပြီး ၁၃၅၆ ခုနှစ်၊ တန်
ခူးလဆန်း ၁၁ ရက်နေ့တွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီး

မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးသည် မြန်မာပြည်တွင်
ကြီးဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီးဖြစ်သည်။ မင်းကွန်းခေါင်း
လောင်းကြီးကို ၁၁၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၅ ရက်နေ့
တွင် ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်၌ ပန်းတဦးဝန် မဟာနန္ဒ
ဘွဲ့သို့ ဦးစီး၍ သွန်းလောင်းစေခဲ့သည်။ ခေါင်းလောင်းကြီး

ကို သွန်းလုပ်ရာတွင် ကြေးပိဿာချိန်ပေါင်း (၅၅၅၅၅၅)
ပိဿာချိန်ရှိ၍ လွယ်ကူစွာ မှတ်သားနိုင်ရန် မင်းဖြူမှန်မှန်
ပြောဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။ ခေါင်းလောင်းကြီးကို စွန်းလွန်းစွာ
တွင် သွန်းလုပ်ပြီး မင်းကွန်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ သယ်ဆောင်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းလောင်းကြီး၏ အတိုင်းအတာများမှာ -

- (၁) အဝအချင်း ၁၆ ပေ၊ ၉ လက်မ
- (၂) လုံးပတ်အောက်အခွန့် ၅၁ ပေ၊ ၃ လက်မ
- (၃) စောက် ၂၀ ပေ၊ ၃ လက်မ
- (၄) အထူ ၁ ပေ၊ ၇ လက်မ
- (၅) အမြင့် ၂၇ ပေ၊ ၈ လက်မ

(ဆွဲကွင်းမှ အောက်ခွန်အထိဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင်
တတိယအကြီးဆုံး ခေါင်းလောင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။)

ပုထိုးတော်ကြီး

မင်းကွန်း ရှေးဟောင်း ပုထိုးတော်ကြီးကို သက္ကရာဇ်
၁၁၅၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၅ ရက်နေ့တွင် ဘိုးတော်ဘုရား
ခေါ် ပဒုမင်းလက်ထက်တွင် တည်ထားခဲ့သည်။ မူလ ဖိနပ်
တော်အချင်းမှာ (၂၉၃)တောင်၊ စေတီတော် ဉာဏ်တော်



အမြင့်မှာ (၂၅၂)တောင်ရှိသော ပုထိုးတော်ကြီးကို တည်ထားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း ထုထည်ကြီးမားလွန်းလှသဖြင့် အပြီးမသတ်နိုင်ချေ။ ၁၁၇၄ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်မှု ရပ်တန့်ခဲ့လေသည်။

အချို့က ကြီးလေးကြီး အဆုံးမသတ်၊ မုဆိုး သုညဇာတ်ဟူသော တဘောင်စကားပေါ်လာသဖြင့် တည်ဆောက်မှု ရပ်တန့်လိုက်သည် ဆို၏။ ယခုလက်ရှိ စတုရန်းပေ (၄၅၀) ပေရှိ၍ အမြင့်မှာ (၁၆၂)ပေ ရှိပါသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြေငလျင်လှုပ်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ပုထိုးတော်ကြီး၏ အချို့နေရာများ ကွဲအက်ပြိုကျ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ပုထိုးတော်ကြီးကို ရှေးဟောင်း အဖွယ်အမွေအနှစ်ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံသားများသာမက၊ နိုင်ငံခြားသားများလည်း လာရောက် လေ့လာ ပူးမြော်ကြပါသည်။

စာရေးသူသည် မှတ်တမ်းဇာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူးပြီး ကားရိုရာ နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။



နောက်တစ်နေ့ (၂၀-၉-၂၀၁၅) ရက်နေ့တွင် ထိုင်းနှင့် မြန်မာ ပူးပေါင်း၍ ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲရှိပါသဖြင့် ထိုနေ့တွင် စောစွာ မန္တလေးမြို့ရှိ တည်းခိုရာ တကောင်းကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

၂၀-၉-၂၀၁၅ ရက်နေ့ နံနက် ၆နာရီအချိန်တွင်

သံဃာတော်များသည် သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင် နေရာယူပြီး ထိုင်း-မြန်မာ နှစ်နိုင်ငံ သံဃာတော်များသည် ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပြီးနောက် ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူမှု ခံယူခဲ့ကြပါသည်။ သံဃာတော်အားလုံးသည် အလှူခံရရှိသော ပစ္စည်းများကို မြကျောက်ဆရာတော်ကြီး၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ရေဘေးဒုက္ခသည်များအား လှူဒါန်းခဲ့ကြပါသည်။

ဤဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလှူပွဲသို့ လိုက်ပါနိုင်ရန် အကူအညီပေးခဲ့သော ဒေါ်နန်းအေးအေးမျိုး (ဥပဓမ္မအရာရှိ ရေးမြို့) နှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်ထွေးကို လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားတာဝန်ခံ ဦးဇော်ဝင်းကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ပေါ်လွင်ဦး (ဇေ)

ကြော်ငြာဆောင်းပါး တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 1111YR 007860
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင် 2/2009 တစ်ဆယ့်လ(တိုး) ၁၀၂၄



ဆီးရောဂါမှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် ကိန္နရီ ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆဆီးဆေး

လဆန်းပိုင်းရောက်တိုင်း လေထန်ကုန်းတွင် ရေးဖော် စာရေးဆရာများ ဆိုကြသည်။ ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုကျော်လှိုင်ဦးတို့ကို တစ်ပိုင်းတည်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုမင်းဆွေက...

“လာ...ထိုင်၊ ကိုတော်ရဲနိုင်၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောနေကြတာ။ ခင်ဗျားက တိုင်းရင်းဆေး အတွေ့အကြုံရှိသူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာအတွက် အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘဝတွေ ရေးဖော်တွေအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဆီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်တူသလိုလိုနဲ့ နည်းနည်းကွဲပြားနေတယ်ဗျ”

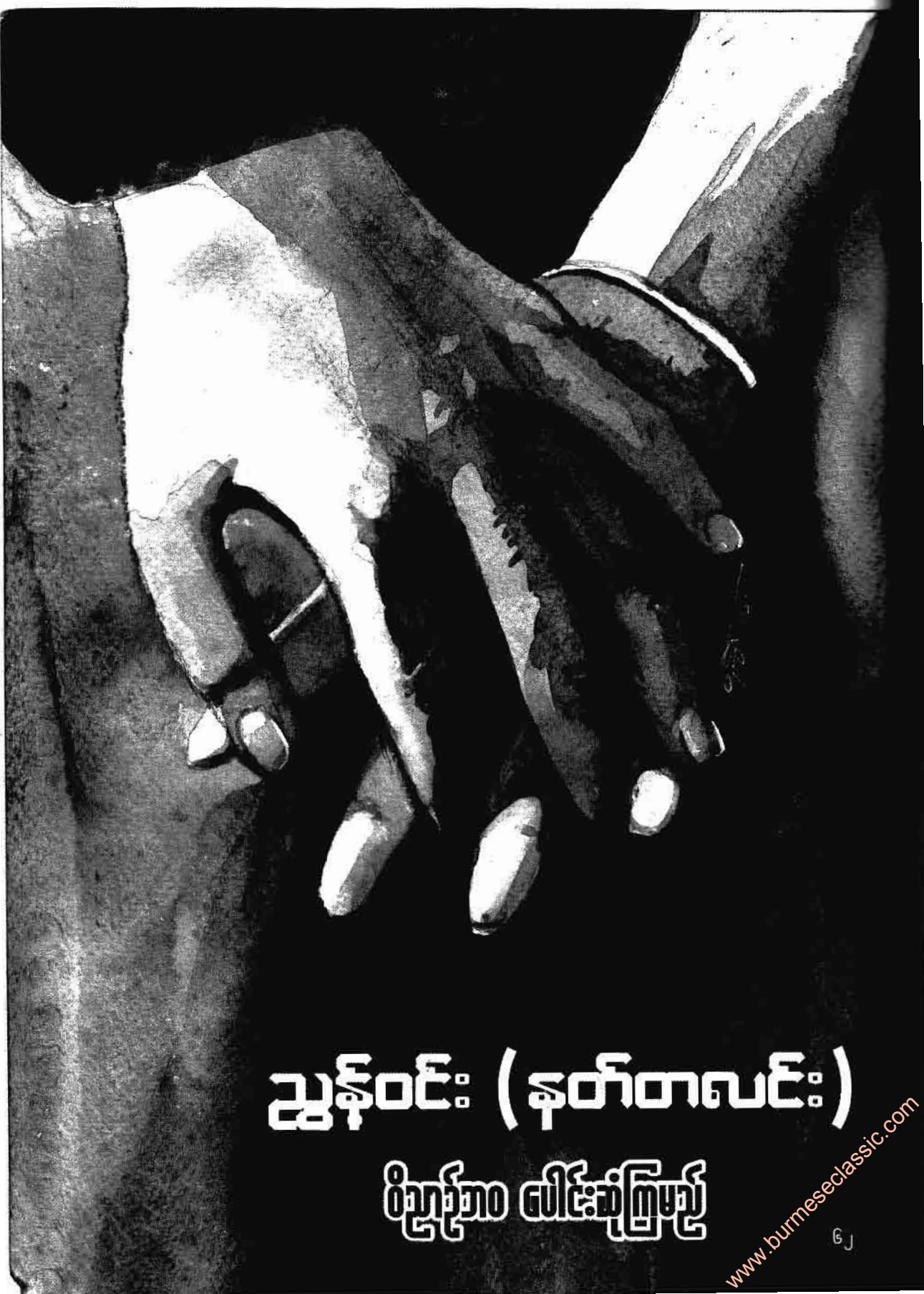
“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဆီးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လက္ခဏာတွေ ပြောပြမယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလက္ခဏာတွေ ခံစားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကို ပြောပြပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါမယ်။ နေပူရိုးရွာမရှောင်သွားတဲ့သူတွေ အပူအစပ် အဖန် ချပ်စာတွေ လွန်ကဲစွာ စားတဲ့သူတွေ၊ မေထုန်မှု လွန်ကဲသူတွေ၊ အညောင်းထိုင်မှု များတဲ့သူတွေဟာ ဆီးပူညောင်းကျ ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာတွေက ကျင်ချောင်းအတွင်း ငိုကောင်လေးများ သွားနေသလို ရွှံ့ရွှံ့ဖြစ်ပြီး ယားတတ်တယ်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာရင် ဆီးထဲမှာ ကစီရည်လို ကျလာတတ်တယ်။ ရေသောက်နည်းတဲ့သူတွေ၊ အပူအစပ်စားလွန်း ဘဲသူ၊ သုက်ထိန်းတဲ့သူတွေ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဆီး မကြာခဏ သွားပေမယ့် ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျတတ်ပြီး ဆီးသွား အားမရခြင်း၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ကျင်ချောင်း ယားယံခြင်း လက္ခဏာတွေ ခံစားရတတ်တယ်။ ဆီးအောင့် ဆီးချုပ်ရောဂါကို အခြေခံပြီး သည်းခြေ၊ လေ ဒေါသနှစ်ပါးကြောင့် သလိပ်ဒေါသလွန်ကဲတဲ့ ကျင်ငယ်နဲ့ သုက်ဓာတ်တွေဟာ ကျောက်ကွက်က စပြီး ဆီးအိမ်တိုင်အောင် တော်ရည်လိုဖြစ်တဲ့ရောဂါကို ဆီးကျောက်ရောဂါလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်တော့မယ်သူရဲ့ ဆီးဟာ ဆိတ်ကျင်ငယ်ရည်လို အနံ့ဆိုးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တင်းရောင်ခြင်း၊ ခက်ခဲစွာ ဆီးသွားရခြင်း၊ ဆီးသွားစဉ် နာကျင်ခြင်း၊ အစားအစာစားချင်စိတ်မရှိခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေရှိနေတတ်တယ်။ ကဲ- ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ”

ကိုမင်းဆွေက ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း၊ ကိုသီဟက ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူပြီး ကိုကျော်လှိုင်ဦးက ဆီးကျောက်တည်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း ပြောပြကြပြီး ...

“ကဲ - ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆေးစားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုတော်ရဲနိုင် ညွှန်ပြပေးပါဦး”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ်ကြက်လည်ဆဆီးဆေးပြားကို နီးစပ်ရာ မြန်မာဆေးပျိုးစုံဆိုင်များမှာ ဝယ်ယူသောက်လိုက်ပါ။ ကိန္နရီဝတ်ဆေးတိုက်က ထုတ်တဲ့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆ ဆီးဆေးပြားဟာ ဆီးချိုရောဂါ၊ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးနီခြင်း၊ ဆီးအလွန်နည်းခြင်း၊ ဆီးအလွန်များခြင်း၊ ဆီးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီးကျဉ် ဆီးအောင့်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်းစိတ်ပြီး ဆီးမသွားနိုင်ခြင်း၊ ဆီးပူညောင်းကျခြင်း၊ သုက်လွှတ်မြန်ခြင်း၊ ဆီးရောဂါကြောင့် မျက်စိမှန် ပြာဝေခြင်းနဲ့ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်က ကြက်လည်ဆ ဆီးဆေးထုတ်လုပ်တဲ့အပြင် အကြောရောဂါနဲ့ ဆီးရောဂါတွေကို ဦးစားပေးကုသနေတာဆိုတော့ အဲဒီ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်ရှိတဲ့ ကန္တရဝတီဆေးတိုက်ကို သွားပြီး ဆရာနဲ့တိုင်ပင်၊ ဆေးစား ဆေးကုသရင် ခင်ဗျားတို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထိထိရောက်ရောက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆ ဆီးဆေးရဲ့ ဆောင်ပုဒ်လည်း မှတ်ထားဦးဗျ။ ဆီးရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည်... ကိန္နရီ...တဲ့ဗျာ”

ပင်ရင်းဌာန - ကန္တရဝတီဆေးတိုက်
အမှတ် (၇၄၁)၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် (ကမ္ဘာအေး)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၀၉-၃၅၄၀၃၇၉



ညွန့်ဝင်း (နတ်တလင်း)

ဝိညာဉ်စာ ဖေါင်းဆုံကြမည်



ကျွန်းကတုတ်ရွာသည် မြို့နှင့်
 ကျော်ဝေးသော ကားလမ်းဘေးရှိ
 ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ဦးသာဒွန်းနှင့်
 ဒေါ်ကြွယ်တို့သည် ကျွန်းကတုတ်ရွာ
 ထဲမှ သူချမ်းသာစာရင်းဝင်များဖြစ်သည်။
 ထယ်ကော ၅၀ ကျော်ပိုင်ဆိုင်သဖြင့်
 ရွာထဲမှာ လူကုန်သည်များ ခိုနိုင်
 သည်။ သူတို့တွင် “မရွှေစင် ဟူသော
 သမီးကလေးတစ်ဦးရှိ၏။ ရုပ်ရည်
 နှစ်ဆယ့်ငါးပေလောက် မိဘစကားလည်း
 အထောင်သည် သမီးဖြစ်သည်။
 နှစ်သားသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာ
 သော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး
 ဖြစ်သော်လည်း ရပ်ရွာလေ့ ကောက်
 နီ၏ မြက်နတ်၊ ပေါင်းထိုး စသည့်
 အလုပ်များကို မရွှေစင် ကျွမ်းကျွမ်း
 ကျင်ကျင်လုပ်တတ်ပါ၏။ ပိုင်ရှင်
 ဘယ်တိုင်က အလုပ်ကို နားလည်ပါမှ
 အလုပ်သမားများကို ခိုင်းရာတွင်
 အဆင်ပြေမည်ဖြစ်သဖြင့် မိဘများက
 မရွှေစင်လေးကို အလုပ်လုပ်တတ်
 အောင် လုပ်စေခဲ့သည်ပင် ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ကျေးတောသူ ကွမ်း
 တောင်ကိုင် မရွှေစင်တစ်ယောက်
 ထယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်

သက်၍ နားလည်သင့်သလောက်
 နားလည်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုခေတ်
 က ကျေးရွာနေ အမျိုးသမီးများ တတ်
 မြောက်သင့်သည့် လက်ရက်ကန်းခတ်
 ခြင်းအတတ်ကို မတတ်မြောက်သေး
 ပဲ။ ရက်ကန်းခတ်အလုပ်ကို ထိုအချိန်
 က ပြည့်စုံချမ်းသာသူ မိဘများကသာ
 မိမိ၏ သမီးကလေးများကို လုပ်ကိုင်
 စေနိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ ရက်ကန်း
 စင်နှင့် ချည်ဖုံးမှုအစ ကုန်ကျစရိတ်ကို
 ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများသာ ဝယ်ယူ
 ရင်းနှီးပေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။



ကျွန်းကတုတ်ရွာတွင် “မောင်လူ
 လှ”ဟူသော ရိုးသား ကြိုးစားသည့်
 လူငယ်တစ်ဦးရှိသည်။ လူက ရိုးသား
 ကြိုးစားသော်လည်း ဘဝက နံချာ၍
 ဆင်းရဲရှာသည်။ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့
 ဘဲ ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးများက ကျွေးမွေး
 စောင့်ရှောက်ခဲ့သောကြောင့်သာ လူ
 လားမြောက်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မောင်လူ
 မိမိသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက အလုပ်
 မရွေး လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျေးရွာနေ
 သူများ၏ အလုပ်မှန်သမျှ ကျွမ်းကျင်
 သည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ကျွမ်း
 ကျင်စွာ လုပ်ကိုင်တတ်၍၊ သူ့အား

သူရင်းကားအဖြစ် ကူးလိုသူ ပေါများလှ
 ၏။ ထိုသို့ ကူးရမ်းလိုသူ ပေါများသည့်
 အထဲမှ ဦးသာဒွန်းနှင့် ဒေါ်ကြွယ်တို့
 အိမ်တွင် မောင်လူလှ သူရင်းကူးလုပ်
 ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မောင်လူလှသည် လယ်ယာလုပ်
 ငန်းအပြင် အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုကို
 ထူးခြားစွာ တတ်မြောက်ထားခဲ့သေး
 သည်။ ၎င်းမှာ ကျေးရွာများတွင် အမျိုး
 သမီးအချို့သာ တတ်သည့် လက်ရက်
 ကန်းခတ်ခြင်းအတတ် ဖြစ်သည်။
 မောင်လူလှ၏ ရိုးသားအေးဆေးမှု၊
 အလုပ်အပေါ် စေတနာထား လုပ်ကိုင်
 တတ်မှုတို့ကို သိသော ဦးသာဒွန်းနှင့်
 ဒေါ်ကြွယ်တို့က သမီး မတတ်မြောက်
 သေးသော ရက်ကန်းခတ်အလုပ်ကို
 မောင်လူလှနှင့် သင်ခိုင်းခဲ့ပါသည်။

မရွှေစင်၏ စိတ်ပါဝင်စားစွာ
 သင်ယူမှု၊ မောင်လူလှ၏ စေတနာပါပါ
 သင်ကြားပေးမှုတို့ကြောင့် သိပ်မကြာ
 သော ကာလမှာပင် မရွှေစင် ရက်ကန်း
 ကောင်းကောင်းခတ်တတ်ခဲ့ပြီ။ မရွှေစင်
 ၏ ရက်ကန်းစင်မှ ပထမဆုံး ကျလာ
 သော ပုဆိုး၊ လုံချည်များသည်ပင်
 ဦးသာဒွန်းနှင့် ဒေါ်ကြွယ်တို့ ခါးပေါ်
 နေရာယူထားပြီ။ ဦးသာဒွန်းတို့
 လင်မယားမှာ သမီးကလေး၏ လက်ရာ
 လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျွန်ုပ်
 ဝီတိပြုံးတိုနှင်အတူ ခေါင်းတမော့မော့
 ရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော် ဦးသာဒွန်းတို့ လင်
 မယားထံမှ ထိုဝီတိပြုံးများသည် သမီး
 လေး မရွှေစင်ကြောင့်ပင် ဖျက်ပြယ်
 သွားခဲ့ရသည်။



တစ်နေ့ ဦးသာဒွန်းတို့လင်မယား
 ဥပုသ်ကျောင်းမှ ပြန်လာရာ ကြားသိ
 လိုက်ရသော သတင်းစကားကြောင့်

ထူးခြားသည်မှာ လပြည့်ညရောက်တိုင်း ဦးသာဒွန်းတို့
 လယ်တော ထန်းပင်ဆီမှ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး ခပ်တီးတီး
 စကားသံများကို ကြားရတတ်သည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမသဏ္ဌာန်
 အရိပ်များတွေ့ရပြီး ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်မှ ပျောက်သွားတတ်
 သည်ဟု ဆိုကြသည်။ လူ့ဘဝတွင် မပေါင်းဆုံခဲ့ရသော ချစ်သူ
 နှစ်ဦးသည် ဝိညာဉ်ဘဝများဖြင့်...





ဥပုသ်ကိုပင် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသ
ပုန်ထခဲ့လေတော့သည်။ သတင်းက
တော့ သူဌေးသမီးလေး မရွှေစင်နှင့်
သူရင်းကလေး မောင်လူလူကို ချစ်
ကြိုက်နေပြီဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။

“ဥပုသ်လေး တော်လှ တော်လှ
နဲ့ ချီးကျူးလိုက်ရတာ၊ ခုတော့
ယောက်မ မြင်မိပြတာပေါ့လေ။ ညည်း
မို့ ဒီလို ဆင်းရဲတဲ့ ကိုယ့်အိမ်က သူရင်း
ကလေး ကြိုက်တယ်လေ” ဝိုက်လိုက်
တာ”

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြွယ်က ရင်
ဘတ် စည်တီး ခုန်ပေါက်၍ သမီးကို
ဒေါသတကြီး ဆူပူမာန်မဲလေတော့
သည်။ ဖခင်လုပ်သူက သမီးကို တိုက်
ရိုက် ဆူပူမာန်မဲခြင်းမလုပ်သော်လည်း
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ ချလိုက်
သည်။ သမီးကောင်းစားရေးအတွက်
အစီအစဉ်များ အမြန်ဆုံး ရေးဆွဲ
အကောင်အထည်ဖော်ရမည်။

ထိုအစီအစဉ်များမှ တစ်ခုက
တော့ ဒီနှစ် လယ်ရာသီချိန်မှစ၍
မောင်လူလူကို သူရင်းကလေး အဖြစ် ဖုန်း
တော့ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသားပြော
ဆို၍ အလုပ်တိုင်းလုပ်ကိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

မောင်လူလူ၏ ဦးကြီး၊ ဒေါ်လေး
များမှာ ဆင်းရဲသူများဖြစ်၍ ဦးသာဇွန်း
တို့အား ပြန်လှန်မပြောခဲ့သော်လည်း
တူဖြစ်သူ မောင်လူလူကိုတော့ ဆုံးမ
စကား၊ နှစ်သိမ့်စကားပြောခဲ့ရသည်။
မိမိတို့ဘဝက ရိုးသား ကြိုးစားမှုက
လွဲ၍ ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှု မရှိလေသည်မို့
သည်းခံရုံမှသာစပ်ပါး အခြားမရှိပါ။

မရွှေစင်၏ မိဘများက သမီးနှင့်
မောင်လူလူကို သဘောမတူကြောင်း
အတိအလင်းကြေညာခဲ့သည်။ သို့ရာ
တွင် နောက်ထပ် မည်သည့်အစီအစဉ်



မျှ အကောင်အထည်ပေါ်မလာသေး
သဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးအဖို့ တစ်မျိုးတော့
စိတ်ချမ်းသာရ၏။ သို့သော် လုံးဝတော့
စိတ်မအေးနိုင်ကြပေ။ တစ်နေ့ ဘာဖြစ်
မလဲဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်တို့က ကြီးစိုး
လာပြန်သည်။

စိုးရိမ်စိတ်များကြားမှပင် ဦးသာ
ဇွန်းတို့ လယ်တောရိရာ ထန်းပင်ကြီး
အောက်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦး ချိန်းတွေ့
ကြမြဲဖြစ်သည်။ ချစ်မင် သံယောဇဉ်
ကြောင့် နှစ်ဦးသား တွေ့နေကြသော်
လည်း ဖြစ်စင်သော အချစ်များဖြင့်သာ
ချစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချစ်နယ်ကျွံ
မှု လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့သလို နှစ်ဦးစလုံးလည်း
ကြိုးစား စောင့်ထိန်းနိုင်ကြသည်။ သူတို့
နှစ်ဦး တွေ့ဆုံဖြစ်သောအချိန်သည်
အများအားဖြင့် လပြည့်ည စောစော
ပိုင်းအချိန်များဖြစ်သည်။



တစ်နေ့...

ထိုနေ့မှာ မောင်လူလူ အသည်း
ကြေမွခဲ့ရသောနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့
တွင် မရွှေစင်၏ မိဘများက သမီးကို
တစ်ဖက်ရွာမှ သူတို့လို လယ်ပိုင်

ယာပိုင် ချမ်းသာသည့် သူဌေးသား
တစ်ဦးနှင့် ရေစပ်တော့မည်ဟု သိခဲ့ရ
သည်။ မရွှေစင်က လက်မခံဘဲ ငြင်း
ပယ်နေဆဲဟု သိရသဖြင့် စိတ်အား
တက်မိသေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး
ဆုံနိုင်ခွင့်ကတော့ သိပ်မလွယ်လှပါ။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာ ကျွန်း
ကတုတ်တစ်ရွာတည်းနေ မခင်တုတ်
ယူဒေဝလောသော မရွှေစင်၏ စာကို
မောင်လူလူ လက်ခံရရှိသည်။ အဖေ
နှင့် အမေက တစ်ဖက်ရွာက သူဌေး
သားနှင့် ပေးစားရန် စီစဉ်နေကြောင်း
နှစ်ဦးသား ခိုးပြေးကြရန် လပြည့်နေ့ည
၁၂နာရီတွင် တွေ့နေကျ ထန်းပင်
အောက်တွင် စောင့်နေစေလိုကြောင်း
ရေးထားသည်။ စာရပြီးပြီးချင်း
မောင်လူလူ အကြံအစိုက်နေသည်။
ချစ်သူက တကယ်လာခိုးပါ ဆိုလာ
တော့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါမလားဟု ပူပန်နှစ်
သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း မိန်း
ကလေးက လိုက်ခဲ့ပါမည် ရွှေနှယ်နီ
ရယ်ဆိုလာမှတော့ လူဆိုးတွေနှင့်လည်း
တိုင်ပင်စရာ မလိုတော့ပါ။ လတ္တီဒို
ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဟု မောင်လူလူ



အတင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

◆◆◆

သို့သော် လပြည့်နေ့ညက နှစ်ခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးချိန်အထိ သင်္ဃာတင်လုပ်တစ်ယောက် ထန်းပင် အောက်မှာ စောင့်နေသော်လည်း နှစ်ချက် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

နံနက်ရောက်မှ အကြောင်းစုံ သိရသည်က ညက မရွှေစင် အထုပ် အိပ်ရာ ခိုးအထွက် မိဘများက သိ သွားသည်ဆိုခြင်းပင်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးသာဒွန်းတို့ သင်ယောကျာ်းက သမီးကို နေ့ရော ညပါ အထပ်မပေးတော့သဖြင့် မရွှေစင်အဖို့ သူငယ်သာ မလွန်သာအခြေအနေဖြစ် နေခဲ့သည်။ နေ့တိုင်း အိပ်ရာထဲမှာ ချစ်စရာနှင့် မျက်ခွက် မပြတ်ဖြစ်နေ သော မရွှေစင်ကို မိဘများက မသနား သလို နှစ်သိမ့်မှုလည်း မပေးခဲ့ပါ။ သင်္ဃာတင်လုပ်များမှာလည်း ချစ်သူနှင့် သွားတွင်းရမည့် ရင်တွင်း ဝေဒနာကို ခံရင်း အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ကာ ခံနေရ ရွာရေးကိစ္စများကိုသာ ဖိလုပ် နေသည်။

◆◆◆

ကြာမြင့်သောနေ့၊ နံနက်ပိုင်းတွင် မောင်လူလှသည် နှစ်ချက်အိမ်အိမ်၌ အိမ်ခေါင်မိုး သို့မဟုတ် နေခဲခဲ့သည်။ အိမ်ခေါင်မိုး သို့မဟုတ် အခြားလူငယ်များမှာ နေချင်း နောက်ပြောင်ကျီစယ် ရထားနေကြသော်လည်း မောင်လူ လှတော့ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမဆို သာ အလုပ်သာ ဖိလုပ်နေ၏။ ထိုစဉ် နှစ်ချက် သတင်းဆိုးတစ်ခုပျံ့နှံ့လာခဲ့ သည်။

မရွှေစင်သည် ဝိသတ်ဆေးများ က်ချလိုက်သဖြင့် ယခု ပြန်လည်

ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံး တင်ဆောင်သွား ပြီဟူသော သတင်း။

ဤသတင်းကို ကြားသည်နှင့် စောစောက စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေ သော မောင်လူလှသည် အိမ်ခေါင်မိုး ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အိမ်သို့ ပြန်ရင်း ခဏချင်း ပျောက်သွား၏။

သွားလာလှုပ်ရှားပုံ ထူးခြားနေ သော မောင်လူလှကို မြင်သည့် အိမ်မီး ချင်းများက ဂရုထားကြည့်မိရာ အိမ်ထဲ မှ ဝိသတ်ဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို ယူ သွားသဖြင့် သူထံမှ အတင်းဝိုင်းလှယူ ကြ၏။

မိမိလုပ်ချင်သလို လုပ်ခွင့်မသာ သော မောင်လူလှသည် နောက်ထပ် ဝိသတ်ဆေးပုလင်းတစ်လုံးယူလာပြီး အိမ်သာအတွင်းဝင်ကာ အထဲမှ တံခါး ဂျက်ကို ထိုးထားလိုက်လေသည်။ ဘေး လူများက အိမ်သာတံခါးကို ရိုက်ဖွင့် တားဆီးကြသော်လည်း တံခါးပွင့်သွား ချိန်မှာ မောင်လူလှ ဆေးများ သောက် ပြီးသွားချေပြီ။

မောင်လူလှကို ဆေးရုံသို့ အမြန် ဆုံးတင်ပို့ကြစဉ် လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် အသက်ဆုံးသွားရှာသည်။ ထိုစဉ် ဆေး ရုံရောက်ပြီး ဆုံးသွားသော မရွှေစင် အလောင်းကို ပြန်သယ်လာသည့် လှည်းနှင့် လမ်းမှာ ဆုံမိကြသည်။ မောင်လူလှက ဆေးရုံမှ ပြန်လာသည့် မရွှေစင်ကို လမ်းမှ ဆီးကြိုနေသည်နှင့် ပင် တူနေတော့သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စလုံးမှ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများမှာ မျက်ရည်မီး ဖြိုင်ဖြိုင်စွေခဲ့ကြရ၏။ အဖြစ်အပျက်တို့က ပြန်ဆန်လွန်း၍ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ ယူကြီးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ ယခုတော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြတော့။

နောက်မှ ရကြသော မိဘများ

၏ နောင်တမှာလည်း နောင်ခဲချေပြီ။

မရွှေစင်နှင့် မောင်လူလှတို့၏ အဖြစ်ကို ကြားရသူတိုင်း ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကတော့ တမလွန်ဘာမှ ပေါင်း ကြလေမည်လား မသိ။

◆◆◆

ထိုနှစ်မှစ၍ မိုးရာသီတွင် ဦးသာ ဒွန်းတို့ ထန်းပင် လယ်တောဆီ၌ နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် တစ် ယောက်တည်း ကောက်စိုက်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အခြား ကောက် စိုက်သမတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့ကြ ရသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းလယ်တော နားရောက်သောအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ကောက်စိုက်နေသူ အမျိုးသမီးပုံစံမှာ နောက်ခိုင်းအနေ အထားနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ မရွှေစင် သေဆုံးစဉ်က ဝတ်စားထား သော အဝတ်များဖြစ်ကြောင်း မျက်မြင် တွေ့သူများက ပြောကြပါသည်။

နောက်တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ လပြည့်ညရောက်တိုင်း ဦးသာဒွန်းတို့ လယ်တော ထန်းပင်ဆီမှ အမျိုးသား နှင့် အမျိုးသမီး ခပ်တိုးတိုးစကားသံများ ကို ကြားရတတ်သည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမသဏ္ဌာန်အရိပ်များ တွေ့ရပြီး ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်မှ ပျောက်သွား တတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ လူ့ဘဝ တွင် မပေါင်းဆုံခဲ့ရသော ချစ်သူနှစ်ဦး သည် ဝိညာဉ်ဘဝများဖြင့် ချစ်ခင် ပေါင်းသင်း ချစ်တင်းနှောနေကြခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကတော့...

(ယနေ့ခေတ် မိဘနှင့် သားသမီး များ သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပါ သည်။)

ညွှန့်ဝင်း (နတ်တလင်း)



ပရမတ်၏ ဒါန

မဟာထွန်း

ပညတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပရမတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ လောကတွင် ကြားနေ၊ သိနေကြမြင်မည်ဟုထင်သည်။ သို့သော်လည်း ပညတ်၊ ပရမဟူသော ဝေါဟာရကို ဝိပဿနာပညာကြည့် ယောဂီတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ အသုံးများပြီး ဒါန၊ သီလ စသည်တို့၏ နယ်ပယ်တွင် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ဤ “ပရမတ်ဒါန” ဟူသော ခေါင်းစီးသည် ဝိပဿနာထဲမှ ထုတ်နုတ်၍ သုံးစွဲထားခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ဝိပဿနာတရားတော်မြတ်ကို ပွားများအားထုတ်ကြသော ယောဂီအပေါင်းတို့သည် ပညတ်ကို ခွာ၍ ပရမတ် ခန္ဓာငါးပါးကို ပွားများ အားထုတ်ပါမှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရကြမည်ဖြစ်သည်။

ပညတ်၊ ပရမတ် မကွဲဘဲ ဝိပဿနာတရားတော်ကို ပွားများ အားထုတ်၍လည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ပေ။ ပညတ်ကို ပညတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပရမတ်ကိုလည်း ပရမတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကွဲပြားခြားနားစွာဖြင့် နားလည်လျှင်ပင် ပါရမီဉာဏ်ရင့်သန်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မဂ်ရဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ဓမ္မယောဂီများ ပညတ်၊ ပရမတ် ကွဲပြားခြားနားရန် အထူးအရေးကြီးလေသည်။

ဤစာရေးသူမှာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့်အလျောက် မြတ်စွာဘုရားရှင် ပေးသနား ချမှတ်တော်မူသောသည့်အတိုင်း ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် နှစ်ပါးလုံးကို ထမ်းပိုးညီစွာဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လေရာ ဘုန်းကံမပါ၍ ကြီးပွားခြင်း မရှိနိုင်သော်လည်း ပရိယတ်ကိုရော၊ ပဋိပတ်ကိုပါ လျော့ပါးခြင်း မရှိစေရအောင် ကြိုးစား အားထုတ်နေဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အသက်အရွယ်အရ လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာထုံသည်နှင့်လည်း အားလျော်စွာ မြေနေရာတစ်ကွက် တည်းကိုပင် နှစ်ပိုင်းခွဲကာ တစ်ပိုင်းကို စာတော်သော တပည့်ဖြစ်သူအား စာသင်တိုက်ဖွင့်လှစ်၍ မွှောစရိယစာသင်သံဃာများကို အဓိကထားကာ ဦးစီးစေပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းကို

မိမိကိုယ်တိုင်ဦးစီးကာ တရားတိုက်(ရိပ်သာ)အဖြစ် ဖွင့်ထုတ်သည်။ နှစ်တိုက်လုံးကိုလည်း စနစ်တကျ စီမံအုပ်ချုပ်သည်။

တရားတိုက်ကို စီမံပြုသရာ၌ အဓိကအားဖြင့် ဓမ္မယောဂီအပေါင်းတို့အား ပညတ်၊ ပရမတ်ကို ကွဲပြားခြားနားစွာ သဘောပေါက် နားလည်စေရန် အတန်တန် ဟောကြားပြီးမှ ပညတ်ကို ပယ်၍ ပရမတ်သားစစ်စစ်ကိုသာ ပွားများအားထုတ်စေသည်။

ပရမတ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား နားလည် ရှင်းလင်းသည့် အချိန်ကပင် ထိုဓမ္မယောဂီသည် မိမိရှင်းနေပြီဖြစ်၍ မဂ်ရရန်သာ ရှိတော့သည်။ ဉာဏ်ပါရမီ ထက်မြက်သော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင်လည်း မဂ်ဖိုလ်ကိုပင် တန်းရသွားနိုင်လေသည်။ ဉာဏ်ပါရမီ သေးနုလျှင်လည်း ဒုတိယ (ထာမညဘဝ) တွင် မဂ်ကို တန်းရနိုင်လေသည်။

ဤသို့ သဘောရှိသောကြောင့် ဝိပဿနာလောကတွင် ပရမတ်ကို နားလည်ခြင်းသည် များစွာ အရေးပါကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။ ပရမတ်ကို နားလည်လျှင်လည်း ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိပြုတ်ပြီးဖြစ်၍ သောတာပန်နှင့် တန်ဆုနေလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စူဠသောတာပန် (သောတာပန်အငယ်) ဟု ဆိုရသည်။

ထို့ကြောင့်ထင်သည်။ စာရေးဆရာကြီး ပန်းဒဏ္ဍာ မောင်တင်မြင့်က သူ၏ “အမေ့ သား ပြောစကား” စာအုပ်ထဲတွင် “သောတာပန်ဖြစ်ပြီးမှ တရားအားထုတ်ပါ” ဟူ၍ပင် ဆိုထားလေသည်။

(ပန်းဒဏ္ဍာ မောင်တင်မြင့်မှာ ပါဠိစာပေတတ်၊ ရဟန်းလူထွက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။ လူအဖြစ်ဖြင့်လည်း ကိုယ်တိုင် တရားကျင့်ကာ ထိုတရားတော်များ အဆင်မီသလို လိုက်ဟောရင်း သာသနာပြုနေသော သူတော်ကောင်းကြီးလည်းဖြစ်သည်။)

ထို့ကြောင့် ပရမတ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား နားလည်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သောတာပန်အဆင့်တွင် ရှိနေ



ကြောင်း ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီးတို့ ဆိုကုန်ကြသည်။
ဤကဲ့သို့ ရှင်းပြနေခြင်းမှာ ပရမတ်၏ တန်ဖိုးကို
အတိအကျ သူတော်ကောင်း/ သူတော်ကောင်းမကြီးတို့အား
အသိပေးချင်၍ဖြစ်သည်။

ဝိပဿနာလောကတွင် ပရမတ် အရေးကြီးသလို၊
ဒီန သီလလောကတွင်လည်း ပရမတ်ဖြစ်ရန် အရေးကြီး
ဆဲသည်။ ဒါန ပရမတ်၊ သီလ ပရမတ်ဖြစ်ရန် အထူးလို
အပ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အာသယာ နသယ စသော
ဉာဏ်တော်တို့ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်အလိုက် စာရိတ္တအားလျော်စွာ
ဉာဏ်ပညာအနုအရင့်ကို ကြည့်ပြီး ဉာဏ်ပညာရင့်သန်သော
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့အား ဝိပဿနာတရားစတင်ကို ဟောကြား
သတော်မူပြီး ဉာဏ်ပညာသေးနသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့
အား သမထမုသည် သီလ၊ ဒါန စသည်ဖြင့် ဟောကြား
ဆော်မူသည်။

ထိုထို ဒါန၊ သီလ၊ သမထ စသည်များမှာလည်း
ထွတ်၊ ပရမတ် ခွဲ၍ရသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အတ္တ၊
အနတ္တ ခွဲ၍ရသည်။ အတ္တဒါန ဟူသည်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်
အတ္တကို ခံစားလို၍ ပေးကမ်း၊ လှူဒါန်း၊ စွန့်ကြဲသော
ဒါနမျိုးဖြစ်သည်။

အနတ္တဒါန ဟူသည်မှာ မိမိ၏ ကိုယ်အင်္ဂါကို အလှူငွေ
မူ လိုလားတောင်းတ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်
တို့၏ အကျိုးကိုသာ ရှေးရှုပြီး ပေးကမ်း၊ လှူဒါန်း၊ စွန့်ကြဲ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အလှူဝတ္ထုပစ္စည်းသည် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၏
ထက်ထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် တော်ပြီ၊ အလှူမြောက်ပြီ
ဟု သတ်မှတ်ရသည်။

ဤကဲ့သို့ လှူဒါန်းခြင်းကိုသာ ပရမတ်ဒါန၊ အနတ္တ
ဒါန ပါရမီဒါန၊ အတ္တမဲ့ ဒါန စသည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုခြင်း ဝေါဟာရ
ပြခြင်းလည်းမည်လေသည်။ ဤဒါနမျိုးသည်သာ နိဗ္ဗာန်နှင့်
အနိစ္စဆက်စပ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဒါနဟု ဆို
လည်း မှန်လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို
လိုလားတောင်းတနေကြသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဒါနဟု
လည်း ဆိုရသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံးတို့သည် ကမ္မသုကာတဉာဏ်ရှိ
၍ ကံကို ယုံကြည်ကြသောကြောင့် အပါယ်လေးပါးကို
အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အပါယ်
လေးပါးမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားကောင်းများကို
ရှာကြသည်။

လူတို့မှစ၍ နတ်ပြည် (၆)ထပ်၊ ဗြဟ္မာ (၂၀) စသော
သုဂတိဘုံများကို ရောက်လို၊ ရလိုကြသည်။ သို့သော် ထိုထို
ဘုံများမှာ ရှိနေကြသည့် လူ၊ နတ် စသော သတ္တဝါများ
သည်လည်း ဘုံသက်(နတ်သက်/ ဗြဟ္မာသက်) ကုန်လျှင်
အပါယ်လေးပါးသို့ ပြန်ရောက်ကြရပြန်သည်။

စတ္တာရော အပါယာ သကဂေဟာ သတိသာ
ထိုသို့ သဘောရှိနေပြန်၍ အပါယ်လေးပါးမှ ထာဝစဉ်
အေးခြင်း၊ ငြိမ်းခြင်း၊ လွတ်မြောက်ခြင်းများကို တောင့်တကာ
ရှာဖွေကြပြန်သည်။ ထိုအခါ နိဗ္ဗာန်ကို သွားတွေ့သည်။
နိဗ္ဗာန်သည်သာ ထာဝရအေးခြင်း၊ ငြိမ်းခြင်း၊ သန္တိသုဿဘော
ကို ဆောင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလား တောင့်တလာကြသည်။
ထိုအခါ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် အကြောင်းခံသည့် တရားကောင်း
များကို ဖွေရှာကြသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ရန် အကြောင်းခံ
သည့် တရားကောင်းများဟူသည်မှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဒါန၊
သီလ၊ ဘာဝနာဟု အကျဉ်းအားဖြင့် သုံးမျိုးသာ ရှိသည်။
ထိုဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာများကို နိုင်သမျှ သဒ္ဓါတရား အားရှိ
သလောက် ပြုလုပ် အားထုတ်ကြသည်။

သို့သော် ထိုထို ဒါန၊ သီလ၊ သမထ စသည်များမှာ
လည်း အားလုံး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကောင်းဟူ၍
မဆိုသာပေ။ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုးမပေးဘဲ လောကီမျှ
မှာသာ အဆုံးသတ်သွားသော ဒါန၊ သီလ စသည်များလည်း
များစွာပင် ရှိလေသည်။

လောကီတည်းဟူသော ကိလေသာနှင့် မကင်းလွတ်
သည့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘများနှင့် ဆက်နွယ်နေ
သည့် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏများနှင့် ရွှေ့ပြောင်းနေသည့်
ဒါန၊ သီလ၊ သမထများကသာ သာ၍ များနေတတ်လေ
သည်။ ဤသည်မှာ ဒါန ပရမတ်၊ သီလ ပရမတ် စသည်ဖြင့်
မဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆိုရသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝဆက်များကို ဆုတောင်းနေကြ
၍ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ပရမတ်ဒါန စသည်တွင်
ဘဝဆက် မပါရပေ။ ပရမတ်၊ အနတ္တ စသည် လုပ်ငန်းစဉ်
ဘဝဆက်ကို ဖြတ်တောက်ထားရသည်။

ဘဝတစ်ခုရလာလျှင် သုဘာဝဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခဘဝဖြစ်
စေ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ တရားဆိုးများ ပါနေမြဲဖြစ်
သည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘတရားတို့သည်လည်း
ဘဝတည်းဟူသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရလာတိုင်း ပါလာကြ



မြဲဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုလည်း ကြည့်တတ်မှ မြင်သည်။
နတ်မှီတောရဆရာတော်က “လောကီ(ဘဝ)ချမ်းသာ
ရေးကို လိုလား တောင့်တ၍ လှူဒါန်း၊ ပြုလုပ်၊ စောင့်ထိန်း
သော ဒါန၊ သီလသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ဒါန၊ သီလ
မဟုတ်”ဟု ဆုံးမတော်မူခဲ့ဖူးသည်။

ဘဝဟူသည်မှာ သေမျိုးချည်းသာဖြစ်သည်။ ယခုလို
ဗုဒ္ဓခေတ်၊ ပရမတ်ခေတ်၊ ခေတ်ကောင်း ခေတ်မြတ်ကြီးနှင့်
ကြုံကြိုက်နေချိန်တွင် အသေမကင်းသော ဘဝမျိုးကို မလို
လားအပ်တော့ပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ရလဒ်သည်ကား နိဗ္ဗာန်
တစ်မျိုးတည်းသာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နတ်မှီတောရ ဆရာတော်က
လောကီ (ဘဝ)ချမ်းသာရေးကို လိုလားတောင့်တ၍ လှူဒါန်း
စောင့်ထိန်းသော ဒါန၊ သီလများကို ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ရလဒ်
ထဲမှ ပယ်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက “နိဗ္ဗာန်နှင့် သမ္မတ္တိ
ကို တွဲတောင်းလျှင် ရကောင်း ရ၏။ ကြာနေတတ်၏” ဟု
ဆုံးမတော်မူခဲ့သည်။

သမ္မတ္တိဟူသည်မှာ ဘဝသမ္မတ္တိ ဘောဂသမ္မတ္တိ ဟူ၍
နှစ်မျိုးပြားသည်။ ဘဝသမ္မတ္တိ - လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ရခြင်း၊
ဘောဂသမ္မတ္တိ - ထိုထိုတည်ရာ ဘုံဘဝတို့၌ စည်းစိမ်ချမ်း
သာများနှင့် ပြည့်စုံခြင်းဟူ၍ အနှုတ်ထွက်သည်။

ယခု ဒါန၊ သီလ စသည် ပြုလုပ်ဆောက်တည်ကြရာ
၌ “လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ စသော ဘဝစည်းစိမ်၊ ဘောဂ
စည်းစိမ်များကို တစ်ဝကြီး ခံစား၊ စံစားရပြီးနောက် အဆုံး
စွန်သော ဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ရရပါလိမ့်” ဟု ဆုတောင်း
နေကြခြင်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီးတို့သည် လောကီချမ်းသာ
ကို ချီးမွမ်းခြင်းကင်းပြီး စက်ဆုပ်တော်မူကြသည်။ မစင်
ဘင်ပုပ်နှင့်ပင် နှိုင်းဆိုတော်မူကြသည်။

လောကီစည်းစိမ်များသည် အပါယ်လေးပါးနှင့် ကင်း
ပြတ်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ရေဗွက်ပမာ ခဏသာတည်ပြီး
ညှော်ကဲ့သို့ တူသည်။ ညှော်သည်တို့သည် သူတစ်ပါးတို့အိမ်၌
ခဏမျှသာ နေခွင့်ရပြီး အချိန်တန်လျှင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ်
သို့သာ ပြန်ကြရသည်။

ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ သတ္တဝါတို့သည်လည်း ဒါန၊
သီလ စသည်များ၏ အကျိုးကြောင့် လူ၊ နတ် စသော
သုဂတိဘုံဘဝ၌ ခံစား၊ စံစားရပြီး ထိုထိုအကျိုးပေးများ
ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ထိုထိုဘုံဘဝမှ စုတေ၍ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်

တူသော အပါယ်လေးပါးသို့သာ ပြန်ရောက်ကြရသည်။

ဥဓေတ္တပုည တေဇေန

ကမ္မ ရူပ ဂတံဂတာ

ဘဝဂ္ဂတန္တိ သမ္မတ္တာ

ပုန ဂစ္ဆန္တိ ဓုဂ္ဂတိ

ထို့ကြောင့် ပရမတ် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့သည် ဘဝ၏
အမှန်တရားကို သိမြင်လာကြသောကြောင့် လူ၊ နတ်၊ အပါယ်
မည်သည့်ဘဝမျိုးကို ဖြစ်စေ မလိုလားကြတော့ပေ။ ဘဝ
အားလုံးကို ရွံ့မုန်း ကြောက်လန့်၍လည်း ဒါန၊ သီလ
စသည်တို့ကို ပြုစွမ်းကြရာ၌ ဘဝအားလုံးကို အလုံးစုံ ဖြတ်
၍ နိဗ္ဗာန်ဆုတစ်ခုတည်းကိုသာ ကွက်တောင်းတော်မူကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝဟူသည် သင်္ခတ တရားများဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်သည်
အသင်္ခတ တရားဖြစ်သည်။ အသီးသီးသော ဘဝအရာတို့
ကို ပိုင်ဆိုင်နေကြသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်တို့သည် သင်္ခတ
နယ်သားများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အမြဲတမ်း ပြုပြင်နေ
ကြရပြီး တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ပြောင်းလဲ ကျခံ၍လည်း
နေကြရသည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ခတနယ်ထဲမှ ပရမတ်တရားကို
နားလည် သဘောပေါက်လာကြသော ပညာရှိ သူတော်
ကောင်းကြီးတို့သည် အမြဲမပြတ် ပြောင်းလဲကျခံ၍နေကြရ
သော ဘဝကို မလိုချင်ကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း
သင်္ခတဘဝမှ အသင်္ခတဘက်ကို ဦးညွှတ်လျက် ဘဝအားလုံး
ကို ဖြတ်ဖြတ်ကာ နိဗ္ဗာန်တစ်ပါးတည်းကိုသာ တောင့်တ
ကြသည်။

ထိုထိုသို့သော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကြီးများကို
ဘဝဝိမှတ်၊ လောကဝိမှတ်၊ သင်္ခတဝိမှတ် စသည်ဖြင့် ဆိုရ
သည်။ ဝိမှတ် ဟူသည်မှာ လွတ်မြောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
မွေးရာပါ သေခြင်းတရားဆိုးကြီးကို ရှုမြင်နေသောကြောင့်
အသေလွတ်သော တရား(နိဗ္ဗာန်)ဘက်ကို ကူးပြောင်းနေ
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟုလည်း ဆိုရသည်။

ဤ၌ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ လာသည့် (လယ်တီဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ ဥတ္တမ ပုရိသတ် ဒီပနီမှာလည်း ပါသည်)
ဒါနပြုလုပ်ကြပုံ သုံးမျိုးအကြောင်းကို ထုတ်ပြဆိုဦးမည်။

၁။ ယသကာမတာယ ပဝတ္တိတံ ဟိနံ၊

၂။ ပုညဗေဇ ကာမတာယ ပဝတ္တိတံ မဇ္ဈိမံ၊

၃။ ကတ္တဗ္ဗ မေဝိဒန္တိ အနိယဘာဝံ နိဿာယ

ပဝတ္တိတံ ပဏီတံ။



ယသကာမတယ - အကျော်အစောကို အလို နိဿာစိတ်ဖြင့်၊ ပဝတ္တိတံ - ပြုလုပ်ဖြစ်စေအပ်သော ဒါန သည် ဟိန် - အယုတ်တည်း။

ပုညဗလ ကာမတယ - ကုသိုလ်အကျိုးကို ဆိုထား၊ ငဲ့ကွက်သောစိတ်ဖြင့်၊ ပဝတ္တိတံ - ပြုလုပ်ဖြစ်စေ အပ်သော ဒါနသည်၊ မဇ္ဈိမံ - အလယ်လတ်တည်း။

ကတ္တဗ္ဗ မေဝိဒန္တိ (ကဗ္ဗ-ဝေ-ကုဒ်ကုတိ)ကုဒ်- ဤအမှုသည်ကား၊ ကတ္တဗ္ဗဝေ - ပြုသင့်၊ ပြုထိုက်သော အမှုသောတည်း။ ကုတိ - ဤသို့ အနိယဘာဝံ - စင်ကြယ် ဖြစ်ပြောသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ အလေ့ကို၊ နိဿာယ - ပို၍ ပဝတ္တိတံ - ပြုလုပ်ဖြစ်စေအပ်သော (ဒိနဝေ - ဒါနသည့်သာလျှင်)၊ ပဏီတံ - အမြတ်တည်း။

ပါဠိကို အနက်ပေးထားလျှင် ပါဠိ မဖတ်တတ်သော သူတော်ကောင်းများ နားလည်ဖွယ်ဖြစ်၍ စကားပြေ အကျဉ်းရေး ဦးသည်။

နံပါတ်(၁)၏ အဓိပ္ပာယ်သည် အကျိုးပေး အားနည်း သော အလှူမျိုးဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းကိုထက်

အကြော်အစာ အမော်အကြားကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ပြုလုပ် လှူဒါန်းသောကြောင့်ဟု ဆိုရသည်။

နံပါတ်(၂)၏ အဓိပ္ပာယ်သည်လည်း မိမိကုသိုလ်ရချင် သည်တည်းဟူသော လောဘအတ္တပါနေသောကြောင့် အတ္တဘုံဟု ဆိုအပ်သည့် (၃၁)ဘုံအတွင်းမှာသာ အကျိုး ပေး၍ လောကုတ္တရာ(နိဗ္ဗာန်)နှင့် မစပ်သေးပေ။

နံပါတ်(၃)သည်ကား လောဘအတ္တကင်းသော အရိ ယာ သူတော်ကောင်းကြီးတို့၏ သဘောအတိုင်း ပေးကမ်း လှူဒါန်းသောကြောင့် အမြတ်ဆုံးအလှူ၊ နိဗ္ဗာန်နှင့် ဆက်စပ် သော အလှူပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် လည်း အမှတ်(၃)(အမြတ်ဆုံး) အလှူဖြစ်ရန် လှူဒါန်းပေး ကမ်းတတ်ရန် လိုပေသည်။

ဤလအတွက် ဤမျှသာ ရေးသားပြီး၊ နောက်သော လများတွင် ဥပမာ၊ ဥပမေယျ တတ်ဝတ္ထုများ ထည့်သွင်း ကာ ရေးသားပါဦးမည်။

မှဟာထွန်း

ရောဂါဆင်းရဲခြင်းကင်းဝေးအောင် “ဘုန်းကြွယ်” သေးကိုသောင်

ဆရာမကြီး ဒေါ်လှလှကြွယ် ၏

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

ဖာဆိစိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်- 2011Y 008995

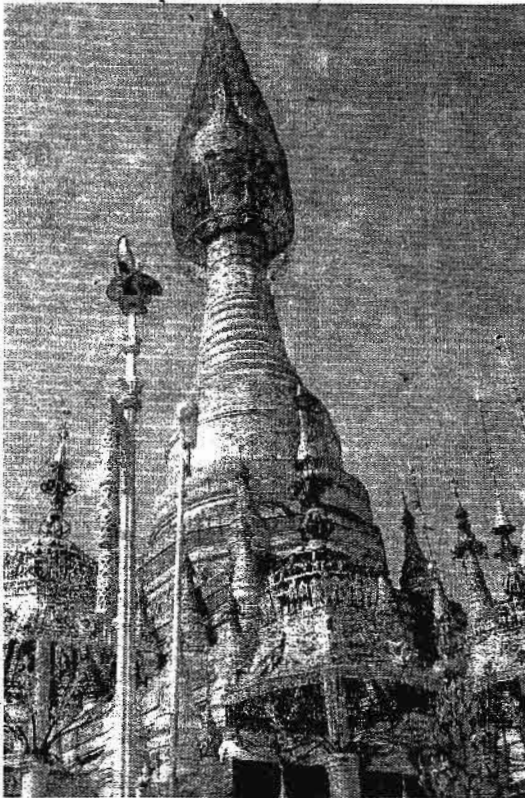
ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး - အမှတ်(၉၆)၊ ရေပင်လမ်း၊ ၂/(က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း- ၀၉၅၅၅၀၃၊ ၀၉ ၇၃၁၇၈၄၅၂ ၊ ၀၉ ၄၄၁၀၂၁၅၂၅



သမိုင်းထွန်းဖြောင် ရွှေနတ်တောင်စေတီ

မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်)



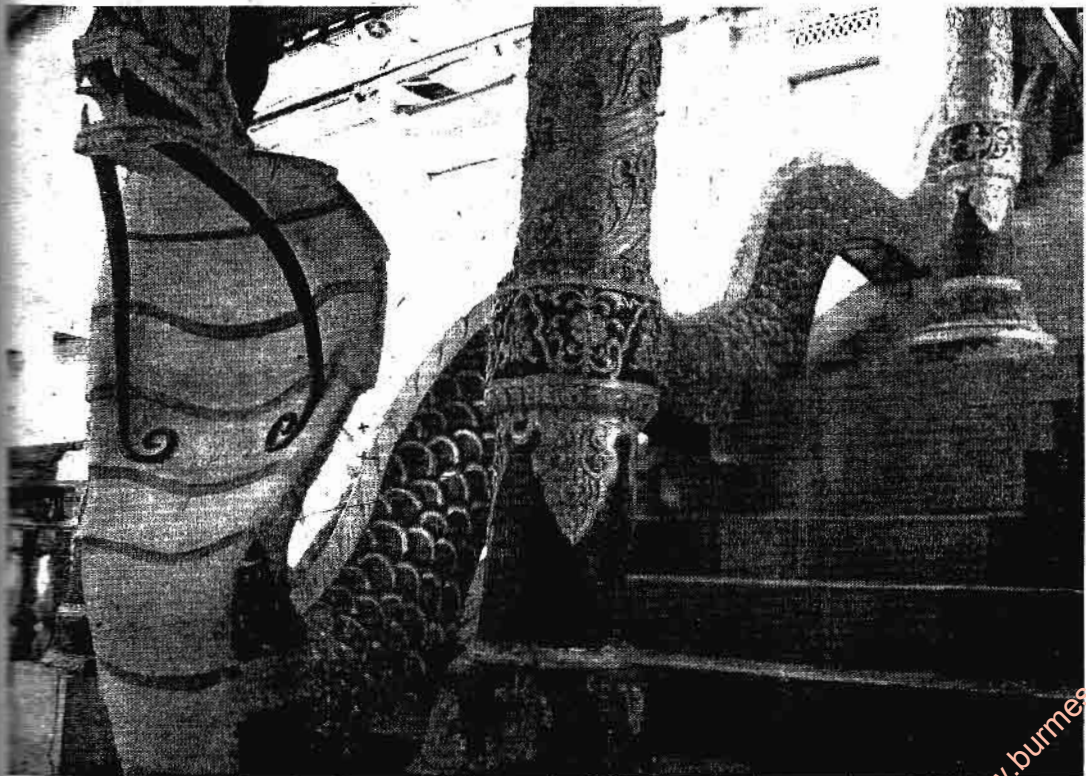
ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်ခဲ့သော ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက ရွှေပြည်သာမြို့မှ “ခိုင်သစ်” ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် စာပေဝါသနာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးဝင်းလှိုင်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုဖြင့် ပြည်၊ ရွှေတောင် မြို့များသို့ နေချင်းပြန် ဘုရားဖူးခရီးလိုက်ပါသွားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးဝင်းလှိုင်သည် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသကဲ့သို့ စာရေးဆရာ များကိုလည်း တန်ဖိုးထား လေးစားသူဖြစ်သည်။ သူက ရွှေပြည်သာမြို့ ဆေးရုံရှေ့ ဟောဝန်နန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင် နေစဉ် စာရေးဆရာတွေကို လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံ ပါသည်။ စာရေးဆရာများ တွေ့ဆုံနားကျဖြစ်၍ ထိုဆိုင်ကို “ရွှေပြည်သာ လောအန်ကုန်း” ဟု အချို့က ခေါ်ကြသည်။



ဦးဝင်းလှိုင်က ပြောဖူးသည်။ သူ့ဇာတိ ပခုက္ကူမြစ်ခြေ
နား ရန်ကုန်ကို ထွက်လာတော့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့
ထက်ထဲမှာ လမ်းစရိတ်ပဲ ပါတယ်။ အဲ... စာတွေဖတ်ထား
တဲ့ ဗဟုသုတတွေပါတယ်။ အခုတော့ သစ်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
အိန္ဒြာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်
တဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲဟု သူက ပြော၏။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွင် ဦးဝင်းလှိုင် မိသားစုများနှင့် စာရေး
ဆရာများ ဖြစ်ကြသော ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ) ဆရာ အောင်
သာကျော်၊ မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ဘွယ်)၊ ဆရာ ကျော်မျိုးခိုင်
တို့ ပါဝင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားဖူးကားမှာ နံနက်
၅ နာရီတွင် ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာမှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ
ပြည်မြို့သို့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ရောက်ရှိကြသည်။ ပြည်မြို့
ရှိ လေးဆူဓာတ်ပျော် ရွှေဆံတော်စေတီတော်သို့ ဦးစွာ
သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီ၊
ဝင်းကြွေးတော်ပြေစေတီ၊ ရောဝတီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ
ရွှေဘုံသာမန်စေတီတော်တို့ကို ဆက်လက်သွားရောက်၍
နတ်ပြာဇီဝိသောအာခါ နေ့လယ်စာကို နဝဒေးတံတားကြီး
အဝင်၌ ရှိသော စားသောက်ဆိုင်တွင် စားသောက်ခဲ့ကြ
သည်။

နေ့လယ် ၁ နာရီထိုးသောအခါ ထမင်းစားသောက်ကြ
ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ လိုက်ပါလာသည့်
မိနီဘတ်စ်ကားမှာ ရန်ကုန်အပြန်ခရီးအဖြစ် ရွှေတောင်မြို့ဆီ
သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။ ရွှေတောင်မြို့နယ်သည်
ရှေးရှေးကာလကတည်းက ဗုဒ္ဓသာသနာတော် စည်ပင်ထွန်း
ကားရာဒေသဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သမိုင်းဝင် ရွှေနတ်
တောင်စေတီတော်၊ ရွှေမျက်မှန်ဘုရား၊ ချမ်းသာကြီးဘုရား၊
ဆုတောင်းပြည့်စေတီ စသည့် တန်ခိုးကြီး ဘုရားပုထိုးများ
လည်း တည်ရှိသည်။ ရွှေတောင်မြို့အပိုင် ကျီးသဲမြို့လေးမှ
အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဆင်ကိုးစီးဘုရားမှာလည်း စာန်ခိုးကြီးမား
ထင်ရှားသကဲ့သို့ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကြီးကို ရေးသားပြုစု
ခဲ့သော ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အမျိုးသား
စာဆို မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဝါးလည်ရွာသား ဆရာကြီး သခင်
ကိုယ်တော်ပိုင်းတို့မှာ ရွှေတောင်မြို့မှ ပေါ်ထွန်းခဲ့သော
ထူးချွန်ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်
တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ရွှေတောင်မြို့ပေါ်ရှိ ရွှေမျက်မှန်ဘုရား
ကြီးအား ဦးစွာဝင်ရောက်ဖူးမြော် ကြည့်ညှိပြီးသောအခါ
မြို့တောင်ဘက်ရှိ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်ဆီသို့ ထွက်
ခွာခဲ့သည်။



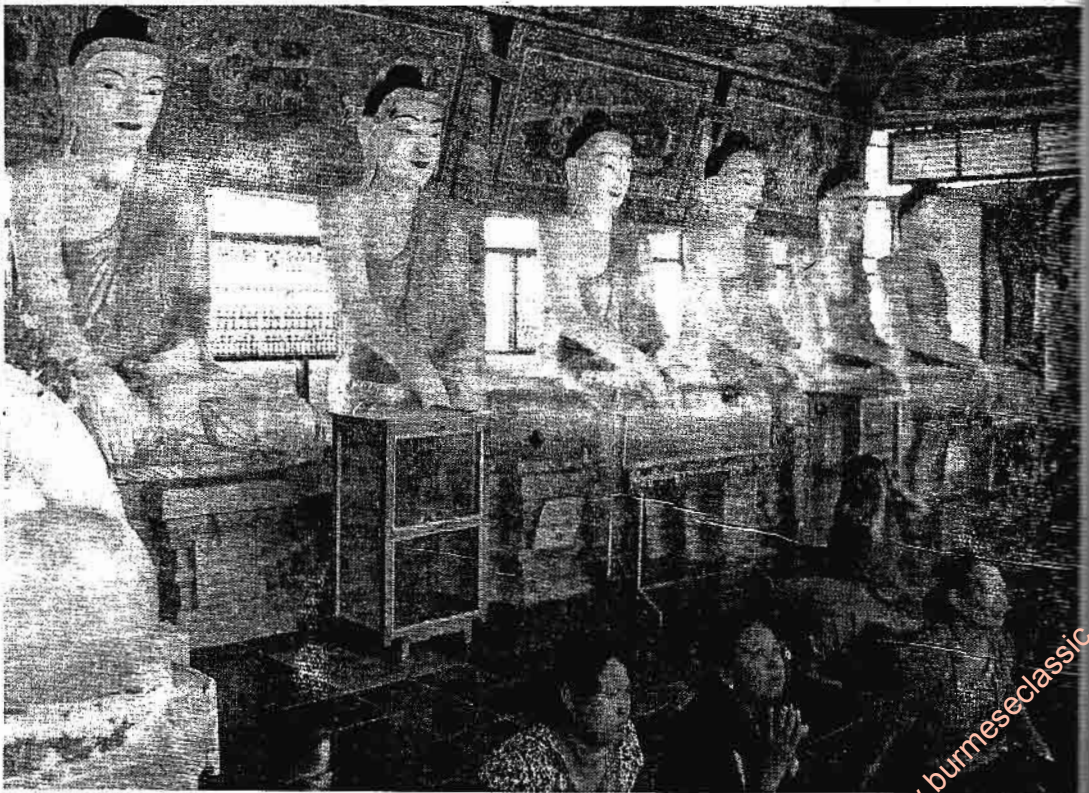


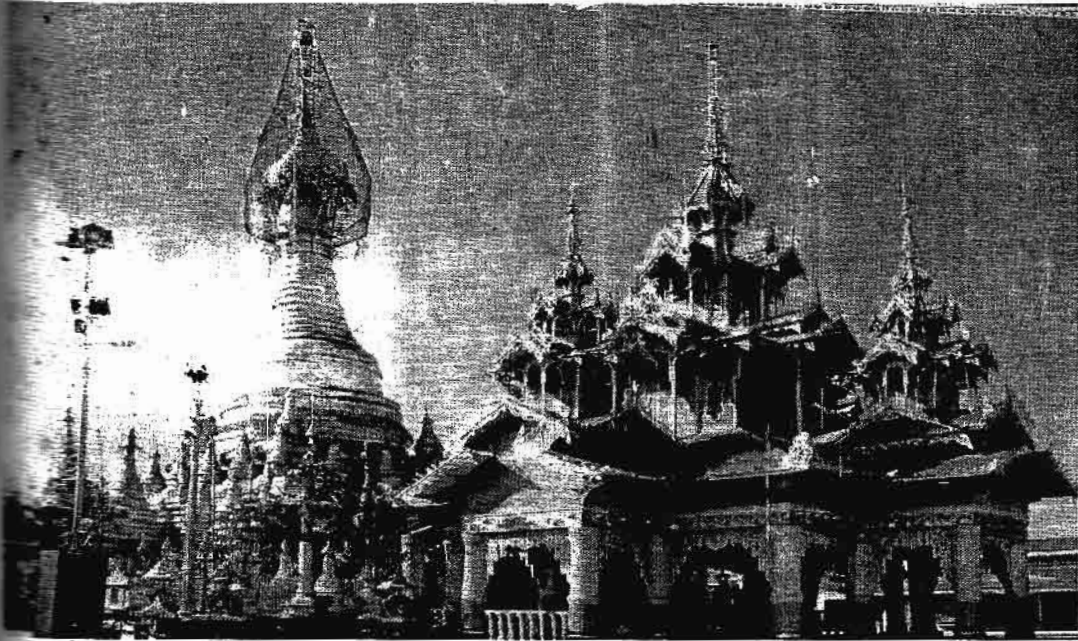
နေ့လယ် ၂နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြရာ၊ စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်၍ စေတီတော်ကြီးအား လှည့်လည် ဖူးမြော်ကြည့်ညှိရင်း ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့၏ ကူညီမှုဖြင့် ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်ကြီး၏ သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ရွှေနတ်စေတီတော်ကြီးနှင့် ရွှေတောင်မြို့၏ ဖြစ်စဉ်များကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

မဟာမဏ္ဍလ မဇ္ဈိမဒေသ၌ အစပထမ ဦးစွာ မင်းပြုသော မဟာသမ္မတမင်း ၃၈၅၅ ၂၈ဆက်မြောက် အစတ္တိမ မင်းကြီး၏ သားတော် သူရတပမင်းသည် မဇ္ဈိမဒေသမှ သူနာပရန္တတိုင်းခေါ် အရှေ့ဒေသသို့ ခြွေရံသင်းပင်းများစွာတို့နှင့် အတူ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ (ယခု ရွှေတောင်မြို့တည်ရှိသော ဒေသ) အရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကမ္ဘာနဂီရိခေါ် ရွှေရောင်တောက်ပနေသည့် တောင်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပဋိရူပဒေသဟု သုံးသပ်ဆင်ခြင်လျက် ပြန့်နှံ့တည်ထောင်ကာ စိုးစံ မင်းပြုတော်မူခဲ့၏။ ပြုတော်အမည်ကိုလည်း ထိုရွှေတောင်ကိုပင် အစွဲပြု၍ ရွှေတောင်မြို့ဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

သူရတပမင်းသည် နှစ်စဉ် တပေါင်းလသို့ ရောက်တိုင်း ရွှေတောင်မြို့ တောင်ဘက်ရှိ ဧဝါဂီရိခေါ် နတ်တောင်သို့ ကြွချီတော်မူ၍ နက္ခတ်သဘင်ပွဲတော် (တောင်တက်သဘင်ဟုလည်း အဆိုရှိသည်) ဆင်ယင်ကျင်းပလေ့ရှိရာမှ ယခုအချိန်အထိ နှစ်စဉ် တပေါင်းလတွင် ရွှေနတ်တောင်ဘုရားပွဲကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။ ထိုသူရတပမင်းမှ ၃၆ဆက်မြောက် တနင်္လာနိပါသော မင်းလက်ထက်၌ ကမ္ဘာနဂီရိခေါ် ရွှေတောင်ပြည်ကြီး ပျက်စီးလာခဲ့ရာ နိဂုံးရွာကြီးအနေအထားသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်တွင် မဇ္ဈိမဒေသ၌ သုံးလောကထွဋ်တင် ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့သည်။ ၁၀၄ ခုနှစ်တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ယခု ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်တည်ရှိရာ ဧဝါဂီရိခေါ် နတ်တောင်တော်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဤအရပ်၊ ဤဒေသရှိ လူတို့၏ စရိုက်ဘာသာလေ့အရ (ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအားလျော်စွာ) မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရွှေရောင်တောက်ပသော နတ်သားအသွင် ဖန်ဆင်းတော်မူလျက် နိဂုံးရွာသူရွာသားတို့အား ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် တရားဒေသနာတော်များ ဟောကြားတော်မူသည်။





ထိုနောက်မှာတော့ ဤအရပ်ဒေသရှိ လူတို့၏ သဘော
အရ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်ကြီး အရှည်အခန့်
ညီတုံ့စေခြင်းက နိဗ္ဗိတ ကိုယ်ပွားတော်အဖြစ် ရွှေ့နတ်
တော်ကို အုတ်အင်္ဂါတော်တို့ဖြင့် ငုံ့လျက်စေတီတော် တည်
ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေရောင်တောက်ပနေသော နတ်
တော်ကို ဌာပနာ၍ စေတီတော်တည်ရာတွင် နေအခါ
တို့က တည်ကြပြီး ညအခါ နတ်တို့က တည်ကြသည်
အဖြစ် “လူနတ်နှစ်လီ တစ်ရစ်စီ စေတီရွှေ့နတ်တောင်”
သမိုင်းစာဆိုရှိခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အံ့ချီးမကုန် တန်ခိုးဂုဏ်တို့နှင့်
ညီတုံ့တော်မူသော ရွှေ့နတ်တောင်စေတီတော်ကြီးအား
အောင်းခေတ်အဆက်ဆက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မင်းနှင့်
ညီသူအပေါင်းတို့က ပြုပြင်မွမ်းမံ ကိုးကွယ်ကြည့်ခဲ့ကြ
သည်။ သရေခေတ္တရာခေတ်တွင် ဇွတ္တပေါင်မင်း၏ မိဖုရား
တို့ကြံသော ဗိဿနိုး မိဖုရားနှင့် စန္ဒာဇေတီ မိဖုရားတို့
သည် နှစ်ပေါင်း (၁၄၀)ကျော် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော
ရွှေ့နတ်တော်စေတီတော်အား ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်
(၁၂)ကို ဌာပနာ၍ ထပ်မံပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ဉာဏ်
သီဟ တောင်အထိ မြင့်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ပုဂံခေတ်တွင် နရသီဟပတေ့ (တရုတ်ပြေးမင်း)၏
တော် ပြည်စား သီဟသူက ခမည်းတော်၏ မိန့်မှာချက်
အရ ပြုပြင်မွမ်းမံတော်မူခဲ့ရာ ရွှေ့နတ်တောင်စေတီ

တော်၏ ဉာဏ်တော်ကို ၄၄ တောင်အထိ မြင့်တင် ပူဇော်ခဲ့
သည်။ တောင်ငူခေတ်တွင်လည်း ဘုရင် တပင်ရွှေထီးမင်း
သည်လည်း ပြည်မြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ
ဟောင်းမွမ်းအိုးမင်းနေသော ရွှေ့နတ်တောင်စေတီတော်ကို
ပြုပြင်မွမ်းမံလျက် ကိုယ်လုံးတော်အပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှ
ပူဇော်တော်မူခဲ့သည်။

အင်းဝခေတ်တွင် ဟံသာဝတီ ရောက်မင်း၏ မြောက်
နန်းစံ မိဖုရား၏ သားတော် အနော်ရထာမင်းစောနှင့် သမီး
တော် ထိပ်ပန်မင်းသမီးတို့သည် ရွှေတောင်မြို့ကို အပိုင်စား
ရသောအခါ ရွှေ့နတ်တောင်စေတီတော်ကို အဖက်ဖက်မှ
ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများ ပြုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်
၌လည်း ဘိုးတော်ဘုရား၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည်
ညောင်တီ ရခိုင်ပြည်မှ အပြန်ခရီးတွင် ရွှေ့နတ်တောင်စေတီ
တော်သို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော် ကြည့်ညှိ၍ ကိုယ်လုံးတော်ပြည့်
ရွှေသင်္ကန်းများ ကပ်လျှပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ကိုလိုနီခေတ် အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးစဉ်ကာလတွင်
စေတီတော်ကြီးကို မြောက်ဘက် စောင်းတန်းနှင့်တကွ
ပြာသာဒ်ကြီးများ၊ ဇရပ်တန်ဆောင်များ၊ မီးသင့်လောင်ကျွမ်း
ခဲ့ရသဖြင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးရှောင်၊ ရွှေတောင်မြို့မှ
မြို့မိမြို့ဖများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ဦးဆင်၊ ဦးခိုင်၊ ဦးဟူး စသော
ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့နှင့် ပြည်သူများ ပူးပေါင်းပြီး ပြုပြင်မွမ်းမံမှု
များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာ ယနေ့ တွေ့မြင်ဖူးမြော်နေရသည့်အတိုင်း



ဉာဏ်တော် (၈၁)တောင် တစ်ထွာအထိ တိုးမြှင့်ပူဇော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုတွင် တစ်တပ်တအား ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်၏ တောင်ခြေ၌ ရှိသော ဦးချစ်ဇေလ်သို့ ခေတ္တ လာရောက်တည်းခို၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေခဲ့ပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြောင်း စေတီတော်မှတ်တမ်းအရ လေ့လာသိရှိခဲ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီး နောက်ပိုင်းကာလ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၂ ခုနှစ်တွင် ယခု ဖူးတွေ့ရသော စေတီတော်၏ ထီးတော်ကြီးကို နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၊ ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ဝင်များ၊ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့် စေတနာရှင် ပြည်သူတစ်သိန်းကျော်တို့က စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာဖြင့် တင်လှူ ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းပိုင်းမှစ၍ နိုင်ငံတော် အထက်အဖွဲ့အစည်းအဆင့်ဆင့်တို့၏ လမ်းညွှန်မှုအရ ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းအဖွဲ့သို့ လွှဲအပ်၍ ပြန်လည်မွမ်းမံမှုများကို လိုအပ်သလို ပြုပြင်စေပြီး ကိုးကွယ်ပူဇော်လာခဲ့ကြသည်။

“တိဌန္တေ နိဗ္ဗုတေ စာပိ၊
သမေ စိတ္တေ သမံဇဏိ၊
စေတောပဏိမိဟေတုဟိ၊
သတ္တာ ဂစ္ဆန္တိ သုဂ္ဂတိ”

တိဌန္တေ - သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားရှင်၌သော်လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗုတေ စာပိ - ပရိနိဗ္ဗာန်န စံလွန်တော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင်တို့၏ စေတီတော်၌သော် လည်းကောင်း၊ စိတ္တေ - ယုံကြည်မှု သမ္မတရားနှင့် ယှဉ်သောစိတ်သည်၊ သမေ - တူမျှသည်ရှိသော၊ သမံ - တူညီသော၊ ဖလံ - နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်သော ကောင်းကျိုးအပြာဖြာကို၊ လဘတိ - မုချမှန်စွာ ရနိုင်ပါ၏။ စေတောပဏိမိဟေတု - စေတောပဏိမိ ဟေတုကို - စိတ်၏ ဇောင့်တမှုကြောင့်၊ သတ္တာ - သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ သုဂ္ဂတိ - လူနတ်ဗြဟ္မာ ကောင်းရာဘဝသို့၊ ဂစ္ဆန္တိ - ရောက်ကြရကုန်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားတော်တွင် စေတီတော်များအား လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းသည် သက်ရှိထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းပင်ဖြစ်ရာ တူမျှသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာအပြာဖြာကို အမှန်ပင် ရရှိနိုင်ကြောင်း ဟော

ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့်က စေတီတော် ရင်ပြင်တော်ကို လှည့်လည်ကြည့်ညှိလိုက်သည်နှင့် ရွှေနတ်တောင်ဘုရားသည် ဘာသာရေးအရ လည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ လည်းကောင်း၊ အထူးထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ပြုပြင်မွမ်းမံထားသင့်သော သမိုင်းဝင်နေရာဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပါသည်ဟု ရွှေနတ်တောင်ဘုရား ခေါင်းလောင်းများပါ ကမ္မည်းစာတန်းများ အခန်းဆက် ဆောင်းပါးတွင် ရေးသားဖော်ပြမှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်ပွားတော်(နိဗ္ဗိတ)ရွှေနတ်ရုပ်ကြီး ၅၁၈ နားထားသော ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်ကြီးသည် အံ့ချီးမကုန် တန်ဖိုးဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးများ နေ့စဉ်လာရောက် ဖူးမြော်လျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စေတီတော်ကြီးကို လှည့်လည် ဖူးမြော်ကြည့်ညှိပြီးသောအခါ နှလုံးစိတ်ဝင်အေးငြိမ်းချမ်းမြေ့ ဝိတိသုဒ္ဓါများကို အမှန်ပင် ရရှိခံစားခဲ့ရသည်။

ညနေ ၃နာရီခန့်မှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ဝင်များသည် ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်ကြီးအား ဦးခိုက်ဖူးမြော်ကြပြီးနောက် ဘုရားဖူးကားသည်လည်း ရန်ကုန်သို့ ဦးတည်လျက် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်)

မှီငြမ်း

- ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်သမိုင်းအကျဉ်းစာစောင်
- နေလဂျာနယ်အမှတ် (၉၉)
- ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ဖူးမြော်မှု မှတ်တမ်း။



ပေါ်လွင်ဦး

(ဇရဲး)

ဂမ္ဘီရ ဂမုန်း နက်



ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်တောင်
တောင်တက် ခရီးဆက်ခဲ့သည်မှာ
နှစ်သို့လျှင် သုံးရက်ရှိပြီ။ အဖွဲ့သား
များ ခရီးပန်းကုန်ကြပြီ။ ယနေ့အချိန်
ဆို ကျွန်ုပ်ရှာနေသော ဂမုန်းနက်မှာ
ဘယ်ဘက်မှန်း မသိသေးချေ။ လမ်းပြ
အဖြစ် ခေါ်လာသော ဆိတ်ဖလူးရွာမှ
နံရံကိုယ်တိုင် မျက်စိလည်း လမ်းမှား
နေသည်။ ကျောက်နဂါးတောင်တွင်
ဂမုန်းနက်ပင် ရှိသည်ဟု ဆိုသော်
လည်း ကျောက်နဂါးတောင်ကို ရှာ၍
ရသေးပါ။ ဂမုန်းပေါင်းအရေအတွက်
တစ်ထောင်ကျော်ရှိသည်ဟု အဆိုရှိ
သော်လည်း ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်း
နက်တို့မှာ အစွမ်းသိဒ္ဓိအရှိဆုံး ဂမုန်း
ပင်များဖြစ်ကြသည်။ ဂမုန်းပင်၏ အပွင့်
မှာ အဖြူ၊ အနီ၊ အနက်ဟူ၍ အရောင်
ပြောင်းလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဂမုန်း
နက်မှာ အာဟာရသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ
အစွမ်းဆုံးဟု ဘဝိဖြူက ပြောပြသဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂမုန်းနက်ကို ရှာဖွေနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓိရှိသော ဂမုန်းတို့မှာ
အစာနှင့်အရောက်များ အစဉ်သဖြင့်
အစာရှောင်နေကြသဖြင့် အလွယ်
တကွ ရှာဖွေ၍ မရချေ။ ရှာဖွေတွေ့ရှိ
၍ စိုက်ပျိုးထားလျှင်လည်း ခုနစ်ရက်
အတွင်း ညှိုးနွမ်းသေကြေ ပျက်စီးသွား
သတော့သည်။ အကြောင်းအကျိုးနှင့်
ဆိုင်လျှင်လျှင် ဤဂမုန်းနက်ပင်ကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး လိုရာဆေးဖော် အသုံး
ပြုနိုင်ကြောင်း ဘဝိဖြူပြောပြသဖြင့်
ကျွန်ုပ် သိရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စောအောင်၊
ချိုဝင်းတို့ ပါဝင်လာပြီး လမ်းပြအဖြစ်
ဆိတ်ဖလူးရွာသို့ကြီးက စောဖိုးထူးကို
ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။ စောဖိုးထူးသည်

မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တောကျွန်းသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျောက်နဂါး
တောင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာမက၊ အနီး
အနားရှိ တောတောင်စဉ်တွင်လည်း
ဖိုးထူး အမဲလိုက်သည့် နေရာများဖြစ်
သည်။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်မှာ
ကျောက်နဂါးတောင်မဆိုနှင့် ဤတော
တွင်း၌ပင် မျက်စိလည်း လမ်းမှားပြီးရင်း
မှားရင်းပင် ဖြစ်နေ၏။ သိဒ္ဓိရှိသော
ဂမုန်းပင်တို့သည် မာယာများစွာနှင့်
လှည့်စားတတ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဂမုန်းနက်ပင် ရှိ
သောနေရာကို တော်ရုံတန်ခုံ မည်သူမျှ
မလာရဲကြပေ။

အချိန်ကား ညနေ ခုနာခိုကျော်
ပြီ။ နံနက်စာပင် ထမင်းမစားရသေး
ချေ။ မိုးနှောင်းရာသီဖြစ်သော်လည်း
ကောင်းကင်ယံတွင် မိုးသားများ
တလိပ်လိပ်တက်လာပြီး တစ်တောလုံး
မှောင်ရိပ်ကျသွားလေသည်။ ကောင်း
ကင်ယံတွင်လည်း လျှပ်စီးက တလက်
စီကီး၊ မိုးခြိမ်းသံက တကိုင်းကိုင်းဖြင့်
မျှကြာမီ ခိုသည်ထန်စွာ ရွာတော့မည့်
လကွေ့ကအခြေအနေကို တွေ့ရသည်။

“စောအောင်ရေ အခြေအနေ
တော့ မကောင်းတော့ဘူးကွာ။ ဒီမှာပဲ
စခန်းချပြီး မိုးခိုစရာ ရှာကြရအောင်”

“အေးကွ”
ထိုစဉ် မျိုးဝင်း အပြေးအလွှား
ရောက်လာပြီး ...

“ကိုအောင်မော်ရေ... ရေ
ချောင်းစပ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ လိုက်ဂူကြီး
တစ်လုံးတွေ့တယ်ဗျ”

“အေး၊ အခြေအနေသွားကြည့်
ရအောင်။ စောအောင်က ထင်းတုံးကြီး
တွေ ရှာကွာ။ တောက နက်တော့
တောကောင်းကြီးတွေ၊ နှစ်ချို့ မြွေကြီး
တွေ ဂူထဲမှာ ရှိနေနိုင်တယ်။ နောက်

ပြီး အားလုံးကို သတိပေးထားရဦးမယ်။
တို့တွေက တောလိုက် မုဆိုးမဟုတ်
ဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး သားကောင်တွေ
ရင် ရှောင်ရမယ်။ မိမိကို အန္တရာယ်ပြု
မယ့် အခြေအနေကျမှ ပစ်ကြကွာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် သတိအနေ
အထားဖြင့် ဂူကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ
သည်။ ဂူကြီးထဲတွင် တောကောင်များ
ခိုအောင်းနေနိုင်သဖြင့် သေနတ်လုံခြုံ
ရေး ဆောက် ဖွင့်ပြီး တစ်ချက်ပစ်လိုက်
ရာ...

“ခိုင်း”

သေနတ်သံ ဂူကြီးထဲတွင် ခို
အောင်းနေသော လင်းစွဲ၊ လင်းဝက်တို့
တဝန်းဝန်းဖြင့် ဂူအပြင်သို့ ပြန်ထွက်
ပြေးကြကုန်သည်။ ဂူကြီး၏ အပြင်
ဘက်တွင်လည်း မိုးဖွဲလေးများ တစ်ဖွဲ
နှစ်ဖွဲမှ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာသည်။
လေရော မိုးပါ ကျလာသဖြင့် တော
တွင်းရှိ သီးနှံပင်ကြီးများက တစ္ဆေ သရဲ
သဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးနေကြသည်။
ထိုစဉ် ဂျိမ်းခနဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သံ
ကို ကြားရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပို၍သေချာအောင်
နောက်ထပ် သေနတ်နှစ်ချက် ဆက်
တိုက်ပင် ပစ်လိုက်လေသည်။ မည်သို့
မျှ မထူးခြားသဖြင့် ဂူထဲသို့ ဆက်ဝင်
လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကံကောင်း
ထောက်မမ္မာ ဂူကြီးအလယ်သို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။ ဂူထဲတွင် ကျောက်စက်
ပန်းဆွဲမှ ရေစက်တို့သည် တစ်စက်ပြီး
တစ်စက်ကျနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
တို့သည် ဂူထဲတွင် မီးကွာ ချက်ပြုတ်
စားသောက်ကြပြီး အလွန်ပင်ပန်းလာ
သောကြောင့် သင့်တော်ရာ နေရာယူ
ပြီး လဲလျောင်းကြရာ တစ်ခဏအတွင်း
အိပ်ပျော်သွားကြကုန်၏။



ကျွန်ုပ်သည်သာ ကောင်းစွာ
မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဘဝိုးဖြူ တွေ့ဆုံရပုံ
ကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။

◆◆◆

ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ “အောင်
မော်” ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်က သစ်
တောအရာရှိဘဝတွင် တောလိုက်
ဝါသနာကြီးလွန်းလှသဖြင့် အချိန်ရ
တိုင်း ရွာသားများ လက်အောက်ငယ်
သားများနှင့်အတူ စုံနံ့သာ တောထဲ
တွင် အမဲပစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သားကောင်
နောက်ကို လိုက်ရင်း အဖော်များနှင့်
ကွဲသွားလေသည်။ သေနတ်ဖြင့် မီးပေါ်
ထောင်ဖောက်၍ အချက်ပေးသော်
လည်း တစ်ဖက်မှ သေနတ်သံကို ပြန်
မကြားဘဲ တဝန်းဝန်း တဝေါဝေါဖြင့်
လေမတိုက်ဘဲ သစ်ပင်ကြီးများ ယိမ်း
ထိုးလာကြသည်။

“ဟာ... ခုကွပ်ပါ၊ တောခြောက်
ပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု တွေးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာခဲ့သည်။
ကျွန်ုပ်သည် တောထဲတွင် တစ်ယောက်
တည်း ကြောက်ရွံ့ အားငယ်မိသည်မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဂူး... ဂရား”

အသံနှင့်အတူ တောထဲမှ တိုး
ထွက်လာသော တောကောင်ကြီး တစ်
ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍
အလွန်ကြောက်လန့်သွားပြီး သေနတ်
နှင့် ပစ်ရန် ပြင်သော်...

“နောင်ဝေ... နောင်ဝေ...
နောင်ဝေဝေ...”

ဆိုသော ကြေးစည်သံကို မရှေး
မနှောင်း ကြားလိုက်ရပြီး တောကောင်
ကြီးသည် ထူးဆန်းစွာ ကျွန်ုပ်အား ရန်
မပြုဘဲ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ

သည်။ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်သော်
ကြေးစည်ထု၍ လမ်းလျှောက်လာသော
လူသူတော်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့
သွားပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ
ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက်
လူသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကို သေချာ
စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“လာ၊ အဘနောက်ကို လိုက်ခဲ့
လူလေး”

ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏
မေတ္တာစိတ်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့ စိတ်နှလုံး
ထဲတွင် အေးချမ်းစွာ လိုက်ပါလာခဲ့
သည်။

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူရှေ့သို့
ရောက်သော် သူ၏ လက်ဖြင့် သုံးချက်
ပုတ်လိုက်ရာ ဂူဝ ပွင့်သွားလေသည်။
အထဲသို့ ရောက်သော်...

“အေးအေးဆေးဆေး နားနား
နေနေ နေထိုင်နိုင်ပါတယ် လူလေး”

ဟု ပြောကာ သစ်သီးဝလံများ
ကို ကျွေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အလွန်ခဏ
လောင်နေသောကြောင့် ဝမ်းထဲတွင်
တကြိတ်ကြိတ်မြည်နေ၏။ လူသူတော်
ကြီး ကျွေးသော သစ်သီးများကို ယူပြီး
စားကြည့်ရာ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ
မစားဘူးသော အရသာမျိုးကို တွေ့ရ
သည်။ သစ်သီးတစ်လုံးမျှ စားရုံနှင့် ဝမ်း
ဝသွားလေသည်။

“သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို
အပျော် တောလိုက်၍သော် လည်း
ကောင်း၊ ဝမ်းစာရေးအတွက်သော်
လည်းကောင်း မပြုသင့်ကြောင်း ဆုံးမ
ပြီး သူကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို ပြန်လိုက်ပို့
အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သစ်ထုတ်
လုပ်ရေးစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်
အားသည့်အခါတိုင်း ဘဝိုးဖြူထံသို့
သွားရောက်ပြီး သမထတရား အား
ထုတ်ခြင်း ဘဝိုးဖြူအား ပီခွဲပေးခြင်း
ဝေယျာဝစ္စများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်
ပေးရင်း ဆေးပညာ၊ ဂန္တိရဆန်သော
အကြောင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ရှင်းပြပေးလေသည်။ ယခုလည်း ဘဝိုး
ဖြူက ဂမန်းနက်အကြောင်းကို ပြောပြ
ပြီး ဂမန်းနက်ပင်ရှိရာကို ညွှန်ပြသဖြင့်
ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

◆◆◆

ကျွန်ုပ်သည် ဘဝိုးဖြူအကြောင်း
ကို စဉ်းစားရင်း တစ်ခဏအချိန်လေး
အတွင်းမှာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
အချိန်မည်မျှကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်
မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ နာခေါင်းသို့ အထွန်
သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့ကြောင့်
နှိုးလာလေသည်။

“ဟင်”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ရှေး
နန်းဝတ်နန်းစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော
မိန်းမလူလေးကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်မက ဇီနဂါးမောက်တောင်
ကို အစိုးရတဲ့ သိုက်နန်းရှင် ကလေး
ဒေဝီပါ။ ရှင်တို့ ရာနေတဲ့ ဂမန်းနက်ထဲ
ကို တွေ့ပြီလား”

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ သိဒ္ဓိ
ဝင် ဂမန်းနက်ရာဇဓမ္မတောကို ဘယ်
လို သိသလဲ”

“ဒါကတော့ရှင်၊ ဒီလောက်
အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ နေရာကို ရောက်
တဲ့သူတိုင်းဟာ သိဒ္ဓိဝင် ဂမန်းနက်ကို
လာရှာတာက လွဲပြီး အမဲလိုက်တာ
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က အမှန်အတိုင်း ဝန်း



အိပ်ရာ သူမက ကျောက်ကလပ်
ဆစ်ခေါ်တွင် ပေါက်နေသော အပင်
အပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။
အိမ်မှ သင်းပျံသော ရနံ့တို့သည်
ရနံ့ပင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ရနံ့ဖြစ်
ကြောင်း သိရလေသည်။

သူမက...

“ဂမန်းနက်ပင့်က တန်ဖိုးကြီး
သလို၊ အစောင့်အရှောက်ကြီးတယ်
ရဲ့။ သီလ၊ သမာဓိရှိပြီး သစ္စာဟရား
ရှိသူနဲ့သာ ထိုက်တန်တယ်။ ဒီ ဂမန်း
ပင်ကို မတရားတဲ့ နည်းနဲ့ ရယူမယ်ဆို
ရင်တော့ အသက်အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့
ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

သူမနှင့် စကားပြောနေစဉ် သူမ
သို့ နန်းဝတ်နန်းစားများ ဝတ်ဆင်
ထားသော မိန်းမငယ်တစ်ဦးသည် စား
သောက်ဖွယ်ရာများယူလာပြီး ကျောက်
တံတစ်လုံးပေါ် တင်၍ ပြန်ထွက်သွား
သေးသည်။ ထိုအခါမှ ယခုရောက်နေ
သောနေရာသည် ကျွန်ုပ်အိပ်နေသော
နေရာမဟုတ်ကြောင်း သတိထားမိလေ
သည်။

“ကျွန်ုပ် အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ။
အိပ်ရာတို့က လူမဲ့ဟုတ်ရဲ့လား”

“အိပ်နေတဲ့ ဂူကြီးရဲ့
အနီးဆုံးမှာ ရောက်နေတာပါ။
ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူမဲ့ဟုတ်ပေမယ့် မိစ္ဆာ
မိစ္ဆာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးဘဝ
အကြောင်းဆက်ကြောင့် ရှင်
ဆွေနေတဲ့ သိဒ္ဓိဝင် ဂမန်းနက်
ပင်ကိုပါပဲ”

“ရှေးဘဝ ဆင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်
တော်ခဲ့သလဲ”

ကျွန်ုပ် သိချင်သောအချက်ကို
သူမက...

“ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်အကြောင်း
တွေကို မသိချင်ပါနဲ့တော့ရှင်”

ဟု ပြောပြီး...

“ကဲ...ရှင် ယူချင်တဲ့ ဂမန်းပင်
ကို သွားနတ်တော”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဝမ်းသာအားရနှင့် သွားနတ်ရာ မည်သို့
မျှ နတ်ရွှံ့မရကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့
တွေ့ရ၏။

“သိဒ္ဓိဝင် ဂမန်းနက်ပင်ကို ဒီလို
လွယ်လွယ်နဲ့ နတ်သို့ ဘယ်ရမလဲ”

သူမအပြောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏
ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ နတ်ပေးပါ
မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဂမန်းပင်နားသို့
သွား၍ သူမပါးစပ်မှ ဂါထာတစ်ပင်ကို
ရွတ်ဆိုလျက် ဂမန်းတစ်ပင်အား နတ်
လိုက်လေသည်။

သူမ၏ လက်ထဲသို့ ဂမန်းနက်
ပင် ပါလာသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ဂမန်းနက်ပင်
မှာ ထူးဆန်းစွာ ညှိုးနွမ်းပျောက်ကွယ်
သွားသည်ကို မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရ
သော ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အံ့သြသွားမိ
သည်။

“ရှေး၊ ရှင်ယူချင်တဲ့ ဂမန်းနက်
ပင်ဆိုတာ ဒီအပင်ပါပဲ။ ရှင်လည်း ခုတ
ပြီပေါ့။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အစားအစာ
တွေကို သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအခါမှ ဆာ
လောင်နေကြောင်းကို သတိရပြီး သစ်
သီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူစားလိုက်
လေသည်။ ထို့နောက် ရေခွက်ထဲရှိ
ရေကို သောက်လိုက်ရာ မျက်စိများ
တဖြည်းဖြည်း မှေးစင်းလာလေသည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတိတ်က
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဒီဂမန်းနက်
ပင်ကို အလွယ်တကူပေးလိုက်တာပဲ။
ကဲ...ရှင် အိပ်ပေတော့”

ဟု ပြောပြီး ထိုမိန့်ကလေးသည်

တရွေ့ရွေ့ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“နေပါဦး . . . ကလေးအေး၊
ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေကို
မေးပါရစေဦး”

“ကိုအောင်မော် . . . ဘာတွေ
အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေတာလဲ”

မျိုးဝင်း၏ အမေးကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် သတိပြန်ဝင်လာ၍ အိပ်ရာပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဂမန်းနက်
ပင်လေးကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မှက်ထဲက
အကြောင်းစုံကို အဖွဲ့သားများအား ပြန်
ပြောပြသော် အားလုံး အံ့သြနေကြ
သည်။ သူတို့ ယုံမယုံတော့ ကျွန်ုပ်
မသိနိုင်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်တောင်
အိပ်မက်လေလား။ တကယ်အဖြစ်
အုပ္ပုက်လေလားဟု စေ့ခွဲ၍ မရသော်
လည်း အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း လက်
ထဲတွင် ရှိသော ဂမန်းနက်ပင်က
သက်သေပင် ဖြစ်သည်။

ပေါ်လွင်ဦး (ရေး)



ဗုဒ္ဓ ၏ ဓာတုစေတီ နှင့် ပရိဘောဂစေတီများ

ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)



မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က တိုင်းနိုင်ငံ အသီးသီးတွင် အုပ်ချုပ်သော
မင်းများ၊ တန်ခိုးအာဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ကုဋေကြွယ်
ချမ်းသာသော သူဌေးများ၊ စစ်သူကြီးများ၊ အလွှာပေါင်းစုံ ပြည်သူပြည်သား များစွာတို့သည်
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်း
တို့၏ အကျိုးစီးပွား ချမ်းသာတို့ကို ပီပီတို့ စေတနာ သဒ္ဓါတရား၊ အသိဉာဏ် ပါရမီ
အတိုင်းအတာ အားလျော်စွာ အသီးသီး ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရရှိခဲ့စားခဲ့ကြရသည်။



သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ်၊
 ၆၂၃၊ ကဆုန်လပြည့်၊ သောကြာနေ့တွင် လုပ္ပိနီ
 ဩဇာဥယျာဉ်၌ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ သက်တော် ၂၃နှစ်
 အရွယ်တွင် တောထွက်တော်မူ၍ ခုက္ကရစရိယာ ၆နှစ်ကျင့်ပြီး
 သီတော် ၃၅နှစ်တွင် ဂေါတမဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။
 ဘုရားမိတ်လုံး လူ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား မွေဒေသနာ
 ယော်ဟောကြား၍ သာသနာပြုတော်မူခဲ့သည်။ သက်တော်
 ၈၀၊ သီတော် ၄၅ဝါ ရရှိသောအခါ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈
 ခုနှစ်၊ ဘီစီ ၅၄၃၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်
 မူသည်။

ပွင့်တော်မူကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည် သက်တမ်း
 ကုန်ဆုံး၍ ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသောအခါ ဂူပကာယတော်
 မှာ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောတေဓာတ် လောင်ကျွမ်း၍ အဆုံးစွန်
 သော ရုပ်ဓာတ်အဖြစ် ဓာတ်တော်များ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး
 ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ရာ ဓာတ်တော်များအဖြစ် တည်ရှိကြ
 သည်။ တချို့သော ဘုရားရှင်တို့သည် မည်သို့မျှ အဓိဋ္ဌာန်
 မပြုသောကြောင့် တောတေဓာတ် လောင်ကျွမ်းသောအခါ
 သီတော်အလုံးအခဲကြီးတစ်ဆူတည်းသာ ကြွင်းကျန်ရစ်ပါ
 သည်။ တချို့သော ဘုရားရှင်တို့ကား ဓာတ်တော်အစိတ်စိတ်
 ပြုစုကျန်ရစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာတွင် အတ္ထဒဿီ၊ ဖုဿ၊ ဝေဿဘူ၊
 သီတမ ဘုရားလေးဆူတို့၏ ဓာတ်တော်များကား အစိတ်
 စိတ် ပြုကွဲသည်ဟု ပါရှိပါသည်။

ပိဋိတော်မြန်မာပြန်ကျမ်းဦး မှတ်ဖွယ် စာတမ်း ဗုဒ္ဓဝင်
 အတ္ထဝေါဟာရတွင် -

- (၁) ရေထာဘုရား၊
- (၂) သောဘိတ၊
- (၃) ပဒုမ၊
- (၄) သုမေဓာ၊
- (၅) အတ္ထဒဿီ၊
- (၆) ဖုဿ၊
- (၇) ဝေဿဘူ၊
- (၈) ကောဏဂုံ၊
- (၉) ဂေါတမ

အဆိုပါ ဘုရားရှင် ကိုးဆူတို့ စေတီများ ပြန့်ပွားသည်
 မှာ ဆိုသဖြင့် ဓာတ်တော်များ အစိတ်စိတ်ကွဲကြောင်း မှတ်
 ရပါသည်။ ဒီပင်္ကရာ အစရှိသော ကြွင်းသော ဘုရားရှင်
 တို့၏ ဓာတ်တော်ကား တစ်လုံးတည်း၊ တစ်ဆူတည်း ကျန်

တော်မူကြပါသည်။



အသမ္ဘိန္ဒဓာတ်တော်

ဘုရားရှင်တို့၏ ဓာတ်တော်တို့တွင် သက်တော်ရှည်
 သော ဘုရားရှင်တို့၏ ဓာတ်တော်တို့သည် ရွှေတုံးကြီးကဲ့သို့
 မကွဲမပြား တစ်စုတစ်ခဲတည်း ကြွင်းကျန် တည်ရှိနေကြကုန်
 ၏။

သမ္ဘိန္ဒဓာတ်တော်

သက်တမ်းတိုသော ကာလတွင် ပွင့်တော်မူသော
 ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များကား လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ
 သတ္တဝါတို့ အရှည်သဖြင့် နေရာဒေသအနှံအပြား ကိုးကွယ်
 ပူဇော်နိုင်ကြစေရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း အစိတ်စိတ်
 အမြွှာမြွှာကွဲပြား၍ ကြွင်းကျန်တည်ရှိနေကြကုန်၏။

ဂေါတမဘုရားရှင်တို့၏ ဓာတ်တော်တို့တွင် စွယ်တော်
 လေးဆူ၊ ညှပ်ရိုးတော်နှစ်ဆူ၊ နဖူးသင်းကျစ်တော်တစ်ဆူ၊
 ခုနစ်ပါးကုန်သော ဓာတ်တော်တို့သည် မပြီမကွဲ တစ်စုတစ်ခဲ
 တည်း တည်ရှိသော အသမ္ဘိန္ဒဓာတ်များ ဖြစ်ကြကုန်သည်။
 ထို ခုနစ်ပါးမှ ကြွင်းသော ဓာတ်တော်တို့ကား အစိတ်စိတ်
 ကွဲပြား၍ တည်ရှိသော သမ္ဘိန္ဒဓာတ်တော်များဖြစ်ကြပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုခင်ကပင် ရှေး
 ရှေးသော ဘုရားရှင်တို့၏ သရီရဓာတ်တော်များ ကြွင်းကျန်
 ပါက မည်သို့မည်ပုံ ပြုမူသည်ကို ဆင်ခြင်ရာ၌ သတ္တဝါအများ
 ကလည်း အသက်ရှည်သော ကပ်ကမ္ဘာဖြစ်ခြင်း၊ ပွင့်တော်မူ
 ကြသော ဘုရားရှင်များကလည်း သက်တော်ရှည်ဘုရားများ
 သာဖြစ်၍ သာသနာတော် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြု၍ အရပ်
 လေးမျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့စေနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြရာ၌
 သရီရဓာတ်တော်များမှာ အကွဲအပြားမရှိ၊ ရွှေတုံး ရွှေခဲကြီး
 ပမာ တစ်ဆူတည်းသာ ကြွင်းကျန်ရစ်၏။ ယင်းတစ်ဆူတည်း
 သော ဓာတ်တော်အတုံးအခဲကြီးကို ရွှေစေတီတစ်ဆူတည်း
 သာ တည်ထားကိုးကွယ်စေကုန်ပြီ။ ငါကား ဆုတ်ကပ်အခါ
 ညက်တမ်းအတိုဆုံးအချိန်တွင် ဘုရားဖြစ်ခဲ့ရ၍ ငါဘုရား၏
 သာသနာတော်သည် အလုံးစုံသော အရပ်လေးမျက်နှာသို့
 မပျံ့နှံ့သေးချေ၊ သို့ဖြစ်၍ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်လင့်ကစား
 ငါဘုရား၏ မုန့်ညင်စေ့မှုသော ဓာတ်တော်ကိုပင် ပင့်ဆောင်
 ကြကာ၊ မိမိတို့နေရာဒေသတို့၌ စေတီတည်ထား လူအများ
 တို့ နတ်သုဂတိလားနိုင်ကြစေသတည်းဟု ရည်ရွယ်တော်မူ
 ကာ ဓာတ်တော်အဆူဆူကွဲပြားရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြတော်မူခဲ့သည်။



ဓာတ်တော်အရွယ်အစား အဆင်းနှင့် ပမာဏ

အငယ်စား ခုခွက ဓာတ်တော်တို့အား မှန်ညင်းစေ့ခန့် ရှိ၍ မြလေးဝှံအဆင်း၊ ခြောက်ကွမ်းစားမျှ ပမာဏရှိသည်။ အလတ်စား မဇ္ဈိမ ဓာတ်တော်တို့ကား ဆန်ကြီးအရွယ်ခန့်ရှိ၍ ပုလဲအဆင်း ငါးကွမ်းစားပမာဏရှိသည်။ အကြီးစား မဟန္တဓာတ်တော်တို့ကား ပဲနောက်စေ့တစ်ခြမ်းအရွယ် ရွှေအဆင်း ငါးကွမ်းစားပမာဏရှိပေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ဓာတုစေတီများ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက် တည်ထားသော စေတီ (၁၀)ဆူရှိသည်။ ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် ဓာတ်တော်ရှစ်စိတ်ကို ရှစ်ပြည် ထောင်မှ ပုဏ္ဏားတို့အား နှစ်ကွမ်းစားစီ ခွဲဝေပေးခဲ့သည်။ ထို မင်းပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့ ပြည်၊ မြို့ရွာများတွင် စေတီများ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

- (၁) ရာဇဂြိုဟ်၌ တစ်ဆူ၊
- (၂) ဝေသာလီ၌ တစ်ဆူ၊
- (၃) ကပိလဝတ်ပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၄) အလ္လကပူပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၅) ရာမမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ တစ်ဆူ၊
- (၆) ဝေဠုဒီပကပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၇) ပါဝေယျတိုင်း၌ တစ်ဆူ၊
- (၈) ကုသိနာရုံပြည်၌ ဖိစိရဆူ၊
- (၉) ဒေါဏပုဏ္ဏား၏ ရွာ၌ ဓာတ်တော်ချင်သော

ရွှေပြည်တောင်း (သို့မဟုတ်) ဓာတ်တော်ထည့် ရွှေအိုးကို ဌာပနာထားသော ကုမ္ဘစေတီ၊

(၁၀) မောရိယမင်းတို့၏ တေဇောဓာတ် ပူဇော်ရာ နံသာမီးသွေးတို့ကို ယူဆောင်၍ ဌာပနာထားသော အင်္ဂါရစေတီတို့ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ နယူးသင်းကျွန်းတော်၊ ဗြဟ္မာပြည်၌ လက်ဝဲ ညှပ်ရိုးတော်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ လက်ယာ ညှပ်ရိုးတော်၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ စွယ်တော်တစ်ဆူ၊ နဂါးပြည်၌ စွယ်တော်တစ်ဆူ၊ ကလိင်္ဂတိုင်း၌ စွယ်တော်

တစ်ဆူ စသည့် အသိရှိစွာဓာတ်တော် ခုနစ်ဆူ တည်ရှိသည်။ ဥဏ္ဏလုံမွေ့ရှင်တော်ကား ကောသလတိုင်း၌ တည်ရှိပေသည်။

ပရိဘောဂစေတီတော်များ

(၁) ဝဇီရာပြည်၌ သပိတ်၊ တောင်ငူ၊ သင်္ကန်းတော် (ကိုယ်ရုံတော်)၊

- (၂) ကပိလဝတ် နန်းတော်၌ သင်းပိုင်တော်၊
- (၃) ပါဠိလိပုတ်ပြည်၌ မေကာရိဏ်ရေစစ် ခါးပန်းတော်၊
- (၄) စမ္မာပြည်၌ ရေသနပ်တော်၊
- (၅) ဗြဟ္မာပြည်၌ ပန်ရေဆိုးသော ပုဆိုး၊
- (၆) တာဝတိံသာ၌ ခေါင်းပေါင်းတော်၊
- (၇) အဝန္တီတိုင်း၌ နီသီဒိုင်အခင်းတော်၊
- (၈) မိတ္ထီလပြည်၌ မီးပွတ်(ဆုံ)၊
- (၉) ဝိဒေဟတိုင်း၌ အဝတ်ရေစစ်
- (၁၀) ဣန္ဒပတ္တမြည်၌ ပဲခွပ်(ခန့်ပူ စသည် ပြသော

စားငယ်)၊ အပ်ကျည်(အပ်ထည့်သော ကျည်တောက်ဘူး၊ (၁၁) အပရန္တတိုင်း၌ ဤမျှ ကြွင်းကျန်သော ထီးဖိနပ်၊ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ရေတကောင်း၊ ရေသောက်ခွက်ငယ်၊ ရေချိုး ဗလားကြိုး၊ ယပ်တောင် စသော အဆုတ်အဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို တည်ရှိကြသည်ဟု မဟာဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော် ဓာတုသားဇနိယ ကထာတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

တစ်ပါးသော စကြဝဠာနတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဆံတော်စေတီ နှစ်ကုဋေ ငါးသန်း၊ မွေးညင်းတော်စေတီ ကုဋေပေါင်းများစွာ၊ သွားတော် ၃၆ဆူတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤသည်တို့ကား ဘုရားရှင်၏ ဓာတုစေတီနှင့် ဖော်ဘောဂစေတီတော်များပင် ဖြစ်ကြကြောင်းကို ဗုဒ္ဓစာပေသုတအဖြစ် ရေးသားတင်ပြရင်းဖြင့်... ■

ကိုရွှေမြသန်း (သတိ)



ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ် (၆)(၃၁)လမ်း၊ (အထက်) ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း ၀၉-၅၁၅၀၄၆၂

တစ်လောက မိသားစုအရေးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဇာတိမြေသို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။
ကိစ္စပြီးသွားသော်လည်း မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်၍ ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်ခဲ့။ ဆွေမျိုး
များ၊ သူငယ်ချင်းများထံ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီး ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို
မြန်ယုက်စွာ ပြောကြဆိုကြနှင့် တစ်ပတ်ခန့် ကြာမြင့်သွားခဲ့သည်။ ထမင်းဖိတ်ကျွေး
သည့်အိမ်က များလွန်းသဖြင့် အချို့အိမ်များတွင် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ မုန့်ပဲသရေစာ
လောက်နှင့်သာ ကျေနပ်ကြပါရန် တောင်းပန်ခဲ့ရသေးသည်။

အင်းဝဘုရင် ပထမမင်းခေါင် အမြဲရွတ်ဆိုသည့် ဂါထာတော်

မောင်လွမ်းရည် (ရွှေတောင်)





မပြန်ခင် တစ်ရက်အလိုတွင် တည်းခိုသည်က ဦးလေး အိမ်၌ အနားယူရင် အပေါ်ထပ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဦးလေးမှာ အမေမောင် အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘိုးနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း အဘိုးအိမ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အဘိုးဆုံးပြီးသည်မှ ယခုအချိန်အထိဖြစ်သည်။

အဘိုး၊ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်များမှာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူများဖြစ်၍ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် စာအုပ်စင်များ၊ စာအုပ်စီရီးများ၊ စာအုပ်သေတ္တာများ၊ စာအုပ်စားပွဲများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် မည်သူမျှ မနေဘဲ သီးခြား စာဖတ်ခန်းသဘောမျိုး ထားရှိပါသည်။ စာအုပ်များမှာလည်း ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ရသ၊ အချစ်၊ ဗဟုသုတ၊ ကျန်းမာရေး၊ ဘာသာရေး စသည်ဖြင့် အမျိုးစုံလင်လှပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ အထက်တန်းအောင်မြင်သည်အထိ အဘိုးအိမ်၌ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ရာ လူကြီးများ လစ်လျူ လစ်သလို စာအုပ်များကို ခိုးဖတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်ဝါသနာကြီးမားသွားခြင်းမှာလည်း ဤမှ အစပြုသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကာလအတန်ကြာသည်တွင် စာအုပ်တော်တော်များများကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးသားဖြစ်သွားတော့သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကျောင်းစာများကို တာဝန်ကျေအောင် ကျက်မှတ်ခဲ့ရာ ဘာမျှ ပြောဆိုခြင်း မခံခဲ့ရပါ။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် အဖေလည်း ရန်ကုန်သို့ တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အဘိုးအိမ်နှင့် အလမ်းဝေးခဲ့ရသည်။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် ဘွဲ့ရ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဘိုးရှိရာ ဇာတ်ပြေသို့ အရောက်အပေါက်ကျသွားပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ အဘိုးဆုံးသည့်နှစ်မှာ ကျွန်တော် အလုပ်စတင်သည့်နှစ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ အလုပ်မှ ခွင့်ယူပြီး မိသားစုနှင့်အတူ အဘိုး နာရေးပြီးဆုံးသည်အထိ အဘိုးအိမ်မှာ နေခဲ့ကြသည်။ ဆွေမျိုးစုံအောင်လည်ပတ် စားသောက်ကြပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှေးဟောင်း နောင်ဖြစ်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားရင်း ဖတ်လိုသည့် စာအုပ်များကို လှန်လှောရှာဖွေခဲ့ရာ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်များအကြားတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သွားတွေ့ပါသည်။ စာအုပ်ကို အသာဆွဲယူပြီး လှန်ကြည့်လိုက်ရာ စာအုပ်မှ အတော်လေး ဟောင်းနွမ်းနေပြီး စာရွက်များမှာ ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်ပေါက်ကာ

မင်ရောင်များပင် ပြယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထွေထွေအကြောင်းအရာများ မှတ်သားစရာများကို ရေးသားထားသည့် အဘိုး၏ မှတ်စုစာအုပ်ဖြစ်နေသည်။ အဘိုး၏ လက်ရေးစာရေးရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် လက်ရေးမျိုးဖြစ်သည်။ အဘိုး၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် လှန်လှော ဖတ်ရှုခဲ့ရာ၊ တစ်နေရာအရောက်တွင် လက်ရေးမျက်စိပါ တန်သွားပါသည်။ ဂီတတစ်ပုဒ်နှင့် သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဂီတ၏ အမည်အလိုရာပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက် ဂီတတော်ဖြစ်ပါသည်။ ဂီတတော်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

လိုရာပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက် ဂီတတော်

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓံ

အနက်။ ဗုဒ္ဓါယ-မြတ်စွာဘုရားအား၊ နမော-ရှိခိုးပါ၏။ သိဒ္ဓံ - လိုတိုင်း ပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက်ပါစေသတည်း။

ဤဂီတတော်သည် အလွန်အစွမ်းထက်သော တန်ခိုးကြီးမား ဂီတတော်ဖြစ်သည်။ အင်းဝမင်းဆက် မင်းကြီးစွာစော်ကဲ၏ သားတော် မင်းဆွေကို အင်းဝဘုရင် ပထမမင်းခေါင်(၇၆၄-၇၇၃)အဖြစ် ထီးနန်းဆက်ခံ စံစားစေသည့်အထိ အကျိုးပေးသော ဂီတတော်ဖြစ်ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၇၂၉ တွင် ယောက်ဖတော် သတိုးမင်းဆုနတ်ရွာစံသောအခါ မင်းကြီး စွာစော်ကဲ အင်းဝတွင် မင်းပြုသည်။ မင်းကြီး စွာစော်ကဲသည် ကန်စွန်းနိုင်ငံရွာသူကို မိဖုရားမြှောက်ပြီး မင်းဆွေ မင်းသိဒ္ဓိတ်၊ ရှင်မြတ်လှတို့ကို ဖွားမြင်သည်။





မင်းဆွေသည် ငယ်စဉ် မင်းသားဘဝက ခမည်းတော်၏ စွန့်ပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ အထိန်းတော် ငခင်ညို၊ ငခင်ဘနှင့် မင်းဥဒိန် စသည့် ရောင်းရင်းဖက်တစ်စုက ပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သည်။ မင်းဆွေသည် ဘုရား တရားကို အလွန်ရှိသော ကိုင်းရှိုင်းပြီး “နမော ဗုဒ္ဓဃ သိဒ္ဓ” ဂါထာတော်ကို နေ့စဉ် အခေါက်ပေါင်းများစွာ ထုံနေအောင် ရွတ်ပွားသရဏ္ဍာယ်ခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၇၆၂ တွင် မင်းကြီး စွာစော်ကဲ နတ်ရွာစံသည့်အခါ သားတော်ကြီး ဆင်ဖြူရှင် တရဖျား ထီးနန်းဆက်ခံသည်။ ခုနစ်လမျှသာ နန်းစံပြီး အထိန်းတော် ငနောက်ဆံ ထုပ်ကြံ၍ ကံတော်ကုန်ခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၇၆၄ တွင် မင်းဆွေသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပထမမင်းခေါင်ဘွဲ့နှင့် အင်းဝ ထီးနန်းကို စိုးစံခွင့်ရခဲ့သည်။ မင်းဆွေ၏ အဓိက ကြိုးစားအားထုတ်မှုမှာ နမော ဗုဒ္ဓဃ သိဒ္ဓဂါထာတော်ကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ပွားခြင်းကြောင့် ထီးနန်းဆက်ခံခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဂါထာတော်ကို လောကီပညာအရာတွင် စွယ်စုံပြည့်ပြောက်တော်မူသည့် ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်ထားခဲ့သော ဂါထာတော်ဖြစ်သည်။ ဗားမဲ့ ဝိဇ္ဇာမဟာသိဒ္ဓိ

ကျမ်းရင်းကြီးတွင် ဤဂါထာတော်သည် ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ အရာရာကိစ္စတိုင်းတွင် လိုရာပြည့်ပြောက် သိဒ္ဓိပေါက်စေသည့် ဂါထာတော် ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် အဘိုး၏ မှတ်စုစာအုပ်အတွင်းမှ အထက်ပါ ဂါထာတော်ကို ကူးယူခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့်အခါ စာရေးသူသည် အဘိုး မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ကူးယူလာသည့် နမော ဗုဒ္ဓဃ သိဒ္ဓ ဂါထာတော်ကို အမြဲရွတ်ပွားကြည့်ခဲ့ရာ ထူးခြားမှုများ ကြုံတွေ့ရပါသည်။ ထိုကံသည့်အားလျော်စွာ အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိခဲ့စားခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူမှာ ဝိသနာအလျောက် ဘာသာရေးစာစောင်၊ ကျနာယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေသူဖြစ်ရာ၊ မိမိကဲ့သို့ပင် အခြားသူများလည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာစေလိုသည့် စေတနာများ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် စာဖတ်သူ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ရွတ်ပွားသရဏ္ဍာယ်နိုင်ကြပါစေရန် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မောင်လွမ်းရည် (ရွှေတောင်)

“ဘာပဲပြောပြော

အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းဖို့ပဲ လိုပါသည်”

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ကောဇာဂြိုဟ်အစီးအနင်း

အဟောပညာရှင်နှင့် အင်္ဂုဇာဆန်းပညာဖြင့်

ဟောသည်။

တွင်းခြံအထူး ညောင်ပိုင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး၊ ကန်သာယာလမ်းထိပ်၊ တွံတေးမြို့။ ဖုန်း - ၀၉ ၂၅၄၂၆၈၀၃၊ ၀၉ ၇၉၉၂၇၅၅၉



မြေပွေး၏ ဆေးပြီးတိုအသုံး

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ - အေ)

မြေပွေးကို အမျိုးအစားခွဲခြားကြည့်လျှင် အဆိပ်ရှိသော မြေနှင့် အဆိပ်မရှိသော မြေဟု နှစ်မျိုးခွဲခြားနိုင်ပြီး အားလုံးလိုလို ဥပု ပေါက်ပွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မြေပွေးသည် ထူးထူးခြားခြား ဥပု ပေါက်ပွားခြင်းမရှိဘဲ အကောင်လိုက်ပွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပွေးပွားရာတွင် မြွေမကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်တွင်းပြီး မြွေအကောင်ငယ်လေးများထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြိမ်သားပေါက်ပြီးတိုင်း မိခင် မြွေမကြီးမှာ သေဆုံးရလေ့ရှိသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

မြေပွေးသည် အလွန်အဆိပ်ပြင်းပြီး လူသားတို့၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ဒုက္ခအပေးဆုံး သတ္တဝါဖြစ်သည်။ တောနေ လူတန်းစားတို့၏ ဝန်းကျင်မှာ နီးကပ်စွာ နေထိုင်လေ့ရှိပြီး လယ်ယာစပါးခင်းများသည် မြေပွေးများ အနှစ်သက်ဆုံး ခိုအောင်းနေထိုင်ရာ ဖေသဖြစ်သည်။

တောင်သူလယ်သမားများသည် စပါးရိတ်သိမ်းချိန်ကာလတွင် မြေပွေး၏ အန္တရာယ်ကို အထူးသတိထားကြရသည်။ မြေပွေးက လက်ဦးလျှင် လူတို့ အကိုက်ခံရပြီး မြွေဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးရသည်။ လူက ဦးစွာ မြင်တွေ့လျှင် မြေပွေးကို ရိုက်သတ်ပြီး ဟင်းချက်စားလေ့ရှိသည်။ မြေပွေးကဲ့သို့ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါများကို အစားများလျှင် အရွယ်မတိုင်မီ လူတို့ လျင်မြန်စွာ မျက်စိမှတတ်သည်ကို သတိထားသင့်ပါသည်။ မြေပွေးသည် သုံးတတ်လျှင် ဆေးမသုံးတတ်လျှင် ဘေးဟူသော အဆိုစကားနှင့် ကိုက်ညီလေသည်။

မြေပွေး၏ ဆေးဖက်ဝင်သော အသုံးများမှာ -

* မြေပွေး၏ ဝမ်းတွင်းမှရသော အဆိပ်ပြင်ကို ဒယ်အိုးသေးသေးဖြင့် မီးအပူပေးပြီး အဆီရအောင် ကျိုပါ။ ထိုမြေပွေးဆီဖြင့် လိမ်းလျှင် ပျောက်ခဲသော ဂရင်ဂျီနာများကိုပင် ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

* ပျားရည်တစ်ပုလင်းတွင် မြေပွေးဆီ ငါးမတ်သားခန့် ထည့်ပါ။ ထိုပျားရည်ဆေးကို မှန်မှန်စားလျှင် ချောင်းဆိုးပန်းနာ၊ ရင်ကျပ်ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

* မြေပွေး၏ အရေခွံအနည်းငယ်ကို ယူ၍ ထန်းလျက်တစ်ကျပ်သားခန့်နှင့် နယ်ပြီး စား(မျိုချ)လျှင် ကြွက်နီများ ပျောက်ကင်းစေသည်။

* မြေပွေးအရေခွံ ကျပ်ပိုင်းခန့်ကို ဖြတ်ပြီး တံတွေးနှင့် ဆွတ်၍ သွေးစုနာကို ကပ်ပေးလျှင် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းစေသည်။

* ပုံသကူ မြေပွေးအသေတစ်ကောင်(အလေးချိန် ၇၅ကျပ်သားခန့်)ကို မြေအိုးအသစ်တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ ထန်းရည် နှစ်မြူခန့်ကို ထပ်ထည့်ပြီး အဖုံးပိတ်လျက်၊ လေထုအောင် မြေသရိုးဖြင့် ပိတ်ပြီး စပါးခွံထဲတွင် တစ်လခန့် ကြာအောင် မြှုပ်ထားပေးပါ။

တစ်လရှိက ထိုအိုးကို ထုတ်ယူပြီး အရက်ချက်သကဲ့သို့ အပူပေး၍၊ ပေါင်းချွေးရည်ကို ရယူပါ။ ထိုပေါင်းချွေးရည်ဖြင့် ကိုယ်ရေပြားရောဂါ(နူနာ)ဖြစ်ရာ နေရာကို လိမ်းပေးလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ပုံသကူ မြေပွေးအသေသည် မိမိလိုချင်သော အလေးချိန်အရွယ်အစားကို ရချင်မှ ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လေးဆယ်ကျပ်သားနီးနီးရှိလျှင် ထန်းရည်တစ်မြူ နှုန်း သုံးစွဲ၍ရပါသည်။)

အန္တရာယ်များ ရှင်းလင်း ချမ်းသာခြင်းကို ရရှိကြပါစေ။

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ-အေ)



သင် သွေးတိုးရောဂါရှိနေလျှင်

အလူမီနီယံ (ပြည်)

တစ်လောက မိတ်ဆွေမိသားစု ပုသိမ်မှ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိမြေ ပြည်သို့ လိုက်ပို့ရန်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ရွှေတောင်မှ ရဟန္တာ (ဂဝ) ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးမြော်လိုသောကြောင့် ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား လိုက်ပို့ပေးပါရန် အကူအညီတောင်းခံခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘများထံ ရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးမြော်လိုသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် မိတ်ဆွေသို့ အကူအညီတောင်းခံမှုကို လိုက်လျောခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ရက်တွင် မနက်စောစောထပြည်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြတော့သည်။

တစ်ပြိုင် တစ်ပြိုင်ထွက်ဖြင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ ဇီးကုန်းမြို့အရောက်တွင် ပြန်မာသမားတော်ကြီး သိပ္ပံ(ဦး)မင်းလွင်၏ ကားရေ လူပါ အနားယူကြရန် ဆုံးဖြတ်လျက် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေသည်။ တစ်နာရီနားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ဆွေရာလေးပါး စကားများ ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကြီး ဦးမင်းလွင်နှင့် ယခင်ကတည်းက အလွန်ပင် ရင်းနှီးသောဖြစ်ရာ သိလိုသမျှကို အားမနာတမ်း

မေးတတ်သူဖြစ်၏။ ယခုလည်း ရောက်လာသည့်အခိုက် အကျိုးရှိရလေအောင် သွေးတိုးရောဂါဖြစ်နေသူများအတွက် သိထိုက်သည်များကို မေးမြန်းမိလေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွေးတိုးဝေဒနာခံစားနေရသူဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

“သွေးတိုးရောဂါသက်သာဖို့က ဆေးကို မှီဝဲနေရုံနဲ့ ပျောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ မသင့်တဲ့ အစားအစာတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှသာ ကုသရာမှာ ထိရောက်မြန်ဆန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်လို သွေးတိုးရောဂါရှိတဲ့သူတွေ သိရအောင် စာပြန်ရေးချင်တာကြောင့် သိသင့်သိထိုက်တာကို ပြောပြပေးပါလား ဆရာကြီး”

“ပြောမှာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် သွေးတိုးရောဂါပျောက်ဆေးကိုတော့ ကျွန်တော် မပေးလိုဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဆေးဆိုတာ သမားက လူနာရဲ့ ဝေဒနာအရ ချင့်ချိန်ပြီးမှ လိုတိုး၊ ပိုလျှော့လုပ်ပြီးပေးရတာပါ။ အသေကိုင်သဘောမျိုးနဲ့ ပေးလို့ မသင့်ဘူးလေ။ လူနာရဲ့ အနေအထား



အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး တချို့ဆေးမှာဆိုရင် ဆားကဲသင့်တာ
ကဲ၊ ဆားလျော့သင့်တာ လျော့၊ စသဖြင့်ပေါ့”

“သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာကြီး”

“မိကြောင့် လာတုန်း အကျိုးရှိအောင် သွေးတိုး
ဝေဒနာခံစားနေရသူတွေ ကုသခံမှု ထိရောက်နိုင်ရေးအတွက်
အစားအသောက်တွေ ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ ပြောပြပေးချင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဂန္တိရဆန်း
ကြယ် မဂ္ဂဇင်းကနေ စာဖတ်သူတွေ သိအောင် စာရေးလိုက်
ပါမယ်”



တိုင်းရင်းဆေးပညာအယူအဆအရ သွေးတိုးရောဂါ
ဟာ အေးသော တေတေ၊ ဝါယောတို့ကို အကြောင်းခံပြီး
ဖြစ်ရပါတယ်။ အေးပြီး ဖွဲ့လျှင် အာကာသပိတ်ဆို့မှုဖြစ်၊ ဒီ
အခါမှာ သွေးသွားလာမှု တိုင်းမှိုင်းခြောက်သွေ့ တောင့်တင်း
ရတယ်။ အာကာသ ပွင့်နေမှသာ သွေးအသွားအလာလမ်း
များ ပွင့်ပြီး ပေါ့ပါးမယ်။ သွက်လက်မယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
ချွေးတစ်စုံထွက်မယ်။ ဒါဟာ တေတေ ဝါယောလမ်းတွေ
ပွင့်လာခြင်းပဲ။

ဆေးအလိုအရ အာကာသရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က
အာပေါ-ပထဝီဖြစ်မယ်။ အာပေါ-ပထဝီ အားကောင်းရင်
အာကာသ ပိတ်မယ်။ ထပ်ရင်းရှေ့ အေးရင် ဖွဲ့မယ်။ ဖွဲ့ရင်
အာကာသ ပိတ်မယ်။ ဒါဆိုရင် သွေးတိုးနိုင်တယ်။

အာကာသကို လေ့လာမှုအရ နှစ်မျိုးဆိုနိုင်တယ်။
ပထမတစ်မျိုးက လည်ချောင်းပေါက်၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်
ပေါက်တွေပဲ။ ပြီးမှ မျက်စိနှစ်ပေါက်၊ နားနှစ်ပေါက်၊ နှာခေါင်း
နှစ်ပေါက်နဲ့ ပါးစပ်ပေါက်။ ဆီးချို၊ ဝမ်းချုပ်ဖြစ်ရင် မျက်စိ၊
နား၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်ကိုပါ ဒုက္ခဖြစ်နိုင်တယ်။

နောက်တစ်မျိုးက အရိုးကြား၊ အသားကြား၊ မွေးညင်း
ပေါက်အကြား အားလုံးဖြစ်တယ်။

ပထမပိုင်း ပိတ်ဆို့မှုဖြစ်ရင် ဒုတိယပိုင်းလည်း ပိတ်
ဆို့ရတာပဲ။ ဒီလို အားလုံးပိတ်ဆို့မှုဖြစ်လို့ သွေးတိုးရတာပဲ။
ဒီတော့ စဉ်းစားရမှာက သွေးတိုးရောဂါရနေရင် ဖွဲ့စည်းပြီး
ပိတ်ဆို့စေတတ်တဲ့ အစာတွေကို ရှောင်နိုင်ရမယ်။ သူတို့
ဟာ ရန်သူတွေပဲ။ ဆေးချည်း အားကိုးပြီး စားချင်ရာ စားနေ
ရင် ရောဂါပျောက်ဖို့က မသေချာဘူး။

တိုင်းရင်းဆေးကျမ်းအရမှာ ဝက်သား၊ ဘဲသား၊ ကျွဲ
သား၊ ဘဲဥ၊ ချဉ်ပေါင်း၊ လက်လုပ်ချဉ်၊ နွားနို့ စားတော်ပဲ။
ထောပတ်၊ အာလူး၊ အုန်းဆီ၊ ပုစွန်၊ လက်ဖက်၊ ရေခဲတို့ပါ

ပဲ။

ငါးမှာတော့ ငါးသလောက်၊ ငါးရှဉ့်၊ ငါးခူဟာ ဆိုးပါ
တယ်။

အသားမှာတော့ ဝက်ဟာ ဆိုးပါတယ်။ အရွက်မှာ
တော့ ချဉ်ပေါင်းဟာ ဆိုးပါတယ်။ ဒါတွေကို ရှောင်ပါ။ ငန်းမန်း
အားကိုးပြီး လေးလံမှု၊ ထိုင်းမှိုင်းမှုတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သွေးတိုးနဲ့ မတည့်တဲ့ နောက်တစ်မျိုးက လက်ဖက်
ရည်ပါ။ သကြား၊ နို့ဆီပါနေပါတယ်။ စားတော်ပဲလည်း
ရှောင်ပါ။ လေစာတွေ ဖြစ်တာကြောင့် သွက်ချာပါအရောဂါ
တောင် ရသွားနိုင်ပါတယ်။

အသီးများအနေနဲ့လည်း ဖရဲသီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ပီလော
ပီနဲ့ဥများကို ရှောင်ပါ။ အချဉ်ဖောက်ပြီး အပုပ်စိမ်ထားတဲ့
မုန့်များကိုလည်း ရှောင်သင့်ပါတယ်။ ဥပမာ-မုန့်ဟင်းခါး၊
မုန့်ဖတ်၊ မုန့်ဟင်းခါးထဲမှာ ပါတဲ့ ငါး၊ ငံပြာရည်ကလည်း
မတည့်ပါဘူး။

နောက်တစ်မျိုးက ရေခဲပါ။ ခန္ဓာကိုယ် ဓာတ်တွေ ဖွဲ့
စေတာကြောင့် ရှောင်သင့်ပါတယ်။



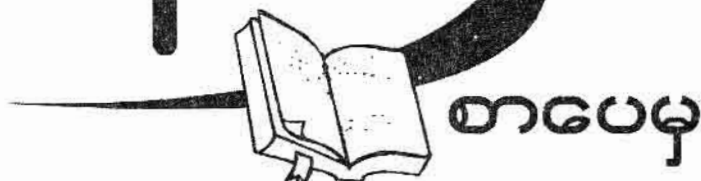
ကျွန်ုပ်ဟာ ဆရာကြီး ပြောသမျှကို အသံဖန်းယူထား
လိုက်ပါသည်။ အလျဉ်းသင့်ပါက စာစောင်၊ မဂ္ဂဇင်းမှ
ဖော်ပြရေးသားရန် ဖြစ်၏။ ယခု အလျဉ်းသင့်ပါပြီ။

စာဖတ်သူများတွင် သွေးတိုးရောဂါရှိနေပါလျှင် ယခု
တင်ပြခဲ့သမျှသော အစားအစာများကို လျော့စားခြင်း၊ ရှောင်
ရှားခြင်းများ ပြုသင့်ပါသည်။ ဆေးမစားဘဲ အစားအသောက်
ရှောင်ခြင်းဖြင့်ပင်လျှင် သွေးတိုးရောဂါတိုးခြင်းမှ သိသိသာသာ
သက်သာနိုင်ပါလေသည်။

စေတနာဖြင့် . . .

အလှူမိန့် (ပြည်)

နေဝေး



သတင်းကောင်းပါးဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်



မြို့ရွာကျေးလက်၊ ရပ်ကွက်၊ ကျောင်း၊ ရုံး၊ တပ်တွင်း စာကြည့်တိုက်
လိုသူများ၊ မိမိအိမ်တွင် စာအုပ်အငှားဆိုင် ဖွင့်ပြီး အိမ်တွင်းစရိတ်
ငွေရှာလိုသူများ၊ တစ်ဆင့်စာအုပ် ပြန်လည် ရောင်းချလိုသူများအား
အစားစားစာပေနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်
ပါသည်။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ ဘာသာပြန်၊ သိုင်း၊
စာ၊ ရသ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ စုံလင်စွာနှင့် လကျော်၊ တိုက်ကျစာအုပ်များ၊
စာအုပ်အဟောင်းများ၊ အသစ်များ လက်လီလက်ကား ဖြန့်ချိရောင်းချ
နေပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ

- မိရင်း - အမှတ်(၁၉၅)၊ (၃၂)လမ်းအထက်၊ ပန်းတဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
☎ - ၀၀-၂၅၅၆၂၅
- မန္တလေး(၁) - အမှတ်(၄)၊ ကန်လမ်း၊ ထွန်းသီရိရှပ်ရှင်ရှံရှေ့၊ ပြည်မြို့။
☎ - ၀၉-၅၃၁၃၃၀၄၊ ၀၉ ၅၃၇၀၅၅၄
- မန္တလေး(၂) - အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊ အ.လ.က-၁၁(ကျောင်းရှေ့)၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊
တောင်ကြီးမြို့။ ☎ - ၀၉ ၅၁၁၂၀၇၀
- မန္တလေး(၃) - အမှတ်-၅/၆(B) ခရိုင်ရဲတိုက်တန်း၊ မိုလ်ချပ်လမ်း၊ မကွေးမြို့။
☎ - ၀၉ ၈၆၂၀၀၆၄

တင်မာင်မာင်

၁၆၂၃

မိုးနွေ...
နွေ...
နွေ...





လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၆၀)

ကျော်၊ ရော့တီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ
၏ ဝါးခယ်မငြီး အချိန်က ပြည်တွင်း
မငြိမ်သက်မှုတို့နှင့်အတူ ရောင်စုံ
သူပုန်များ ထကြွနေချိန်ဖြစ်သည်။

ရော့တီတိုင်းသည်လည်း
အမည်းရောင်နယ်မြေ သတ်မှတ်ခံရ
သည်။ ပြည်သူလူထု ကျိုးလန့်စာစား
နေကြရသည်။ ရော့တီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဒေသတွင် ဗကပ,ကတစ်မျိုး၊ ကရင်
သူပုန်က တစ်ရပ်ဖြစ်နေချိန်တွင် ဒေသ
ခံ ပြည်သူတို့အနေဖြင့် အာယ်ဇေး၊
ဘယ်သူက လာသတ်လေမလဲ ဟု
သော စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် အသက်ရှင်
နေကြရရှာသည်။ ထို့အပြင် ဆက်
ကြေးတောင်း၊ ဓားပြတိုက် စသည့်
အကြောင်းတို့ကြောင့်လည်း အသက်
အိုးအိမ်ဆိုသည်မှာ မသေချာနိုင်ကြ
ပေ။





ထိုအချိန်က ခရီးသွားလာရေး အတွက် ရေလမ်းခရီးကိုသာ အားပြု ကြသည်။ ဝါးခယ်မမြို့နှင့် အတန်ဝေး သည့် ကျွန်းကုန်းရွာကို ပြေးဆွဲနေ သော ခရီးသည်တင် လိုင်းသင်္ဘော ရွှေဟင်္သာက နေ့စဉ်ပြေးဆွဲပေးနေ သည်။ သို့သော်လည်း အချိန်မန်လေ မရှိ။ ဝါးခယ်မနှင့် ကျွန်းကုန်းကို သစ္စာ တွင်သွပ်ချောင်းက ဆက်သွယ်ပေးထား သည်။ သို့သော်လည်း ချောင်းက ကျဉ်းပြီး တိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် လှေ သင်္ဘောများ ရေတက်ချိန်စောင့်၍ ထိုချောင်းကို ကျော်ဖြတ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် တချို့ရက်များတွင် ရွှေ ဟင်္သာ သင်္ဘောက ညအချိန်မတော် ထိုချောင်းကို ဖြတ်၍ ကျွန်းကုန်းသို့ ပြန်ရသည်။

ရွှေဟင်္သာသင်္ဘောက တစ်ထပ် သင်္ဘောဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား ၆ဦး ရှိသည်။ ကျွန်းကုန်းရွာမှ နံနက်တွင် ထွက်လာပြီး ဝါးခယ်မသို့ ရောက်သည်။ ဝါးခယ်မတွင် ဈေးဝယ်လာကြသည့် ခရီးသည်များကို စောင့်ခေါ်ပြီး ကျွန်း ကုန်းသို့ ပြန်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် ကျွန်း ကုန်း-ဝါးခယ်မ လိုင်းကို ပြေးဆွဲနေ သည်။ ဒေသခံတို့မှာ ခရီးသွားလာရန် ထိုလိုင်းသင်္ဘောကိုသာ အားကိုးကြရ သည်။

ထိုနေ့က ရွှေဟင်္သာသင်္ဘော

ဝါးခယ်မသို့ ဆိုက်ကပ်ချိန်မှာ အလွန် နောက်ကျသည်။ ခရီးသည်များလည်း ဈေးကွဲချိန်ရောက်မှ ပြည့် ရောက်ရ သဖြင့် ဈေးဝယ်ဖို့ အခက်တွေ့ကြရ သည်။ သင်္ဘောက သစ္စာတွင်သွပ်ချောင်း ရေအတက်ကို စောင့်၍ လာရသဖြင့် နောက်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည် များ ကိစ္စပြီး၍ သင်္ဘောသို့ ပြန်ရောက် လာကြသော်လည်း သစ္စာတွင်သွပ်ချောင်း က ရေကျချိန်ဖြစ်နေ၍ သင်္ဘောက မထွက်နိုင်သေးပေ။ ဖိုးချုပ်စအချိန်မှ ပြန်ဆိပ်က သင်္ဘောခွာရသည်။

ထိုနေ့က သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီး သည် (၃၇)ဦး ပါလာသည်။ ထိုအထဲ တွင် သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦး လည်း ပါလာသည်။ ရွှေဟင်္သာသင်္ဘော အရင်းစွာနားရောက်လာချိန်၌ ည ၈နာရီ ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ခရီးသည်တချို့က တစ်နေ့ကုန် ခရီးပန်းလာသဖြင့် ငိုက် မြည်းနေကြသည်။ တချို့လည်း စကား စမြည်ပြောကာ လိုက်ပါလာကြသည်။ ရှေ့၌ ဗမော်ရွာရှိသည်။ ထိုရွာက ချောင်းကွေ့အလွန်တွင် ရှိသည်။ သင်္ဘောတိုင်း ထိုကွေ့တွင် စက်ရှိန် သတ်ကြရသည်။ ထိုသည်ကို အခွင့် ကောင်းယူ၍ ယခင်က လှေ သင်္ဘော များ စားပြတိုက်၊ ခြိမ်းခြောက်ခံကြရ သည်။ ထိုဒေသက ရဲဘော်ဖြူနှင့် ကရင်သူပုန်တို့ ကြီးစိုးသောနေရာဖြစ်

သည်။

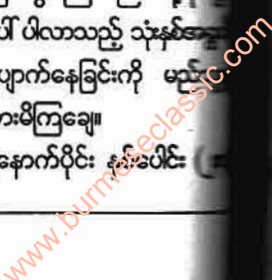
ယခုလည်း ရွှေဟင်္သာသင်္ဘော ဗမော်ကွေ့ကို ကျော်သည်နှင့် သေနတ် သံတစ်ချက်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က သင်္ဘောကို ကမ်းသို့ ကပ်ခိုင်းနေသည်။ သင်္ဘောဆလင်စာ မကပ်လို၍ သင်္ဘောစက်ရှိန်ကို ခြွင်း လိုက်စဉ် နောက်ထပ် သေနတ်သံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ခရီးသည် တစ်ဦးလည်း သွေးအိုင်ထဲ လဲသွား သည်။ ခရီးသည်များ ကြောက်လန့် အော်ဟစ် တောင်းပန်သံတို့ဖြင့် ဆူညံ သွားသည်။ သင်္ဘော ကမ်းကပ်သည် နှင့် လက်နက်ကိုင်တချို့ သင်္ဘောသို့ တက်လာပြီး ဆလင်နှင့် သင်္ဘော သားများကို ကမ်းပေါ် ခေါ်သွားသည်။ ထိုနောက် သေနတ်သံကြားရပြီး နှစ် ရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ သေနတ်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤ နောက်တော့ ဆလင်နှင့် သင်္ဘောသား များ အတုံးအရုံး လဲပြိုကုန်ကြသည်။

ထိုနောက် လက်နက်ကိုင်တစ် နောက် ခရီးသည်များကို ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခိုင်းသည်တွင် ခရီးသည်တစ် ဦး အကြောက်လွန်၍ ထွက်ပြေးကြသည်။ တွင် ဒေါသထွက်နေသော လက်နက် ကိုင်တချို့၏ မဆင်မခြင် ပစ်ခတ် ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ခရီးသည် အားလုံး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

နံနက်လင်း၍ လူအများစုက လာကြလျှင် ခရီးသည် (၃၆)ယောက် နှင့် သင်္ဘောသားများ၏ အလောင်းများ ကို တွေ့မြင်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောပေါ် ပါလာသည့် သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးပျောက်နေခြင်းကို မတွေ့ရ။ သတိမထားမိကြချေ။

ထိုနောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်း

လူတိုင်းဟာ ကံအကြောင်းကြောင့် သေကြရတာချည်း ပဲ။ သေခြင်းတရားဆိုတာလည်း လူတိုင်းကြုံကြရမှာ။ စောစော သေတာနဲ့ နောက်ကျသေတာပဲ ကွာတာပါကွယ်။ သေတဲ့လူ လည်း ပြန်ရှင်မလာနိုင်ဘူး။





အောင်ကြာပြီးနောက် ရောဝတီမြစ်ဝ
 အနီးပေါ်ဒေသတွင် သူပုန်များ
 ပျောက်သွားခဲ့သည်။ အစိုးရနှင့်
 ပြည်သူတို့ ပူးပေါင်း၍ တိုက်ထုတ်နိုင်
 ခဲ့ကြသည်။ ဒေသခံ ပြည်သူတို့လည်း
 စိတ်ချ ယုံကြည်စွာ သွားလာနိုင်ကြပြီး
 ဘယ်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၍ ကိုယ့်ဘဝ
 ၏ အနာဂတ်ကို ကြိုးစားနိုင်ကြပေပြီ။



ဦးကြီးထော်ရွာလေးက သစ္စာ
 ချစ်ချောင်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။
 ဆေးခန်းများက ကရင်လူမျိုးများဖြစ်ပြီး
 ဆယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြ
 သူများဖြစ်သည်။ ဦးကြီးထော်ရွာသည်
 ဆည်း ယခင်က သူပုန်များ၏ အနိုင်
 ဆွင့် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။
 ဦးကြီးထော်ရွာထိပ်တွင် ဆရာတော်
 ဦးကေသရ သီတင်းသုံးနေသော
 ကျောင်းရှိသည်။ ဆရာတော်က
 အသက် (၈၀)ကျော်ပြီ။ ဆရာတော်
 သည် တိုင်းရင်းဆေးအရာတွင် တစ်
 ဇာတ်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သည်။
 ဆရာတော် အနီးအပါးများက ဆရာ
 ဆော်ကို အားကိုးကြသည်။ ထို့အပြင်
 ဆရာတော်သည် လောကီပညာ
 အချို့ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်သည်ဟု
 ဆည်းများ၏ ပြောသံကို ကြားရသည်။

ဆရာတော်ကျောင်း၌ ကပ္ပိယ
 ဦးဆိတ်နှင့် ခန်းနေ ဦးပွင့်
 ရှင်သံဝရ တို့ရှိသည်။ ဆရာတော်က
 ဦးပွင့် သံဝရကို ငယ်ကတည်းက
 ဘာမှ ဘဝမှ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ရသည်။

“ရှင်သံဝရ”
 “ဘုရား...တပည့်တော် ရှိပါ
 သည် ဘုရား”
 “မနက်အလုပ်တွေ လုပ်ပြီးပြီ
 သေး”
 “မှန်ပါ၊ တပည့်တော် ရွတ်ဖတ်

လို ပြီးပါပြီ”
 “အေး...အေး၊ မပျက်စေနဲ့
 ကြားလား၊ အဲဒါက နင့်ကို စောင့်
 ရောက်လိမ့်မယ်။ သွား...ကျောင်းဝင်း
 ထဲမှာ တိမ်ပုတ်ဂမုန်း လက်နှစ်ဆစ်
 လောက် တူးယူခဲ့”

“ဟဲ့...သွားလေ၊ ဘာလုပ်နေ
 တာတုန်း”

“တပည့်တော်...တပည့်တော်
 လူထွက်ချင်လို့ပါ ဘုရား”

“ဟယ်... ဒီကလေးနယ်၊
 သွားစမ်း...သွားစမ်း”

“ဒီတစ်ခါတော့ တပည့်တော်ကို
 လူထွက်ခွင့်ပြုပါ ဘုရား”

“လူထွက်ပြီးတော့ နင်က ဘာ
 လုပ်မှာတုန်း”

“ဦးပွင့်လေးထံမှ စကားသံတို့
 ထွက်မလား၊ ဆရာတော်လည်း စဉ်းစား
 တွေဝေသွားသည်။

“အေး...အေး၊ နင်အရွယ်က
 ဖယ်ဆေးတော့ လောကီမှာ ကျင်လည်
 ချင်မှာပေါ့။ အေးလေ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ
 ကမ္မသကာပေါ့”

ဦးပွင့်လေး ကျောင်းအောက်
 သို့ ဆင်းသွားလျှင် ကပ္ပိယကြီးရောက်
 လာသည်။

“မှန်ပါ၊ ဘုရား၊ တပည့်တော်
 ဦးပွင့်လေး ဆရာတော်ထံ လျှောက်
 ထားတာတွေအားလုံးကို ကြားပါတယ်
 ဘုရား”

“အေးလေ...ကပ္ပိယရယ်၊
 ကိုယ်ပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခွင့်ပြုရမှာ
 ပေါ့”

“တပည့်တော် စိုးရိမ်တာက သူ
 ရဲ့ အစွမ်းတွေကို လောကီမှာ မဟုတ်
 တဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြုရင်း အန္တရာယ်

ဖြစ်လာနိုင်လို့ပါ ဘုရား။ ပြီးတော့
 လောကီမှာက ပညာသည်တွေက
 လည်း ပေါ့ပါးတယ်။ သူတစ်ပါးလုပ်
 လိုက်လို့ ဒုက္ခရောက်မှာလည်း စိုးပါ
 တယ် ဘုရား။ မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ တပည့်
 တော်လက်ပေါ်တင် ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ
 မို့ ဦးပွင့်လေးကို...”

“ဟဲ့...ကပ္ပိယ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ
 ကံကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲကွဲ့၊ အတိတ်ကံ
 ကို ပြုပြင်လို့ မရပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်ကံ
 ကိုတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
 ဆုံးမ သွန်သင်ပြီးပြီပဲ။ ကာယကံရှင်ရဲ့
 စေတနာကံအတိုင်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်မို့
 လား”

“ဒါနဲ့ ဘုရား၊ ဦးပွင့်လေးက
 သော့တွေ၊ ကြိုးတွေကို သူ့လက်နဲ့
 ဆွဲလိုက်ရုံတင် ပွင့်သွား၊ ပြည်သွားတာ
 က ဘယ်ပညာရဲ့ အစွမ်းပါလဲ ဘုရား”

“သံဝရမှာ အတိတ်ဘဝက ပေး
 လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဲကွဲ့၊ သူရဲ့
 အတိတ်ဘဝမှာ ဖြည့်ဆည်း ကျင့်ကြံ
 ခဲ့တဲ့ ပါရမီတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ပါရမီ
 ရဲ့ အကျိုးကို အခုဘဝမှာ ခံစားရတာ
 ပဲ။ ဒီလို ပါရမီပါခဲ့သူတွေဟာ သင်ယူ
 လေ့ကျင့်လို့ တတ်မြောက်သူတွေ
 ထက် သာလွန်ကြတယ်”

“အခြား ပညာရပ်တွေနဲ့ ယှဉ်ရင်
 ရော ဘုရား”

“အေး...အေး၊ ကပ္ပိယရေ၊
 နင်ကလည်း သံဝရအပေါ် သံယောဇဉ်
 ကြီးပေသကဲ့။ ဒီည လထုတ်ဖမ်းလိမ့်
 မယ်။ တိမ်ပုတ် ဂမုန်းနဲ့ စီရင်ရအောင်
 ဟေ့”

“မှန်လှပါ၊ တပည့်တော်အနေနဲ့
 ဦးပွင့်လေးကို လုပ်ပေးနိုင်တာရှိရင်
 လုပ်ပေးချင်တာပါ ဘုရား”

ထိုနေ့ညနေ၌ ဦးပွင့်လေးအား
 တစ်ကျောင်းလုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်



ခိုင်းသည်။ ကျောင်းရှိ ရေအိုး၊ ရေခွက် မှန်သမျှ ရေဖြည့်ရသည်။ မိုးချုပ်စ ရောက်သည်တွင် ဆရာတော်က ဦးပဉ္စင်းလေးအား ခေါ်၍ သူ့အား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစေပြီးနောက် လူ ဝတ်လဲပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း... မောင်ခန့်၊ နင်က လောကီမှာ ကျင်လည်ချင်တာဆိုတော့ အတတ်ပညာနဲ့ လိုတယ်။ အပြင် လောကမှာ ဆရာတွေက ပေါ့တယ်။ ကိုယ်က လုံခြုံအောင် လုပ်ထားမှ တောကာကျမယ်။ ဒီပညာတွေက သူ တစ်ပါးကို နှိပ်စက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကူညီ နိုင်ရင် ကူညီရမယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ထိန်းနိုင်ရ မယ်။ ကြားလား”

ထိုည၌ ကွယ်လွန်ပြီး ဆိတ်က ဆရာတော် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အစီအရင်တစ်ခုကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မောင်ခန့်အား ဆရာတော်၏ ညီဖြစ်သူ မိသားစုတွင် အပ်နှံပေးခဲ့သည်။



မောင်ခန့်တစ်ယောက် လောကီ တွင် ကျင်လည်ခွင့် ရခဲ့ပေသည်။ မောင်ခန့်က အနေအထိုင်အေးပြီး ရိုးသားသည်။ တစ်ဖက်သားကို ကူညီ လိုစိတ်ရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ခန့်ကို အရပ်ထဲက ခင်မင်ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် ရွယ်တူ ကာလ သား၊ ကာလသမီးတို့နှင့် ရောရောနှော နှော နေတတ်လာသည်။ လူငယ် သဘာဝ အရပ်ထဲက သာရေးနာရေး တို့တွင် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကူညီလေ့ ရှိသည်။

ထိုရွာ၌ ဦးမြဒင်ဆိုသူ အသက် (၆၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ ဦးမြဒင်က ဟိုးယခင် သူပုန်

ခေတ်မှ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက အရပ်ဆိုသလောက် စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အရပ်က ဦးမြဒင်ကို ရွံ့ကြောက် ကြောက်ကြ သည်။ မည်သူမျှ ဦးမြဒင်ကို ခွန်းတုံ မပြန်ဝံ့ကြပေ။ သို့သော်လည်း ဦးမြဒင် က ဆရာတော်ကိုတော့ ရိုသေသည်။

အရပ်က ဦးမြဒင်ကို ကြောက်ရွံ့ ကြသည်မှာ လူဆိုးလူမိုက်ဆိုသည့် အချက်သာမက၊ အောက်လမ်းပညာ ခေါ် ယုတ်နိမ့်သည့် လောကီပညာ တစ်ခုကိုလည်း တတ်သည်ဟု အရပ် က ယုံကြည်နေကြသည်။ ဦးမြဒင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆေး မင်အမျိုးမျိုးထိုးထားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အရက်မူးလာသည့်အခါ၌ တာလမ်းပေါ် တွင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံတို့နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်သူလည်း တုတ်နှင့် ရိုက်ပြ၊ ခဲနီလုံးဖြင့် ထုနှက်ပြလေ့ရှိသည်။ ထို အခါတို့တွင် ဦးမြဒင်၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် ပေါက်ပြဲခြင်း၊ ဖူးရောင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိပေ။



တစ်နေ့၌ ဦးမြဒင်နှင့် မောင်ခန့် တို့ ရွာလမ်းတစ်နေရာ၌ ဆုံကြသည်။



ဦးမြဒင်က အရက်ဆိုင်မှ ပြန်လာသည့် မို့ သူပုန်အတိုင်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း၍ လျှောက်လာရာ မောင်ခန့်နှင့် ဖျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွေ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး... နေဦး မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာ ဦးရောင် ကြီးအိမ်ကပါ”

“ငါ့ကို သိလား”

မောင်ခန့်က အရပ်နှင့် ရင်းနှီး သူမဟုတ်။ ရဟန်းငယ်ဘဝတွင် ဆရာ တော်၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုအတိုင်းနေခဲ့ ရသူမို့ အရပ်ထဲက ဘယ်သူ ဘယ်မှာ ဆိုသည်ကို အနည်းငယ်မျှသာ သိခဲ့ သည်။ ယခုမှ အပြင်လောကကို သိ ခွင့်၊ ထိခွင့်ရခဲ့သည်။ အပြင်လောက သည်ကား လောကုတ္တရာနှင့် ကွာခြား လှပေသည်။

“ဦးလေးကို ကျွန်တော် မသိ

ဘူး”

“ဟောဒီရွာထဲမှာ မြဒင်ကို မသိ တဲ့သူ မရှိစေရဘူး။ ကောင်လေး... အရပ်ထဲမှာ မြဒင် ဘာလဲဆိုတာ မေး ထား။ ရော့၊ ဟောဒီမှာ တုတ်၊ ငါ့ဗို ကြိုက်သလို ရိုက်စမ်း”

မောင်ခန့်က ဦးမြဒင်၏ စကား ကြောင့် နားမလည်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ဦးမြဒင် ထိုးပေးလာသည့် လက်မောင်း ခန့် ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်ကာ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်လေး... ငါ ဘယ်လို စွမ်းတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ရိုက် လိုက်စမ်း”

ထိုစဉ် ဦးမြဒင်နှင့် မောင်ခန့်တို့ ၏ အခြေအနေကို တွေ့မြင်သူတစ်ဦး အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ က မောင်ခန့်ကို ပြဿနာမပြစ်ရန် ပြုနိုင်သည်။ ဦးမြဒင်ကလည်း အရပ်



အောင်အောင်ရိုက်ခိုင်းနေသည်။ ထို
အောင် မောင်ခန့်က ဦးမြဝင်း ကျေနပ်
အောင် လက်ထဲမှ တုတ်နှင့် ခပ်ဟေ့
အောင်ရိုက်မည်ပြုစဉ် ဦးမြဝင်းက...

“ငါ့ကို ညာမရှိက်နဲ့၊ မင်းအားနဲ့
ရိုက်ချလိုက်စမ်း”

“ဦးလေး ရိုက်ခိုင်းတာနော်၊ မုန်း”
ဦးမြဝင်းတစ်ယောက် မောင်ခန့်

၏ တုတ်ရိုက်ချက်အောက်တွင်
အလင်းပေါ် မှောက်လျက်ကျသွားပြီး
မြန်မာနိုင်ငံတော့၊ ဝိုင်းကြည့်နေသူ
အားလုံးလည်း အံ့သြကုန်ကြသည်။
အောင်က ဦးမြဝင်းကို ဘယ်လိုရိုက်ရိုက်
အားတိုက်ရယ်မောပြီးလျှင် အရပ်ထဲ
သို့ လှည့်ပတ်စိန်ခေါ်လေ့ ရှိသည်။
အချို့လည်း ဦးမြဝင်းကို ကြည့်ကာ
စိတ်ပူကြသည်။ တချို့က ဝမ်းသာကြ
သည်။

ဦးမြဝင်းတစ်ယောက် သူ့သောက်
အသည်များပင် အမှူးပြောသွားသည်။
အရိုက်ခံရသလိုမျိုး တစ်ခါမျှ
အံ့သြတော့ခဲ့ ယခုတစ်ကြိမ်က တင်းပုတ်
ဦးနှင့် အင်အားအကြီးဆုံးသူက ထု
ခံလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။
အောင်လေးမှာ အစွမ်းတစ်ခုရှိရမည်။
အံ့သြတော့နှင့် မတူသည့် ထူးခြားမှု
အံ့သြသည်မှာ ကေနပ်ပင်။ ဒီကောင်
ဘယ်သူလဲ။

ထိုနောက် ဦးမြဝင်းက မောင်ခန့်
ရင်းနှီးမှု ယူခဲ့သည်။



တစ်ခါတော့ ကပ္ပိယကြီးက
အောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မောင်ခန့်ကို
အော်ဝေခဲ့သည်။

“လူလေး... မြဝင်းနဲ့ ရင်းရင်း
အောင်နဲ့ တစ်ချိန်က မြဝင်းဟာ
အောင်အောင်တစ်ယောက်ဖြစ်
သွား သူမှာ မကောင်းတဲ့ အတတ်

ပညာလည်း တတ်တယ်။ သူတစ်ပါး
ကို မကောင်းကြံစည်ရာမှာ ဝန်လေး
တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ သတိထားပြီး
ဆက်ဆံပါ”

မောင်ခန့်က ကပ္ပိယကြီး၏
စကားတချို့နှင့် ဟိုတစ်လောက ဖြစ်
ခဲ့သည့် ဦးမြဝင်း၏ အဖြစ်တို့ကို နား
မလည်နိုင်ရုံသည်။ ဦးမြဝင်းကလည်း
သူက နည်းနည်းလောက် ရိုက်လိုက်
သည်ကို မိမိက အဘယ်ကြောင့်
သတိလစ်သွားရသည်အထိ ဖြစ်ရ
သနည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ
ကိုယ်သူလည်း ဘာတွေက ဘယ်လို
စွမ်းနေမုန်း မသိပေ။ ဆရာတော်နှင့်
ကပ္ပိယကြီးတို့ကတော့ သူတစ်ပါးအား
ထိခိုက်နှစ်နာအောင် မလုပ်မိဖို့
တွင်တွင်ကြီး သတိပေးလေ့ရှိသည်။

ရွာထဲ၌ မောင်ခန့်နှင့် အတူတွဲ
ဖော် “လူဦး” ဆိုသူက မောင်ခန့် ဘယ်
သွားသွား ပါလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ မောင်ခန့်နှင့် လူဦးတို့
ဦးမြဝင်းအိမ်၌ စကားလက်ဆုံပြောကြ
သည်။

“ကောင်လေး... မင်းမိဘတွေ
ဟာ သူများသတ်လို့ သေခဲ့ရတာ”

“ဦးလေးက သိလို့လား”

“မင်း မယုံရင် ကပ္ပိယကြီး
ဦးဆိတ်ကို မေးကြည့်။ မင်းမိဘကို
သတ်တဲ့သူကို ကြုံရင် ငါပြမယ်”

“အဟုတ်လား ဦးလေး။ သူတို့
က ကျွန်တော်မိဘတွေကို ဘာလို့
သတ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“မေးပြတိုက်ပြီး လူသတ်ကြတာ
ပေါ့။ ငါ့ဆွေမျိုးတချို့လည်း မင်းမိဘ
တွေလို အပြစ်မရှိဘဲ အသတ်ခံခဲ့ရ
တယ်။ ငါကတော့ အဲဒီလူတွေကို
လက်တုံ့ပြန် လက်စားချေပစ်ခဲ့တယ်”

မောင်ခန့်က ဦးမြဝင်းနှင့် လူဦးတို့

၏ ပြောစကားတို့ကို နားထောင်ကာ
စဉ်းစား ငေးမောနေမိသည်။ ထို
အကြောင်းတို့ကို ကပ္ပိယကြီးအား
ပြောပြလျှင်...

“လူလေး... လူတိုင်းဟာ ကံ
အကြောင်းကြောင့် သေကြရတာချည်း
ပဲ။ သေခြင်းတရားဆိုတာလည်း လူ
တိုင်း ကြုံကြရမှာ။ စောစောသေတာနဲ့
နောက်ကျသေတာပဲ ကွာတာပါကွာနော်။
သေတဲ့လူလည်း ပြန်ရှင်မလာနိုင်ဘူး။
ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့ပြန်ရဘူး လူလေး။
ရန်များတယ်ကွဲ့”



တစ်နေ့ လူဦးနှင့် မောင်ခန့်တို့
နှစ်ယောက် လယ်ထဲမှ မြက်ခတ်စား
ကိုယ်စီဝမ်း၍ ပြန်လာကြသည်။

လမ်းတွင် ချောင်းစပ်၌ နွားနှစ်
ကောင်ကို ပူးချည်ထားပြီး ချောင်းတစ်
ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရန် ပြင်ဆင်နေသည့်
ဝရက်စုရွာသား ကိုအောင်ချမ်းကို
ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက တွေ့နေရ
သည်။ ချောင်းကို ကူးရန် နွားနှစ်ကောင်
အား ချောင်းထဲသို့ မောင်းချသော်လည်း
နွားနှစ်ကောင်မှာ မဆင်းဘဲ ပေကတ်
ကတ်လုပ်နေသည်။

တစ်ချို့တွင် နွားတစ်ကောင်က
ကြောက်လန့်ကာ ရေထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်တွင် အတူပူးချည်ထားသည့်
အခြားတစ်ကောင်ပါ ဟန်ချက်မညီဘဲ
ရေထဲသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျသွား
သည်။ ရေထဲ၌ နွားနှစ်ကောင်လုံးထွေး
ကာ ရေနစ်နေသည်။ ကိုအောင်ချမ်း
လည်း ရေထဲ ခုန်ချ၍ ကယ်ဆယ်ရန်
ကြိုးစားသော်လည်း မရပေ။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မောင်ခန့်
တို့ မြင်သည်။ ထိုအတိုင်းဆိုပါက နွား
နှစ်ကောင် ရေနစ်၍ သေနိုင်သည်။
အတူပူးချည်ထားသည့် ကြီးကို ဖြည့်



ပေးနိုင်မှ သက်သာရာရပေလိမ့်မည်။ ထိုနောက် မောင်ခန့်က မြက်ခတ်စားကို ပစ်ချကာ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားပြီး လုံးထွေးနေသည့် နွားနှစ်ကောင်၏ လည်ကုပ်ပေါ်မှ ကြိုးကို အမိအရကိုင်းလိုက်သည်နှင့် ကြိုးတို့က အလိုအလျောက်ပြည်လျော့ကာ နွားတစ်ကောင် ကြိုးတစ်ချောင်းစီ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ နွားနှစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းတို့ ရေပေါ်သို့ ခေါင်းထောင်လာနိုင်ပေသည်။ ထိုနောက် မောင်ခန့်က နွားနှစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်သည်အထိ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကိုအောင်ချမ်းက မောင်ခန့်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငါ့ညီရာ။ မင်းသာ မကယ်ရင် အစ်ကိုနွားနှစ်ကောင်စလုံး သေရမှာ။ ငါ့ညီမှာ ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ပညာတွေ တတ်ထားတာ အံ့သြစရာပါပဲ”

အပြန်လမ်းတွင် လူဦးက မောင်ခန့်ကို သူသိချင်သည့်အကြောင်းအရာကို မေးသည်။

“မောင်ခန့်...မင်း စောစောက ကိုအောင်ချမ်း ဖြည်လို့မရတဲ့ နွားကြီးတွေကို မင်းရဲ့ လက်နဲ့ ထိကိုင်လိုက်ရုံနဲ့ ပြည်သွားတာ။ အဲဒါ ဘာပညာလို့ခေါ်လဲ”

“လူဦး၊ ငါ ဘာပညာမှ မသုံးပါဘူး။ နွားကြီးတွေက ငါ့ဆွဲလိုက်ရုံနဲ့ ပြည်သွားတာပါကွ”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ခန့်။ မင်းမှာ ကိုယ်ခံပညာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါ့ကို ပြောပြပါကွာ-နော် သူငယ်ချင်း”

“ငါ ဘာပညာမှ မသုံးပါဘူးဆိုကွာ”

လူဦး မကျေနပ်ဖြစ်သွားသည်။ လူဦးက မောင်ခန့်ကို ယခုဖြစ်ရပ်တစ်ခု

တည်းနှင့် စွပ်စွဲသည်မဟုတ်။

ဟိုတစ်ခါ ဦးမြဒင်၏ အိမ်မှ အပြန်တွင် ဦးမြဒင်၏ အိမ်၌ ဦးမြဒင်တို့ မွေးထားသော ခွေးကြီးက ကန့်လန့်ကြီး အိပ်နေသည်။ ထိုခွေးက အလွန်ဆိုသည်။ သူတို့အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ မည်သူ့ကိုမျှ အဝင်မခံပေ။ မောင်ခန့်က ခွေးကို ဖယ်ပေးရန် မောင်းလိုက်လျှင် ခွေးက မောင်ခန့်ကို ပြန်၍ မာန်ဖီသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ခန့်က ခွေးကို ခြောက်သည့် အနေဖြင့် “တောက်”ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်လျှင် ဆိုးပါသည်ဆိုသော ခွေးကြီးမှာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုနောက် မောင်ခန့်က ထိုခွေးအပေါ်မှ ခွဲကျော်၍ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ရသည်။

နောက်နေ့တွင် ကြားလိုက်ရသည်မှာ ထိုခွေးကြီး သေဆုံးသွားသည်ဟု သိရသည်။ ထိုကတည်းက မောင်ခန့်ကို အကဲခတ်နေခဲ့သည်။



ဦးမြဒင်က မောင်ခန့်၏ အစွမ်းကို ကိုယ်တိုင်သိမြင်ပြီးကတည်းက မောင်ခန့်ကို ရွံ့သည်။ ဒီရွာတွင် သူထက်သာတဲ့သူ မရှိစေလိုပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်ခန့်ကို ရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာနေခဲ့သည်။

ရွာသားများကလည်း မောင်ခန့်၏ အစွမ်းအစတို့ကို တစ်စစ သိမြင်လာသည်နှင့်အမျှ ဦးမြဒင်ကို ဆုံးမနိုင်သူ ပေါ်လာပြီဟု ယူဆလာကြသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးကို ဦးမြဒင် မြင်ကြားရလေ။ မောင်ခန့်ကို မနာလိုစိတ် ပို၍ပြင်းထန်လာလေဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဦးမြဒင်က အကြံကြီးသည်။ သူ၏ မကျေနပ်ချက်ကို အပြင်သို့ မထုတ်။ မောင်ခန့် သူ့အား ယုံကြည်လာစေရန် စည်ကဲထားနိုင်သည်။

သေချာပြီဆိုမှ တစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းမည်။

လူဦးကလည်း မောင်ခန့်ကို စိတ်ခုနေသည်။ အတူတွဲနေကြသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပါလျက် သူတတ်သည့် ပညာကို သိခွင့်မပေး။ သူ့အား ထိန်ဝှက်ထားသည်ဟု ထင်နေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဦးမြဒင်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ဦးမြဒင်နှင့် လူဦးတို့ မကြာခဏဆိုသလို ဆုံ၍ စကားပြောကြသည်။



မောင်ခန့်က လူဦးတစ်ယောက် ပေါ်မလာသဖြင့် သူငယ်ချင်းကို မှောင်မိသည်။

တစ်နေ့ လူဦး ရောက်လာပြီး “မောင်ခန့်ရေ... တို့ ဒီည သော်ကဘုရားပွဲ သွားရအောင်ကွာ” “ဘယ်သူတွေ ပါဦးမလဲ” “မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ပဲဇောကွာ”

“သော်က”ဘုရားက ဖြူ၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိပြီး ဝါးခယ်မမြို့၏ အထင်ကရ စေတီတစ်ဆူဖြစ်သည့် တပေါင်းလတွင် ကျင်းပသည့် ဘုရားပွဲက အလွန်စည်ကားသည့် အသေခံ ဘုရားဖူးများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေရှိသည်။ သော်ကဘုရားက ကျေးဇူးတင်အသေတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအပါးရွာများမှ ဘုရားလာသူများကို တွေ့ရသည်။

မောင်ခန့်နှင့် လူဦးတို့ ပိုးချွေးသာသာလောက်တွင် ဘုရားပွဲရောက်လာကြသည်။ နှစ်ဦးသား ပွဲအစအနဲ့ လျှောက်လည်ကြသည်။ တစ်ခုလုံး ဘုရားဖူးများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

တစ်နေ့ရက်အရောက်ထူး



မောင်ခန့်နှင့် လူဦးတို့ လူချင်းကွဲသွားကြသည်။ မောင်ခန့်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို စိုးရိမ်ကာ ပြန်လှည့်ရှာသည်။ အတန်ကြာရှာပြီးသည်အထိ လူဦးကိုတွေ့ပေ။ မောင်ခန့်သည် လက်လျှော့ထား ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

အချိန်က ည ၁၀ နာရီခန့်ရှိလာပြီ။ အိမ်သို့ ပြန်ရန် ဦးတည်လိုက်သည်။ အလာတုန်းက အဖော်နှင့် ကောင်းတပြောပြောလာခဲ့သော်လည်း၊ ယခု ပြန်တော့ တစ်ယောက်တည်းမို့ သတိထားကာ လျှောက်ရသည်။

ငုက္ကနိရွာကို ရောက်လျှင် ချောင်းကူးတံတားတစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ တံတား၏ထိပ်၌ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုဥယျာဉ်ကြီးကို ဖြတ်မှ အရှေ့စွာ ရောက်မည်။ ထိုမှ တစ်ဖက်ကမ်းကူးလျှင် 'ဦးကြီး' ဆော်ရွာကို ရောက်နိုင်ပေမည်။ ထိုဥယျာဉ်ကြီးက အံ့ခိုင်း မည်းမှောင်တာ အလွန်ချောက်ချားစရာကောင်းသည်။

လရောင်ကို အားပြု၍ သွားနိုင်သော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ထိမ်းသွားပြီး အလင်းရောင်ပျောက်သွားသည်။ ဥယျာဉ်ကြီးထဲသို့ ဖြတ်လျှောက်မိသည်တွင် ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ မောင်ခန့်က ဆော်ရုံနှင့် ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ လျှောက်လာရင်း ဥယျာဉ်၏ တစ်ဖက်အစပ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် မလှမ်းကမ်းလောက်ဆီမှ လူရိပ်သုံးလေးခု ချီတွေ့လိုက်ရသည်။ သူလိုပဲ လမ်းသွား လမ်းလာဟု တွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူရိပ်များ ပျောက်သွားသည်။ မောင်ခန့်သည် 'ထိုလူရိပ်များ သတိထား၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဥယျာဉ်ကြီးအစပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လယ်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုလယ်ကွင်းအလယ်၌ နွားနှစ်ကောင် ရပ်နေသည်ကို လရောင်အောက်တွင် ထင်းထင်းကြီး တွေ့ရသည်။

ထိုနွားနှစ်ကောင်က မောင်ခန့် လယ်ကွင်းထဲသို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် ခေါင်းထောင်၍ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နာမူတ်သံ တရုတ်နွားနားရွက်များ ထောင်လာပြီး သူ့အား ရန်ပြုမည်ဟန်ရှိသည်။ ဆက်လျှောက်လာသည်နှင့် နွားနှစ်ကောင်က သူ့ထံ တစ်လမ်းချင်း လာနေသည်။ မောင်ခန့်က သတိနှင့် နွားနှစ်ကောင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဆရာတော် တစ်ပါးက ပြောဖူးသည့် ဆေးနွား(ဆေးစီရင်ထားသည့် နွားရုပ်)ကို အသက်သွင်း၍ တိုက်သည်ဆိုသည့် စကားကို သတိရလိုက်သည်။ ယခု သူ တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ဆေးနွားများဖြစ်သည်။ ပုံစံ

က တူပြီး အရိပ်မရှိသော နွားများဖြစ်သည်။

မောင်ခန့်က အနီးတွင် တွေ့ရသော တုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုတွင် နွားနှစ်ကောင်က မောင်ခန့်ထံ တစ်ဟုန်းထိုးပြေးလာသည်။ မောင်ခန့်က ခြေပြင်ပေါ်တွင် တုတ်ဖြင့် စည်းတစ်ချက်တားကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြေးလာသော နွားနှစ်ကောင်က မောင်ခန့် ဆွဲထားသော စည်းကို ကျော်မိသည်နှင့် နွားရုပ်ကလေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ မောင်ခန့်က ထိုအရုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ပါလာသည့်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

မောင်ခန့်က သူ့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပညာဖြင့် လုပ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်။ စောစောက တွေ့လိုက်သည့် လူရိပ်များနှင့် ပတ်သက်နေမည်ဟု တွေးလိုက်ပြီး သတိ



ကြီးစွာနှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရေ
စုရှာအနီးသို့ ရောက်လျှင် ည သနာရှိ
ကျော်ပြီး ရွာစပ်ရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်
တွင် လူရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်
ရပြီး ပျောက်သွားသည်။ မောင်ခန့် သိ
လိုက်သည်။ သူ့ကို အန္တရာယ်က ရှေ့မှ
ငြိမ်နေပေပြီ။ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ။
သူ့ကို ဘာကြောင့် အန္တရာယ်ပြုကြမှာ
လဲဆိုသည်ကို သိချင်သည်။ မောင်ခန့်
ရှေ့သို့ မဆက်သေးဘဲ ရပ်နေသည်။
ကပ္ပိယကြီး ပြောထားသည့် စကားကို
အမှတ်ရလိုက်သည်။

“လူလေး... အန္တရာယ်တစ်ခုခု
ကြုံလာလို့ ဖြေရှင်းဖို့ မလွယ်မုန်းသိရင်
ထိပ်တိုက်သွားမရှင်းနဲ့။ ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်ပြီး တိမ်စ တိမ်နဲတွေ့ကို ရှာ
တွေ့ရင် လူလေးရဲ့ ညာဘက်လက်နဲ့
ကိုယ်ခေါင်းပေါ်ကို ဆွဲယူပြီး အုပ်လိုက်၊
ပြီးတာနဲ့ လွှတ်ရာကို သွားပေတော့”

မောင်ခန့်က ကပ္ပိယကြီး
မှာကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်
လိုက်လျှင် ခန္ဓာကိုယ်က ပေါ့ပါးသွား
သလို ခံစားရသည်။ ထိုအချိန် ရွာစပ်
ဆီမှ လူလေးငါးဦး ထွက်လာကြသည်။
တစ်ဦးက ဦးမြဒင် စားကို နောက်ပိုး၍
လွယ်ထားသည်။ ပြီးတော့ လူဦးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်ခန့် အလွန်
အမင်း အံ့သြသွားသည်။ ဘုရားဈေး
မှာ လူဦးက သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး အပြန်
လမ်းမှ စောင့်၍ သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့
ကြံနေသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ သစ္စာ
ဖောက်မှုအတွက် ယူကြုံးမရဖြစ်မိ
သည်။ ပြီးတော့ ဦးမြဒင်ကလည်း သူ့
အား ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့် ရန်ပြုရ
တာလဲ။ ဦးမြဒင်ကို ဦးလေးအရင်း
တစ်ယောက်လို သူ ခင်မင်ခဲ့သည်။
ကျန်တဲ့ လူသုံးဦးကိုတော့ သူ မသိပေ။

သူတို့အဖွဲ့ ဟိုရှာ ဒီရှာလုပ်နေ
ကြသည်။ ဒါဆိုလျှင် တိမ်ပုတ် ကုန်း
အစီအရင်၏ အစွမ်းမှန်း သိလိုက်
သည်။

“လူဦး... ဟိုကောင်လေးကို
တွေ့လား၊ ဒီနားလေးတင် ပျောက်သွား
တာ”

“ဒီနားမှာ မောင်ခန့် ရပ်နေသေး
တယ်။ ဒီကောင် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ
ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“မြဒင်... မင်းပြောတာ အဲဒီ
ကောင်လေး သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ် ကိုငါ့ကရယ်။
အဲဒီ ကျူငှတ်က ခင်ဗျားကို ခုကွပေး
တော့မှာ။ ခင်ဗျား သူ့ကို အပြတ်မရှင်း
နိုင်ရင် သူက သူ့မိဘတွေအတွက်
ခင်ဗျားကို လက်စားချေလိမ့်မယ်။ သူ့
မိဘတွေကို သူပုန်မိလ် ငါ့ကြာသတ်
မှန်း သိသွားပြီ”

မောင်ခန့်က သူတို့တွေ၏
လုပ်ရပ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို သိ
လိုက်သည်။ ဒေါသနှင့်အတူ တုံ့ပြန်
လိုစိတ်က လူငယ်ပီပီ ခေါင်းထောင်ထ
လာသည်။ ဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယကြီး
တို့၏ ဆုံးမစကားတို့ကိုလည်း သတိရ
သည်။ သူသည် ဆရာတော်၏ ဆိုဆုံးမ
မှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်ပြီး
လက်ထဲမှ တုတ်ကို သူတို့အနီးသို့
ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာ
တော်၏ ကျောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်၍
ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဘုတ်”

“ဘာတုန်းဟ၊ ဒီတုတ်ကို ဘယ်
သူ ပစ်ချလိုက်တာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း
တုတ်ကျသံပဲ ကြားတာ”

“ကိုငါ့... ခင်ဗျားက

အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်တာလား”
“ဟေ့ကောင် မြဒင် ငါ ဘာလုပ်
လို့လဲ”

“ဒီတုတ်က ခင်ဗျားတပည့် ဂုဏ်
ပြီး ယူလာတဲ့ တုတ်ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို
နှုတ်ပိတ်မလို့လား။ ဒါမျိုးတော့ မြဒင်
ကို လုပ်လို့ မရဘူး။ မြဒင် ဘာလဲဆို
တာ ခင်ဗျားကို ပြမယ်”

ထိုညက ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်
ကြသည်ကို မောင်ခန့် မသိတော့။
မကောင်းမှု ပြုသူတို့သည် မကောင်း
ကျိုးတို့ကို ခံစားရပေမည်။ သူသည်
မကောင်းမှု ပြုသူတို့အား လက်တုံ့ပြန်
သည် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသော အကြံ
အစည်ကို ပြုမိသည်ဖြစ်စေ၊ သူသည်
လည်း မကောင်းမှုပြုသူသာ ဖြစ်ရချေ
မည်။ ယခုတော့ မကောင်းမှုတို့ကို
ရှောင်နိုင်ခဲ့သည်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကျေနပ်ရသည်။ လောက၌ မမြဲသော
အနိစ္စတရားတို့သာ ရှိကြကုန်၏။
မမြဲသော တရားတို့ကို ဥပေက္ခာပြု၍
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဖြင့်
တန်ဆာဆင်ကြကုန်သည်။ မေတ္တာ
တရားသည် လောကီ၌ ရှားပါး၏။ ထို့
ကြောင့် လောကီသည် မနေအပ်သော
အရပ်ပေတည်း။

နောက်တစ်နေ့ ရွာလမ်း၏
တစ်နေရာ၌ အချိန်အတန်ကြာ ပျောက်
ကွယ်နေသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ဆွမ်းခံ
ကြွလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ရွာ
သားတို့လည်း ဝမ်းသာနေကြသည်။
ဦးပဉ္စင်း သံဝေဂသည်ကား လောကီကို
ရာသက်ပန် စွန့်ခဲ့ပေသည်တကား။

တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း)



၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

(ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc))

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဣ၊ ဧ၊ ဩ) စသည် "အ"အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးဝေးသွားလာရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆား၊ စက်ပစ္စည်း၊ မိန်း၊ ဆိုင်ခန်း ဝင်မည်။ အရောင်းအဝယ်မှ အကျိုးအမြတ်ရမည်။ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးအတွဲ ဆောင်းကျိုးပြုမည်။ မမေ့လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ကြွေးဟောင်းပြန်ရမည်။ အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှ အကျိုးအမြတ်ခံစားရမည်။ နာရီ၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ အထည်၊ ရေခဲသေတ္တာ စသည့် ပစ္စည်းများ ထွက်ကိန်း၊ ပျက်ကိန်းရှိသည်။ အိမ်တွင်းရေး ရန်ပြဿနာပေါ်မည်။ လုပ်ငန်းအတွင်း အနီးကပ်ရန် သတိထားပါ။ လေနင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာခံစားရတတ်မည်။ လူငယ်များ ပညာရေး၊ သင်တန်းကိစ္စ အောင်မြင်မှုရမည်။
ဆောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနေ့တွင် မွေးနေ့ထောင့်၌ ပျဉ်းမညွှန် မေမြို့ပန်း၊ ပိန်းပန်း၊ တစ်မျိုးမျိုးကို (၅)ညွှန်၊ (၅)ပင်လှူပြီး ဖယောင်းတိုင်(၅)တိုင် ပူဇော်ပါ။

တနင်္လာအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမေ့လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ လုပ်ငန်း၊ နေရာဌာန အပြောင်းအလဲကြုံမည်။ မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရမည်။ စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ စာအုပ်၊ ဆေးပစ္စည်းဝင်မည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေး သွားလာရမည်။ အပျော်ခရီးသွားသင့်ပေ။ စိတ်မချမ်းသာစရာကြုံရမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းခရီးသွားလာနိုင်သည်။ အရက်၊ အပျော်အပါး ဆောင်းကာစားကိစ္စ အထူးရှောင်ပါ။ အောင်ဘာလေထိထိုးနိုင်သည်။ သားသမီးအတွက် စိတ်ပူပန်စရာကြုံရမည်။ ထိခါသနာပါက (၁၅-၅၃)အတွဲပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရွေးထိုးပါ။ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ပါ။
ဆောင်းကျိုးပြုယတြာ - ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နီးစပ်ရာ ဗောဓိညောင်ပင်မှာ ဆီမီး၊ နံသာတိုင် ပူဇော်၍ လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။

အင်္ဂါအက္ခရာ

(ဧ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် အကြံအစည်အလုပ်အကိုင်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ မျှော်လင့်ထားတာတွေ ဖြစ်လာမည်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရမည်။ အိုင်အိုင် အတိုက်အခံ အခက်အခဲကြုံမှ အောင်မြင်မှုရမည်။ အမှုပြဿနာ ရင်ဆိုင်နေရပါက မိမိဘက်က အနိုင်ရရှိမည်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အမျိုးသမီးပြဿနာ သတိထားပါ။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ခွဲခွာရမည်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမည်။ ချစ်သူနှင့် ခရီးထွက်ရမည်။ တရားဝင် လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စ အဆင်ပြေမည်။ ဝက်သား အသား ရှောင်ပါ။ ထိခါသနာပါက (၃)အစ (၅)အဆုံး (၅)အစ (၃)အဆုံး ထိထိုးပါ။
ဆောင်းကျိုးပြုယတြာ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး တစ်ပတ် နှစ်ရက် ဆပ်ပြာ၊ ဆေးဘူး၊ စံပယ်ပန်း၊ ဆီမီး၊ ပေါက်စီ တစ်မျိုးမျိုး လှူဖြစ်အောင် လှူပါ။



ဗုဒ္ဓဟူးနံအက္ခရာ

(ဃ၊ ရ၊ ယ၊ ဝ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မိမိလုပ်နေကျအလုပ် ပုံမှန်ဆက်လုပ်တာ ပိုကောင်းပါသည်။ လက်ရှိလုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရမည်။ အိမ်၊ အလုပ် နေရာဌာန အပြောင်းအလဲကြုံရမည်။ လူမှုရေး နိုင်ငံရေးတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရမည်။ လက်အောက်ငယ်သား တပည့်ထံမှ အကူအညီ ရမည်။ ပညာရေး၊ ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သောအလုပ် ကောင်းသည်။ စာပေထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း၊ ပညာရေးသင်တန်း စာမေးပွဲဖြေခြင်း ကျွဲရှင်လုပ်ငန်း စသည်များ အဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ ဝက်သား၊ အမဲ သား၊ ဇူးရင်းသီး၊ လေစာ၊ အအေးစာများ ရှောင်ပါ။ ဘာသာရေးအဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ပါ။

ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - မွေးနေ့တွင် နေအိမ်ဘုရားမှာ စံပယ်ပန်း (၈)ကုံး ဖယောင်းတိုင် (၈)တိုင်၊ စမူဆာ (၈)ခုလှူဒါန်းလိုက်ပါ။

ကြာသပတေးနံအက္ခရာ

(ပ၊ ဖ၊ ဇ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ အကြံအစည်အောင်မြင်မည်။ လုပ်ငန်းအသစ်ပြုလုပ်ရမည်။ အကျိုးပေးသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးနေ့ ဝိုင်းကောင်းသည်။ ကား၊ ကျောက်၊ ငွေ၊ စက်ပစ္စည်း၊ ရတနာပစ္စည်း၊ ဆိုင်ခန်း စသည်တို့ ဝင်မည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးဝေးသွားလာရမည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ဆိုင်သောခရီး ပိုကောင်းသည်။ အပျော်အဖမ်း ခရီး၊ လူမှုရေးအရှုပ်အထွေးကိစ္စ ရှောင်ပါ။ ဆင်ပွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေဝင်မည်။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောအလုပ် ပြဿနာဖြေရှင်းရတတ်သည်။ အတွင်းရန်ပေါ်ခြင်း၊ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာရှိသည်။ အလှူမကုသကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထိပါသနာပါစာ (၂၃၅)ဂဏန်းပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရွေးထိုးပါ။ ခြေလေးချောင်းသား ရှောင်ပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - အင်္ဂါနှင့် ကြာသပတေး တစ်ပတ် နှစ်ရက် စံပယ်ပန်း၊ စိန်ပန်း၊ ဆီမီး၊ ဆပ်ပြာ၊ ဆေးဘူး၊ ပေါက်စီ၊ ပုန်းညက်ပန်း စသည်တို့ကို အဆင်ပြေသလို လှူပါ။

သောကြာနံအက္ခရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လုပ်ငန်းနှစ်မျိုးပြုလုပ်ခြင်း၊ ခရီးနှစ်ကြိမ်ထွက်ခြင်း စသည်တို့နှင့် ကြုံတွေ့ရမည်။ အကြံအစည် ရည်ရွယ်ထားတာ ဖြစ်လာမည်။ ပညာနှင့်ဆိုင်သော လုပ်ငန်း၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ အသင်းအဖွဲ့လုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်၌ မြေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှ အကျိုးအမြတ်ရမည်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာမည်။ အပြင်ရန်ပြဿနာပေါ်တတ်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေသားသမီး သတ်ထားပေါင်းပါ။ အလှူမကုသကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ စပ်တူရယ်ယာလုပ်ငန်း ပြုလုပ်ရမည်။ သားယောက်ျားလေး ရှိပါက အိမ်မှ ထွက်သွားခြင်း၊ အိမ်နှင့် ဆန့်ကျင်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ ထီး၊ နာရီ၊ ဖိနပ်အဟောင်းရှိပါက နှစ် ပစ်လိုက်ပါ။ သွေးနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါဖြစ်တတ်သည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - နေအိမ်ဘုရားတွင် ဆီးသီး၊ ဆီးဖြူသီး၊ ဆီးဖျော်ရည်၊ စမူဆာ၊ ဆီထမင်း တစ်မျိုးမျိုးလှူလိုက်ပါ။

စနေနံအက္ခရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

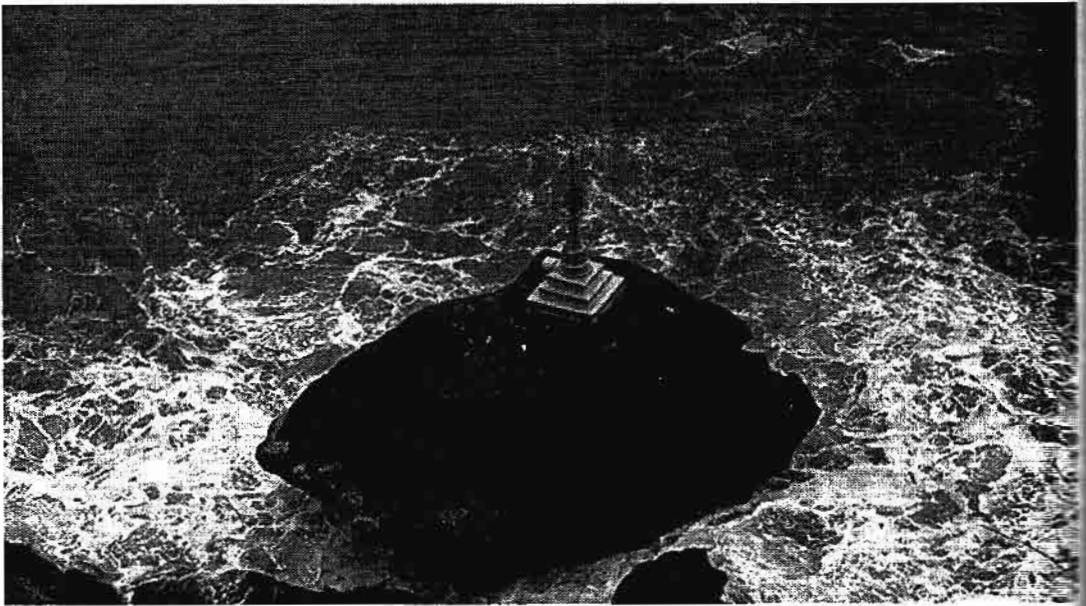
ဤလတွင် ပြုလုပ်နေကျ ပုံမှန်အလုပ်ဆက်လုပ်တာ ပိုကောင်းသည်။ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကောင်းသည်။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက ဆရာထူးတို့၊ နေရာဌာနပြောင်းရွှေ့ရမည်။ မိမိနေချင်သော နေရာရောက်မည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးဝေးသွားလာရမည်။ ကွဲကွာနေသော ဆရာ၊ မိတ်ဆွေတို့နှင့် ပြန်ဆုံရမည်။ အကူအညီပေးသော မိတ်ဆွေတွေ့မည်။ မိခင်၊ အဒေါ် အဘွားထံမှ အကူအညီရမည်။ နွေနှံဦးစီး၊ အုပ်ချုပ်သူ၊ ဖခင်၊ အထက်လူကြီးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ရမည်။ အခက်အခဲအပြိုင်အဆိုင်တွေ့ ပြီး အောင်မြင်မည်။ ကား၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ကြေးထည်၊ ငွေထည်၊ ခွေး၊ ကြောင် စသည့် တနင်္လာနံပစ္စည်းတစ်ခုခုဝင်မည်။ ထိပါသနာပါစာ (၃)အစ (၅)အဆုံး (၅)အစ (၃)အဆုံး ထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - လမ်းခင်းပေးခြင်း၊ လမ်းဒါနပြုခြင်း၊ ခရီးစရိတ်လှူခြင်း၊ ခရီးသွားရင်း ဒါနပြုခြင်း၊ တံတားခင်းခြင်း စသည်တို့ကို စေတနာဖြင့် ဆောင်ရွက်ပါ။



ဓမ္မဒါန

မြတ်ရှင်မော်ဝေတီတော်
လောင်းလုံမြို့



ရှင်ဦးရှင်ထံက ဖြစ်ပွားမှုဖြေ မြတ်ရှင်မော် အံတော်စာတော်စေတီတော်

မုဒုံ စောနောင်ဖေ

**မြတ်ရှင်မော်စေတီအပါးမှ ထူးခြားအံ့ဖွယ်
မြသားပင်လယ်**

သရက်ချောင်းမြို့နယ်ရှိ “ရှင်တောင့်ပုံစေတီတော်”ကို ဖူးမြော်ပြီးနောက် စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် အားလပ်သော တစ်ရက်တွင် “မြတ်ရှင်မော် စေတီတော်”ကို ဖူးမြော်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

စာရေးသူတို့ တည်းခိုရာ ရေဖြူမြို့မှ ထားဝယ်မြို့နှင့် ကမြောက်ကင်း တံတားကြီး (ပေအရှည် ၁၀၀၀)ကို ဖြတ် ကျော်ကာ လောင်းလုံးမြို့နယ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း မောင်းနှင် ခဲ့ကြပါသည်။ လောင်းလုံးမြို့အတွက်မှ စတင်၍ ထားဝယ် မြစ်ဝ မော်ဦးအငူစွန်းဖြစ်သော သိန္ဓုသေလ(ရှင်မော်)တောင် ခြေအထိ ကားလမ်းသည် ချောတစ်လှည့်၊ ကြမ်းတစ်လှည့်

ဖြစ်နေ၏။ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးအစိုးရအဖွဲ့က ကျောက် သားခင်း ကတ္တရာရာလောင်းနေချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်သွားသော ကြောင့်ပါတည်း။ ကျောက်ဝပ်ပြင်ရွာ၊ ကျောက်နီမော်ရွာ ကြက်လွတ်ရွာတို့ကို ဖြတ်သန်းပြီးကာမှ စေတီတော်တောင် ခြေသို့ ရောက်ပါ၏။

တောင်ခြေတစ်ဝိုက်သည် လမ်းပြင်လုပ်သား၊ ကျောက် ပြား၊ ကြွေပြားခင်း လုပ်သားတို့နှင့် လှုပ်ရှားနေကြသည်နှင့် အမျှ စက်သံ၊ မော်တာသံများ ထွက်ပေါ် ကြားသိနေကြ သည်။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့၏ လက်ယာဘက်၌ ဖြူချထားပြီး ဖြစ် သော တောင်ကြောနံရံ မတ်စောက်စောက်ရှိနေပြီး လက် ဘက်၌ ပင်လယ်ရေပြင်စိမ်းစိမ်းကို မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအင် မြင်နိုင်ကြသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေလောင်းစောင်းနှင့် စေတီ



အတက်လျော့ကား စောင်းတန်းအကြား၌ ဖျက်သိမ်း
နားနေ ဝရံအဆောက်အအုံတစ်ပိုင်း တန်းလန်းရှိ
ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင် ခင်းထားပြီး သံချောင်းများ စုဖွဲ့
ထောင်နေကာ တိုင်လုံးများအဖြစ် ပုံဖော်သွန်းလောင်း
ကြပုံကို မြင်ရ၏။

တောင်ခြေရင်းအရှေ့ဘက် ကမ်းစပ်တစ်နေရာကို
သော်ညှိုးညှိုးလျက် ဒေသသံ သူနာပြုဆရာမက ရှင်းပြပေး
သည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ် ခုနစ်မျိုးအနက်မှ
တစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟူ၏။

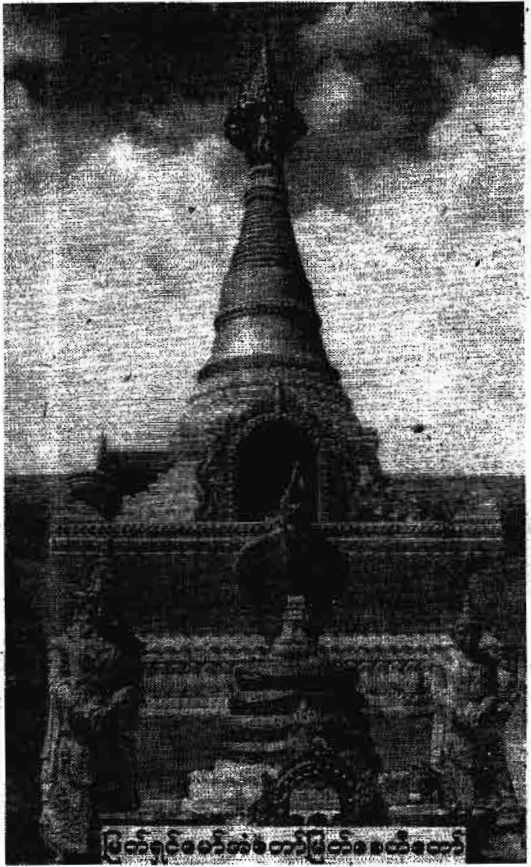
“အဲဒါက သာသနာပြု ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တ ပညိန္ဒ
သတ်ထက် ၁၃၂၃ ခုနှစ်မှာ အောက်ခြေအထိတိုင်အောင်
ဆောက်တန်းများ စီချပြီး ရေတွင်းပုံသဏ္ဌာန်ပြုပြင်ထားတဲ့
ချိုအိုင်ငယ်ပါ။ အိုင်ထဲအထိ ပင်လယ်ရေငန်ဝင်ရောက်
သယ် ဖိရေအကျဟော့ အိုင်ရေက ချိုမြဲ ချိုနေတာပါ။
န”

“အင်း... သဘာဝလွန်ကဲစွာဖြစ်နေတော့ အံ့ဖွယ်တစ်ခု
ကျန်တဲ့ ခြောက်မျိုးကို ပြောပြပါဦးဗျာ”

စာရေးသူ၏ တောင်းဆိုမှုကို ထိုဆရာမက ဆက်၍
ပြောခဲ့ပါသည်။

“ခုတိယတစ်ခုကတော့ ရှင်မော်တောင်ဘုရား ဝတ္ထုက
ပြောရောက်မိ တွေ့ရမယ့် နတ်ရေကန်ပါ။ နတ်ရေကန်မှာ
စိမ်းရေထွက်ရှိပါတယ်။ ဘုရားတောင်ပေါ်အထိ ပိုက်လုံး
သယ်တန်းပြီး ရေပို့ ရေလှောင်၊ ရေသုံးလျက် ရှိပါတယ်။
ဘုရားများလည်း နတ်ရေကန်အနီး ရေချိုးခွင့်ပြုထားလို့
ချိုအိုင်ကြတယ်။ ဒါမေမယ် အမျိုးသမီးများ ရေချိုးကြတဲ့
အဲဒါ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က ချိုးရေအစက်အပေါက်တစ်ခုတလေ
နဲ့ နတ်ရေကန်ထဲ မကျရောက်အောင် ထိန်းသိမ်းကြရမယ်။
အော်တဆ ချိုးရေတစ်စက်တစ်ပေါက်မျှ ကျရောက်သွား
င် နတ်ရေကန်ထဲက စိမ်းရေပေါက်ပိတ်ပြီး ကန်ရေ
ဆောက်သွားတတ်ပါတယ်။

ဗာတိယ ထူးခြားချက်က “ပေါင်မုန့်လုံး စေတီငယ်”
ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေးအခါက သီလရှင်ကြီး ဖွားစီနက်ဟာ ဘုရား
ဆောင်ပေါ်မှာ (၁၀)နှစ်တိုင်တိုင် အလှူခံရငွေများကို စု
ဆောင်းပြီး စေတီငယ် နှစ်ဆူတည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ပထမ
ဆူက ကမ်းစပ်ရှိ ဖားပုံသဏ္ဌာန်ကျောက်တုံးကြီးပေါ်က
ဆောက်ဖူးစေတီ၊ ဒုတိယတစ်ဆူက ရှင်မော်တောင်
ဆောက်ဖျက်ပြီး ၁၅တောင်အကွာ၊ ရေခြားပြီး သီသန့်တည်
ဆဲ ပေါင်မုန့်သဏ္ဌာန် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်က “ပေါင်မုန့်



မြင်းရှင်စေတီအစစ်တစ်မြင်းစေတီ

လုံးစေတီ” ပါ။ ပင်လယ်ထဲက ဖိရေအမြင့်ဆုံး တက်လာချိန်
မှာ ကျောက်တုံးကြီးထိပ်များ စေတီငယ်အောက်ခြေများအထိ
လုံးဝ ရေမရောက်လာဘဲ ဒယ်အိုးပုံသဏ္ဌာန် ဝန်းရံနေခြင်း
ဟာ ပေါင်မုန့်လုံးစေတီငယ်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျိုက္ခမီရေလယ်ဘုရားရဲ့
တန်ခိုးတော်မျိုးပေါ့နော်”

စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် စောင်းတန်းတစ်
လျှောက် တက်လာကြရင်း ပင်လယ်လေညင်းကို တစ်ဝ
တပြဲ ရှုသွင်းခွင့် ရရှိကြ၏။

“ကျန်တဲ့ ထူးခြားချက်တွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်မှာ
ရှိတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“တစ်ခုက လင်းလွန်းပင် တည်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ တောင်ကမူ
ပါ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ မွေတော်ဓာတ်တစ်ဆူက အဲဒီ လင်းလွန်းပင်
ထင်ရှားရှိစဉ် သစ်ပင်ခွကြားမှာ ကိန်းဝပ်တော်မူခဲ့ဖူးပါတယ်။
ဝိနဟန်အောင်ဘုရားသိမ်အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ အဲဒီ
တောင်ကမူပေါ်ကို ဖြတ်သန်းသွားလာသူတွေဟာ မူးခြေခြင်း
အော့အန်ခြင်း၊ အကြောဆွဲခြင်းနဲ့ စကားမေးမရခြင်းတွေ



ဒီနုပေန်အောင်ဘုရား



မြတ်ရင်မော် မောင်တော်ဦး စေတီတော်

ဖြစ်လာတတ်လို့ အန္တရာယ်ကာကွယ်တဲ့ သဘောနဲ့ တောင်ကမူပေါ် မတက်ကြဖို့ ပညာပေးခြင်း ဟန်တာခြင်း ပြထားပါတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ လက်ယာအောက် အံတော်မြတ် မွေတော်ဓာတ်ကိန်းဝပ်ရာ ဌာပနာတိုက်အပေါ်ထပ်ရှိ ရင်ပြင်တော်ပါပဲ။ အဲဒီ ရင်ပြင်တော်အဝန်းအဝိုင်းနေရာမှာ အမျိုးသမီးများ တက်ရောက်မိရင်၊ ဝင်ရပ်မိရင်၊ ပင်လယ်ပြင်က လေပြင်းတိုက်ခတ်ခြင်း၊ ရေလှိုင်းပြင်းထန်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ် ကြုံတွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အန္တရာယ် မကြုံတွေ့စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး အမျိုးသမီးများ မတက်ရ၊ မဝင်ရလို့ သတိပေး စာတန်းများ ရေးသားထားခဲ့ရတာပါ။

“အေး၊ လင်းလွန်းပင်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ တောင်ကို သမ္မာဧဝတေ စောင့်ရှောက်ရမှာက အသေအချာပဲကွဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတောင်ကို နတ်တောင်လို့ မခေါ်ဘဲ သိုက်နန်းတောင်လို့ အမည်ပေါက်လာတာက ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေ ကြောက်နေအောင်၊ တလွဲ ပ.သမိအောင် ခြောက်လှန့်ထားသလိုဖြစ်မနေဘူးလား။”

“ဖေဖေ . . . ရှင်မော်တောင်စေတီတော်ကလည်း ကျိက္ခမီ၊ ရေလယ်စေတီတော်နဲ့ ပိုပြီးတူနေပါလား။ ဒီမှာက

မြေနေရာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းတော့ အမျိုးသမီးကန်တော့ ဆောင်ကို သီးခြားထားဖို့ ခက်တာပေါ့နော်”

သမီးကြီး၏ သုံးသပ်ချက်က သင့်မြတ်လှသည်။ ကျိက္ခမီထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သော အချက်နှစ်ချက်က ပြင်တွေနေရသည်။ စေတီတောင် မြင့်မားသောကြောင့် ထူးသော အပေါ်စီး မြင့်ကွင်းကို ရရှိခြင်းနှင့် စိမ်းလွန်းလှသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးကြောင့် အေးမြသော ခံစားမှု ရှင်ကြည့်မဝခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစု ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ပန်းချမ်း၊ ဆီမီး၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းအသီးသီးကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြသည်။ ရှိပြီး ကန်တော့၍ နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းကြသည်။ စာရေးသူက မက်ဖိုလ်ရကြောင်း အထောက်အပံ့ကို ဖြစ်စေသော ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ကို ရှုရှိုက်မှတ်သားခြင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဆိုခြင်းအမှုတို့ကို ပြုလုပ်မိပါသေးသည်။

ဘုရားတောင်ခြေအောက်ဘက် မော်ဦးစေတီထဲမှ ရွှေသာလျောင်း ရုပ်ပွားတော်ဘက်သို့ ရှေးရှုသော ထကြောင်းအတိုင်း မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဝဲဘက်လမ်းကြားမှ ထကြားသော လေရှူပေါက်တစ်ခုရှိရာသို့ မရောက်ခြင်းမရှိတော့

www.burmeseclassic.com



ဗုဒ္ဓယေဒ္ဓိပွဲတော်အချိန်နှင့် နတ်နဂါးတို့၏ အကြောက်တရား

ယန္တရားစက်နှင့်တကွ စိရင်၍ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်စွာ နတ်နဂါးအပ်သော သာသနာပြုမင်းကြီး အဇာတသတ် နတ်၏ ဗုဒ္ဓတော်တော်တို့ကို ပါဠိပုတ္တမု သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးသည် အရှင်မဟာကဿပ ရဟန္တာထေရ် နတ်၏ ဗျာဓိတ်စကားတော်နှင့်အညီ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လေ သည်။

မောရိယမင်းဆက်၊ စန္ဒဂုတ် မဟာရာဇာ၏ ပြေး၊ သောကမင်းဆက်တော် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် အရှင်ဇောလိပုတ္တတိဿ မဟာဒိဏ္ဍာဝေ သံယာဉ္ဇီးစီး ဇောမထေရ်ကြီးအား ပင့်ဖိတ်ကာ ရှာဖွေဟော၍ ဓာတ်တော် နတ် မဟာပြာသာဒ်အတွင်းမှ ရွှေစင်္ကြံ မြင်းရုပ်ကို သောဗ္ဗင်္ဂ နတ် ဝမ်းခေါင်း၌ ကိန်းဝပ်သော ဝဇီရစိန်အလား ထင်မှတ် နတ် ဓာတ်တော်စင်္ကြံကို ထုတ်ယူ ပူဇော်ခဲ့လေသည်။ ထိုမင်းကြီး၏ ငယ်နာမည်မှာ “အသောကဝရဓန” ဖြစ် သည်။ ဤသို့ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရသော အိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝ၌ ဤသို့ဖြင့် အကြောင်းပြုကာ “စလ္လသောက”ဟု

အမည်ရခဲ့၏။ ထို့နောက် ညီနောင် (၉၉)ယောက်ကို သတ် ဖြတ်ပြီးလျှင် ပါဠိပုတ်(မောရိယ) ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ ၏။ ဘုရင်ဖြစ်ပြီး စနစ်အကြာတွင် ကလိဂ်တိုင်းကို စစ်ပြု သောအခါ စစ်ပြေပြင်အမှီပြုကြောင့် သံဝေဂထင်ခဲ့လျက် စစ်လက်နက်တို့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် နိဂြောဓ သာမဏေ၏ အပ္ပမာဒဝက်ဆုံးအောင် တရားတော်ကို နာယူ မိသောအခါ စလ္လသောကမင်းသည် သံရဏဝံသုံးပါးနှင့် တကွ ဂရုဓမ္မ ပဉ္စသီလ၌ တည်လေသည်။ မင်းကြီးလည်း သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပြည့်ပြီးလာသဖြင့် အာသော က ရာမကျောင်းကို ဆောက်လုပ်၍ ဆွမ်းဝတ်နှင့်တကွ ရဟန္တာပြတ် ခြောက်သောင်းတို့အား လှူဒါန်းခဲ့၏။ ဤအခါ မှစ၍ “သီရိဓမ္မာသောကမင်း”ဟု ပြည်သူတို့ကြားတွင် အမည်ထင်ပေါ်ခဲ့၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းသည် သာရိဂိုက ဓာတ်မွေတော် တို့ကို ခွဲဝေလျက် ဇမ္ဗူဒီပကျွန်းအလုံး၌ ထာဝရ ကိုးကွယ် နိုင်စေရန် ဩဇ္ဈိင် (၈၄၀၀၀)သို့ အသပြာငွေ ၉၆ ကုဋေ အပ်နှံလျက် အမတ်တို့အား စေတီတည်စေခဲ့၏။ တစ်မြို့ တစ်ဌာနလျှင် စေတီတစ်ဆူ၊ ကျောင်းတိုက်တစ်ဆောင်၊ ရေကန်တစ်ခုစီ တည်ထားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာ



ဦးနေမိန္ဒ
(ဦးပိမ္မရိယ ဆရာတော်ကြီး)
ကျောက်ဆီလီကျောင်း

ဖောဓိစေတီတော်၊ ဣသိပတန ဝိဂါထိန ဓမ္မေဓ စေတီတော် တို့သည် ထိုစေတီပမာဏတွင် စာရင်းအဝင်အပါဖြစ်လေ၏။ သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၆ နှစ်တွင် တတိယသင်္ဂါယနာ တင်ခဲ့လေ၏။

ပါဠိပုဂံပြည်တော်၊ ဂါမိဗြဟ္မာနီး ပြေပြစ်ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ ဓာတ်တော်အချို့ကို ရတနာအထူးထူးတို့ဖြင့် အများအပြား တန်ဆာဆင်လျက် မဟာစေတီတစ်ဆူ တည်ထားလေသည်။ စေတီတော်၌ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်တိုင်အောင် ကြီးကျယ်သော ဗုဒ္ဓဓယန္တိပူတော်ကျင်းပ၍ ပူဇော်ခဲ့လေ၏။ ယင်းပွဲတော်သို့ ပြည်သူပြည်သား လူပုဂံသတ်၊ ရဟန်းသံဃာပုဂံသတ်နှင့်တကွ နတ်နဂါး၊ သိကြားမြဟ္မာ ပုဂံသတ်တို့လည်း လာရောက်ပူးပေါင်း ပူဇော်ခဲ့ကြလေ၏။

ဘောဂဝတီ နတ်နဂါးမင်းကြီးလည်း အထက်တစ်ယူဇနာ၊ အောက် တစ်ယူဇနာ၊ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး၌ အာဏာစက်ရှိသော ဝဗ္ဗမိဂကျွန်းသခင် သီရိဓမ္မသောက

မင်းကြီးအား ကြောက်ရွံ့လှသောကြောင့် ထိုပွဲတော်သို့ တက်ရောက် ပူဇော်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် နဂါးပြည်၌ ကိုးကွယ်ထားရှိပြီးဖြစ်သော လက်ယာ အောက်အံတော်ကို မလွှဲအပ်နိုင်၍ လုံခြုံစိတ်ချစေရန် အစီအမံပြုကာ နတ်နဂါးမင်းကြီးသည် သူ၏ တူတော် နတ်နဂါးစစ်သူကြီး “ဝသုလ ဇေတိအား တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ဝသုလ ဇေတိသည် ဘောဂဝတီ နတ်နဂါးပြည်မှ သီဟိုဠ်ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ရဟန္တာအရင်မြတ်တို့ထံ ချဉ်းကပ်လျက် နတ်နဂါးမင်းကြီး၏ အစီအမံကို ခွင့်ပြုတော်မူရန် တင်လျှောက်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။ ရဟန္တာအရင်မြတ်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ရရှိလျှင် ဝသုလဇေတိသည် အံတော်မြတ်နှင့်တကွ ပတ္တမြားစီ ရွှေကြွက်ကို နတ်နဂါးပြည်မှ ပင့်ဆောင်၍ ဗမာပြည်၊ တနင်္သာရီကမ်းခြေအေး၊ သိန္ဓုသေလ(ရှင်ဆင်)တောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ယင်းတောင်ပေါ်ရှိ လင်းထွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်ခွဆုံအကြား၌ လုံခြုံစွာ မြှုပ်နှံထားရှိလျက် လျှို့ဝှက် သိုသိပ်စွာ ကိုးကွယ်ပူဇော်နေခဲ့လေ၏။

ပါဠိပုဂံပြည်မှ ရဟန္တာအရင် မောဂ္ဂလိပုတ္တတိယ မထေရ်မြတ်၏ သာသနာပြုကိုယ်စားလှယ် မဟာဗုဒ္ဓဓန္ဒဝုဗ္ဗဗန္ဓု ရဟန္တာညီနောင်နှစ်ပါးသည် တနင်္သာရီကမ်းခြေအေးသို့ ဈာန်အာဘိညာဉ်ဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးအတိုင်း ကြွတော်မူလာသည်။ သိန္ဓုသေလတောင်ထိပ် လင်းထွန်းပင်ကြီးရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် ကွန့်မြူးနေသော ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အံတော်မြတ်ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ရဟန္တာညီနောင်သည် ဤနေရာ၌ သာသနာထွန်းလင်းအံ့ဟု မြင်သိ၍ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခဲ့ကြ၏။

သုဝဏ္ဏဘူမိနိုင်ငံနှင့် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်း မြို့ဟောင်းများ

သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရှင်များ၏ ခေတ်ကာလပိုင်းခြားမှုသည် မတူညီ၊ ခြားနားကြသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်တက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်းနှင့် အာဖရိက ပညာကျောင်းမှ ဒေါက်တာ အယ်လီဇဘက်မိုး၏ ပိုင်းခြားမှုကာလ ငါးရာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

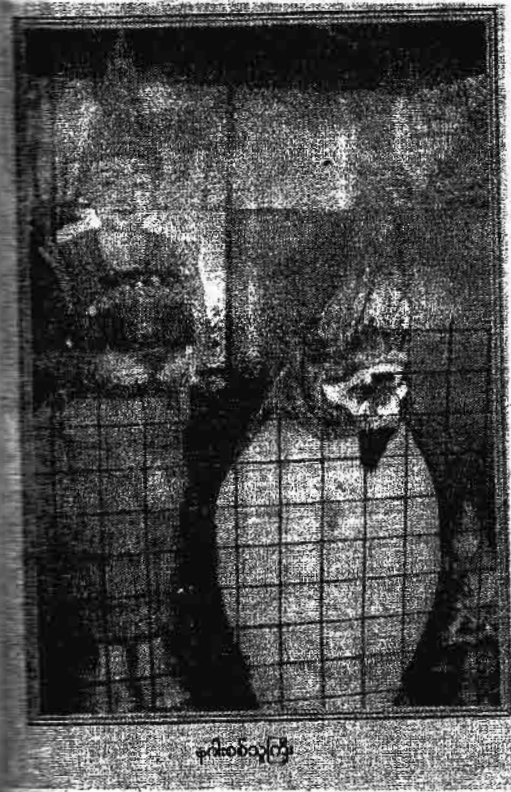
မုဆိုးတံငါခေတ် ၇၀၀၀၀၀ မှ ၄၀၀၀ ဘီစီ

ကျောက်ခေတ်သစ် ၃၅၀၀-၂၀၀၀ မှ ၃၀၀ ဘီစီ

ကြေးခေတ်(ချင်းတွင်း) ၁၅၀၀ မှ ၇၀၀ ဘီစီ

ကြေး၊ သံခေတ်(စမ့်) ၇၀၀ ဘီစီမှ ၄၀၀ အေဒီ

ပျူနှင့် မွန်ခေတ် ၂၀၀ ဘီစီမှ ၉၀၀ အေဒီ



နဂါးခပ်လှကြီး



တောင်ပိုင်ဘုရားကြီး

ကျောက်ခေတ်သစ် (အကြီးသမိုင်းခေတ်) လက်နက်
 နှစ်ကို ထားဝယ်ခရိုင်နှင့် ဗြိတိသျှခရိုင်အတွင်း၌ တွေ့ရှိ သိမ်း
 ဆည်းပြီးဖြစ်သည်။ လက်နက်အများစုမှာ မြေပေါ်တွေ့
 အထောက်အထားများဖြစ်၏။ ကျောက်အင်း (သာကရမြို့
 သောင်း ထားဝယ်)၊ ကျောက်ပန်းချီ (အောက်ကွင်းကျေးရွာ၊
 သနသာရီမြို့)၊ ကျောက်နံရံပန်းချီ (ရေကန်အော်ကျေးရွာ၊
 ကျွန်းပျဉ်းနယ်) ဟူသော အထောက်အထားများသည် အထူး
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ယင်းပန်းချီများအပါအဝင်
 ကျောက်ခေတ် သစ်လက်နက်များကို လေ့လာခဲ့ကြသော
 ဩစထရီးယားနိုင်ငံမှ ကာလသတ်မှတ်ချက်မှာ ဘီစီ ၂၀၀၀
 ခန့်ခန့်သောနှစ်ပေါင်း ၄၀၀၀) ဟုဆိုကြသည်။ ဘီစီ ၂၀၀၀
 သက်ကာလကတည်းက တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးသည်
 သူနေထိုင်ရာဒေသဖြစ်နေခဲ့ပြီဟု ဆိုလိုခြင်းပင်။

တနင်္သာရီနယ်၊ သာရတွင်ဒေသရှိ ကြေးလက်နက်
 သတ္တုတို့မှအပ ကြေးခေတ်၏ တခြားအထောက်အထားတို့
 မတွေ့ရှိသေးချေ။

အောက်မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှေးအကျဆုံး နေထိုင်သူများ
 ဖြစ် လူပည်းမျိုး (နီဂရက်တို့) ကို ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသည်။

ဘီစီ ၂၀၀၀ ခန့်တွင် လူဝါမျိုး (မွန်ဂိုလွိုက်) နှင့် လူညိုမျိုး
 (သြစတြိုလွိုက်) တို့ ဝင်ရောက် လွှမ်းမိုးကြောင်း အဆိုပြုကြ
 သည်။ လူညိုမျိုးတွင် အရှေ့တောင်အာရှ ကုန်းတွင်းနေ
 အမျိုးကို သြစတြိုအေရှတစ်ဟု လည်းကောင်း၊ ကျွန်းပေါ်နေ
 အမျိုးကို သြစတြိုနေရှန်းဟု လည်းကောင်း အမည်တပ်ထား
 ကြ၏။ ကုန်းတွင်းနေအမျိုးတွင် မွန်၊ ပလောင်၊ ဝ၊ ရယန်တို့
 သည် ပါဝင်၍ ထင်ရှားလာကြ၏။

မွန်လူမျိုးတို့၏ မူလ ဒေသသည် မဲနမ်မြစ်ဝှမ်းဖြစ်ပြီး
 ဘီစီ (၂)ရာစုခန့်တွင် အောက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရက္ခ (ကျွန်းပေါ်
 နေ နီဂရက်တို့) များအား နှိမ်နင်း၍ အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့
 ဟန်ရှိပါသည်။

ရှေးဟောင်း ဆီးရီးယန်း ကျွန်းဂန်များတွင် အိုဟဟု
 လည်းကောင်း၊ လက်တင်စာပေများ၌ ခရိုင်ဆီဟု လည်း
 ကောင်း၊ အိန္ဒိယစာပေများတွင် သုဝဏ္ဏဘူမိဟု လည်း
 ကောင်း၊ ရှေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသော နယ်မြေဒေသသည်
 မြန်မာနိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်းဒေသ၌ တည်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်း
 ယူဆခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပါဠိစာပေလာ သုဝဏ္ဏဘူမိ
 သက္ကတဘာသာကျမ်းဂန်လာ သုဝဏ္ဏကုဋ္ဌသည် လောက်



မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း တည်ရှိကြောင်းကို ပြင်သစ် ရှေးဟောင်း သုတေသီ ရော့ချ်စေးဒီးကဲ့သို့သော ပညာရှင်တို့က တင်ပြ ရေးသားခဲ့ဖူးလေသည်။

မွန်မြန်မာရာဇဝင်တို့က မွန်လူမျိုးများသည် ဘီစီ ၁၇ ရာစုနှစ်အတွင်းတွင် သုဝဏ္ဏဘူမိနိုင်ငံကို ထူထောင်ခဲ့ကြ ကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် သက္ကတစာပေ များ ဖော်ပြချက်အရ သုဝဏ္ဏဘူမိဒေသသည် ခဲရစ်မပေါ်မီ နှစ်တစ်ထောင်ကျော်ကပင် ထူထောင်တည်ရှိနေပြီဟု ရည် ညွှန်းသတ်မှတ်ရာရောက်ပေသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးအတွင်း ရှေးမြို့ဟောင်းများစွာ တည်ရှိခဲ့ပုံကို ဒေသမှတ်တမ်းများအရ တွေ့နိုင်ကြသည်။ ကောင်းကင်ဓာတ်ပုံလေ့လာချက်များအရလည်း ထားဝယ် ခရိုင်အတွင်း၌ သာဂုရမြို့ဟောင်း၊ မုတ္တီးမြို့ဟောင်း၊ ဝေဒီမြို့ ဟောင်းနှင့် ဆင်ဆိပ်မြို့ဟောင်း၊ မြိတ်ခရိုင်အတွင်း၌ တနင်္သာ ရီမြို့ဟောင်း၊ တုံးပျောမြို့ဟောင်းနှင့် မော်တန်းမြို့ဟောင်းဟု ၍ စုစုပေါင်း (၇)မြို့ရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ဒေသမှတ်တမ်းများအရဆိုလျှင် အောင်သာဝတီမြို့

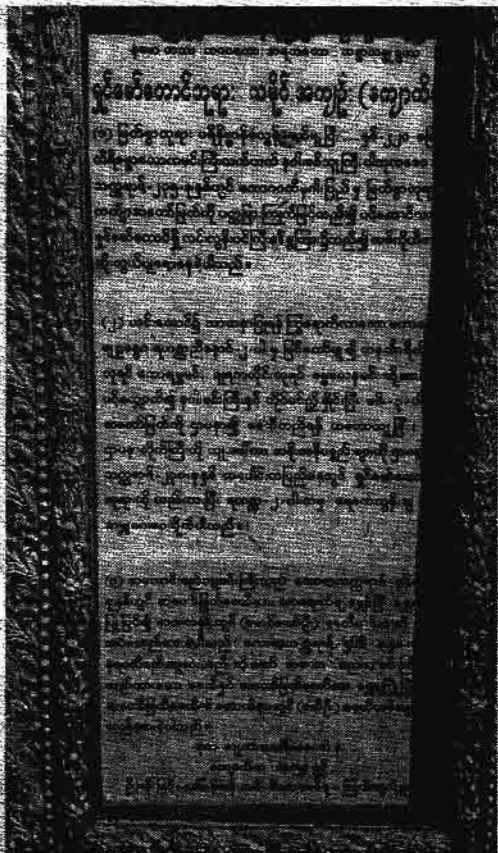
(ယခု ကလိန်အောင်ရွာ)ကို သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၇ခုနှစ် တွင် တည်ထောင်ခဲ့ကြ၍ ကနက်သီရိမြို့(ယခု ကနက်သီရိ ရွာ)ကို သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၃၈ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့ ကြ၏။ အောင်သာဝတီမြို့ ၌ နရုတိမင်း(ဗျာဓိတ်ရသော ခုရက နတ်သားဘဝမှ စုတိလာသူ၊ သာသနာနှစ် ၁၄၉ ခု) စိုးစံ၍ ဓမ္မသေနမင်း(သာသနာနှစ် ၁၉၈ ခု) ဆက်ခံခဲ့သည် ဟု ဆို၏။ ကနက်သီရိမြို့၌ ကောရမ္မမင်း အောင်သာဝတီ မြို့၌ ဓမ္မသေနမင်းတို့ ခေတ်ပြိုင်အုပ်စိုးခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိ ပါသည်။

ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့ ခေတ်ပြိုင် စိုးစံနေချိန် သာသနာ သက္ကရာဇ် ၂၃၇နှစ်တွင် သာသနာပြု ကိုယ်စားလှယ် ရဟန္တာ နှစ်ပါးဖြစ်သော မဟာဗန္ဓုဝ၊ ဣန္ဒဗန္ဓုဝတို့သည် တနင်္သာရီ ဒေသသို့ ကြွရောက်လာတော်မူကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ခရစ် သက္ကရာဇ်အားဖြင့် ဘီစီ ၃၀၈ ခုနှစ်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

ထုမင်း၊ နဂါးမင်းတို့၏ ဗုဒ္ဓအံတော်ဓာတ် မြတ်စေတီတော်

ရဟန္တာညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် ကောရမ္မမင်းထံ ခုနစ် ရက်တိတိ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ မင်းနှင့်တကွ မုဏ္ဍမတ်ပြည်သူ များအား တရားရေအေးတိုက်ကျွေးကာ သရဏဝံသီလကို ဆောက်တည်စေတော်မူကြသည်။ ကောရမ္မမင်းလည်း သမ္မိ ပြည်ပြီးလျှင် မိမိနေပြည် တနင်္သာရီတိုင်း၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူပါရန် ရွှေကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ပါမည်အကြောင်း တင်လျှောက်လေသည်။ အရှင်မြတ်တို့က လက်မခံဘဲ ရှင်မော်တောင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ အံတော် ဓာတ်မြတ်တစ်စရာကို နဂါးစစ်သူကြီးမှ ဝှက်ထားကိုးကွယ်နေ ကြောင်း၊ စေတီတော်တည်၍ အများပြည်သူ ကိုးကွယ်စေ ခြင်းငှာ သာသနာပြုစင်ကြောင်း အကြံပေးတော်မူကြ၏။

ရဟန္တာညီနောင်နှစ်ပါးသည် ခုရကတိုင်း၊ အောင်သာ ဝတီမြို့၊ ဓမ္မသေနမင်းကြီးထံ ခုနစ်ရက် ဆွမ်းခံကြွတော်မူ ပြန်သည်။ မင်းကြီးနှင့်တကွ မုဏ္ဍမတ်ပြည်သူတို့အားလည်း တရားရေအေးတိုက်ကျွေးကာ သရဏဝံသီလ၌ တည်တော် မူပြန်သည်။ တနင်္သာရီတိုင်း မင်းကြီးနည်းတူ ခုရကတိုင်း မင်းကြီးလည်း ပင့်လျှောက်ပြန်ရာ ရဟန္တာညီနောင်တို့လည်း ရှေးနည်းတူပင် စေတီတော်(အံတော်)မြတ်တည်ရန် အကြံ ပေးတော်မူကြပြန်သည်။ မင်းကြီးနှစ်ပါးတို့လည်း အကြံပေး တော်မူချက်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးကြ၍ အချင်းချင်းဆက်သွယ် ညှိနှိုင်းကာ သဘောတူကြသဖြင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ထံ





ထာရောက်ပေးတွေ့ တောင်းပန်ကြလေသည်။

အရှင်မြတ်နှစ်ပါးတို့လည်း အံတော်မြတ်ရှိရာသို့ ဆွမ်း
ဆီမီး ရေချမ်း၊ နတ်ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ရန် လာရောက်သော
နှစ်စစ်သူကြီးအား မင်းကြီးနှစ်ပါးတို့၏ စေတီတည်ထား
တို့ကွယ်ရန် ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟပြောကြား အသိပေးတော်မူကြ
၏။ အံတော်မြတ်ကို ဌာပနာ၍ စေတီတည်ထားကာ ကိုး
ကွယ် ပူဇော်လိုခြင်းဆန္ဒ စကားကို ကြားသိရလျှင် လွန်စွာ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသဖြင့် သဘောတူ လက်ခံခဲ့၏။ ထို့
နောက် နဂါးမင်းကြီး ကြွရောက်လျက် ဤသို့ တင်လျှောက်
လေ၏။

“တပည့်တော်သည် အံတော်မြတ်သွင်းနံရန် ဌာပနာ
တော်မူရာကို နဂါးပရိသတ်အင်အားဖြင့် တူးဖော်စေပါမည်။
အထူး ၁၈ တောင်၊ အနံ ၁၂၉ တောင်၊ အနက် အတောင်
၂၀ ရှိသော ကျောက်နံရံကို ရွှေမြရတနာတို့ဖြင့် မွမ်းမံစေ
ပါမည်။ သာသနာတော်နှစ် ၂၃၈ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင်
ပြီးစီးပြည့်စုံစေပါမည်။ တပည့်တော်နှင့်တကွ နဂါးမင်းကြီး
သည် တပေါင်းလပြည့်နေ့ နေထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
သတိတည်ထားရန် ဤနေရာသို့ အရောက်လာပါမည် အရှင်
ဘုရား”

ရဟန္တာညီနောင်နှစ်ပါး၏ ဆက်သွယ်စဉ်ပေးပို့ကြောင့်
လူမင်းနှစ်ပါးနှင့် နဂါးမင်းတို့အားလုံးသည် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး
ချစ်ခင်ညီညွတ်ကြပြီး ဓမ္မအာဆွေတော်များ ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။ ဓမ္မသေနမင်းနှင့် ကောရမ္မမင်းတို့လည်း နဂါးမင်း
ချီးချက်ထားသော နေရက်အမီ ရှင်မော်တောင်ထိပ်သို့
လာရောက်ကြရန် ကတိပြုလျက် နေပြည်တော်အသီးသီးသို့
ပြန်ကြလေသည်။

ဇုရကတိုင်းမင်းကြီးနှင့် တနင်္သာရီတိုင်းမင်းကြီးတို့သည်
မိမိတို့၏ စစ်အင်္ဂါလေးပါး စသော အဆောင်အယောင်
အခမ်းအနားတို့ဖြင့် ကြည်းလမ်း၊ ရေလမ်း စခန်းဖွင့်၍
နှစ်လမ်း နှစ်ဌာနအတိုင်း ကြွချီလာကြ၏။ ရှင်မော်တောင်၊
အံတော်မြတ်ကိုးကွယ်ရာ လင်းလွန်းပင်ဌာနကို မဇ္ဈိန်ပြု၍
စခန်းချလျက်ရှိကြသော နေ့ကား တပေါင်းလဆန်း ၁၃ ရက်
နေ့ဖြစ်လေသည်။ မင်းနှစ်ပါးနှင့်တကွ မှူးမတ်ပြည်သူ
ထောင်သောင်းမကသော လူအပေါင်းသည် ညနေချမ်း နေ
မဝင်မီကာလမှ အစပြုလျက် ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ရွှေတံခွန်၊
ငွေကုက္ကား စသော အထူးထူးသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများဖြင့်
လင်းလွန်းပင်ရှိ အံတော်ဓာတ်မြတ်ကို ကန်တော့ ပူးမြော်
ပူဇော်သမှု ပြုလုပ်နေကြလေ၏။



ရှင်မော်တောင်ဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့



ထိုခဏတွင်ပင် အံတော်ဓာတ်မြတ်သည် ပတ္တမြား ရွှေကြွတ်မှ ထွက်ကြွတော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့ ထန်းပင် နှစ်လျားခန့် မြင့်တက်ကာ၊ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ် ယှက်လျက် ကွန်မြူပြီး ပြာဇိဟာ တန်ခိုးထူးကို ဖွင့်ပြတော် မူ၏။ မင်းနှစ်ပါးနှင့်တကွ မှူးမတ်စိုလ်စု လူထုပရိသတ် အားလုံး မြင်တွေ့အံ့ဩ သောသောရုတ်ရုတ် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှစွာ ဂါဝရ ရိက္ခါ ကြည်ညိုရှိခိုးကြရပေ၏။

ဤတွင် သိန္နကနတ်မင်း၊ ဘုမ္မဒေဝနတ်မင်း၊ သုခ ဒေဝနတ်မင်းဟူသော နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့က တစ်ခဏ မျှ ကိုယ်ယောင်ပြလျက် အံတော်မြတ်အား ဂါဝရပြု ဖူးပြော ကာ သာဓုခေါ်ခြင်း၊ မွေးကြိုင်သော နတ်ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော် ခြင်း ပြုခဲ့ကြပေ၏။

သစ္စာမြိုင်မြိုင်နှင့် ရွှေ စိန် ပတ္တမြား ရတနာအလင်းတိုင်များ

တပေါင်းလပြည့်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်ပြီးချိန်တွင် ထွန်းသစ်စ နေဝန်းနှင့်အတူ နဂါးမင်းကြီးသည် စစ်အင်္ဂါ လေးပါး ခင်းကျင်းလျက် နတ်တူရိယာများကို ချီသာစွာ

တီးမှုတ်၍ ရှင်မော်တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လူမင်း နှစ်ပါးတို့အား တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ရဟန္တာညီနောင် အရှင်မြတ်တို့၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဦးတိုက် ရှိခိုးလေ၏။ နှုတ် ကတ်အတိုင်း တူးဖော်ဖွမ်းမထားသော ဌာပနာတိုက်သို့ လင်း လွန်းပင်ခွဆုံမှ အံတော်ဓာတ်မြတ်ကိုလှမ်းဝပ်ရာ ပတ္တမြားစီ ရွှေကြွတ်တော်ကို ပင့်ဆောင်သွင်းနံခြင်း ပြုလုပ်ကြသည်။

ကောရမ္မမင်းကြီးက ယင်းအပေါ်၌ စိန်စေတီတော် တစ်ဆူအုပ်ပိုး လှူဒါန်းလေ၏။ မေဃသေနမင်းကြီးက ယင်း အပေါ်၌ ငုံအုပ်၍ ရွှေသားစေတီတော်တစ်ဆူကို လှူဒါန်း လေ၏။ ယင်းစေတီတော်ကား မူလ ဉာဏ်တော်တစ်ထွာနှင့် လက်လေးသစ်ရှိပြီး သုံးထပ်အုပ် ရွှေစေတီတော်တည်း။

ကောရမ္မမင်းကြီး ထုလုပ် ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့သော ရွှေပြာသာဒ်၌ ရွှေသား ငါးလက်မပတ်လည်ရှိ တိုင်ကို စိုက် ထူပြီး တင်လှူလေသည်။ နဂါးမင်း ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့သော ရွှေစင်အတိ ထီးရိုးလုံးပတ်အမြင့် ၁၂ တောင်၊ မကိုင့် သဗ္ဗာန် အလွန်အံ့ဖွယ်ကောင်းသော ရတနာနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသော ညောင်ရွက်ပန်းဆိုင်ပန်းသွယ်၊ ဆန်းကြယ်စွာ ပြုပြင်ဝင်းလက် တောက်ပသော အဖိုးမပြတ်နိုင်သော ရတနာထီးဖြူတော်တို့ကို အုပ်ပိုးလှူဒါန်းလေသည်။ တစ်ဖန် နဂါးမင်းကြီး၏ နဝရတ်ကိုးပါး ပန်းဆိုင်၊ တံခွန်ကုက္ကား မူလေးပွားတို့ကို ရွှေပြာသာဒ်၌ တွဲလဲဆွဲထားလေသည်။ ထို့ နောက် ရွှေသားစေတီတော် ဉာဏ်တော် ဂူတောင်၊ ရွှေသား ပစ္စယံထိပ် ဂူတောင် ၅လက်မ၊ ရွှေသား နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် ခြယ်စီဖွမ်းမအပ်သော ၂၅၀၀ ဂူလက်မ ရတနာထီးတော် ကို စိုက်ထူ တင်လှူလေ၏။

လူမင်းတို့၏ ဘေးတော်၊ ဘိုးတော်၊ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့၏ ရွှေကိုယ်လေးရုပ်ပုံတော်၊ မင်း၊ ဖိရာဇနှင့် တကွ အိမ်ရှေ့မင်းကိုယ်လေး ရွှေရုပ်ပုံတော်များ၊ နဂါးမင်း ဗြဟ္မာမင်း၊ သီကြားမင်း၊ ရဟန္တာညီနောင်အရှင်မြတ်နှစ်ပါးတို့ ၏ ရွှေကိုယ်လေးရုပ်ပုံတော်များ၊ ရဟန္တာရုပ်ကိုပုံတို့၏ ရွှေ ကိုယ်လေးရုပ်ပုံတော်များ၊ ရွှေသာသတ္တသတ္တဟ ဌာပနာတို့ လည်း ဌာပနာတိုက်၌ နေရာချထားကြ၏။ ရဟန္တာညီနောင် နှစ်ပါး မင်းသုံးပါးတို့၏ ရွှေရုပ်ပုံတော်ရှေ့၌ သံသေ၊ ပြဒါသေ ပန်းဆိုင်များဖြင့် ပူဇော်ဟန်ထားရှိပြီး ရွှေယောင်တိုင်၊ စိန် ယောင်တိုင်၊ ပတ္တမြား ယောင်တိုင်ကြီးတစ်တိုင်စီ၏ စေတီတည်ထား လှူဒါန်းမှု သက်သေအရာတည်စေလေ သာသနာတော် တည်တံ့နေသရွှေကာလပတ်လုံး ဟိန်ထိန် လင်းစေသောဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ဆုတောင်း သုယူကြသေ



ထိုခဏချင်းမှာပင် ရတနာ ဖယောင်းတိုင် သုံးခုသည်
 ဆစ်ဆစ်စာတီးဝင်သကဲ့သို့ မီးညှို့ခွဲလောင်လျက် အံတော်
 ဆတ်မြတ် ဌာပနာတိုက်တစ်ဝန်းလုံး၌ လင်းလင်းထွန်းပ၍
 ဆုတောင်းပြည့်ကြပေ၏။ အောင်မြင်ကြပေ၏။ ထို့နောက်
 ဌာပနာတိုက်ကို လေယန္တရားစက်၊ ရေယန္တရားစက်တို့ဖြင့်
 နံဆင်းထားရှိ၍ လုံခြုံစွာ ကာကွယ်ကြ၏။ အလျား ၁၈
 ထောင် အနံ ၁၂ တောင်ရှိ ကျောက်ပြားကြီးဖြင့် အံဝင်ခွင်ကျ
 ဆိတ်ကာ အပေါ်ယံလွှာ၌ ကျောက်တုံးအကြီး၊ အလတ်၊
 အငယ်တို့ဖြင့် စီစဉ်ညီညီပြုကာ ကျောက်စေတီတော်တစ်ဆူ
 ချီနေချင်းအပြီး တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့ကြလေသည်။

ယခုအခါ စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့အပါအဝင် ရဟန်း
 နှစ်ဆူ ပရိသတ်များအားလုံး မြင်တွေ့ ဖူးမြော်နေကြရသော
 နှင်းမော်စေတီတော်ကား နေချင်းပြီး စေတီငယ်ပင် ဖြစ်ပေ
 သည်။ ဤသမိုင်းကြောင်းကို အခြေပြုကာ ရှင်မော်အံတော်
 ဆတ်မြတ်စေတီတော်သည် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်
 ချီဆူဖြစ်ပါသည်။

ထားချီးပြည့်စေသား ရှင်မော်အံတော်မြတ်ဘုရား

ပေါက်နေပြည်၊ နရပတိစည်သူ စကြာမင်းလက်ထက်
 သိန်းမင်းသမီးသည် သက်တော် ၃၅ နှစ်အရွယ်ထိ သား
 တစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားသေးချေ။ ကျောဇာသက္ကရာဇ်
 ၁၆၈ ခုတွင် သံဃာအပါးတစ်ရာတို့ကို ပရိက္ခရာရှစ်ပါးစုံ
 ချီးနှိမ့်၍ သီလဆောက်တည်ပြီးလျှင် စေတီတော်၌ သားဆု
 ခံခဲ့ရာ ဓမ္မဇီပရာဇာအမည်တွင်သော သားတော်တစ်ပါး
 ချွန်းကားခဲ့လေသည်။

ကုန်းဘောင်မင်းလက်ထက် မင်းလှသီဟရာဇာဘွဲ့ခံ
 နန်းမင်းကြီး၏ သမီးကြီး ခင်ညီသည် အသက် ၄၆ နှစ်
 နောက်သည်တိုင်အောင် သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ချေ။ ရှင်
 ဆံတောင်ပေါ် ဇရပ်တစ်ခု၌ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သီလ
 ဆောက်တည်ပြီးလျှင် သားဆုကို တောင်းပန်သောအခါ
 ဆောင်းဓားဝယ် ဗိုလ်ဖြစ်လာသော ဇေယျာဥုရ အမည်ရှိ
 သူတို့ မွေးဖွားရရှိခဲ့ဖူးပေ၏။

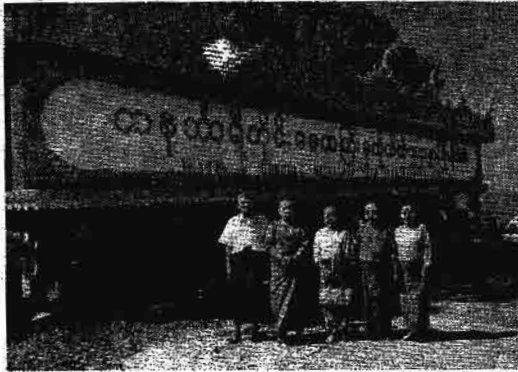
ဖောင်ယာဉ်စကြာဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာတွင်
 ပြည်ရှင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် မာလာယုကျွန်း
 အပြန် ကောဇာ ၄၆၈ ခုနှစ်အတွင်းက ထားဝယ်အဋ္ဌ
 နှင်းဆွယ် ရှင်မော်တောင်သို့ ရောက်ရှိ၍ ဖောင်ယာဉ်
 ဆောင်တစ်ရပ်နားပြီး ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ယိုယွင်းပျက်စီး

နေဆဲ အံတော်မြတ်(ရှင်မော်)စေတီကို ပြုပြင်ပေးခဲ့၏။ ယင်း
 စေတီအထက် မြေတစ်နေရာ၌ ဖောင်တော်ဦးစေတီတစ်ဆူ
 တည်ထားခဲ့သေး၏။ ယင်းစေတီနှစ်ဆူစလုံး၌ ရွှေသင်္ကန်း
 ကပ်လျှစဉ်က ဖောင်ယာဉ်ပါ အလုပ်အကျွေး လူ ၅၀ ကို
 ဘုရားဝေယျာဝစ္စအလုပ်အကျွေးအဖြစ် တစ်ချက်လွှတ် အသိန်
 တော်ထုတ်၍ ခေါင်းလောင်းထိုးကာ လှူဒါန်းခဲ့ပါ၏။ ယင်း
 အလုပ်အကျွေး ၅၀ အခြေချ နေထိုင်ရာ တောင်ခြေရွာကို
 တစ်ချက်လွှတ်ရွာဟု ခေါ်ခဲ့ကြရာမှ ခေါဟာရရွှေလျှာရွာ
 ကြက်လွှတ်ရွာဟု ခေါ်ကြ၏။

တနင်္သာရီမြို့စား စောမံဖြူ၏ ထကြွ ပုန်ကန်မှုကို
 ကောဇာ ၅၆၆ ခုနှစ်တွင် နရပတိစည်သူမင်း(အလောင်းစည်
 သူမင်း၏ မြစ်တော်) တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခဲ့၏။ အပြန်ခရီးတွင်
 ရှင်မော်အဋ္ဌသို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ကမ်းမြေ
 တစ်နေရာ၌ ထောင့်ကွယ်မြို့ဟု သမုတ်၍ ယာယီ စံမြန်းနေ
 ခဲ့၏။ အံတော်မြတ်စေတီနှင့် ဘေးတော်မင်းကြီး၏ ဖောင်
 တော်ဦးစေတီတို့ကို ယိုယွင်းနေသမျှ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့၏။
 အံတော်မြတ်စေတီတော်အောက်နား တစ်နေရာ၌ မော်ဦး
 စေတီငယ်တစ်ဆူတည်ထားခဲ့၏။ ယင်း စေတီသုံးဆူစလုံး၌
 ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ၍ ရွှေချတော်မူခဲ့ပါ၏။

ထားဝယ်ခရိုင်၌ ဇေဝီမြို့ တည်ထောင်အုပ်စိုးခဲ့သော





မင်းသိဟသည်လည်း ကောဇာ ၈၅၀ ခုနှစ်တွင် ယင်းအတွက် သို့ ရောက်ရှိကာ၊ စေတီတော်များအား ဖူးမြော်ခဲ့၏။ နှစ် ပရိစ္ဆေဒကြာရှည်၍ ပျက်စီးပြိုကွဲနေကြသော ယင်းစေတီတော် သုံးဆူတို့ကို ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ရွှေပိန်းချဲ့ဖူးလေ၏။

ယခု ခေတ်သစ်တွင် စေတီသုံးဆူလုံး၌ ထပ်မံမွမ်းမံပြုပြင်၍ ၁၃၀၂ ခုနှစ်က ရွှေထီးတော်သစ်ကို တင်ထူပူဇော်ကာ ထားဝယ်မြို့၊ မြို့တွင်းရပ်၊ ဝိုးကုန်သည်ကြီး ခုဂေါင်+ ဇနီး ဒေါ်မြသိန်းမေ မိသားစုဖြစ်၏။ စက္ခုပါစာ ရသေ့ကြီး၊ ဆရာတော် ဦးပညိန္ဒ၊ ပထမ ရွှေတောင်ဆရာတော်နှင့် ရွှေတောင်ဝိုင်းဝင် သံဃာတော်များ အစရှိသော ပြန်လည်ပြုပြင်ကောင်းမှုရှင် အများအပြားကို စာမျက်နှာ၌ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ပါရစေ။

ဤစာရေးသူ၏ မင်းစေတီတော်မြတ်၌ တောင်ပန်အစ်သော ရှင်ကိုးရှင် ဖူးမြော်ရပါလိုက် ဆန္ဒသည်လည်း ထိုကာလကပင် တစ်လုံးတစ်ဝတ်တည်း နံလင်ပြည့်ဝ ဖူးမြော်ခဲ့ကြသည်သာတည်း။

မုန့် စောနောင်စေ

ကျမ်းကိုး

- ဇိနတ္ထ ပကာသနိကနိဒ္ဒါ (ကျိသလေးထပ် ဆရာတော် ဘုရား)။
- ရှင်မော်သမိုင်း (ဦးပဏ္ဍိတ၊ ဆီးတောကျောင်းဆရာတော်)။
- ထားဝယ်ဘုရားသမိုင်း (ဦးစိန်ယု၊ ဇေယျဝတီဆရာတော်)။
- ထားဝယ် ရာဇဝင်သမိုင်း (ဆရာကြီး ရွှေဝယ်)။
- ထားဝယ် ရှေးယဉ်ကျေးမှုအထောက်အထားများ (ဆရာ ဇော်-စိတ်ပညာ)
- ကြည်နူးရမောက် မြတ်ရှင်မော်ဘုရားသမိုင်း (ဦးစိုးမောင်၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ၊ ကြက်ထွတ်ရွာ)။



၂၀၁၆-ဖေဖော်ဝါရီလအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

သေတ္တာရာ သရာကျော်

ဧကမူကနဦးဟာ စာဖတ်သူများအတွက် အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းထဲတွဲအခါ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က တောင်နှင့် မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို ဘဝအစိတ်အပိုင်း
ထစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပံ့ပိုးမှာဖြစ်ပါတယ်။

“အကျိုးဆောင်ခြင်းဟာ ဧကမူကနဦးမှာ နေထိုင်တဲ့အတွက် ပေးဆပ်ရတဲ့ အဖိုးအခပါပဲ”

(နာသန်အယ်ဒီတာများ)

၂၀၁၆၊ ဖေဖော်ဝါရီလ စန်းပွင့်ရက်များ

၁၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၂၇၊ ၂၈ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၂၊ ၃၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၉ ရက်များ	မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၄၊ ၅၊ ၆၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၂၂၊ ၂၃ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၇၊ ၈၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဇယားအတွင်းရှိ ရက်များမှာ ဆိုင်ရာ စန်းပွင့်ရက်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

စန်သည် မိသားစု၊ သိမ်း၊ နေရာသီများတွင် ခိုပါက အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ပြီးသော ကံ၊ မကာရရာသီများတွင်
တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ တူ၊ ကုန်၊ မေထုန်ရာသီများတွင်ခိုပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ကရကုန်၊
မိန်ရာသီတွင်ခိုပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်၏။ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

ရတနာ

အမြဲရောင်ကျောက်ကို တစ်လလုံး ဆောင်ပါ။ ကောင်းကျိုး လိုရာဆန္ဒပြည့်ပါလိမ့်မည်။

အကြံပြု ယတြာ

ဤတစ်လလုံး အောက်ပါ ယတြာကို လုပ်ဆောင်ပါ။

- စာနုတ်သွေးသမီးတိုင်းသည် မေဠိပန်း (၅)ပွင့်၊ ကံကော်ပန်း (၂)ပွင့်၊ သပြေ (၆)ပွင့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် ပန်းအိုးထိုး၍ ရေအပြည့်ထည့်ကာ လိုရာ ဆုတောင်းပြီး လှူပေးထားပါ။ မိဝိတာပတ် ဝိထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ကိုးရက်ဝင်ပေးပါ။
- စာနုတ်သွေးသမီးတိုင်းသည် သပြေ (၆)ပွင့်၊ ဂွန်ညွန့် (၇)ပွင့်၊ ခန်းညွန့် (၇)ပွင့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုး၌ ထိုး၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော် ဖြတ်ကို သက်စေ့ရွတ်ဆိုပြီး ကိုးရက်တိတိဝင်ပေးပါ။
- အင်္ဂါသားသမီးတိုင်းသည် ခန်း (၇)ပွင့်၊ ရွက်လှ (၄)ပွင့်၊ အုန်း (၁)ပွင့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်ရှိ ဘုရား တွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုး၌ ထိုး၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၁၀၈)ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ထိုးရက်ကျင့်ပွားပါ။



- * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတိုင်းသည် ဇာန်း (၁)ညွန့်၊ မေမြို့ပန်း (၅)ညွန့်၊ ကံကော် (၂)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်၊ ဘုရားတွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုး၌ ထိုး၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို တစ်ထောင်ပြည့် အောင် ကိုးရက်ရွတ်ပွား ပူဇော်ပါ။
- * ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်းသည် ကံကော် (၂)ညွန့်၊ သပြေ (၆)ညွန့်၊ ဂွန် (၃)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုး၌ ထိုး၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။ ယေစက္ကော အသေ ဂါထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ကိုးရက်ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါ။
- * ခံသာကြာသားသမီးတိုင်းသည် ဂွန် (၃)ညွန့်၊ ဇန်း (၇)ညွန့်၊ ရွက်လှ (၄)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်၊ ဘုရားတွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုး၌ ထိုး၍ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။ မေတ္တာသုတ်ကို သက်စေ့ရွတ်ဆို၍ ကိုးရက်ကျင့်ပွားပါ။
- * စနေသားသမီးတိုင်းသည် ရွက်လှ (၄)ညွန့်၊ မေမြို့ (၅)ညွန့်၊ ဇာန်း (၁)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်းကို နေအိမ်၊ ဘုရားတွင် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုး၌ ထိုး၍ လိုရာ ဆုတောင်းပြီး လှူပါ။

အကြံပြုချက်

ဤလတွင် နှစ်ရက်သားသမီးအားလုံး ကံကောင်းရန် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်တံခါးများ ဖွင့်သည့်အခါ အောက်
ဂါထာကို ရွတ်ဆို၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ညင်သာစွာ တံခါးကို ဖွင့်ပါ။

ဂါထာ

ဧဟိ မိတ္တံ

ဧဟိ ခနံ

ဧဟိ လာတံ

ဧဟိ ပိုက်ဆံ

ဧဟိ သုခံ

ဧဟိ ဝေယျသုခ မင်္ဂလံ။

ခေတ္တရာ ဆရာတော်



SUE HTET AUNG

လွန်ကျော်ဦး
အိမ်မက်လိပ်ဖြာ



“အစ်ကို...အိပ်ပျော်နေတုန်း မြွေကြီးတစ်ကောင် အစ်ကိုအိပ်ရာ ဘေးမှာ ခွေနေတာ တွေ့တယ်”

ကျွန်တော် နေီသည် ခင်နှင်း၏ နီရိပ်တကြီးပြောလာသည့် စကားသံ ကို မယုံနိုင်ဖွယ် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် အလိုလို ကြက်သီးမွေး ညင်းထသွားမိသည်။ ကျွန်တော် အိပ် ပျော်နေ၍ မြွေကြီးဝင်ခွေနေသည်ကို ထုံစ ယသိခဲ့။ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြွက် ခြွက် အိပ်ပျော်သွားစဉ် ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်မက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်နေရသည်က ကုန်လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ကိုသာမောင် ဝင်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီး ကွယ်လွန် ခဲ့ပါးခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ပင် ကြာခဲ့ သော်လည်း ယခုလို အိပ်မက်မျိုး တစ်ခါမျှ မပေးဘူးခဲ့။ ယခုမှ ထူးထူး ခြားခြား ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေးနေ သည့်အဖြစ်ကို တွေးမိရင်း အစ်ကိုကြီး အဖြစ်ကို မြင်ယောင်သွားမိသည်။

အစ်ကိုကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည့်အဖြစ်က မယုံနိုင်စရာ။ အစ်ကို ကြီး လယ်ထဲသွားရင်း ချောင်းရိုးလေး ဘေးတွင် မြွေကိုက်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး မြွေကိုက်ခံရကြောင်း သိသိရင်း ဆေးရုံ သို့ ပို့ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မရ တော့ပါ။

အစ်ကိုကြီးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မြွေအဆိပ်ကြောင့် ပြာနှမ်းနေသည်။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုကြီး ပါးစပ်ဖျားဆီမှ “သူခေါ်သွားတာ၊ သူခေါ်သွားတာ” ဟု တိုညင်းစွာ ပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်

ထဲတွင် အသက်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

သို့တိုင် အစ်ကိုကြီး သေအံ့မှူးမှူး နောက်ဆုံးအချိန် ပြောသွားခဲ့သည့် စကားသံက ထူးခြားနေသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး၏ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုထူးကို စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည်။ ကိုထူးက ကျွန်တော်မေးသည်ကို ရုတ်ခြည်းမဖြေ သေးဘဲ ဝိုင်းနေသည်။ စိတ်မကောင်း သည် မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းအစ်ကိုကြီး သေခါနီးပြော သွားတဲ့ စကားက သူ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မြယာကို ပြောတာ ညီလေး”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားမိသည်။ အစ်ကိုကြီးက လူပျိုအရွယ်ရောက်ရှိ သော်လည်း ရွာတွင် ရည်းစားထားရှိခဲ့ သည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မသိခဲ့ခြင်း ပင်။ အစ်ကိုကြီး သေဆုံးခါနီးမှ သိခွင့် ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းအစ်ကိုကြီးက သူ့ဘဝမှာ မြယာတစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘယ်

“သာမောင်က လူ့ဘာမှော သက်တမ်းတိုတိုလေးနဲ့ နေရတာ နှပြောစရာ။ ကောင်းတယ်ကွာ။ အင်း... နောက်ဆုံးတော့ အတိတ်ဘဝ ပင့်ကြွေးလို့ ပြော ရမှာပေါ့မောင်မောင်ရာ။ တကယ် တော့ သူသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မြယာက လူအစစ်မဟုတ်ခဲ့ဘူး”

မိန်းမသားမှ သူနှလုံးသားထဲမှာ မရှိ ဘူး”

“ဒါဆို မြယာကို ကျွန်တော်တွေ ချင်တယ် အစ်ကိုထူး၊ မြယာက ဘယ် ရွာကလဲ”

မြယာ၏ ဖော်ပြချက်ကို ကျွန်တော် မမေးလို မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာရှိ မိန်းကလေးများထဲတွင် မြယာဆိုသည့် နာမည်မရှိ။ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် မြယာ ရှိနိုင်သည့် ရွာကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီလေး...မြယာကို တွေ့ချင် ပေမယ့် တွေ့ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မြယာ ဘယ်ရွာမှာ နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို လည်း တိတိယ ယသိရဘူး။ မင်းအစ်ကို ကြီးနဲ့ မြယာ ချောင်းရိုးလေးဘေးမှာ အမြဲတမ်း ဆုံတွေ့နေကျကွာ။ မင်း အစ်ကိုကြီးကိုတော့ မေးကြည့်တော့ သူနဲ့ မြယာအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူ မှ မပြောဖို့ အစ်ကိုကို ကတိစကား အတန်တန်တောင်းခဲ့လို့ အစ်ကို ရေငုံ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတာ။ ခု မင်းအစ်ကိုကြီး မရှိလို့ အစ်ကို ဖွင့်ပြောရတာ”

ကိုထူးစကားကြောင့် ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးအဖြစ်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စား သွားမိသည်။ အစ်ကိုကြီး သိပ်ချစ်ခဲ့ သည့် မြယာနှင့် ဘဝချင်းဆုံတွေ့ခွင့် မရှိခဲ့သည့်အဖြစ်ပင်။ ခုတော့ ထူးထူး ခြားခြား ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက် အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်မက်နေစဉ် ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေးတွင် ရောက်လာ တတ်သည့် မြွေကြီး။

သည်မြွေကြီးက ကျွန်တော့်ကို အသက်အန္တရာယ်မပေးဘဲ ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ။ ကျွန်တော် မြွေကြီး အဖြစ်ကို တွေးလို့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိ သည်။

“ခင်နှင်း...ဒီတစ်ခါ မြွေကြီးလာ



တာ တွေရင် အစ်ကိုကို နှိပ်ပြီး သတိပေး”

“ကျွန်မ သတိမပေးရဘူး။ အစ်ကို နီးသွားရင် မြွေကြီးက အသက်အန္တရာယ်ပေးမှာ။ မြွေကြီးက အစ်ကိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ။ မြွေကြီး အိမ်အောက်ဆင်းသွားလို့ ကျွန်မ လိုက်ရှာတော့ပျောက်သွားတယ်”

ကျွန်တော့်စနီသည် ခင်နှင်း၏ စကားသံကြောင့် ကျွန်တော် မြွေကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။ ခက်နေသည်က ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို အိပ်မက်မက်နေသည်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြွေကြီးလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မက်နေသည် အိပ်မက်နှင့် မြွေကြီးက ပတ်သက်နေပြီလား။

ကျွန်တော် အတွေးနှင့်အတူ ခြဝန်းအတွင်းသို့ဆင်းပြီး မြွေကြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာနိုင်သည့် နေရာများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်နေသည့်အိမ်က သစ်သားအိမ်ဖြစ်၍ မြွေကြီး ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာနိုင်ဖို့ မလွယ်။

အဲဆို သည်မြွေကြီးက ဘယ်ကလာတာလဲ။ ကျွန်တော် လက်တွေ့မျက်တွေ့ မမြင်ဘူးသေးသည့် မြွေကြီးအဖြစ်ကို တွေးလို့မရအောင်ဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မြွေကြီး ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါခဲ့၍ ဆုံစည်းနေတာလဲ။

ထိုမှစ၍ ကျွန်တော် ညစဉ် ညတိုင်း အိပ်ရာထင်ရမှာ အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။



ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေစဉ် လာတတ်သည့် မြွေကြီး အိမ်ပေါ်သို့ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် တက်လာသည်ကို အဖြေရှာကြည့်ရန် စိတ်စောနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်အတူ တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆောင်ထားပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် မှေးနေမိသည်။

ကျွန်တော် မြွေကြီးအလာကို စောင့်စားရင်း အချိန်မည်မျှကြာမြင့်ခဲ့သည် မသိ။ အလိုလိုငိုက်မြည်းလာ၍ စိတ်အားတင်းပြီး စောင့်စားနေစဉ် ကျွန်တော့်အနားထဲတွင် ထူးခြားစွာ ကြားလိုက်ရသည့် မြွေတွန်သံ၊ မြွေတွန်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော် မြွေကြီးတွေ့မြင်လိုက်ရသည်က ပါးပြင်းကြီးထောင်ပြီး ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည့် မြွေကြီး။

ကျွန်တော် မြွေကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ အော်ဟစ်ရန် ကြိုးစားမိသော်လည်း မရပါ။ ကျွန်တော် ဆွဲအသွားသလို အသံမထွက်နိုင်တော့။ မြွေကြီးကို မင်တက်မိစွာ ကြည့်မိရင်း ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တောရွေးများပြန်နေသည်။

“ညီလေး... အစ်ကိုကြီး လာတာလေ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အနားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသည့် အသံက အစ်ကိုကြီးအသံပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည့် အစ်ကိုကြီးအသံကို အခန်းတစ်ခုလုံး ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ အစ်ကိုကြီးကို မတွေ့ရဘဲ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသည့် မြွေကြီးကိုသာ တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီလေး... ကြောက်နေပြီလား။ မကြောက်ပါနဲ့ ညီလေးရာ။ အစ်ကိုကြီး မြွေကြီးကို သွားတော့မှာလေ။ ညီလေး သိအောင် အစ်ကိုကြီး လာနှုတ်ဆက်တာ”

အစ်ကိုကြီး၏ စကားသံနှင့်အတူ ချောမောလှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်ရင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ မြွေကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး ရုတ်တရက် ရစ်ပတ်လိုက်၍ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြီးအော်လိုက်သံက ဟိန်းသွားလေသည်။



“မင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းဆို အတော်ကို ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ မောင်မောင်... မင်းအစ်ကိုကြီးက မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ သေတာတောင် စိတ်စွဲလမ်းနေတုန်းနဲ့ တူတယ်”

ကိုဘမောင် စကားသံနှင့်အတူ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်သွားမိသည်။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချီးမွမ်း ထိန်းကျောင်းပြီး ကျွန်တော်ပူတေသမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည့်အဖြစ်များက မမေ့နိုင်စရာများပင်။



“သာမောင်က လူတာဝမှာ သက်
တမ်းတိုတိုလေးပဲ နေရတာ နှမြော
ရာ။ ကောင်းတယ်ကွာ။ အင်း...
ချောက်ဆုံးတော့ အတိတ်ဘဝ ဝင့်
ကြွေးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့ မောင်မောင်
ရာ။ တကယ်တော့ သူ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့
မြယာက လူအစစ်မဟုတ်ခဲ့ဘူး”

“ဗျာ...အစ်ကိုကြီးချစ်သူ မြယာ
က...”

“ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတော့
သိပ်အံ့သြသွားပြီလား မောင်မောင်။
မြယာက အမှန်တော့ ရွှေမြယာလိုက်
ကလေး။ မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံ ချစ်
ကြိုက်ပြီး ဘဝချင်း လက်တွဲရအောင်
ဆီသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

ကိုဘမောင် စကားကြားမှ
အစ်ကိုကြီး သေအံ့မှူးမှူးအချိန်တွင်
ကျွန်တော်ကို မှတ်မှတ်ရရ ပြောပြခဲ့
သည့် “သူဆီသွားတာ” ဟူသော စကား

က သူချစ်သူ မြယာကို ဆိုလိုသည့်
အဖြစ်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်
သွားမိသည်။ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီး
အဖြစ်ကို ပြန်တွေ့မိရင်း ဆွေးနွေးစွာ
ခံစားနေမိသည်။

“မင်းအစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကျင်လည်နေကြရတဲ့
လူသားတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဘဝက
ကြမ္မာဝင့်ကြွေးရှိရင် ပေးဆပ်နေကြရ
မှာ။ တရားနဲ့သာ ဖြေလိုက်ပါတော့
မောင်မောင်ရယ်”

ကိုဘမောင် စကားသံနှင့်အတူ
ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးအဖြစ်ကို
စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။
အစ်ကိုကြီး တကယ်ပဲ သူချစ်သူ
မြယာဆီဆောင်ရာနောက်သို့ ဘဝချင်း
ဆုံတွေ့ရန် လိုက်ပါသွားပြီလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ကျွန်တော်အိပ်ရာဘေးတွင်

လာနေတတ်သည့် မြွေကြီးက အစ်ကို
ကြီးလား။

ကျွန်တော် ဝေခွဲဆုံးဖြတ်၍ မရ
နိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့တိုင်
ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေးပြီး အစ်ကို
ကြီး နှုတ်ဆက် ထွက်သွားသည့်
နောက်ညတွင် မှတ်မှတ်ရရ အိပ်ရှေ့
ဘက်ဆီမှ ဖူးစူးရှရှ ကြားလိုက်ရသည့်
မြွေတွန်သံများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုမြွေ
တွန်သံများက အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်
ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းဟူ၍
မှတ်ယူလိုက်မိလေတော့သည်။

လွန်ကျော်ဦး

★ ဘဝတူ အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ★

● အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်လည်အဆင်ပြေစေဖို့၊ ● အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသော (သို့မဟုတ်)
အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားသော ချစ်သူက မိမိတို့ကို အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်စေဖို့၊ ● ချစ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ်
အမြန်ဆုံးပြန်ရဖို့၊ ● ချစ်သူက မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်ခင်စွဲလမ်း သစ္စာရှိနေစေဖို့၊ ● မိမိနဲ့ ချစ်သူကို နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး
အား အမြန်ဆုံး သဘောတူ ကြည်ဖြူ လက်ခံလာစေဖို့၊ ● ချစ်သူနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရဖို့၊ ● ပြည်တွင်းအဝေးမှာ
(သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့၊ ● ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ
သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ချစ်သူ အမြန်ဆုံး ပြန်လာစေဖို့ ၊ (အရေးကြီးဆုံး အမြန်လာဖို့ပါ)
● အိမ်ထောင်ရေးရှုပ်ထွေး ဖောက်ပြန်နေသည့် မကြည်ချင်လောက်အောင် အမြန်ဆုံး မုန်းတီးပြတ်စဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား
အောင် နောက်ကွယ်မှာ ခြေမများစေဖို့၊ ● အမြန်ဆုံး ခြေပြင် အိမ်ပြုစေဖို့ ● မိမိပြောစကား သူ့အပေါ် အောင်မြင်ပြီး သူ့ရှာစွေ
အသွယ် ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းများ မိမိတို့ အဓာန်ပြန်အပ်နိုင်စေဖို့ ● တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်ရတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေ
လာပျော်ရွှင်စေဖို့...

ဆရာမ ဒေါ်မြင့်သူကဦး (အမျိုးသမီးသီးသန့်)

(လက္ခဏာပေဒင် ယဉ္ဇာအစီအရင်)

တိုက် (၄၀)၊ A-2 ၊ ပထမထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ ၄၁-ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုပ်ချုပ်ရေး။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၀ ၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၆၃၆



နဂါးအရိုးပေါ်မှာ ရေးတဲ့စာ

(သို့မဟုတ်)

နိမိတ်ဟော အရေးအသား

ကို အေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရေး-သူ)

မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကိုမြင့်ကိုကိုနဲ့ မကြာတို့အိမ်ကို သွားလည်ပတ်ရင်း၊ သူတို့ရဲ့ လိမ္မော်ပြီး စာတော်လှတဲ့ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် သမီးလေး “နွဲ့သွေးကို” ဟာ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်ကနေ တရုတ်ဘာသာနဲ့ ဘွဲ့ရသွားတာ သိလိုက်ရပါတယ်။ “သမီးတို့ဘာသာရပ်မှာ” ဘယ်စာတွေ သင်ရသတည်း” လို့ စပ်စုကြည့်တော့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း စာအုပ်အချို့ကို နွဲ့သွေးကိုက ဖြေတယ်။

အဲဒီထဲမှာ အရိုး(bone)နဲ့ လိပ်ခွံ (Tortoise shell) တွေပေါ်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ ရှေးဟောင်း တရုတ်စာပေအရေးအသား (Ancient inscription) တွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ မှတ်တမ်း မှတ်ရာတွေ၊ တရုတ်သမိုင်းစာအုပ်တွေမှာ ရှိတဲ့အကြောင်း ဖတ်လိုက်ရတယ်။ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ သူ့စာအုပ်ထဲက စာမျက်နှာအချို့ကို အသင်ပါလာတဲ့ ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ပါတယ်။



နဂါးအရိုးနဲ့ ဖော်စပ်တဲ့ တရုတ်တိုင်းရင်းဆေး

၁၈၉၉ ခုနှစ်မှာ တရုတ်နိုင်ငံ ဘီဂျင်း(ယခင် ပီကင်း) မြို့တော်က ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ဘာသာစကားဖြစ်ပေါ်လာပုံ လေ့လာသူ ပညာရှင် ဝေါဟာရဗေဒဆရာကြီး (Philologist) နဲ့ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာရှင် (Archaeologist) ဖြစ်တဲ့ ဝန်ဂီရုံ (Wang Yirong) ဟာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆေးကုသရင်း တရုတ်ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက်က သူ့အတွက် ဆေး

ဖော်စပ်ပို့ ရေးပေးတဲ့ ဆေးစာမှာ နဂါးအရိုး(dragon bone) ဆိုတာ တစ်ခုပါလာတယ်။ နဂါးအရိုးဆိုတာကတော့ ရှေးတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အရိုးနဲ့ အခွံတွေရဲ့ အပိုင်းအစတွေ ဖြစ်တယ်။



အဲဒီ အရိုးနဲ့ အခွံအပိုင်းအစတွေအပေါ်မှာတော့ သူဟာ ရေးခြစ်ထားတဲ့ ပုံလေးအချို့ကို တွေ့မြင် သတိပြုမိသွားတယ်။ ဒီရေးခြစ်ထားတာလေးတွေဟာ ရှေးခေတ်က အရေးအထားတွေနဲ့ အတော်တူနေတာလည်း သတိထားမိတယ်။ သီချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြလာတော့ စူးစမ်းလိုစိတ်က သူ့ကို အတွေးတွေ ပွားစေခဲ့ပေါ့။

တူးဖော်ရရှိလာတဲ့ မြေအောက်မှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ ဒီတိရစ္ဆာန်အရိုးတွေ၊ အခွံတွေမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလို ဒီနိုင်းပုံတွေ ရှိနေရတာလဲ။ ဒီလို ရေးခြစ်ထားတဲ့ပုံတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေကို ဆောင်နေပါသလဲလို့ ဝန်ရီရဲ့ ထင်တလဲလဲ တွေးနေမိရဲ့။

ဆေးဖက်ဝင် သဘာဝအရွက်၊ အခေါက်၊ အရိုးတွေ ဆောင်းတဲ့ အဲဒီ တိုင်းရင်းဆေးဆိုင်မှာ ပေးပြန်စုံစမ်းတော့ ဒီရှေးဟောင်း သတ္တဝါတွေရဲ့ အရိုးနဲ့ အခွံတွေကို ဟီနန် (Henan)ကနေ ဝယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဝန်ရီရဲ့ သိလိုက်ရတယ်။



အဲဒီနောက် သူဟာ ဒီအပိုင်းအစတွေ ဆိုင်ကို လာသွင်းတဲ့ ကုန်သည်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ယူပြီး အတော်အတန်များတဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ ရှေးကောင်းကောင်းပေးကာ ရေးခြစ်ထားတဲ့ပုံတွေ၊ ဒီဇိုင်းတွေပါတဲ့ တိရစ္ဆာန်အရိုးနဲ့ အခွံတွေ အားလုံးကို သူ သိမ်းကျုံးဝယ်ယူထားလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒါတွေကို အသေအချာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်ပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဝန်ဟာ ကောက်ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာချနိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်။ ဒါတွေဟာ တကယ်မှာတော့ တရုတ်ရှေးဟောင်းအရေးအသား (Ancient Chinese script) ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးပါပဲ။

ဒီတွေ့ရှိမှုဟာ ပညာရှင်တွေအကြားမှာ အလွန်တရာကြီးမားတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ အာရုံစိုက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် နှိုးဆွလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီနောက် သူတို့ဟာ ရေးခြစ်ထားတဲ့ အခွံနဲ့ အရိုးအရေအတွက်အများအပြားကို ဟီနန်ပြည်နယ်၊ အန်ယန်း (Anyang County) စီရင်စုက (Xiao Tun)ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ တွေ့ရှိကြပြန်ပါတယ်။ ဒီရွာဟာ ၁၆၀၀ ဘီစီကနေ ၁၁၀၀ ဘီစီခန့် (circa 1600 to 1100 B.C.)က ရှန်မင်းဆက်ဆောင်စဉ် (The Late Shang Dynasty)ရဲ့ ပြည်နယ်မြို့တော်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

တရုတ်ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေဟာ ဒီလို အကွေ့ရာစာလုံးတွေကို လိပ်ခွံ (Tortoise shell)တွေပေါ်မှာသာ မဟုတ်ဘဲ၊ နွားရိုးနဲ့ သမင်ရဲ့ အရိုးတွေပေါ်မှာလည်း ရေးထိုးခဲ့ကြပါသေးတယ်။ ရှန်မင်းဆက်မှာကတည်းက ဒီလို စာပေအရေးအသား ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုဟာ ပျံ့နှံ့ ထင်ရှားနေပါပြီ။

ဂန္ထီရနည်းသုံးတဲ့ တရုတ်ဘိုးဘွားဘီဘင်များ

အဲဒီအချိန်တုန်းက တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ အလွန်အယှဉ်းကြတယ်။ လူ့လောကမှာရှိတဲ့ အရာအားလုံးကို ကောင်းကင်ဘုံမှာ ရှိတဲ့ နတ်ဘုရားက ကြိုတင် ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ပေးထားတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတို့ဘာတွေပဲလုပ်မယ်ဆိုဆို ပထမဆုံးတော့ သူတို့ရဲ့ နတ်ဘုရားတွေနဲ့ ဝိညာဉ်တွေက ပေးမယ့် အကြံဉာဏ်ကို ပေးကြည့်ရမယ်။ စစ်ပွဲတစ်ခုမှာ သူတို့ အောင်နိုင်မလား၊ ရှုံးနိုင်မလား၊ သူတို့ အမဲလိုက်ဖို့ ခရီးထွက်တဲ့အခါ ထိုက်တိုက်တန်တန် အကျိုးရှိမရှိ၊ ရာသီဥတုကောင်း၊ မကောင်း၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေအမျိုးမျိုးမှာ ကောင်း၊ မလား။



ဆိုးမလားဆိုတာတွေကို သင်္ကေတတွေနဲ့ ပြပြီး ကြိုတင်
ဟောကိန်းထုတ်နိုင်တယ်လို့ သူတို့ ယုံကြည်ထားကြတဲ့
အတိုင်း အဲဒီလို မေးကြည့်နိုင်ဖို့ ဂန္ထိရ ဉာဏ်ဝင်စားမှုတွေ
လုပ်ကြတယ်။

ဘိုးဘွားမိဘတွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကတော့ ခုလိုပဲ ဖြစ်
တယ်။ သူတို့ဟာ ပထမဆုံး ချောပြောင်အောင် ပွတ်တိုက်ပြီး
ပြုပြင်ယူထားတဲ့ လိပ်ခွံပေါ်မှာ အပေါက်ငယ်ကလေး
တစ်ပေါက်ဖောက်လိုက်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီပေါ်မှာ
ခပ်ရိုရိုးအချိုင့်လေးလုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ဟာ
အပေါက် (သို့မဟုတ်) အချိုင့်လေးပေါ်မှာ မီးကို ပျိုးယူ
လိုက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာနဲ့ အခွံဟာ အကြိမ်အနည်း
ငယ်မျှ ဖောက်ခဲနဲ့ ဖောက်ခဲနဲ့ပြည်ကာ ကွဲအက်သွားပြီး
အခွံပေါ်မှာ အက်ကြောင်းတွေ ပေါ်လာတော့တယ်။

အဲဒီနောက် ဘိုးဘွားမိဘတွေဟာ အက်ကြောင်း
တွေရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်မှာ အခြေပြုပြီး ကြိုတင်ဟောကိန်းတွေ
ထုတ်ကြ။ တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် ဆုံးဖြတ်
ချက်တွေ ချကြပါတယ်။ ပြီးနောက်မှာတော့ အဲဒါတွေ
အားလုံးကို လိပ်ခွံ၊ ဒါမှမဟုတ် အရိုးအပိုင်းအစတွေပေါ်မှာ
မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ကြတယ်။ နောက်တစ်မျိုးပြောရ
ရင်တော့ ဒီအရေးအသားတွေဟာ နတ်ဆရာက အတိတ်
ကောက်ပြီး ဟောပြောတာတွေကို ရေးသားထားတဲ့ နိမိတ်
ဟောအရေးအသား(oracle writing)အမျိုးအစား
တစ်ခုပါ။

နတ်ဆရာရဲ့ အတိတ်ကောက် နိမိတ်ဟောများ

ထိုအတူပဲ ဒီအခွံနဲ့ အရိုးတွေကို နတ်ဝင်သည်အဟော
တွေ ရေးမှတ်ဖို့သာမက အဲဒီအချိန်ကာလတွေမှာ ဖြစ်ပျက်
ခဲ့တဲ့ အထင်ကရ ခေတ်အခြေအနေတွေကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့
အတွက်လည်း သုံးပါသေးတယ်။ စစ်သုံးနဲ့ ဘယ်နှယောက်
ဖမ်းဆီးလာတယ်။ အမဲလိုက် ထွက်ရာမှာ ဘာတွေ ရလာ
တယ်။ ရေကြီးခဲ့တဲ့ ရက်စွဲတွေ၊ လက်အောက်ခံ မင်းသား
တွေက ဆက်သလာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေက
ဘာတွေဆိုတာမျိုးတွေကိုလည်း မှတ်သားထားတတ်ကြပါ
တယ်။

**တရုတ်စာပေအရေးအသားရဲ့ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်
ပြောင်းလဲလာပုံ**
ဒီနေ့အထိ ရှေးဟောင်း အရေးအသားတွေ ရှာဖွေ

တွေရှိခဲ့သမျှမှာ အကွရာစာလုံးပေါင်း (၃၅၀၀)လောက် ပါ
ဝင်ပြီး ၁၇၀၀ လောက်ကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ခွဲခြား ဖော်ထုတ်
ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖော်ပြထားတဲ့ အကွရာတွေကနေ တွေ့
မြင် သိရှိရလိုက်တာကတော့ တရုတ်စာပေအရေးအသားရဲ့
အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပုံ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ
ပါ။ အဲဒီ ရှေးခြံဖော်ပြထားတဲ့ အရုပ်(figure)နဲ့ သင်္ကေတ
(sign)တွေဟာ ယနေ့ခေတ် တရုတ်စာလုံးတွေရဲ့ အခြေခံ
တည်ဆောက်ပုံ စိုက်ထူကျစ်လျစ်အချို့တောင် ဆောင်ထား
နည်းပြနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ တရုတ်
အကွရာစာလုံးတွေဟာ အဲဒီ ရှေးကျသုတ်အချိန်က အရုပ်
တွေနဲ့ သင်္ကေတတွေကနေ ဆင်းသက်လာတယ်လို့ ယုံ
ကြည်ရပါတော့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေးဟောင်း အရိုးနဲ့ အခွံတွေပေါ်မှာ
ရေးသားထားတဲ့ အကွရာစာလုံးတွေဟာ ရုပ်ပုံပြ
(pictographic)နဲ့ အရုပ်ပြ(iconic)တွေ ဖြစ်သော်ငြား
လည်း ရှေးဦးကျသုတ် အကြမ်းစားအရုပ်တွေ၊ သင်္ကေတ
တွေအဆင့်ထက်တော့ ကျော်လွန်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့
ရပါတယ်။

ပြည်သံစွဲ ရုပ်ပုံပြ

အဲဒီ အကွရာစာလုံးတွေမှာ တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ ပုရင်
စိုက်ထူကျစ်လျစ်ကို ကိုယ်စားပြု တင်ပြတဲ့ အလုပ်တာဝန်
တွေ ရှိနေခဲ့ပြီး လူတွေကို ရုတ်တရက် ကြည့်ရုံအမြင်နှုန်း
ဘာဆိုတာ ညွှန်းဆိုဖော်ပြနိုင်စွမ်းလည်း ရှိနေပါတယ်။ ဥပမာ
အားဖြင့် စက်ဝိုင်းလေးရဲ့ အလယ်မှာ အစက်ကလေးပါတဲ့
အရုပ်ဟာ အင်္ဂလိပ်လို “နေ”လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ တရုတ်
စကားလုံးအတွက် ရုပ်တည်နေတာပါ။ ဒေါက်ကလေး
နှစ်ခုထောက်ထားသလို အရုပ်ကတော့ အင်္ဂလိပ်လို လူတို့
အနက်ထွက်ပြီး အင်္ဂလိပ်အကွရာ “ဝိုင်” ကို ပြောင်ပြူ
ထောင်ထားတဲ့ တရုတ်စာနဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒီနည်းအတိုင်း
ပဲ လှိုင်းတွန့်လေး သုံးခုထောင်ထားသလို အရုပ်ကတော့
ရေ လွှဲသွားအချွန်လေး သုံးခုထောင်နေတဲ့ပုံကတော့
တောင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး “ဝိုင်”ကို အလယ်က ကန်လျှိုဖြတ်
မျဉ်းတိုလေးနဲ့ အရုပ်ကတော့ သိုးပါ။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး “ဆိုင်”
ရဲ့ အလယ်ကနေ ညာဘက်ကို မျဉ်းတိုလေး အောက်ဆုံး
ဆွဲထားတဲ့ တရုတ်အကွရာနဲ့ တူတဲ့ ရှေးဟောင်းအကွရာ
ကတော့ ပြည်သံစွဲ(onomatopoeic)နဲ့ ရုပ်ပုံပြသဘော
နှစ်ခုလုံး ဆောင်နေပါတယ်။



မြည်သံစွဲအနေနဲ့ အခွံပေါ်ကိုမီးတင်လိုက်တဲ့အခါ
 ဆက်ခန့် မြည်လိုက်သံ ထွက်လာတာကို ခံစားရနိုင်ပြီး
 ခုန်ပြီအနေနဲ့တော့ အခွံပေါ်ကို မီးတိုလိုက်တော့ အက်ကွဲ
 ဆာပုံတွေနဲ့ တူနေပါတယ်။ ရှေးဟောင်းက ရေးခြစ်ထားတဲ့
 အရုပ်စာတွေမှာ ဆင်တူ စာလုံးနှစ်ခုကို အတူတကွ အပြိုင်
 နှုတ်ရေးထားတာမျိုးတွေလည်း ရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။
 ဥပမာ- အင်္ဂလိပ်စာလုံး "ဝိုင်" နှစ်ခုကို ပြောင်းပြန်ထောင်ပြီး
 နှုတ်ရေးထားတဲ့ ယနေ့ခေတ် တရုတ်စာလုံးမျိုးပေါ့။ အဲဒါ
 နောက်က လိုက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အနက်ထွက်ပါတယ်။
 နှစ်ယောက် တစ်ဦးနောက်က တစ်ဦးကပ်ပြီး လျှောက်
 ဆိုက်လာတဲ့ ရုပ်ပုံမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေကို ကာကွယ်တဲ့
 ဆက်နက်လို့ စုပေါင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်ထွက်တဲ့ ယနေ့ခေတ်
 တရုတ်စာလုံးမျိုးကိုလည်း ရှေးဟောင်း အရေးအသားမှာ
 တွေ့ရှိရပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ လေးထောင့်စပ်စပ် ဘောင်
 ဆက်ထားတဲ့အတွင်းမှာ လူရုပ်နေပုံနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ အရုပ်
 နဲ့ ဖော်ပြရေးသားထားလေရဲ့။

အလားတူပဲ၊ ရှေးဟောင်း ရေးခြစ်ချက်တွေမှာ အရုပ်
 စာလုံးတွေကို တစ်ခုထက်ပိုတဲ့ အရေအတွက်နဲ့
 နှုတ်ရေးထားတာတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ အရုပ်နှစ်ခု
 ဆက်ထားတဲ့ စာလုံးတွေမှာ တစ်လုံးက အနက်အဓိပ္ပာယ်
 အတွက်ဖြစ်ပြီး တစ်လုံးက အသံထွက်ကို ပြဆိုပါတယ်။
 အဲဒါနဲ့နဲ့ စကားလုံးအသစ်အသစ်တွေကို ဖန်တီးလာ
 ကြရင် တရုတ်စာလုံးတွေဟာ များပြားသထက် များပြားလာ
 ဆိုတဲ့ တရုတ်စာပေဟာလည်း ပေါ်လာရတော့ ကြွယ်ဝ
 ဆက်လည်း ကြွယ်ဝလာခဲ့ပါတော့တယ်။

အနီးအဖားက ပြောတဲ့ တရုတ်သမိုင်း

အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ လိပ်ခွံနဲ့ အရိုးတွေပေါ်မှာ
 ရေးခြစ်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းအရေးအသားတွေဟာ အချိန်
 ဆက်တစ်ခုရဲ့ လူမှုနိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု
 တွေကို မှတ်တမ်းတင်ပေးထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
 နောက်သမိုင်းရဲ့ ကျေးကျွန် လူ့အဖွဲ့အစည်း (slave society)
 သို့မဟုတ် အဲဒီအချိန်ကာလတွေကို လေ့လာဖို့
 အဓိကရပ်မှတ်ရာလေးတွေဟာ အလွန်အလွန်ကို
 အရေးကြီးတာ တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။

အချိန်နဲ့ လိပ်ခွံတွေပေါ်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ ရှေးဟောင်း
 စာပေရဲ့ အရေးအသားတွေအကြောင်း သိရတာ
 အဓိကရပ်မှန်ကောင်းလွန်းလို့ လက်လှမ်းမီသမျှ ဆက်လက်

ရှာဖွေလေ့လာမိပါတယ်။

တရုတ်ကြေးခေတ်နဲ့ တရုတ်စာပေ

တရုတ်ရဲ့ ပထမဆုံး လက်ရေးမှတ်တမ်းတွေ တွေ့ရှိခဲ့
 ရတာကတော့ ကြေးခေတ် (The Bronze Age) မှာ ဖြစ်ပြီး
 သမိုင်းအရ စစ်ဆေးအတည်ပြုထားတာက ရှန်မင်းဆက်
 (The Shang) (စီ-၁၆၀၀-၁၀၄၆ဘီစီ) အပါအဝင်ဖြစ်ပါ
 တယ်။ ရှန်နဲ့ (Zhou) မင်းဆက်(၁၀၄၆- ၂၅၆ဘီစီ) တွေ
 အတွင်းမှာ ကြေးသွန်း (bronze casting) အနုပညာဟာ
 မြင့်မားစွာ တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ကြေးကို ကောင်းစွာ
 သွန်းလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပြီး၊ ကြွယ်ဝစွာ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့
 ကြေးပစ္စည်းတွေမှာ ဟင်းချက်အိုးနဲ့ အသုံးအဆောင်အိုးခွက်
 တွေ၊ ခေါင်းလောင်းတွေ၊ ဗုံတွေနဲ့ လက်နက်ကိရိယာ
 (weapons) တွေ ပါဝင်ကြတယ်။ ပုံမှာ ပြထားတဲ့ ပစ္စည်း
 တွေကတော့ ရှန်မင်းဆက်ခေတ်က ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမှု
 အသိုင်းအဝန်းမှာ အဓိက သုံးစွဲခဲ့တဲ့ လက်နက်တွေပါ။
 ပုံရဲ့ အပေါ်ဘက်အလယ်က အသွားပြားနဲ့ ပစ္စည်းကတော့
 ယဇ်ပူဇော်ပွဲမှာ လူသား ယဇ်ကောင်တွေကို ခေါင်းဖြတ်
 သတ်ရာမှာ သုံးတဲ့ (The Yue) ဆိုတဲ့ လက်နက်ဖြစ်ပါတယ်။

ရှန်မင်းဆက်နောင်ပိုင်းဟာ အန်ယန်း (Anyang)
 အနီးက ရှန်ခေတ်နောင်ပိုင်းမြို့တော်နေရာမှာ ပေါ်ထွက်လာ
 တဲ့ နတ်မေးအရိုး (oracle bones) တွေကြောင့် ထင်ရှား
 ကျော်ကြားလာခဲ့တယ်။ ရှန်ဘုရင်တွေ ကျင်းပပြုလုပ်လေ့
 ရှိခဲ့ကြတဲ့ အုပ်ချုပ်သူ မင်းတွေရဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဘိုးဘေး
 ဘီတင်တွေရဲ့ တမလွန်ဘုံတာဝန်နေ ထောက်ပံ့ ကူညီမှုတွေ
 ကို ရယူနိုင်မလေဖို့၊ သူတို့ရဲ့ ကူညီမှုတွေကို တရားဝင်
 အတည်ပြုအောင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ စနစ်ပါ။ အဲဒီမှာ
 အစဉ်အလာအရ ဂန္ဓိရည်ထဲနဲ့ နတ်မေးပြီး အနာဂတ်ကို
 ပောပြခြင်း (divination) နဲ့ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း (sacrifice)
 တွေလည်း ပါပါတယ်။ နတ်မေးပြီး ရလာတဲ့ အဖြေတွေကို
 တိရစ္ဆာန်အရိုးတွေပေါ်မှာ မှတ်တမ်းတင် ရေးထိုးထားခဲ့ကြ
 တာပါ။ အဲဒီ နတ်မေးအရိုး (Oracle Bone) တွေပေါ်မှာ
 ရေးထိုးထားတာတွေဟာ ဘုရင်ရဲ့ ဟောကိန်းထုတ်ချက်တွေ
 လည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ရေးခြစ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာ
 တွေမှာ ရာသီဥတုတွေနဲ့ သီးနှံစိုက်ပျိုးရေးကိစ္စတွေလည်း
 ပါပါတယ်။ ဒီနတ်မေး အရိုးစာတွေကနေ ရှန်မင်းဆက်ရဲ့
 နောက်ဆုံး ကိုးပါးဖြစ်တဲ့ (၂၀)ပါးမြောက် ဘုရင် (Wu Ding)
 ကနေ၊ (၂၉)ပါးမြောက် ဘုရင် (Di Xin) တို့နဲ့ ပတ်သက်နေ



တဲ့ နေ့စဉ် အဖြစ်အပျက်မှတ်တမ်းတွေကို သမိုင်းအတွက် ပံ့ပိုးပေးနိုင်ခဲ့ပါရဲ့။

ဒီအလေ့ဟာ အခွန်ရှည်စွာ ဖြစ်တည်လာလိုက်တာ ခေတ်သစ်ကြီး(premodern) တရုတ်သမိုင်းတစ်လျှောက် ပါပဲ။ အရိုးတွေဟာ လိပ်ဝမ်းပိုင်းအခွံ(turtle plastrons)နဲ့ နွားရဲ့ လက်ပြင်ရိုး(ox scapulae)တွေဖြစ်ပြီး၊ လက်ရေး စာတွေ ရေးထိုးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ရှန်မင်းဆက်က နတ်မေးအရိုးစာတွေကို ၂၀ရာစုအစောပိုင်းမှာ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာဆိုင်ရာ တွေ့ရှိချက်အဖြစ် ရှာဖွေတွေ့ရှိ လာတဲ့အခါ တရုတ်မင်းဆက်တွေရဲ့ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်း ကို သက်သေပြနိုင်လာပါတယ်။

တရုတ်အရိုးစာတွေလိုပဲ မြန်မာအက္ခရာတွေ အဆင့် ဆင့်ပြောင်းလဲလာပုံကိုလည်း လေ့လာဖူးပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် ခေတ် က စာလုံးတွေဟာလည်း ယခုနောက်ပိုင်းမှာ သိသူတွေ တဖြည်းဖြည်းနည်းလာလို့ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လုလုဖြစ် လာပါပြီ။ အရိုးအိုးတွေ၊ အုတ်ချပ်တွေ၊ လက်စွပ်တွေ၊

တံဆိပ်တုံးတွေမှာ ခတ်နိုင်ထားတဲ့ မြန်မာရေးစာလုံးတွေဟာ လည်း အလားတူ စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

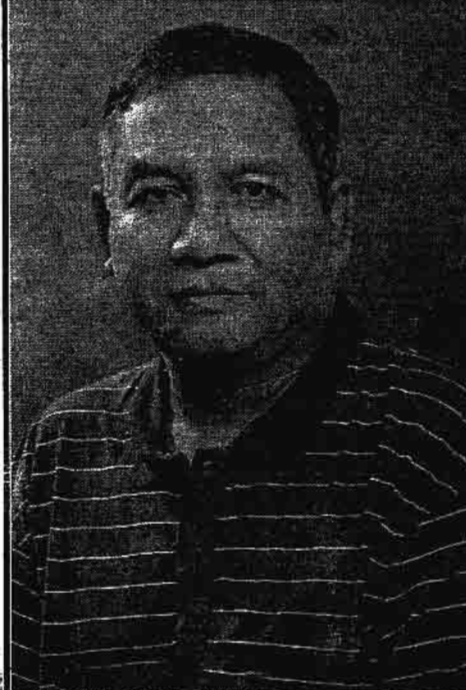
ကိုအေးမြင့်

စာကိုး
- Encyclopædia Britannica, 2014. Microsoft
© Encarta © 2009

- ပုံစာများ။
- ၁။ အရိုးတွေပေါ်မှာရေးခြစ်ထားတဲ့ တရုတ်ရေး ဟောင်း နတ်မေးစာတွေ။
- ၂။ အေ၊ ဟာ၊ နွားလက်ပြင်ရိုးထက်က တရုတ်ရေးဟောင်း နတ်မေးစာတွေ။
- ၃။ တရုတ်ရေးဟောင်းနတ်မေးစာများမှ တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာတဲ့ အရေးအသားများ။
- ၄။ တရုတ်အက္ခရာအရေးအသားများ။
- ၅။ ရှန်မင်းဆက်က အဓိကသုံးစွဲခဲ့တဲ့ ကြေးထည်များ။

ဆရာကြီးရာဇာဇော်ဝင်း (LL.B.)

နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ် နက္ခတ္တဗေဒအကြားအမြင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသောပညာဖြင့် အနာဝတ်ယောတိန်



ရင်သွေးငယ်များနာမည်ပေးခြင်းကင်ပွန်းတပ်ရက်အခွဲငွေပေးခြင်းငွေသွေး
နာမည်လူလူလေးများငွေချယ်ပေးခြင်းရင်သွေးငယ်များဘဝတစ်သက်တာ
စာတမ်းကုမ္ပဏီများနာမည်ငွေခြင်းကုန်အမှတ်တံဆိပ်များဖောက်ခံအရောင်
များကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲအချိန်၊ နာမည်ငွေရက်များမြန်မာစာတာအင်္ဂလိပ်စာတာ
ယောစာတမ်းအင်္ဂလိပ်ယောစာတမ်းနိုင်ငံခြားမြန်မာများအတွက်နာမည်
စသည့်နာမည်ပေးပါရန်ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ (ဉာဏ်ပူဇော်ခွဲဝေ
သံတမန်ဝန်ထမ်းအင်္ဂလိပ်နာမည်နှင့်မိဘနာမည်တူဖတ်၍ အထူးဆောင်
ပေးခြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များခွဲစိတ်မွေးဖွားမည်ရက်ကောင်းရက်
နာမည်နစ်စက္ကန့်အပါအဝင်လိုအပ်သောယတြာများ၊ ဝါဒရာဇဝန်နှင့်တိုင်
ဆက်သွယ်နိုင်သည်လျက်အတွက်ရက်လနစ်ပိုင်းခြားထားသောယော
များ လက္ခဏာဖြင့်ယောခြင်း ဓါတ်ပုံဖြင့်ယောခြင်း မွေးသက္ကရာဇ်ဖြင့်ယော
အကြားအမြင်ဖြင့်ယောခြင်းနိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများလှိုင်းကောင်းကောင်း
နိုင်ငံခြားသွားသူများမိမိရောက်သည့်နိုင်ငံတွင်အဆင်ပြေစေရန်ချစ်သူဟောင်း
စုံတွဲစာတစ်ဆောင်အကြီးပြန်ရစေရန်အမှုနိုင်/မနိုင်ပညာရေးထူး
မရှိအိမ်ထောင်ရေးတွင်အခွင့်အလွတ်များဖယ်ရှားပေးခြင်းရုပ်ရည်
သော်လည်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည့်လူမျိုးအမျိုးအနွယ်များကိုပွင့်အောင်
ခြင်းအိမ်ခြံကူးရောင်းထွက်စေရန်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအင်းပညာဝိဇ္ဇာ
ပညာဓာတ်ရှိက်ဓါတ်ဆင်ပညာများဖြင့်ဆရာထံရောက်လျှင်သင်အောင်မြင်
မည်ဟုမှတ်ပါ။ (နှုတ်ယောဉာဏ်ပူဇော်ခွဲဝေကျပ်)၊ နာမည်ပေးခြင်းနှင့်ယော
များ ဒီနေ့အင်္ဂလန်မနက်မနက်ရမည်နယ်သို့ VPLဖြင့်လည်းကောင်းဘက်
လျှင်ချက်ချင်းပို့ပေးမည်နယ်၊ မွေးသက္ကရာဇ်နေ့ရပ်လိပ်စာဖော်ပြ၍အောင်
သည်ရန်ကုန်မြို့အတွင်းနာမည်ပေးနှင့်ယောစာတမ်းများကိုငွေကြေးပေးစရာ
မည်ပေးသဆက်လိုက်ပါစိုက်(၃၅)ငွေညီထပ်(၈၇)လမ်းမော်လာတောင်

ရန်ကုန်မြို့(ပိတ်ရက်မရှိ) ☎ 01- 394727, 399426, 09-73009994, 09-73078260, 09-3152

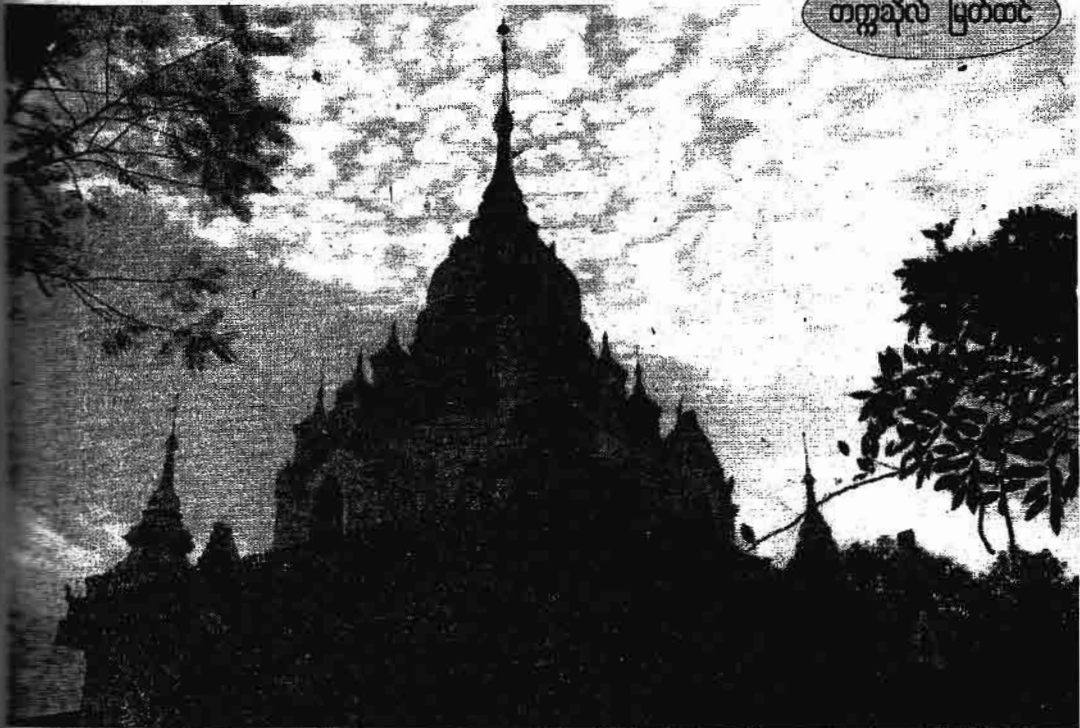


ရွှေဘုန်းပွင့် စုဠာမဏိစေတီတော်

ပြည်သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကာရုံ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်နှင့်

ပဓာန နာယက ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

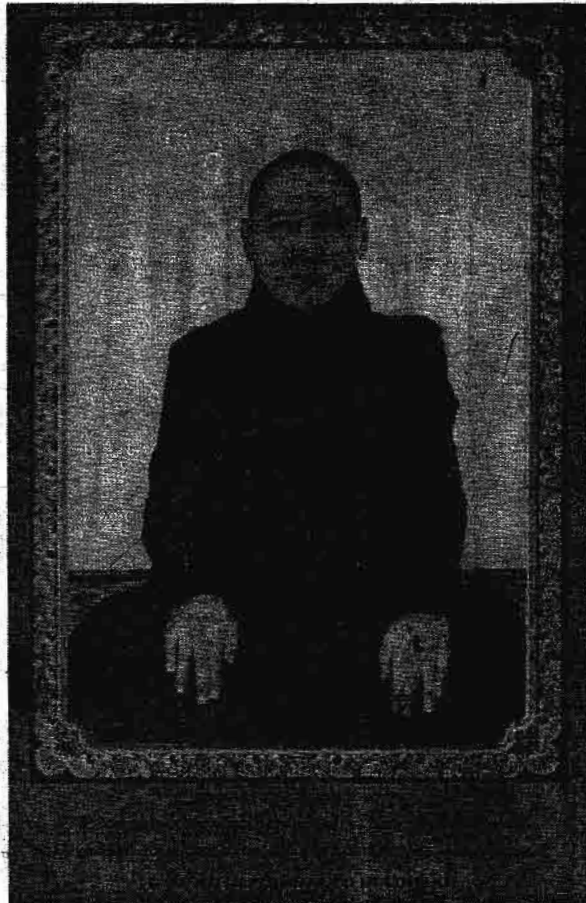
တက္ကသိုလ် မြတ်ထင်



ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ တိုက်ကြီးမြို့၊ ပြည်သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကာရုံ စာသင်တိုက်ကို ၁၃၁၈ ခုနှစ်တွင် စတင် ဖွဲ့စည်းတော်မူပြီး ပြည်မြို့ ဇောတိကာရုံ ဆရာတော်ကြီး ဦးတေဇနိယထံတွင် တိုက်ကြီးမြို့မှ ဆရာတော် ဦးသုမန၊ ရှမ်းစုကျောင်းဆရာတော် ဦးပုည၊ ဝါဒီဆရာတော် ဆရာတော် ဦးတိလောက၊ ကံကုန်းကျောင်းဆရာတော် ဦးဝိလာသနှင့် သူကြီးဟောင်း ဦးသာမြိုင်တို့က တပည့်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒန္တဉာဏဝံသအား ဆရာတော်ကြီး ပြည်သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကာရုံကျောင်းတွင် အာဇီဝဆရာတော်အဖြစ် ပေးသနားတော်မူပါရန် သုံးကြိမ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပြီး နောက်ဆုံးတွင် ခွင့်ပြုတော်မူပါသည်။

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဉာဏဝံသသည် စာသင်တိုက်ကျောင်းတော်ကြီး၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကျောင်းနှင့် သာသနာရေးကိစ္စများကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်တော်မူပါသည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် သီရိရတနာသုံးထပ် မွေတုတော်ကြီးကို သုံးနှစ်ကြာအောင် တည်ဆောက်ပြီးစီးတော်မူပါသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တဉာဏဝံသ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ နိုင်ငံတော် ဩဝါဒစရိယသည် တပည့်ဓါယကာ၊ ဓါယိကာမများနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ ရွှေဘုန်းပွင့် စုဠာမဏိစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ၁၄လနှင့်အပြီး တည်



ဆောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထို့အပြင် ၁၃၁၈ ခုနှစ်က တည်ထားခဲ့သော မူလ ပထမ ကျောင်းတော်ကြီးကို အရှင်ဘုရားရှင်ထံသို့ ဆရာ တော်ကြီးနှင့် နှစ်ဖက်သော မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးအောင်+ ဒေါ်ကျင်ရုံ၊ ဦးအေးသောင်း+ ဒေါ်ခင်သန်းဝင်းနှင့် သားသမီး များဖြစ်ကြသော ကိုတင်လင်းခ+မမိုးငြိမ်းဖြူ ကိုနေကျော် အုပ်+မမိုးစိုးစင် သမီး ဒေါက်တာ မြတ်ကြွယ်တို့က ပြန်လည် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြရာ ၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၃ရက်(၂၉-၁၁-၂၀၀၉)နေ့တွင် ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။

ထိုအဆောက်အအုံများအပြင် ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် သဗ္ဗမ္မ ဇောတိက သီရိရတနာ ဓမ္မဗိမာန်တော်ကြီးကို တည်ဆောက် ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ၁၃၇၄ ခုနှစ်တွင် ဆွမ်းစားကျောင်းတော်ကြီး ကိုလည်း တည်ဆောက်ပြီးစီးတော်မူပါသည်။

ပြည်သဗ္ဗမ္မ ဇောတိကာရုံ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး၏ ပထမ အာဒိကမ္ပိက ဆရာတော်ကြီး ဘုရားရှင်ထံသို့ ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက်၊ ဓုတိယဆရာတော်အဖြစ် ဘုရား

ပညာဝံသ ဆရာတော်အား ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ပဓာန နာယကဆရာတော်အဖြစ် လွှဲပြောင်းတာဝန်ပေးအပ်တော်မူ ခဲ့ပါသည်။

ပြည်သဗ္ဗမ္မ ဇောတိကာရုံ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး ၏ ဓုတိယဆရာတော်လောင်းလျာဖြစ်တော်မူသော ဘုရား ရှင်ပညာဝံသကို ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင် တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ဥက္ကံမြို့၊ ရှမ်းစုကျေးရွာတွင် ခမည်းတော် ဦးရွှေဝိုင်း+မယ်တော် ဒေါ်ဝိုင်းစိန်တို့က ၁၃၁၃ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၂ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် မိဖုရား သန်စင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

၁၃၂၄ ခုနှစ်၊ အသက် ၁၁ နှစ်သားအရွယ်တွင် တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ဥက္ကံ ရှမ်းစုကျောင်းဆရာတော် ဘုရားရှင်ထံ မဟာထေရ်ကို ဥပဗ္ဗာယ်ပြု၍ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့ နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ် လှည်းတန်း(၆)လမ်းနေ ဒေါ်ကုန်းတို့၏ ပစ္စယာနက္ခဟဖြင့် မြတ်ထုဓာဓမ္မ ရှင်သာမဏေအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သက်တော် ၂၀ ပြည့်လာ ၁၃၃၂

312



- ထောက် မော်ကွန်းထိန်းတာဝန်နှင့် မော်ကွန်းထိန်းတာဝန်တို့ကို အဆင့်ဆင့်ထမ်းဆောင်ခြင်း။
- (၅) နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တိ သာသနာ့တက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်) တက္ကသိုလ်ပညာသင်ကြားရေးအဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးတာဝန်။
 - (၆) တက္ကသိုလ် စီမံခန့်ခွဲရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်။
 - (၇) သာသနာ့ တက္ကသိုလ် ဓမ္မပါရဂူ (Ph.D)ဘွဲ့သင်တန်းဦးစီးကော်မတီအဖွဲ့ဝင်။
 - (၈) ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်။
 - (၉) နှစ်ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်နှင့် ပြန်ချိရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်။
 - (၁၀) တက္ကသိုလ်တည်ဆောက်ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်။
 - (၁၁) မဟာဓမ္မာစရိယဘွဲ့ယူ ကျမ်းစာစိစစ်ရေးအဖွဲ့အဖွဲ့ဝင်။
 - (၁၂) မဟာဓမ္မာစရိယသင်တန်း တက်ရောက်ခွင့် ရွေးချယ် စိစစ်ရေးအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်။
 - (၁၃) သာသနာ့တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်။
 - (၁၄) နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့အဖွဲ့ဝင်နှင့်...
 - (၁၅) သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးသံဃ သမ္မတီရ သံဃကိယ်စားလှယ်တာဝန်တို့အား ထမ်းဆောင်ခဲ့၊ ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဆက်ကပ်အလှူခံ ရရှိတော်မူခြင်း

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီအစိုးရက ၁၃၆၀ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၁၃ရက် (၄-၁၂-၂၀၀၈)နေ့တွင် ဂဏထရီယာဂုဏ်၊ ဂန္ဓရာဝဟာဂုဏ်၊ ပရိယတ္တိ ဝိသာရဓဂုဏ်၊ သံဃဂဏထာ ဝိရောဓနဂုဏ်၊ လဒ္ဓိပေသလသိက္ခာ ကာမစသောဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ အရှင်မြတ်အား အဂ္ဂမဟာ ဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်တော်နှင့် ၁၃၆၆ခု၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၉ရက် (၄-၁၂-၂၀၀၅)နေ့တွင် ဂဏထရီယာဂုဏ်၊

ဂန္ထရာဇဟဂုဏ်၊ ပရိယတ္တိဝိသာရဓဂုဏ်၊ သံဃဂဏထာ ဝိရောဓနဂုဏ်၊ လဒ္ဓိပေသလသိက္ခာ ကာမ စသောဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသအရှင်မြတ်အား အဂ္ဂမဟာ ဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၇ရက် (၄-၁၂-၂၀၁၃) နေ့တွင် ပဋိကတ္တယဆေကဂုဏ်၊ ဂန္ဓရာဝဟာဂုဏ်၊ မဟာထေရဂုဏ်၊ ပရိယတ္တိ ဝိသာရဓဂုဏ်၊ သံဃဂဏထာ ဝိရောဓနဂုဏ်၊ လဒ္ဓိပေသလသိက္ခာကာမ စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသအရှင်မြတ်အား အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ၏ ဩဝါဒ

ဆရာတော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ၏ ဩဝါဒမှာ လူ့ဘဝတန်ဖိုးကို ယဉာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ အခြွေအရံ အဆုတ်အစောတို့နှင့် တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရ၊ ငါးပါးသီလ မရှိသူပညာ မည်မျှတတ်၊တတ်၊ ဥစ္စာ မည်မျှရှိ၊ ရာထူး မည်မျှကြီးကြီး တန်ဖိုးရှိသည် လူ့ဟူ၍ပြောလိုမရ။ လူ့ဘဝတန်ဖိုးကို သိက္ခာသုံးပါးနှင့် သုံးသပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝရရှိလာခိုက် တန်ဖိုးရှိအောင် သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိသိက္ခာ၊ ပညာသိက္ခာတို့နှင့် ပြည့်စုံနေသွားကြဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ဩဝါဒပေးတော်မူပါသည်။

ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တ ပညာဝံသ ဆရာတော်သည် အာခါတွင် သက်တော် ၆၃ နှစ်၊ ဝါတော် ၄၃ ဝါရှိတော်မူ၍ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ တိုက်ကြီး၌ ပြည်ဆန္ဒပွဲ ဇောတိကာရုံ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး၏ ဦးပဓာန နာယက တာဝန်နှင့် နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တိ သာသနာ့တက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်) မော်ကွန်းထိန်းဌာန၌ မော်ကွန်းထိန်းတာဝန်တို့ကို ထမ်းဆောင်ပြီး သာသနာပြုလျက်ရှိပါကြောင်း သိလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာသုံးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အရှင်မြတ်အား လက်ဆယ်ပြာ ထိပ်မှာမိုး၍ ရိုးရိုး ဦးစီးပူဇော်ရေးသား တင်ပြအပ်ပါသတည်း။

တက္ကသိုလ် မြေ



⊕ နက္ခတ်ပညာကို မယုံကြည်သူများအား
ယုံကြည်လာအောင် မလုပ်ပါ။

⊕ ယုံကြည်နေသူများကိုသာ
အကျိုးရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပါမည်။

အာကာသ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင် ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

- ▲ စီးပွားရေး
- ▲ လူမှုရေး
- ▲ အိမ်ထောင်ရေး
- ▲ ငွေရေးကြေးရေး
- ▲ ကျန်းမာရေးအထွေထွေ နှင့်
- ▲ နာမည်ပေး၊ ခွဲစိတ်ရက်ရွေး
- ▲ ရက်မြတ်မင်္ဂလာရွေးချယ်မှု

တစ်နှစ်စာ ဟောစာတမ်း မှာယူနိုင်သည်

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅၀ ၂၇၃၆၈၇



အေးမောင်မောင်ဆန်း
ဦးသီဟ၏ ဂန္ထီရသကဏ္ဍာယ်



ကိုအောင်မင်းနှင့် ကိုလှသွင်တို့သည် ကျန်းအလုပ်သမားများဖြစ်ကြ၏။ ယခုလည်း ပေ (၁၀၀-၁၅၀) ရှိသော ဥယျာဉ်ခြံမြေရှိ ချုံနွယ်များကို အကြေးငွေယူ၍ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသန့်၏။ မြေစေ့များ တက်လာသောအခါ ငွေငွေလှိုက်သောအခါက မြေယာများကို ဝယ်ယူ၍ လူမနေသော်လည်း ခြံတံထားလေ့ရှိ၏။ ယခုလည်း ခြံရှင်းဖြစ်သူက ခြံတံလို၍ ခြံထဲရှိ ချုံနွယ်များကို ကိုအောင်မင်းနှင့် ကိုလှသွင်တို့ နှစ်ဦးမှ ရှင်းလင်းပေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အောင်မင်းရေ...တို့ ခြံရှင်းတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ချုံတွေကလည်း သူ့ မြက်တွေကလည်း ပေါဆိုတော့ ခြံရှင်းတာ ခြံတစ်ဝက်တောင် မပြီးနိုင်သေးဘူး။ လေးရက်နဲ့ ပြီးမယ်ဆိုပြီး ခြံရှင်းကို အာမခံထားတာ။ ဒီအတိုင်းဆို နောက်နှစ်ရက်နဲ့ ပြီးဖို့ မလွယ်ဘူး။ လူအင်အားလိုမယ်။ မင်းသယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“အဘ ဦးသီဟကို ခေါ်လိုက်ရင် အောင်မင်းထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ အဘအထက်အရွယ်ရလာပြီဆိုပေမယ့် နှုတ်နား ပြန်တုန်းပဲ။ အလုပ်လုပ်တာလည်း မခိုမကပ်ဘဲ စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ခဲဆိုပြီး တောင်းတာမျိုး မရှိဘူး။ အဘနဲ့အတူရှိသလောက် ပေးပါလို့ပဲ ခြံတော့။ သူပဲ ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

“အေး ကောင်းတယ်။ ငါလည်း အဘနဲ့ လုပ်ရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ အဘကြီး အလုပ်စနစ်အောင် နည်းနေအလုပ်သိမ်းရင် သူ့အိမ်ကို သွားခေါ် ခေါ်စေလေ”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး ညနေ

အလုပ်သိမ်းချိန်တွင် ဦးသီဟအိမ်သို့ သွားရောက်ကာ ဦးသီဟအား အလုပ်အကြောင်း ရှင်းပြလေ၏။

ကိုအောင်မင်းက...

“ဒီလို အဘရဲ့ အလုပ်က လေးရက်နဲ့ အပြီးလက်ခံထားတာ။ အခု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရှင်းတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်နှစ်ရက်နဲ့ မပြီးမှာစိုးလို့ အဘဆီမှာ အကူအညီလာတောင်းတာ။ လုပ်ခကို တော့ ပထမ နှစ်ရက်လုပ်ခကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယူချင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ရက်လုပ်ခ တစ်ဝက်ကို သုံးယောက် ညီတူညီမျှ ခွဲယူကြမယ် စိတ်ကူးတယ်။ အဘ သဘောကရော”

“ငွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ ငါက အလုပ်မရှိရင် မနေတတ်တာ မင်းတို့လည်း သိသားပဲ။ မနက်ဖြန် ငါလိုက်ခဲမယ်လေ”

ဦးသီဟမှာ ယခင်က လက်သမားဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက် (၆၀)ကျော်လာသောအခါ သူ့သမီးနှစ်ယောက်မှ ဖခင်ကြီးကို အလုပ်လုပ်ခွင့်မပေးတော့။ သမီးအဖို့ ကြီးနှစ်ဦးမှ ဈေးရောင်းကျွေး၏။

ဦးသီဟသည် အလုပ်လုပ်ခွင့် မရသည့်အခါ တရားစခန်းဝင်ခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ ရပ်ရွာတွင်း ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင် လုပ်ကိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် သူ၏ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် စားသောက်ပင်များကို နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း စိုက်ပျိုးခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျန်းအလုပ်များကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းတို့သည် မိမိ၏ ကိုယ်၊ စိတ် ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူဖြစ်သည်ဟု သမီးများကို ပြောလေ့ရှိသဖြင့် သမီးများက နေ့စဉ် အလုပ်မလုပ်လျှင်

တော်ပါပြီဟု သဘောထားကာ ခွင့်မပြုချင်ဘဲ ခွင့်ပြုထားရလေသည်။



နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြံရှင်းရာတွင် ဦးသီဟလည်း ကိုအောင်မင်း၊ ကိုလှသွင်တို့နှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ကိုအောင်မင်းနှင့် ကိုလှသွင်တို့မှာ တောဘွတ်ဖိနပ်များကို စီးထားပြီး ရာဘာ လက်အိတ်များကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကွင်းထိုး ဖိနပ်ကို စီး၍ လက်အိတ်မပါဘဲ ခြံရှင်းနေသော ဦးသီဟကို ကိုလှသွင်က...

“အဘရေ...အဘက တောဘွတ်ဖိနပ်လည်း မစီးဘူး။ လက်အိတ်လည်း မပါတော့ သတိထားနော် အဘ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ပေးဝတ်စရာ အပိုမရှိလို့ပါ”

ကိုအောင်မင်းကလည်း...

“ဟုတ်တယ် အဘ။ ခြံက ချုံကလည်း ထူး အောက်ကလည်း ရှုပ်တော့ သတိထားနော်”

ယခုလို ချုံထူ အောက်ရှုပ်သော နေရာများတွင် မြွေအန္တရာယ်ရှိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သူတို့ သတိပေးနေမှန်း ဦးသီဟ သိ၏။

“ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့သာ သတိထားကြပါ”

ဟု ပြော၍မှ မကြာမီပင် ဦးသီဟ...

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ခပ်ဝေးဝေးနေကြစမ်း။ ခပ်ဝေးဝေးနေကြ”

...ဟု လှမ်းအော်၍ ကိုလှသွင်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“ငါ့အောက်မှာ နင်းမိထားတယ်။ မင်းတို့ ဝေးဝေးနေ၊ တော်ကြာ၊ ငါ့ခြံ





ထောက်ကြွလှိုက်ရင် မင်းတို့ဘက်
ပြေးလာဦးမယ်”

“ဟာ... မြွေဟောက်ကြီးပါလား”
ကိုလုမင်းက လန်အော်လိုက်၏။
ကိုလုသွင်က...

“ဟင်... အဘ အသာနေ၊ ငြိမ်
ငြိမ်နေ”

ဟု အော်ကာ မြက်ရှင်းနေသော
ပေါက်တူးဖြင့် မြွေ၏ ခေါင်းကို ခုတ်
ရန် ပြေးဝင်လာ၏။ ဦးသီဟမှ လက်
ထဲတွင် ကိုင်ထားသော မြက်ခုတ်ထား
ဖြင့် ကိုလုသွင်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး လှမ်းတား
လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... မလာနဲ့၊ မလုပ်
နဲ့၊ မင်းတို့ ဝင်မပါနဲ့၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်
ဘူး”

ကိုအောင်မင်းကလည်း ထိတ်
ထိတ်ပြာပြာဖြင့်...

“ဟာ... မလုပ်နဲ့ အဘ၊
ဒီကောင်တွေက သူတို့ကို ထိတာနဲ့
ပေါက်တာ။ သူတို့ လှမ်းပေါ်ထွက်ရင်
ယင်ကောင်တောင် ပြေးမလွတ်ဘူးနော်။
အဘအသက်အရွယ်နဲ့ ဘယ်လိုရှောင်
လို့ ရမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းကို
ထုလိုက်မယ်။ အဘ ဒီအတိုင်း ဆက်
နင်းထား။ အဘ ခြေထောက်ကြွလှိုက်
ရင် ဒီကောင် လှည့်ပေါက်လိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဒီကောင်တွေ တယ်
ပြောရခက်ပါလား”

ထို့နောက် ဦးသီဟမှ...

“မတော်လို့ နင်းမိတာပါ။ ခွင့်
လွှတ်ပါ။ ဘယ်သူမှ ရန်မမူဘဲ ကိုယ်
လမ်း ကိုယ်သွားပါတော့”

ဦးသီဟက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
သူ့ခြေနပ်ဖက်ကို အသာကြွလှိုက်ရာ
ခြေဖဝါးအောက်မှ မြွေဟောက်သည်
သူတို့နှင့် ဝေးရာ ချုံထဲသို့ ပြေးဝင်
သွားလေသည်။

“ဟာ...”

ကိုအောင်မင်းနှင့် ကိုလုသွင်တို့
အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားကြ
၏။ ကိုလုသွင်က...

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း
အဆာရယ်”

“ငါပြောသားပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
လို့”

ကိုလုမင်းက...

“ဟုတ်တယ် အဘရာ။ ချုံတော
ထဲ ပြေးဝင်သွားတာ ပါးပြင်းတောင်
တစ်ချက်မထောင်ဘူးနော်”

“အင်း...”

ဦးသီဟ ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် “အင်း”
လိုက်လိုက်သည်။ ကိုလုသွင်က...

“ကေန္တ အဘမှာ ကိုယ်နဲ့မကွာ
ဆောင်ထားတဲ့ အဆောင်ကောင်း
တစ်ခုခုရှိပြီထင်တယ်”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွာ၊ ဘာ
အဆောင်မှ မရှိပါဘူး။ ငါ အခုဝတ်

ထားတာပဲ ကြည့်၊ စွပ်ကျယ် ချိုင်မြစ်
နဲ့ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထားတာ။ ကိုယ်နဲ့
မကွာ ဆောင်ထားတဲ့ အဆောင်ရှိရင်
အခု မင်းတို့ တွေ့ရမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို တစ်ခုကောင်းတော့ နဲ့
မယ်ထင်တယ်”

ကိုအောင်မင်းက ဝင်ပြောလိုက်
၏။ ဦးသီဟက ပြုံး၍...

“အင်း... မင်းပြောသလို တစ်ခု
ကောင်းရှိတယ် ပြောရင်တော့ ရယ်
တယ်လေ”

“ဟင်... ဒါဆို ဘာလဲ အဘ
ကိုအောင်မင်းက သိချင်တော့ပြန်
ထပ်မေးလိုက်၏။

“အေးကွာ၊ ပြောပါမယ်။ ထင်
စားနားချိန်ရောက်ရင် ပြောပါမယ်”

“အဘကလည်း သိချင်ပါတယ်
ဆိုမှ ရှေးကိုင်နေပြန်ပြီ”

နေ့လယ် ထမင်းစား နားသေး
အခါ ဦးသီဟမှ ကိုအောင်မင်းနှင့်
ကိုလုသွင်တို့ကို ယခုကဲ့သို့ ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုကွဲ! မြန်မာပြက္ခဒိန်မှာ
ကြည့်၊ လတစ်လမှာ လပြည့်နေ့ရော
လကွယ်နေ့ပါ စနေနေ့ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီ
လရဲ့ လဆန်းတစ်ရက်နေ့က စပြီး
လကုန်တဲ့အထိ ခန္ဓသုတ်ကို ဘုရား
ရှေ့မှာ သက်စေ့ရွတ်ဖတ် ပူဇော်
နောက်ပြီး ဘုရားကို လဆန်း တစ်ရက်
နေ့က စပြီး နေ့စဉ် နှင်းဆီဆမ်းထား
တဲ့ ဆွမ်းကို ကပ်၊ ပြီးရင် စွန့်ပြီး ပြန်
စား။ ဒါဆိုရင် မြွေမပြောနဲ့ အခြား
အဆိပ်ရှိတဲ့ ခွေးရူး ကင်းအမျိုးမျိုး
နဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တို့ကအစ မကိုက်ဘူး
ကွဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ အဘ
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြွေဟောက်တစ်ကောင်
လုံးကို နင်းမိထားတာ ရှက်ဘာရက်
လန်သွားရမှာ၊ ဘာလို့ မကြောက်

“အဓိက ကတော့ မေတ္တာဓာတ်ပါကွာ။ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
အောင်တဲ့ သူတော်စင်တွေဆိုရင် ဘယ်နည်း၊ ဘယ်လမ်း၊
ဘယ်လက်ဖွဲ့အဆောင်မှ မလိုပါဘူး။ လူ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊
ဘယ်သူကမှလည်း သူတို့ကို ရန်သတ္တ၊ မပြုနိုင်ကြပါဘူး။
အရာရာကို မေတ္တာနဲ့ အောင်ပွဲခံတာပေါ့ကွယ်”



ဆန့်ရတာလဲ”

ကိုလှသွင်က စိတ်ဝင်စား၍ လိုက်သည်။

“ဒါက ဒီလိုကွ။ အရင်တစ်ခါ ကျွန်တော်က ငါ့အဖေအဖေကောင်ကို အခုလို စာကနင်းမိသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါ နင်းမိတာက ခေါင်းပိုင်းကို နင်းမိလို့ သူ့ထွယ်ထွယ်နဲ့ လှည့်မပေါက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက နင်းမိတာက အကြီးပိုင်း။ လူကို ကောင်းကောင်း နေ့ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါလည်း အဲဒီလို ကြုံလိုက်တော့ အခုလိုပဲ ချစ်ရန်လိုတဲ့ အရိပ်အယောင်မပြဘဲ သူ့ထွယ်ထွယ်နဲ့ သွားခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ယုံကြည်မှု နည်းတော့တာပေါ့”

“အဘ... ဒီနည်းကို ဘယ်က အောင်လဲ”
ကိုအောင်မင်းက မေးလိုက်၏။

“ဒါက ငါ တရားစခန်းဝင်တုန်းက ဆရာတော်က စကားစပ်မိလို့ မိန့်ခဲ့တာပေါ့”

ကိုအောင်မင်းက ထပ်၍...
“အဘနည်းက လွယ်သားပဲ။ ကျွန်တော် ဒီနည်းအတိုင်း လုပ်ကြည့်ဦးမယ်။ ပြီးမှ စွမ်းမစွမ်း သိရအောင် စမ်းကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟေ့... အဲလိုတော့ လုပ်လို့ မရဘူးလေကွာ”

“ဘာလို့လဲ အဘ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဥပမာ တစ်စုံတစ်ယောက်က မင်းကိုယ်ပေါ်ကို တမင်တကာ တက်နင်းရင်း မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။ သူတို့လည်း ဒီလိုပဲလေ။ စိတ်ရော၊ ရုပ်ရောရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲဟာ။ ဘယ်ခဲချင်ပါ့မလဲ။ အဲဒါက ကတော့ မေတ္တာဓာတ်ပါကွာ။ မေတ္တာ

ကမ္မဋ္ဌာန်းအောင်တဲ့ သူတော်စင်တွေဆိုရင် ဘယ်နည်း။ ဘယ်လမ်း။ ဘယ်လက်ဖွဲ့အဆောင်မှ မလိုပါဘူး။ လူပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ။ ဘယ်သူကမှလည်း သူတို့ကို ရန်သတ္တု မပြုနိုင်ကြပါဘူး။ အရာရာကို မေတ္တာနဲ့ပဲ အောင်ပွဲခံတာပေါ့ကွယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါပြီ အဘ၊ မသိလို့ပါ။ မလုပ်သင့်၊ မလုပ်လိုက်တာကို မလုပ်တော့ပါဘူး”

“သာဓုပါကွယ်။ သာဓု... သာဓု။ ကဲ... ကဲ၊ ထမင်းလည်း စားပြီးပြီဆိုတော့ အလုပ်စလို့ ကြရအောင်။ တော်ကြာ၊ အချိန်မီ မပြီးလို့ ကတိပျက်ရင် မကောင်းဘူးကွဲ့။”

အေးမောင်မောင်ဆန်း

ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ သွေးတိုးနေလျှင်
ဆရာဦးရွှေထွန်းဇံ (ရွှေလှော်ကား)ရဲ့



ဘုမ္မရာဇာ အမှတ်တံဆိပ်

ဝမ်းပျက်ဆေး၊ နီသောက်ကြည့်ရန်ပါ။

ဩဇာမြေပြုချက်အမှတ် -
ဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၁/၀၀၁၅

ဆေးသောက်ပြီး ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်ရစ်ခြင်းမရှိ
နံ့ချည်အားယုတ်ခြင်းမရှိ ယုံကြည်စွာ သုံးစွဲပါ။

ဆေးတစ်ခါသောက် (၃) ပြားမှ (၅) ပြား (၃)ရက် တစ်ကြိမ် သောက်သုံးနိုင်သည်။

ခန့်ခွဲခြား - ရွှေလှော်ကားဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကားလမ်း၊ ၁၆-ရပ်ကွက်၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ဖုန်း- ၀၉-၇၃၀၆၁၂၁၈၊ ၀၉-၇၉၉၂၄၅၇၂၃



လက်တွေ့လေ့လာ အိပ် ထောင် ရေး ဇာတ်

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

အခဲဆောက်အဖွဲ့တစ်ခုကို အကုန်အကျခံ၍ အရင်းအနှီးများထည့်ကာ လုလုပပဆောက်လုပ်ပြီးသည့်နောက်၊ ထိုအဆောက်အအုံကို ရေရှည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲစေဖို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

ထိုနည်းနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းတွင် စိန်ခေါ်ချက်များစွာရှိသော်လည်း အတူတကွ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် အိမ်ထောင်ရေး ခိုင်မြဲစေရန် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ထိန်းသိမ်းသွားရန်ကိုလည်း သတိပြု ထည့်သွင်း စဉ်းစားသင့်ပါသည်။

တကယ်တမ်းတွင် အိမ်ထောင်ပြုသည်ဆိုရာမှာ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးတို့၏ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်းကံ၊ အကျိုးသင့်ဖြစ်ရခြင်းပင်။

စိတ်ချမ်းသာသော အိမ်ထောင်ရေး၊ စိတ်မချမ်းသာသော အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်ရခြင်းမှာ ကံ-ကံ၏ အကျိုးသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်သူများရှိပြီးမှ ကွဲကြရတာမျိုး ရှိသလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိကြပဲ လူကြီးချင်း သဘောထားသင့်မြတ်သောကြောင့် ပေးစားသဖြင့် ညားကြရတာမျိုးလည်း ရှိကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ လင်နှင့် မယားဘဝရောက်ကြပါက စိတ်တူကိုယ်တူ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးလှပါသည်။

ဗေဒနှင့် လက္ခဏာတွင် ဇာတာနှင့် လက်ဝါးပြင်မှ ကိန်းအကျနှင့် အရေးအကြောင်းများကို ကြည့်ပြီး ပညာရှင်များက ဖော်ထုတ်နိုင်ကြပါသည်။ လက်တွေ့အရ အတော်မှန်ကန်မှု ရှိသဖြင့် ဗေဒလက္ခဏာပညာရှင်များသည်

လင်နှင့် မယားဖြစ်ကြမည့်သူများကို အိမ်ထောင်မပြုမီ ပြုပြီးလျှင်ရော အကြံကောင်းပေးနိုင်ကြပါသည်။

သို့သော် မည်မျှပင် ရှိစေကာမူ၊ သမီးရည်းစားလာရောက်ဆွေးနွေး အကြံဉာဏ်တောင်း၍ မကောင်းသော အဖြေထွက်သော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ကြသည်များပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံယောဇဉ်ဖြစ်၍ အချစ်ကြီး ချစ်ပြီးကာမှ လာရောက်မေးမြန်းကြသည်ဖြစ်၍ နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒ အတွေ့အထိ သဘာဝ စသည်များကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဖတ်မှတ်ထားသော လင်နှင့် မယား သီလသိထိုက်သည့် အမှာစကားတချို့ကို ကြိုခိုက် လက်ဆင့်ကမ်း မျှဝေပေးလိုပါသည်။

လင်နှင့် မယား ရာသက်ပန် စိတ်ချမ်းသာ လိုချမ်းသာဖြစ်ဖို့တွင်...

- (၁) စိတ်ကျေနပ်အောင် ကာမဂုဏ်ပေးရမည်။
 - (၂) နီးတူ ပေါင်ဖက် စီးပွားရှာရမည်။
 - (၃) တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး တန်ဖိုးထားရမည်။
 - (၄) တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး မေတ္တာထားရမည်။
 - (၅) မိမိစိတ်ကို ဘေးဖယ်ထားရမည်။
- နံပါတ်(၅)ကို အနည်းငယ် ရှင်းပြလိုပါသည်။ ကိစ္စတစ်ခုလုပ်ဆောင်ရာတွင် ယောက်ျားက တစ်မိန်းမက တစ်မျိုး သဘောထားကွဲနေပါက စိတ်ဆင်နွှဲ ဖြစ်ရတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကျိုးအကြောင်းရှင် သူ့အလိုကို ဦးစားပေး လိုက်လျောပေးသင့်ပါသည်။ ဥပမာ ယောက်ျားလုပ်သူက တိစွဲမှ ဘောလုံးပွဲလာ၍ ကြည့်ရန်

KHIFTAYAR SAYA KYAW (01 584642, 09 73106354)

ARKARTHA NAKHATTA VEDA

NO. 1432 Gandamar Street, 41 Block, Dagon Myothit (North)

Name = Ma --
Day = Wednesday
Town = Yangon

Birth Date = 13/10/1976 Birth Time = 8:40:0
Longitude = 96°12' 0"E Latitude = 16°47' 0"N
Time Zone = UT+6.5 (Myanmar Standard Time)

Bawa	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Mitza	7	8	9	10	11	0	1	2	3	4	5	6
	3	3	4	4	4	3	3	3	4	4	4	3
	11	43	16	48	16	43	11	43	16	48	16	43
	2	38	13	48	13	38	2	38	13	48	13	38
Thandi	7	8	9	10	11	0	1	2	3	4	5	6
	18	18	19	19	18	18	18	18	19	19	18	18
	27	59	32	32	59	27	27	59	32	32	59	27
	20	55	31	31	55	20	20	55	31	31	55	20

No.	Gyoh	Rathi	Bawa	Nawin	Natikhat	Motion		
1	Sun	5 26 23 10	12	4	KA	3	NORMAL	
2	Moon	1 19 20 14	OK	8	2	2	NORMAL	
3	Mars	6 9 23 39	12	8	8	8	NORMAL	
4	Mercury	5 9 57 8	OK	11	11	NE	1	NORMAL
5	Jupiter	1 6 49 23	7	11	KA	1	RETRO	
6	Venus	6 27 12 20	KA	1	2	5	NORMAL	
7	Saturn	8 21 31 45	10	9	KA	4	NORMAL	
8	Rahu	6 10 38 3	12	9	9	9	RETRO	
9	Ketu	0 10 38 3	6	3	9	9	RETRO	
10	Ascendant	7 13 11 2	1	3	5	5		
Local SidTime = 10: 1:53				Ayana = 23°28'57"				

25	9			5	9			45
				2				26
0	RATHI				BAWA			9A
				0				1
14	368	La		4	138	67a		3

Year	M	D	Karla	Gyoh	Year	M	D	Karla	Gyoh	Year	M	D	Karla	Gyoh
1976	10	13	2 11 29	Moon	2004	10	12	2 1 18	Jupiter	2015	4	24	0 0 14	Sun
1979	10	12	7 0 0	Mars	2006	11	30	2 6 12	Saturn	2015	8	8	0 0 24	Moon
1986	10	12	18 0 0	Rahu	2009	6	12	2 3 6	Mercury	2015	6	2	0 0 17	Mars
2004	10	12	16 0 0	Jupiter	2011	9	18	0 11 6	Ketu	2015	6	19	0 1 12	Rahu
2020	10	12	19 0 0	Saturn	2012	8	24	2 8 0	Venus	2015	8	2	0 1 8	Jupiter
2039	10	12	17 0 0	Mercury	2015	4	24	0 9 18	Sun	2015	9	10	0 1 16	Saturn
2056	10	12	7 0 0	Ketu	2016	2	12	1 4 8	Moon	2015	10	26	0 1 11	Mercury
2063	10	12	20 0 0	Venus	2017	6	12	0 11 6	Mars	2015	12	7	0 0 17	Ketu
2083	10	12	6 0 0	Sun	2018	5	18	2 4 24	Rahu	2015	12	24	0 1 18	Venus
2089	10	12	0 0 0		2020	10	12	0 0 0		2016	2	12	0 0 0	

Planet Aspect Wirupa, Azurupa

	Asc	Sun	Moon	Mars	Mercury	Jupiter	Venus	Saturn	Rahu	Ketu
Asc	00 00	03 24	27 42	00 00	11 37	52 43	00 00	39 10	00 00	48 44
Sun	00 00	00 00	22 57	00 00	00 00	10 26	00 00	19 51	00 00	31 30
Moon	51 53	33 31	00 00	40 02	25 18	00 00	48 56	01 06	40 39	04 21
Mars	00 00	00 00	09 57	00 00	00 00	03 09	00 00	32 52	00 00	57 31
Mercury	00 00	00 00	34 42	00 00	00 00	26 52	00 00	09 13	00 00	00 41
Jupiter	58 11	39 47	00 00	46 17	31 34	00 00	55 11	07 21	46 54	00 00
Venus	00 00	00 26	15 44	00 00	08 38	40 46	00 00	42 10	00 00	51 43
Saturn	20 50	02 26	17 12	08 56	00 00	29 42	17 50	00 00	09 33	39 33
Rahu	00 00	08 00	08 42	00 00	00 20	07 37	00 00	34 06	00 00	60 00
Ketu	14 54	52 53	00 00	59 23	44 40	00 00	26 51	20 27	60 00	00 00

Programmed By U My My Myint, GANAPATI Award (India) Phone : 09 421057133



သည်။ မိမိက ကိုရီးယားကား မကြည့်ရသဖြင့် ရန်မပြသင့်ပါ။ မိမိစိတ်ကို ဘေးဖယ်ထားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချက်သည် မိသားစုအတွက် ကောင်းပါသည်။

သဘောထားအမြင်သည် မိသားစုအတွက် မရှိမဖြစ်အခြေခံ အကြောင်းတရားဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်သား၏ သဘောထားအမြင်ကို နားလည်ရန် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။ မေတ္တာ၊ ငြိမ်သက်အေးချမ်းမှု၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်မှုတို့ဖြင့် ပြည့်ဝသော မိသားစုဖြစ်ရန် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။ သို့မှသာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဖော်ပြထားသော ဇာတာသည် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် လေ့လာသင့်သော ဇာတာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လစဉ် အခွင့်သာတိုင်း ဂန္ထိရဆန်ကြယ် ဝိသနာရှင် လေ့လာသူများကို ထောင်စုံအောင် ရှုကွက်အစုံနက္ခတ်ဗေဒပညာအပေါ် တွေးခေါ်ယူဆ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်ချက်များအား အလွယ်တကူ နားလည်အောင် ရေးသားဖော်ပြ တင်ဆက်ပေးပါမည်။ စေတနာနှင့် ဝိသနာကို အရင်းခံ၍ ရေးသားလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

ကဲ...ဇာတာအကြောင်း ပြောရအောင်။
ဇာတာရှင်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

သူသည် မိဘများ အလိုမတူသော အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ပထမ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ကလေးတစ်ယောက်ထွန်းကားပြီး အိမ်ထောင်ကွဲသွားသည်။

နောက် နှစ်ခန့်တွင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြန်သည်။ လူပျိုဖြစ်သော်လည်း တစ်နှစ်ကျော်သာ ပေါင်းလိုက်ရပြီး မုဆိုးမဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။

နောက် နှစ်ခန့်အကြာတွင် တတိယ အိမ်ထောင်ကို ထူထောင်ပြန်သည်။ ဤ တတိယအိမ်ထောင်ဘက်မှာ လွတ်လပ်သောသူဟု ယုံကြည်ပြီး ထူထောင်ခဲ့သော်လည်း နောက်မှ ဇနီးမယားနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိမှန်း သိလိုက်ရသည်။ သိလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ချေ။ သူတွင် တစ်လကျော် ကိုယ်ဝန်ရှိနေလေပြီ။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိသားစု ဆွေမျိုးသွားချင်းတို့အလယ်၌ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ ဖြစ်ရန်နှင့် ကြုံတွေ့ကာ မိမိဘဝကို ရင်ဆင်ပြီး ယနေ့တိုင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရှာသည်။ ပိုဆိုးသည်မှာ တတိယပြောက အိမ်ထောင်သည်ခင်ပွန်းမှာ ကိုယ်ဝန်တစ်လကျော်ပြီးနောက် မိမိအနားတွင် မရှိတော့ဘဲ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားလေပြီ။ သူမ၏ ဘဝကို

စာနာကြည့်လျှင် မည်မျှ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေမည်ဆိုသည်ကို မှန်းဆ၍ ရနိုင်လောက်ပါသည်။

သူမသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလများစွာ အပျိုစင်ဘဝမှာကတည်းက ပညာရှင်နှင့် တိုင်ပင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် နှလုံးသားရေးရာ ဆန္ဒအလိုကို လိုက်မိပြီး ပညာရှင်၏ မှာတမ်းကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုစဉ်ကလည်း ပညာရှင်နှင့် တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မလိုက်နာနိုင်ခဲ့ပါ။ အပြစ်ဟု မဆိုသာသော်လည်း မျက်နှာမလိုက်တတ်သည့် ဂြိုဟ်တို့သည် သူ့သဘော သူဆောင်လျက် လုပ်ရက်သွားကြပေပြီ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူမ၏ ဇာတာကို မှတ်တမ်းတင်လျက် လေ့လာသုတေသနပြုရုံမတတ်ပါ။ ကူညီ ကယ်မ၍ မရနိုင်တော့ပါ။

သို့သော် “သူ့ကို မြင်၊ ကိုယ်ဆင်ခြင်” ဟူသော ရှေးစကားအလာအတိုင်း ဝိသနာရှင် လေ့လာသူများအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ သူမ၏ ဇာတာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

မွေးသက္ကရာဇ်က (၁၃-၁၀-၁၉၇၆) နံနက် ၈နာရီ ၄၀မိနစ်၊ ရန်ကုန်။

ပညာရှင်ကြီးများကတော့ ဇာတာကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းနိုင်ကြလိမ့်မည်။ ရိုးရိုးထေးစဉ်းစားကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

၂၅	၉	
၀	ရာသီ	
၁၄	၃ ၆ ၈	လ

လက်၏ (၇)တန်သည် ပထမီအိမ်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်သည် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ထိုအိမ်၌ ခန့်နှင့် ကြာသပတေးရှိသည်။ လက် (၇)တန်သခင် ဂြိုဟ်အိမ်မှ သောကြာဂြိုဟ်ဖြစ်သည်။ သောကြာသည် အိမ်ထောင်ရေး၊ ကာမ၏ ကာရကဂြိုဟ်ဖြစ်သည်။ ဖော်ပြပါ (၇)တန်သခင်ဂြိုဟ်လည်းဖြစ်သည်။ သောကြာသည် ဇွှန (၁၂)တန်းတွင် အင်္ဂါ၊ ရာဟု စသော ဝါပဂြိုဟ်များနှင့် ပြိုင်ကြောင်း



ဆွဲရသည်။ ထိုအချက်နှင့်ပင် အိမ်ထောင်ရေးကံကို ခန့်မှန်း နိုင်ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

(၇)တန် ဘာဝသခင်ပြီဟု သောကြာသည် အင်္ဂါနှင့် သွေးပြုလျှင် အခြားယောက်ျားနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဖောက်ပြား သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း (၇)တန်၌ တနင်္လာပြီဟု ရပ် တည်လျှင် သူမအပြင်၊ လင်ယောက်ျားသည်လည်း အခြား မိန်းမနှင့် ဖောက်ပြားလိမ့်မည်ဟု ဟောရာသာရဗေဒင်ကျမ်း ဖြစ်တွင် တည့်တည့်ဖော်ပြထားသည်။ ဇာတာရှင်မှာ ထို အဟောနှင့် ကိုက်ညီနေပါသည်။ ထို့အပြင် သူမ၏ ဖြစ်ရပ် မှာလည်း ထိုအဟောအတိုင်းပင် ကိုက်ညီနေခဲ့သည်။

တစ်ဖန် (၁၂)တန်ဘာဝ၌ အိမ်ထောင်ရေး ကာရက ပြီဟု သောကြာရှိခြင်းသည် လက်ထပ်ရေးအတွက် အောင်းတတ်ပေ။ လေရာသီဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ လက်ထပ်ရခြင်းဖြစ်တတ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

“ဂေါပလ ရတနာကာရ” ကျမ်းတွင် (၇)တန် ဘာဝ သခင်ပြီဟု ခုတ္တနအိမ်၌ ရပ်တည်ပါက လင်နှစ်ယောက်ရ တတ်ကြောင်း ဆိုပါသည်။ ဤအချက်များအရ ဇာတာနှင့် ဥပဒေများ တည့်တည့်ကို ကိုက်ညီနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ဟောပြောရာတွင်

တစ်ခါတစ်ရံ၌ အပေါ်ယံရှပ်ပြီး ယူဆဟောပြောမှ မှန်ကန် ကြောင်း အကြိမ်များစွာတွေ့ဖူးပါသည်။ ဖော်ပြပါ သူမ၏ ဇာတာအား ဟောပြောခဲ့ရာတွင် လက်၏ (၇)တန် စန်းရှိပြီး သောကြာပြီဟုသည် (၁၂)တန်၌ ရပ်တည်ကာ၊ ရင်းကား စူးရှသော ပြီဟုအင်္ဂါနှင့် အမှောင်ဖုံး ပြီဟုရာဟုတို့နှင့်အတူ ရှိနေသောကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကံ လုံးဝ မကောင်းနိုင် ကြောင်း ရိုးရိုးသားသား တွေးဆပြီး ဟောပြောပေးခဲ့ရာ မှန်ကန်ခဲ့ပါသည်။

(၁၂)တန် ခုတ္တနသည် ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူကို ဖော်ညွှန်းပြီး (၇)တန်သခင် သောကြာသည် အိမ်ထောင်ရေးကို ဖော်ညွှန်း ကာ၊ အင်္ဂါ၊ ရာဟု၊ စရရာသီ၊ လေရာသီဖြစ်သော တူရာသီ အိမ်တွင် ရပ်တည်ခြင်းကြောင့် အိမ်ထောင်တစ်ဆက်မက ဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေး ကမောက်ကမဖြစ်နိုင် ကြောင်း ရိုးသားစွာ ဟောပြောပေးခဲ့ပါသည်။

အထက်တွင် ကျမ်းကိုး၊ ကျမ်းကားများ ထည့်သွင်း ရေးပြောပေးခြင်းမှာ ဇာတာကို ဝိသနာပါ၍ လေ့လာနေသူ များအတွက် ဗဟုသုတဖြစ်စေရန်အလို့ငှာဖြစ်ပါသည်။

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

ဆရာ ဦးပိုင်အောင်

(ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) [လက္ခဏာဗေဒင်ဟောခန်း]

စိုက် (၄၀) (B-1) - ခြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ - ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၅၁၉၃၀၉၁၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၆၁၃

➢ အလုပ်လျှောက်ထားခြင်း / ရေးခြေ - လူတွေ့ခြေဆိုခြင်းတွေမှာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ရွေးချယ်ခံရပြီး အလုပ်အကိုင် အမြန်ဆုံး ရရှိစေမို့ ➢ လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသမှာပဲ ဆက်လက်ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်ရစေမို့ ➢ မိမိဆန္ဒရှိသော အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသကို ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရစေမို့ ➢ အလုပ်အကိုင်မှာ အမြန်ဆုံး ရာထူးတိုးတက်ရရှိစေမို့ ➢ လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှုတွေ၊ ဆိုက်အိမ် အနောင်အယုက် အခက်အခဲအခွပ်အခွံ၊ အတိုင်အတော၊ အစစ်အဆေး ပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေ သော ကျော်လွှားအနိုင်ရပြီး ပြတ်သွားစေမို့။

➢ ဆိုက် အိမ်၊ တိုက်ခန်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ မြေကွက်၊ ခြံကွက်... စသည်ဖြင့် မိမိရောင်းချင်သော ပစ္စည်းများ အမြန်ရောင်းထွက်စေ မို့ ➢ ဆိုင်လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးမှ နေ့စဉ် လူဝင်များ၊ ဝယ်သူများ၊ ရောင်းအားကောင်း၊ ငွေဝင်ကောင်း အမြန်ဖြစ်လာစေမို့ ➢ ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်ပွားသော မည်သူမဆို နေ့စဉ် ငွေဝင် လာတိရွှင် အဆင်ပြေ ကံကောင်းစေမို့ ➢ အရေးတကြီး ငွေလိုနေ သော ဝင်ငွေတိုးပွားလိုသောသူများအတွက် ငွေဝင် ချက်ချင်းကောင်းပြီး ငွေဝင် (၃) ဆတိုးစေမို့။

ဣန္ဒြေပညာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးမှု လိုအပ်လျှင် လာခဲပါ။



၂၀၁၆ - ဖေဖော်ဝါရီလ

မြန်မာ ဆယ်နှစ်လပွားများအတွက် ဟောစာတမ်း

ခန့်ကျော်စွာ

တန်ခူးလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ခရီးထူးများ သွားရမည်။ ယာဉ် ကား စက်ပစ္စည်းကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ငွေကြေးကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ အပြိုင်အဆိုင် အတိုက်အခံများမည်။ လူရင်း မိတ်ဆွေများနှင့် သဘောထားကွဲတတ်သည်။ စပ်တူကိစ္စများ အသင်းအဖွဲ့ကိစ္စများတွင် ကြားစကားရှုပ်ထွေးတတ်သည်။ နေရာပြင်ဆင်မှုအပြောင်းအလဲ အောင်မြင်မည်။ နေရာသစ်၊ မိတ်ဆွေသစ် အကျိုးပြုမည်။ စာချုပ် ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ပညာရေး သင်တန်းကိစ္စတို့အတွက် အခက်အခဲရှိလိမ့်မည်။ နယ်စပ် နိုင်ငံခြားမှ အဆက်အသွယ်ကောင်းရမည်။

သူတစ်ပါး ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ ဆေးကုသမှုကိစ္စများ ကူညီရမည်။ ကိုယ်တိုင် ခြေထောက်၊ ခါး၊ အကြော၊ ကျောက်ကပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အညံ့အခိုက်ရှိသည်။ မိသားစုအတွက် အိမ်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ခရီးကြောင့် မိသားစုနှင့် ရက်ရှည်ခွဲနေရတတ်သည်။ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက်တော့ သူတစ်ပါးကိစ္စများ ကူညီရမည်။ စကားများခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။

ယတြာ။ ■ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် နှာနှိတ်ခွက်၊ နန်းကြီးသုတ်တစ်ပွဲလှူဒါန်းပြီး ဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေး အတွက် အသီးသုံးမျိုးကို ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။ မိသားစုရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေစေ ညောင်ပင်အား ရေလောင်း၍ ဆုတောင်းပါ။

ကဆုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ငွေကံအထူးကောင်းသည်။ ထိပေါက်ကိန်း၊ အမွေရကိန်းရှိသည်။ မိဘ၊ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမားကူညီမည်။ ရာထူး တာဝန်၊ ဝင်ငွေတိုးမည်။ ဘာသာရေးခရီးထူးများ သွားရမည်။ အထင်လွှဲခံရခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ ခွေးကိုက်ခံရသောသတင်း ခြေထောက်ထိခိုက်မိသော သတင်းကြားရပါက ညပိုင်းတွင် လမ်း၌ ခွေးစာကျွေးပါ။ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် အကြီးအကဲ အမျိုးသမီးများ ကူညီမည်။ မြေကိစ္စအောင်မြင်မည်။ အဆောက်အအုံကိစ္စ စီစဉ်ရမည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ အပြောင်းအလဲဖြစ်မည်။ ရွှေ-လှောင်စပ်ပစ္စည်းပျက်တတ်၊ ထွက်တတ်သည်။ လူရင်းမိတ်ဆွေနှင့် အခေါ်အပြောပျက်တတ်သည်။ မိသားစုတွင် သဘောထားကွဲမည်။ ဆွေမျိုးကိစ္စ၊ ငွေအပေးအယူကိစ္စများ စိတ်ညစ်ရတတ်သည်။ အိမ်ပျော်ခြင်း၊ အိမ်နှင့် ရုတ်ခြည်း ခွဲခွာနေခြင်းတို့ ကြုံရတတ်သည်။

ရေချိုးပွားခြင်း၊ အစားအသုံးခြင်း၊ ဆေးပွားခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲ၏ ကျန်းမာရေး ကူညီရမည်။ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူ ခင်မင်သူတို့ထံမှ ထူးထူးခြားခြား လက်ဆောင်ရမည်။

ယတြာ။ ■ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် နန်းနှိခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ၊ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်လှူဒါန်းပြီး ဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးသုံးမျိုးကို ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။ မိသားစုရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်လှူလိုက်ပါ။

နယုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ဆုံးရှုံးထားခြင်းများ ပြန်ရမည်။ ရပ်နေသောအလုပ်များ ပြန်စရမည်။ ကံပြန်ကောင်းသောအချိန်ဖြစ်သည်။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင်မြတ်သွားမည်။ လူကြီးသစ်၊ မိတ်ဆွေသစ်များ အကျိုးပြုမည်။ လှုပ်စပ်ပစ္စည်းဝင်မည်။ စပ်တူ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားတိုးချဲ့အောင်မြင်မည်။ အလုပ်တွင် ငွေမြှုပ်တတ်သည်။ အလုပ်ခရီးထူးများပေါ်မည်။ ငွေအတွက် စကားပြောသောကြာနေ့ကို ရှောင်၍ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တို့ကို ရေလောင်းပြီးမှပြောပါ။ မိသားစုတွင် အလှူအောင်မြင်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် အညံ့မရှိပါ။ သွားကျိုး၊ သွားနုတ်၊ သွားစိုက်သတင်းကြားလျှင် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးအား သွားတိုက်သွားပွတ်တံတစ်ခုလှူပါ။ မိမိကျန်းမာရန် အနီရောင်ဖျော်ရည်ကို မကြာခဏ ဘုရားလှူပါ။ လူမှုသတင်းမေးရလျှင် အသီးစားပြီးမှ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက် စိတ်ချမ်းသာရမည်။ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူတို့၏ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။

ယတြာ။ ■ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကြာဆံကြေးနှင့် ကော်ဖီလှူပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန် ကောက်ညှင်းပေါင်းဆွမ်း၊ မကြာခဏ ဘုရားလှူပါ။





ဝါဆိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အရာရာ သတိထား၍ ဆောင်ရွက်ပါ။ အမှားများခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ အစားမှား၊ ဆေးမှား၊ စကားမှား၊ ဆုတောင်းမှား၊ စာရွက်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ပျောက်တတ်သည်။ အလုပ်ပြောင်း၊ နေရာပြောင်း အထူးကောင်းပါသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးတတ်သည်။ အလုပ်သစ် စတင်ခြင်း အောင်မြင်မည်။ အဝေးအဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရမည်။ နိုင်ငံခြား၊ နယ်စပ်၊ ချွေးခြား တိုင်းရင်းသား အကျိုးပြုမည်။ အနီးအနား အထူးနေသူများနှင့် သဘောထားကွဲမည်။ အနီးအနား နာရေးပေါ်လွင် မိမိထောင်းကို စွန့်ပစ်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်များအားလုံး တန်းလန်းဖြစ်နေမည်။ နောက်လ၌ အောင်မြင်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ခူး၊ နုလုံး၊ နား အညှိရှိသည်။ ဆေးခန်းပြရခြင်းပေါ်ပါက အနီးရည် ဘုရားလှူပါ။ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများတွင် အားပေးစကားများဖြင့် စိတ်ချမ်းသာရမည်။ ချစ်သူခင်သူတို့၏ မေတ္တာထူးကို ရမည်။ ဘဝအမောပြေမည်။

■ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လှူဒါန်း၍ ဆုတောင်းပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ အသီးသီးနေသော သစ်ပင်ကို ရေလောင်းလိုက်ပါ။

ဝါခေါင်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကံအထူးကောင်းသည်။ ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ အလုပ်တိုးချဲ့ခြင်း အောင်မြင်မည်။ အဝေးရောက်နေသူများ၏ ထင်ကောင်းအဆက်အသွယ်ရမည်။ မင်း၊ အနီးရ အကြီးအကဲ ကူညီမည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းဝင်မည်။ ခရီးထူးများ သွားရမည်။ အိမ်အဆောက်အအုံကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ မြေကိစ္စအရောင်းအဝယ်ပေါ်မည်။ အဖိုးတန်မြေရမည်။ ထူးခြားသော အလှူ၊ မင်္ဂလာ နေ့ရမည်။ စာချုပ်၊ လျှောက်လျှောက်ဖြေဆိုမှုကိစ္စတို့ အောင်မြင်မည်။ ဆုမဲ၊ ဆုထူး၊ ဂုဏ်ထူးကိစ္စများ စိတ်ချမ်းသာရမည်။ ဆုထူးများအကြီးအကဲများမှ ကူညီမည်။ သူတစ်ပါးကိစ္စ ကူညီရမည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် ဝမ်းဗိုက်၊ အူ၊ ဦးခေါင်း အညှိရှိသည်။ အစားမှားခြင်း အထူးဂရုစိုက်ပါ။ စီးပွားစာက်ရန် ရက်ရာတနေ့တိုင်း ငှက်ပျောသီးမှည့်တစ်ဖီး ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက်တော့ အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။ အခက်အခဲများ အဆင်ပြေရန် ငှက်နှစ်ကောင် ဘေးမဲ့လွှတ်လိုက်ပါ။

■ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် နံနက်သုတေသန ပွဲတစ်ခွက်လှူပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် သံပရာရည်ကို သောကြာညတွင် ဘုရားလှူပါ။ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေး အဆင်ပြေရန် ဘုရားခိုငှက်များကို အစာ ဒါနပြုပါ။

တော်သလင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ အထက်လူကြီးတို့မှ အထူးကူညီမည်။ ရာထူး၊ တာဝန်၊ ဝင်ငွေတိုးမည်။ အောင်ကြမ်း၊ အထွက်ကြမ်းမည်။ ကားနှင့်ပတ်သက်၍ စီးပွား၊ အလုပ်ကိစ္စတို့အတွက် အကျိုးပြုမည်။ ခရီးကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ချွေးခြား တိုင်းရင်းသား၊ နယ်စပ်၊ နိုင်ငံခြား အကျိုးပေးချိန်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး သူစိမ်းကြောင့် ငွေကြေးရုပ်ထွေးတတ်သည်။ အလုပ်နေရာတွင် အသစ်ဖြစ်လျှင် ဘုရားညောင်ပင်ကို ညောင်ရေသွန်းပါ။ ငွေအတွက် စကားပြောလျှင် ပန်းပင်ကို ရေလောင်းပြီးမှ ပြောပါ။ အနှောင့်အယှက်ကင်းရန် ကလေးများကို ချီချင်း သင်ကြားလုံး ဝေလိုက်ပါ။ ခွေး၊ ကြောင်၊ တိရစ္ဆာန်များ လက်မခံသင့်ပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ဆေးရုံ သတင်းမေးရတိုင်း သံပရာရည် ဘုရားလှူပြီးမှ သွားမေးပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံမည်။ ယခင် ဝေးကွာနေခြင်းများ ပြန်နီးစပ်သွားမည်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေရန် အုန်းသီးစိတ် သက်စေ့ အိမ်ဘုရားအား လှူပါ။

■ မွေးနေ့ နံနက်စောစောတိုင်း အိမ်ဘုရားတွင် ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်လှူပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အသီးသီးမျိုးကို ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးအား လှူပေးပါ။ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေး အဆင်ပြေရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝင်လမ်းကို သဲခင်းအလှူပြုပါ။



သီတင်းကျွတ်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အလုပ်တာဝန်များမည်၊ ငွေကိစ္စများ အထူးပြေလည်လိမ့်မည်။ အောင်မြင်မှုများ ဆက်တိုက်ကြုံရလိမ့်မည်။ အိုးအိမ်နေရာ၊ အလုပ်နေရာ ပြင်ဆင်မှုအပြောင်းအလဲဖြစ်မည်။ နယ်စပ်၊ နိုင်ငံခြား၊ အဝေးမှ သတင်းကောင်းအဆက်အသွယ်များ ရမည်။ လက်ရှိအလုပ်၊ တာဝန်တို့တွင် အောင်မြင်မှု နှစ်မျိုးနှစ်ဆရမည်။ လူမျိုးခြား တိုင်းရင်းသားအလုပ်အတွက် အကျိုးပြုမည်။ ရည်ရွယ်ထားသော အလှူကြီး အောင်မြင်မည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအပြောင်းအလဲဝင်မည်။ အစိုးတန်ပစ္စည်းဝင်လျှင် ကြာဆံကြော် ဘုရားလှူပါ။ ပြောစကားများ အောင်မြင်သော ကာလဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ရေချိုးမှားခြင်း၊ အသံဝင်ခြင်းတို့ ကြုံရတတ်ပါသည်။ မိသားစုတွင် ကျန်းမာရေးကိစ္စပေါ်လွှင့် အဝါရောင် ဖျော်ရည်ကို ဘုရားလှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးတို့တွင် အထင်အမြင်လွဲမှားနေမှုများ ပြေလည်သွားမည်။ မိသားစုတွင် စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရမည်။

ယတြာ။ ။ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကိတ်မုန့် (၉)ချပ်၊ ရေနပ်ခွက်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆွမ်းခဲ ဘုန်းကြီးကို သစ်သီးလှူပါ။ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးအဆင်ပြေရန် အဝါရောင်ပန်းများ ဘုရားလှူပါ။

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း နာမည်ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမည်။ လူချစ်လူခင်များမည်။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြေလည်သွားမည်။ ရပ်ဝေး၊ ရေခြားခြေခြား ဆက်သွယ်အကျိုးပြုမည်။ ငွေအထူးဝင်ပြီး အထူးထွက်၍ ငွေမပြသော ကာလကြုံမည်။ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်သော အောင်မြင်မှုရမည်။ ရေနားနီးသူ၊ ရေလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သူများမှ မိမိရည်ရွယ်ချက်၊ အလုပ်ကိစ္စများအား ကူညီလိမ့်မည်။ အဝတ်အထည်အသုံးအဆောင်များ ဝင်မည်။ နေရာ၊ ရာထူးဌာန တာဝန်နှစ်မျိုးကြုံရလိမ့်မည်။ မိသားစုတွင် နေရာအပြောင်းအရွှေ့မည်။ အလုပ်တာဝန်နှစ်မျိုး အိမ်နေရာနှစ်မျိုးဖြစ်ခြင်းများ ကြုံမည်။ ကိုယ့်ကြံ့ခိုက် ဘုရားကို သောက်တော် နှစ်ခွက်ပူး၍ ကပ်လှူဆုတောင်းပါ။

ကျန်းမာရေးအတွက် ရေချိုးမှားခြင်း၊ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးကိစ္စကူညီရလျှင် သစ်ပင် ရေလောင်းပြီး ဆုတောင်းပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးအတွက် ကြားစကားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမည်။ အထင်အမြင်လွဲမှားတတ်သည့် ကြားစကားများ မယုံသင့်ပါ။

ယတြာ။ ။ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကော်ရည်တစ်ပွဲ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကပ်လှူပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဘုရားစေတီရှိ ဗောဓိညောင်ပင်အား ရေသွန်းလောင်းပါ။ မိသားစုရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဘုရားတွင် ကပ်လှူ ဆုတောင်းပါ။

နတ်တော်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အခွင့်အရေးထူးများ ရမည်။ ဆုံးရှုံးထားခြင်းများ ပြန်ရမည်။ ရည်ရွယ်ထားသော ကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး ကူညီမည်။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော အမျိုးသမီး အကြီးအကဲကြောင့် ငွေဝင်မည်။ နယ်စပ်၊ နိုင်ငံခြား အထူးအဆက်အသွယ်ရမည်။ အလုပ်အတွက် လူကြီးသစ်၊ မိတ်ဆွေသစ် အထူးအကျိုးပြုမည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဝင်မည်။ ပစ္စည်းဟောင်းများ ထွက်၍ ပစ္စည်းသစ်များ ဝင်မည်။ ဆုံးရှုံးထားသော ငွေကြေးများ ပြန်ရလိမ့်မည်။ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့ကိစ္စများ ဦးဆောင်ရမည်။ မိသားစုတွင် အလှူခရီးပေါ်မည်။ ငွေကြေးကံကောင်းသည့် အဝေးရောက်နေသူများမှ အဆက်အသွယ်ကောင်းများရမည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိသော်လည်း ဓမ်းစိုက်နှင့် ပတ်သက်သော အနာရောဂါကြုံရတတ်သည်။ အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူနှစ်ဦးကြား ခရီးရက်ရည်ခွဲခွာနေခြင်းများ ကြုံမည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေရန် ကြီးကဲသူ အမျိုးသမီးအား အသီးမိမိကြည့်ပါ။

ယတြာ။ ။ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲ၊ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်လှူ၍ ဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အနီရောင်ဖျော်ရည် နှစ်ခွက်ပူးလှူ၍ ဆုတောင်းပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေရန် သီလရှင်ကို သစ်သီးများ လှူဒါန်းပါ။

ပြာသိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကံ ၈ တက်သောကာလဖြစ်သည်။ စပ်တွက်စွာ အဖွဲ့အစည်းကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ နေရာ၊ အဆောက်အအုံ အောင်မြင်မည်။ ဆုံးရှုံးထားသော အခွင့်အရေးများ ပြန်ရမည်။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် လေထဲ စပ်တွက်စပ်သင့်သည်။ (၂)ဂဏန်းနှင့် အမှူးဂဏန်းများ အကျိုးပြုမည်။ မိတ်ဆွေသစ်၊ သင်တန်းသစ်၊ လုပ်ငန်း အကျိုးပြုမည်။ အဖက်ဖက်မှ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံမည်။ မိသားစုတွင် အလှူကိစ္စ၊ စေ့စပ်မင်္ဂလာကိစ္စများ ကြုံရတတ်မည်။ ခင်ပွန်းကိစ္စကြုံရလျှင် အောင်ဘာလေထိ ကံစမ်းပါ။

ကျွန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိသော်လည်း လက် ထိခိုက်မိတတ်သည်။ ဂရုစိုက်ပါ။ လူရင်းမိတ်ဆွေ၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စ ဖြစ်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးတို့တွင် စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူ မရှိသေးသူများ ပြားသောစံ၏ ဖူးစာရှင်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ချစ်သူထံမှ လက်ဆောင်ရလိမ့်မည်။

■ မွေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဘယစာကြော်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေး အတွက် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို အကြာကွေးနှစ်ခုလှူပါ။ အချစ်ရေးအဆင်ပြေရန် နှင်းဆီပန်းများ ဘုရားကပ်လှူ၍ ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက်တော့ ပန်းပင် ရေလောင်းပါ။

တပို့တွဲလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကောင်းသော ဂုဏ်သတင်းဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမည်။ အောင်မြင်မှုရမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသော စီးပွားကိစ္စများအတွက် အကျိုးထူးပြန်ရချိန်ဖြစ်သည်။ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများ ကူညီမည်။ ငွေကံအထူးကောင်းချိန် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်ထူးများ ရမည်။ အဖိုးတန် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဝင်မည်။ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် တာဝန်များမည်။ နယ်စပ်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အောင်မြင်မည်။ မွေးဖွားသော သတင်းကြားလျှင် ငယ်သူနှင့်တွဲစပ်၍ ထိက်စမ်းသင့်သည်။ နှစ်လတွင် ငယ်သူငယ်သားများအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရမည်။ အဆောက်အအုံကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ လှူ ဂုဏ်ရည် လျှင် အိမ်ဘုရား၌ ကောက်ညှင်းပေါင်းကပ်ပါ။

ကျွန်းမာရေးအတွက် အဆိုးအညံ့မရှိသော်လည်း အပူလောင်ခြင်း၊ လျှပ်စစ်အန္တရာယ် ဂရုစိုက်သင့်သည်။ မိမိမွေးနေ့တွင် နှစ်သတင်းမေးခြင်း ရှောင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးအတွက်တော့ သဝန်တို့ခြင်း၊ စကားအဆင်မပြေခြင်းများ ဖြစ်ရမည်။ ချစ်သူ၏ မေတ္တာကြီးမားမှု၊ ဂရုစိုက်မှုတို့ ရပါလိမ့်မည်။

■ မွေးနေ့နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ပေါက်စိတင်လုံး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကပ်လှူဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေး အတွက် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို အသီးလှူပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန် အဝါ ရောင်ပန်းများ ဘုရားမှာ ကပ်လှူဆုတောင်းပါ။

တပေါင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ရပ်ဝေးမှစာ၊ သတင်းကောင်းအဆက်အသွယ်များရမည်။ ကွဲကွာနေသူများ၊ ဝေးကွာနေသူများနှင့် ပြန်ဆုံမည်။ လျှောက်လွှာ၊ သင်တန်းကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ဆရာမ၊ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်သူများ ကူညီမည်။ ဘာသာရေးခရီးထူး ရတတ်သည်။ သွားရလျှင် (၂)ဂဏန်းနှင့် အောင်ဘာလေထိ ကံစမ်းပါ။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းပျက်တတ်သည်။ အပြောင်းအလဲအသစ် ဖြစ်သည်။ စာပေ၊ အနုပညာကိစ္စများအတွက် အခွင့်အရေးထူးများ ရမည်။ အလုပ်စတင်ခြင်း၊ နေရာသစ် စီစဉ်ခြင်းများ အောင်မြင်မည်။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ မထင်မှတ်သော ငွေဝင်ကိန်းရှိသည်။ မိသားစုတွင် ငယ်သူ သင်တန်း၊ ပညာရေး အောင်မြင်မည်။ ဆွေမျိုး အမျိုးသမီး၏ အောင်မြင်မှု သတင်းကောင်းများ ကြားရမည်။ မိသားစု အပျော်ခရီးသွားရတတ်သည်။

ကျွန်းမာရေးအတွက် အစားနာခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ သူတစ်ပါးကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကုသခြင်း ကူညီရမည်။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ပညာရေး၊ သင်တန်းကိစ္စတို့ကြောင့် အချစ်ရေးတွင် ချစ်အတားဖြစ်တတ်ပါသည်။

■ မွေးနေ့နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ထမင်းဆီဆမ်း၊ အားဖြူးတစ်ပွဲနှင့် သောက်တော်ရေတစ်ခွက် ကပ်လှူ ဆုတောင်းပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးအား ဘာသာရေးစာအုပ် လှူပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးအတွက် ဘုရားတွင် အဖြူရောင် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ခုလှူပါ။



နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

လေဖြန်း လေငန်း ဤဆေးစွမ်း

ယနေ့အချိန်ကာလတွင် လူအများမှာ မသန်သော စားသုံးဆီအမျိုးမျိုးနှင့် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် ထားသည်များ ကို တစ်နည်းမဟုတ်၊ တစ်နည်းဖြင့် စားသုံးနေရသဖြင့် သွေးအတွင်း ကိုယ်လက်စထရော များကာ၊ လေငန်း လေဖြန်းဝေဒနာများ ခံစားရမှု များပြားလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

စာအုန်းဆီ၊ အကြိမ်ကြိမ်ကြော်ထားသော ဆီများနှင့် အသုံးပြုထားသော အစားအစာများသည် နေစဉ်လို ပလူယူအောင် ထွက်နေပြီး ကလေးလူကြီး မရွေးသာ မရှောင်သာ စားသုံးနေကြရပါသည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုး သည်မှာ အင်တာနက် သတင်းတစ်ပုဒ်တွင် အီကြာကွေးကဲ့သို့ မုန့်များ၊ အကြော်စုံများကို လေသလပ်ပြီး ပျော့မသွားအောင် ရေသန့်ဘူးများ အရည်ပျော်အောင် ဆီထဲသို့ ထည့်ပြီးကြော်သည်ဟု ဖတ် လိုက်ရရာ၊ ဆီသာမဟုတ် ပလတ်စတစ် ကော်ရည်များပါ စားနေရပါလားဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်း ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန် ကရုဏာခံခြင်း၊ မြန်မာ့ရိုးရာဆေးဝါး၊ အစားအသောက်များသာ စားသောက်ရန် သတိပြုကြရမည်ဖြစ် သည်။

ယခု တင်ပြလိုသည်မှာ ရှေးဦးဘွားတို့ အသက် ၇၀၊ ၈၀ ကျော်တွင် သဘာဝဓမ္မတန်းအရ သွေးအား၊ လေအားယုတ်လျော့ပြီး လေငန်း၊ လေဖြန်း၊ လေဖြတ် မဖြစ်စေ ရန်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့လျှင်လည်း လက်တွေ့ ပျောက်ကင်းစေနိုင် သည့် မြန်မာ့ရိုးရာဆေးစွမ်း ဆေးနည်းတစ်လက်ကို တင်ပြ လိုပါသည်။

ဤဆေးမျိုးကို မည်သည့်ဆေးဆိုင်၊ မည်သည့်ဆေး ကုမ္ပဏီကမှ ထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်း မရှိပါ။ ရောင်းသည်၊ ထုတ်သည်ဆိုလျှင်လည်း အတုသာဖြစ်ပါမည်။ ဆေးနည်းမှာ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်၊ မြေပေါင်း တစ်ထောင်၊ ထင်းပေါင်း တစ်ထောင်ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်ဆိုသည်မှာ ပျားရည်စစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ မြေပေါင်းတစ်ထောင်ဆိုသည်မှာ နေအိမ် တွင် အုံဖွဲ့ ပြုလုပ်တတ်သော နဂါးအုံ(နကျယ်အုံ)မြေဖြစ်ပါသည်။ ထင်းပေါင်းတစ်ထောင်ဆိုသည်မှာ မီးဖို အိမ်ခေါင်မိုးတွင် ကပ်နေသော ကျပ်ခိုးဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါ ဆေးအမယ် သုံးပါးကို ဟင်းသောက်ခွန်း တစ်ခွန်းစီစပ်၍ မွှေကာ စားပေးပါ။ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်စားပေးပါ။ တစ်ပတ်ခန့်စားလျှင် လေငန်း၊ လေဖြန်း လုံးဝ သက်သာ ပျောက်ကင်းပါသည်။

လေဖြတ်နေသူများ သုံးလခန့်အထိ စားပေးခြင်းဖြင့် သိသာထူးခြား သက်သာပါသည်။

အလွန်ထိရောက် အစွမ်းထက်သော မြန်မာ့ရိုးရာ ရှေးရှေးအတိတောက ဆေးစွမ်းတစ်လက်ဖြစ်၍ မတိမ်ကော မပျောက်စေရန် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်



ပုရောဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒရီသား

ဆရာဒေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
လ ၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ ဓမ္မစေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) *Sweet Centre* နှင့် ကပ်လျက်

မြေကိန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုန်း - ၅၀၅၁၇၀၊

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- <http://www.sayadeva.com>

ယနေ့နာမည်ကျော်များ မေးကြပြီ

ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင်များ၊ ဒါရိုက်တာများဖြစ်ကြသော ရန်အောင်၊
 သွင်မိုး၊ ထွန်းအိန္ဒြာမိုး၊ ဇင်ဝိုင်း၊ လူမင်း၊ စိုးသူ၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ မင်းမော်ကွန်း၊
 ဆူပိုပိုအောင်၊ မျိုးသန္တာထွန်း၊ ဆုဆုစန္ဒီ၊ ဓာတ်ပုံရဲမြင့်လွင်၊ ရီဝေယံ၊ သင်းရနံ၊
 အောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)၊ စုလှိုင်နှင်း၊ ဒါရိုက်တာမောင်ဝဏ္ဏ၊ ညီနန္ဒ၊ မေသန်းနု၊
 သွားညို၊ နီကိုရဲ၊ မင်းဟိန်း၊ မော်ဝယ်ပုဇွန်၊ စမိုင်းလ်၊ ကိုကိုလင်းမောင်၊ ဝေဠုကျော်၊
 နင်းဝတ်ရည်သောင်း၊ စိုးမြတ်နန္ဒာ၊ စတီရီအဆိုတော်ချစ်ကောင်း၊ ကြည်လဲ့လဲ့ဦး၊
 ခြိတ်ဟေသီ၊ မောင်ပြည့်ဝ(ပန်းဝေသီ)၊ ယမင်းကိုကို၊ ဒါရိုက်တာမီးပွား၊ ကိုဇော်
 (အာရုဏ်ဦး)၊ ဒါရိုက်တာမိုက်တီး၊ မျိုးစန္ဒီကျော်၊ ရာဇာနေဝင်း၊ ဟောမာနေဝင်း၊
 အိန္ဒြာကျော်ဇင်၊ မေဝင်းမောင်၊ မီးမီး(ရတနာ)၊ Best Time Beauty Parlour ၊
 ရတနာဇင်၊ အေးဝတ်ရည်သောင်း၊ ဇင်မာဦး၊ စာရေးဆရာမ လွန်းထားထား
 (ဆေးတက္ကသိုလ်)စသော နာမည်ကျော်အနုပညာရှင်များအကြောင်း လက္ခဏာ
 ဗေဒ ဆောင်းပါးများကို ရေးသားဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သင်သည်လည်း 'ဆရာဒေဝ'ထံ မေးကြည့်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

ပါဠိစွန်းလှို

ဗဟုသုတကယ် ရွာပျောက်ကြို





ကျွန်တော် မောင်ထိုက်တန်သည် အတန်းပညာတို့ တတ်မြောက်အောင်မြင်၍ ဘွဲ့လက်မှတ်ရရှိခဲ့ပြီး သည်နောက် မိဘများကလည်း ငွေကြေးပြည့်စုံ ကြွယ်ဝကြသည်နှင့်အညီ အစဉ်တစိုက်သော အလုပ်အကိုင်ကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိသေးဘဲ အေးအေးလူလူ နားနေကာ စာအုပ် စာပေများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုနေစဉ် စာအုပ်ပုံထဲမှ “ရွာပျောက်ကြီး” ဆိုသည့် စာအုပ်ကို တွေ့ မြင်ဖတ်ရှုလိုက်ရသည့်အခါဝယ် ငါးပါးသီလလုံခြုံလွန်းသဖြင့် နတ်တို့၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံနေရသော ပျောက်ကွယ်နေသည့် ထိုရွာငယ်လေးအား တွေ့မြင်လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့ရသည်။

ငွေကြေးကလည်း ပြည့်စုံ၊ အသက်အရွယ်ကလည်း နယ်ကျော်သက်၊ နှစ်ဆယ်နားကပ်နေသည့်အရွယ် ဖြစ်လေတော့ စိတ်သွားတိုင်း ထိုဝယ်ပါနိုင်သည့် ထိုရွာပျောက်ကြီးကို ရှာဖွေရန် မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးသို့ ချီသွားလာရန်အတွက် ပြတ်သားစွာ

ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ထိုရွာနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းချင်းရာကို ကျွန်တော် ယခုမှသာ သိရှိမှတ်သားရခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ တကယ့်လိုက်တက်နေစဉ် ကပင် ဆရာဖြစ်သူ၏ အစိန်အမြွက်ပြောပြမှုကြောင့် နားရည်ဝကာ စိတ်ပါပါဖြစ်နေခဲ့ရာ၊ ယခုကဲ့သို့ စာတစ်တန် ပေတစ်ဖွဲ့နှင့် တခမ်းတနား ရေးသားဖော်ပြထားသော ရွာပျောက်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသည့်အခါတွင် ယခင်က ဝင်စားခဲ့သော စိတ်တို့ တစ်ဖန်အုံကြွလာကာ၊ ထိုရွာပျောက်ကြီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ဖွေရှာတော့မည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာဖြစ်သူ ပြောပြသည့် အကြောင်းချင်းရာမှာလည်း ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက တတ်လမ်းနှင့် သိပ်မကွာ။ ဆရာကတော့ သူ့မိတ်ဆွေ၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဟုဆိုသည်။ ရှေးလောကီ(Geology) ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖီး(Field) ဇီဝဓာတ်လမ်းပျောက်ကာ ရွာပျောက်ကြီးဆိုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြောင်း၊ ရွာပျောက်ကြီးမှ ရွာသူရွာသားများက

ထိုကျောင်းသားကို စောင့်ရှောက်ပြုစုကြပေမယ့် ထိုသူမှာတော့ အသားမပါ ငါးမပါ ဟင်းစားများနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အသက်မဆက်နိုင်သဖြင့် လူ့အရပ်သို့ ပြန်ရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ နောင်တစ်ချိန် ထိုလမ်းကို မှတ်သားကာ ရွာပျောက်ကြီးကို သွားရောက်ရှာဖွေသောအခါ ထူးဆန်းစွာပင် ချုံနွယ်တို့ အုပ်စိုးနေသည့် တောတန်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ဆရာက ပြန်ပြောင်းပြောဆို၏။

ထိုရွာနှင့် နေထိုင်သူတို့မှာ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံကြောင်း၊ ထိုသို့ ငါးပါးသီလ လုံခြုံလှသဖြင့် ထိုရွာကို နတ်တို့က ဘေးဥပဓိကင်းဝေးအောင် ပျောက်ကွယ်ပေးထားကြောင်း၊ အစရှိသည့် အဖြစ်ထူးများကို ထိုလူက ပြန်ပြောင်းပြောပြသဖြင့် သိရှိခဲ့ရသည်ဟူ၏။

ဆရာစကားနှင့် စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများက ကျွန်တော်စိတ်ကို သွေးဆောင် နှိုးဆွနေ၍ ရွာပျောက်ကြီးကို ရှာဖွေရန်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ဝယ်ယူကာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် စာအုပ်ထဲက တတ်လမ်းနှင့် ဆရာပြောပြချက်တို့၏ ဝစ်ဖြစ်နေရာမှာ ရှမ်းပြည်နယ်ထဲက တောင်ပေါ် ရိုးတစ်နေရာကို ရည်ညွှန်းဖွဲ့ဆိုနေသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ရွာပျောက်ကြီးသည် ထိုအနီးနားတစ်ဝိုက်တွင် သေချာပေါက် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။



မိုးရုန်းရုန်းချုပ်လှပြီ

တစ်နေ့လုံး မရပ်မနားဘက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ခြေထောက်တိုသည်လည်း လေးဖင့် ညောင်းချီနေပြီ။



တောင်ပေါ်က တောနက်ထဲမှာ ရွာငယ် တစ်ရွာတွေ့ခဲ့သည်ဟူသော မုဆိုးကြီး နှိုင်းပအိုက်၏ အဆိုအရ ကျွန်တော် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှာဖွေနေပေ မယ့် ရွာ မဆိုထားနှင့်၊ တဲပျက်ပင် မရှိ၊ မိုးပင် ချုပ်တော့မည်။ လမ်းစ လည်း ပျောက်နေပြီ။ မုဆိုးကြီးက သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါမည်ဟု ဆို သော်လည်း အားနာစိတ်ကြောင့် ထို စကားကို ပယ်ရှားကာ၊ တစ်ယောက် တည်း ထွက်လာမိသည်မှာ မှားလေပြီ လား။ နောင်တက နောင်မှသာ ရသည်။

မှောင်ရိပ်သမ်းနေပြီဖြစ်သော ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အပ်လှမ်းလှမ်း မှ အရာများကို မသဲမကွဲသာ မြင်ရ တော့သည်။ တောတောင်ပေါ်မှာ ဖြစ် သဖြင့် တောကောင်များလည်း ရှိနိုင် သလို၊ အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါများလည်း ရှိနေမည်မှာ အသေအချာ။ ဟိုအတွေး ခီအတွေးများဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ စိုးရွံ့ ကြောက်လန့်လာမိသည်။ ရွာ ပျောက်ကြီးကို အရှာထွက်ရင်း နှုတ် ကိုက်၍ သေပါက ကြား၍ တော်မည် မထင်။ အတွေးများ၏ ဖိစီး ခြောက် လန့်မှုကြောင့် ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတို့ သွက်သထက် သွက်လာကာ၊ သစ်ရွက် ကြွေများကို ဝှန်သုန်းကား နင်းခြေရင်း အပြေးနှင်လာလိုက်စဉ်...

“အမလေးဗျ”

အသွားမတော် တစ်လှမ်းဆို သည့်အတိုင်း မဆင်မခြင် နင်းလျှောက် မိသည့် ခြေတစ်လှမ်းက ကျွန်တော့်ကို သေရွာသို့ မြန်းအောင် ဖို့ဆောင်လိုက် ပြီဟု။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော် ဘက်ကိုယ်လုံး တောင်စောင်းအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ဆင်းသွားခဲ့ပါ

ပေါ့။ ကျွန်တော် လိမ့်ကျသွားခဲ့သည့် နေရာက ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဖြစ် သည်။ ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက် ရောက်နေသဖြင့် ဟိုးအမြင့်ပေါ်က ပြတ်ကျလာခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ကျိုးခြင်း၊ ပဲ့ခြင်း မရှိ။ အနည်းငယ် နာကျင်ပွန်းပဲ့သည်မှ လွဲ ၍ ပကတိ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေ သေး၍ ကျွန်တော် လဲကျနေရာမှ လူးလဲကာ ထရပ်လိုက်တော့...

“မြတ်စွာဘုရား ...”

ကျွန်တော်ပါစပ်က ဘုရားတ၊သံ ထွက်ကျသွားပါပြီ။ တွေ့ မြင်လိုက်ရ သည်မှာ ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ လင်းဖြာ ထွက်လျက်ရှိသော မီးရောင်များ။

ဒါ...ဒါ...ရွာတစ်ရွာ။

တောင်ကြားမှာ တည်ရှိနေသည့် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော် ရှာဖွေနေသည့် ရွာပျောက်ကြီးများ လား။ ဒါမှမဟုတ် တောင်ပေါ်က သာမညရွာတစ်ရွာလား။ သွားရောက် လေ့လာကြည့်မှ အဖြေမှန်ကို သိနိုင် မည်မို့ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတို့ကို ရွာ ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့လိုက် သည်။

ရွာကလေးသည် ထူးထူးခြားခြား ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ နေရောင်ပျောက် ကွယ်စ ဆည်းဆာရိပ်သဲ့သဲ့ ကျန်ရစ် နေဆဲ။ ညနေ ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်လင့် ကစား။ ကလေးများ၊ လူငယ်များ သွားလာသက်ဝင်နေခြင်း မရှိ။ ရွာပျက် ကြီးအလား၊ ဇုံးဝဥသံ ခြောက်သွေ့ နေ၏။ သုသာန်တစ်စင်ပြင်ကဲ့သို့ တိတ် ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသော ရွာ ငယ်လေးကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အထီးကျန် သလိုလို ခံစားလာရသည်။ တစ်ဆက်

တည်းမှာလည်း ကြက်သီးမွေးညှင်းတို့ ကလည်း တဖျိုးဖျိုးတဖြန်းဖြန်း။

ထိုစဉ် ရွာထိပ်က အိမ်တစ်အိမ် ဆီမှ ဘုရားဝတ်တက်သံကို ကြားလိုက် ရသည်။ အသံက သက်ကြိုင်း အတို အိုတစ်ဦး၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံ ကျွန်တော် နားစိုက်ကာ ထောင်ချော် စဉ်...

“အစ်ကို...အစ်ကိုက ဘယ်ထု လဲ”

ဟူသော စကားမေးကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြောင်ကြောင် စိုက် ကြည့်လို့။

“ဪ...ကလေး၊ အစ်ကိုက ဧည့်သည်ပါ။ တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျ လာပြီ။ ခီရွာကို လှမ်းမြင်လို့ လာခဲ့တာ”

အစက ကျွန်တော်တို့ သာမန် လူသဘာဝအတိုင်း လိမ့်လို့ လိမ့်မှန် သတိမပြုမိဘဲ ပါစပ်ထဲရှိရာ ပြောလိုက် မယ်ဟု စိတ်ကူးမိပေမယ့် အကယ်၍ ဤရွာသာ ကျွန်တော်ရှာနေသည့် ရွာ ပျောက်ကြီးအစစ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မှုသားကြောင့် ချက်ချင်းပျောက်ကွယ် နိုင်သည်မို့ စကားကို သတိနှင့် ထိန်း ကာ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရ၏။

ကလေးက ကျွန်တော့်ကို တစုံ တပြည် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် စကားကို မှန်မမှန် ဆန်းစစ်နေသည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူတို့ရွာကို ဘယ်လို များ ရှာဖွေတွေ့လာပါလိမ့်ဟု တွေးဆ ကြည့်နေဟန်တူသည်။ ကလေးသည် အသက် ၉နှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မျက် လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းထူ ထူနှင့် အသားညိုညိုဖြစ်သည်။ ငိုငို နှလုံး အေးချမ်းဖြူစင်မည့်အသွင်က



အောင်ရည်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်။

“စိုင်းဉာဏရေ...လူငယ်ကို အိမ်ပေါ် ပင့်ခဲ့ပါကွယ်”

ထိုစဉ် စောစောက ဝတ်တက်နေသည့် အိမ်အတွင်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စောစောက ဝတ်တက်နေသည့် အဘိုးအို၏ အသံသာ ထွက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ စိုင်းဉာဏ အမည်ရှိသော ကောင်လေးက အဘိုးအို၏ စကားဆုံးသည့်အခါ ကျွန်တော့် သို့သို့ အောက် လိုက်ခဲ့ရန်ဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။



“ရွာမှာ လူတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူးလို့လည်း အင်းလေး ဆုတ်ခေတ်ကြီးကို ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ပျက်ချိန်တန် ပျက်တော့လည်း ချက်ချင်း ဓမ္မတာပေါ့လေ”

ရေခွေးကြမ်းနှင့် ထန်းလျက်တို့ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ ကမ်းပေး၍ ဆိုလိုက်သော အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အိမ်တွင်းအနေအထားကို အတိအကျ မှတ်သားနေသော ကျွန်တော် ခုတ်လှမ်းလာသည့် အဘိုးအို၏ မျက်နှာကြောင့် ကာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အဘိုးအိုနှင့် အဘိုးအို၏ အိမ်အား ခပ်ဆင်ဆင်ဟု ဆိုရမည်။ အိမ်ပေါ် အိပ်ရုံနှင့် ပန်သင့်လှပေသည်။ အိမ်ထဲတွင် လင်းလင်းချင်းချင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပေသော်လည်း ပေးပေးခြင်းနှင့် တချို့နေရာများ၌ ကျွန်ုပ်တို့ပျက်စီးနေပြီး အဘိုးအိုသည် တောက်ပနေသော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဆိုနိုင်သော်ငြား။ အသားအရောင်တို့ ပျော့တွဲကာ ငရာပိုင်းကို ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ပြီ။

“နေ...နေပါဦး အဘိုးရယ်။ အဘိုးက ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ။ လူ...လူတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ”

“ဒီမယ်...လူငယ်၊ မင်းက ရွာပျောက်ကြီးကို လိုက်ရှာနေတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဒါ ရွာပျောက်ကြီးပဲ လူငယ်”

“ဟင်...ဒါ...ဒါ ရွာပျောက်ကြီး ဟုတ်လား။ တကယ်ပဲလား အဘိုးရယ်။ အမလေး...ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်စိတ်က ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်သွားခဲ့ရသဖြင့် ခုန်တော့မလို၊ ပြေးတော့မလို၊ သူများတကာတို တစ်သက်တာပတ်လုံး ရှာဖွေ၍မှ တွေ့ရန် မလွယ်သည့် ရွာကို ယခုများတော့ ကျွန်တော်က တစ်အိမ်ကလာရှာရုံဖြင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရပြီပဲမဟုတ်လား။ မပျော်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ သို့သော် ရုတ်တရက် သတိပြုမိလိုက်သည်က အဘိုးအို၏ မျက်နှာ၊ နောက်ပြီး စောစောက အဘိုးအို ပြောသွားသည့် စကား၊ တစ်ရွာလုံး လူမရှိတော့ဘူးဆိုပါလား။

“အဲ...ဒါနဲ့ စောစောက စကားကို ရှင်းပြပါလား အဘိုးရယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ပါ”

“ခေတ်ပေါ့ ခေတ်လေး။ ခေတ်က အဘတို့ရွာကို ဖျက်သွားတာပဲ။ အဘတို့ရွာက ငါးပါးသီလလုံခြုံတဲ့သူမှ နေထိုင်လိုရတဲ့ ရွာပဲ လူငယ်။ အဘဟာ ဒီရွာမှာပဲ ဖွေး ဒီရွာမှာပဲ ကြီးလာခဲ့တယ်။ ရှေးလူကြီးတွေက ငါးပါးသီလကို လုံခြုံအောင် နေထိုင်မှ ဒီရွာမှာ နေခွင့်ရှိမယ်လို့ ဆုံးမထားတဲ့အတွက်

အဘတို့ဟာ ငယ်စဉ်ကနေ အခုချိန်ထိ ငါးပါးသီလကို သိလိုဖြစ်စေ၊ မသိလိုဖြစ်စေ ချီးဖောက်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ခြင်း သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးရဲ့ သားပျိုသမီးပျိုနဲ့ ခင်ပွန်း ဇနီးကို ဖြစ်မှားကုန်လွန်ခြင်း လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ အရက်သေစာသောက်သုံးခြင်း၊ အစရှိတဲ့ ကံငါးပါးကို စိတ်နှုတ်တောင် မဖောက်ပြားခဲ့ဖူးဘူး”

အဘိုးအို၏ စကားများကို နားဆင်ရင်း ကျွန်တော်မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ ကြက်သီးများလည်း တဖြနဲဖြနဲ၊ ကြည်ညိုစိတ်တို့သည်လည်း ကျွန်တော်ရင်ထဲဝယ် ယိုဖိတ်စိမ့်ဆင်းလာလေပြီ။

အံ့ဩဘာနန်း အဆန်းတကြယ် စကားများကို နားဆင်နေရသလိုပါပဲ။ အားကျဖွယ်ရာ၊ အတုယူချင်စရာ ကောင်းလှပေမယ့် ကျွန်တော်အတွက်တော့ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းနှင့် ခြင်း၊ ပျက်စိတ် စသဖြင့် သူတစ်ပါးအသက်သတ်ခြင်းက နိစ္စဓူဝ ကိစ္စတစ်ခုလို ဖြစ်နေသဖြင့် အကျင့်ပါနေပါပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အဘိုးအိုကို လေးစားကြည်ညိုသလို၊ အဘိုးအို၏ ဘဝကိုလည်း အားကျမိတာတော့ အမှန်။ သို့တိုင် အဘယ့်ကြောင့်လဲ မဆိုတတ်။ အဘိုးအို၏ မျက်နှာက မှီငဲ့တွေ ဝိုင်ငေးနေဆဲ။

“လူငယ်တို့ လောကမှာလည်း ဟိုး ရှေးယခင်ခေတ်တစ်ခုတန်းက ငါးပါးသီလကို ခံဝတ်ပုဆိုးလို လုံခြုံသူတွေ ပေါများ ပြည့်လုံခဲ့ဖူးတာပါပဲလေ။ ငါးပါးသီလလုံခြုံသူတွေ ပေါများတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးက သူ့အလိုလို သဟဇာတဖြစ်ပြီး သာယာဝိပြည်နေခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ဖြစ်တဲ့ လူ



တွေက ဆုတ်ခေတ်ရောက်လာတဲ့ နည်းတူ လောဘာ၊ ဒေါသကြီးလာကြ တယ်။ ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် မထားချင်ကြတော့ဘူး။ အဘတို့ရွာမှာ တော့ ရှေ့လူကြီးအဆက်ဆက်ရဲ့ ဆုံးမ သွန်သင်မှုကြောင့် လူငယ်တွေဟာ အတော်လေး ယဉ်ကျေးသိမ္မာကြပါ သေးတယ်။ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေကို လိုက် နာ ကျင့်ကြံကြပါသေးတယ်။ ဒါပေ မယ်လေ ပျက်ချိန်တန်လာတော့လည်း ပျက်ရတာပါပဲကွယ်”

“ဗျာ...ဒါ...ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ် လူငယ်။ အဘတို့ ရွာပျောက်ကြီးက အခုတော့ တကယ် ပဲ ရွာပျောက်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ အဘ တို့ရွာမှာ လူငယ်တွေ ပျောက်ပျောက် ကုန်ပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အဘ ရယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်က အဘတို့ရွာကို အင်တာနက်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုရောက်လာတယ်။ ခေတ်မီ လောကဓာတ်ပစ္စည်းတစ်ခုပေါ့။ အဘ ကတော့ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခေတ် လူငယ် လူရွယ်တွေကတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စိတ်အပန်းဖြေရာ အဖြစ်နဲ့ အဲဒီပစ္စည်းကို အသုံးပြုကြ တယ်”

“ဟင်...အဘတို့ရွာမှာ ဒါမျိုး တွေလည်း ရှိတာပဲလား”

“အို...ရှိတာပေါ့ လူငယ်ရယ်။ ရှာတာပေါ့။ အဘတို့ ငယ်ငယ်ကလည်း ရေဒီယိုနားထောင်ခဲ့တာပဲ။ အဘတို့က ခေတ်ဟောင်းမှာ နေရစ်ခဲ့တဲ့ ရွာတစ်ရွာ မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန်လူတွေလိုပဲ လုပ်ကိုင် ရှင်သန်နေတဲ့ သာမည ရွာတစ်ရွာပါပဲ။ မတူတာဆိုလို့ ငါးပါး သီလကို မကျိုးပေါက်အောင် စောင့်



ထိန်းနေတိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သစ္စာစကား တစ်ခုပဲကွာတယ်။

ဟိုးအရင်က ရေဒီယို နားဆင် တာ၊ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်မြင်တာ တွေက ငါးပါးသီလကို ကျိုးပေါက်စေ ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးကွယ်။ စိတ်ကို သတိနဲ့ ထိန်းနိုင်တဲ့အတွက် ပျက်ယွင်းခြင်း မရှိ ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အင်တာနက် ဆိုတဲ့ အရာကြီးကြောင့် ငါးပါးသီလ ပျက်စေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို အခါနှောင်းမှပဲ အဘတို့ သိလိုက်ရ တယ်။ သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရွာသား တစ်ဝက်လောက်က ရွာက ပျောက် သွားခဲ့ပြီလေ”

အဘိုးအိုက စကားကို ရပ်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရိုက်သည်။ ကြမ်း ခင်းကို စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူ မျက်လုံးများက ကြမ်းပြင်ကို မြင်ပုံမရ။ အတိတ်သို့သာ ဝေဝဲရောက်ရှိနေဟန် တူသည်။

“အင်တာနက်အသုံးပြုလို့ ကျိုး ပေါက်စေတဲ့ သီလတွေကတော့ အာ ဗိန္ဒုဒါနာဆိုတဲ့ ခိုးမှုနဲ့ မုဆာဝါဒ ဆိုတဲ့ လိမ်လည်မှုပဲ။ မနောက်သာမက၊ ကာယကံပါ မြောက်လေတော့ သွားပြီ

ပေါ့ကွယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် တော့ မသိနိုင်ဘူးကွဲ့။ လူငယ်တွေ လည်း မသိလို့ သုံးခဲကြတယ်နဲ့ တူပါ ရဲ့လေ။ ဒါပေမယ့် နောင်တ ရချိန်တု တော့ အခါလွန်သွားခဲ့ပြီပေါ့”

အဘပြောမှပဲ ကျွန်တော်လည်း ရေးတေးတေး သဘောပေါက်လာ တော့သည်။ ဟုတ်လိုက်လေ။ အု တစ်ပါးပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင် မသိအောင် ယူမိခြင်းဟာ ခိုးဝှက်ခြင်းနှင့် လိမ်ညာ ခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ဟာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ စာရွက်စာတမ်းများ ဓာတ်ပုံများ ကို ပိုင်ရှင် မသိအောင် ယူငင်နေသည့် အထူးသဖြင့် စာအုပ်စာပေများ၊ သီချင်း ရုပ်ရှင်များကို ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံအတွက် ခံကာ ဝယ်ယူရန် စိတ်ကူး မရှိကြ တော့။ လေလိုင်းမှတစ်ဆင့် ပိုင်ရှင်မသိ အောင် ခပ်တည်တည် ယူဝင်လိုက်ရ ပင်။ သူတစ်ပါး၏ ကြီးပမ်းအားထုတ်မှု ကို အသိအမှတ်ပြုရန်လည်း စိတ်ထဲ မတွေးတော့။ သူတစ်ပါး၏ စိတ်ခံစား မှုကို ကိုယ်ချင်းစာနာရန်လည်း မစဉ်း စားတော့။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်ချင်း တရားတို့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက် ကုန်ကြပြီ။

ကျွန်မန်ချန်ခြင်း၊ မက်ဆွေခုံခုံ ဝိုခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ နေ့တိုင်းလိုလို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခြေ ဆိုနေကြသည့်အတူ ရံဖန်ရံခါ မညာ မဖြစ် ညာလိုက်ရသည့် ကိစ္စများလည်း ရှိ၏။ နိစ္စဓူဝဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟာ ခြံ လာသောအခါ မုသားစကားသည် ကျွန်တော်အဖို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထဲ ဖြစ်လိုနေပြီ။ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့် ခြင်း၊ ရေဒီယိုနားထောင်ခြင်းတို့မှာ အသုံးပြုခဲ့စဉ်က ခိုးဝှက်ခြင်းနှင့် လိ မ်ညာခြင်းတို့ကို မနောက်နှင့် ပြစ်မှားခဲ့



ကာယကံမြောက် မကျလွန်
ယခုများတော့ ကျွန်တော်တို့
သတိပင် မမှီဘဲ နေစဉ် ပြုလုပ်
မိပါလား။



“အစ်ကို...အစ်ကို...သတိရ
သတိထား”

တအင်းအင်း ညည်းတွားရင်း
ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်
သော်လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်လိုက်ရသူက
အိုးကြီး စိုင်းပအိုက်၏ သမီးငယ်
နန်းငွေမြိုင်၊ အဖေ ရှမ်း၊ အမေ ဗမာ
၏ သွေးတို့ စီးဝင်နှောယှက်နေသော
နန်းငွေမြိုင်လေးက အသားက ပန်း
သွေး မျက်လုံးစိုင်းစိုင်းကလေးနှင့်
ထူထပ်လွန်းသူလေး။ ယခု သူမက
ကျွန်တော်မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီး
ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်
ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အမလေး . . . အစ်ကိုရယ်၊
သေကောင်း မပျောက်ကောင်း။
ဆောင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သတိလစ်
သွားတာလေ။ ကံကောင်းလို့သာပေါ့။
အဖေတို့က အစ်ကိုကို လိုက်ရှာရင်း
ဆောင်အောက်မှာ တွေ့ပေလို့”

နန်းငွေမြိုင်က နှုတ်ခမ်းလေး
ဆက်ကာ ထောက်ကာ ဆိုသည်။ ကျွန်
တော်ကတော့ သူမ၏ မျက်နှာကို
ကြည့်ရင်း အတွေးနယ်လွန်နေခဲ့
ပြီ။

ဤအတိုင်းဆို စောစောက ရွာ
အောက်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ စိတ်
နှလုံးက အိပ်မက်မက်ခဲ့ခြင်းပေ
။ သို့မဟုတ် စိတ်ပိညာဉ်က အမှန်
သဘာဝပင် နတ်ဂုဏ်ထားသော ရွာ
အောက်ကြီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းလား။

ရွာပျောက်ကြီးမှာ အမှန်တကယ်ပဲ
ခေတ်မီ စက်ပစ္စည်းတွေကို အသုံးပြု
မှာတဲ့လား။ ထိုသို့ အသုံးပြုပါက အိပ်
မက်ထဲကအတိုင်း ငါးပါးသီလတို့
ကျိုးပေါက်ကာ ရွာထဲက လူငယ်တွေ
ပျောက်ကွယ် ထွက်ခွာသွားရမည်လား။
စသည် . . . စသည် တွေးတောရင်း
ကျွန်တော်အတွေးတို့က တောင်စဉ်
ရေမရ။

“အို...အစ်ကိုကလည်း လူကို
များ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ အသည်း
ယားစရာ။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။
သွားတော့မယ်”

စိတ်က ရောက်ရာ ပေါက်ရာ
တွေးရင်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေစဉ်
မျက်လုံးများက နန်းငွေမြိုင်ကို စိုက်
ကြည့်နေမိလေသဖြင့် သူမထံမှ မူနွဲ့
နွဲ့စကားသံ ထွက်ကျလာကာ၊ ကျွန်
တော်အနားမှ ရက်စနိုးအမူအရာဖြင့်
ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်စိတ်သန့်ရှင်းမှာ သူမ
နှိုင်း ပတ်သက်ပြီး အချစ်ဆိုသည်
ကိလေသာအစေးတွေ ကပ်ငြိနေတော့
လည်း သူမနှင့် နီးစပ်အောင် ကြိုးစား
ရတော့မည်ပေါ့။ တစ်ခုတွေးလိုက်မိ
သည်က အိပ်မက်ထဲတွင် နားဆင်ခဲ့ရ
သည့် အဘိုးအို၏ စကားများ။

“နောက်ဖြစ်တဲ့ လူတွေက ဆုတ်
ခေတ်ရောက်လာတဲ့နည်းစာ လောဘ၊
ဒေါသ ကြီးလာကြတယ်။ ငါးပါးသီလ
ကို အလေးအနက်မထားကြတော့ဘူး”

“ငါးပါးသီလဆိုတာ ဘုရားက
ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတမ်းကျပ်မှု
မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝတရားကြီး သဟ
ဇာတဖြစ်ဖို့အတွက် လောကရဲ့ နိယာမ
တစ်ခုကို ဘုရားက သိမြင်လို့ ဟော
ပြော လမ်းပြပေးခဲ့တာ။ လူတွေသာ
ဒီငါးပါးကို သိလိုဖြစ်စေ၊ မသိလို ဖြစ်

စေ၊ လွန်ကျူးမှုတွေ မှားယွင်းမှုဆိုရင်
ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ တစ်နေ့ ပျက်စီး
သွားရလိမ့်မယ်”

မေ့ပျောက်ပစ်ချင်ပေမယ့်
ကျွန်တော်တွေ့ရှိလို၍ လိုက်လံရှာဖွေ
ခဲ့သည့် ရွာပျောက်ကြီးမှာ အဘိုးအို၏
စကားများက ကျွန်တော်အာရုံထဲက
ပျောက်ပျက်၍ မရ။ အိပ်မက်ဟု ဆိုရ
ပေမယ့် မျက်မြင်မိ၍ တွေ့ခဲ့ရသလို။

အဘိုးအို၏ စကားက ဆက်စပ်
မှုတော့ ရှိသည်။ ရှေးခေတ်အဆက်
ဆက်၌ ယခုလောက် သဘာဝတရား
ဟောက်လွှဲ ဟောက်ပြန်မှုများ မတွေ့
ကြုံခဲ့ဘူးပေ။ ကျွန်တော်တို့လက်ထက်
ကျမှ သီလတို့ကို လျစ်လျူရှုကာ
ချိုးဖောက်လာကြသည်နှင့် အပြိုင်
သဘာဝတရားအန္တရာယ်များကလည်း
တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ဆိုးရွားခက်
ထန်လာသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့
မြင်နေရသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့လက်ထက်မှာ
တောင် ယခုလောက် သီလတွေ ကျိုး
ပေါက်ကာ၊ ကမ္ဘာမြေကြီး ကမောက်
ကမ ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
တို့ သားတွေ၊ သမီးတွေလက်ထက်ဆို
ပါက တွေးဆရန်ပင် မဝံ့။ သဘာဝ
တရားတို့ သဟဇာတဖြစ်စေဖို့ရာ
ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်တွေကို ကောင်း
သည့်ဘက်သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန်
အပြင်းအထန် လိုအပ်နေလေပြီ။

ဂါဦးနှုန်းကို



အောင်ဘုန်းမြင်. (ကချင်မြေ)

ဆေးဖက်ဝင်သော

ဆီးသီး

မြန်မာဆီးပင်များသည် အပင်ငယ်၊ အပင်လတ်မျိုးဖြစ်ပြီး မြို့ရွာအနီးအနား၊ ရွာအဝင်အထွက် လမ်းဘေးဝဲယားများတွင် အလိုအလျောက် ပေါက်ပွားတတ်သော သဘာဝအလေ့ကျ ပေါက်ပင်မျိုးဖြစ်သည်။ အရွက်သည် မြင်းခွာရွက်နှင့် သဏ္ဌာန်တူပြီး အကိုင်အခက်များတွင် ဆူးချွန်များထွက်ရှိတတ်ပါသည်။

ဆီးသီးများတွင် လုံးကြီးမျိုး၊ လုံးသေးမျိုး၊ လုံးရှည်မျိုး၊ အချိုသီးမျိုး၊ အချဉ်သီးမျိုး၊ အပင်ကြီးမျိုး၊ အပင်ပုမျိုးဟူ၍ မျိုးရင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိလေသည်။ အခွံ၏ အရောင်ပေါ် မူတည်၍ ဓာတ်စာကွဲပြားတတ်ပါသည်။

ယခုအခါ ပြည်ပမှ ဝင်ရောက်လာသော အလုံးကြီးအစေ့သေး၍ အသားထူသော ထိုင်ဝမ်ဆီးသီးခေါ် နိုင်ငံခြားဆီးသီးများက မြို့ရော တောပါ နိုင်ငံအနှံ့ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းကြီးစိုးထားလျက် ရှိနေပေ၏။

အနောက်တိုင်း ဆေးပညာအယူအဆရ ဆီးသီးတွင် ကင်ဆာနှင့် နှလုံးရောဂါကို ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်သော အချက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည်ဟူ၏။ ဆီးသီးအရောင်အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် အနီရောင်လွှမ်းသော အခွံပါသည့် ဆီးသီးများသည် ကိုလက်စထရောအဆီဓာတ်များကို ဖျက်ဆီးပေးရာ၌ အစွမ်းထက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဓာတ်သဘောအနေအထားအားဖြင့် ကျောက်ကပ်နှင့် လေဖြတ်တတ်သော ရောဂါများကို တားဆီးပေးနိုင်ပါသည်။

ဆီးသီးသည် ချဉ်ဖန်ချိုအရသာမျိုးရှိ၏။ ပူသောဂုဏ်သတ္တိရှိ၏။ သွေးချုပ်၊ လေချုပ်၊ ဂမ်းချုပ်စေတတ်၏။ အစိမ်းစား၊ သုပ်စား၊ ယိုထိုးစားနိုင်ပြီး ဆီးပျော်ရည်အဖြစ်လည်း စိမ်းပျော်သောက်နိုင်သည်။ အစာကြေလွယ်စေ၍ လေသလိပ်

ကို ပယ်၏။ အသီး၏ ဆေးဂုဏ်သတ္တိသည် သည်းခြေခြောက်ခြင်းဖြစ်တတ်သော အထူးထူးသော အနာရောဂါများကို ကောင်းစေနိုင်၏။ ဝမ်းခက်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ ခေါင်းခဲခြင်း၊ နှုတ်ကို ပွားစေတတ်ပြီး ကိုယ်ပူနာ၊ ရေငတ်နာနှင့် သင်၏ နှုတ်ကို မြှန်စေ၍ ဝမ်းမီးကို တောက်ပေ၏။ ဆီးသီးစိမ်းနှင့် ဆီးသီးခြောက်၌ ဆေးအာနိသင်ကွာခြားမှုများရှိပါသည်။

ဆီးသီးစိမ်းသည် လေသလိပ်ကို နိုင်၏။ ဆီးသီးခြောက်သည် လေကို ပွားစေတတ်ပြီး ဝမ်းမီးကို တောက်ပေ၏။ မွတ်သိပ်သော ဝေဒနာ၊ သည်းခြေနာများနှင့် သင့်မြတ်ခြင်းအစာကို ကြေကျက်လွယ်စေ၏။ ဆီးချိုသီးသည် အလုံးသေးမျိုးဖြစ်ပြီး နှုတ်ကို မြှန်စေ၏။ ပူသော ဂုဏ်သတ္တိရှိ၍ ဝမ်းကို ချုပ်စေတတ်၏။ ကြေကျက်ခဲ၍ အဆီဩဇာကို ရှေ့စေ၏။ ခေါသသုံးပါးကို ပျက်စေတတ်၏။ အားအင်ကို ဖြစ်တတ်ပြီး ချောင်းဆိုးဝေဒနာရှိသူများနှင့် မသင့်မြတ်ပါ။

ဆီးချဉ်သီးသည် အချိုဓာတ်နည်း၍ အချဉ်ဓာတ်တန်ဖန်၍ စဉ်းငယ်မျှ ခါးသက်သက်အရသာမျိုးရှိ၏။ အဆီဩဇာရှိ၏။ ကြေကျက်ခဲ၍ လေနှင့် သည်းခြေကို နိုင်၏။ ဆီးသီးခြောက်သည် လေသလိပ်ကို ကောင်းစေ၍ သည်းခြေနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက် မဖြစ်။ သင့်မြတ်၏။ ဆီးသီးခြောက်အမှုန်သည် ဝမ်းကို ပျော့စေ၊ မှန်စေတတ်ပြီး အစာကို ကြေစေနိုင်၏။ အချိုသီး၊ အချဉ်သီး၊ ဆီးသီးဟူသမျှတို့၏ အခြောက်သည် အပြစ်မရှိဟု ဆိုသည်။

ဆီးသီးအစေ့၏ ဆေးအာနိသင်သည် သည်းခြေနာလေနာနှင့် လေသည်းခြေနာပါး စုပေါင်း၍ ဖြစ်တတ်သော သွေးဝမ်းများကို ကုသပျောက်ကင်းနိုင်၏။ ဆီးသီးအဆန်သည်

www.burmeseclassic.com



အဆန်နု၊ ရေငတ်နု၊ သည်းခြေနုတို့ကို သက်သာ
ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အော့အန်လျှင် ဆီးသီးစေ၏ အဆန်ကို
ပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ကိန္နရီနုကုသိုလ်။ ဆီးမြစ်၊ ကသပ်မြစ်၊ မဲလီမြစ်၊
အမြစ်သုံးပါးကို ရေစင်စင်ဆေးကြော၍ အမှုန့် ကြိတ်ယူ
ပြီး ဆင်းရေ (သို့မဟုတ်) အိုင်ရေ ရရာ တစ်မျိုးမျိုးနှင့်စပ်
၍ ထိမ်းပေးပါက ကိန္နရီနုပျောက်ကင်းနိုင်၏။

နီနုပျောက်နည်း။ ဆီညွန့်၊ ကပ်ပွန်းညွန့်၊ ရေချင်း
ညွန့်(အုတ်တွင် ကပ်သည့်အညို)တို့ကို တစ်မျိုး ခုနစ်
မျိုးဖြင့် ဆန်ပုန်းရည်နှင့် ကြိတ်ယူပြီး ဆီနှင့်ချက်၍ လိမ်း
ပေးပါက နီနုပျောက်ကင်း၏။

မီးနေသည် လန့်လျှင်။ ဆီးမြစ်ကို လတ်လတ်
သတ်သတ် တူးယူ၍ ရေစင်စင်ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး သနပ်
သောက်ပျံ့၍ သွေးယူပြီး တိုက်ကျွေးပေးပါက မီးနေသည်
သိမ်းခြင်း၊ စိတ်ဖောက်၍ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးလန့်
ခြင်း အစရှိသော ရောဂါများမှ သက်သာပျောက်ကင်း
နိုင်ပါသည်။

ထင်းဆိပ်၊ ပျားဆိပ်တက်သော်။ ဆီးရွက်နု၊
အဆန်ရွက်နုတို့ကို ကြိတ်၍ရသော ရွက်စိမ်းရည်အား ကင်း
သီး ပျားဆိပ်တက်သော အနာပေါ် လိမ်းကျွေးပေးပါက အဆိပ်
သိမ်းခြင်းမှ ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။

အနာဟောင်းအတွက်။ အလွန်ပျောက်ခဲလှသော
အနာဟောင်း၊ အနာဆွေနှင့် အနာပဆုတ် စသော နာတာ
ရှည် အနာပျက်များကို ဆီးရွက်နုအား ရေနံနှင့် ကြိတ်၍
သော ကြိတ်ဖတ်များကို မီးနွေးနွေး၌ ကင်ပြီး အနာပေါ်
လိမ်းပေးသော် အနာ အသားနုတက် မြန်စေပြီး ပျောက်
ကင်းလွယ်စေနိုင်ပါသည်။

ရေငတ် ဝမ်းကျမှုပျောက်နည်း။ အဖျားအလွန်
၌ ရေငတ် ဝမ်းကျဖြစ်နေသော ကလေးများကို ဆီးသီး
ရည်မှ အဆန်ကို ထုခွဲ၍ အမှုန့်ပြုလုပ်ပြီး နွယ်ချိုမှုန့်နှင့်
အညို ကလေး၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးပါက အဖျား
သိမ်းဝမ်းကျရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်၏။

**နွယ်ချိုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် Liquorice ဟု ခေါ်ပြီး
အဆီကို Liquorice Extract ဟု ခေါ်ကြသည်။
နွယ်ချိုနှင့် နွယ်ချိုအဆီသည် အစာအိမ်နာအတွက် အလွန်
ထက်လှ၏။ အစာအိမ်ရောဂါခံစားနေရသူများသည်
နွယ်ချို စားပေးခြင်းဖြင့် အစာအိမ်ရောဂါ သက်သာပျောက်
ကင်းနိုင်သည်။**

နွယ်ချိုမှုန့်ကို အစာကြေ ခံတွင်းကောင်းဆေးအဖြစ်
မြန်မာလျှက်တေးတိုင်း၌ ထည့်သုံးကြ၏။ နွယ်ချို တာတိပျိုလ်
သီး ဆေးနှစ်ပါးအမျိုးကို ပျားရည်နှင့် ရောစားလျှင် မျက်စိ
အမြင်အားကို ကောင်းစေပြီး အမြင်ကြည်လင် ရှင်းလင်းစေ
နိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် နွယ်ချိုသည် ခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ ရေငတ်
ခြင်းကို သက်သာကောင်းစေနိုင်၏။

သည်းခြေနုဆေး။ ဆီးသီးကို ယိုတိုး၍ စားပေး
လျှင် သည်းခြေနု ပတ်သက်သော ရောဂါများကို ကောင်း
စေနိုင်၏။ နောက်တစ်နည်း ဆီးသီးစေအတွင်းရှိ ဆီးသီးဆန်
များကို အမှုန့်ထောင်း၍ စားပေးခြင်းဖြင့်လည်း သည်းခြေ
ဖောက်ပြန်၍ ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေ
နိုင်၏။ ဆီးသီးဆန်ကို တရုတ်နိုင်ငံမှ ဝယ်ယူတင်သွင်းလျက်
ရှိသည်။

ရာသီလွန် သွေးလွန်ဆေး။ ဆီးသီးကို ထန်းလျက်
နှင့် ရောစားပေးပါက ရာသီလွန် သွေးလွန်ခြင်းမှ ကင်းဝေး
နိုင်၏။ နောက်တစ်နည်း ဆီးသီးနှင့် ထန်းလျက်ကို ပျော်
ရည်လုပ်သောက်ပေးသော် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မျက်စဉ်းကျော်။ ဆီးသီးစေအဆန်၊ ဆီးဖြူသီးစေ
အဆန်၊ ဖန်ခါးသီးစေအဆန်၊ မြေတမြက်၏ အမြစ် (မြေတ
ပင်တွင် ဥကလေးများ ပါရှိသော အမြစ်)၊ ထိုလေးမျိုးကို
အညိုအမှုကြိတ်၍ ဆေးတောင့်ကလေးများ ပြုလုပ်ထားရ
မည်။ ဆေးတောင့်ကို ကြေးနီခွက်တွင် ရေသန့်နှင့် ဖျော်ပြီး
ရေစစ်အသစ်နှင့် စပ်ယူ၍ မျက်စဉ်းကဲ့သို့ ခတ်ပေးလျှင်
မျက်စိရောဂါအမျိုးမျိုးကို ပျောက်စေနိုင်၏။ ထိုသို့ဆိုသော်
လည်း မျက်စိနှင့် ပတ်သက်လာပါက မျက်စိဆရာဝန်များနှင့်
ပြသ ကုသခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့် မည်။
မျက်စိသည် အလွန်နုနယ်သဖြင့် အထူးသတိထားရမည်။

အနာမြဲဆေးနည်း။ ဆီးပင်ခေါက်ကို
ရေစင်စင်ဆေး ကြော၍ ကျောက်ပျဉ်တွင် သွေးယူပြီး
ဆေးအနုစပ်ရည်ကို မြဲနေသော အနာအား လုပ်၍
လိမ်းပေးသော် ပျောက်ကင်း စေနိုင်ပါသည်။

ရေစီးကမ်းပြိုဆေးနည်း။ ကွမ်းသီး မီးဖုတ်၊ ရှားစေး၊
ကွမ်းရွက်၊ ဆေးသုံးပါးကို အမှုကြိတ်၍ သိပ်ပေးပြီးလျှင်
ဆီးပင်ခေါက်ကို ရေသုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျို၍ ဖန်ရည်
ဆေးပေးပါက ရေစီးကမ်းပြိုရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်း
စေနိုင်ပါသည်။ နောက်တစ်နည်း လက်ဖက်အကြမ်းခြောက်
တစ်ကျပ်သား၊ တုံးတစ်ကျပ်သား၊ ခုတ္တာတစ်ကျပ်သားတို့ကို
ညက်အောင်ကြိတ်၍ သိပ်ပေးပြီးလျှင် ဆီးခေါက်ပြုတ်ရည်နှင့်



ဖန်ရည်ဆေးပေးသော် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

ထုံးနှင့် ကွမ်းရွက်စွမ်းအင်။ ထုံးတွင် ကယ်လဆီယမ်ဓာတ် လုံလောက်စွာ ပါဝင်ထားသောကြောင့် သွားနှင့် အရိုးဖွဲ့စည်းမှုကို ကောင်းစေနိုင်၏။ ထို့ပြင် အာရုံကြောကြွက်သားများကို ကောင်းစေရန်၊ နှလုံးခုန် ကောင်းစေရန် နှင့် ဒဏ်ရာများကို သွေးထွက်မလွန်စေဘဲ သွေးခဲစေရန် အလွန်အရေးပါ၏။ ဆေးကျမ်းများအလိုအရ ကွမ်းရွက်သည် ဖန်ခါးပူစပ်သော အရသာရှိ၏။ နှုတ်ကို ခြိန်စေပြီး သလိပ်ကို ကြေစေ၏။ လေကို နိုင်၏။ ထက်မြက်၍ အားကို တိုးစေ၏။ အဆိပ်ကို ပယ်တတ်၏။ ချွေးကို ထွက်စေတတ်၏။ အနာပေါက်၊ ချောင်းဆိုး၊ ပန်းနာ၊ နှလုံးရောဂါနှင့် မျက်စိဝေဒနာများကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ ထို့ပြင် ကွမ်းရွက်သည် အဖျားအဖျိုးများကို အလွန်နိုင်၏။

အပူဒီးငြိမ်းဆေး။ ဆီးသီးခြောက် (သို့မဟုတ်) ဆီးသီးမှုန်ကို ထန်းလျက်နှင့် ဆီးယိုထိုး၍ အဝစားပါက နွေရာသီတွင် တောဓာတ်ကြောင့်ဖြစ်သော အပူဒီးများကို

ငြိမ်းအေးစေနိုင်၏။ ထန်းလျက်သည် ပထဝီဓာတ်ကို အားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပြီး တောဓာတ်မီးလွန်သည်ကို ငြိမ်းစေ၏။ အာပေါဓာတ်ညံ့သည်ကိုလည်း မျှတစေနိုင်၏။ သားပြည်ပုပ်များကို ကြေစေနိုင်ပြီး လေပူကို နိုင်၏။ အားဖြစ်စေပြီး အပူကို ငြိမ်းစေ၏။ ကိုယ်တွင်းမှ အနီးအကပ်များကို အပြင်သို့ ထွက်စေနိုင်ပါသည်။

လေရောဂါဆေးနည်း။ ဆီးသီးခြောက်ကို လေးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်ပေးသော် လေရောဂါအဖျိုးများကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပြီး ဆီးသီးအဆန်ကို အနှုတ်ပြုလုပ်ပြီး စားပေးပါက အော့အန်ခြင်းဝေဒနာတို့မှ ချွင်းသွားရစေနိုင်၏။

သို့ဖြစ်၍ လူတို့ နေ့စဉ် စားသုံးနေသော ဆီးသီးဆေးအာနိသင်များကို သုတပွားကြစေရန် ရေးသားချက်သည်။

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်ပြည်)



ဘု တောင်း ပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တပေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓဂီပေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်ပြည်)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီဓမ္မာ(မြန်မာပြည်)

- ▷ ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ▷ ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ▷ နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အသံ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂) အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ပေဒင် - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး - ၀၉-၃၁၀၂၂၈၁၆၊ ၀၉-၂၅၀၃၆၁၅၄၁



ဆရာ မြတ်ထွဋ်ခေါင်

အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေရ



အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေလျက်၊ မူလဖက်၌ စာတ်သက်
ကောလိ ပထဝီ၊ မြေဆီရသာမျိုး မြေဆီတို့သက်၊ ဖက်လေ
အဗြတ္တ၊ နိစ္စမသွေ၊ လောင်းလေ ရေစင် အညွန့်ရှင်း၊ အပင်
ပျောက်က ပိုခိုရ သုခစားရာ။

ကျွန်ုပ်သည် အတုလ ဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်၏
ဆန်းရင်းလင်္ကာပါ အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေရ ပညာခန်းအား
အိန္ဒိယပြန် အရှင်ဣန္ဒဝံသ မထေရ်က အင်္ဂလိပ် အလင်းပြ
ဆတ်ရှိက်ကျမ်း စာမျက်နှာ (၃၃၂)၊ အပိုဒ်(၂)ပါ စာပိုဒ်နှင့်
ပြန်လည်ဖြေရှင်းထားသည်ကို သေချာစွာ လေ့လာ၍ နှုတ်မှ
ထည်း ခပ်တိုးတိုးလေး ရွတ်ဆိုနေမိပါသည်။

“ဆရာရေ...ဆရာ”

အိမ်ရှေ့မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ဖင်လာသူကတော့
ကျွန်ုပ်၏ ညီတပည့်ဖြစ်သူ အင်ဂျင်နီယာ ကိုဝင်းနိုင်ဦး ဖြစ်
မိသည်။

“လာ...ညီလေး၊ အစ်ကိုလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့
ထွန်းရင်း လင်္ကာလေးတွေ ပြန်လေ့လာနော်”

“ဘယ်အပိုဒ်ကို လေ့လာနော်တာလဲ ဆရာအစ်ကိုရဲ့”

“အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေရ ပညာခန်းလေကွာ၊ ညီလေး
ကို အစ်ကို သင်ပေးထားပြီးသားပဲ”

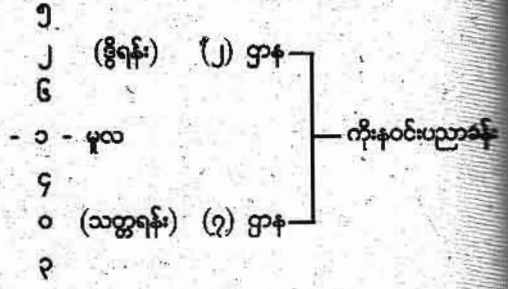
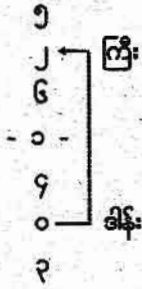
“အိပေမယ်၊ ညီလေးကို ဒီပညာခန်းရဲ့ အသုံးချပုံနဲ့
အကျိုးရှိပုံကိုတော့ အသေးစိတ် ရှင်းမပြရသေးဘူးလေ”

“ဒီလို ညီလေးရဲ့”

“ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဒီပညာခန်းကို ဖွင့်ဆိုထားချက်က
မည်သည့်နေ့သာသမီးမဆို မိမိတို့ရဲ့ ဆိုင်ရာ ခရီးစောက်တိုင်
မှာ အမြစ်နံ့သင့်ကို အရင်းထားပြီး အညွန့်နံ့သင့်ကို အဖျား
က ပြန်အုပ်ထားတဲ့ အပင်တစ်ပင်ကို ရွေးယူပြီးတော့
နေကောင်းရက်မြတ်ကို ရှာပြီး ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ မူလ
အရပ်မှာ စိုက်၊ နေ့တိုင်း ရေလောင်း၊ အပင်ရှင်လာရင် မိမိ
တို့ရဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေ တိုးတက်လာလိမ့်မယ်လို့
အဆိုရှိတယ်”

အမြစ်အညွန့်ပညာခန်း အသုံးပြုပုံ

- (၁) အမြစ်အညွန့်အပင်ကို ရွေးချယ်ပါ။
- (၂) နေကောင်း ရက်မြတ်ကို ရွေးချယ်ပါ။
- (၃) မိမိတို့၏ မူလအရပ်ကို ရွေးပါ။
- (၄) မူလအရပ်နှင့် ၁၀ ပေအကွာမှ မြေကြီးကို
ခွက်သေးသေးနှင့် (၃၀)ခွက်တိတိ ခြင်ယူပါ။
- (၅) ၎င်းမြေနှင့် ရွေးချယ်ထားသော အပင်ကို ကုန်
စွာ စိုက်ပျိုး၍ ရေ (၁၆)ခွက် လောင်းပါ။



ခုနစ်နေ့အတွက် မူလအရပ်နှင့် စိုက်ပျိုးရန် အပင်များ

နေ့သား	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ
အရပ်	အနောက်မြောက်	အရှေ့	အနောက်မြောက်	အနောက်	တောင်	အရှေ့တောင်	
ထောင့်							
အပင်	အိန်းကြီး	ဩဇာ	သရ	စံပယ်	လောက်	ပိတောက်	သင်အူသေ

ကျွန်ုပ်က ဇယားနှင့် စနစ်တကျ ရေးဆွဲပြနေသည်ကို ကိုင်းနိုင်ဦးက သေချာစွာ ကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်းပြီးလာကာ ရယ်ပါတော့သည်။

“ညီလေးက ဘာရယ်တာလဲ”

“ကန်တော့ပါ အစ်ကို၊ ကန်တော့ပါ။ ကျွန်တော့် ဘာသာတွေပြီး ရယ်ချင်လွန်းလို့ပါ။ အစ်ကိုက နေအိမ်ခြံထဲမှာ အမြစ်အညွန့်ပညာခန်းကို အသုံးချဖို့ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးနေတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ပိုင်ယာပိုင်မှ မရှိသေးတာ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ညီလေးရဲ့ ဆရာတော်ကြီးက ဗိညာခန်းတွေကို ဉာဏ်ကြီးသူတွေရဲ့ ကျက်စားရာလို့ ကျွန်းထဲမှာ ရေ ဘဲခဲတာ အလကားမှမဟုတ်တာ။ ကဲ... ညီလေးကို အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေရ ပညာခန်းကို ထပ်ပြီးသင်ပေးမယ်။ ညီလေးမှာ အိမ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိလည်း ရတယ်။

အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေရ ပညာခန်းဆိုတာ တကယ်တော့ ကိုးနင်းပညာခန်းပဲ ညီလေး။ ညီလေးက တနင်္ဂနွေသားဆိုတော့ တနင်္ဂနွေက စပြီးရေတွက်ရင် ခုနစ်ခုမြောက်နဲ့ နှစ်ခုမြောက် ဂဏန်းနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သဘောပဲ။

ဒီတော့ ညီလေးရဲ့ အမြစ်နေရာဖြစ်တဲ့ စနေနေရာမှာ အညွန့်ပန်းဖြစ်တဲ့ ကံကော်ပန်း (၁၅)ညွန့်ကို ညီလေးရဲ့ နေအိမ် ဘုရားစင်၊ ဒါမှမဟုတ် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ မွေးနေ့ထောင်မှာ သွားပြီး လှူလိုက်ရင် အဲဒါ အမြစ်အညွန့် မတွန့်စေရ ပညာခန်းပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီပညာက ဝိဇ္ဇာရေ(နယ) ကိုးနင်းပညာခန်းလို့ ခေါ်တယ် ညီလေးရဲ့ ဆရာတော် ခင်ကြီး ဖျော်ရဲ့ ကျမ်းရင်း လင်္ကာထဲမှာ ပါတဲ့ ပညာခန်းတွေအားလုံးဟာ ကိုးနင်းပညာခန်းတွေကြီးပဲ တည်ဆောက်ထားတာတွေရတယ်”

“ရှင်းပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဘာလဲ... ညီလေးက တခြားနေ့သားတွေအတွက် ရောလို့ မေးမလို့မဟုတ်လား”

“ဟဲဟဲ... အစ်ကိုကလဲ သိသားနဲ့”

နေ့သား	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ
အမြစ်နေ့	စနေ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ
အညွန့်ပန်း	ကံကော် ၁၅	လော်စိမ်း ၈	ရွက်လှ ၁၇	ပျဉ်းပ ၁၉	သီဟိုဠ် ၂၁	ဒေါန် ၁၀	အုန်း ၆

အောက်ပါ အခက်အခဲများ ရှိပါက ဤပညာခန်းကို အသုံးပြု၍ ရပါသည်။

(၁) အမှုအခင်းနှင့် ကြုံတွေ့နေသူများ

(၂) စီးပွားရေးအခက်အခဲကြုံတွေ့နေသူများ

(၃) အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေသူများ

အခက်အခဲကြုံတွေ့နေသူများ ဤပညာခန်းကို အသုံးပြုကြည့်ပါက ထူးခြားသော အောင်မြင်မှုများကို တိုက်ခိုက်ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ မြတ်ထွဋ်ခေါင်



တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက် အဆောင်ယတြာ

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

အဆောင်ယတြာဆိုလျှင် လူတွေ တော်တော်များများ
စိတ်ဝင်စားကြသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်မှာ ဂါထာ၊ မန္တန်၊ လက်ဖွဲ့၊ အင်းအိုင်၊ ခါး
ခွေး၊ အဆောင် ယတြာများမှာ အစွမ်းထက်တာ ရှိသလို၊
အစွမ်းမထက်တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် နက္ခတ်မမှန်ခြင်း၊ အချိန်မမှန်ခြင်း၊ အင်းကျိုး၊ အင်း
အန်နှင့် လုပ်ပေးသည့် ဆရာနှင့် ဆောင်သောသူတို့မှာ
သစ္စာ၊ သီလ မလုံခြင်း၊ စောင့်ထိန်းမှု မရှိခြင်းများကြောင့်
ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်ပြောလိုတဲ့ ယတြာကတော့ တကယ်လုပ်
ရမယ့် ယတြာပဲ။ ယတြာမဟုတ်ဘဲ အပြည့်အဝရှိဖို့ လိုပါတယ်။

တစ်နေ့ စာရေးသူ၏ အသိပိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့
အောင်မြင့်ထွန်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ဆရာရယ်... အလုပ်အကိုင်တွေလည်း ဘာတွေ
ဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး”

“ပြောပါဦး၊ မင်းရဲ့ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာတွေကိုပဲ
ထပ်ပြောတော့မယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဆရာက ကျွန်တော်အကြောင်းတွေ ဘယ်လို
သိနေတာလဲ”

“သိတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက တနင်္ဂနွေသား၊ မင်းမေးတဲ့
အချိန်ကလည်း တနင်္ဂနွေအချိန်ပေါ့၊ မင်း ဟိုသွားချင် နီသွား
ချင်ဖြစ်နေတာ မထူးဆန်းပါဘူး”

အင်္ဂလိပ်စာပညာရဲ့ သဘောအရ သူရဏ္ဍအခါ၏ သတ္တိက
တောတောဓာတ်လောင်ကျွမ်းတော်မူပြီး ဓာတ်တော်တွေ မွေ
တော်တွေ တစ်စစ ပြန်ကြရောက်ရှိသွားကြသောအခါဖြစ်
နေလို့ပေါ့။

အောင်မြင့်ထွန်းပြောသော စကားများဟာ အနိစ္စတွေ
ဖြစ်နေခြင်းဟာ သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီအနက်ရောင်က
အနိစ္စဘက်ကို အားသာသွားပြီဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် အခါ၏
သတ္တိအတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာမေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။



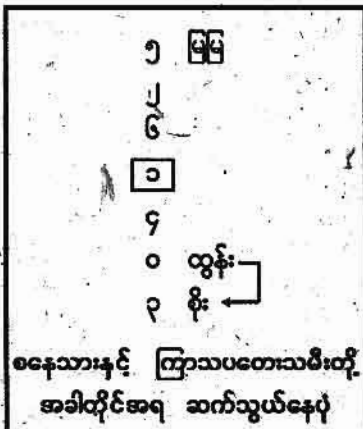
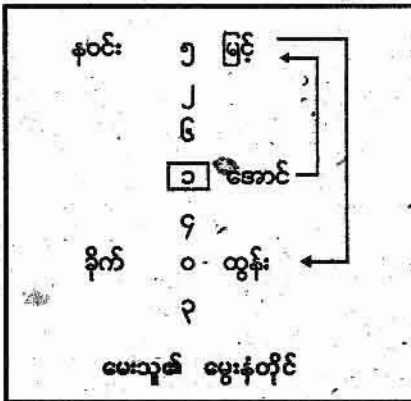
“ခင်ဗျားအိမ်မှာ လက်ဝါးကြီးအုပ်မယ်သူတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့လည်း မသင့် မြတ်ကြတော့ဘူးမဟုတ်လား။ ခင်ဗျား သည်းခံသာ နေလိုက် ပေတော့”

“ဟော...ဆရာသိနေပြီ၊ အဲဒါ လုပ်ပေးပါဦး”

“ကိုယ့်တပည့်တွေပဲ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ မင်းဝတ်ထား တဲ့ အနက်ရောင်အင်္ကျီကို ကြည့်၊ အခါတိုင်အရ ခိုက်နေပြီ။ နဝင်းမှာ ကြာသပတေးအခိုက်၊ နဝင်းအကြိုက်ချင်း တူနေ တာတော့ မှန်နေပြီ။ မင်းအိမ်မှာ စနေနာမည်မဲ့တုတ် လူ၊ ခါမှမဟုတ် စနေသား။ နောက်ပြီး ကြာသပတေးသားသမီး ရှိလား”

“လို့ မေးလိုက်တော့...”

“ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ စနေနံပါတ် လူနဲ့ ကြာ သပတေးနံပါတ်သူတွေနဲ့ အိမ်အမွေကိစ္စတွေ ပြဿနာတက် နေတာပေါ့။ အင်္ဂါဝတ္ထုတိုင်ရဲ့ တနင်္ဂနွေအခါတိုင်ကို ကြည့်ရ အောင်။



သူရဲ့ မွေးနံတိုင်မှာလည်း “ထွန်း”ဆိုတဲ့ စနေနံဟာ အခိုက်နေရာမှာ ရှိနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း လောဘတကြီး အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာ တွေ့ ရတယ်။ သူ့လာတဲ့ အခါတိုင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ မွေတော်၊ ဓာတ်တော်တွေ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာခွဲဝေနေတဲ့ အချိန်၊ ဒါကြောင့် သူ့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့ အမွေကိစ္စ ပြဿနာ တွေ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်နေတာတွေ ငြိမ်းချမ်း သွားအောင် ဆရာ ယတြာပေးမယ်။ လိုက်ရေး”

“လို့လည်း ပြောလိုက်ရော အောင်မြင်ထွန်း သဘော ကျသွားသည်။

ယတြာကတော့ သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်၊ ကံကော် (၂)ညွန့်၊ မေမြို့ပန်း (၅)ပွင့်တို့ဖြစ်သည်။

အဲဒီပန်းသုံးမျိုးပေါင်းပြီး မွေးနေ့နံနက် ၆နာရီက ဂူနာရီ အတွင်း တနင်္ဂနွေထောင်မှာ လူ၊ ပြီးရင် အရဟံဂုဏ်တော် တစ်ပါးတည်းကို (၁၀၈)လုံး ပုတီးနဲ့ ကိုးပတ်စိပ်၊ လိုရာ ဆုတောင်း။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီးရင် ပြီးပြီ။

ထိုယတြာလုပ်ပြီး တစ်လပြည့်တဲ့ နေ့မှာပဲ...

“ဆရာ... ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ကြာပြီ လူတွေ များနေလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေတာ။ အခုမှ ကျွန်တော်အလှည့်ကျတော့တယ်။ ဆရာယတြာကောင် လွန်းလို့ တပည့်ကျော်ကြီး လာပြီးကန်တော့တာပါ။ နောင် ဘာအခက်အခဲပဲတွေတွေ့ ဖီယတြာချေရင် အောင်မြင်တယ် ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းတင်မဟုတ်ဘူး ကျန်တဲ့ တနင်္ဂနွေသားသမီးမှန်သမျှ တစ်ပတ်တစ်ခါသေ လှူပါ။ ကိစ္စအဝဝ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။”

ဗေဒသိဒ္ဓိ ဣန္ဒြိယ ဆရာ နေလင်းအောင် (တွဲထေး)



ကိုက်ချောင်းဖျားက ဖြတ်ပဲဆန်းချား မွှေးဝေ့က

ကိုက်ချောင်းဖျားက ဆင်ကျောင်းစခန်းတွင်ဖြစ်၏။ ကိုက်ချောင်းသည်
ပဲခူးရိုးမကြီးကို ချောင်းဖျားခံ၏။ အဝဘက်တွင် ခပေါင်းချောင်းကြီးထဲသို့ စီးဝင်၏။
ခပေါင်းချောင်းမှတစ်ဆင့် စစ်တောင်းမြစ်ထဲသို့ စီး၏။

ပဲခူးရိုးမထဲ၌ ခပေါင်းချောင်းနှင့် ကိုက်ချောင်းတို့ ဆုံရာအရပ်ရှိ၏။ ထို
နေရာကို “ကိုက်ဝ”ဟု ခေါ်၏။ ကိုက်ဝ ၏အထက် သုံးမိုင်ခန့် တောနက်လဲ
တွင် တောင်ငူမြို့ ဆင်သူဌေးကြီး ဦးချစ်၏ သား၊ ကိုတင်မောင်က နေရာသို့
ဆင်ကျောင်းစခန်း ဖွင့်ထားသည်။



အချိန်အာဖြင့်ကား ၁၃၂၃ ခု၊ တပေါင်းလတွင်ဖြစ်သည်။ ဆင်း ဆတ်၊ ကျွဲ၊ ဝက် စသော တိရစ္ဆာန်ကို ကုန်းပေါ်နေသည့်တိုင်အောင် ကုန်းတစ်ပိုင်း၊ ရေတစ်ပိုင်းဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ ရေကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ရေစိမ့်ခြင်း၊ ရွှံ့လျှော်ခြင်းဖြင့် ပျော်တတ်သည်။ သိပ်ပြီး အပူဒဏ်ကိုလည်း မခံနိုင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ဆင်များကို တပေါင်းတန်းခူး၊ ကဆုန် စသော ပူပြင်းသည့် နွေရာသီတွင် အနားပေးကာ အအေးဓာတ်ရှိပြီး အစာပေါသော တောနက်ထဲ၌ ဆင်ကျောင်းစခန်း ဖွင့်ထားကြရသည်။

ဆင်ကျောင်းစခန်း၌ အလုပ်ဟူ၍ သီးသန့်မရှိသောကြောင့် လူဦးရေ (၇) ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲ၌ ဆင်သူဌေးကြီး၏ တူမြေးလေးဖြစ်သော ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေး မောင်ထွန်းရီလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

မောင်ထွန်းရီ ဆင်ကျောင်းစခန်းသို့ ရောက်၍ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ရိက္ခာပြတ်သဖြင့် တောင်ငူမြို့မှ ပို့ပေးသော ရိက္ခာရောက်မလာမီ အိုးကြီးခေါင်းဆောင် ဦးစောပေါတာက ယခုလောလောဆယ် ဖြေရှင်းရမည့်အရေးကို ဆင်စခန်းတာဝန်ခံ ကိုတင်မောင်အား တင်ပြရလေသည်။

ကိုတင်မောင်က ဦးစောပေါတာ တင်ပြသည်ကို လက်ခံ၍ ဦးစောပေါတာနှင့် မောင်ထွန်းရီ ရိက္ခာရှာဖွေရန် အတွက် တံဘက်ကျွေ့ရွာလေးဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ဆင်ကျောင်းစခန်းမှ ၂ နာရီခန့် လျှောက်လျှင် ခပေါင်းချောင်းကို ရောက်သည်။ မောင်ထွန်းရီက ခပေါင်းချောင်းထဲတွင် ခရုများကို တွေ့၍

ဆော့ကစားရန် ကောက်ထည့်လိုက်၏။

နောက် ခုခိုင်းခန့် ဆက်လျှောက်လျှင် တံဘက်ကျွေ့ရွာလေးကို ရောက်သည်။ တံဘက်ရွာလေးမှာ မြို့ပြနှင့် ဝေးကွာသော တောရွာလေးဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်ခင်း၊ လယ်ယာများ ပေါ်၍ သာယာဝပြောခြင်းရှိသည်။

ရွာထဲတွင် ငှက်ပျော၊ သရက်၊ ဝိနွဲ့၊ ကျွဲကော စသော သီးပင်စားပင်များဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ရွာ၏ ဝန်းကျင်တွင် လယ်ကွင်းများ၊ ကိုင်းခင်းများ၊ ထိုဘက်တွင် နွားစားကျက်ကုန်းများ၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်များ ရှိသည်။ တကယ့် နေချင်စဖွယ်လေးဖြစ်သည်။

ဦးစောပေါတာက သူ့အသိ မိတ်ဆွေများ၏ အိမ်များကို တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ်လိုက်မေးရင်း ဆန် (၈) ပြည် ဝယ်ယူလိုက်၏။ အခြား ဟင်းချက်စရာဘူး၊ ခရမ်း၊ မုန်လာ စသည်များကိုလည်း ဝယ်၏။

ထို့နောက် ရိက္ခာထုပ်ကြီးကို ထမ်းပြီး ပြန်လာကြရာ ခပေါင်းချောင်း၏ ဒီဘက်တွင် ဦးညိုအမည်ရှိ ဝက်သားထမ်းရောင်းနေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ ဝက်သားငါးပိဿာဝယ်ကြပြန်သည်။ ရိက္ခာအစုံရသွား၍ အတော်လေးပင် အဆင်ပြေသွားလေသည်။

“ကိုင်း... မောင်ထွန်းရီ၊ ငါ့မှာ ဒီရိက္ခာထုပ်ကြီးတောင် တော်တော်လေးနေပြီကွ။ ဒါကြောင့် ဒီဝက်သားငါးပိဿာကို မင်းထမ်းပါကွာ”

“ရပါတယ် ဦးတာပေါ့နဲ့၊ ကျွန်တော် ဝက်သား ငါးပိဿာလောက်တော့ အေးဆေးနိုင်ပါတယ်”

ခပေါင်းချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာကြသည်။ ညနေ ၆ နာရီ

အချိန်တွင် ကိုက်ဝကို ရောက်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်တော၊ ဝါးတောကြီးများ အုပ်စီးနေ၍ မှောင်မှိုက်စပြုနေချေပြီ။ ဆင်ကျောင်းစခန်းရောက်အောင် နောက် သုံးမိုင်ခန့်ခရီးကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆက်လျှောက်ကြသည်။

ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လေ၊ အမှောင်က ပို၍ကျလာလေဖြစ်သည်။ တောနက်ကြီးထဲတွင် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို ညဦးပိုင်းတွင် သားရဲ သားကောင်များ အစာရှာထွက်တတ်သဖြင့် အထူး ဂရုစိုက်ရလေသည်။

ဤတွင်နောက်မှ လိုက်လာနေသော ခြေသံလိုလိုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မတ်ရပ်လိုက်ပြီး နားထောင်ကြည့်ကြသည်။ ဟုတ်သည်။ နောက်မှ ခြေသံတစ်ခုလိုက်လာနေသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားစင်ကြားနေရသည်။ ဦးစောပေါတာက -

“ခြေသံက ကြီးသလိုပဲ။ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်မယ်။ ဝက်သားနဲ့ရလို့ လိုက်လာတဲ့ ဟင်းကောင်(ကျား)ကြီးတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ မောင်ထွန်းရီ... မင်း ရှေ့က သွားကွာ”

နောက်မှ လိုက်လာသော အသံသည် နီးသည်ထက် ပိုပြီး နီးလာလေသည်။ ဦးစောပေါတာနှင့် မောင်ထွန်းရီတို့လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်အောင် လျှောက်ကြသည်။

“ဝုန်း... ဝေါ... ဝုန်း... ဝေါ... ဝေါ...”

ရေဝဲ၌ ဟိန်းဟောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြသံများကို ကျယ်လောင်စွာဖြင့်ပင် ကြားလိုက်ကြရသည်။ ကျားကြီးနှစ်ကောင်၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။

ဦးစောပေါတာနှင့် မောင်ထွန်းရီ



အောက်မှ ဝက်သားနဲ့ရ၍ လိုက်လာ
သော ကျားကြီးတစ်ကောင်နှင့် ယခုမှ
အပြန်ဖြစ်ခဲ့ရန် ပိတ်ဆီးသော ကျား
ဦးစောတစ်ကောင်တို့ အကြံတူပြီး ရန်သူ
ဖြစ်သွားကြသည်ဟု ဦးစောပေါတာ
ထည့်လိုက်သည်။

“မောင်ထွန်းရီ... ပြေး... ပြေး”
ပြေးရင်း လွှားရင်း ဆင်ကျောင်း
ခေါ်နှင့်လည်း တစ်ခေါ်လောက်သာ
သွား၍ ဦးစောပေါတာက လှမ်းအော်
ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

“ဝေး... မောင်တင်မောင်၊ တို့
အုတ်ကို ကျားလိုက်နေပြီ၊ လာကူ
ပြီးဝေး...”

ဦးစောပေါတာနှင့် မောင်ထွန်း
ရီတို့ အပြန်နောက်ကျသဖြင့် အကြံ
ပေးလိုက်သော အစ်ကို မောင်ထွန်း
သည် ဦးဆောင်သည့် လေးယောက်
အုပ်စု မီးတုတ်များဖြင့် လာနေကြ၍
ဦးစောပေါတာ၏ အော်ခေါ်သံကို ကြား
ရသဖြင့် ညာသံပေးပြီး ပြေးလိုက်လာ
ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားဆိုးကြီး နှစ်
ကောင်သည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်
ကောင် ဟိန်းဟောက် ဆတ်ပုတ်နေ
သော ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ခုန်
ခုန်၍ တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြ
လေသည်။

ဦးစောပေါတာတို့ လူစုလည်း
တစ်ဆင့်နိုင်ကြသေးဘဲ ထိုနေရာမှ
နှုတ်ခွင်းပင် တစ်ဆင့်သို့ သုတ်ခြေတင်
ခဲ့ကြသည်။ တဲကို ရောက်မှ ဦးစော
ပေါတာက သစ်မြစ်ဆုံမှာ ထိုင်လိုက်
ပြီး ချွန်နေသော အင်္ကျီကို ချွတ်
၍ ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြ

“တော်ပေသေးလို့ကွာ။ - တဲနဲ့
နေရာကို ရောက်မှ ပြဿနာ

ကောင်တွေက အားတင်းလာလို့။
အဝေးတစ်နေရာမှာသာဆိုရင် မလွယ်
ဘူး”

ကိုတင်မောင်က မောင်ထွန်းရီ
ထမ်းလာသည့် ဝက်သားတွဲကြီးကို
ကြည့်ပြီး ...

“ဝက်သားနဲ့ရလို့ လိုက်လာတဲ့
အကောင်နဲ့ ကြားက ဖြတ်ခုတ်ချင်တဲ့
အကောင် တိုးလို့ စားခွက်လုရင်း
ရန်ဖြစ်ကြတာနော့ဗျ”

ဦးစောပေါတာက အင်္ကျီနှင့်
လေယပ်ရင်း ...

“အတိအကျပေါ့ကွ။ တစ်
ကောင်ချင်းသာဆိုရင် မလွယ်ဘူး။ အခု
တော့ မောင်ထွန်းရီလက်ထဲက ဝက်
သားတွဲကို သူ ရသင့်တယ်၊ ငါ ရသင့်
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူတို့အချင်း
ချင်းရန်ဖြစ်ပြီး သတ်ပုတ်ကြတော့ ငါနဲ့
မောင်ထွန်းရီကို ထွက်ပြေးကြအောင်
တမင်တကာ ခြောက်လှန့်လိုက်သလို

ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မောင်ထွန်းရီသည်တို့
လူစု အကြိုလာထောက်ကြတာနဲ့
တွေ့တာလည်း တအားပါပဲ”

လူကြီးများ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြချိန်တွင်
မောင်ထွန်းရီက သူ ကောက်လာသော
ခရုလေးများကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး
ပွတ်သပ်ကြည့်နေ၏။ ထို့ကြောင့်
ဦးစောပေါတာကြီး မြင်သွားပြီး မျက်လုံး
ပြူးကာ ပြောလေသည်။

“ဟာ... လက်ဝဲသတ်တော့
ဒီကောင်ပြဿနာကြောင့်ပဲကွ။ ဒီကောင်
ခရုတွေ ကောက်လာတာကို ငါ သတိ
မထားမိလိုက်ဘူး။ ခရုနဲ့ ဝက်သားကို
တစ်ပြိုင်တည်း (တစ်ယောက်တည်း)
မသယ်ရဘူးလေ။ ဟာ... ခုကွပ်။
ကံကောင်းလို့၊ ဒီမှာ ကြည့်ကြပါဦး”

လူအားလုံးတို့၏ အကြည့်သည်
မောင်ထွန်းရီဆီသို့ စုပြုံကျလာလေ
သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းရီမှာ



နားမလည်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးလေး ပျာကလတ် ပျာကလတ်ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကိုတင်မောင်က မေးသည်။

“ဟ . . . မောင်ထွန်းရီ၊ မင်ခရတွေကို ဘာကြောင့် ကောက်လာရတာနဲ့”

“ဆော့ကစားမလို့”

“မင်း ဆော့ကစားတာက အရေးမကြီးဘူး။ ခရနဲ့ ကံသားကို ရောမသယ်ရဘူးကွ။ တောစောနတ်မင်းတွေ မကြိုက်ဘူးကွ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်မှ မသိတာ”

“မင်း မသိတာက ဆိုးလွန်းတယ်။ တော်ကြာ စခန်းတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

ဟိုလူဆဲ၊ ဒီလူဟောက်နှင့် မောင်ထွန်းရီမှာ ဘာမျှ ပြန်မပြောရဲဘဲ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်သာဖြစ်နေလေသည်။ ကောက်လာသော ခရအားလုံးကိုလည်း ချောင်းထဲသွားပြီး သွန်လိုက်ရလေသည်။



ဒီနေ့ မောင်ထွန်းရီ ထမင်းချက်တာဝန်ကျသည်။ ထမင်းချက် ဦးစောပေါတာကြီး နေထိုင်မကောင်း၍ ဆေးကုရန် ရွာကို ဆင်းသွားသည်။

ဆန်နှင့် ဟင်းချက်စရာများ အပြည့်အစုံရှိနေသော်လည်း မီးမွှေးရန်အတွက် ထင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းရီ ထင်းခြောက်ကောက်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ယခင်နေ့များကပင် ကောက်ထားကြ၍ တနီး တနားတွင် ထင်းခြောက် မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် လောက်လေးခွတစ်လက်နှင့် ထွက်လာရင်းက တနင့် တစ်ကုန်းကျော် လှမ်းသော တောထဲသို့ ရောက်လာခဲ့

သည်။

ထင်းခြောက်များကို လိုက်ကောက်ရင်း နွယ်ပင်များ ရစ်ပတ်ပြီး တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေသည့် ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို မြင်သည်။ ထိုကိုင်းခြောက်ကို ခုန်ဆွဲသည်။ တစ်ကြိမ်နှင့် မရ၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ခုန်ဆွဲမှ မိ၍ တအားဆောင်ဆွဲလိုက်ရာ ထင်းခြောက်ကိုင်း ပြုတ်ကျလာသည်။

ထင်းခြောက်အားလုံး ခုတ်ပိုင်းပြီး စုစည်းနေချိန်တွင် ဝန်းဒိုင်းကြဲလျက် တောပြည်ကို ကြားလာရ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် အမှောင်လည်း ကျလာလေသည်။ မမျှော်မှတ်ဘဲ နေခင်းကြောင့် တောင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံမှောင်မိုက်လာ၍ မောင်ထွန်းရီ ကြောက်လန့်သွား၏။ ဘာဖြစ်မှန်းလည်း နားမလည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ဆွဲချလိုက်သော သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်ဆိုးကြီးတစ်ကောင် တကီးတီး ရန်မူလျက် မောင်ထွန်းရီ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ထိုးဆင်းလာပြီး နှုတ်သီးဖြင့် ဆိတ်ကာ အတောင်ပံဖြင့်လည်း တဖျင်းဖျင်း ရိုက်ပုတ်လေသည်။ မောင်ထွန်းရီ ထင်းပုံပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးချလိုက်၍ သိပ်ပြီး အထိမနာခဲ့ပေ။

ထို့နောက် ငှက်ဆိုးကြီးသည် ဗုံကြဲ စစ်လေယာဉ်ကြီးကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီး တစ်ဖန် တကီးတီးအော်ပြည် ရန်မူ၊ ထိုးဆင်းကာ မောင်ထွန်းရီအား တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ဤတွင်လည်း မောင်ထွန်းရီ ထင်းချောင်းများ၏အကြားသို့ ဝပ်ချလိုက်၍ သိသီးကလေးလွှတ်သွားပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ သုံးလေးကြိမ် ငှက်ဆိုးကြီးက ဗုံကြဲ လေယာဉ်ပြန်ကြီးကဲ့

သို့ ပိုပေါ် ပြန်တက်သွားလိုက်၊ တစ်ခါ အဟုန်နှင့် ပြန်ဆင်းလာပြီး တကီးတီး ရန်မူကာ မောင်ထွန်းရီအား နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်၊ အတောင်ပံနှင့် ရိုက်ပုတ်လိုက်လုပ်နေသဖြင့် မောင်ထွန်းရီ “တောင်မခံရဲတော့”

ကပျာကယာ ကုန်းထကာ ထင်းချောင်းနှစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီး ခေါင်းပေါ် ဝဲယမ်းလျက် တံဆိသို့ သုတ်ချတင်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ငှက်ဆိုးသည်လည်း တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်တော့ပေ။ အကောင်တစ်ဆယ်ကျော်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ငှက်ဆိုးကြီးများ၏ ရန်မူတိုက်ခိုက်သံ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်များက နားမလည်နိုင်သော ဆူညံသံ၊ မောင်ထွန်းရီအော်သံ စသည်ဖြင့် ငရဲပွက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

တောထဲမှ လာနေကြသော ဆင်ကျောင်းသားများလည်း ဒီဆင်ကြီးကို ကြားရလျှင် ချက်ချင်း ခြောက်လာကြ၍ တော်ပေသေးသည့် မောင်ထွန်းရီ တံသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆင်ကျောင်းသားများလည်း ဆူဆူညူညူဖြင့် အော်လိုက်လာကြရင်း တံသို့ ရောက်လာကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ငှက်ဆိုးအုပ်ကြီး နောက်ကြောင်းပြန်သွားကြသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်များ၏ ဆူညံသံသည်လည်း တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အထင်ရောင်သည်လည်း ယခင်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဆင်ကျောင်းသားများမှာ ဆူညံသံကြီးကိုသာ ကြားလိုက်၍ မောင်ထွန်းရီ၏အဖြစ်ကိုမူ တစ်ပေမျှ မသိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုတင်မောင်က မေးသည်။



“မောင်ထွန်းရီ... ဘာဖြစ်တုန်း၊
အခုညည်း”

“မပြောတတ်ဘူး အစ်ကိုရာ။
ကျွန်တော်တော့ သေပြီမှတ်တာ”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်တုန်း မေး”

“ကျွန်တော် ဟိုဘက် လျှို့ဝှက်
ဆင်းမှာ ထင်းခြောက်သွားကောက်

ထဲ တစ်ထမ်းစာ မပြည့်သေးလို့ တွဲ
သင်းဖြစ်နေတဲ့ ထင်းချောင်းကို

နွဲ့လိုက်တော့ နွယ်ပြတ်ပြီး ပြတ်
အာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောပြိုပြီး

အိမ်ကြီးတွေ ကျွန်တော့်ကို ထိုး
သတ်သတ်ပုတ်ကြတော့ပဲ”

“လုပ်မယ်၊ မင်းကတော့လေ။
အာယ့်ရဲ့ကောင်ပဲ။ တစ်ခုမဟုတ်

အခု ပြဿနာရှာနေတာပဲ”

အခြား ဆင်ကျောင်းသားများ
နဲ့အတူပြောနေကြသလို ကိုတင်မောင်

ထည်း ဟောက်အော်ပြီး ပြောနေ
အဲ့ဒီ မောင်ထွန်းရီ ကြောင်နေ၏။

အခု အပြစ်မရှိဟုသာ သိနေ၏။
ကြောင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့
မေးနေရသေးလားကွ။ ကိုယ်နေ

ထဲပတ်ဝန်းကျင်အပြင်ဘက်မှာ
ချောင်းကို ခုန်မဆွဲရဘူး နောက်

ထည်းဆွဲယူရဘူးဆိုတာ မင်း မသိ
ဘူး”

သို့မှ မောင်ထွန်းရီလည်း
ကြောင်အင်းအင်းလေးဖြစ်ကာ ရယ်ချင်

အဲ့ဒီ ပြုံးချင်သလို ပြောင်ချော်ချော်
နဲ့နဲ့ ခေါင်းလေးတစ်ချက်

ထိုးလိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်...
အဲဒါ ကျွန်တော်မှ မသိတာ။

အဲ့ဒီ လုပ်မိတာပေါ့၊ သိရင် မလုပ်
တစ်မျိုးကို မလုပ်နဲ့ဆို နောက်

တစ်မျိုးလုပ်။ တော်ကြာ မင်းကြောင့်
အားလုံး ဇုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

ဟု အော်ပြောထားခဲ့ပြီး ကိုတင်
မောင် ရေချိုးဆိပ်သို့ ထွက်သွားလေ

၏။ အခြားလူများက ပြုံးစိစိဖြင့် ဝိုင်း
ကြည့်နေကြသော်လည်း မောင်ထွန်း

ရီမှာ သူ့အပြစ်နှင့် သူ မျက်နှာလေး
ဝက်ပြီး ငြိမ်၍သာ နေလေသည်။



ဆင်များကို ကကြီးတန်ဆာ
များ ဆင်ယင်ပြီး စခန်းမှ ထွက်လာကြ

သည်။ ကုန်ခဲ့သည့်ရက်က ဦးသောင်း
ကျော်အမည်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်

ရောက်လာသည်။ လွှတ် ငါးတုံးကို
ဆင်နှင့် စင်တင်ခိုင်းပြီး ကြသောင်း

ဝါး သုံးလေးရာလောက်ကိုလည်း
ပြောင်သို့ ရောက်အောင် ဆင်နှင့် ဆွဲ

ပေးပါရန် အကူအညီတောင်းသွား
သည်။

ယခုလို ပူပြင်းသော နွေရာသီ၌
ဆင်များကို အနားပေးထားသော်လည်း

ရိုးခက်ထဲမှာကြောင့် သိပ်ပြီးအပူမကြီး
၍ ရှံခါ အလုပ်ကလေးများ ပေါ်ပေါက်

လျှင် လိုက်လုပ်ပေးလေ့ ရှိကြသည်။
အလုပ်ရှင်များကလည်း စေတနာကျေး

မေးကြသဖြင့် ဆင်ကျောင်းသမားများ
ဟင်းဖိုးရကြသည်။

တောတောင်ရှုခင်းများကို ကြည့်
ရှုစားပြီး ငှက်ကလေးများ၏ သာယာ

ချိုအေး တေးသံသာလေးများကို နား
ထောင်ရင်း လျှောက်လာကြရာ တောင်

ကုန်းကြီးနှစ်ကုန်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်
ကြပြီးနောက် ဦးသောင်းကျော်ကြီး

ချိန်းခေါ်ထားသော လုပ်ငန်းခွင်သို့
ရောက်လာကြသည်။

လူကြီးများက ဆင်နှင့် လွှတ်
တင်သူ၊ ဝါးဆွဲသူဟု လုပ်နေကြချိန်

တွင် မောင်ထွန်းရီက လောက်လေးခွဲ

တစ်လက်နှင့် ငှက်လိုက်ချောင်းနေ၏။
ရှည်များနှင့် ငှက်အချို့ကို တွေ့၍ ပစ်

ခတ်သော်လည်း မောင်ထွန်းရီက လက်
မတည့်သဖြင့် တစ်ကောင်မျှတော့ မရ

ပေ။

လုပ်ငန်းများ ပြီးစီး၍ ထမင်း
ထုပ်များကို ဖွင့်စားပြီးကြချိန်တွင်

မောင်ထွန်းရီသည် ပေါင်ခြံထဲ လက်
နှိုက်ပြီး ပါးစပ်ပြကာ မျက်ရည်များ

စိစိုင်းနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုတင်
မောင်က...

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”
ဟု မေး၏။ မောင်ထွန်းရီသည်

ကား ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ လက်နှင့် ဆုပ်
ကိုင်ပြီးသာ ပါးစပ်ပြနေလေ၏။

“ဘာဖြစ်တုန်း၊ ကရင်နီကောင်
ကိုက်သွားပြီလား”

မောင်ထွန်းရီက ခေါင်းကို ခါရမ်း
လိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး။ ဘာကောင်မှ
မကိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်တုန်း၊ ပြစမ်းပါ”
အခြား ဆင်းသမားအချို့တို့

လည်း ရောက်လာပြီး ဝိုင်းအုံကြည့်နေ
ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းရီက

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ...
“အားလုံးကိုတော့ ကန်တော့ပါ

ရဲဗျား ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါ”
ဟု ပြောပြီး ခါးဝတ်ပုဆိုးကို

ခါချပြလေ၏။
“ဟာ...”

“ဟင်...”

မောင်ထွန်းရီ၏ ယောက်ျား
တန်ဆာလေးမှာ မူလအတိုင်း မဟုတ်

တော့ဘဲ လေးငါးဆခန့်ပိုကြီးပြီး ရောင်
ရမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၍

အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားကြ
လေသည်။



ကိုတင်မောင်က တအောင်
လေး စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မင်း... ဘာများလုပ်မိသလဲ။
မတ်တတ်များ သေးပေါက်လိုက်မိ
သလား”

မောင်ထွန်းရီက မျက်ရည်များ
စိုဝိုင်းပြီး ကိုတင်မောင်အား မရဲတရဲ
ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါထင်သားပဲ။ အလကားနေလို့
ဒီလို မဖြစ်ပါဘူးလို့။ ဒီ လူသူမနီး
တဲ့ တောကြီးထဲမှာ မတ်တတ် သေး
မပေါက်ရဘူးကွ။ ပေါက်ချင်ရင်လည်း
တောစောင့်နတ်တွေကို ခွင့်တောင်းပြီး
ထိုင်ပေါက်ရတယ်။ ဒီကောင်နဲ့တော့
ခက်ပြီ။ တစ်ချိုးတစ်ခု ပြဿနာချည်း
လုပ်နေတာပဲ။ မင်း ပြန် ပြန် တော်
ကြာ ငါ့လုပ်မိလိမ့်မယ်”

ဟု ကိုတင်မောင်က မျက်နှာ
တင်းတင်းကြီးနှင့် ပြော၏။

ထို့နောက် ဦးစောပေါတာကြီး
က ဝင်ပြောသည်။

“ကိုင်း... ဟုတ်ပါပြီ မော်ထွန်း
ရီရဲ့ ကိစ္စကို ငါပဲ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါ
မယ်။ မသိလို့ မှားတာ အဲလောက်ထိ
အရေးမကြီးပါဘူး”

ထိုအချိန်၌ မောင်ထွန်းရီ၏
အစ်ကို မောင်ထွန်းကြည် အနားမှာ
မရှိပေ။ ထမင်းကို ထုပ်ယူလာ၍ အိုး
ခွက်ပန်းကန် မပါသော်လည်း ဟင်း
ကော်စားရန်အတွက် ဂွန်းများကို ထည့်
ယူလာသဖြင့် ထိုဂွန်းများကို သွား၍
ဆေးကြောနေလေရာ ယခုမှ ချောင်း
ထဲမှ တက်လာခဲ့၏။ စိုပြည်သော ညီ
ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းရီ၏အနားတွင်
လူများ ဝိုင်းအုံနေကြသည်ကို မြင်၍
မျက်လုံးအနည်းငယ် ကျယ်သွားပြီး
ကိုတင်မောင်အား လှမ်းမေးသည်။

“ကိုတင်မောင်... ဘာဖြစ်ကြ

တုန်း”

“ဘာဖြစ်ကြတုန်းရမှာလဲကွ။မင်း
ညီလပြတ် မောင်းကျည်ပွေ့လောက်
ကြီးနေလို့ပေါ့”

အခြားလူများက ဝေါခနဲ ရယ်
ကြ၏။ ကိုတင်မောင်ကား မရယ်ပေ။
မောင်ထွန်းကြည်လည်း ကြောင်အမ်း
အမ်းအမူအရာဖြင့်သာ လျှောက်လာ
နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးစောပေါတာကြီး
သည် မောင်ထွန်းရီအား တောကုထုံး
အတိုင်း ကုသရန် ပြင်ဆင်နေလေ၏။
တောငှက်ပျောရွက် နှစ်ရွက်ကို ခုတ်
ယူပြီး တစ်ရွက်ကို ဖြန့်ခင်းကာ၊ ထို
ငှက်ပျောရွက်ပေါ်မှာ မောင်ထွန်းရီအား
အိပ်စေ၏။ ကျန်တစ်ရွက်ကို အပေါ်
က အုပ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယခုကဲ့သို့ အမှား
အယွင်းရှိလျှင် တင်မြှောက်ရန်အတွက်
ဆောင်ယူလာသော လက်ဖက်၊ ကွမ်း
ယာများကို ဖက်စိမ်းဖြင့် ထည့်ထုပ်ပြီး
မောင်ထွန်းရီ အိပ်နေသော ခေါင်းရင်း
က ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ တင်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် ဝါးဆေးတံတစ်ခုကို
ချက်ချင်းကောက်လုပ်ပြီးလည်း ဆေး
ရွက်ကြီးကို ထည့်၍ မီးခြစ်ဖြင့် မီးခိုး
ထွက်အောင် ညှိဖွာကာ ကျောက်တုံး
ပေါ်မှာ တင်မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။
ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ယူပြီးလည်း ထို
နည်းအတိုင်း တင်မြှောက်လိုက်သည်။
ထိုအချိန်၌ မောင်ထွန်းရီ အိပ်ပျော်နေ
၏။

ထို့နောက် ဦးစောပေါတာသည်
မောင်ထွန်းကြည်တို့ နားမလည်သော
စကားများကို ရွတ်ဆိုနေ၏။ တော
စောင့်နတ်များအား (မောင်ထွန်းရီ
ကိုယ်စား) တောင်းပန်နေခြင်းပင် ဖြစ်
မည်ဟု ထင်၏။ တအောင့်အကြာတွင်

မောင်ထွန်းရီ လူးလွန်းပြီး မျက်စိစွင့်
ကြည်လာသည်။ မျက်လုံးကို ထည့်
လျက် ဆင်လုပ်သားများကိုထည့်
ကြည့်နေ၏။

“မောင်ထွန်းကြည်... မင်းညီ
ကိုယ်ပေါ်က ငှက်ပျောရွက်ကို ဖတ်
လိုက်ပါကွာ”

ဟု ဦးစောပေါတာက ပြော၏။
မောင်ထွန်းကြည်က ငှက်ပျော
ရွက်ကို ဖယ်လိုက်ရာ မောင်ထွန်းရီ၏
အင်္ဂါမှာ ပူလံ့အတိုင်း ပြန့်ပြစ်နေသည်
ကို တွေ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် အားထု
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

သို့သော် ဆင်ကျောင်းအဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်သော ကိုတင်မောင်က
တောတောင်အကြောင်းကို မသိ၍
မကြာခဏ တောစောင့်နတ်များ
မကြိုက်သော အမှားအယွင်းများကို
ချည်း လုပ်မိနေသည် ဝမ်းကွဲညှစ်
သော မောင်ထွန်းရီကို စခန်းမှာ မထား
လိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့
ပင် စခန်းမှ မောင်းလွှတ်လိုက်လေ
သည်။



မောင်ထွန်းကြည်နှင့် မောင်ထွန်း
ရီတို့ မနက် ၆နာရီတွင် စခန်း
ထွက်လာကြသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ
မောင်ထွန်းကြည်က နယ်နိမိတ်
အပေးခံလာရသော ညီဖြစ်သူ
မောင်ထွန်းရီအား တောင်ငူမြို့ ဘဏ္ဍာ
ဖြစ်သူ ဆင်သူဌေးကြီး ဦးချစ်
နေအိမ်သို့ရောက်အောင် ပို့ထားခဲ့
ဆင်းကျောင်းစခန်းသို့ ပြန်လာရန်
ဖြစ်သည်။

တောင်ငူမြို့သို့ ထမ်းပြီး
ကြသေးဘဲ လမ်းခုလတ်တွင် ရှေး
ရှင်ပင်ကျောက်ဆောင်သူရားကြီး



ခင်းကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားကြီး
၏ ရင်ပြင်တော်တွင် စေတီရံထာဝရ
များကို ပြုလုပ်ရင်း တရားကျင့်နေ
သော ဆရာတော်ကိုလည်း ဝင်ဖူးကြ
ပြန်သည်။

ဆရာတော်က လူငယ်လေး
နှစ်ယောက် သူ့အား ဖူးမြော်နေကြ
သည်ကို မြင်လျှင် ဆွေဝတ်စကားဆို
ဆော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် စကားပြောကြ
ရင်း မောင်ထွန်းကြည်က ညီဖြစ်သူ
ဆောင်ထွန်းရှိ၏ နယ်နှင့်ဒဏ်အပေးခံ
ထားရသည့် အကြောင်းများကိုပါ
ထွောက်ထားပြောပြလေရာ သဘော
ကျပြီး ဆရာတော်လည်း ပြောတော်မူ၏။
ထို့နောက် ရှင်းပြသည်။

စတုမဟာရာဇ်အနွယ်ဝင်ဖြစ်
သော နတ်စိမ်းတို့သည် တောတောင်
နယ်မြေအနှံ့ရှိကြသည့် အကြောင်း၊
ထိုနတ်စိမ်းများမှာလည်း လူများကဲ့သို့
ပင် အုပ်ချုပ်မှုအဆင့်ဆင့် ရှိနေကြ
ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ မကြိုက်
သော အပြုအမူများကို ပြုလုပ်မိပါက
ဒဏ်ခတ်တတ်သည့်အကြောင်း၊ တချို့
ဒဏ်ခတ်ခြင်း များလွန်းသွားလျှင်
သေကပ်ပါ ဆုံးရှုံးတတ်သည့်အကြောင်း
သည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ပြောပြ
ဆိုတော်မူသည်။

စကားပြောဆိုနေကြရင်း ဆက်
လျှောက် ဆရာတော်က မောင်ထွန်း
ကြည်နှင့် မောင်ထွန်းရှိတို့၏ မိဘမျိုးရိုး
များကို သိသွား၏။

လက်စသတ်တော့ ဒကာလေး
နှစ်ယောက်က ကွယ်လွန်သူ ဒကာ
သေခံမိ(ဦးစီ)ရဲ့ သားတွေကို ဒကာ
သေခံမိအဖေ မောင်မိစိဟာ တံဘက်
လူရွာမှာပဲ ဆုံးသွားရှာတာ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီတုန်းက တို့ ဒီရှင်ပင်
အောက်ဆောင်ဘုရားပွဲ ခုနစ်ရက်

ပြောက်ည ဗန္ဓုကျော်စိန်ဇာတ်ပွဲ ကပြ
ဖျော်ဖြေနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဘုန်းကြီး
မှတ်မိပါသေးတယ်”

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့မှာ
ဆရာတော်၏ မိန့်ဆိုပြောပြနေသည်ကို
နားထောင်ရင်း ထိုအချိန်က ဖခင်၏
နာရေးအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း မြင်
ယောင်ကာ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာကြ
၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အား ဦးချ
ရှိခိုးလိုက်ပြီးနောက် မောင်ထွန်းကြည်
က...

“မုန့်လုပါ ဘုရား။ တပည့်တော်
တို့ ကြံတုန်းကြံခိုက် ဖခင်ကြီးရဲ့ မြေပုံ
ကိုလည်း သွားရောက် ကန်တော့ချင်
သေးတာကြောင့် တပည့်တော်တို့ကို
ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူပါဦး ဘုရား”

ဆရာတော်၏ ဘုရားရှင်ပြင်တော်
တောကျောင်းလေးမှ ဆင်းလာကြ၏။
ထို့နောက် ခပေါင်းချောင်းရိုးအတိုင်း
စုန်ဆင်းကြသည်။ တံဘက်ကွေ့ ရွာ
ထို့ နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်သွားကြရသည်။

ထိုအချိန်က ဘကြီး ဦးချစ်သည်
လုပ်စားကွင်းအလျောက် ဒီ တံဘက်
ကွေ့ရွာနားတဝိုက် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ
ပေါ်၍ အခြေချ နေထိုင်သဖြင့် အဖေ
ဦးစီသည်လည်း သစ်လုပ်ငန်း ခုဦးစီး
အနေဖြင့် လိုက်ပါ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရ
သည်။

မိသားစုများကို ပင်ပန်းဆင်းရဲ
စွာဖြင့် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေရင်းက
အဖေ ဦးစီသည် လေ့လျော်ရင်း တက်
ကျိုးဆိုဘိသို့ အသက် (၃၀)ဝန်းကျင်
အရွယ်မှာပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။
တောင်ပေါ်သူ တစ်ယောက်၏ မလို
မုန်းတီးခြင်းကြောင့် ပညာဆိုဖြင့် ပြု
စားလိုက်၍ အဖေ သွေအန်ရောဂါ
စွဲကပ်သည်ဟု ဆို၏။

သွေးအန်ရောဂါစွဲကပ်နေသော

အဖေသည် သစ်လုပ်ငန်းများကို ပင်ပန်း
ကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရင်း ထိုရောဂါမိစီး
လာ၍ ကွယ်လွန်သွားရကြောင်း ပြော
ပြကြသည်။ ထိုအချိန်က မောင်ထွန်းရှိ
၏အသက် လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေး၍
အဖေ၏ ရုပ်သွင်ကို ရေးရေးမျှသာ
မှတ်မိသည်။

အဖေသည် သက်ရှိထင်ရှားရှိ
စဉ်အခါက ဤလမ်း၊ ဤခရီးကို
မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ပင်ပန်း
ကြီးစွာဖြင့် အပ်ကြောင်းထပ်လောက်
အောင်ပင် သွားလာနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့မှာ
ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်သွားနေကြသော်
လည်း လွန်ခဲ့သော (၉)နှစ်အချိန်က
ကွယ်လွန်သွားလေသည့် ကျေးဇူးရှင်
ဖခင်ကြီး၏ အကြောင်းကို တွေးရင်း
ဝမ်းနည်းစိတ်များ ပြည့်ကျပ်လျက်
စကားမျှပင် မဆိုမိကြပေ။

ထို့နောက် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့
တန်းဝင်သွားကြ၏။ တောရွာ သင်္ချိုင်း
ဖြစ်၍ သစ်ပင်ကြီး၊ ချုံပုတ်ကြီးများဖြင့်
အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေသည်။ ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖခင်ကြီး၏ မြေပုံ
ကို လိုက်ကြပြီး မြေပုံဘေးတွင်
တအောင်ကြာမျှ ရပ်နေကြည့်နေမိ
ကြသည်။ ထို့နောက် ပေါင်းနွယ်၊
မြက်မှိုက်များကို ရှင်းလင်းကာ ဦးချ
ကန်တော့ပြီး အနားမှ ခွာလာခဲ့ကြလေ
သည်။

ထွန်းတောက်



သရဏဂုံသုံးဆယ် အကောင်းဆုံးပို့ ပွားများ အားထုတ်မယ်

လှစံ (ပညာရေး)



ပုတီးစိပ်ခြင်းသည် နုသုတိ ဆယ်ပါးတွင် တစ်ပါး
မပါအောင်ဖြစ်ပြီး သမာဓိကို တည်ကြည် ကောင်းမွန်အောင်
စောင့်ထိန်း၍ တဖြည်းဖြည်း သမာဓိအားကောင်းလာစေနိုင်
သည်။ မြန်မာရေးမှီးတို့သည် ကိုရင်ဘဝမှစ၍ စိပ်ပုတီးကို
လက်မှ ကိုင်ဆွဲခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အခါကြီး
ရက်ကြီးများတွင်သာမက၊ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် တန်ခိုး
ကြီးဘုရားများသို့ သွားရောက် ပုတီးစိပ်ကြသူများ၊ ဆိတ်ငြိမ်
ရာအရပ်အခေါ သစ်တစ်ပင်၊ ဝါးတစ်ပင်အောက်တွင် ပုတီး
စိပ်နေကြသူများကို မြင်တွေ့နိုင်သလို၊ မိမိတို့၏ အိမ်ဦး
ဘုရားခန်းတွင် ပုတီးစိပ်နေကြသူများမှာလည်း များစွာရှိ
ကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် မြင်တွေ့နေရသည်။

ပုတီးစိပ်ရာတွင် မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဂုဏ်တော်
များဖြင့် ပုတီးစိပ်ကြသည့်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ များပြား
လှသော ဂုဏ်တော်များထဲမှ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊
ဆရာတော်ကြီးများ၏ ညွှန်ပြအပ်သော၊ အကောင်းဆုံးဟု
ဆိုအပ်သော ပုတီးစိပ်နည်းကို ရေးသားဖော်ပြအပ်ပေသည်။

ပုပ္ဖားတောင် အဘ ဘိုးမင်းခေါင်မှ ဆုံးမ ဩဝါဒပေး
ဖူးသည်မှာ...

“တို့ကတော့ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ
တော်ကြီးကို နေ့လို၊ လုံလို ထွန်းလင်းတောက်ပနေအောင်
သာသနာပြုရာမှာ မဟာသရဏဂုံ သုံးဆယ်ကို အမြဲမပြတ်
အားထုတ်ပွားများလာခဲ့တာ ကြာပါပေါ့ကွာ။ ဘယ်ဘဝက
စပြီး မဟာသရဏဂုံ သုံးဆယ်ကို ပွားများလာတယ်ဆိုတာ

မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သာသနာရှိနေသော
သရဏဂုံတွေ ခိုနေဦးမှာပဲကွာ။ သာသနာကွယ်ပျက်မှ သရဏ
ဂုံလည်း ကွယ်မသွားနိုင်တာပဲ။ တို့တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ်
ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ၊ ဘာကိစ္စပဲ ဆောင်ရွက် ဆောင်ရွက် မဟာ
သရဏဂုံ သုံးဆယ်ကိုတော့ လက်ကိုင်ထားတယ်ဟော၊
ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် တို့ကတော့ သရဏ
မှ သရဏဂုံပဲဟေ့”

ဟူ၍ သရဏဂုံကိုသာ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း
တပည့်များအား ဆုံးမ ဩဝါဒပေးရာတွင် ထည့်သွင်းပြော
ကြားခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် နဝင်းသိုက်ထွက် ပထမ ဘိုးဘိုးအောင်...
လည်း တပည့်များကို ဆုံးမ ဩဝါဒပေးရာတွင်...

“သရဏဂုံသုံးပါးကို တည်၊ ဂုဏ်တော်ဂိုးပါးကို ဖွား

www.burmeseclassic.com



ထိုကဲ့သို့၊ ငါလို အားထုတ်၊ ငါလိုကြံ၊ ငါလိုတွေး၊ ငါလို စီရင်၊ ငါလို သနား၊ ငါလို ကြင်နာ၊ ငါလို မေတ္တာပွား၊ ထို ကြိုးစား၊ ငါနှင့်တူလျှင် ငါလိုဖြစ်မည်၊ ငါလို အောင်မြင်မည်၊ ငါလို ပြီးစီးမည်၊ ငါ့သိဒ္ဓိအစ သရဏာဂံက ဟူ၍ ထာဝံ ဘိုးဘိုးအောင်၏ သိဒ္ဓိအစသည် သရဏာဂံဖြစ်ကြောင်း အမွှန်းတင်ပြောကြား ဩဝါဒပေးခဲ့လေသည်။

သက်တော် ၉၀ ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သစ္စာ ခုနစ်က ဩဝါဒပေးခဲ့သည်မှာ...

“ဘုရားတစ်ဆူ တစ်ဆူပွင့်ပါမှ သရဏာဂံကလည်း တစ်ကြိမ် တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခွင့်ရတာ။ ဘုရားတစ်ဆူပွင့်ရာမှာ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာရင် သရဏာဂံသုံးပါး တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခွင့်ဟာလည်း လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာမယ်။ ဘုရားတစ်ဆူပွင့်ရာမှာ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာခွင့်ရလည်း သရဏာဂံသုံးပါး တစ်ကြိမ် ခေါ်ခွင့်ဟာ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာမယ်။ ဘုရားတစ်ဆူပွင့်ရာမှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာခွင့်ရလည်း သရဏာဂံသုံးပါး တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခွင့်ဟာ တစ်ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာပါမှ ဖြစ်ခေါ်ခွင့်ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ရတောင့် ရခဲလှတဲ့ ကြံတောင့် ကြံခဲလှတဲ့၊ ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲလှတဲ့ သရဏာဂံ သုံးပါးကို အဖန်ဖန်တလဲလဲ ပွားများအားထုတ်ရင် သေလျှင်လည်း ခဲတဲ့ မရောက်တော့ဘူး။ ပြိတ္တာဘုံလည်း မရောက်တော့ဘူး။ အသုရကာယ်ဘုံလည်း မရောက်တော့ဘူးကွဲ့။ ဒါကို ဘုရားရှင် သရဏာဂံ သုံးပါးကို အထပ်ထပ်ပွားများနေလျှင် အဿိတံခါးဝိတံတစ်လို့ ဟောခဲ့တယ်”

ဟူ၍ ဩဝါဒကထာပေးခဲ့လေသည်။

ပွေးဦးတောင်ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာမု ဩဝါဒကထာ ပြောကြားရာတွင်လည်း...

“သရဏာဂံသုံးပါးကို အသက်နှင့် လဲပြီး အားကိုးတယ်။ သိကြည်ပွားများ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်တယ်။ ဒါကြောင့်ထင်ပါနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ အသက်သာ ကိုးမဲ့ကျော်သွားတယ်။ သာဝါဒနာရယ်လို့ ဘာမှမယ်မယ်ရရ မဖြစ်ဘူး။ ကျန်းမာရေးအထူးကောင်းတယ်။ မင်းတို့လည်း သရဏာဂံသုံးပါးကို မမြေ့ကြလေနဲ့။ အမြဲသတိရနိုင်လေ သရဏာဂံက ပိုအမွှန်းထက်လေပဲကွဲ့။ မှတ်မိသေးတယ်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လကလမှာ မိုးကလည်း နေရော ညပါ တသံသံရွာအောင်နေလိုက်တာ။ ပွေးဦးတောင်ထိပ်အစွန်းလောက်မှာ ဘုန်းကြီးက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးနဲ့ပေါ့။ ပွေးဦးတောင်က

လည်း တော်တော်မြင့်တယ်။ မိုးကလည်း ရွာ၊ ဘုန်းကြီးကလည်း သရဏာဂံသုံးပါးကို ပုတီးစိပ်ရင်း ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်နေတုန်း တောင်တောင်တစ်ခြမ်းပဲပြီး တောင်ပြိုကျသွားတယ်။ တရုန်းဂုန်းအသံတွေ မြည်ဟိန်းပြီး ဘုန်းကြီးလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနဲ့အတူ တောင်အောက်ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတယ်။ တောင်အောက်ကို ရောက်တော့ အပေါ်က မြေကြီးတွေက ကျောင်းကလေးကို ဖုံးအုပ်ပြီး မြေပိုထားသလိုဖြစ်လို့ အပြင်ကို ထွက်လို့ မရတော့ဘူး။ မနက်လင်းလာလို့ မိုးနည်းနည်းစသွားတော့မှ ပွေးဦးတောင်အနီးအနားက ရွာသူရွာသားတွေ ရောက်လာပြီး “ပွေးဦးတောင် ပဲ့ကျပြီတောင်ပြိုတာ ဆရာတော်ကြီး မြေကြီးအောက်မှ ပိနေပြီ အမြန်လုပ်ကြဟေ့” ဆိုပြီး အမြန်ရှင်းလင်းလို့ ဆွဲထုတ်ကြရတယ်။ နာမည်တော့ ကြီးသွားတာပေါ့ကွာ။ ဘုန်းကြီးကတော့ တွေးမိစာယ်။ ကိုယ် အမြဲတမ်း အားထုတ် သရဏ္ဍာယ်နေတဲ့ သရဏာဂံသုံးပါးရဲ့ တန်ခိုးကြောင့်ပဲလို့။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေလည်း ဘုရားဟောတဲ့ သရဏာဂံ သုံးပါးကို မမြေ့ကြနဲ့။ ဘာမှ မလိုဘူး။ ဒါကိုပဲ ဂရုစိုက် အားထုတ်ကြပါ”

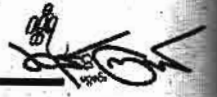
ဟု ဩဝါဒကထာပေးပြီး သရဏာဂံသုံးပါးကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရန်ကို ဟောကြားမိန့်ဆိုခဲ့လေသည်။

သရဏာဂံ သုံးဆယ်ပါး

အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
(...ဟူ၍ သုံးခေါက် ရွတ်ဆိုထားရမည်။)

(ဇာ၊ ဘော၊ ဝိ၊ ယာ၊ မ၊ မ၊ အ၊ အ၊ နိ၊ နိ ဟူသော ခေါင်းစဉ်များကို မှတ်သားထားပါ။)

- (၁) ဇာတိ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂) ဇာတိ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၃) ဇာတိ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၄) ဘောဂ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၅) ဘောဂ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၆) ဘောဂ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၇) ဝီရိတ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၈) ဝီရိတ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၉) ဝီရိတ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၀) ယာဝဇီဝံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၁) ယာဝဇီဝံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ



- (၁၂) ယာဝဇီဝ ပရိယတ္တ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၃) မရဏကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၄) မရဏကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၅) မရဏကာလံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၆) မရဏကာလံ ပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၇) မရဏကာလံ ပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၈) မရဏကာလံ ပရိယတ္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၁၉) အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၀) အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၁) အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၂) အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ ပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၃) အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ ပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၄) အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ ပရိယတ္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၅) နိဗ္ဗာန ကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၆) နိဗ္ဗာန ကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၇) နိဗ္ဗာန ကာလံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၈) နိဗ္ဗာန ကာလံ ပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၂၉) နိဗ္ဗာန ကာလံ ပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 (၃၀) နိဗ္ဗာန ကာလံ ပရိယတ္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ



(၁) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဇာတိ ပရိယတ္တံ - ပဋိသန္ဓေ ဆုံးသည့်တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ - ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၂) နှင့် (၃)တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ “ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို” နေရာတွင် ဓမ္မံ - တရားတော်မြတ် ကို၊ သံဃံ - သံဃာတော်မြတ်ကိုဟူ၍ ထည့်ဆိုပါ။

(၄) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဘောဂ ပရိယတ္တံ - စည်းစိမ် ချမ်းသာဆုံးသည့်တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၅) နှင့် (၆)တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

(၇) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဇိတိတ ပရိယတ္တံ - အသက်ဆုံး အပိုင်းအခြားတိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ - ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၈) (၉) တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

(၁၀) အဟံ- ကျွန်ုပ်သည်၊ ယာဝဇီဝ - အသက်ရှည် သမျှကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ် ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၁၁) နှင့် (၁၂) တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်

ဖြစ်သည်။

(၁၃) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ မရဏ ကာလံ-သေသည့် တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၁၄) နှင့် (၁၅) တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

(၁၆) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ မရဏ ကာလံ ပရိယတ္တံ- သေရသော ဘဝအဆုံးသို့ ကျရောက်သည့်တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ- ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်း ကပ်ပါ၏။

(၁၇) နှင့် (၁၈) တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။

(၁၉) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ- အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာ ဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ် ပါ၏။

(၂၀) နှင့် (၂၁) တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။

(၂၂) အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ အရဟတ္တ မဂ္ဂကာလံ ပရိ ယတ္တံ-အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ဆုံးသော ဘဝတိုင်အောင် ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၂၃) နှင့် (၂၄)တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။

(၂၅) အဟံ- ကျွန်ုပ်သည်၊ နိဗ္ဗာန ကာလံ - နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောဘဝ ကာလတိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရား ကို၊ သရဏံ - ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၂၆) နှင့် (၂၇) တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။

(၂၈) အဟံ- ကျွန်ုပ်သည်၊ နိဗ္ဗာနကာလံ ပရိယတ္တံ - နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သော ဧကန် ဘဝဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဗုဒ္ဓံ-ဗြဟ္မာဓိဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ - ဆည်းကပ်ပါ၏။

(၂၉) နှင့် (၃၀)တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။

ဤ “သရဏဂုံ သုံးဆယ်” ဂုဏ်တော်ကြီးကို နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်သရဏပယ်ကြလျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာသုခ အဝဝတို့နှင့် ပြည့်စုံနိုင်၏။ အတိတ်ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးများ



ဆိုင်ခန်းဖွင့်လှောင် ရွတ်ပွားစေချင်

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

အရောင်းအဝယ်က ပါ။ ကုန်ကြွေးတွေကများ။ စိတ် ညစ်စရာများနှင့် လုံးလည်လိုက်နေသော ဈေးဆိုင်ခန်းဖွင့် ဆောင်းချနေသူများ အောက်ပါ ဂါထာကို ရွတ်ဆို၍ ဖွင့်လှစ် ရောင်းချပါ။ ကိုးရက်အတွင်း လက်တွေ့ သိသာတိုးတက် ခွင့်လမ်းလာပါမည်။ ကိုးလ မပြတ် ရွတ်ပွားသွားလျှင် ဒီရေ အလား တိုးတက်သွားများလာပါမည်။ အထူး မညွှန်းလိုပါ။ ထက်တွေ့ ရွတ်ပွားလုပ်ဆောင်ကြည့်ပါဟုသာ။

ရွတ်ပွားရမည့် ဂါထာမှာ တိုတိုလွယ်လွယ်လေးဖြစ်ပါသည်။ နတ်မှ အသံထွက် ရွတ်နိုင်သလို၊ စိတ်ထဲမှလည်း ထိုက်ထိုက်တက်တက်ကြွရွာ ရွတ်ပွားလျှင်လည်း ရပါသည်။ ဆိုင်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်ရင်း သုံးခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။ ဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းများ ထားသိုပြင်ဆင်ချိန်တွင်လည်း စိတ်မှ မပြတ်ရွတ်ပွားနေပါ။ ပထမဆုံးသော ဈေးဦးပေါက်အဝယ် မလာမချင်း စိတ်မှ ရွတ်ပွားနေပါ။ ဈေးဦးပေါက်ကို မလှန်ပါနှင့်။ အမြတ်နည်းချင် နည်းပါစေ။ ဤမျှဆို သဘောပေါက်လောက်မည်ဟု ယူဆ သည်။ ရွတ်ပွားရမည့် ဂါထာတော်မှာ -

ဟေ့ မိတ္တံ
ဟေ့ ဇနံ
ဟေ့ လာဘံ
ဟေ့ သုခံ
ဟေ့ ဇေယျံ
ဟေ့ မင်္ဂလံ
သဗ္ဗသိဒ္ဓိံ ဒေဟိ ဒေဟိ။

မိတ်၊ ဥစ္စာ၊ လာဘ်၊ အောင်မြင်မှုမင်္ဂလာများ တစ်နေ့ တခြား ပွားများတိုးတက်လာပါမည်။

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ဆင်းတုနား၊ ခွေးအ၊ ဖွတ်၊ ငှက်ဆိုးထိုး၊ ခွေးအူ စသော ဆောင်းသော အနိစ္စ ဘေးရန်များမှ ထာဝရ ကင်းလွတ်စေ နှင်း မကောင်းသော နတ်ဆိုး၊ ဘီလူးဆိုး၊ စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေ ချီတုတ်ပြိတ္တာ၊ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝများ အဝေးကမင် ဆင်ခွာ ထွက်ပြေးရကုန်၏။

စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ၊ ဆန်ရေစပါး ပေါများ ဖြစ်၍ တေတိကကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပ လိုစာရစေ နှင်း အနာရောဂါဝေဒနာမှန်သမျှလည်း ပျောက်ကင်း နှင်းသာရ၍ အာယုကပ်ပတ်လုံးပင် အသက်ရှည်ခြင်း။ ဆင်းလှခြင်း၊ အမျိုးမြတ်ခြင်း၊ အသံသာယာခြင်း၊ ပညာ ဖြစ်ကြီးခြင်း၊ ခွန်းအားဗလ ပြည့်စုံကြ၍ ဘဝတစ်သက်တာ

အေးချမ်းသာယာမှုကို ရရှိနိုင်၍ အစဉ်အမြဲ ရွတ်ဖတ်ကြပါ ရန် တိုက်တွန်းလိုက်ရပေသည်။

ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ . . .
လှစံ (ပညာရေး)

မှီခြင်း

- ဂုဏ်တော်တန်ခိုးနှင့် သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး (သုသုက)
- မဟာသရဏဂုံအဖွင့်ကျမ်း (ဘဒ္ဒန္တ ဝေပုဏ္ဏ)

စာရေးသူတို့ယော်စဉ် ကလေးဘဝအရွယ်တွင် အဘွားရှိသော စစ်ပင်ရွာသို့ အလည်သွားခဲ့ကြပါသည်။ အဘွားသည် စိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဘွား၏ခြံထဲတွင် ကွမ်းခြံရှိသလို ဆူးပုပ်၊ ငှက်နှင့် ခြံစည်းရိုးတွင် ကင်ပွန်းချဉ်၊ တောင်ကန်စွန်းပင်များကို စိုက်ပျိုးထားသည်။ တောင်ကန်စွန်းရွက်သည် အရွက်ဖားဖားနှင့် နွယ်ပင်ကြီးမျိုး ဖြစ်သည်။ ငါးပိ တို့စရာအဖြစ် တောင်ကန်စွန်းရွက်ကိုခူးပြီး တို့စရာ အတို့အမြှုပ်အဖြစ်စားလျှင် ဝမ်းချုပ်သူများအတွက် အထူးဝမ်းနုတ်စရာမလို ဟု အဘွားက ပြောပါသည်။ များများစားလျှင် ဝမ်းများများသွားပါသည်။

ဧရာမြေ ကျော်ဝေ လှိုလှာသန်သော ဆေး-ရေဖွေးကြမ်း





ထိုနည်းတူစွာပင် ခြံစည်းရိုးတွင် အလေ့ကျ ပေါက်
သွားသော ကင်းပုံရွက်များကလည်း ဟင်းချို ကြော်ချက်၊
အနွေးပျော့၍ ပြတ်တိုလျှင် ဝမ်းသွားစေပါသည်။ တောရွာ
၏ အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာ၊ ဝမ်းနုတ်ဆေး
ဆန်ချိုသည် ငွေမကုန်ပါ။ ထိုခေတ်၊ ထိုအချိန်က ကျေး
တောရွာများတွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းချက်ရာတွင် မြေကြီး
ဆီတွင် အုတ်ခဲ သုံးပွင့်ဆိုင် ဖိုခနောက်တွင် ထင်းထိုးပြီး
ချိုအုံနှင့် ချက်စားရသော ခဲလေဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေလေ
သည် တောသူ တောင်သားတို့အတွက် အကြာတက်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ကင်းသည်ဟု အဘွားက ပြောပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် လူနေမှုစနစ် မြင့်မားလာသလို၊ လူ
တို့တွင်လည်း ရောဂါဘယများ ထူပြောလာကြပါသည်။
သွားတို၊ နှလုံး၊ ဆီးချိုရောဂါနှင့် ကင်ဆာဟူသော ဝေဒနာ
ရောဂါများက ခေတ်နှင့်အညီ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိပါသည်။ ပညာ
နှင့်သိက္ခာလည်း ဆေးဝါးများကို ရှာဖွေ သုတေသနပြုကြ
သည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူသည် မိတ်ဆွေကြီး ဦးကုလား
နှင့် ကံကလေး တောရကျောင်းသို့ ဆရာတော်ကြီးကို သွား
ဆောင် ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် အသက်
(၁၀၀) ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဖြူဖြူဝဝ ခန့်ခန့်ကြီးဖြင့်
သောက် (၆၀) အရွယ်လားဟုပင် နုပျိုသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရ
သည်။ ဆရာတော်ကြီးကို စာရေးသူက ဘာစိတ်လိုဆေးဝါး
သို့ ဖိုဝံ့ပါသလဲ ဘုရားဟု မေးလျှောက်သောအခါ ဆရာ
တော်ကြီးက စကားသံဝဲဝဲဖြင့်...

ဘုန်းကြီးက ထွေထွေထူးထူး ဆေးဝါး မအောင်ပါ
ဘဲ ငယ်စဉ် ကိုရင်ဘဝကတည်းက ရေခွေးကြမ်းကို
တတ်မြောက် အနေတော်ခတ်ပြီး သောက်လာခဲ့တာ
အသက်အရွယ်ထိ ဆိုပါတော့။ တစ်ခါတလေ မြက်တွေ
ပြုမှာ ပေါက်လေ့ပေါက်ထရှိတဲ့ တောင်ကန်စွန်းအပင်သေး
ချိုကို ပွင့်ငါးပါးနုတ်ပြီး ရေစင်အောင် ဆေး၊ အရိပ်ထဲမှာ
ထည့်သလို ခြောက်သွေ့အောင်ထား။ အမှုန့်ပြုပြီး
တတ်မြောက်နဲ့ ရော၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်ပါတယ်။
ဆရာ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က ကင်ဆာရောဂါကို
ကုသတဲ့ တောင်ကန်စွန်းရွက်လို့ ပြောပါတယ်။ ဆီးလည်း
သလို၊ ဝမ်းလည်း မုန်ပါတယ်။ ခြံစည်းရိုးတွေမှာ ပေါက်
ဆောင်ကန်စွန်းက အရွက်ကြီးနွယ်ပင်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။
အစာသေး နွယ်ပင်မျိုးပါ။ ဆေးဖက်ဝင်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး
ဆရာအားထုတ်တော့ အခြား ထွေထွေထူးထူး ရောဂါ

ဆိုတွေ့ မပေါ်လာပါဘူး။ အသက်ကြီးလို့ အထိုင်အထ
ခက်တာလေး တစ်ခုပါပဲ။

ဆရာတော်ကြီးက သူ၏ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးကြမ်း
တချို့ကို အကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပြီး စာရေးသူနှင့်
ကိုကုလားကို တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ တိုက်ပါသည်။ ဆေး
ရေခွေးကြမ်းလို့လည်း ပြောပါသည်။ သူတို့မှ ဆေး လက်
ဖက်ခြောက်ကိုလည်း တစ်ယောက်လျှင် အနည်းငယ်စီ
ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ပေးပါသည်။ အရသာမှာ ခါးချို
ပေါ့လေးဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့လည်း ဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်
ကြသဖြင့် ရထားချိန်နီး၍ ဆရာတော်ကို ဝတ္ထုငွေလှူဒါန်းပြီး
စက်ရုံသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကြခင်းမြို့ ကံကလေး မွေရိပ်သာကျောင်းမှ ဆရာ
တော်၏ ဘွဲ့တော်ကို ထိုင်က မမေးခဲ့မိပါ။ ဆရာတော်သည်
ပြည်နှင့် ကြခင်းကို ရုန်းနှင့် ကြသည်ဟု မြို့ခံ လူအချို့က
ပြောကြပါသည်။ ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူသွားမှ ရွာခံ
လူတို့က ရဟန္တာမှန်း သိခဲ့ကြပါသည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာတွင်
ဓာတ်တော်များ ကျလာသည်မှာ အရွယ်အစားအလိုက်
အကြီးအသေးတို့ ရှိကြပါသည်။ ယခု ကံကလေးတောရ
ကျောင်းတွင် ဆရာတော်၏ ဓာတ်တော်များနှင့် ဓာတ်ပုံ
တော်ကို ပူဇော်ထားပါသည်။ လမ်းကြိုလျှင် သွားရောက်
ဖူးမြော်စေချင်ပါသည်။ စာရေးသူသည် ထိုအချိန်က စာရေး
ခြင်းအတတ်ပညာ မရှိသေးပါ။ လေ့လာမှု အားနည်းပါသည်။
ဆရာတော်ကြီး၏ ဘွဲ့တော်ကို ဖတ်ရုံသာ ဖတ်ပြီး ယခု
မမှတ်မိတော့ပါ။ စာဖတ်သူတို့ ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

ဆရာတော်ကြီး၏ ကင်ဆာမဖြစ်သော ဆေး ရေခွေး
ကြမ်းကို ဆေးဗြဲတို တိုင်းရင်းဆေး ဝါသနာပါသူတို့အတွက်
ဖော်ပြပေးရခြင်းသည် စာရေးသူ၏ စေတနာသာ ဖြစ်ပါ
သည်။

ရောမြေ ကျော်ဝေ



ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်စေသော ရန်အောင်မြင် ဂါထာတော်ကြီး

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာစာ)

- (၁) ပထဝီ ဗလ သုန္ဒရီ
သဗ္ဗညု ဗောဓိမဂ္ဂဗ္ဗလေ
အသင်္ချေ ယုံ့ မာရသေနံ
လေ ယေျာ ဝေယျတု မင်္ဂလံ။
- (၂) ဒေဝပုတ္တိ ကိလေ သဉ္စ
ခန္ဓ မစ္ဆူဘိ သင်္ခါရာ
ပဉ္စမာရံ ဗိနော ဗုဒ္ဓေါ
တံတေဇသာ ဘဝတု မေ။

(၁) ပထဝီ ဗလ သုန္ဒရီ - မြေထုမခြား ကြီးမားလွန်မင်း ကောင်းမြတ်သော သည်းခံခြင်းရှိသော၊ ဗောဓိမဂ္ဂဗ္ဗလေ - သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရင့်သန် ကြံ့ခိုင် ဗောဓိမဂ္ဂရှိ၍ အသင်္ချေ ယုံ့ - သင်္ချာပွဲယှက် တွက်ရေမှူးပြားလှသော၊ မာရသေနံ - မရန်နတ်မင်း၏ စစ်သည်အပေါင်းကို၊ သဗ္ဗညု - တရားညဉ့် အလုံးစုံကို အကုန်သိတတ် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။ ဝေယျာယထာ - ပါရမီတော်အဟုန်ကြောင့် မြေထဲသုန် တုန်ဟည်။ အောင်ခြင်းကြီး အောင်မြင်သကဲ့သို့ တထာ-ထိုအတူ၊ မေ-အကျွန်ုပ်အား၊ မင်္ဂလံ-အောင်သင့် အောင်ကြောင်း မင်္ဂလာအပေါင်းသည်။ ဝေယျတု-မုချမသွေ အောင်မြင်ပါစေသတည်း။

(၂) ဗုဒ္ဓေါ - မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ ဒေဝပုတ္တိ ကိလေသဉ္စ-ဒေဝပုတ္တမာရ် ကိလေသာမာရ်သည် လည်းကောင်း၊ ခန္ဓမစ္ဆူဘိ သင်္ခါရာ - မစ္ဆူမာရ် အဘိသင်္ခါရမာရ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဣတိ - ဤသို့၊ ပဉ္စမာရ်-ငါးပါးသော မာရ်အပေါင်းကို၊ ဗိနော-အောင်တော်မူလေပြီ။ တံ-တဿ- ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တေဇသာ-အောင်မြင်တော်မူသော တန်ခိုးတော်ကြောင့်၊ မေ-အကျွန်ုပ်အား၊ ဝေယျမင်္ဂလံ - အောင်ခြင်းမင်္ဂလာအပြာဖြာသည်၊ ဘဝတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဂါထာတော်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှတ်သားရမည့်မှာ စလင်းမြို့စား စည်သူကျော်ထင်သည် ဂုဏ်တော်ကိုးကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ထောင် ပုတီးစိပ်သည်။ အထက်ရှိ ရန်အောင်မြင် ဂါထာတော်ကြီးကိုလည်း တစ်နေ့လျှင် တစ်ထောင်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စည်သူကျော်ထင်သည် စစ်တိုက်တိုင်း အနိုင်ရ အောင်မြင်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ သူဆင်းရဲမတစ်ဦးသည် အိမ်တိုင်တွာမှ ရွှေအိုးတစ်လုံးရသဖြင့် မင်းအား ဆက်သရန် ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ စည်သူကျော်ထင်သည် ထိုဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ စည်သူကျော်ထင်လည်း ဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဆို ပူဇော်နေခိုက် ရွှေအိုးလာရောက် ဆက်သသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တော်မူသည်။ သူဆင်းရဲမကိုလည်း ရွှေအိုးပြန်ပေးတော်မူသည်။ စည်သူကျော်ထင်သည်လည်း ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဤဂါထာတော်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အောင်တော်မူပုံများကို ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးထားသည်ဖြစ်ရကား နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့၏ အခက်အခဲဟူသမျှ အကြံအစည်ဟူသမျှ အောင်မြင်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာစာ)

မှီခြင်း

- မထီတောတစ် မြတ်ဗုဒ္ဓ ပရိတ်တော်နှင့်အစွမ်းထက်ခြင်းသည် ဂါထာတော်များ။



ကိုပြုံး (ဧကရာဇ်)

နေဝင်ယူပြီးမှ မိုးချုပ်စရာ



ငြိမ်းတစ်ယောက် ကံမြင့်ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ နေတယ်။ မြို့နဲ့တော့ တော်တော်ကလေးလှမ်းတယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ။ ပေါင်းတလည်လို့ ခေါ်တဲ့ တောမြို့ကလေးကို သွားချင်ရင် လယ်ကန်သင်းလမ်းကနေ ခြေလျင်သုတ်ရတယ်။ အဲ... နွေရာသီဆိုရင်တော့ လှည်းလမ်းပေါက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီ တောမြို့ကလေးကို ဈေးလို့လည်း ခေါ်သေးတယ်။ “မနက်ဖြန် ဈေးသွားမလို့ဟေ့၊ ဘာမှာကြဦးမလဲ” လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ငြိမ်းတို့ တစ်ရွာလုံး ရိုးသားကြီးစားကြတယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး။ နွေ၊ ဇွဲ၊ ဆောင်း သီအီအီကုန်စိုက်ကြတယ်။ ထွက်သမျှ ကုန်ပစ္စည်းဈေးကို ပို့ပြီး ရောင်းချကြတော့တာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ကုန်ပစ္စည်းများလို့ ပေါင်းတလည်ဈေးက မနိုင်ရင် ပြည်မြို့ကို တက်ပြီး ရောင်းချရသေးတယ်။ ဒါလည်း ရှားပါတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ ပေါင်းတလည်ဈေးမှာပဲ အလုပ်ဖြစ်တာ များပါတယ်။ စပါး၊ ပဲ၊ နှမ်း၊ ရောင်းသလို၊ ဆောင်းသီအီအီထွက် ပန်းဂေါ်ဖီ၊ မုန့်လာဥ၊ ဆလပ်၊ နံနံပင် စတာတွေလည်း ရောင်းကြသေးတယ်။ များသောအားဖြင့် စာမတတ် ပေမတတ်တွေ များတယ်။ ကလေးတွေအတွက် ပညာရေးကို အလေးမပေးနိုင်ကြတာ။ နေဖို့၊ စားဖို့ကို အနိုင်နိုင်၊ နွေတစ်ခုစု ရှမ်းကန်နေကြတာက များပါတယ်။ ရွာမှာက လေးတန်းအထိပဲ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီလေးတန်း အောင်အောင် ကျကျကျောင်းဆက်မတက်ကြတော့ဘူး။ နောက် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း အတော်ခက်သကဲ့။ ယောက်ျား

ကလေးဆို လယ်လုပ်၊ ပျိုးနတ်၊ မိန်းကလေးဆို ကောက်စိုက်၊ ထမင်းချက်။ ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ ဘဇွေ ဘုန်းကြီးကြောင့် မြို့ကျောင်းတက်ခွင့်ရခဲ့တာ။ တော်ရုံခွဲနဲ့တော့ မရဘူး မောင်၊ လယ်ကန်သင်းပေါ် ဖိနပ်မပါဘဲ ခြေကျင်ဖိုရတဲ့ကိစ္စ။

ငြိမ်းအဖေ ကိုလှဆောင်ကတော့ လယ်ပြီးသွားလို့ ရွာနားက ကုန်းကွက်ကို ထွန်နေပြီ။ မြေပဲထယ်ရေးဆိုတော့ မှန်နေအောင် ထွန်ရတာ။ ခရုတ်ပတ်ထိုးလိုက်၊ အလယ်မောက်အောင် ရင်ကွဲထိုးလိုက်နဲ့၊ ထယ်ရေးချည်း လေးစပ်လောက် ရအောင် ထိုးထားရတယ်။ ဆောင်းတွင်း အစိုဓာတ်ရအောင်၊ အောက်ဓာတ်မိအောင် ထယ်ရေးနက်နက်ထိုးပြီး ထွန်ရေး မဝင်တော့ဘူး။ ထန်သား ပိတုန်းနဲ့ လှမ်းပြီး လေးငါးစပ်ရအောင် ပတ်ရိုက်လိုက်တယ်။ ငှာရီလောက်ကတည်းကဟာ ခနာရီလောက် ဝနီသည် မရှင် ရေနွေးလာပို့မှ ခဏနားပြီး ထမင်းကြမ်းစား၊ ရေနွေးသောက်တယ်။

မိုးတွင်း ထယ်ဖြတ်ချိန်ကတော့ ရွာဦးကျောင်းက နာရီကုန် ၁၂နာရီ ဘားစည်ခေါက်မှ ဖြုတ်တာ များပြီး၊ အခုလို ဆောင်းတွင်းကျတော့ ဆွမ်းခဲပြန်ချိန် ၁၀နာရီ မရှိတရှိလောက်ဆို သိမ်းတာ များတယ်။ ဝနီသည် မရှင်ပြန်သွားပေမယ့် ကိုလှဆောင်က ထယ်ရေးမဝင်သေးဘဲ လယ်ထောင့် ထယ်မရောက်တဲ့ နေရာတွေကို ပေါက်ပြာနဲ့ ပေါက်ပေးနေတယ်။ ထောင့်ကလည်း ကျသေး၊ ကမူကလည်း ရှိနေတော့လူ မကူရင် ဘာပင်မှ စိုက်မရတော့ဘူး။ အပေါ်က သက်ငယ်ကျင်၊ အောက်က ကြက်တွင်းနဲ့ ပေါက်ပြာ၊ ပေါက်ရတာတောင် လက်ပေါက်က

ကပ်ချင်သား။ ခရီးထောင့်ကို ပေါက်ပြာနဲ့ ပေါက်နေတုန်း ကြွက်တွင်းထဲက ကြွက်မထွက်ဘဲ ပုတ်သင်ထွက်လာတော့ ကိုလှဆောင်စိတ်ထဲ ထင်နေတော့ ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “တယ်... ခင်းတို့ တော်တော် ရှုပ်သကဲ့” လို့ ပြောရင်း ဆက်ပေါက်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နွားတွေ ရေချိုး၊ လူ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး တစ်ရေးတမော အိပ်တော့တာပဲ။ သုံးနာရီလောက်မှာ အဖေ လှဆောင် ထ၊ ချိန်တန်လို့ မထတော့ မရှင်က နို့ရတော့တာပေါ့။

“တို့အိမ်က လူကြီး ထတော့ နွားတွေ ရေတိုက်ရအောင်”

ကိုလှဆောင် ဖျားနေပါပြီ။ ကိုယ်တွေ ပူပြီး ပါးစပ်က ကယောင်ကတင်းတွေ ပြောနေ၏။ မျက်လုံးလည်း မပွင့်တော့၊ မရှင် ပြာသွားတာပေါ့။ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဘကြီး မြမောင်ကို ပြေးခေါ်ရတယ်။

“ကျွန်မအိမ်သား ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘဘူး။ လိုက်ကြည့်ပေးပါဦး”

ညီအရင်း လှဆောင် ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူးဆိုတော့ ဘကြီး မြမောင် လိုက်လာရတော့တာပေါ့။

“ကိုယ်ပူပြီး ဖျားတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟေ့ကောင်... ဖိုးထောင်၊ အနောက်ပိုင်းက ဆရာကြီး ဦးမောင်လေးကို သွားပင့်ချေကွာ”

လို့ သူ့သူရင်းကလေးကို လှမ်းခိုင်းလိုက်တယ်။

ရွာအနောက်ဖျားမှာကတော့ ဆေးဆရာ ဦးမောင်လေး၊ ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ နေတယ်။ အစက ရွာနဲ့ အသေးကလေးထွန်းတဲ့ ရှမ်းကန်မှာ ဘကြီးလို့ပြောနေတာ။ ဆရာပဲ သူ့နဲ့ခေါ်တာ



ရွှန်တပ်သားတွေကို ဆေးကုပေးရင်း နတ်နာမမြို့တွေ လိုက်ဖမ်းလို့ ငါးဦးတို့ ခန္ဓာရောက်လာတာ။ ရှမ်းကန်ပေါင် ခေါ် ဝိသားစုနဲ့ တဲကြီးထိုးနေပြီးတော့ အနီးအနားက ရွာတွေမှာ ဆေးကုစား အသုံး ဆေးဆရာကြီးက ဂန္ဓန်တပ် သားကြီးမုန်းသိတော့ ငါးဦး တကြီး ဦးမြောင်က သူ့အပိုင် ရွာအနောက် ခိုကာ ခြံကွက်ထဲ သွားပင့်ပြီး နေခိုင်း ဆဲတာ။ တစ်ခုရှိတာကတော့ ဖျားတာ နာတွေ ပျောက်အောင် ကုနိုင်ပြီး စုန်း ဖမ်း ကျတ်ဖမ်း၊ သရဲဖမ်းတွေက ဆရာ ကြီး ရွာထဲရောက်မှ ပိုများနေသလိုပဲ။ ဆရာကြီး ဦးမောင်လေးရဲ့ အဖေက ထည်း ဆေးဆရာကြီး ဦးတိမ်ကြား တဲ့ အမေကတော့ ထဘီခြုံရင် ထင်းတပြစ်တဲ့ စုန်းမကြီးလို့ ပြောကြ တာပဲ။ ဆရာနဲ့ စုန်းမ ပညာပြင်ရာက ယူလိုက်တာလို့ အရပ်က ပြောနေကြ တာပါပဲ။ ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပြော စကားမဟုတ်ပါဘူး။

ဘကြီး မြောင်ရဲ့ ရွာအနောက် နားက အဲကွက်ကြီးကလည်း တစ်ဧက နီးလောက် ကျယ်သားကလား။ အနီး ထန်း၊ သရက် ဥယျာဉ်ခြံကြီးကို ဆရာ ကြီးနေပို့ ရကရက်ရောရော အပိုင်ပေး လိုက်တာ။ အပြောအမြင်ရှိရှိနဲ့ လုပ် လိုက်တာပါ။ ပြီးနဲ့ အလှမ်းဝေးနေတဲ့ ရွာကလေးမှာ ဒီလို ဆေးဆရာကြီးရှိ ပုံ လိုတယ်လေ။

မဟာမကျွန်းရေးက တယ်အလုပ် အကိုင်ပျက်သကဲ့။ နဂိုကမှ သစ်ပင် မီးပင်တွေ စိမ်းစိုနေရတဲ့အထဲ ဆရာ ကြီးနေတော့ သရဲတွေ မွေးတယ်ဆိုပြီး ကြောက်လိုက်ကြတာ။ ဂန္ဓန်တပ်သား ကြီးဆိုတော့ ကိုယ်ပညာလည်း တတ် တယ်။ ဆိုင်းပညာလည်း တတ်တယ်။ အယောလည်း ထိုးတတ်တယ်။ ဆံပင်

အရှည်ကို သျှောင်ထုံးပြီး ပန်းရောင်ပေါ ပေါင်းထားတယ်။ အသားညိုပြီး အရပ် ကိုင်းတယ်။

ဘကြီး မြောင် ခေါ်တယ်ဆို တော့ ဆရာကြီး ဦးမောင်လေး ဆေး လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး သူရင်းငှား ဖိုထောင်နောက်ကို လိုက်လာရတော့ တာပေါ့။

အဖေ လှဆောင်က ထုံးလုံကြီး။ ဘကြီး မြောင်ကလည်း စိတ်ပူတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဆရာကြီးကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းရင်းမှာ နေရာပေး ပါတယ်။

“ဆရာကြီးရယ်... စမ်းသပ်ပြီး ကြည့်ပေးပါဦး”

“အိမ်း... ကောင်းပကွာ၊ ငါ ရောက်လာပြီပဲ။ နေကောင်းရတော့မှာ ပေါ့”

လို့ ပြောပြီး လက်ကောက်ဝတ် ကို ကိုင်ပြီး သွေးစမ်းတော့တာပဲ။ ဆရာကြီးက လူနာရဲ့ လက်ကောက် ခြေကို ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ရိုးရိုးဖျားတာ နာတာတွေကို တွေ့ရှိသလို၊ စုန်းဖမ်း၊ ကျတ်ဖမ်း၊ သရဲဖမ်းလည်း တန်းသိ တယ်။

“ဟဲ့... မရှင်၊ ရေခွေးယူခွဲ”

လို့ မီးဖိုထဲက အဖေ မရှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ငါးဦးအဖေ မရှင်ကလည်း ဆရာကြီးကို သွားခေါ် ကတည်းက ရေခွေးအိုး ကျိုးပြီးသား။ ရေခွေးပူပူကို ယူလာတယ်။ ဆရာကြီး ကတော့ ခေါင်းပေါင်းကလေးကို ဖြည့် သျှောင်ထုံးကလေးကို လက်ကလေးနဲ့ သပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဝတ် ပြုတော့တာပါပဲ။ ဘယ်သူတွေ စိတ်ပူ ပူ သူ့အဖိုကတော့ အိမ်နီးတွေ ရိုးနေပြီ ဆိုတဲ့အထဲကပဲ။ ဆေးလွယ်အိတ်ထဲက ဆေးမှုန့်တွေကို ရေခွေးပန်းကန်ထဲ

ထည့်ပြီး မရှင် ယူလာတဲ့ ရေခွေးကို ထည့်ပြီး လက်ခလယ်နဲ့ နာနာမွှေးတော့ တာပဲ။ ဘကြီး မြောင်ကို မေးငေါ့ပြီး လူနာကို ထုခိုင်းတယ်။

“ကိုင်း... လှဆောင် မျက်လုံး ဖွင့်၊ ဘုရားဆေး တရားဆေး သံဃာ ဆေး ဆိုပြီးတော့ ပုပ္ဖုတ်သောက် လိုက်တော့”

လို့ ပြောပြီး ဆေးတိုက်လိုက်ပါ တယ်။ ကွမ်းတစ်ယာညှက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ အဖေ လှဆောင် ခွေးများ ထွက်ပြီး ထထိုင်တော့တာပါပဲ။

“ကဲ... လှဆောင်၊ ရောဂါသက် သာရင် မနက်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း”

“ဒီလို ဆရာကြီးရေ၊ ကျွန်တော့် ကုန်း ကွက်ထောင့်က တောင်ပိုကို နည်းနည်းဖြိုလိုက်တယ်။ အကွက်ထဲ ကို တိုးတိုးလာတော့ မမြီလိုက် မဖြစ် တော့ဘူး။ အဲဒီ တောင်ပိုထဲက ပုတ် သင်မ ထွက်လာတယ်။ သူပေါက်မိ သလား၊ မပေါက်မိသလား၊ မသိပါဘူး။ ဆရာကြီးရာ၊ အဲဒီ ပုတ်သင်မကို မြင် ပြီးကတည်းက စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနိုးနောင့် ဖြစ်နေတာ။ ကျတ်ဖမ်းတာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“အေးကွာ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကျတ် ဖမ်းတယ်ထင်ရင်လည်း တုံ့တစ်တွေ ကျတ်ကျွေးကြတာပေါ့။ ဟဲ့... မရှင်၊ ကြက်တစ်ကောင် ဒီည ရှာထား၊ မနက်ကျတော့ ငါ ဗိုက်ကြီးကို လွှတ် လိုက်မယ်။ သူလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ သူသိတယ်။ သူ့ကို ကူလိုက်ပေးလိုက် ကြားလား။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ ကျတ်ကျွေးမယ်”



ငါးဦးအဖိုကတော့ ဒီကနေ ပွဲကြီးပွဲကောင်းနဲ့ရတဲ့ နေ့လို့ ပြောရ

မလိုဖြစ်နေတာ။ ကျောင်းပိတ်ထားတာကိုက ငါ့အဖို့ တစ်ပန်းသာနေတာလေ။ မနက်ကတည်းက ဆရာကြီးဦးမောင်လေး၏မြေး ဝိုက်ကြီးရောက်နေတာ။ မီးဖိုထဲမှာ အမေ မရှင်နဲ့ ကျွတ်ကျွေးဖို့ ထမင်းဟင်းချက်နေတာ။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှာတော့ အမေကြီး ဒေါ်ရွှေသိမ်၊ အမေကြီး၏ ညီမ အပျိုကြီး ဒေါ်ငွေအိမ်၊ အမေကြီး၏ မောင်ဝမ်းကွဲ ဘိုးလေး ဖြူသီး၊ ဘကြီး မြမောင်၊ အဖေ လှဆောင်တို့ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြတာ။

ပြောမယ့်သာ ပြောနေကြတာ၊ ပိုင်းချင်းက တူတာမဟုတ်ဘူး။ အမေကြီး ဒေါ်ရွှေသိမ်၊ ဒေါ်ငွေအိမ်နဲ့ အဖေ လှဆောင်တို့က စုန်း၊ တစ္ဆေ သရဲကျက်၊ နတ်လိုင်း၊ ဘိုးလေး ဖြူသီးနဲ့ ဘကြီး မြမောင်တို့က ဝိပဿနာလိုင်း၊ ရွာကျောင်းဆရာတော် အမေကြီး ဒေါ်ရွှေသိမ်ရဲ့ မောင် ဘဇွေး ဘုန်းကြီးနဲ့ တစ်ရိုက်တည်း။ ဥပုသ်နေ့ဆိုင်း ရွာဦးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်ရတယ်။ တရားနာ၊ တရားထိုင်ရတယ်။ စကားပြောရင် တရားစကားပဲ ပြော။ ဒီပြင် စကား မပြောရဘူး။ အမေကြီးတို့ မပြောနဲ့ တစ်ရွာလုံး ကြောက်ရတာ။

ငါ့အမေကြီးနှစ်ယောက်ကြား ကြီးလာရတာ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စုန်းအကြောင်း၊ ကျွတ်အကြောင်း၊ အက်ကြောင်းထပ်အောင် နားယပ်ပြီးသား။ ဝမ်းတွင်းစုန်း၊ ခေါင်းပြတ် ချေးစားစုန်း၊ သရဲသဘက်ဆိုတာ အမေကြီး ဒေါ်ငွေအိမ်ရဲ့ မရိုးနိုင်သော အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်၊ ခေါင်းပြတ် စုန်းမဆိုရင် အရင်ဆုံး အတူအိပ် ယောက်ျားကို သုံးကြိမ်ကျော်ပြီးမှ စုန်းတောက်စားရတဲ့အကြောင်း၊ ကာလသားလေးတွေ

က ဝီးခက်နဲ့အုပ်ပြီး ဖမ်းကြကြောင်း၊ ခေါင်းဖြတ်ထားတဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးကို တရော်ရည်နဲ့ သုတ်ထားတော့ ခေါင်းဆက်မရဘဲ ချော်ထွက်နေတဲ့ အကြောင်း၊ အို... စုံစေ့နေအောင် ပြောတာ။ ငါ့အဖေကတော့ စုန်းမတွေ့ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ ကာလသားတွေကို အရမ်းသဘောကျတာပေါ့။ ကြောက်စရာမကောင်းတဲ့အပြင် ပျော်စရာကောင်းနေတယ်။

ဝမ်းတွင်းစုန်းအကြောင်းဆိုရင် ထင်းပေါက်နေတဲ့ အဖေကို နှလုံးခုန်နေတာတွေကို မြင်ရတော့ သစ်ပေါက်စကလေးနဲ့ ခုပေးလိုက်တာ အဖေကြီးအောင်နေလို့ ရွာသားတွေ ဝိုင်းလာပြီး ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး မေးကြမြန်းကြတော့မှ ကလေးမလေးက သစ်ပေါက်စကလေး ခုထားကြောင်း ပြောပြတယ်ဆိုပဲ။ ဒါဆို ပြန်နုတ်လိုက်လို့ ပြောတော့ သစ်ပေါက်စကလေးကို ပြန်နုတ်ပေးလိုက်တာ ကောင်းသွားတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ အခုလည်း ကျွတ်အကြောင်း အာပေါင်အာရင်သန်သန်နဲ့ ပြောနေပြန်ပြီ။

ငါ့အဖေကတော့ မီးဖိုထဲက ဝိုက်ကြီးနဲ့ အမေ မရှင်တို့ဆီ သွားလိုက်၊ အိမ်ရှေ့ စကားဝိုင်းရောက်လိုက်နဲ့ပေါ့။ ဗဟုသုတတွေတိုးနေတာပေါ့။ လေ့လာချင်ရာတွေချည်း ဘဇွေး ဘုန်းကြီးက မှာထားပြီးသား။ မင်းအမေကြီးတွေ ပြောတာတွေကို မယုံနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစား လက်တွေ့လုပ်ကြည့်တဲ့။

အမေကြီး ရွှေသိမ်က ကျွတ်တွေအကြောင်း စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောတတ်တယ်။ ဟိုတစ်ခါက အဝေရာကြိုဆိုတဲ့ ရွာအနောက်ပိုင်းက နဲဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြ

တယ်။
နဲဝင်ရီတရောအချိန်မှာ နဲဆရာကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို လှည်းနဲ့ ရောက်လာပြီး အလှူတစ်ခုမှာ နဲဆရာ အသံဝင်သွားလို့ အဝေရာကြိုဆိုပြီး နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဆရာကြီးကို အားကိုးတင်ပြီး လာခေါ်တာဖြစ်ကြောင်း၊ အခကြေးငွေတောင်းသလောက်ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောခေါ်နေတဲ့ ခေါင်းပေါင်းကြီးတွေနဲ့ လူကြီး သုံးယောက်ရဲ့ နေ့တက်ကို လိုက်သွားတယ်။ လှည်းအတန်ငယ် မောင်းလာပြီး အလှူလုပ်မယ့် ရွာထဲကို ဝင်တော့ မှောင်နေပြီ။ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီးတွေ ထိန်အောင် ထွန်းထားတဲ့ အလှူအိမ်ကို ရောက်တယ်။ လူတွေကလည်း အများကြီး၊ ပျားပန်းဆတ်မှု၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ သွားလာနေကြတာ။ တစ်ခုထူးတာက ယောက်ျားသားတွေက သျှောင်ထုံး ခေါင်းပေါင်း၊ တိုက်ပုံတွေ ဝတ်ပြီး မိန်းမသားတွေက ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ မိန်းမငယ်တွေကျတော့ ရှင်မီးအင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားတာပဲတဲ့။ “ရွှေဘိုရွာစားမောင်” လို့ နာမည်တပ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ အဝေရာကြို နဲဝင်မှုတ်တော့ ခဏနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်တဲ့။ အရက်ကလေးကလည်း ကြိုက်တော့ အနားလာချပေးတဲ့ ရေခွေးပန်းကန်လေးထဲက အရက်ကို နှင်းသောက်တာပေါ့။ မဏ္ဍပ်အကြီးကြီးထဲမှာ ရှင်လောင်းသုံးပါးကို သံဃာစင်ရှေ့တန်းလျားခင်းပြီး ဆိုင်းနားထောင်စေတယ်တဲ့လေ။ အဝေရာကြိုကတော့ သူရတဲ့ သီချင်းကြီးကို ပူးပူးနဲ့ လွှတ်မှုတ်တာပေါ့။ မှတ်ရင်း မှတ်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်ဆိုပဲ။ ဦးလင်း နေရောင်ထိုးမှ နီးရောဆိုပါတော့။ နီးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရွာအနောက်ဘက် ကျွတ်



ကျွန်းရောက်နေတာဆိုပါ။

အမေကြီး ဒေါ်ငွေအိမ်ကတော့ ထက်သည် မငွေခင်ရဲ့ ကျွတ် အကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြ တယ်။ နေဝင်ရီတရောဆိုတာက နွား ခိုင်းသွင်းချိန်၊ ဖုတ်၊ သရဲ၊ ကျွတ်တို့ ခြူးချိန်လို့ ပြောရမယ်။ နွားပြာကြီး ထစ်ရှင်း လှည်းနဲ့ လာခေါ်တာ။ ကလေး မွေးနိုင်လို့ လက်သည်ကို အရေး ထကြီးလာခေါ်တာ။ အရောသောပါး ထိုက်သွားရတာ။ နွားတွေကလည်း ခြူးသံပေးပြီး နွားမောင်းသွားတာ။ ကလေးမွေးနိုင်လို့ အော်ဟစ်နေတဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ခဏနဲ့ ရောက်သွားတယ် ဆိုပါ။

ကလေးကလည်း တော်တော် လေးကို ခဲရာခဲဆစ် မွေးရတာဆိုပါ။ ထက်သည် မငွေခင်လည်း ချွေးသီး ချွေးပေါက်ကျအောင် မွေးရတာဆိုပါ။ မီးနုခန်းအပြင်ဘက်မှာတော့ ရေခွေး ကြမ်းသောက်ရင်း အင်္ဂုလီမာလသုတ် ချွတ်နေတဲ့ ဥပဓိရုပ်ကောင်းတဲ့ ဘကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရိုတယ်ဆိုပါ။ မောမော နဲ့ ချွေးသုတ်ပြီး ထွက်လာတဲ့ လက် သည် မငွေခင်ကို ထမင်းစားပွဲကြီးက ခြံလိုတဲ့။ ကြက်သားဟင်းကလည်း ထား။ အငွေတထောင်းထောင်းနဲ့ ထင်းကလည်း ကောင်းဆိုတော့ မင်းစားပစ်တာပေါ့။ စားပြီး ထမင်းစား တာ မထရသေးဘူး။ မျက်လုံးက စင်း ချွေး အိပ်ရာသန့်သန့် ခေါင်းအုံး ခြင် သောင်နဲ့ အိပ်ဦးခန်းမှာ သေသေချာချာ သိပ်တာဆိုပါ။

မိုးလင်းလို့ နီးမှပဲ ရှမ်းကန် အနောက်ဘက် ကြက်တက်ချုံပေါ် အထက်နေတာတဲ့။ အပေါ်အင်္ကျီဘေး အိပ်ထဲ စမ်းကြည့်တော့ ညက ပေး ထိတဲ့ ဖိုက်ဆံတွေက သစ်ရွက်တွေ

တဲ့လေ။

အမေ သုဆောင်ကတော့ ညက အိပ်မက်တဲ့အကြောင်း အိပ်မက်ထဲမှာ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း။ သျှောင်ထုံး ခေါင်းပေါင်းနဲ့ ဘကြီးတစ်ဦးက သူ့မြေ ရဲ့ ခြေထောက် ပွန်းပဲ့သွားကြောင်း။ ဆရာကြီး ဦးမောင်လေးကိုလည်း လေးစားကြောင်း၊ တောင်းပန်ရင် ကျေ အေးမှာဖြစ်ကြောင်း ပွဲနဲ့ပြောနေလေ ရဲ့။

ဘကြီး မြဲမောင်ကတော့ မင်း စိတ်က စွဲလမ်းတာတွေ ကလေးတွေ ရှေ့မှာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့လို့ မာန် ပြောပြောတယ်။ ဘိုးလေး ဖြူသီးက တော့ အရာရာကို သတိတရားယှဉ်ကြ ပို့ ပြောပါတယ်။ သူ့အစ်မတွေရဲ့ တစ်ယူသန်အစွဲအလမ်းတွေကိုတော့ မကြိုက်ဘူး။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို သာ အားကိုးအားထားပြသင့်ကြောင်း၊ အရပ်စကားတွေ၊ လုပ်ကြံပြောတာ တွေကို မယုံဖို့လောက်ပဲ ပြောပါတယ်။

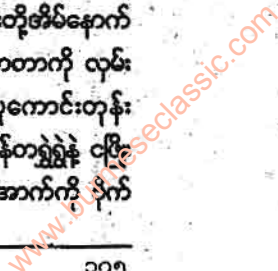
ငါပြီးတစ်ယောက် မီးဖိုဘက် လှည့်ပြန်တယ်။ အမေကြီး ဒေါ်ငွေအိမ် ကို ညကျမှ ငါးလွှာတွင်းထိုးရင်း အမွှေး ရှည်ရှည် သဘက်ကြီးနဲ့ နှုတ်လုံးခဲရ တဲ့ ကိုတာတီးအကြောင်း ပြန်မေးမည် ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။ ငါပြီးက လည်း ငါပြီးပင်၊ နည်းနည်းမှ ကြောက် စိတ်မရှိ။ မောင်ကြီးထဲ ဘာကောင်ကြီး မှန်း မသိဘူးလို့ အမေကြီး ဒေါ်ငွေအိမ် က ခြောက်တာပင် မကြောက်။ ဘာမှ မရှိလို့ပေါ့။ အမေကြီးရာလို့ ပြောပြီး လက်တွေ့ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တတ် တာ။ ပြောင်းပြန်နည်း လျှောက်လုပ် တတ်တာ။ ဘကြီး မြဲမောင်နဲ့ ဘဇွေး ဘုန်းကြီးကလည်း ပြောကပ်ပြောကပ်ပေး တယ်လေ။

မီးဖိုထဲမှာတော့ အမေမရှင်နှင့်

ဖိုက်ကြီးတို့ ကျွတ်ကျွေးဖို့ ချွေးတလုံး လုံးနှင့် ချက်ပြုတ်နေကြလေရဲ့။ ကျွတ် ထမင်းချက်ရာမှာလည်း စည်းကမ်းချက် နဲ့ပါ။ အဘ ဆရာကြီး ဦးမောင်လေး ချထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေပါ။ ဆန် နီဆီ ဘူး လေးလုံးကို ထမင်းရည်မည့်ဘဲ ရေခန်းချက်ရတယ်။ ကြက်သားဟင်း ကိုလည်း ဆီ၊ ဆား၊ ငှက်၊ ကြက်သွန် အပြီးထည့်ပြီး အပေါ်အငန် မမြည်းရ ဘူး။ ထမင်းဟင်းကျက်ရင် ခွဲဝင် တောင်းထဲ အိုးလိုက်ထည့်ရတယ်။ စား ရယ်၊ ဟင်းခတ် ကြေးစွန်း ယောက်မ ရယ်၊ ပါအောင် ထည့်ရတယ်။ ကျွတ် ကျွေးမယ် ကုသိုလ်ရှင်ရဲ့ ခြေသည်း လက်သည်း၊ ဆံပင်၊ နှုတ်နှုတ် ဆီဖျော် ပြီး ဂွမ်းဖတ်နဲ့ လူတစ်ကိုယ်လုံး တို့ တာတွေကို သတ်သတ် စက္ကူနုထုပ်ပြီး ထည့်ရတယ်။

နေမွန်းလွဲချိန်မှာ ဓါနပြုရမယ် နေရာ၊ ကျွတ်ကျွေးရမယ် နေရာကို သွားရတယ်။ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုး ပြီး ဖိုက်ကြီး အိမ်နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီး ငါပြီး ကွဲကြီး ဖိုးထောင်တို့က ခပ်တည်တည်နှင့် ရွာအရှေ့ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ လျှာကျွေးတာ လိုက်စားခြင်းကို အမေ မရှင်မကြိုက်သလို၊ အမေကြီး တွေကလည်း လုံးဝ သဘောမတူပါ။ ငါပြီးကတော့ ငွတ်။

ငါပြီးတို့ သုံးယောက် ကျွတ် ကျွေးမယ် သူတို့ ကုန်းကွက်နားက လက်ပံပင်အရိပ်အောက်မှာ နေရာယူ ထားပြီးချိန်၊ ဖိုက်ကြီးတစ်ယောက် ခွဲ တောင်းထမ်းပြီး ငါပြီးတို့အိမ်နောက် ဖေး ခြံထဲက ထွက်လာတာကို လှမ်း မြင်နေရတယ်။ နေပူကောင်းတုန်း အချိန်ကြီးပေါ့။ ချွေးသန့်တရွှေရွှေနဲ့ ငါပြီး တို့ ရိုရာ လက်ပံပင်အောက်ကို ဖိုက်





ကြီးရောက်တော့ ခွဲတောင်းကို အောက်
ချပြီး ကျတ်ကျွေးမယ်နေရာကို ဓားနှင့်
ရှင်းပါတယ်။ စကားမပြောရပါ။ လာ
စားလှည့်လို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် မခေါ်ရပါ။ ဘယ်သူလာစား
စား ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေရပါမယ်။
ထိုအချက်တွေ စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ
ပါတယ်။

မြက်ရှင်ဦးသား နေရာမှာ တွင်း
ခုနစ်တွင်း တူးပါတယ်။ အလယ်မှာ
တစ်တွင်းတူးပြီး ပတ်လည်မှာ ခြောက်
တွင်းတူးပါတယ်။ ထမင်းစားပွဲပိုင်း ပုံ
သဏ္ဌာန်ပါ။ တွင်းတွေပေါ်မှာ ငှက်ပျော
ဖက်ကလေးတွေကို လိုက်ခင်းပြီး
ထမင်းလိုက်ပုံပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟင်း
တွေ ထပ်ပုံပါတယ်။ အလယ်တွင်းပေါ်
မှာတော့ အသည်းအမြစ်ပုံထည့်ပါ
တယ်။ ဖက်နဲ့ ထုပ်ယူလာတဲ့ ဝမ်းတွင်း
သား၊ ခေါင်း၊ ခြေထောက်တွေကို ဖြန့်
ခင်းလိုက်ပါတယ်။ ရေနွေးကရားထဲ
ထည့်ယူလာတဲ့ ရေကိုတော့ အကြမ်း
ပန်းကန်လုံးထဲထည့်ပြီး လက်ဆေးရေ
သောက်ရေအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ပါ
တယ်။ ဓားနဲ့ ကြေးငွန်းကို ခေါက်ပြီး
ကျတ်တွေကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတော့
တယ်။

“ဒန်...ဒန်...ဒန်...အရှေ့
တစ်တိုင်၊ တောင်တစ်တိုင်၊ အနောက်
တစ်တိုင်၊ မြောက်တစ်တိုင်အတွင်းရှိ
ကြတဲ့ ကျတ်အို၊ ကျတ်မင်း၊ ကျတ်
နပင်းနဲ့ ကျတ်အပေါင်းတို့...၊ မြေအို၊
မြေမင်း၊ မြေနပင်းနဲ့ မြေအပေါင်းတို့
...ကြာသပတေးသား ကိုလှဆောင်က
ဒါနကျွေးပါတယ်။ ကန်းတဲ့လူ တုတ်
ဆွဲလို့၊ ကျီးတဲ့သူ ကုန်းပိုးလို့ လာ
ရောက် စားသောက်ကြပါလော့။ အစိမ်း
ကြိုက်သူက အစိမ်း၊ အကျက်ကြိုက်
သူက အကျက်၊ လက်တော်လည်း

ဆေးကြပါ။ သောက်ရေလည်း သောက်
တော်မူကြပါ။ ဒန်...ဒန်...ဒန်”

ဗိုက်ကြီးရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ
တော့ ယင်မမဲရိုင်း သုံးလေးကောင်
လောက် ကြက်အစိမ်းပုံပေါ် လာနား
ကြတော့တာပါ။ ခဏနေတော့ ငှက်
ပျောဖတ်နဲ့ ထည့်ထားတာလေးတွေကို
ထုပ်ပြီး ခွဲတောင်းထဲထည့်၊ လက်ဆေး
ရေ၊ သောက်ရေလုပ်ထားတဲ့ ရေနွေး
ကြမ်း ပန်းကန်တွေကို သွန်ပက် ပက်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ငါးတို့ကို
မျက်ရိပ်ပြလိုက်တယ်။ စားနိုင်ပြီဆိုတဲ့
သဘော။

ငါးတို့ သုံးယောက်ကတော့
ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကို ခေါင်း
မဖော်တမ်း လွေးတော့တာပေါ့။ ဗိုက်
ကြီးပါ ဝင်စားတာဆိုတော့ ငါးဆယ်
သား ကြက်သားတစ်အိုးနဲ့ ဆန်လေး
လုံးချက်တစ်အိုးဟာ ခဏနဲ့ ပြောင်
သွားလေရဲ့။

စားသောက်ပြီး ပြန်ဖိုလုပ်တော့
ခွဲတောင်းထဲမှာ ကျတ်ကို ချကျွေးထား
တဲ့ ထမင်းဟင်းပြန်ပါသွားတယ်။ ငါး
တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ လက်ပံ
ပင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခွေး
နက်နစ်ကောင် ကြက်သားအစိမ်းတွေ
ကို လုစားနေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

ဗိုက်ကြီးက ခြံနောက်ဖေးက
ပြန်ဝင်လာပြီး အိမ်နောက်ဖေးရောက်
တော့ အသံပြုလိုက်တယ်။ အမေ
မရှင်ကလည်း ပြန်ရောက်ချိန်ကို
အဆင်အခွင့် စောင့်နေပြီးသားပါ။

“လွတ်ပြီလား၊ ကျွတ်ပြီလား”
“လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ”

ဗိုက်ကြီးနဲ့ အမေ မရှင်တို့
သုံးကြိမ် သုံးခါ အမေးအဖြေလုပ်ရ
တယ်။ ပြီးတော့ တောထုတ်တဲ့ ခွဲဝင်
တောင်းကို အမေ မရှင်လက်ထဲ

အပ်လိုက်တယ်။ တောင်းထဲမှာတော့
ရေနွေးကရား၊ ဓား၊ ငွန်းတို့အပြင်
ထမင်းအိုးထဲ ထည့်ယူလာတဲ့ ကျွတ်
ကို ကျွေးထားတဲ့ ထမင်းဟင်းပါ ပါ
တယ်။ အမေ မရှင်က ညရောက်ရင်
အဲဒီ ထမင်းဟင်းကို ဆန်ကောထဲ
ထည့်ပြီး နေ့လယ်က ကျက်ကျွေးတဲ့
တောင်းမှာ ဆန်ကောကို ယောက်ခနဲ
လက်ပြန် သုံးချက်ရိုက်ပြီး ချကျွေးရ
မှာဖြစ်တယ်။ ဒါတွေက အမေ မရှင်
နောက်ကျပြီးသား။ ညပိုင်း ခေါ်စာပစ်
တယ်။ ရွာစာချတယ် ခေါ်တာပေါ့။ များ
သောအားဖြင့်တော့ ခွေးတွေပဲ လာစား
ကြတာပါ။ ငါးကတော့ အားလုံးကို
လိုက်ကြည့်ထားပြီးသားလေ။

နေ့လယ်က ခွေးနက်တွေထား
အိမ်နားက ခွေးတွေလာဆိုတာ၊ ကျွတ်
တွေက ယင်ကောင်တွေကို ပူးတာ
လား။ ခွေးတွေကို ပူးပြီးစားတာလား။
ဘကြီး မြမောင်ကလည်း သေသေ
ချာချာလေ့လာ၊ တွေတာတွေကို ငါ့ကို
မေး၊ ဆရာကြီး ဦးမောင်လေးကို မေး
နောက်ဆုံး ဆရာတော်ကို မေးပြီး
အဖြေရှာလို့ ပြောထားတာလေ။ ငါး
နဲ့ ကျတ်တွေတော့ တွေ့ကြပြီပေါ့။



ညပိုင်းမှာတော့ ငါးတို့ သူငယ်
ချင်းသုံးယောက် သိုင်းသင်ဖို့ ဆရာကြီး
ဦးမောင်လေးဆီ ရောက်ပါတယ်။ ဆရာ
ကြီးဆီမှာ သိုင်းသင်တန်းသားရှိရင်
ကူသင်ပေးတယ်။ မရှိရင် သူတို့ သုံး
ယောက် ကစားစာပဲ။ အသက်ထူခပ်
တွေ၊ ခန်းဝင် ခန်းထွက်တွေကိုတော့
ဆရာကြီးက စနစ်တကျ အေးအေး
ဆေးဆေး သင်ပေးတာပါ။ ဆရာကြီး
ရဲ့ သင်တန်းကြေးက တစ်ဆယ့်
တစ်မတ်ပါ။ တစ်မတ်က ကုန်တော့
ထဲထည့်တာပါ။ သိုင်းသင်ရင် စည်း



အိမ်ထဲ ဖိနပ်မစီးရပါ။

“သိုင်းပညာကို စောင့်ရှောက်
သော သိုင်းစောင့် နတ်မင်းကြီးခင်ဗျား၊
သိုင်းပညာနဲ့ မျက်ရိပ်ပညာများကို အင်
အား တပည့်တော် မောင်ငါ့ဦးအား
သေဆုံးတော်မူပါ ဘုရား”

လို့ ဆရာကြီးက ရှေ့က တိုင်
ဆွဲပြီး ငါ့ဦးက နောက်က လိုက်ဆို
ခဲ့တယ်။ သိုင်းပညာသင်ရအောင်
သင်ပြီး မြဲမောင်က ဆရာကြီးဆီ အပ်
သော အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ကန်
သောပွဲတို့။ ငွေတစ်ဆယ်နဲ့ တစ်မတ်
ဆင်ရတယ်။ မတ်စကလေးကို မျက်ခွံ
ဆီ တင်ပြီး ဆရာကြီး တိုင်ပေးတာကို
တိုင်ဆိုရတယ်။ ငါ့ဦးတို့ သုံးယောက်
တို့ ပွဲအပ်ပြီးတာနဲ့ ကန်တော့ပွဲကို
အုန်းတုန်ချီချီနဲ့ မြှောက်တော့တာပဲ။
သိုင်းသင်ခဲ ငွေကိုတော့ သုံးယောက်
အသုံးအတွက် ဘကြီး မြဲမောင်က ပေး
သလေ။ သိုင်းသင်တဲ့ စည်းဝိုင်းအပြင်
သင်မှာ ဘကြီး မြဲမောင်က ပြီးပြီကြီး
သိုင်းအားပေးတတ်တာ။ ဆရာကြီးရဲ့
သတ်ထောက် သိုင်းဆရာတွေက
သိုင်းအေး ကိုအပ်တိုနဲ့ ကိုခွေးပုတို့
အကြံပေးတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ မြေးတွေ
အသုံးပဲ။ အခြေခံ သုံးကွက်ကို တုတ်၊
ထက် သုံးမျိုးစလုံးကို ဆရာကြီး
အတိုယ်တိုင် စနစ်တကျသင်ပေးပြီးမှ
သတ်ထောက်ဆရာတွေက ခြေလက်
အသုံး မှန်တာတွေကို ပြပေးရတယ်။

ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းက သိုင်းသင်
အုန်းပြီးတဲ့အချိန်တိုင်း ဆရာကြီးနဲ့
အသွေခံနေတတ်တာ။ ဆေးတံခဲပြီး
အသွေဟောင်းတွေပြောပြီးရင် တပည့်
အသွေသေမျှ ပြောတော့တာပါပဲ။ ဆေး
တံခဲလည်း မပြတ်ဖွာနေတတ်တာ။

ဆရာကြီး ငယ်ငယ်က သိုင်း
ပညာကို ခက်ခက်ခဲခဲ သင်ယူခဲ့ရ

ကြောင်း။ ဗမာဆိုရင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်
တွေက သင်ခွင့်မပေးကြောင်း။ မအေ
ရှမ်းမကြီးက သူတို့ ရှမ်းရိုးရာ သိုင်း
ပညာအမွေပေးချင်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်
အရာရှိတံ တောင်းပန်တိုးလှူပြီး သင်
ခဲ့ကြောင်း။ ဒါကြောင့် အမွေအမွေ
ရှမ်းရိုးရာ ရှမ်းကြီးသိုင်းအမွေရတယ်။

အဖေ ဗမာ ဆေးဆရာကြီး
ဦးတိမ်ကြားဆီက ဆေးပညာအမွေရ
တယ်။ အဖေသုဇယံချင်း ဦးတော
ကျော်ဆီက သိုင်းပညာ၊ ဇာတ်သဘင်
ပညာတွေ ရခဲ့တယ်။ ဆရာစံက အဘ
ထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးကြောင်း၊ ဥက္ကံမြို့
အရှေ့ဘက် ခြေကြီးကွင်းရွာမှာ ရှိတဲ့
ညီငယ် မောင်ပုဆိသွားရင်း ဆရာစံနဲ့
ခင်ခဲ့ရကြောင်း။ ဆေးဆရာချင်း သိုင်း
ဆရာချင်းဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုရင်းနှီးလာပြီး
ဂဠုန်တပ်သားတွေကို ပညာတွေ သင်
ပေးရကြောင်း။ အင်္ဂလိပ်က လိုက်ဖမ်း
လို့ ငါ့ဦးတို့ ရွာဘက်မှာ ဇာတ်မြုပ်နေ
တိုင်လာတာဖြစ်ကြောင်း စိတ်ပတ်ကုံး
ပြောပြတတ်ပါတယ်။

“ဆရာကြီး . . . ကျွတ်တွေ
အကြောင်း ပြောပြပါလား။”

လို့ ငါ့ဦးက တောင်းဆိုလိုက်
တယ်။

“အိမ်း... ကျွတ်အကြောင်းပြော
ရရင်တော့ ရှေးမြန်မာကြီးတွေ အတိ
အတောက်တည်းက စွဲလမ်းယုံကြည်
လာကြတာပဲ။ ကျွတ်ပုံပြင်တွေကတော့
ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်ဘူးကွဲ့။ ဇာတ်ပွဲ
ကြီးတွေခင်လို့ ဈေးခွေလည်း ရောင်း
လို့၊ ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေလည်း တီးလို့
ကြံတွေ၊ ကြံတာတွေ၊ ပါးစပ်ရာဇဝင်
တွေက အများကြီးကွဲ့။ တီးများရဲ့ အဖေ
ဦးတိမ်ကြားက စနစ်တကျ ကျွတ်
ကျွေး ဒါနချုတို့ကို အဘကို လက်ဆင့်
ကမ်းခဲ့တာပေါ့။ တစ်ခါတလေ လူနာ

က ကျွတ်ပြတ်ကျွေးခိုင်းတာတွေ ရှိ
တယ်။ ဆေးလွယ်အိတ်မှ မချရသေး
ဘူး။ “ဆရာကြီး... ကျွန်တော် မနက်
က တောင်ပိုနား ဓားယမ်းတာ ခါးထဲ
မျက်သွားတယ်။ အဲဒါ ကျွတ်ဖမ်းတာ
ထင်တယ်” လို့ လုပ်ကလေး။ အေးအေး
ကျွေးတာပေါ့ကွာဆိုရင်ပဲ ရောဂါတစ်
ဝက်က ပျောက်သွားပြီ။ သူဟာသူ
အဆင်မသင့်လို့ ခါးမျက်တာကို ကျွတ်
ဖမ်းတယ်ဖြစ်ကလေး။ ခါးကို ဆေးပူ
လေးလိမ်း၊ အကြောကလေးတွေ ပြေ
ကျွတ်ကျွေးပေးလိုက်တော့ တန်း
ပျောက်တာပေါ့ကွာ”

တဲ့လေ။ ဆရာအားပြီး ဆက်ပြော
တယ်။

“မနေ့က ဖြစ်တဲ့ ငါ့ဦးအဖေ
လှဆောင်ကို ကြည့်။ တောင်ပိုနား
ပေါက်ပြားနဲ့ ပေါက်လို ပုတ်သင်မ
ထွက်လာတာကို စိတ်က စွဲပြီး ကျွတ်
ဖမ်းတယ်ထင်နေတာ။ အမှန်က ဘာမှ
မဖမ်းဘူး။ နေပူထဲမှာ ထွန်ဖြတ်လာ
တယ်။ နေပူပူမှာ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ နွား
နှစ်ကောင်စလုံးကို စိမ်းပြန်ပြေ ရေချိုး
ပေးနေလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ
ရေချိုးတယ်။ အပူရှုပ်ပြီး ဖျားပြီပေါ့။
အဘက အနီးပွင့် ဆေးလေးကို ရေ
ခွေးနဲ့ တိုက်လိုက်တော့ တန်းကောင်း
သွားတာပဲ။ ပုတ်သင်မကို ခြေထောက်
ရှုပ် ပေါက်မိပြီး သူ့ခြေထောက် နာပါ
တယ်ဆိုလို့ နှမ်းဆီစစ်စစ်နဲ့ ဆေးဖျော်
ပြီး လိမ်းပေးခဲ့ရသေးတယ်။ အအေးနဲ့
အပူနဲ့ အကျားမှာ အအေးပတ်တာ၊
အပူပတ်တာဖြစ်တာဟာ သဘာဝလေ။
ဒါကိုပဲ ကျွတ်ဖမ်းတယ်ဖြစ်ကလေး။ သူ
က စွဲလမ်းနေတော့ ကျွတ်မကျွေးရင်
မပျောက်ဘူး။ ကျွေးဖြစ်အောင်ကျွေး။
မကျွေးဖြစ်ရင် ရောဂါပြန်တိုးတာပဲဟေ့။
စိတ်ပေါ့ကွာ၊ စိတ်ပေါ့”

တဲ့လေ။

“အဘ...နေဝင်ရီတရောမှာ လှည်းသံတွေ ကြားရပြီး ကျွတ်တွေ ရွာပြောင်းတယ်ဆိုတာကရော”

“အဲဒါကတော့ နေဝင်ရီတရော အချိန်တွေမှာ အဝေးက လှည်းဖြတ် မောင်းသံတွေကို ကြားရတာ မဆန်း ဘူးလေ။ မနက်စောစောတို့၊ နေဝင်ရီ တရောတို့ဆိုတာက လူတွေ ငြိမ်သက် ချိန်လို့ ပြောရမယ်။ အဝေးက စကား ပြောတဲ့ကို အတိုင်းသား ကြားနေရ တာပဲ။ လှည်းမောင်းသံကြားတိုင်း ကျွတ်တွေ ရွာပြောင်းတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မြေးရဲ့”

ငါ့ဦးက...

“အမေကြီး ဒေါ်ငွေအိမ် ပြောတဲ့ လက်သည် မငွေခင်အကြောင်း ပြော ပြပါဦး အဘ”

“အဲဒါကတော့ လက်သည် မငွေခင်ဆိုတာ အဘရဲ့ ဇနီး ၊ မင်းတို့ အမေကြီး ဒေါ်ငွေခင်ပဲလို့ကွာ။ ငွေခင် ရေ...မင်းရဲ့ လက်သည်အတွေးအကြံ တွေကို မြေးတွေကို လာရှင်းပြပါဦး”

အမေကြီး ရောက်လာပါတယ်။ လင်ယောက်ျားက ဆေးဆရာကြီးဆို တော့ လက်သည်အတတ်ပညာက မတတ်ချင်လည်း တတ်ပဲ။ ယောက်ျား သားဝင်လို့မရတဲ့ မိန်းမကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပါပေးရတာလေ။ ဆရာကြီးက အပြိုင်က ထိုင် အမေကြီးက မီးနေခန်း ထဲက ဘာလုပ်၊ ဘာကိုင်၊ နှိုင်းရင်းနဲ့ တတ်သွားတာလို့ ပြောတာပဲ။

ကျွတ်တွေကို ကုလေးမွေးပေးရ တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ကြောင်း ဆေးရွာ တွေမှာ သွားပြီး ကလေးမွေးပေးရတာ အခါတစ်ရာမက ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

“မြေးအမေကြီးပြောတဲ့ လက်

သည် မငွေခင်ဆိုတာ အမေကြီး မဟုတ်ဘူးလင်တယ်။ အခြား လက် သည် မငွေခင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

လို့ ပြောပြပါတယ်။

ညှိုင်းမှာ လက်သည်လာခေါ်ရင် အဲဒီလိုမျိုးတွေ အသံကြားလို့ အဖော် နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ခေါ်သွား တတ်ကြောင်း၊ လူချင်း မသိရင်တော့ ညနေညတာ ရှောင်ကြောင်း ပြောပြပါ တယ်။

“အမေကြီးကရော စုန်းမတတ် ဘူးလား”

လို့ မေးတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် ကွယ်လို့ ရယ်ဖို့ ဖွဲ့ပါတယ်။ အဘက-

“အဓိကကတော့ မေတ္တာတရား

ပေါ့ကွယ်။ မေတ္တာတရားနဲ့ ဆေးကုရ တယ်။ မေတ္တာတရားနဲ့ ကျွတ်ကျွေးရ တယ်။ ကိုယ်က မေတ္တာထားတော့ တစ်ဖက်ကလည်း မေတ္တာရောင်ပြန် လာတာပေါ့။ စုန်းဖမ်းတယ်၊ သရဲဖမ်း တယ်၊ ကျွတ်ဖမ်းတယ်ဆိုတာ တကယ် တော့ မေတ္တာမဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကွဲ့။ အဲဒါကို ကိုယ်က ဒေါသတကြီး တဲ့ ပြန်လိုက်မယ်ဆိုရင် မှားပေမပေါ့။ ရန် ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရဘူးလေ။ ဒေါသ တကြီးကုလိုက်ရင် ရောဂါပျောက်ရင် တော့ ပျောက်ပေမပေါ့။ စုန်း၊ သရဲ၊ ကျွတ်တွေက ရန်ပြီးထားမှာပေါ့။ ဟော ...မေတ္တာနဲ့ ကုလိုက်တော့ အပြီး အတေး မရှိတော့ဘူး။ စုန်းဖမ်းတယ် ဆိုရင်လည်း နောက်နောင် မလုပ်ဖို့ မေတ္တာနဲ့ ပြောပြီး သစ္စာရေတိုက်လိုက် တယ်။ သရဲဖမ်းတယ်ဆိုလည်း ဘာ စားချင်လဲ၊ ကျွေးလိုက်ပြီးတော့ သူ့ အတွက် ဒါနလုပ်၊ အမျှအတန်းဝေ ပေးလိုက်တယ်။ မကျွတ်မလွတ်သူ တွေကို မေတ္တာထားပြီး အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ရင် ကျွတ်တန်းဝင်ပြီး

ကောင်းရာသုတရ်ရောက်ရောပေါ့ကွယ်။ ကျွတ်တွေဆိုတာကလည်း ဝေဟနနဲ့ ပြိတ္တာတွေထဲမှာ ပါတယ်လေ။ ကောင်း မူကသိုလ်လုပ်ပေးပြီး အမျှအတန်း ပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပေါ့ကွာ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဝိပဿနာ ပေး။ ဘုရားရှိခိုး၊ တရားနာ၊ တရား ထိုင်တဲ့သူတွေကို ဘယ်သတ္တဝါ မနှောင့်ယှက်ရဲဘူး”

တဲ့လေ။

“အဲဒီလိုဆိုရင် စုန်းတို့ သရဲတို့ ကျွတ်တို့ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် ဆို နော်”

“စုန်းပညာတော့ မသိပါဘူး သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ကျွတ်တွေကတော့ ဘုရားဟောတဲ့အထဲမှာ ပါတယ်။ အကုသိုလ်တွေကြီးပြီး မကျွတ်မလွတ် တဲ့သူတွေဖြစ်တယ်။ ဘုရားကတော့ ရှက်ရင်လည်း သူတို့ကြောက်သလို ကျွန်အတန်းပေးရင်လည်း သူတို့ ကြောက်တယ်။ ငါးပါးသီလလိုပြီး သူတွေကို မခြောက်မလန့်နိုင်သလို လူကြမ်းရင်လည်း မခံနိုင်ပါဘူး။ တို့ ပုဒ္ဓတာသာတွေဆိုတော့ ဘုရားဟော တာကိုပဲ လက်ခံ ယုံကြည်ရမယ်။ တွေမှာရှိတဲ့ ရှေ့ရိုးအယူအဆကြီး တွေကို ပယ်သင့်တဲ့ဟာတွေ ပယ်ရမယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာက လွှဲပြီး ကိုယ့် မယုံရဘူး မြေးရဲ့ တစ်သက်တာ ပတ်သွား”

ငါ့ဦးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆေးဆရာကြီးဆီက ဩဝါဒ တွေကို နာယူရင်း ပြန်လာခဲ့ပါ တယ်။

ကိုပြုံး (ကေရာ)

လောကီပညာနှင့် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ယတြာ

အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

ကျွန်ုပ်သည် လောကီပညာလေ့လာလိုက်စားလာခဲ့သည်မှာ အနှစ် (၂၀)နီးပါးရှိပါပြီ။ ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ဟောသောကြောင်းအောင် ဓာတ်နန်း သို့ ရောက်ရှိလာကြသူများတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပါဝင်လာကြသည်။ အကြောင်းရှိမှ ဗေဒင်ခြင်းထက် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ပုံမှန်လာမေးသူတွေလည်း နည်းနည်း မိမိခန္ဓာကိုယ်၊ စီးနေသော ကား၊ သုံးနေသော အင်္ကျီစသည်တို့ကို တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးဖို့ လိုသလို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုလည်း စစ်ဆေးသင့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထံ အခင်လာမေးသူများကို အုပ်စုခွဲလိုက်ပါက စီးပွားရေးအုပ်စု၊ ဘုရားအုပ်စု၊ ကျန်းမာရေးအုပ်စုဟူ၍ ရှိပါသည်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို လူမှုရေးအုပ်စုထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ထံသို့ အင်္ဂါသမီးတစ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။ သူ၏ ချစ်သူမှာ သောကြာသာဖြစ်ပါသည်။ သူမ...

ဆရာ... ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မချစ်သူ သောကြာသား စာဖတ်ပါသလား။

ဟု မေးလာပါသည်။

သူမသည် အသက် ၃၅ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်၍ အမျိုးကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဝါကျွတ်မှာ အစွဲထုတ်ချင်ပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်မူ အင်္ဂါနှင့် သောကြာ ၃၆-ဆွေသားဓာတ်ဖြစ်၍ ပေါင်းချုပ်ပါက အလွယ်ပင် သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်သည်။

၃၆-ဆွေသားမှာ အပြင်မိတ်ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂါ+ကြာ သတေး(၃၅) စိန်ပန်းဖြစ်မှ အတွင်းမိတ်၊ အိမ်ထောင်မိတ် ဖြစ်သည်။

ဝါကျွတ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်လောက်လည်း မပေါင်းရသေးပါ။ အမျိုးကြီးမှ အချိန်ခွဲနေသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ မေးပြန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း လောကီပညာကျမ်းမှ တွက်နည်းဖြင့် ခွဲထိကြည့်လိုက်သည်။

အင်္ဂါသမီး ၃ + သောကြာသား ၆
 ၃+၆ = ၉ = အင်္ဂါသမီးအသက် ၃၅
 ၉ + ၃၅ = ၄၄ + ၇ = ၂ ကြွင်း
 ကောန် ပေါင်းရပါမည်ဟု ဟောလိုက်သည်။
 တစ်လခန့်အကြာတွင် သောကြာသား၏ ရွာမှ မိဘ ခုနီးများ လိုက်လာပြီး လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချစ်သူနှင့် လွဲမည်၊ ပေါင်းရမည်

တနင်္ဂနွေသားက အင်္ဂါသမီး ချစ်သူကို ရည်ရွယ်ထားသည်ဆိုပါစို့။

တနင်္ဂနွေ၏ မွေးနံ (၁)နှင့် အင်္ဂါ၏ မွေးနံ (၃)တို့ကို ပေါင်းလျှင် (၄)ဖြစ်သည်။ မေးသူက အသက် (၂၀) သိလိုသူ တနင်္ဂနွေသား၏ အသက်ကို ထည့်ပေါင်း ၂၀+၄=၂၄ ကို (၇)ဖြင့်စား (၁၊ ၃၊ ၀)ကြွင်းလျှင် ချစ်သူနှင့် လွဲမည်။ (၂ ၄ ၆)ကြွင်းလျှင် ကောန် ပေါင်းရမည်။ ၅ကြွင်းလျှင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကြိုးစားယူမှ ရတတ်သည်။

ဗေဒင်ပညာဆိုသည်မှာ အပျော်သဘော မတွက်သင့်ပေ။ တကယ်သိလိုမှသာ တွက်ရမည်။ မေးသူရှိမှ ပြောရမည်။ အပျင်းပြေတွက်နေ၍ မမှန်နိုင်ပါ။

ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ရက်ရှည်မရှည်

ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ရက်ရှည်ရှည်နေရ မနေရ သိလိုပါလျှင်၊ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး လက်တွဲရမတွဲရ သိလိုပါလျှင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့၏ မွေးနံနှစ်ခုကို ပေါင်းထည့်ပါ။ ဥပမာ - အင်္ဂါနှင့် စနေ = ၃+၇ = ၁၀၊ ၁၀-၄-၆၊ (၄)နုတ်ပြီး (၇)ဖြင့် စားပါ။ (၂ ၄၊ ၅ ၆)ကြွင်းလျှင် ချစ်ရက်ရှည်ရှည်နေထိုင် ပေါင်းသင်းရမည်။ (၁၊ ၃၊ ၀)ကြွင်း မူကား အချစ်ရက် တာရှည်မခံဘဲ စလယ်ဝင်အိုး ဖင်မမည်းခင် ကွဲကိန်းမြင်သည်။

ဆင်းရဲမှာလား၊ ချမ်းသာမှာလား

ဇနီးမောင်နှံ ဆင်းရဲအထိခံရမှာလား၊ ချမ်းသာကြီးပွားမှာလား သိရှိလိုလျှင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့၏ မွေးနံနှစ်ခုကို ပေါင်းထည့်ပါ။ ပြီးလျှင် ၇ဖြင့် စားပါ။ (၁၊ ၂ ၅)ကြွင်းလျှင် စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်မည်။ (၃၊ ၄၊ ၆)ကြွင်းလျှင် မျှမျှတတ စားနိုင် သောက်နိုင်မည်။ (၀)ကြွင်းလျှင် ဆင်းရဲမည်။

ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန်

ဇနီးမောင်နှံတို့ အသက်ထက်ဆုံး ရာသက်ပန် ပေါင်းရမပေါင်းရ သိလိုလျှင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ နှစ်ဦးတို့၏ မွေးနံကို တညက်ကိန်းထားပါ။ ပြီးလျှင် (၁၈)ကို ပေါင်းထည့်ပါ။



ပြီးနောက် ၄နှင့် ခြောက်ပြီး ၇ဖြင့် စားပါ။ (၄/၅)ကြွင်းသော် အသက်ထက်ဆုံး ရာသက်ပန် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရမည်။ (၃/၆)ကြွင်းသော် သေကွဲ ကွဲတတ်သည်။ (၁၊ ၂၊ ၀)ကြွင်း လျှင် ရှင်ကွဲ ကွဲတတ်သည်။

ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေစေသောယတြာ

ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ဦးတို့သည် မည်သည့်တွက် နည်းဖြင့် တွက်တွက် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အဆင်မပြေ ကွဲကွာနေပါက အောက်ပါ ယတြာကို ပြုလုပ်ပါ။

တနင်္လာနှင့် အင်္ဂါသားသမီး အဆင်ပြေစေရန် -

၂+၃ = ကန်စွန်းညွန့်၊ ကညွတ်တစ်မျိုးမျိုး။

၃+၂ = ဇော်ကြား၊ စိန်ခြယ်တစ်မျိုးမျိုး။

ကန်စွန်းညွန့် (၁၅-၈) = ၂၃ ညွန့်ကို မိတ်နေ့၊ မိတ်ထောင့်၊ မိတ်ချိန်မှာ လှူရမည်။ ၁၅၊ ၂၄၊ ၃၆၊ ၇၈ = အောင်ပ၊ ကုလား၊ ဆွေသား၊ တော်ရင်း(မိတ်)။

တနင်္လာမိတ်သည် ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီခွဲ (သို့မဟုတ်) ညနေ ၄နာရီခွဲမှ ၇နာရီခွဲ အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူးထောင်မှာ ကန်စွန်းညွန့် (၂၃)ညွန့်ကို လှူပြီး တနင်္လာနှင့် အင်္ဂါသားသမီး အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေစေဖို့ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပါ။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် သုံးပတ် သုံးကြိမ်လှူရပါမည်။

ထို့အတူ (၃+၂) စိန်ချယ်ပန်း ၂၃ ပင်ကို သောကြာနေ့၊ သောကြာထောင့်တွင် သုံးပတ်လှူရပါမည်။ အချိန်မှာ အထက်ပါအချိန်အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ စိန်ခြယ်(၂၃)ပင်လှူပြီးပါက အင်္ဂါသားနှင့် တနင်္လာသမီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာမပျက် ချစ်ခင်ပါစေ၊ ရာသက်ပန် မကွဲမကွာ ပေါင်းသင်းနိုင်ပါစေဟု မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းရပါမည်။

ကျန်နေသားသမီးများလည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေ+အင်္ဂါသားသမီး ပေါင်းသင်းစေရန် (၁+၃) ဩတညွန့်လှူရမည်။ တနင်္ဂနွေသားက အင်္ဂါသမီးကို ချစ်ရေးဆိုပါက ဩတသား ဆောင်သွားရပါမည်။ (၃+၁) ဆိုပါက ဆီအုန်းညွန့်လှူပါ။ အပြန်အလှန်ပြုလုပ်တာ ပိုကောင်းပါသည်။

အချစ်ရေးတွင် အဆင်ပြေပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပါက ကောင်းသော လ၊ ရက်တို့ ရွေးချယ်ရမည်။

ထိမ်းမြားသင့်သော လ၊ ရွေးနည်း

သိစိမ့်နောင်လာ၊ ဆောင်ပိုရကား၊ ကောင်းစွာအထူး၊ မှတ်လေဦးလော့၊ တန်ခူး ကဆုန်၊ ထိမ်းမြားကြ၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ ချမ်းသာရအံ့။

လနယုန်က၊ ဆွေစုံနှစ်ဖော်၊ ကဟောဆော်သို့၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ ဝမ်းတည်ခင်း၍၊ ကြည်လင်ဆပွား၊ မေတ္တာများအံ့။

အများထိမ်းမှတ်၊ သီတင်းကျွတ်လ၊ လျောက်ပတ်ရွှေဌေး၊ ဆန်ရေစပါး၊ ပေါများသည်ချည်း၊ သားသမီးလည်းပွား၊ စီးပွားပြည့်စုံ၊ ကောင်းစွာတုံအံ့။

မှတ်ကုန်တစ်လုံး၊ တန်ဆောင်မုန်းကား၊ အသုံးအဆောင်အိမ်ထောင်၊ များအံ့မလွဲ၊ တပို့တွဲကား၊ ပုလဲသမ္ဘာရတနာပုံ၊ လွန်ပြည့်စုံသည်၊ မှတ်ကုန် ခြောက်လ၊ အကောင်းတည်း။

ထိမ်းမြားသင့်သော ခြောက်လ ပြီး၏။

တန်ခူး၊ ကဆုန်၊ နယုန်၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း၊ တပို့တွဲလ ခြောက်လတွင် လက်ထက်မင်္ဂလာပြုပါက ဘဝတစ်သက်တာ ကောင်းပါသည်။

မထိမ်းမြားသင့်သော ခြောက်လ

ဝါဝါတော်တော်၊ ပြာပေါင်းခေါ်၊ ခြောက်ဖော် ဤသည်လ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာမပြုရာ၊ မှတ်ကြပါလေကုန်။

မထိမ်းမြားသင့်သော လများမှာ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊ ထော်သလင်း၊ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပေါင်းလတို့ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုပါက ဝါတွင်း အဓိက ရှောင်ကြသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ရှေးရိုးအယူအဆဆိုပြီး လက်မခံကြသူတွေလည်းရှိသည်။ ထိုသူတွေကို လေ့လာကြည့်ပါက အချိန်မကြာမီကွဲကွာ၊ ပြဿနာတက်ကြတာတွေကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မိဘ သဘောတူသူနှင့် ယူမှ ပြုသည် နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိမှ အဆင်ပြေမည်ဟူသော အယူအဆလည်း တွေ့ရ၏။ မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ပါက လက်မထပ်ဘဲ အတူနေပြီး တည်မြဲနေသူတွေလည်း ရှိသည်။ အရာရာတွင် အကျိုးနှင့် အကြောင်း ဆက်စပ်လျှင် ရှိပါသည်။

ထိမ်းမြားသင့်သောနေ့

ရဝိဘောမ ဂရုကြ၊ လောကထိမ်းမြားချေ၊ ပုတ္တ ရတနာ၊ သားသည်းချာ၊ များစွာတိုးတက်စေ၊ စန္ဒရ သောကြာ၊ ထိမ်းမြားပါ ဥစ္စာမီးသို့ ရွှေ၊ သမီးကညာ၊ ပေါများစွာ၊ ခလပေါင်းရန်ရွှေ၊ စနေ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ထိမ်းမြားက ပုတ္တနည်းပါချေ၊ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးနေ့ - သားသမီးရတနာထွန်းကား၊ တနင်္လာ၊ သောကြာနေ့ - ဥစ္စာတိုးတက်၊ သမီးကပေါများ။

ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေနေ့ - သားသမီးနည်း(၁)၊ သားသမီး

www.burmeseclassic.com



နမောတဿ ပူဇော်ကြ ဒါမှ ချမ်းသာမည်

ယောဂီ တိုးအောင်

အရဟံ အစ၊ ဘဂဝါ အဆွေ၊ ဘုန်းရှိန်ကြီးမား ဂုဏ်ကိုးပါးကို အဝေခွပသာဖြင့် သဒ္ဓါတရားရှိရှိ ပွားများအား ထုတ်ခြင်းသည် လူ့ဘဝ တစ်ခဏရကြစဉ် ဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂုဏ်တော်၏ သတ္တိ ထူးအရည်အချင်းများက မိမိထံ ကူးစက်ပြီး ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာ၊ အရည်အချင်း၊ အစွမ်းများ ပြည့်စုံလာကာ အဆင့်မြင့် လုပ်ရပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် သဘာဝ တရားဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးရဲ့ အနှစ်ချုပ်ဖြစ်တဲ့ “နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဂုဏ်တော်ကြီးကို နေ့စဉ် ပွားများ ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် လောကီ၊ လောကုတ် နှစ်ပြာသော အကျိုးများကို ပေးသောကြောင့် ယနေ့တိုင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါသည်။ ဓမ္မစာပေများ၊ ကုသိုလ်ပြုပွဲများတွင် မရှိမဖြစ် အရေးကြီး၍ ရှေ့ဆုံးမှ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြတာကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

ဤ “နမောတဿ” ဂုဏ်တော်ကြီး၊ ဘုရားရှိခိုးကြီး၊ ဂါထာ မန္တန်တော်ကြီးကို ရှေးရှေး ဘုရားရှင်များလက်ထက်မှ ဂေါတမဗုဒ္ဓလက်ထက်တိုင် မြတ်စွာဘုရားအား ဦးထိပ်ထား

လျက် သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြသူများသည် လက်တွေ့ အကျိုးတရားများ ရခဲ့ကြကြောင်း အထင်အရှား ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ၉၂၇၈ နှစ်က “ဗုဿဘုရားရှင်” ပွင့်တော်မူခဲ့ပါ၏။ မေည်းတော် မဟိန္ဒမင်းကြီးသည် သား ဘုရားကို လွန်စွာ ကြည်ညိုလွန်း၍ နမောတဿဘုရားရှိခိုးကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ် နေ့စဉ် ကျုံးရင်ခဲ့ပါသည်။

သိကြားမင်းသည် “သက္ကပတ္တ” သုတ်တော်ကို မြတ်ရာထံမှ နာကြားခဲ့ပါ၏။ လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားလျှိုး ကြည်ညိုသဖြင့် နမောတဿဘုရားရှိခိုးကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။



အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့ ဝေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ် “တဏှာစွဲရင် ထိုအခါကြောင့်၊ ချစ်လျှင် ပျော်နိုး၊ ချစ်စပါးခဲ့ကြခြင်းသည် ရှေးဆင်းရဲကိုသာ ဖြစ်စေကြောင်း” ဟောကြားခဲ့ပါ၏။

ကာသလမင်းကြီးနှင့် အချို့က အချစ်ကို ဦးစားလျက် အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်



သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။

မဏ္ဍိကာ မိဖုရားကြီးက လင်ချစ် မယားချစ် သားသမီး ချစ် မောင်နှမ ညီအစ်ကို ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ စတဲ့ အချစ်များ ယာ အချစ်တူသားဖြစ်ကြောင်း တဏှာပေမေ ဆိုတဲ့ ကိလေ သာအရုပ်အတွေးများကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်း ဆင်ရဲနက္ခယများခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဟောကြား ချက်ကို ကောသလမင်းကြီးအား လျှောက်ထားခဲ့ပါ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီး ကြားနား သဘောပေါက် နားလည် ပြီး မြတ်ပုဂ္ဂိုလ် အလွန်လေးစားကြည်ညိုကာ မိမိနှုတ်ခံတွင်း အား ပလုတ်ကျင်း ဆေးကြောပြီး လက်ဝဲတော် ပန်းထက် ဌံ ကိုယ်ရုံကို တင်၍ ဘုရားရှိရာအရပ်သို့ မျက်နှာမူပြီး နမောတဿ ဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဆို ပူဇော်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ် သုံးကြိမ်ရှိန်၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

◆◆◆

နေဥနီ ပုဂ္ဂိုလ်မသည် သောတာပန်အရိယာဖြစ်၏။ သူ၏ လင်တော်မောင်မှာ မိစ္ဆာတိတ္ထိဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ထံ မကြည်ညို၊ တိတ္ထိများကိုသာ ကိုးကွယ်ကြည်ညိုသူဖြစ် ၏။ နေဥနီသည် အချိန်ရတိုင်း နမောတဿ ဘုရားရှိခိုးကို အမြဲပြုတ် ရွတ်ဖတ်နေသူဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်မသည် အခြား တိတ္ထိများ အထင်သေးခံရမှုကို အလွန်ကြောက်၏။ သူ ခန့်အား နမောတဿ မရွတ်ဖတ်ရန် တားဆီးပေးမယ့် မရ။

တစ်နေ့ ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးက အခြားတိတ္ထိ(၁၅၀၀)ကို ပင့် ခေါ်၍ ညှဉ်ခံကျွေးမွေး၏။ နေဥနီကိုလည်း နမောတဿ ရွတ်ဖတ်ရ။ ရွတ်ဖတ်ရင် အသေသတ်မည်ဟု အမိန့်ထုတ် ထား၏။ နေဥနီကလည်း သတ်လိုက် သတ်ပါလော့၊ မရွတ် ခင် မနေနိုင့်ဟု အသက်နှင့် ရင်း၍ ဆိုခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နိယနာဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် နေဥနီသည် ဘုရားအရ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရင်း ခလုတ်တိုက်လဲကာ နမောတဿ ဂါထာကို ရွတ်မိလျက်သားဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် တိတ္ထိတို့သည် တီကို ဆားနှင့် ထိသလို မခံမရပ် ဖြစ်ကာ စိတ်ဆိုးပြီး ထပြန်သွားခဲ့ကြသည်။

အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ စွဲမြဲစွာ ရွတ်ဖတ်ခဲ့တဲ့ သောတာပန် နေဥနီသည် နမောတဿ ဂုဏ်တော်ဖြင့် ဆင်တော်မောင် မိစ္ဆာတိတ္ထိ ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးအား အမှန်လမ်းကို ညွှန်ပြခဲ့သလို မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ပြီး မဂ်ပိုလ်နိဗ္ဗာန်တိုင် အရောက်လှမ်းစေခဲ့ပါသည်။

◆◆◆

မြတ်စွာဘုရား ဝေသာလီပြည်၊ မဟာဝန်တော၌

သီတင်းသုံးစဉ်က ဖြစ်၏။ “ကာရဏပါလီ” ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးသည် မြတ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ တရားနာပြီး ပြန်လာကြသည့် တရားနာသူများ ထံမှ ဂေါတမ၏ ပညာကို စူးစမ်းခဲ့ပါသည်။ တရားနာသူရသူ တိုင်း သောက၊ ပရိဒေဝ အေးငြိမ်းသွားကြသည်ဟု ကြားသိ ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးသည် အပေါ်ရုံ လက်ကတော့တင်ကာ လက်ကတောက် နှုတ် ပြော ထောက်လျက်၊ ဘုရားရှိရာဘက် သို့ မျက်နှာမူပြီး လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ နမောတဿ ဘုရားရှိခိုးကို သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဥဒါန်းကျူးရင်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအတူ “ဇာဏသောဏီ” ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးကလည်း တစ်ဆင့်စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူး ပြောဆိုကြသည်ကို ကြားသိနာယူပြီး နမောတဿကို နေ့စဉ် သုံးကြိမ်ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

“ဗြဟ္မာယု” ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးသည် တပည့် ဥတ္တရရလင်ကို ခုနစ်လတိုင် မြတ်စွာဘုရားနောက်မှ လိုက်၍ စုံစမ်းစေခဲ့ပါ သည်။ အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် မတွေ့ရဘဲ ချီးကျူးစရာများသာ တွေ့ကြောင်း ဂုဏ်တော်များကိုလည်း ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိ လက်ခံ ယုံကြည်လျက် ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးသည် ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ နမောတဿ ကို သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

◆◆◆

ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူများသည် ယနေ့ တိုင် သွားရာ၊ လုပ်ကိုင်ရာ၊ ကြံစည်ရာ နေရာတိုင်း၌ ဤဂုဏ်တော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုကြသလို အချိန်ရတိုင်း ရွတ်ဆို ခဲ့ကြ၍ အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

နမောတဿ ဂါထာတော်၊ မန္တန်တော်၊ ဂုဏ်တော် ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြသူများသည် နောင်ယုက် ဖျက်ဆီးလာမည့် ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ အန္တရာယ်များကို ကာကွယ်ခြင်း၊ လိုအပ်သော အလုပ်ကိစ္စများ အပြီးအဆုံး သို့ ရောက်နိုင်ခြင်း၊ စိတ်အေးချမ်းမှု ရရှိခြင်း၊ စီးပွားလာဘ် လာဘာ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာခြင်း စတဲ့ အကျိုးတရား များကို မလွဲမသွေ မုချ ရရှိခံစားနိုင်ကြပါသည်။

ရတနာအစစ်အမှန်ဖြစ်သော ဤ နမောတဿ ဘုရား ရှိခိုးသည် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး၏ အဆီအနှစ်များဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ကြောင်း ပွင့်တော်မူပြီး တဲ့ ဘုရားရှင်များ၊ သာဝကများနှင့် ဓမ္မဆရာတော်များက ပွင့်ဆိုထားပါသည်။

သာမန်ရွတ်ဆိုခြင်းပင် လွန်စွာ အကျိုးများလှပါ၏။



အကယ်၍ ဂါထာတော်လာ ဂုဏ်တော်များဖြစ်သည့် “ဘဂဝါ အရဟံ နှင့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဂုဏ်တော်သုံးပါးကို အနက် အဓိပ္ပာယ်ပါ ကျက်မှတ်ခံစားလျက် သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရွတ်ဖတ် ပွားများ ပူဇော်ပါက လောကီ၊ လောကုတ် နှစ်ပြာအကျိုး ပို၍ပို၍ ရဟုဖြစ်တဲ့အတွက် ကျက်မှတ်ပူဇော်နိုင်ပါရန် တင်ပြ ရပါသည်။

“ဘဂဝတော” သည် ဘဂဝါဂုဏ်တော်ကို ညွှန်းဆိုပြီး ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

- (၁) ဣဿရိယဘုန်းတော်-လောကီအရာ၌ ပိုင်စိုးတော်မူခြင်း။
- (၂) ဓမ္မ - လောကုတ္တရာအရာ၌ ပိုင်စိုးတော်မူခြင်း။
- (၃) ယသ-အခြံအရံပရိသတ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း။
- (၄) သီရိ - ယောက်ျားမြတ်အင်္ဂါ ၃၂ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကျက်သရေရှိခြင်း။
- (၅) ကာမ - စိတ်အလိုရှိတိုင်း ပြီးစီးအောင်မြင်တော်မူခြင်း။
- (၆) ပယတ္တ - ကြီးမားမြင့်မြတ်တဲ့ ဝိရိယနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း။

“အရဟတော” သည် အရဟံဂုဏ်တော်ကို ညွှန်းဆိုထားပါ၏။

သောဘဂဝါ - ထိုရွှေဘုန်းတော်သခင် အရှင်မြတ်ဘုရားသည်၊ ဣတိပိ ဣမိနာကာရဏေန - တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတို့ ဝါသနာလေး၊ အထုံအငွေ့မျှ မငွေ့မရိပ်၊ ဝင်းဝင်းဖိတ်သို့၊ ရွှေစိတ်သန့်ရှင်း၊ လွန်ပုံသင်း၍၊ မင်းမင်းပြည်သူ၊ ကြည်ဖြူကော်ရော်၊ အလှူတော်မှန်၊ အပူဇော်ခံထိုက်သော ထိုအကြောင်းများကြောင့် အရဟံ မည်၏။

- (၁) အာရကတ္တာ အရဟံ - တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတို့ ကင်းပြတ်တော်မူသော၊
 - (၂) ပစ္စယဒီနံ အရဟတ္တာပိ အရဟံ - ပစ္စည်းလေးပါးစသော ပူဇော်သက္ကာယအထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော၊
 - (၃) နတ္ထိရဟော ဧကဿာတိ အရဟံ - ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တို့၌ မကောင်းမှုခြင်း မရှိသော၊
 - (၄) အရိနံ ဟတတ္တာပိ အရဟံ- ကိလေသာ ရန်သူတို့ကို ပယ်သတ်တော်မူသော၊
 - (၅) အရာနံ ဟတတ္တာပိ အရဟံ - သံသရာအကန်အကန့်များကို ဖျက်ဆီးတတ်သော...
- ...ဟူသည့် အရဟံ ငါးချက်ကို ဖွင့်ဆိုခံစားတတ်ရန်

လိုပါသည်။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿသည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို ရည်ညွှန်းထားသဖြင့် သဗ္ဗညုဇာတိအား၊ စွမ်းပကားနှင့် များသခါရဝိကာရနှင့် လက္ခဏာပညတ်၊ နိဗ္ဗာနဟု၊ ငါးရပ်သီရိန်၊ ဥေယျံခံကို ဖောက်ပြန်မရှိ မှန်စွာသိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားဟု ကျက်မှတ်၍ ရွတ်ဆိုရပါသည်။

ဥေယျံတရားငါးပါးကို...

- (၁) သခါရဟူသည် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဖြင့် ဖြူပြင်တတ်ပါ၏။
- (၂) ဝိကာရဟူသည် ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ်၊ လဟုတာ၊ မုဒတာနှင့် ကမ္မညတာရုပ်များဟု ခေါ်ပါ၏။
- (၃) လက္ခဏာ ဟူသည် ဥပစယ၊ သန္တတိ၊ ဓရတာ၊ အနိစ္စတာ၊ ဤလေးရပ်များကို ခေါ်ပါ၏။
- (၄) ပညတ်ဟူသည် လူ၊ နတ်၊ မြဟူ၊ ရေခြေတောတောင် စတဲ့ လူတို့ မည်ဆိုထားသည်အမည်များ ဖြစ်ပါ၏။
- (၅) နိဗ္ဗာန်ဟူသည် ကိလေသာများ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မမိတ်ဆွေများ တိုတောင်းလှတဲ့ လူ့ဘဝရရှိက် ဤဂုဏ်တော်ဘုရားရှိခိုးကြီးအား နေ့စဉ် အချိန်ရသမျှ မနောဉာဏ်မှာ ထင်သာမြင်သာအောင် ကျွန်ုပ်တို့ပွားများ အားထုတ်ကြပြီး လောကီ၊ လောကုတ် နှစ်ပြာသော အကျိုးတရားများ ရရှိခံစား စံစားနိုင်ကြပါစေ။

ယောဂီ တိုးအောင်

မှီခြင်း
- ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

****/

ရဲမြတ်တင်

အဖေမိသားစု





■

အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ ဦးအောင်သွင်က တိုက်အပေါ် ထပ်၌ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြံ့လျှောက်နေ ရာမှ လမ်းတစ်ဖက် မျက်စောင်းထိုးရှိ အေစောကြွယ်အိမ်ဆီသို့ မသိမသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

သူ လမ်းလျှောက်နေသည့် ဝရန် တာပေါ်မှ ကြည့်လျှင် အေစောကြွယ် အိမ်ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။ အေစောကြွယ်က အလုပ်အားသေးဟန် မတူ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အိမ်၌ လူ ရှင်းသေးဟန် မတူ။ အိမ်တွင်းသို့ လူ အချို့ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်လုပ်နေ သည်ကို လည်းကောင်း၊ အေစောကြွယ် က အိမ်အောက်ထပ်တွင် နေသည် များအား လက်ခံစကားပြောနေသည်ကို လည်းကောင်း ဤနေရာမှ အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။

စောစောကပင် ဦးအောင်သွင် အေစောကြွယ်အိမ်မှ ပြန်လာသည်။ အချိန်အတိအကျပြောရလျှင် လွန်ခဲ့ သော တစ်နာရီသာသာခန့်က ဖြစ် သည်။ အေစောကြွယ်ကို ဦးအောင်သွင် အလေးအနက်ပင် မှာကြားထားခဲ့သည်။ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင် စရာရှိသည်။ အလုပ်အားသည်နှင့် ဤအိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ပါမည့် အကြောင်း။ သို့အတွက်ပင် ဦးအောင် သွင်က ယခုလို စကြံ့လျှောက်ရင်း အေစောကြွယ်အလာကို စောင့်မျှော်နေ ခြင်းလည်း ဖြစ်တော့သည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်း ဦးအောင် သွင်က အေစောကြွယ်ရောက်လာပါက ပြောရမည့် စကားများကို ကြိုတင် စဉ်းစားနေမိသည်။ စဉ်းစားသည်မှာ စေ့စေ့စပ်စပ်ပင်။ ရှေ့နောက် အကွက်

ချ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုသို့ အေစော ကြွယ်အား ပြောရမည့် စကားများကို သူ့စိတ်ထဲမှ အစီအစဉ်ချကာ စဉ်းစား နေရင်း ဦးအောင်သွင် မျက်နှာပူသလို လိုတော့ ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်လေပြီ။ မျက်နှာပူကာမှ ပူ ရော၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှ ဖြစ်မည့် ဒီစကားများကို အေစောကြွယ်အား ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောရပေတော့မည် ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက် လေသည်။

ထိုအခိုက် အေစောကြွယ် အိမ် ဘက်မှပင် အသံကလေး တစာစာဖြင့် လှမ်းပြောနေသော စကားသံတချို့ကို ဦးအောင်သွင် ကြားလိုက်ရသည်။ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော တင်တင်ဆင့် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တင်တင်ဆင့်မှာ အပြင်ထွက်မည့်ဟန် ဖြီးလိမ်းဝတ်စား ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမက အိမ်တွင်းရှိ အေစောကြွယ်အား တစ်စုံ တစ်ရာ လှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်ပြီး အေစောကြွယ်ကလည်း သူမအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို ဦးအောင်သွင် ကြားရသည်။ ထို့နောက် တင်တင်ဆင့်က ဆက်၍လျှောက်လာ သည်။ သူမ၏ပုံက လမ်းထိပ်ရှိ ကား မှတ်တိုင်သို့ သွားမည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

တင်တင်ဆင့်က ဦးအောင်သွင် ၏ တိုက်ရှေ့သို့အရောက်တွင် မျက်လုံး ကစား၍ တစ်ချက်ဝင်ကြည့်လိုက် သည်။ ဤတွင် သူမကို လှမ်းကြည့်နေ သော ဦးအောင်သွင်နှင့် ဒက်ခနဲ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတော့သည်။ ထို အခါ ဦးအောင်သွင်၏ ရင်တွင်း၌ ရုတ် ခြည်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ တင်တင်ဆင့်ကမူ မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ချကာ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား

လေသည်။

တင်တင်ဆင့်၏ နောက်ပိုင်းသို့ စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့်နေရင်း ဦးအောင် သွင်က ရင်အချန်မြန်နေဆဲပင်။ ဘာလောင်ဆူနေဆဲပင်။ တိုက်မှ တိုက် ဆိုင်တတ်ပလေ။ ယခုပင် ဦးအောင် သွင်က တင်တင်ဆင့်အကြောင်းသိ စဉ်းစားနေသေးသည်။ စဉ်းစားသည်။ ဇိုကာချဲ့ ချွံပင် စဉ်းစားနေမိခြင်းဖြစ် သည်။ ယင်းအချိန်မျိုးမှာပင် လူကုန် ပက်ပင်းတွေလိုက်ရသည်မို့ အခြေ အနေက ပို၍ မီးထိုးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

အမှန်တော့လည်း အေစောကြွယ် ကို အလေးအနက်ခေါ်ယူထားသည့် ကိစ္စမှာ အခြားကိစ္စမဟုတ်။ ထို တင်တင်ဆင့်ကိစ္စပင် ဖြစ်တော့သည်။

◆◆◆

“ကဲ...ဆို ဦးသွင်၊ ဘာကိစ္စ တုန်း။ ဘာတွေ တိုင်ပင်မှာတုန်း”

အေစောကြွယ်က မျက်မှန်ထဲ တစ်ချက်ပင့်ကာ ပြီးတုံ့တုံ့ မျက်နှာ ဖြင့် ပြောသည်။ ဦးအောင်သွင်က ထူအမ်းအမ်းဖြစ်နေသော မျက်နှာ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသော အသံ ဖြင့် အေစောကြွယ်ကို ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“အဟမ်း...အဟမ်း...အေစော ကြွယ်ကိုတော့ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောရတော့မှာပဲ”

“အမလေး...ပြောမယ်သာ ပြောစမ်းပါ။ ဘွင်းချင်သလောက် ဘွင်း ရှင်းချင်သလောက် ရှင်း”

အေစောကြွယ်က စကားမပြော သည်။ သို့အတွက် ဦးအောင်သွင် ဦးစိတ်ရဲသွားသည်။ နှုတ်ရဲသွားသည်။

“ဒီလိုများ ကျွန်တော် ဟည်တည် ပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ ခင်ဗျားအား



တတင်တင်ဆင့်ကို ကျွန်တော်...
ဆို...ဟို..."

"တင်တင်ဆင့်ကို ဘာဖြစ်သလဲ၊
ဆတ်ပြောလေ ဦးသွင်"

"ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်
ဆို...ဟိုဒင်းဗျာ..."

"စိတ်ဝင်စားနေတယ်ပဲ ဆိုပါ
ဆာရင်၊ ကဲ...ဟုတ်တယ်မဟုတ်
တာ၊ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊
တင်တင်ဆင့်ဆိုတာရယ်၊ ရှင့်ပါးစပ်က
ဆုတ်လာကတည်းက ကျွန်မ အားလုံး
သိလိုက်ပါပြီ၊ ပြောရရင် ခုတစ်လော
ကျွန်း ကျပ်အိမ်ဘက်ကို ကဒီးကဒီး
နေကတည်းက ခိုပိမိပြီးသားပါနော်
ဟဲဟဲ"

ဒေါ်စောကြွယ်က ငေါတော့
ဆာပြော၍ ရယ်သွမ်းသွေးသည်။
ဦးအောင်သွင်ကပါ အရှက်ပြေ ရော
သင်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်။
တင်တင်ဆင့်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်ရဲ့
အမှုကို ခင်ဗျားနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
သိသင်ချင်လို့ပဲ"

"တိုင်ပင်တာက ဖြစ်ပါတယ်၊
မယ် ဦးသွင်က သေသေချာချာ
ပြောပြလိုလား၊ မယ်လုတဲ့ ကိုယ့်
ရုတ်သိက္ခာ၊ သားသမီးဆွေမျိုး
အိုင်အိုင်တွေရဲ့ ရုတ်သိက္ခာ၊ ဒါ
အားလုံးကို ထည့်တွက်ပြီးပြီလား။
ကျွန်မက ဘာကြောင့်ပြောရ
သိတော့ တင်တင်ဆင့်က ဦးသွင်
အလတ်မထက်တောင် ငယ်
ငယ်ဦးမယ်လေ။ တော်ကြာ
ခင်းကျင့်က သူ့သမီးအရွယ်
သက်ကလေးနဲ့ဆိုပြီး..."

"အို...ဒါတွေ မလိုပါဘူးဗျာ။
တင်တင်ဆင့်ရော မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်
အရွယ်တွေ ဘာတွေ ထည့်ပြော

မနေစမ်းပါနဲ့၊ သွေးမတော် သားမစပ်
ရင်၊ အသက်အရွယ် ကွာခြားမှုတွေကို
ဖယ်လိုက်ရင် လောကမှာ ယောက်ျား
နဲ့ မိန်းမဆိုပြီး နှစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။
ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မို့လား။
ပြီးတော့ ခုကိစ္စကလည်း ကျွန်တော်က
ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ပြီး
လုပ်မယ့် ကိစ္စမျိုးပဲဟာ"

"ဘယ်လို...ဘယ်လို၊ ဦးသွင်
ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်"

ဦးအောင်သွင် စကားကြောင့်
ဒေါ်စောကြွယ် မျက်လုံးကျယ်သွား
သည်။ အံ့အားသင့်ရင်းမှပင် ဦးအောင်
သွင်ကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။
ဦးအောင်သွင်က လက်ကွာပြု၍ ချက်
ချင်းပင် ပြန်ရှင်းပြသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်
ဒေါ်စောကြွယ်ကို သေသေချာချာ
တိုင်ပင်ချင်တယ်ဆိုတာ ဒီကိစ္စပဲ။
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က
တင်တင်ဆင့်ကိုတော့ လိုချင်တယ်။
ဒါပေမယ့် တရားဝင်ယူမှာမျိုးတော့



မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထား
တာက ဒီလို..."

ဦးအောင်သွင်က ပြောင်ပြောင်ပင်
ဖွင့်ချလိုက်တော့သည်။ သူ မုဆိုးဖိုတဝ
ဖြင့် နေလာခဲ့သည်မှာ (၁၀)နှစ်ခန့် ရှိ
ပြီ။ သူ့အသက်ကလည်း (၆၀)နားသို့
ကပ်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ
အသက်ကြီးပြီဟု မထင်သေးသလို၊
အရာရာ၌လည်း သန်တုန်း မြန်တုန်း
စွမ်းဆောင်နိုင်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ အထူး
သဖြင့် သူ့အနေနှင့် ကာမဂုဏ်ကို
လိုလားတောင့်တနေဆဲ ဖြစ်သလို၊
လွန်စွာခံစားလိုသော စိတ်ဖြင့်လည်း
ငတ်မွတ်နေရသည်။ ထိုစိတ်ဆန္ဒကို
လွန်စွာ ပြည့်ဆည်းချင်နေမိသည်။

သို့ကြောင့် လူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်၏အသွင်လည်း မပျောက်၊
မိမိအလိုဆန္ဒလည်း ပြည့်စမည်
တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လမ်းစဉ်
ကို သူရွေးထားသည်။ သူ့အနေနှင့်
တင်တင်ဆင့်ကို တိတ်တိတ်ပုန်းပေါင်း
သင်းလိုသည်။ ထိုသို့ ပေါင်းသင်းခြင်း
အတွက် တင်တင်ဆင့် ကျွန်မလောက်
အောင် သူက ပေးကမ်းထောက်ပံ့မည်။
ဒေါ်စောကြွယ်အနေဖြင့် တင်တင်ဆင့်
အား တီးခေါက်မေးမြန်းကြည့်ရန်၊ ထိုမျှ
မကဲ၊ ဖြစ်နိုင်က မိမိအတွက် စည်းရုံး
သိမ်းသွင်းပေးရန်၊ စသည်...စသည်
ဖြင့် ဦးအောင်သွင်က အစမှ အဆုံး
ရေလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဦးအောင်သွင် စကားဆုံးသည်
နှင့် ဒေါ်စောကြွယ်က သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာကပါ
ခပ်မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

"လက်စသတ်တော့ ဦးသွင်က
တကယ် အကြံသမားကြီးပဲရှင့်။
ကောင်မလေးကို တရားဝင်ယူလိုက်
ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့တုန်း၊ ကောင်မလေး



က ကတော်ရုပ်ကလေးပဲဟာ”

“ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်အသက်အရွယ်နဲ့ ကျွန်တော်ဂုဏ်ခြံပုံက တင်တင်ဆင်နဲ့ ဘယ်လိုက်ဖက်ပါမလဲ။ သူက ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်သမီးအရွယ်ကလေးပဲဟာ”

“ဟင်း... ဦးသွင်တို့ ယောက်ျားတွေများ တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်။ တရားဝင်ယူဖို့ကျတော့ ကိုယ့်သမီးအရွယ်ကလေးမို့လို့တဲ့။ ဟိုလိုနေဖို့ကျတော့ သမီးအရွယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးတဲ့။ အမျိုးမျိုးပဲ”

“အေးပါဗျား၊ ဒါတွေ ထားပါတော့။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဒေါ်စောကြွယ်က ကူညီပေးနိုင်၊ မပေးနိုင်သာ သိချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ တင်တင်ဆင်ကိုလည်း ကျေနပ်အောင် ပေးမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောထားပြီပဲ”

“အဲဒါက ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်မက ဦးသွင်ကို ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်။ ကူလည်း ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တင်တင်ဆင်က ဒီပုံစံမျိုးကြီးကို လက်ခံနိုင်၊ မခံနိုင်ဆိုတာ ပြောရမှာခက်တယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါ်စောကြွယ်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေလေသည်။ လတ်တလောတွင် စဉ်းစားရကျပ်နေပုံကိုလည်း သူမ့ကံနာတွင် တွေ့နေရသည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် စကားစပြတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါ်စောကြွယ်က...

“ကဲပါ... ဒီလိုလုပ်ရအောင်ပါ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သူ့ကို ကျွန်မတီးခေါက်ကြည့်လိုက်ပါမယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စွမ်းဆောင်ပေးပါမယ်။ သူ့ဆီက အပြေသိ

ရတာနဲ့ ဦးသွင်ဆီကို ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်စောကြွယ်က ဦးအောင်သွင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးသွားတော့သည်။

ဦးအောင်သွင်က နေရာမှာပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုတော့ ဆက်လက်ပြီး စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် တွေးတောနေမိသေးသည်။



ဒီကိစ္စမှာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သေချာပေါက် မပြောနိုင်သေးသော်လည်း ဖြစ်နိုင်ခြေနှင့် မနီးစပ်သော ကိစ္စမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါပေ။ ဟိုဘက် ဒီဘက် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းစီပင် ရှိလိမ့်မည်။

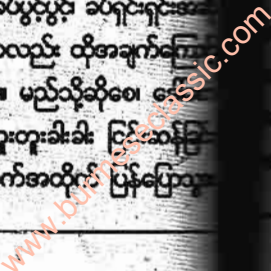
အမှန်တော့ ဒေါ်စောကြွယ်မှာ မိန်းမလည်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်ကကို အမျိုးသမီး ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ်တွေနှင့် အဥ္စတန်း ပတ်သက်နေရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ စောဘက် နယ်ဘက်မှ မိန်းကလေးများက သူ့အိမ်သို့ အခါမလပ်ပင် လာရောက်ကြလေ့ရှိသည်။ ထိုမိန်းကလေးများ မြို့ပေါ်၌ အလုပ်အကိုင်ရရှိရေးအတွက် စောကြွယ်ကပင် နိုင်ခံ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဖိနပ်စက်ရုံ၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ စတိုးဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း၊ အိမ်အကျ၊ အိမ်ဖော် စသည်ဖြင့် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံသို့ သူကပင် ဆက်သွယ်၍ သွင်းပေးသည်။ ထိုအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းဖြင့်ပင် ဝင်ငွေတွေဖြောင့်တန်းနေသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်စောကြွယ်ကိုယ်တိုင် မြို့ပေါ်တတ်မဟုတ်။ နယ်ဘက်မှ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူနယ်ကို အခြေခံထားကာ ဤလုပ်ငန်းအား လုပ်ကိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အစပိုင်းတုန်းကတော့ ဒေါ်စောကြွယ်အနေနှင့် နယ်သို့ မကြာမကြာဆင်းကာ သူ့လုပ်ငန်းအတွက် ဝါဒဖြန့်ခြင်း စည်းရုံးခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ယခုမှ ထိုသို့ လုပ်စရာမလိုတော့ပေ။ ဖောက်သည်များစွာပွားသည်ထက်ပွား၊ များသည်ထက်များလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူက လိုက်ရှာစရာမလိုတော့ဘဲ အလိုလိုပင် သူ့အိမ်သို့ တဖွဲ့တသဲသဲရောက်လာနေပြီတော့သည်။ တောဘက်၌ ရာသီဥတုက မမှန် လုပ်စားကိုင်စားက မဟန်ပြီလေသမျှ ဒေါ်စောကြွယ်ဆီသို့သာ လိုမ့်၍ တက်လာနေကြတော့သည်။

ဒေါ်စောကြွယ်အနေနှင့် သူ့ရောက်လာသော အမျိုးသမီးများအား အလုပ်စပ်ဟပ်ပေးရာတွင် အဆင်ပြေသွားသူများ ရှိသလို၊ အဆင်မပြေသူများလည်း ရှိချင် ရှိမည်။ ဒီအပိုင်းမှာ ဦးအောင်သွင် သေသေချာချာ မသိရသန့ကား နားမလည်။ သူက တင်သော စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ၎င်းကား ဒေါ်စောကြွယ်အနေနှင့် အမျိုးမျိုးသော မိန်းကလေးများအတွက် အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုးအား ရှာဖွေပေးရာ၌ ယခုမိမိက တင်တင်ဆင်ကို ချဉ်းကပ်သည့် ကိစ္စမျိုးကိုပါ အကျိုးဆောင်ပေးတတ်လေ့ရှိသည်ဆိုသည့် သတင်းကို နှိပ်စပ်သည့်နေရာမှ ကြားဖူးနားဝရှိထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ သူ့အနေနှင့် ဒေါ်စောကြွယ်အား ခပ်ပွင့်ပွင့်၊ ခပ်ရှင်းရှင်းအခါပြန်ခဲ့သည်မှာလည်း ထိုအချက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ဒေါ်စောကြွယ်က တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ အလိုက်အတိုက် ပြန်ပြောသွား





ဆိုကြည့်လျှင် ထိုအချက်က မှန်နေကြောင်း ဆိုရမလိုဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်စောကြွယ်၏ ယောက်ျားက ဦးအောင်သွင် သိပ်မနေ။ များသောအားဖြင့် သူနယ်တွင်သာ ပြန်နေလေ့ ရှိသည်။ နယ်တွင် လက်ငုတ်လက်ရင်း သစ်တောများ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးအောင်သွင်အနေဖြင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော သူတို့အိမ်သို့ ယခင်က ဒေါ်စောကြွယ် ယောက်ျားရှိသောအခါများတွင် အခါအားလျော်စွာ သွားလည်လေ့ ရှိသည်။ သို့သော် ယခုတစ်လော ဒေါ်စောကြွယ်ယောက်ျားမရှိသော်လည်း အိမ်သို့ ဦးအောင်သွင် မကြာခဏ သွားလည်နေမိသည်။ ၎င်းမှာ တင်တင်ဆင်ကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဦးအောင်သွင် မှတ်မိသလောက် တင်တင်ဆင် ဒေါ်စောကြွယ်အိမ်သို့ သွားလည်နေသည်မှာ နှစ်လခန့်ရှိပြီထင်သည်။ ဒေါ်စောကြွယ်အိမ်သို့ ရောက်သော မိန်းကလေးမုန်းသမျှ မည်သူ့ နှစ်လလောက်ကြာအောင် မနေသော်လည်း အလုပ်အကိုင်များကို ပြုလုပ်နေသော ထွက်ခွာသွားကြသည် ဖြစ်သည်။ တင်တင်ဆင်ကမူ မည်သည့်အလုပ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း ကြုံမျှ ကြာမြင့်နေရသည် ဟုမိ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤသို့ နေရာရသည့်အတွက်ပင် ထိုတင်တင်ဆင်ကို အတွေ့အမြင်များပြီသာကာလ၊ ဦးအောင်သွင်မျက်စိထဲမှာ စွဲမိသွားရ ဖြစ်သည်။ အဲ...သူ့စိတ်ထဲတွင်ပါ သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

တင်တင်ဆင်သည် မြို့သူလော၊ ရွာသူလော ဆိုသည်ကိုတော့ သူ့ဘာသာချရာ မသိသေး။ သို့သော် တင်တင်ဆင်၏ အပြောအဆို အကြည့်အမျှအက ရဲတင်း ပွင့်လင်းမှု ရှိလှ

သည်ကိုတော့ သူ့သိနေသည်။ ပြီးသူမ၏ ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်ပုံကလည်း မြို့ကြီးသူပင် ရှုံးလောက်သည်။ ဦးအောင်သွင်ကို အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးကတော့ အချိုးကျစွာ ပွဲစည်းတည်ဆောက်ထားသည် သူမ၏ ကိုယ်ကာယပင်ဖြစ်သည်။ သူမက မည်သည့်နေရာကပင် ကြည့်ကြည့်တတ်မက်စရာကောင်းသည်ချည်းဟူသော ဦးအောင်သွင် ထင်မိသည်။ သို့နှင့်ပင် တင်တင်ဆင်အကြောင်းကို မယောင်မလည်လိုလို၊ မသိမသာလိုလိုနှင့် စပ်စုကြည့်ရသည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားရတော့သည်။ ထိုအခါ ဒေါ်စောကြွယ်ပြန်ပြောပုံက...

“တင်တင်ဆင်အတွက် အလုပ်က နည်းနည်းလိုက်ရတာ ခက်တယ်ရှင်။ အဲဒါကြောင့် ကြာနေတာ။ သူလိုက်နေတဲ့နေရာက နှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက် ရှိတော့ တစ်ခုခုတော့ ရမှာပါ။ တင်တင်ဆင်က နယ်ဘက်က အေးအေး နယ်ဘက်ကပါ။ မြို့ပေါ်ရောက်နေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ကောင်းမလေးက အိမ်ထောင်တော့ ကျန်းပြသားပါ။ ဒါပေမယ့် ကွဲနေတာတော့ ၂နှစ်လောက် ရှိပါပြီ”

သူ ထင်ပြီးသားအတိုင်းပါပဲ။ တင်တင်ဆင်၏ ပြောပုံ၊ ပြီးပုံ၊ ကြည့်ပုံ၊ ရှုပ်တို့ကို ထောက်၍ သူ ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေပါသည်။

တင်တင်ဆင်အတွက်က မြင်ရသည်နှင့်ပင် ကျင့်ပြီးသားကလေးမုန်း၊ တစ်ခြံခန့်ပြီးသား ကလေးမုန်း သိသာ၍နေပါသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်ပင် အထက်ပါအတိုင်း သူ့အနေနှင့် ဒေါ်စောကြွယ်အား စတင်ချဉ်းကပ်ကြည့်ရန် အကြံရလာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ပထမခြေလှမ်းကို အောင်မြင်စွာ လှမ်းပြီသွားလေပြီ။ ဒေါ်စောကြွယ် စကားပြန်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်နေရန်သာ လိုတော့သည်။

ထို့နောက် ဦးအောင်သွင်က အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေချိုးရန်အတွက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။



ကြာကြာတော့ မစောင့်လိုက်ရပါ။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ဒေါ်စောကြွယ် ရောက်လာသည်။ ဦးအောင်သွင် မျှော်လင့်နေသလိုပင် အခြေအနေက အိုကောသွားသည်။ အဆင်ပြေသွားသည်။

ဒေါ်စောကြွယ်က တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောသည်။

“တင်တင်ဆင်ရဲ့ အဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘဲ တရောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ တင်တင်

“မင်းရောဂါကိုတော့ ငါ မျှော်အောင် ကုသနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရောဂါတွေကို အခြေခံပြီးတော့ပဲ အိပ်သို့အိပ်သို့ ဆိုတာမျိုးက ဝင်လာတတ်တာဆိုတော့ မင်းအနေနဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆေးစစ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့ကွ”



ဆင့်ကလည်း ခုချိန်မှာ အလုပ်က မရှိ ဆိုတော့ ငွေပြတ်ပြီး အကျပ်ရိုက်နေ တယ်။ အဲဒါ ဦးသွင်အတွက် အကွက် ကောင်းဆိုက်သွားတာပဲ။ ကျွန်မက ဦးသွင်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို သူ့ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြတယ်။ ပထမ တော့ သူက အတန်တန်ငြင်းနေသေး တယ်။ နောက်တော့မှ သူလည်း သူ့ အဖေကိစ္စတွေ ဘာတွေပါ ထည့်တွက် ပြီး လက်ခံလိုက်တော့တာ။ အဆင်ပြေ သွားပြီ။

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပဲ။ အိမ်စောကြွယ်ကိုလည်း ကျေနပ်ပဲ”

“အဲဒါက ထားပါ။ သူနဲ့ စခန်း သွားပါပြီတဲ့၊ ဦးသွင်က ဘယ်ပုံ ဘယ် နည်း စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ ဦး။ ကျွန်မက သူ့ကို ပြန်ပြောပြရတာ ပေါ့”

“အိုကေ၊ ဒီအတွက် ကျွန်တော် က ကြံတွေးထားပြီးသား။ လောလော ဆယ် တင်တင်ဆင့်အတွက် ကျွန်တော် က တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထားပေးထားလို့က် မယ်။ သူ့ကို အဲဒီမှာ သွားနေခိုင်းလိုက် မယ်။ ဒါဆို ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကရော၊ ဦးသွင် အိမ်သားတွေကရော မရိပ်မိကြမှ ဖြစ် လိမ့်မယ်နော်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရားဝင်မဟုတ်တဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တင်တင် ဆင့်ဘက်ကိုလည်း သူ့ပိုကွာအတွက် ငဲ့ရဦးမယ်မဟုတ်လား”

“စိတ်ချမ်းပါ။ ဘယ်သူမှ မသိ စေရဘူး။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ နေတဲ့ ကျွန်တော်သမီးနှစ်ယောက်က ရှေးဝယ် စင်တာကြီးတွေမှာ ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်းစီ ဖွင့်ထားကြတယ်။ တစ်နေ့ ကုန် သူတို့ဆိုင်ခန်းတွေမှာပဲ အချိန် ကုန်နေကြတာပဲ။ မနက်က ထွက်သွား ရင် ညမှ အိပ်ပြန်ရောက်ကြတာပဲ။

ဒါကို ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲလေ။ ကျွန်တို့ အိမ်ထောင်ကွဲ သားသမီးတွေ ကိုတော့ ထည့်တွက်မနေနဲ့။ သူတို့က တစ်ပတ်နေလို့မှ တစ်ခေါက်တောင် အိမ်ကို လာကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ က ကျွန်တော်ကို အိမ်မှာ မတွေ့ရင် လည်း ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး။ နောက်ဆုံး ည အိပ်ပြန်မအိပ်ရင်လည်း ဘာမှမဖြစ် ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် က ကျွန်တော်တို့ ခြံနယ်အသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သလို၊ တခြား လူမှုရေး အသင်းတွေမှာလည်း အမှုဆောင်တို့၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူးတို့အဖြစ်နဲ့ အသင်းဝင် ထားတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ ညဉ့်နက်လို့ အသင်းရုံးမှာပဲ ညအိပ် လိုက်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးသွင်ဘက်က ပီရိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ အဲနဲ့...”

အိမ်စောကြွယ်က စကားတစ်ပိုင်း တစ်စနင့်ပင် မျက်နှာကို ရှေ့သို့ တိုး လိုက်သည်။ ဦးအောင်သွင်က အိမ်စော ကြွယ် ပြောလာမည့် စကားကို ငဲ့လင့် နေသည်။ အိမ်စောကြွယ်က အသံကို နှိပ်ချလိုက်ပြီး...

“အဲနဲ့ တင်တင်ဆင့်က တစ်လ ကို ငါးသိန်းလောက်ခံတာ လိုချင်တယ် တဲ့ ဦးသွင်”

“တစ်လကို ငါးသိန်းတဲ့လား”

သံယောင်လိုက်၍ ပြောကာ တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ရပါတယ်။ သူ့လိုချင်တဲ့အတိုင်း ပေးပို့မယ်။ ကျွန်တော်ပြောထားပြီးသား ပဲလေ။ အိမ်စောကြွယ်ကိုလည်း အကျိုး ဆောင်ခသဘောမျိုးပဲ ပြောပြောပေါ့။ ကျွန်တော် နှစ်သိန်းပေးပို့မယ်။ ဘယ် နယ်လဲ၊ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အိမ်စောကြွယ်က...

“အို...ရပါတယ်။ အချင်းချင်း တွေပဲ။ ဦးသွင် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရင် စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မက ဝမ်းသာပါပြီ။ ကဲ...ခုချိန်က စပြီး လုပ်သင့်တာတွေကိုသာ အမြန်ဆုံး လုပ်ပေတော့။ ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးသွားတော့သည်။

အိမ်စောကြွယ် ပြန်သွားပြီးနောက် ဦးအောင်သွင်က လွန်စွာ စိတ်တက်ကြွ နေမိသည်။ မကြာမီ နွဲ့ခွင့်ရတော့မည့် ဆောင်းသဏ္ဌာန်လယ်သို့ လှမ်းချော် ကြည့်ရင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေမိ သည်။

ဒီကိစ္စအဝဝအတွက် ငွေကုန် ကြေးကုန်ပျက်စီးမှုမရှိတော့ ဦးအောင် သွင် သိပါသည်။ သို့သော် သည်မှ လောက်က သူ့အတွက် မူလောက်စာ မရှိပါ။ ပြောရလျှင် သူက တနင်္ဂနွေ ကြွယ်ဝပြီသားဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း ဘဝကတည်းကပင် အလွန်ရပေါင် ရလမ်းများပြားလှသော ဌာနကြီးတစ်ခု နှင့် ရောမ အရာရှိကြီးဖြစ်ခဲ့သူပင်။ ထို နေရာမှပင် တစ်သက်စားမကုန်၊ နှစ် သက် စားမကုန်နိုင်လောက်အောင် စုဆောင်းရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သူ အစားသန်နေခြင်းကို အထက်မှ သိရှိပြီးသကာလ၊ သူ့အား အရေးယူ ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် သူက တစ် သုတ်ရိုက်ကာ ကျွန်းမာရေးအကြောင် ပြု၍ နတ်တွက်စာတင်ခဲ့သူလည်းဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စတွင် ငွေကြေး ရေးက သူ့အတွက် ဘာမှမပေး ပလောက်ပေ။ အရေးကြီးသည့်က တင်တင်ဆင့်တည်းဟူသော မလိုင်း



ထေးကို အပြန်ဆုံးခေါ်ဝေါ်သော ဖြစ်
သည်ဟု ဦးအောင်သွင်က တစ်ကိုယ်
တည်း ကိုတံ၍ ကြိုးဝါးလိုက်မိတော့
သည်။

◆◆◆

သို့နှင့်ပင် နောက်တစ်လခန့်
အကြာတွင် ဦးအောင်သွင်နှင့် တင်တင်
ဆင့်တို့ တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင် ဆုံစည်း
ကြလေတော့သည်။

“အန်ကယ်ကြီးကို သမီး ပြော
စရာတစ်ခုရှိလို့၊ ပြောစရာဆိုတာ
ဆက် ခွင့်တောင်းစရာတစ်ခုရှိလို့”

“ပြော”

“ဟို...ဟိုလေ...သမီး အိမ်
ထဲ ခဏပြန်ချင်လို့”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို...ဟိုလေ သမီးအဖေကို
ခဏလောက် ပြန်ကြည့်ချင်လို့ပါ။
အဖေက ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။
ဆို အဖေ့ဆီ ပြန်မရောက်တာ နှစ်လ
ဆောက်တောင်ရှိသွားပြီလေ။ ပြီးတော့
နောက်တစ်ခုက...”

“နောက်တစ်ခုက ဘာဖြစ်သလဲ၊
ဆို”

“နောက်တစ်ခုက သမီး အိမ်ကို
ခဏခဏပြန်မနေချင်ဘူး။ အန်ကယ်
ကြီးကိုလည်း ခဏခဏခွဲမသွားချင်ဘူး။
ဒါကြောင့် အဖေအတွက် လုံလောက်
အောင် တစ်ခါတည်း ထောက်ပံ့ထားခဲ့
ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သမီးအတွက်
ခြောက်လစာလောက် အန်ကယ်ကြီး
ထံ ပြောမလို့ပါ”

ဦးအောင်သွင် တစ်ချက်စော့
ဆွဲခန့်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ သက်
ပြင်းတစ်ချက်ကို ချကာ တင်တင်ဆင့်
ထံ ဖိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုမှာတော့ မကြာဘူးမဟုတ်
ဘူး”



“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း၊ မကြာ
ဘူး။ အလွန်ဆိုး လေးငါးရက်လောက်
ပဲ။ သမီး ချက်ချင်းပြန်လာမှာ”

“ဒါဖြင့် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်
မယ်”

“ဒါကြောင့် အန်ကယ်ကြီးကို
ချစ်ရတာ”

တင်တင်ဆင့်က ဝမ်းသာအားရ
ပင် ဆတ်ဆလူးခါပြလိုက်လေသည်။

◆◆◆

လေးငါးရက်ကြာမည်ဟု ပြော
သွားသော တင်တင်ဆင့်ကား တစ်ပတ်
ကျော်သည်အထိ ပြန်မလာသေးပါချေ။
ဦးအောင်သွင် တမျှော်မျှော်နှင့် ဖြစ်နေ
ရသည်။ သူ့မှာ တင်တင်ဆင့် မရှိသည့်
အတွက် ဟာတာတာကြီးလိုလို ဖြစ်
နေရ၏။ ထို့ကြောင့် သူပေးထားသော
ဖုန်းကလေးမှတစ်ဆင့် “အန်ကယ်
ကြီး၊ သမီးပြန်ရောက်ပြီ”ဟု လှမ်းပြော
လိုက်သလို ဘယ်အချိန်မှန်း ကြားရ
လေမလဲဟု ဦးအောင်သွင် ငဲ့လင့်နေမိ
ရသည်။

သို့ပေမယ့် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း
မှာပင် ဦးအောင်သွင်၏ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေက ထူးခြားသလိုဖြစ်လာ
သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရောဂါတစ်ခု
က စတင်ပြီး တတိပြုလာသည်။ ပထမ
ဆီးအောင်သလိုလို၊ ဆီးပူသလိုလိုဖြစ်
လာသည်။ ထို့နောက်တွင် မခံမရပ်နိုင်
လောက်အောင် တစ်စစ်စစ်ကိုက်လာ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံးချိပြီး
ညောင်းညာလာသည်။ မကြာမီ ဆီး
လမ်းကြောင်းထဲမှ နီနီညီညီ အရည်
တွေနှင့် ဖြူရော်ရော် ပြည်ခဲကြီးတွေပါ
ထွက်ကျလာတော့သည်။ ဦးအောင်
သွင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ခေါင်း
နုပန်းကြီးကာ အကြီးအကျယ် ချောက်
ချားသွားသည်။ မိမိ ဘာဖြစ်နေသည်
ကိုလည်း ရိပ်မိသလိုဖြစ်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆေးခန်းသို့ ပြေး
ရသည်။ ဆေးခန်းဆိုသော်လည်း အခြား
ဆေးခန်းသို့ မသွားရဲ။ မိမိနှင့် ကျောင်း
နေဖက် ဆရာဝန်ကြီး ဦးခင်စိုးဆီသို့
သာ တန်းပြီးသွားရသည်။ ဦးခင်စိုးက
သူ့ရောဂါကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေ
သည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ဘယ်
နေရာတွေကို မဟုတ်တရုတ် လျှောက်
သွားခဲ့တာလဲ၊ မင်းဟာက ဗွီဒီပဲကွ”

“ဗွီဒီဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ
ကွ”

“ဗွီဒီဆိုတာ ဂနိုလေ၊ ကာလ
သားရောဂါပေါ့”

“ဟိုက်...”

ဦးအောင်သွင် ပက်လက်လန်
သွားသည်။ အမှန်တော့ မိမိအခြေအနေ
မှာ ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်မှန်းတော့
သိရှိနေသည်သာ။ ဦးခင်စိုးပြောလိုက်မှ
ပိုပြီးလန့်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလည်း ဘယ်မှ မသွား၊ ဘာမှ

မလုပ်ပါဘူး။ ငါ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ ငါ့သားသမီးတွေနဲ့ မင်းလည်း စဉ်းစား ကြည့်လေ”

“ဒါက မင်းအပိုင်ပဲ။ ငါက ငါ့ပြင် တာ ပြောရတာကိုး။ မင်းဖြစ်နေတာ ကာလသားရောဂါအစစ်ပဲ ကိုယ့်လူ”

“အေး၊ အေးကွာ။ မင်းကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရတော့မှာပဲ။ ငါ့ မှာ ဒီလိုတော့ ရှိတယ်ကွ”

ဦးအောင်သွင်က လေသံတိုးတိုး ဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းပြလိုက် သည်။ ဦးခင်မိုးက ဂရုတစိုက် နား ထောင်နေသည်။ ဦးအောင်သွင် စကား ဆုံးတော့မှ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး။ ဒီကောင်မလေးက မင်းပြောတဲ့ ဒေါ်စောကြွယ်တို့ နယ် ဘက်က ဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ဒေါ်စောကြွယ်တို့ နယ်ဘက်လို ပဲ ငါထင်တာပဲ။ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ တော့ ငါလည်း သေသေချာချာမသိ ဘူး”

“ဒီကောင်မလေး ရန်ကုန်ရွှေကန် နေတာ ကြာပြီလို့တော့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောတယ်။ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲနေတာလည်း ဂြဟ် လောက်ရှိပြီလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဆိုရင် သေချာပြီ။ မင်းက ကောင်မလေးရဲ့ ရာဇဝင်ကိုမှ တိတိ ကျကျမသိဘဲ။ မင်းပြောပုံအတိုင်းဆို ဒေါ်စောကြွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကလည်း လုပ်ငန်းစုံ၊ လိုင်းစုံကိုင်နေတဲ့ မိန်းမ လည်း မိန်းမရှုပ်ကြီးပဲ။ ကောင်မလေး တွေကို လာသမူ သောင်းပြောင်း လက်ခံနေတဲ့သူပဲ။ သူက သူ့အတွက် ပိုက်ဆံရမယ့်အရပ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မှာပဲ။ ဒီကောင်မလေးကို မင်းခဏီ ထည့်ပေးလိုက်တာလည်း ဒါကြောင့်ပဲ။

မင်းကလည်း လိုချင်နေတဲ့ အချိန်နဲ့ သူ့ဆီမှာလည်း အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ အချိန်နဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတာပေါ့။

မင်းကောင်မလေးက လူက လည်း အပျိုစား၊ အပြင်အဆင်က လည်း အပျိုစား၊ တကယ်တော့ အဲဒါ ဟာ မင်းတို့လို အချို့ကြီးသမားတွေကို ထောင်မင်းဖို့ စောင့်နေတာကွ။ အဲဒီ လို အချို့သမားတွေကို မရသေးခင်မှာ သူက ဘယ်ငြိမ်ငြိမ်နေပါ့မလဲ။ ပိုက်ဆံ လိုက်ရှာနေမှာပဲပေါ့။ လမ်းတကာ လျှောက်သွားပြီး ကြုံရာလူနဲ့ ကြုံသလို စခန်းသွားနေမှာပဲပေါ့။ အခု မင်းရောဂါ က သူ့ခဏီက လာတဲ့ ရောဂါလေ”

ဦးအောင်သွင်တစ်ယောက် ချောက်ချာသည်ထက် ချောက်ချားလာ သည်။ တုန်လှုပ်သည်ထက် တုန်လှုပ် လာသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ”

“မင်းရောဂါကိုတော့ ငါ ပျောက် အောင် ကုပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရောဂါတွေကို အခြေခံပြီးတော့မှပဲ အိပ်ချ်အိပ်ချ်ဆိုတာမျိုးက ဝင်လာတတ် တာဆိုတော့ မင်းအနေ ကြပ်ကြပ်မတ် မတ် ဆေးစစ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့ကွ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဘုရားကို တလိုက်မိသည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညွတ်ကျသွား သည်။ ခွေယိုင်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသလို ပျော့ကျ သွားတော့သည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် တင်တင်ဆင့် ဖန် ရုပ်ပုံခွာကို မြင်ယောင်လိုက်မိ သည်။ သူ့အပေါ် ဆွဲဆောင်မှုပေါင်း များစွာနှင့် ဆွဲဆောင်ခဲ့လေသော တင်တင်ဆင့်၊ တပ်မက်စရာကောင်းလှ သော၊ ချစ်မက်စရာကောင်းလှသော

တင်တင်ဆင့်။ ထိုတင်တင်ဆင့်က ယခုတော့ သူ့ကို အစွယ်ပြုပြန်နှင့် ဘီလူးမအသွင်ဖြင့် ခြောက်လှန့်လျှော် ရှိလေပြီ။

သူပေးလိုက်သော ခြောက်လစာ ငွေထုပ်ကြီးကို ပိုက်၍ ပြန်သွားခဲ့လေ သော တင်တင်ဆင့်၊ ပြန်ခါနီး သူ့ကို အနမ်းပေါင်းများစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့လေ သော တင်တင်ဆင့်၊ သူ့ဆီကို ပြန်ရော လာမိဦးမည်လား။ လာတော့မည် မထင်။ အကယ်၍ ပြန်လာခဲ့ပါလျှင် ကော။

ပြန်လာခဲ့ပါက သူ မည်သို့လုပ် ရမည်နည်း။ လောလောဆယ် သူ မျိုးတားပြီးသားအပိုင်းကပင် အတော် အဆိပ်ပြင်းလှပေပြီ။ မချီမဆဲ ခံစားနေ ရပေပြီ။ ထို မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြစ် နေသည့်အခြေအနေမျိုးထဲမှ ထိုအဆိပ် ကို ထပ်မံ၍ မျှီလိုက်ဦးမည်ဆိုပါက မည်သည့်အခြေသို့ ဆိုက်သွားလေ တော့မည်နည်း။

ဦးအောင်သွင်ကား တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် အတွေးများ ချာချာ လည်နေရလေပြီတည်း။ ထိုမျှမက ရူးချင်စိတ်ပင် ကောင်းကောင်းကြီးဝင် နေရလေပြီတည်း။

ရဲမြတ်တင်

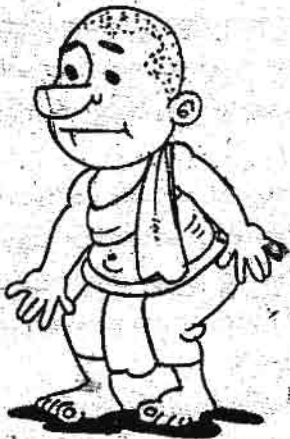


မြန်မာလဆန်း (၁၄) ရက်နှင့်

မြန်မာလဆုတ် (၁၄) ရက်မွေးသူများ

စေတနာ့ဆရာကျော်

မြန်မာလဆန်း (၁၄)ရက်မွေးသူများ၏ ရက်သရုပ်မှာ “သုတော်ပုံ” ဖြစ်တယ်။



မြန်မာလဆန်း (၁၄)ရက် မွေးသူများ ရက်သရုပ်မှာ “ဗုဒ္ဓသုတော်” ပုံဖြစ်တယ်။

ပရိယာယ်သဘောကတော့ တရားသဖြင့် ရှိခိုးခြင်း၊ မိတ်ကောင်းရှာခြင်း၊ အများက ချစ်ခင်ခြင်း၊ ပြဿနာကို ဆောင်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ခြင်း၊ အများကို ကူညီခြင်း သော သဘောအောက်တွင် ရှိပါတယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ လူချစ်လူခင် ပေါ့ပါတယ်။ အောင်မြင်သော ကံရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ တရားသဖြင့်ကိုသာ ရှာကြံ အသက်မွေးလိုပါလိမ့်မယ်။ မကောင်း

သော အလုပ်မျိုးနဲ့ အကျိုးမပေးတတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် လိင်ကိစ္စနဲ့ လောင်းကစား၊ ပူးယစ်ဆေးဝါးများဆိုင်ရာကို အထူးရှောင်သင့်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေကောင်းများကို ရှာကြံလိုမယ်။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလိုပါမယ်။ ဆရာကောင်းနဲ့ မိတ်ကောင်းတွေ ပြီး ကံကောင်းနိုင်ကြပါတယ်။ တချို့တလေကတော့ ကံကောင်း နိုင်ပါတယ်။ တချို့တလေကတော့ အမြင်ကြည်လင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတ္တကြောင့်လည်း မိတ်အနောင်အယုက်တွေ ရှိပါမယ်။

မိမိကလည်း ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး လုပ်ဆောင်တတ်ပါ တယ်။ အများကိစ္စများ၊ အများအကျိုးများကိုလည်း စေတနာ ထားတတ်သူဖြစ်တာကြောင့် နိုင်သရွေ့ အကူအညီပေးလေ့ ရှိပါတယ်။

အပေါင်းအသင်းများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာတော့ ကောင်းတဲ့ လူကို ပေါင်းမှ ကောင်းသလို၊ မကောင်းတဲ့ လူကို ပေါင်းပြီး မကောင်းလုပ်မိတတ်တာမျိုးကို ဂရုပြုပါ။

မကြာခဏ ငွေကြေးကံ ကောင်းတတ်ပါတယ်။ အစုလိုက် ငွေဝင်တတ်ပါတယ်။ အများကောင်းကျိုးကို လုပ်ကိုင် ရင်း အကျိုးကျေးဇူးခံစားရပါမယ်။

လူအသိုင်းအဝိုင်း၊ ဓါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ လူသိများတတ်ပါတယ်။ ဂုဏ်သတင်းကျော်ဇောတတ်ပါ တယ်။ အယူအဆအသစ်များကို ရှာကြံလုပ်ဆောင်လေ့ ရှိပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ဆောင်တတ်ပါတယ်။

အနှစ်ချုပ်ပြောရလျှင် ဒီရက်ဖွားတွေဟာ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းကို ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းပြီး တရားသော အလုပ် များကို လုပ်ဆောင်လျက် ကြိုးစားသွားပါမူ ကံကောင်းမှ တွေ့ တသိကြီး ရှိနေပါတယ်။



မိမိရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ဇနီးမယား၊ လင်သားရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကအစ အကူအညီပေးရနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလုပ်ကို အားစိုက်သွန်လုပ်မိတာကြောင့် မလိုလားအပ်သော စိတ်ဓာတ်များ တွေ့ရတတ်တာကိုတော့ ဂရုပြုရပါမယ်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ကံကောင်းတဲ့ ရက်ဖွားသာ ဖြစ်ပါတယ်။



မြန်မာလဆုတ် (၁၄)ရက်မွေးသူများ၏ ရက်သရုပ်မှာ “အင်္ကျီမပါ၊ လုံချည် ခါးတောင်းကျိုက်လျက် ဘယ်လက်၌ မြင်းမိုရ်တောင်ကို မထားပြီး၊ ညာလက်တွင် သံကြိုးဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ချိဆွဲ မထားသည့် ခွန်အားဗလ နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားပုံ” ဖြစ်တယ်။



မြန်မာလဆုတ် (၁၄)ရက် မွေးသူများ

ရက်သရုပ်မှာ “အင်္ကျီမပါ၊

လုံချည်ခါးတောင်းကျိုက်လျက်

ဘယ်လက်၌ မြင်းမိုရ်တောင်ကို မထားပြီး၊

ညာလက်တွင် သံကြိုးဖြင့်

ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ချိဆွဲ မထားသည့်

ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျား”

ပုံဖြစ်တယ်။

ပရိယာယ်သဘောကတော့ အလုပ်ကြီးကြီး၊ တာဝန်ကြီးကြီး ထမ်းဆောင်ရခြင်း၊ အလုပ်များခြင်း၊ တာဝန်ယူရခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ စိတ်ရှည် ခွဲကောင်းခြင်း၊ ယုံကြည်မှု ရှိခြင်း၊ တာဝန်သိခြင်း စသော သဘောတို့အောက်မှာ ရှိပါတယ်။

ဇီရက်ဖွားတွေဟာ တာဝန်ကို မကြောက်တတ်ကြ။ တာဝန်သိသူဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝတွင် တာဝန်ကြီးများကို ထမ်းဆောင်ရတတ်ပါတယ်။ ထမ်းဆောင်ရာတွင်လည်း အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ထမ်းဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ အလုပ်တွေကိုလည်း လက်နှင့် မပြတ်လုပ်လိုသူဖြစ်ပါတယ်။ မဟုတ်တာ မလုပ်တတ်ပါ။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကောင်းရှိသူဖြစ်၍ စည်းကမ်းတကျ ရွက်ဆောင်ရခြင်းကို နှစ်သက်ပါတယ်။

ဇီရက်ဖွားတွေဟာ စိတ်ရှည်ကြတယ်။ သည်းခံနိုင်ကြပါတယ်။ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ တက်ကြွသော အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိကြပြီး အများအားကိုးမှုကို ခံကြရပါတယ်။

ပျော်ပျော်ပါးပါးနေလိုသော စိတ်မျိုးလည်း ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာရှိရင်သော် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာရှိရင်သော် လည်းကောင်း လွန်လွန်ကဲကဲတွေ ဖြစ်တတ်တာကိုတော့ ဂရုပြုရပါလိမ့်မည်။

ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေမှာတော့ ကြည့်လုပ်သင့်ပါတယ်။ မကြာခဏ ရှုပ်ထွေးရတတ်ပါတယ်။ သို့သော် မိတ်ဆွေကောင်းတွေ့လျှင် အောင်မြင်မှု ထိပ်တန်းကို ရောက်ပါမယ်။

ဇီရက်ဖွားတွေဟာ သည်းခံပြီး စေတနာ့ကောင်းတတ်ကြပါတယ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်သင့်တာကို လျှို့ဝှက်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ အများအမြင်မှာ အထင်တစ်မျိုးရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ အစစအရာရာမှာ လိမ္မော်ရေးခြာရှိတတ်သူပါ။

မိမိနှင့် အကြောင်းကံဆက်မည့် အိမ်ထောင်ဘက်ကလည်း မဆိုးလှပါ။ ကိုယ်က အလိုလိုက်ပါပေါ့။

ဇီရက်ဖွားတွေဟာ တကယ်တမ်းမှာတော့ ထံကောင်းသူ၊ တာဝန်ကြီးကြီးလုပ်ရသူ၊ အသိရှိသူသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်



ဆီးပူ၊ ဆီးနည်း ကင်းပျောက်စေသော ပေါက်ပွင့်

ကိုသက်ရှည်

ပန်းကံကော် ရွှေစကား
ငွေသားနု စပယ်မှန်
မြတ်လေး ခတ္တာနှင့်
ရွှေယင်းမာ ကြာခဲဝဲ
ဖွဲ့စ နင်းလျှံ သဝင်ကြံ
ခွာတံပေါက်လဲ
ပွင့်ဝတ်မှန် ရွှေဖီမင်း
သင်းထုံနံ့ကဲ။

တစ်ဆယ်နှစ်လရာသီ ကဗျာတွင် လအလိုက် အပြိုင်အဆိုင်ပွင့်ကြသည့် ပန်းများတွင် တပို့တွဲလ
၌ ပွင့်သော ပေါက်ပန်း၊ လဲပန်းတို့မှာ အပြိုင်ပွင့်လျက် တစ်ပင်လုံး ကမ္ဘာလအနီရောင်လွှမ်းလျက်ရှိ
သည်။ “တပို့တွဲ၊ ပေါက်လဲ တွေက ငုံ့စီ၊ ပူးတံတွေက ချီ” ဟုလည်း သီချင်းကဗျာတို့ ဖွဲ့သီတာ တွေ့ရ
သည်။

ပေါက်ပင်၊ ပေါက်ပွင့်ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ စကားကဲ့သို့ ပေါက်ပွင့်
အား လက်ဖက်ရည်အကြမ်းသောက်တတ်သူတို့အဖို့ လက်ဖက်ခြောက်သဖွယ် ခတ်၍သောက်တတ်
ကြသည်။ ထင်းမီးအပူ၊ နေပူ ဖိုးရွာမရောင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရသည့်သူများနှင့် အလွန်ပင် သင့်တော်သည်။
ယောက်ျားမှာ ဆီး၊ မိန်းမမှာ မီးဆိုသည့်အတိုင်း ယောက်ျားသားများအဖို့ ဆီး-ဝမ်း ကောင်းဖို့၊ မှန်ဖို့
အလွန်အရေးကြီးသည်။ ဝမ်းချုပ်သည်ထက် ဆီးချုပ်လျှင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်သလို၊ အသည်းရောင်
အသားဝါ ရောဂါကို စွဲကပ်စေနိုင်ပါသေးသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆီးပူ၊ ဆီးနည်း၊ ဆီးချုပ်ခြင်းတို့အတွက် ပေါက်ပင်မှ ပွင့်သည့် ပေါက်ပွင့်အခြောက်အား
လက်ဖက် ခြောက်အဖြစ် ခတ်၍ သောက်ပေးနိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းတစ်ဖိုးအတွက် ပေါက်ပွင့်
၅ ပွင့်၊ ၆ ပွင့်ဆိုလျှင် နှစ်ရည် သုံးရည်ခတ်၍ပင် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ အနံ့အရသာမှာလည်း ကော်ဖီနဲ့
ကဲ့သို့ပင် သင်းသင်းလေး မွှေးကာ အရောင်မှာ လည်း အဝါရောင်ပေါက်နေသည်။ ပေါက်ပွင့်အား တပို့တွဲ
လကုန် တပေါင်းလဆန်းရက်တွင် ကောက်ယူ သိမ်းဆည်းထားနိုင်ပါသည်။

ကိုသက်ရှည်

ခန့်ကျော်စွာ

ထိုစဉ် ခြေထောက်တစ်ဖက် အနည်းငယ် မသန်စွမ်း



လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် အစိမ်းရင့်ရောင် လွယ်အိတ်
တစ်လုံးကို လွယ်လျက် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များစွာတို့
ကို ဝိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခန်းကလေးရှေ့သို့ ရောက်လာ
လေ၏။

“အိမ်ကားအသစ်တွေ ရောက်လာတယ်ဆိုလို့ လာ
သလားဟု။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် အပတ်စဉ် လစဉ်
သလားလို့ပါ”

ဟု ညှပ်မွန်စွာ ပြောဆိုသောကြောင့်...

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေးရေ၊ ဂန္တိရနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဂျာနယ်
တွေ မနောမယတို့ နေလတို့၊ ဂန္တိရ နှင်းဆီတို့ ဘုန်းရောင်
တို့ ဖျော့ဒိပ်တို့ အပတ်စဉ်ထွက်တိုင်း လာပို့ ညီလေးရေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ယျက်နာစိမ်း
ညှပ်သည်ဖြစ်သော သတင်းစာ ဂျာနယ်သမားလေးမှာ
ပြောက်စွာ ပြန်သွားလေ၏။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကိုလည်း တပည့်ရင်း
သတင်းသတ်မှတ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တပည့်တော်
ခန်းကို ဆွမ်းခံကြွတော်မူပါ ဘုရား။” အရေးကိစ္စရှိရင်
ညည်း (၀၉-၂၅၂၆၂၂၄၀)ကို ဖုန်းဆက်ပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသည်
ထုတ်ပြန်ခေါ်ဆို၍ ရှည်လျားသော ဆုပေးစကားကို ဆို
လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆုပေးစကားဆုံးသည့်နှင့် ကျွန်ုပ်၏
တိုက်ခန်းကလေးရှေ့သို့ ရေသည် ယောက်ျား ယျက်နာစိမ်း
ညှပ်သည် လူငယ်တစ်ဦးရောက်လာပြန်လေ၏။

“လူသစ်တွေ ပြောင်းလာပြီဆိုလို့ ရေဘူးမှာဦးမလား
နဲ့ လာပြောတာပါခင်ဗျ”

ဟု ချိုသာစွာဖြင့် ပြောလာပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏
ခန်းအတွက်လည်း လိုအပ်နေပါသဖြင့် ရေသန့်ဘူးကြီး
တစ်ဘူးကို ဝယ်ယူထားလိုက်ပါ၏။ ထိုနောက် ဘုန်းတော်
ကြီးသည် နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ ဆွမ်းခံကြွရောက်
သည့်အကြောင်းနှင့် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းလိပ်စာတို့
ကို မိန့်ကြားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခန်းကလေးမှ ပြန်ကြွ
လာလေ၏။

ထိုစဉ် လွန်စွာ ဥပဒိရုပ်သန့်ပြန့်ပြီး မင်းမှုထမ်းအကြီး
တစ်ယောက်ရှိသော အသက် (၆၀)ဝန်းကျင်အရွယ် ယျက်နာ
ညှပ်သည်တစ်ဦးသည် အလှူမင်္ဂလာအခမ်းအနားမှ ပြန်
လာကဲ့သို့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ယောလုံချည်နှင့် လည်ကတုံး
အင်္ကျီအဖြူတို့ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်ုပ်၏ အခန်း

ရှေ့သို့ ရောက်လာပြန်လေ၏။

“အကျိုးဆောင် မအေးလေး ပြောထားလို့ ဒီအခန်းကို
ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ပြောင်းလာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိထား
တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဦးခင်မောင်ပါ။ ဒီတိုက်ရဲ့
တိုက်ပုံပါ။ ဧည့်စာရင်းကိစ္စ၊ ရေကိစ္စ၊ မီးကိစ္စ လိုတဲ့ အကူ
အညီရှိရင် ပြောနော်။ ကျွန်တော်က သုံးလွှာမှာ နေတယ်”

ဟု အောင်မြင်သော စကားသံဖြင့် ဖိတ်ဆက်စကား
ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်က...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဧည့်စာရင်းကတော့
အကျိုးဆောင် မအေးလေး ကူညီထားတယ်ဗျ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ၎င်းယျက်နာစိမ်း ဧည့်သည်တော်အား
ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါ၏။

ကျွန်ုပ် ငှားရမ်းနေထိုင်တော့မည့် တိုက်ခန်း၏ အကြီး
အမှူး ယျက်နာစိမ်းညှပ်သည် တိုက်လူကြီးဆိုသူနှင့် မထင်
မှတ်ဘဲ ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောဆိုဖြစ်ကြပါတော့
၏။

“ရပ်ကွက်ထဲ ဗေဒင်ပညာရှင်တစ်ယောက်ရောက်လာ
တယ်ဆိုတော့ အားကိုးရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲနီးပြီဆိုတော့ ဒီနားက ဆယ်တန်း ကလေးတွေ
တော်ကြာ ယတြာလာမေးကြမှာ သေချာတယ်။ ကံတရား
ဆိုတာလည်း အရေးကြီးတယ်လေ။ ကံကောင်းအောင်၊ ကံ
အဆိုးတွေ လွှတ်အောင် ဒီလို ဗေဒင်ပညာရှင်တွေပဲ လုပ်
တတ်တာလေ။ ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

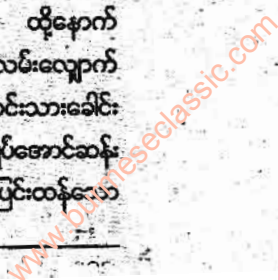
ဟု ပြောပြီးလျှင် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဖြည်းဖြည်း
စွာ သောက်နေလေ၏။

“နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလို့ ကျေးဇူးပါဗျာ။ ဒီရပ်ကွက်ရဲ့
သာရေး နာရေးကိစ္စတွေ ရှိလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ၎င်းက...

“သဘောကျသွားပြီဗျီး၊ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ရှိတာလေး
ကို ခုလောလောဆယ်တော့ ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဖက်ကမ်း
က မီးဘေးသင့် ပြည်သူတွေကို လတ်တလော ထောက်ပံ့
ရေးလုပ်ဖို့တော့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ဗျ။ တတ်နိုင်သလောက်
ဝင်လှူရင်း ကျွန်တော်တို့ သွားတော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဟု လှိုက်လှံပျူ့ကစွာ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ထို့နောက်
ဒီမိုကရေစီပညာရေးအတွက် ရက်ရှည်ခရီး လမ်းလျှောက်
သပိတ်မှောက်ချီတက်ကြသော လူငယ်ကျောင်းသားခေါင်း
ဆောင်များအကြောင်း နှစ်တစ်ရာပြည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
မွေးနေ့အကြောင်း တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်၏ ပြင်းထန်သော





လတ်တလော တိုက်ပွဲများအကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းများပေါ်၌ ကားရှုပ်ထွေး ကျပ်တည်းမှုများအကြောင်း၊ အိမ်ရာပြဿနာများအကြောင်းသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၏ အတွေ့တွေ့ ရွေးကောက်ပွဲကြီးအတွက် အကြောင်းအရာများတိုင်အောင် များစွာသော လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးတို့ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ကိုယ်အမြင် ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုပြီး စကားဝိုင်းသည် ရှည်ကြာသွားပါလေတော့၏။

“လူတွေက ရန်အငြိုးအမှန်း အာယာတ ခေါ်သ အမျက်တွေ မရှိရင် စစ်ပွဲတွေ မဖြစ်ဘူး။ လင်ကွဲ မယားကွဲတွေ မရှိဘူး။ မိမိ ဖခင် ကလေးငယ်တွေ မရှိဘူး။ သေနတ်ကျည်ဆန်တွေ အသုံးမဝင်တော့ဘူးဖြစ်မှာပဲ။ ခုတော့ အလိုလောဘတွေ၊ ရန်ငြိုးရန်စတွေ၊ အမျက်ခေါ်သတွေ တရားလက်လွတ်များနေတော့ ပဋိပက္ခတွေ၊ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်မှုတွေ၊ မေတ္တာတရားခေါင်းပါးမှုတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က လေးနက်စွာ စကားဆိုလိုက်သောအခါ မျက်နှာစိမ်းနွေးသည်တော် တိုက်မှူး လူကြီးသည် ခေါင်းတညိုတညိုဖြင့်...

“မှန်တာပေါ့ဗျာ။ လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သင့်မြတ် ချစ်ကြည်နေကြရင် တရားရုံးတွေ အလုပ်မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အရပ်လူကြီးတွေလည်း ခေါင်းမစားတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဟူ၍ ထောက်ခံစကားပြောဆိုပြီးလျှင် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပါလေတော့၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ် ဤတိုက်ခန်းလေး ငှားရမ်းရရှိရန် အတွက် ကူညီအကူအညီပေးသော မအေးလေးနှင့်အတူ မျက်နှာစိမ်းနွေးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာလေ၏။

“ဆရာ... ဗေဒင်ခန်းပွင့်မယ်ဆိုလို့ သမီးအသိ ဒီအခေါ်က လိုက်ပို့ပေးပါဆိုတာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာ ဆရာ။ ဒီအခေါ်ရဲ့ သမီးက ကြော်ငြာလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတဲ့ ဆရာ။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ လူနတ်ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်စေဖို့ မျက်နှာပွင့်ဆေးတော်ကြီးအဆောင် လုပ်ပေးပါတဲ့ ဆရာ”

ဟု အကျိုးဆောင် မအေးလေးသည် ၎င်း ကျွမ်းကျင်သည့် အကျိုးဆောင်ခြင်းဖြင့် ဧည့်သည်တော် မျက်နှာစိမ်းနွေးအမျိုးသမီးကြီးအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်စကားပြောဆိုပါ၏။

“လူတွေမှာ မျက်နှာကြောကို မတည့်ဘူးဆိုတာ ရှိ

တယ်ဗျာ။ လူတော၊ မလူတောကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ခါတလေ ကြည့်လို့မရအောင် အသားလွတ် မှန်းနေတာတွေ ရှိတယ်။ ဘာပဲပြောပြော လူတိုင်း လူတိုင်း တွေ့မြင်ရသူတွေရဲ့ မေတ္တာ စေတနာကို လိုချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဆုတောင်းတာတောင် မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေအသံကြား သနားပါစေလို့ ဆုတောင်းကြသေးတာပဲ။

ကျွန်တော် ဗေဒင် စုဟောတဲ့အချိန်က ဆရာတော် ဘုရားကြီးတစ်ပါး မိန့်မှာ လမ်းညွှန်ဖူးတဲ့ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ လူနတ် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးစုံတို့ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်စေတဲ့ မျက်နှာပွင့်ဆေး ယတြာပူဇော်နည်း ရဖူးတယ်။ ခုထိ အဲဒီ မျက်နှာပွင့်ဆေး ယတြာကို ဆောင်ရွက်ဖြစ်တယ်။ သိသိအကျိုးထူးတာပဲ။ သတိပဉ်ချင်လောက်အောင် မှန်းတီးနေတဲ့ သူတွေတောင် အဲဒီယတြာကြောင့် မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပြီး အမျက်ပြေကြတယ်ဗျာ”

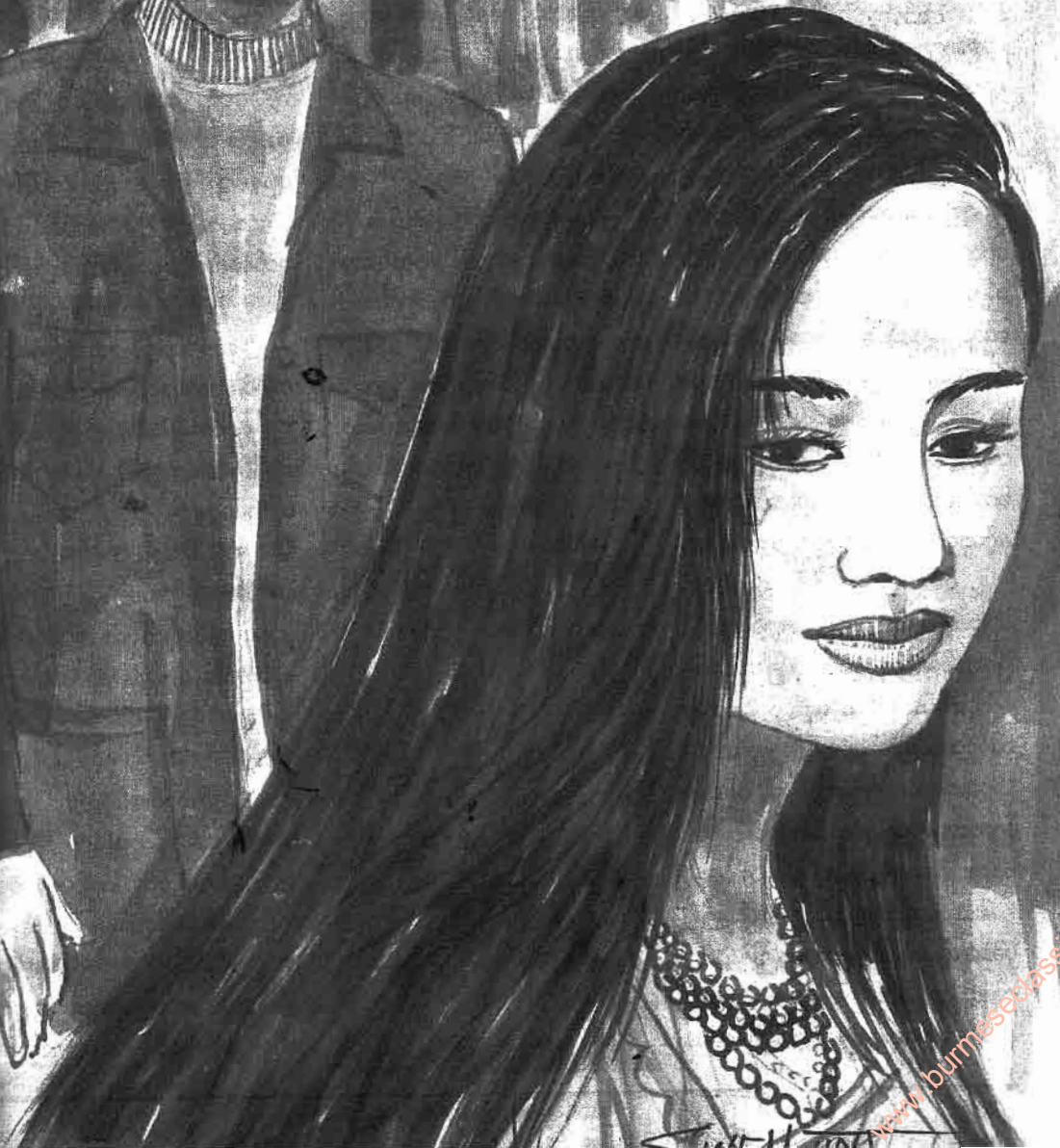
ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်မှ ဧည့်သည်တော်သုံးဦးသည် ကျွန်ုပ်ဆက်ပြောမည့် အကြောင်းအရာများကို အာရုံစူးစိုက်၍ မျှော်လင့် နားဆင်နေကြသည်။

“မိမိမွေးနေ့ မနက်စောစော အရုဏ်တက်ချိန် အိမ်ဘုရားမှာ ကြေးဖလားတစ်ခုအတွင်း မျက်နှာသစ်တော်ထည် လှူပူဇော်ပြီး နမောတဿ ဘဂဝဏော အရဟတော သဗ္ဗာသဗ္ဗုဒ္ဓဿ သက်စေ့ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။ ဤကောင်း မူကြောင့် တပည့်တော်မျက်နှာမြင်သမျှ တွေ့သမျှ လူနတ် အလုံးစုံ မေတ္တာကို ရလိုပါသည် ဘုရားလို့ ဆုတောင်းရ တယ်။ သိမ်ဆင်းကုသိုလ်လှူခွင့်ကြုံတဲ့အခါမှာလည်း သိမ်ကြွလာသော သံဃာတော်အားလုံးကို မျက်နှာသုတ်ဖို့ ကုသိုလ်ပြုရတယ်။ အဲဒီကောင်းမှုတော် ယတြာနှစ်ခု အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ မျက်နှာပွင့် ဆေးတော်ကြီးယတြာပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရပါလေတော့သတည်း။
ခန့်ကျော်မှု

ကြေးမုံ

ကြေးမုံမြို့နယ်





■

ကျွန်ုပ် သက်ဆွေသည် ရခိုင် ပြည်နယ်၊ ကျောက်တော်မြို့ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း၌ အထက်တန်း ပြ ဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် လာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ထဲသို့ ရောက် လာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သမိုင်းအဓိက ဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ထားသူဖြစ်ရာ ရန်ကုန် မြို့ရှိ မိဘများထံသို့ နွေရာသီ ကျောင်း ရက်ရှည်ပိတ်ချိန်မှ ပြန်ပြီး သီတင်း ကျွတ်၊ ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်များ ၌ ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များရှိရာ နေရာ များသို့ သွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လူလွတ် တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အပူ အပင်ကင်း၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တော်မြို့ မြောက်ဘက် (၃)မိုင် ခန့်အကွာရှိ ပီချောင်းတစ်လျှောက် ကျေးရွာများသို့ လေ့လာရေးခရီးထွက် ၏။

အချို့ ကျေးရွာများ၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်အချို့ရှိရာ သူတို့၏ မိဘများနှင့် စကားပြောရင်း သူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု နှင့် ဓလေ့စရိုက်များကို လေ့လာ၏။

ပီချောင်းထိပ်ဖျား၌ ပိရွာရှိရာ ထိုရွာသို့ ကျွန်ုပ် ကျောက်တော်ရောက် ပြီး ၂နှစ်ကျော်မှ ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ခြေ (၅၀)ခန့်သာ ရှိသော ထိုပိရွာမှာ ဝါးပင်များနှင့် အလွန်လှပ ပြီး ရွာ၏ အနောက်ဘက် တောင်ခြေ ၌ သဘာဝ ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုတစ်အိုင် လည်း ရှိ၏။

ထိုရွာ၌ နေသော အငြိမ်းစား မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးစံ ရွှေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တော်မြို့ နယ်၊ ပညာရေးမှူးရုံးတွင် သူ ပင်စင်

လာထုတ်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းလာ ရာ သူက ပိရွာသို့ လာရန် ကျွန်ုပ်ကို ဖိတ်ကြား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပိရွာသို့ တစ်ကြိမ် ရောက်ဖူး၏။ ထိုစဉ်က ရာသီဥတုသိပ် မကောင်း၍ ပိရွာ၏ သဘာဝ ရေအိုင် သို့ မရောက်လိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယခု တစ်ကြိမ်တွင် ထိုရေအိုင်သို့သွားရန် ကျွန်ုပ်သည် ပိရွာသို့ သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဥနေ့ ၃နာရီခန့်၌ ပိရွာသို့ ရောက်သွားစဉ် ဆရာကြီး ဦးစံရွှေမှာ ပီချောင်း၏ အနောက်ဘက် ရွာတစ်ရွာ သို့ သွားသည်ဟု သိရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပိရွာမှ နာရီဝက်ခန့်သာ သွားရသော ရေအိုင်ငယ်ရှိရာသို့ ဦးစံ ရွှေ၏ ဇနီး လမ်းညွှန်သည်အတိုင်း ထွက်လာပါသည်။

ရေအိုင်မှာ သိပ်မကျယ်ပါ။ သို့ သော် ရေအိုင်နံဘေးရှိ ထူထပ်သော ဝါးတောမှာ အလွန်လှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေအိုင်ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ ထိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်စဉ်၊ လေက လည်း တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ မှေး

စင်းလာ၏။ ထိုင်နေရင်း ကျွန်ုပ်သည် ငိုက်ခနဲ...ငိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ထိုသို့ ငိုက်ခနဲ...ငိုက်ခနဲဖြစ် သွားစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲသို့...

“မောင်တော်...မောင်တော်၊ နမတော်ဖြင့် မောင်တော်ကို စောင့်နေ ရ မျှော်နေရလိုက်တာ နှစ်တွေ ကြာပါ ပြီကော”

ဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

စင်းနေသော ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံး များ ပြူးကျယ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ငိုက်ခြင်း ပျောက်သွားပြီး အသံ လာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်ရှိရာ နေရာနှင့် ပေ (၅၀)ခန့် အကွာ၊ ရေအိုင်၏ ထိပ်ပိုင်း ကျောက် ဖျာပေါ်၌ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်နှီးပါး မိန်းမတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ ၏။

ဆံပင်များကို ဖားလျှားချထားပြီး အစိမ်းရောင်အဝတ်များ ဝတ်ထား၏။ ရှေး ရခိုင်အမျိုးသမီးဝတ်စုံဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲဝယ် လှိုက်ဖိုသွား၏။

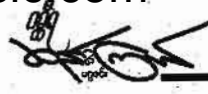
ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက် ၏။ အမျိုးသမီးသည် ပြုံး၍ ကျောက် ဖျာနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ဝါးတောထဲ ဝင်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောက် ဖျာရှိရာသို့ တောလမ်းအတိုင်း သွားပါ သည်။

အမျိုးသမီးဝင်သွားသော ဝါး တောမှာ အလွန်ထူလေရာ လူဝင်နိုင် သော အပေါက်ကို ကျွန်ုပ်ရှာမတွေ့။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ ထသွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ဖျာပေါ်၌ ရပ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်သော်



www.burmeseclassic.com



ဆည်း အဖျိုးသမီး၏ အရိပ်အယောင်
ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ထိုနေရာမှ
ထွက်ခွာလာပါသည်။

◆◆◆

မှောင်ရိသမ်းချိန်တွင် ဆရာကြီး
ဦးစံရွှေ၏ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရာ ဆရာ
ကြီးသည် ပြန်ရောက်နေလေ၏။

“ဆရာ ဦးသက်ဆွေ... ရေအိုင်
ထဲ အတော်သဘောကျနေပြီ ထင်
တယ်”

ဟု ဦးစံရွှေက ဆီးကြို၍ပြော
သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ရေအိုင်
ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး လေအေးလေးတွေ
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရတာ
သိပ်တို ကြည်နူးစရာကောင်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှသာ ပြော
ထိုက်ပြီး အခြားအကြောင်းကို ချန်လှပ်
ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မက်
၏။

“နမတော်ရှိရာကို မောင်တော်
ရောက်လာပြီ။ နမတော် ဆုတောင်းပြည့်
ပြီ။ မောင်တော်နဲ့ အတူတူနေရတော့
မယ်”

ဟု အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော
အဖျိုးသမီးသည် ထိုသို့ပြောပြီး ပျောက်
သွား၏။

သူမ၏ မျက်နှာကို သေသေ
ချာချာကြည့်လိုက်မိရာ မျက်ခုံးနှစ်ခု
ကြားတွင် ဆန်စေ့၏ ထက်ဝက်ခန့်
အရွယ် ခပ်သေးသေး အနီရောင်
အစက်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလိုက်
သည်။

အိပ်မက်မက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
အိပ်၍ မပျော်တော့။ အဖျိုးသမီးကိုသာ
မြင်ယောင်နေမိသည်။ “မောင်တော်နဲ့
အတူတူနေရတော့မယ်” ဟူသော ပြော

“ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ မိဘ
ဘိုးဘွားတွေက ဆင့်ကဲပြေကြ
လို့သိရတာ။ ဒါပေမယ့်လို့ မြစ်မီး
ရောင်မင်းသမီးဟာ မကျွတ်
မလွတ် ဘဝရောက်နေတယ်ဆို
တာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

စကားသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ နားထဲမှ
မထွက်။

◆◆◆

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဆရာ
ကြီးနှင့်အတူတူ နံနက်စာစားစဉ် ဆရာ
ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်
ပြီး...

“ဆရာ... ညက ကောင်းကောင်း
အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က...

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဟု အစချီပြီး ညက အိပ်မက်
မက်ပုံနှင့် ညနေက ရေအိုင်တွင် တွေ့
ကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြောပြလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးတွင်
ဆရာကြီးက...

“ဆရာ... မြစ်မီးရောင် မင်းသမီး
နဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို။ အေးလေ၊ ဆရာ
မိ ဝီချောင်းကို ရောက်လာကတည်းက
ထူးမယ်လို့တော့ ကျွန်ုပ် ထင်မိသား”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော် နား သိပ်မရှင်းဘူး
ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီလို ဆရာ ဦးသက်ဆွေရဲ့”

ဟု အစချီပြီး ဆရာကြီး ဦးစံရွှေက။

အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြသည်။

◆◆◆

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက
နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်တို့ ရခိုင်ပြည်ကို
မသိမ်းယူမီက ရခိုင်ပြည်နယ်တွင်
မြို့စား၊ နယ်စားများ ကြီးစိုးနေချိန်၊
ကျောက်တော်အရှေ့ဘက် မဟာမုနိ
ရုပ်ပွားတော်ရှိရာနယ်မှ နယ်စားကြီး
သည် တောင်အရပ်မှ ဆူပူလာသူများ
ကို သွားရောက်နှိပ်နှင်းစဉ် အရှေ့အရပ်
မှ နယ်စားကြီးက မဟာမုနိရုပ်ပွားတော်
ရှိရာ နယ်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာ
၏။ ဤတွင် ရုပ်ပွားတော်ရှိရာ နယ်မှ
နယ်စားကတော်သည် အခြွေအရံ
အနည်းငယ်ဖြင့် ညတွင်းချင်းပင်
အနောက်အရပ်သို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေး
ရလေတော့သည်။ ကစွပနဒီမြစ်ခေါ်
ကုလားတန်မြစ်ကို ဖြတ်၍ ဝီချောင်း
ဖျားရှိ တောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပုန်း
အောင်းနေရလေတော့၏။

မိမိနယ်မြေကို ရန်သူများ ဝင်
ရောက်သည်သတင်းကြောင့် မဟာမုနိ
ရုပ်ပွားတော်နယ်မြေမှ နယ်စားကြီး
သည် ရောက်ရာအရပ်မှ အမြန်ဆုံး
ပြန်လှည့်လာပြီး ရန်သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်
ရာ နယ်စားကြီး အရေးနိမ့်ပြီး ကျဆုံး
သွား၏။

ဝီချောင်းဖျား တောထဲ၌ ပုန်း
အောင်းနေသော နယ်စားကြီး၏
ကြင်ယာ မြစ်မီးရောင်မင်းသမီးသည်
ဝီချောင်းဖျား၌ပင် ဆက်လက်ပုန်း
အောင်းရင်း “သူမ ချစ်ရသော မောင်
တော်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့၍ အတူတူ
နေရပါလို၏” လို့ ညစဉ် ဆုတောင်းရင်း
ဝီချောင်းဖျား၌ပင် သေဆုံးသွားရာ၏။

မြစ်မီးရောင် မင်းသမီး၏ နောက်
လိုက် နောက်ပါ အခြွေအရံများသည်
လည်း ဝီချောင်းဖျား၌ပင် ဆက်လက်



နေသွားကြ၏။

သူတို့မှတစ်ဆင့် မြစ်မ်းရောင် မင်းသမီးအကြောင်းကို ဝိချောင်းရိုး တစ်လျှောက်ရှိ ရွာသားများ သိရှိလိုက် ကြရသည်။

◆◆◆

“ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရဲ့ မိဘ ဘိုးဘွားတွေက ဆင့်ကဲပြောကြလို့ သိရတာ။ ဒါပေမယ့်လို့ မြစ်မ်းရောင် မင်းသမီးဟာ မကျွတ်မလွတ် ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အခု ဆရာ ဦးသက်ဆွေ ပြောတော့မှ ဆရာကို မြစ်မ်းရောင် မင်းသမီးထွက်ပြတယ်။ အိပ်မက်ပေး တယ်လို့ ကြားရတော့မှ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပြီ။ ဆရာဟာ မင်းသမီးရဲ့ ကြင်ယာဟောင်းပဲ”

ဆရာကြီးက ရယ်မော၍ ပြော ၏။

“အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်တော်နဲ့ အတူတူနေရတော့မယ်”ဆိုတော့ ဘယ် လို အတူတူနေမှာလဲ။ ကျွန်တော်အတွက် မစဉ်းစားတတ်ဘူးခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ။ ဒီကြား ထဲ ထူးဆန်းတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်” ဆရာကြီးက ပြော၏။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝိချောင်းဖျားရေအိုင်သို့ တစ်ယောက်တည်းသွား၏။ အရင် တစ်ခေါက်ကလို မကြုံရ။ ညအိပ်သည့် အခါ၌လည်း အိပ်မက်မပက်တော့ပေ။

◆◆◆

ထိုဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်နီးပါး အကြာ၊ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားရာ၊ ရန်ကင်း မြို့နယ်ရှိ မိဘများ နေထိုင်ရာ တိုက် ခန်းသို့ အရောက်တွင် ကလေးငိုသံ



ကြားရသောကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူအား-

“အမေ...ဘယ်က ကလေးလဲ”

ဟု မေးရာ မိခင်ဖြစ်သူက...

“အမေတို့ မွေးစားလိုက်တဲ့ သမီးလေး တစ်လတောင် မပြည့်သေး ဘူး။ အမျိုးသမီးဆေးရုံမှာ သူ့ကို မွေး ပြီးတာနဲ့ သူ့အမေ သေသွားတယ်။ သူ့ အဖေလည်း မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဘယ် ရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူးတဲ့။ ရပ် ကွက် လူမှုရေးအဖွဲ့မှာ ခုကွရောက် နေတဲ့ ကလေးအမေကို ဆေးရုံလာ တင်ပေးတာတဲ့။ အမေက အမေ မိတ်ဆွေရင်းချာရဲ့ သမီးတစ်ယောက် ပျက်နာမြင်တာကို သွားကြည့်ရင်း အဲဒီအကြောင်းကို သိရလို့ ကလေးကို တွေ့ပြီး သနားလည်း သနား၊ ချစ် လည်းတာနဲ့ တရားဝင် မွေးစားလိုက် တာပဲ”

ဟူ၍ ပြောပြသည်။

“အဖေကရော သဘောတူရဲ့ လား”

“အမလေး... မင်းအဖေက ကလေးကို တွေတာနဲ့ ချစ်သွားရော”

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးကို အသေ အချာ သွားကြည့်ရာ “ဟင်...”ဟု

နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ကလေးမလေး၏ မျက်ခုံးနေရာနှစ်ခုအကြား၌ အနီရောင် အစက်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သား”

အမေက မေးသည်။

“ဟို...နဖူးအောက်နားက အနီ စက်က ခြင်ကိုက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မွေးရာပါ သားရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း ချစ်တယ် အမေ။ ကလေးကို နာမည်ပေးပြီးပြီ လား။ ဘာနေသမီးလဲ”

“နာမည်မပေးရသေးဘူး။ အင်္ဂါ သမီး”

“ကျွန်တော်ညီမလေးဖြစ်လာပြီ ပဲ။ ကျွန်တော် နာမည်ပေးချင်တယ် အမေ”

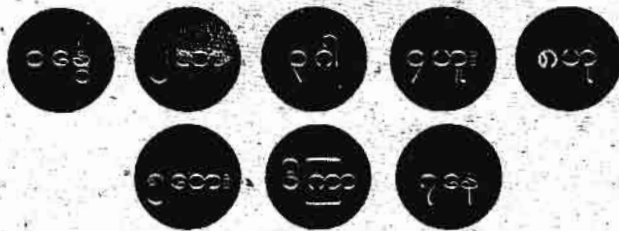
“သားက ဘာနာမည်ပေးချင်တာ လဲ”

“မြစ်မ်းရောင်၊ မြစ်မ်းရောင်လို့ ပေးချင်တယ်”

“သားသဘော၊ သားသဘော”

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးမလေး၏ နဖူးကို အသာအယာ ခပ်ဖွဖွလေး နှင်း ရင်း “မြစ်မ်းရောင်...မြစ်မ်းရောင် ဟု အသံပြုလိုက်ရာ ကလေးမလေး၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပြုံးရောင်သမ်းသွားပါ တော့၏။

မြသိန်း



၈ ခြေ ဆန် : ကြ ဟိ

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၆-ဖေဖော်ဝါရီလ

အောင်အံတိတ် အောင်နီမိတ်

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

သက်နှင်းဆွေပုလိး။

>စာနက်နေသားသမီးများ

ဤလတွင် သင်က အဖြူဆိုရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက အမည်းလိုပြောပြီး ဆန်းကျင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါတွေက သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူး။ ခံယူချက်အမြင်လေးတွေ နည်းနည်းလွဲနေကြတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ စိတ်ကို ဆွေ့ချထားလိုက်ပါ။ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေမယ်။ ဒီလထဲမှာ ငွေဝင်ပြီး အဖတ်မတင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သစ်ဖြစ်ဖြစ် ငွေအဆင်ပြေမယ်။ ကံညံ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲချော်မှုလေးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျော ညီထွေနေလိုက်တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။

ကြေး ၊ ထီးနီ (၁၀)လက်ကို စနေထောင့်မှာ လှူပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ။ အထူးအခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိရင် ၄က် (၁၂)ကောင် လွှတ်ပါ။

အိတ်စမ်းရန် ၊ (၇၊ ၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



➤ တနင်္လာသားသမီးများ

ဇီလဝင်းမှာ ဘာသာရေးကို နည်းနည်းနီလုပ်ပေး။ ထူးခြားမယ့်အချိန်။ အိပ်မက်ထူးတွေ မက်မယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ အိပ်ခန်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် ရှင်းထားပေးပါ။ ကိုယ် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တချို့ကို လက်စသတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေနဲ့ စကားများတာ၊ စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်တာမျိုးတွေ အထူးဆင်ခြင်ပေးပါ။ ကံတတာ ကောင်း နေချိန်ပါ။ အစစ အဆင်ပြေမယ်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို သွားပြီး ပူးဖြစ်တတ်ချိန်ပါ။ ကျကျနုနုပူလိုက်ပါ။ ကံတတာ မြင့်မားလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ဇီရက်ထဲမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို စိတ်ပါသလောက် ကျကျနုနု ပုတီးစိပ်ပါ။ ဘုရားမှာ ကံကော် ညွန့်တွေ ဝေနေအောင် လှူလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂၁၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ အင်္ဂါသားသမီးများ

ဇီလဝင်းမှာ ကောင်းတဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ကြုံရပါလိမ့်မယ်။ မသွားချင်တဲ့ နေရာတချို့ကိုလည်း သွားရတတ်ပါတယ်။ အပြောင်းအလဲတချို့ကြားကပဲ တိုးတက်မှုတွေ ကြုံတတ်ချိန်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စမှာ အခွင့်ထူးတစ်ခုကြုံမယ်။ မျက်စိအောင့် တတ်လို့ ဂရုစိုက်ပေးပါ။ ခါးကိုက်တတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစစအရာရာ အဆင်ပြေမယ့်အချိန်ဖြစ်တယ်။ ကြိမ်းပြီး ငွေဝင်မယ်။ အချစ်ရေး ကောင်းမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးသာယာမယ်။ အလုပ်မှာလည်း အဆင်ပြေမယ့် ကာလပါ။ ကုသိုလ် ကောင်းမှု များများလုပ်ပါ။

ယတြာ။ ။ ဘိန်းမုန့်ကောင်းကောင်း နှစ်ချပ်ဝယ်ပြီး လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်ကို ဂိုဏ်းသေ လောင်း လှူလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄၂၆) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဇီလဝင်းမှာ သင့်စိတ်တွေ မထွေပြားပါစေနဲ့။ စိတ်ကို ရှင်းလင်းစွာ ထားပါ။ အသိအမြင် ဗဟုသုတတိုးမယ့်အချိန်ပါ။ မိဘအကြီးအကဲတွေကို ပြုစုပေးမခွင့် ကြုံမယ့်အချိန်ပါ။ ငွေအခက်အခဲ နည်းနည်းကြုံမယ်။ ပြီးရင် ပြန်အဆင်ပြေသွားမယ်။ အချစ်ရေးကအစ ဘာကိစ္စမဆို ကြားလူ၊ ကြားစကား အဖျက်ပေါ်တစ်တဲ ကာလပါပဲ။ သူများစကား နားမယောင်မို့ အထူးသတိထားသင့်ချိန်ပါ။ စကားအပြောအဆိုအထူးချီသပါ။ ဂါရဝ ထားသင့်သူတွေကို ဂါရဝ ထားလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ ပန်းသီးနှစ်လုံးကို ဝယ်ပြီး ဘုရားကို ကပ်လှူပါ။ ဖွားသီလရှင်ကို ဆန်လှူပေးပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၃၂၅) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဇီလဝင်းမှာ စိတ်ဖိစီးစရာတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ အရာအားလုံးအတွက် ရတနာသုံးပါးကို ပုံအပ်ပြီး ဆည်းကပ်ခိုဓာတ် ထားလိုက်ပါ။ သင့်ကို တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုတာတွေ ကြုံရင်လည်း စိတ်ရှည်ပေးလိုက်ပါ။ အစားမှားတတ် တယ်။ စကားမှားတတ်တယ်။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အစားသောက်တွေ ဆင်ခြင်ပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွေကြေးအဆင်ပြေ မယ်။ သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို မကောင်းမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သင့်စိတ်ထဲက အလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ် တတ်တယ်။

ယတြာ။ ။ ဘုရားတစ်ဆူမှာ ရွှေဆိုင်းရှစ်ခုတိတိကပ်လှူပါ။ ပြီးရင်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး အမျှပေးဝေပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂၄) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



>သောကြာသားသမီးများ

ဒီအချိန်က သင့်ကိုယ်သင် ဦးစွာ အဆုံးအမပြုရမယ့်အချိန်ပါ။ ပြုပြင်ရမယ့် အချိန်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စ၊ ငွေကိစ္စ၊ ခရီးကိစ္စ တိုးတက်မယ်၊ အဆင်ပြေမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ စကားအကြီးအကျယ် များရတတ်တယ်။ ဘုရားကိစ္စ ဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ နေတတ်အောင် နေပါ။ ငွေကံအထူးပွင့်လန်းနေတဲ့ လဖြစ်တယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ထိကံစမ်းထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ အလှူအတန်းနှစ်ခုပြုနိုင်မယ်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမယ်။ ဒီထဲမှာ တာဝန်နှစ်ခုကို တွဲပြီး ယူရတတ်ပါသေးတယ်။

ထကြား ။ နံနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ချိန်မှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ကျကျနန ရွတ်ပွားပြီး မျက်နှာသစ်ပါ။ အစစ အဆင်ပြေနေမယ်လို့ ယုံကြည်လိုက်ပါ။

ဆီကံစမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၂) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

>စနေသားသမီးများ

ဒီလကတော့ မေတ္တာရောင်ပြန့်ပျံ့ခတ်မှုကို သိသိသာသာ ခံစားရမယ့် အချိန်ပါ။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ပေးကမ်းလှူဒါန်းနိုင်မယ်။ အလုပ်လည်း အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်တွင်းရေးလည်း သာယာနေမယ်။ စိတ်တိုစရာ ကြုံလာရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ ဆွေ့လိုက်ပါ။ ယောက်ျားလျား၊ မိန်းမလျားတွေကို သတိထား ဆက်ဆံပြောဆိုပါ။ အစစ ကောင်းနေပါတယ်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုနိုင်မယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေ တိုးတက်မယ် လပါ။ ပျော်ပျော်နေလိုက်ပါ။

ထကြား ။ နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ စပယ်ပန်း၊ ရွှေပန်း စသည်ဖြင့် အလှဦးသင့်တဲ့ ပန်းတွေကို ပန်းမွှေရာခင်းပြီး ပူဇော်ပါ။

ဆီကံစမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

>ရာဟုသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ ဘာကိစ္စမှ သူတစ်ပါးစကား နားမယောင်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို စိတ်တွေက အယောက်ကယက်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အားမကျသင့်တာတွေကို အားကျမိတတ်တယ်။ လက်မခံသင့်တာတွေကို လက်ခံမိတတ်တယ်။ အတုတွေကို အစစ်လို့ထင်တတ်။ အပေါ်ယံတွေကို အထင်ကြီးမိတတ်တယ်။ စိတ်ကို ကြည်လင် ရွှင်ပျူအောင်ထားပါ။ အစစအရာရာ စိတ်ရှည်ပါ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေပါ။ စိတ်ထွေပြားတာကို ပြင်လိုက်တာနဲ့ ဒီလ အစစအဆင်ပြေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ထကြား ။ နင်းဆီနီလေးတစ်ပွင့်ကို ဝယ်ပြီး လမ်းမှာ ပစ်ချခဲ့လိုက်ပါ။ သရဏဂုံသုံးပါးကို ပုတီးလေးပတ်တိတိ၊ လေးရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လိုက်ပါ။

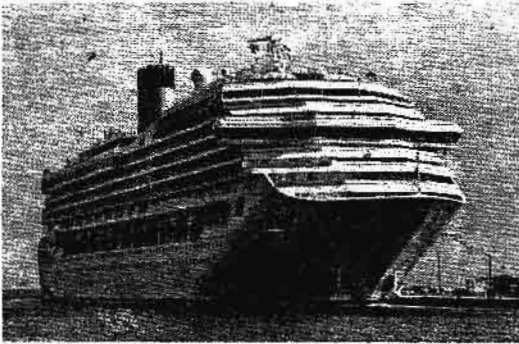
ဆီကံစမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၄) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ...
သက်နှင်းဆွေ မုပ္ပါး
(ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀ ၂၅၇၀၀)



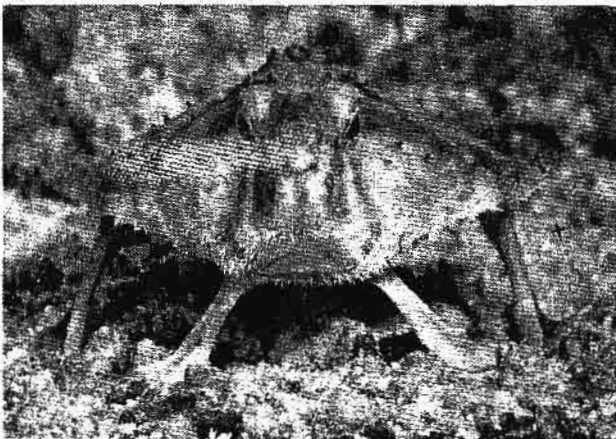
ထူးဆန်းတွေဟာ ဤကမ္ဘာ

မောင်လင်းအောင်



The Wold

The World (ကမ္ဘာကြီး)ဟု အမည်ရသော အထွေထွေ စီး သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ခရီးသည်များသည် မိမိတို့၏ ဇီဝိတ်ရာ အိမ်အဖြစ် မှတ်ယူနေထိုင်ကြပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ သင်္ဘောကြီးသွားရာ ခရီးလမ်းတောက်လျှောက် ကာလအတွင်း ကြာစွာ လိုက်ပါစီးနင်းလေ့ ရှိကြသည်။

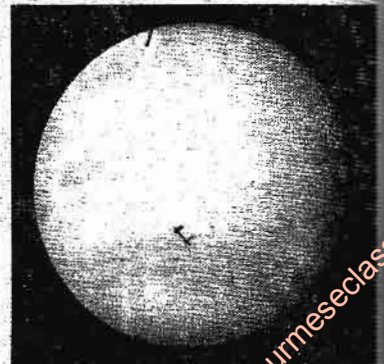


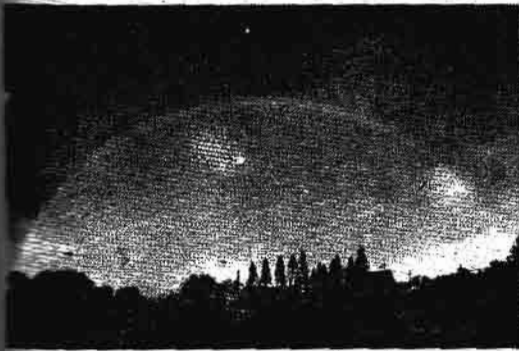
ငါးငပျင်း

'Red-Lipped Batfish' ဟုခေါ်သော ငါးတစ်မျိုးသည် သူ့ထံပါသော ရေယက်၊ ဆူးတောင်များကို ခြေထောက် သဖွယ် အသုံးပြု၍ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ထက်၌ တွားသွားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရေကူးရသည်ကို အပျင်းထူ၍ ထိုကဲ့သို့ တွားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နက်ပကျွန်းဂြိုဟ် (Neptune)

အာဝိလို အာကာသယာဉ်သည် ကမ္ဘာမြေပြင်မှ လသို့ ရောက်ရှိရန် သုံးရက် အချိန်ယူရသည်။ ထိုအလျှင်အတိုင်း နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်သို့ (Neptune) သွား ရောက်မည်ဆိုပါက ၉၆ နှစ်ခန့် အချိန်ယူမည်ဖြစ်သည်။





Moon Bows

သက်တံ(Rainbows)သည် နေအခါ၌သာမက၊ ညအခါတွင်လည်း ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ ညအခါ ဖြစ်ပေါ်သည့် သက်တံမျိုးကို 'Moon bows' ဟု ခေါ်သည်။

သုငယ်ချင်းရှိသော တိရစ္ဆာန်များ

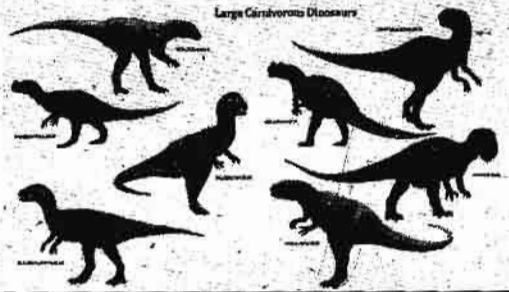
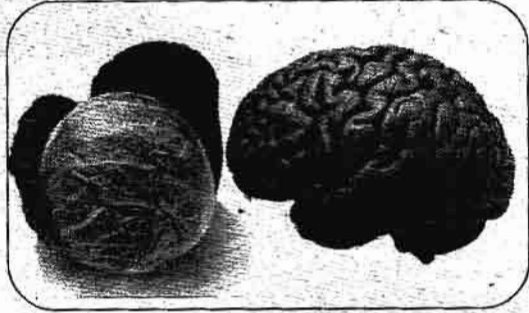
မွေးများသည် လူအများထင်သကဲ့သို့ အပေါင်းအသင်း ချင်း သီးခြားစီ နေတတ်သော သတ္တဝါများမဟုတ်ဘဲ သုငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများရှိ၍ အချင်းချင်း ခင်မင်လေ့ ရှိတတ်ကြသည်။ သူတို့၏ အပေါင်းအသင်း မွေးအချင်းချင်း ကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ခွဲခွာရလျှင်လည်း ဝမ်းနည်းပက် ညက်ဖြစ်၍ အလွမ်းဝေဒနာခံစားရလေ့ရှိသည်။

မွေးများတွင်သာမက၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ ဝက်၊ ဆိတ် စသော သတ္တဝါများတွင်လည်း လူများကဲ့သို့ပင် ခံစား နက် ကိုယ်စီရှိတတ်ကြသည်။ ထိုသတ္တဝါလေးများကို ခွဲခွာဟူ၍ တစ်ဆင့်နှိပ်၍ ချိုးနှိမ်မထားသင့်ပေ။



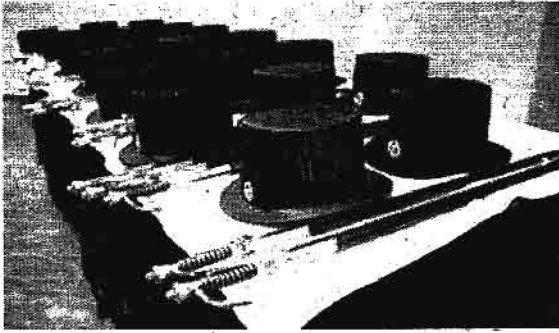
ဦးနှောက်

သင့်ဦးနှောက်၏ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် ရေဓာတ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ထိုပမာဏသည် ဂေါ်ဖီထုပ်တစ်ထုပ်တွင် ပါဝင်သော ရေဓာတ်ပမာဏနှင့် ညီမျှသည်။



ဒိုင်နိုဆောနှင့် အနီးစပ်ဆုံး သတ္တဝါ

ကမ္ဘာဦးခေတ်က နေထိုင်ကျက်စားခဲ့ပြီး ယခုအခါ မျိုးတုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒိုင်နိုဆော (Dinosaurs) သတ္တဝါများနှင့် အနီးစပ်ဆုံး မျိုးတူသည့် သတ္တဝါမှာ ငှက်များဖြစ်သည်။

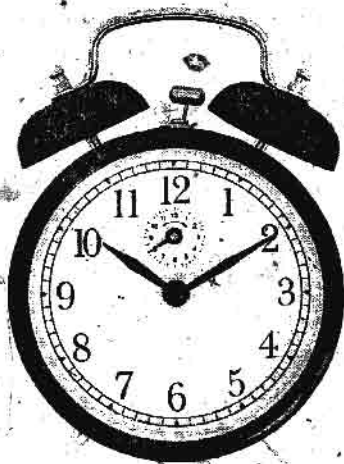
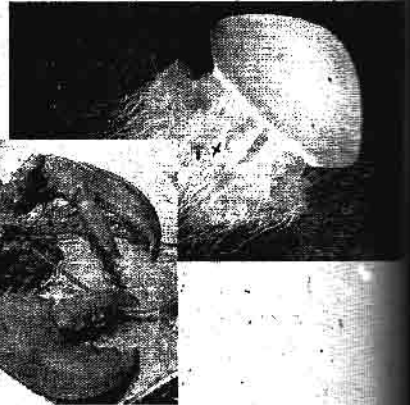


ပါရဂူ

ဖင်လန်(Finland)နိုင်ငံတွင် ပါရဂူ(Ph.D)ဘွဲ့
ချီးမြှင့်ပုံမှာ ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့် ဓားတစ်စင်းကို
ဘွဲ့ရရှိသူအား ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထားဝရရှင်သန်နိုင်သော သတ္တဝါ

ရေခူ(Jelly Fish) နှင့် ပုစွန်ထုပ်ကြီး(Lobsters)တို့
သည် ဇီဝကမ္မဖြစ်စဉ်အရ ထားဝရ အသက်ရှင်သန်နေနိုင်
သော သတ္တဝါများအဖြစ် သိပ္ပံပညာရှင်များက ခေါ်ဆိုကြသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေခူနှင့် ပုစွန်ထုပ်ကြီးတို့ သည်
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ သဘာဝအလျောက်
သေဆုံးခြင်းမျိုးမရှိဘဲ၊ သူတစ်ပါး၏ ပယောဂကြောင့်
(သို့မဟုတ်) ဖမ်းယူသတ်စားခြင်းမျိုးကြောင့်သာ
သေဆုံးလေ့ရှိသည့် သတ္တဝါမျိုးများဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။



နိုးစက်

နိုးစက်များသည် လူသားတို့အတွက် အလုပ်မပြုတ်
စေရန် ကူညီပေးခဲ့သည်မှာ ၁၇၈၇ ခုနှစ်ကတည်းကပင်
ဖြစ်သည်။

အင်တာနက်

အခမဲ့ပေးသော နိုင်ငံ

ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ကမ္ဘာ (Earth)
ဟု မည်သူက အမည်ပေးခဲ့သနည်းဟု ယနေ့အချိန်အထိ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိသေးပေ။





Selfies

ယနေ့ခေတ်တွင် လူကြီး လူငယ်မရွေး မိမိကိုယ်ကို မိမိဓာတ်ပုံ ပြန်ရိုက်ခြင်း(Selfies)အလေ့ကို အချိန်မရွေး နေရာမရွေး၌ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ ပုံတွင် ကာတွန်းဆရာက ကျောက်ခေတ် လူသားများ၏ (Selfies)ကို ရေးဆွဲပေးထားသည်။

ကမ္ဘာ့အခမ်းနားဆုံး စာကြည့်တိုက်များ

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခမ်းနားဆုံးသော စာကြည့်တိုက်များ၏ ပုံများကို စုစည်းတင်ပြလိုက်ရပါသည်။



ရေသောက်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးများ

- * နံနက်ခင်း အိပ်ရာမှ နိုးပြီးချင်း ရေ နှစ်ဖန်ခွက် အပြည့်သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါများကို နိုးကြားအလုပ်လုပ်စေသည်။
- * အစာမစားမီ မိနစ် ၃၀ခန့်အလိုတွင် ရေတစ်ဖန်ခွက် အဝသောက်ပေးခြင်းဖြင့် အစာခြေစနစ်ကို ကောင်းမွန်စေသည်။
- * ရေမချိုမီ ဖန်ခွက်အပြည့် ရေတစ်ခွက်သောက်ပေးခြင်းဖြင့် သွေးလည်ပတ်မှုကို မှန်ကန်စေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သွေးဆိုးကျစေသည်။
- * အိပ်ရာမဝင်မီ ရေတစ်ခွက်သောက်ပေးခြင်းဖြင့် နှလုံးရောဂါဖြစ်ပွားမှုကို ဟန့်တားပေးနိုင်ပြီး လေသင်တုန်း ဖြတ်ခြင်း၊ ရုတ်တရက် နှလုံးဖောက်ခြင်းမျိုးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။





ပေါင် ၂၇သန်းတန် ပန်းချီကား

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇီဝင်ဘာလ ၆ ရက်
နေ့တွင် ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီပညာရှင်ကြီး
'Vincent Van Gogh' ၏ 'Iris' အမည်
ရှိသော ပန်းချီကားကို စတာလင် ပေါင် ၂၇
သန်းဖြင့် လေလံတင် ရောင်းချခဲ့သည်။

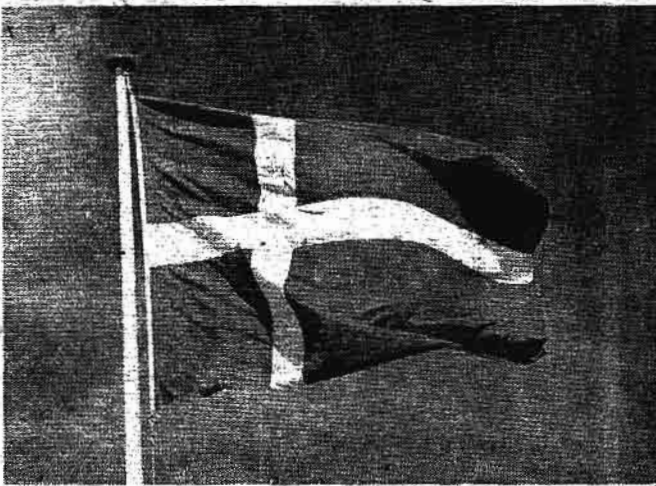


ကမ္ဘာ့ရောင်းအားအကောင်းဆုံး စာချုပ်

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောင်းရဆုံးသော စာအုပ်မှာ သမ္မာ
ကျမ်းစာ(Bible)ဖြစ်သည်။

မွန်ဂိုလီးယား

မွန်ဂိုလီးယား(Mongolia)နိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်
လူဦးရေအကျဉ်းဆုံး နိုင်ငံဖြစ်သည်။ တစ်စတုရန်း ကီလိုမီ
တာတွင် လူဦးရေ (၁၀၇)ဦးသာ နေထိုင်သည်။



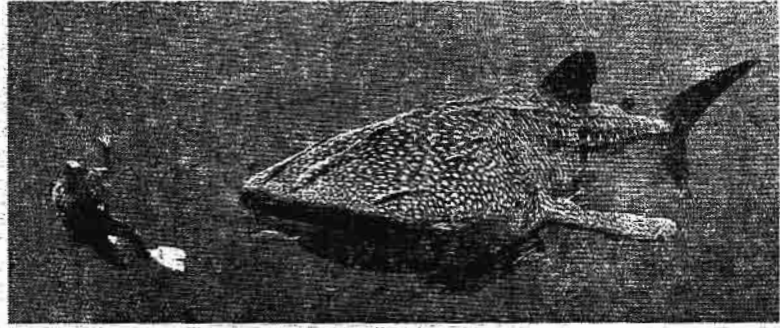
သက်တမ်းအရှင့်ဆုံး အလံ

ဒိန်းမတ် (Denmark)နိုင်ငံ အလံ
သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သက်တမ်းအရှင့်ဆုံး
သော အလံဖြစ်သည်။ အနီခွက် အဖြူ
စင်း ကြက်ခြေခတ်ထားသော ဒိန်းမတ်
နိုင်ငံအလံကို လွန်ခဲ့သော နှစ် (၈၀၀)ခန့်
ကတည်းက အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။



ဝေလငါးမန်း

ဝေလငါးမန်း (Whale Shark) သည် အကြီးဆုံးသော ငါးမျိုးစိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး လူတို့နှင့် အလွန်ယဉ်ပါးသည်။



သက်ရောက်ပုံ တူညီသော မြေဆွဲအား

လပေါ်မှ ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ငှက်တောင်မွေးတစ်ချောင်းနှင့် ဘိုးလင်း ဘောလုံးတစ်လုံးကို တစ်ချိန်တည်း ပစ်ချလိုက်လျှင် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ အချိန်ကာလအတူတူပင် ကျရောက်ထားပေလိမ့်မည်။



ကိုရွှေဖား

Floiden, Poison Dart Frog ဟု အမည်ရသော ဖားတစ်မျိုးသည် လွန်စွာ အဆိပ်ပြင်းသည်။ မည်မျှ အဆိပ်ပြင်းသည်ဟုဆိုသော်၊ ထိုဖားကို ထိမိရုံနှင့်ပင် အဆိပ်တက်သေနိုင်စွမ်းရှိသည်။

ကြာသပတေးနေ့

ဗိုက်ကင်း လူမျိုးများသည် နတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ် ယုံကြည်ကြပြီး THOR ဟူသော နတ်ဘုရားလည်း တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ကြာသပတေးနေ့ Thursday ဟူသော စကားလုံးသည် Thor's Day ဟူသော စကားလုံးမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။



စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော အရပ်များ

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အလှပဆုံးနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော နေရာလေးများကို စုစည်းတင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

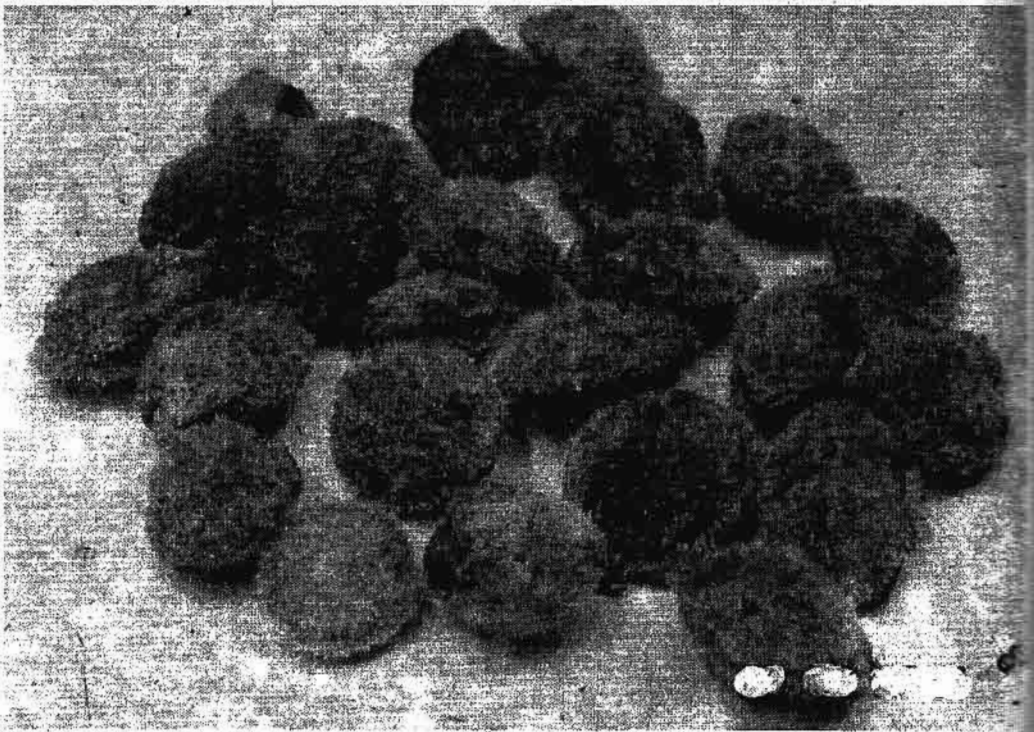




ဝိဇ္ဇာသီး စားသုံးခြင်း ကိုယ်တွေ့အကျိုးများ

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)

လက္ခဏာပေအင်ပညာသုတေသီ



မြသေလာတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေထိုင် သီတင်းကာ ရှေးဟောင်း ဆံတော်ရှင်ဘုရားပရိဝုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြုပြင်ရင်း တရားအားထုတ်ပွားများနေကြသော ရဟန်း၊ ရသေ့၊ ယောဂီ သူတော်စင်တို့အား စာရေးသူ တတ်စွမ်းသမျှ အလှူဒါနများ ပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူကိုလည်း အိမ်ပြန် လက်ဆောင်အဖြစ် ကောင်းနိုးရာများ ပြန်ပေးကြပါသည်။ ထိုလက်ဆောင်များအနက် “ဝိဇ္ဇာသီး” အကြောင်း စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့ကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ဝိဇ္ဇာသီး၏ အရွယ်အစားမှာ ဆီးဖြူသီးအလုံးကြီးနှင့် ရှိသည်။ အသီးခွံအရောင်မှာ စိမ်းဝါရောင်(အစိမ်းနုရောင်) ဖြစ်သည်။ လက်နှင့် ကိုင်ကြည့်လျှင် ကတ္တီပါစကို ကိုင်သလိုမျိုး နူးညံ့ပျော့အိသော ခံစားချက်ရှိပါသည်။ ကိုက်စာလိုက်သည့်အခါ အချဉ်စူးပြီး အရည်ရွန်းပါသည်။ ခံစားလိုက်လျှင် တဖြည်းဖြည်း အချိုအရသာပေါ်လာသည်။ ဝိဇ္ဇာသီး၏ အပင်မှာ ဖန်ခါးသီးပင်လို ပင်စည်ကြီး၊ အပင်မြင့်သောလည်း အရွက်ကတော့ ဖန်ခါးရွက်ထက် တင်းကြပ်ငယ်သည်။ ဖန်ခါးသီး၊ ဆီးဖြူသီးတို့လိုပင် မြွတ်ခနေအောင်



သိပါသည်။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါ နွေရာသီတွင်သာ ပွင့်သီးကြောင်း သိရသည်။ အပင်အောက်တွင် ကြွေကျသော အသီးများစွာ ရှိသဖြင့် အလွယ်တကူပင် ကောက်ယူ စားသုံးနိုင်ပါသည်။

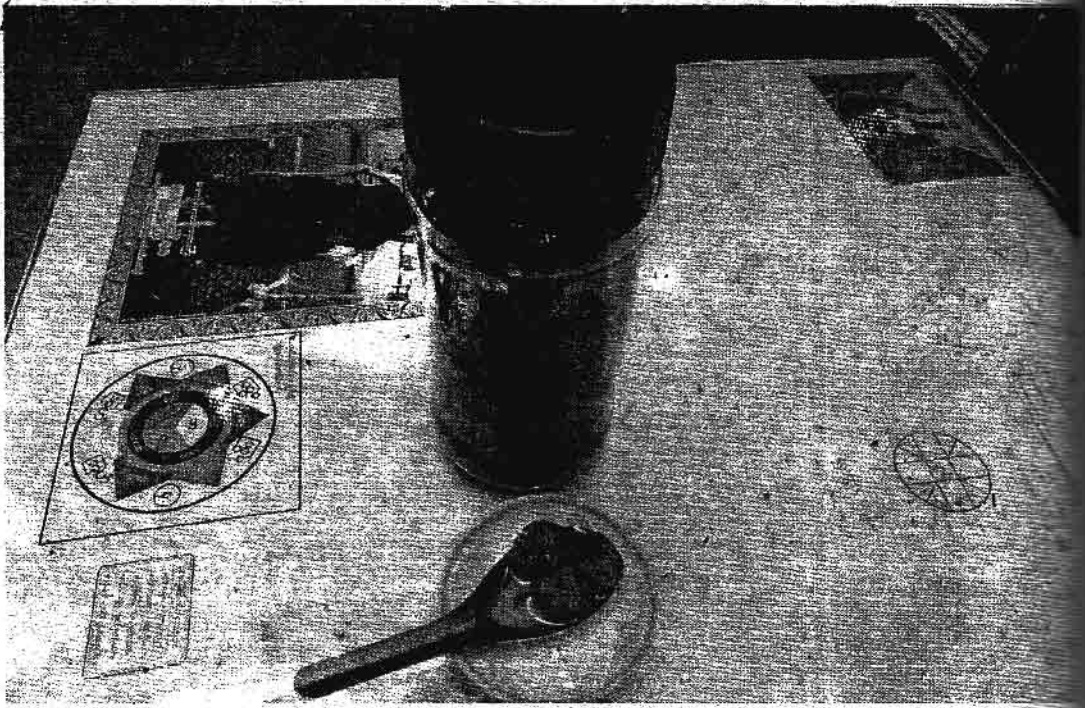
ထိုဝိဇ္ဇာသီးများကို ပျားရည်နှင့် စိမ်းပြီးစားလျှင် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ကြောင်း၊ ရှေး နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဤမြို့သေလာတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် သီတင်းသုံး တရားအား ဆုတ်ခဲ့ကြသော ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီ စသည့် သူတော်စင်များက အာဟာရအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးအဖြစ်လည်းကောင်း ဤအသီးကို သုံးဆောင်ခဲ့ကြသဖြင့် ဝိဇ္ဇာသီးအပင်ခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြပါသည်။

စာရေးသူ ရန်ကုန် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဝိဇ္ဇာသီးများ ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်အတွင်း အသီးအရည် ပျားစွာထွက်ကျနေသည်ကို နှမြောတသ သွန်ပစ်လိုက်ရသည်။ အသီးများကို ရေထပ်ဆေးပြီး စားသုံးထိသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ပျားရည်လောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ အသီးများက ပျားရည်ပေါ်တွင် ပေါလောနေကြသည်။ ဖန်ပုလင်း အဖုံးဖိတ်ပြီး တစ်လခန့်ကြာမှသာ ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အသီးတွင်းမှ အရည်များ စီးထွက်ပြီး ပျားရည်နှင့် ရောနှောသွားသဖြင့် အရည်ရသာသည်။ အသီးများ ပုလင်းအောက်ခြေတွင် မြုပ်သွား

၏။ ဖန်ပုလင်းအပေါ်ပိုင်းမှာ အရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံလာသည်။ အသီးက အစိမ်းရောင်မှ ကော်ဖီရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဖန်ပုလင်းအပေါ်ပိုင်းမှ အရည်ကို ဟင်းစားခွန်းတစ်ခွန်းခပ်သောက်ကြည့်ရာ အရသာမှာ အချဉ်ဓာတ်ပါးပါး နှင့် အချိုဓာတ်လည်း မများလှပါ။ သောက်ကောင်းရုံဖြစ်သည်။ ပျားရည်နဲ့ လုံးဝ မရှိတော့ပေ။ အသီးနံ့လည်း မျောက်သွားသည်။

ပျားရည်စိမ်းထားသော ဝိဇ္ဇာသီးတစ်လုံးကို စားကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်စားကောင်းသော အရသာရှိပါသည်။ အချဉ်ဓာတ်ပါးပါး၊ အချိုဓာတ်လည်း သိပ်မများပါ။ အသီး၏ အစေ့က ခပ်ပြာပြာဖြစ်သည်။ အစေ့၏ အပြင်ပိုင်းမှာလည်း ကတ္တီပါစလို အမွှေးနုကလေးများ ကပ်ငြိနေကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ ဆီးစေ့၊ ဖန်ခါးစေ့၊ ဆီဖြူသီးစေ့၊ မရမ်းစေ့ စသည်တို့ နှင့် လုံးဝ မတူပါ။

စာရေးသူသည် ထိုဝိဇ္ဇာသီးကို တစ်နေ့လျှင် တစ်လုံးစာသုံး၍ ပျားရည်နှင့် ဝိဇ္ဇာသီး ရေစိမ်းထားသော အရည်ကိုလည်း တစ်နေ့လျှင် တစ်ခွန်းသောက်ပါသည်။ တစ်လစား သောက်ရသော အတွေ့အကြုံမှာ ဝမ်းမှန်ပါသည်။ ဆီးရွှင်ပါသည်။ သွေးလှည့်ပတ်မှု ကောင်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် လေသက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တဘက်တဘက်တွင် အသံထွက်ပြီး သက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အစားအသောက် မစားသောက်မီ



အချိန်တစ်နာရီခန့်စောပြီး စားသောက်လျှင် အစာစားချင်စိတ် အထူးဖြစ်ပေါ်ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာသီးနှင့် အရည်စားသောက်ပြီး သည်နှင့် ချက်ချင်း စိုက်ဆာသည်။

အစာစားပြီး အစာမကြေ ပြည့်အင်ပြီး မအီမလည် ဖြစ်နေပါက ထိုအသီးနှင့် အရည်ကို စားသောက်ပေးပြီး မိနစ်မဆိုင်ဘဲ သက်သာပျောက်ကင်းပါသည်။ ဝမ်းဗိုက် အတွင်းမှ အညစ်အကြေးများကို ချက်ချင်း ဝမ်းသွားစေခြင်း ဖြင့် စွန့်ထုတ်ပေးပါသည်။ နေရာ ညပါ တော်ရုံနှင့် အိပ်ချင် စိတ် မဖြစ်ပေါ်။ အိပ်သည့်အခါမှာလည်း အချိန်အနည်းငယ် မှု အိပ်လိုက်သည်နှင့် ပြန်နိုးလာချိန်မှာ အိပ်ရေးဝနေပါသည်။ ပြန်အိပ်ချင်စိတ် မရှိပါ။ ခေါင်းမူး ခေါင်းကိုက် မဖြစ်ဘဲ လန်းဆန်းတက်ကြွနေပါသည်။ လူရော ပန်းရော လန်းပါ သည်။ အပင်ပန်းလည်း ခံနိုင်သည်။ အမောအပန်း သိပ်မဖြစ် တော့ပါ။ သွေးလည်ပတ်မှု၊ စနစ်ကို ကောင်းမွန်စေသော ကြောင့် ညောင်းညာကိုက်ခဲ ထုံကျင် လေးလံခြင်းများ မဖြစ် တော့ပါ။ ဦးနှောက်မှစာဉ်ဉာဏ်ကိုလည်း တိုးတက်စေပြီး ဉာဏ်ရွှင်လာသည်ဟု ခံစားရပါသည်။

ဝိဇ္ဇာသီးကို ခေတ်မီ သိပ္ပံနည်းကျ စာတဲခွဲစမ်းသပ်၍ သုတေသနပြုကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက် ပေါ်ထွက်လာမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထိုဝိဇ္ဇာသီးပင်များမှာ ပြသေလာတောင်ထိပ်တွင်သာ ပေါက်ရောက်ပြီး အခြားသော

တောင်များတွင် ပေါက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း သိရသည်။

ပြသေလာတောင်မှာ ကံရင်ပြည့်နယ်အရှေ့ဖျား အေ တောင်တန်းမှ အမြင့်ဆုံး တောင်ထွတ်ဖြစ်၍ ကံရင်ပြည့် မြေပုံတွင် ပေပေါင်း (၆၈၂၅) ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသော မူလရစ်တောင် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့်မူ အေ တောင်တန်းတစ်လျှောက် ပေ ၅၀၀၀ နှင့်အထက်မြင့်သော တောင်ထွတ်များပေါ်တွင် ထိုဝိဇ္ဇာသီးပင်များ ရှင်သန်ပေါက် ရောက်နေမည်ဟု ယူဆပါသည်။ အေခံ တိုင်းရင်းသားများ မသုံးတတ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) မသုံးဘူးခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့အပြင် အေအလိုက် အခေါ်အဝေါ်များ ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အေတောင်တန်းနှင့် အနီးဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားများနှင့် အေတောင်တန်းပေါ် သွားလာလှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့် ထိုဝိဇ္ဇာသီးပင်များကို အေတောင်တန်း တစ်လျှောက် ရှာဖွေဖော်ထုတ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ အစွမ်းထက် တိုင်းရင်းဆေးတစ်လက်ပေါ်ထွက်လာသည် အထိ ဆောင်ရွက် အသုံးချနိုင်ကြပါစေသတည်း။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေ
(လက္ခဏာဗေဒပညာသုတေသီ)

www.burmeseclassic.com



ဂန္ထီရဆန်းကြယ် တာအုပ်စင်

သုတအံ့

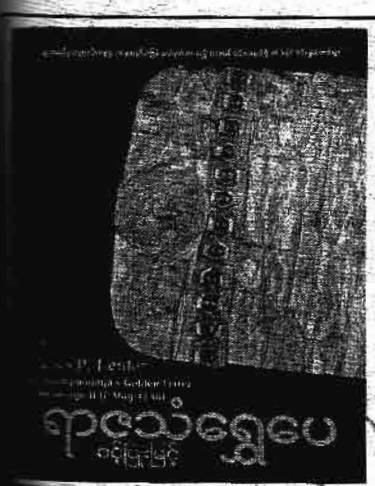
ကလောင်စုံ

ကျိုက်ထို အ.ထ.က နှစ်တစ်ရာပြည့်

ကျိုက်ထိုမြို့ဆိုတာ လူတိုင်းနီးပါး ကြားဖူးသလို၊ ရောက်ဖြစ်တဲ့ မြို့ ဘယ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျိုက်ထိုမြို့ပေါ်မှာ ကျိုက်ပေါလော မွဲရှင်တော် ဘုရားရှိသလို၊ နိုင်ငံသိ ကမ္ဘာသိဖြစ်နေတဲ့ ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးတည်ရှိ သဲ မြို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျိုက်ထိုမြို့ရဲ့ အထက်တန်းကျောင်းဟာ နှစ်တစ်ရာပြည့်မြောက်ပါပြီ။ နေပြည်တော် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ကျောင်းသား ကျောင်းသူဟောင်းတွေ၊ အသစ် သွား သင်ကြားပြသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဝိုင်းဝန်းပြီး ရေးသား ဖတ်ဝေခဲ့တာပါ။

ကျိုက်ထိုမြို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတရဖွယ် များစွာပါသလို၊ နှစ်တစ်ရာပြည့် ကျောင်းတော်ကြီးအကြောင်း၊ ဘာရေးအခြေအနေများ ပြီးတော့ ခေတ်ကာလ သမိုင်းကြောင်းများကိုပါ အားပါးတရ ဖတ်ရှုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရာပြည့် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီက စီစဉ်ထုတ်ဝေပြီး ရောင်းချေးမှာ (၃၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။



ဝင်းမြမြင့်

ရာဇသံ ရွှေပေ

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ အလောင်းမင်းတရားကြီး မှ အင်္ဂလိပ် ဂျော့ဘုရင်(၂)ထံကို ပေးပို့ခဲ့တဲ့ ရာဇသံ ရွှေပေလွှာနဲ့ ဆင်စွယ် ကြတ်အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ခုတည်းသာ ကျန်ရှိနေတဲ့ အနုပညာလက်ရာမြောက် ရွှေစင် ရွှေသားစစ်စစ် ရွှေပေလွှာတစ်စောင်ပါ။ လွတ်မြောက်သမိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အထားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရာဇဟူသည့် “မင်း” ဆံဟူသည်မှာ “သံတမန်ချစ်ကြည်ရေး”၊ ရာဇသံ ရွှေပေလွှာ ဟူသည်မှာ ရာဇမင်းတို့ရဲ့ “ချစ်ကြည်ရေးသဝဏ်လွှာ”ပင် ဖြစ်သည်။ ဒီရွှေပေလွှာဟာ နှစ်ပေါင်း(၂၅၀)အကြာမှ ၂၀၀၇ခုနှစ်မှာ မျက်မြင်ထင်ရှား ပြန်လည်မြင်တွေ့ရတဲ့ အလောင်း မင်းရာဇ ရွှေပေလွှာဖြစ်နေပါတယ်။ ရွှေပေလွှာမှာ ရွှေစင်ရွှေသားစစ်စစ်ဖြစ်နေခြင်း၊ အနုပညာလက်ရာမြောက်ခြင်း၊ ရာဇဟူသည့် ဂုဏ်သိန်ပြည့်စုံနေခြင်းအပြင်၊ သမိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားဖြစ်နေပါတယ်။

ရေးသားပြုစုသူမှာ ဝင်းမြမြင့် ဖြစ်ပြီး “ငါတို့စာပေ”က စီစဉ်ထုတ်ဝေထားပါတယ်။ ရောင်းချေးမှာ (၂၀၀၀)ကျပ် ဖြစ်သည်။

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး

ကိန်းဂဏန်းပေဒင်နှင့် အဆောင်ယတြာများ

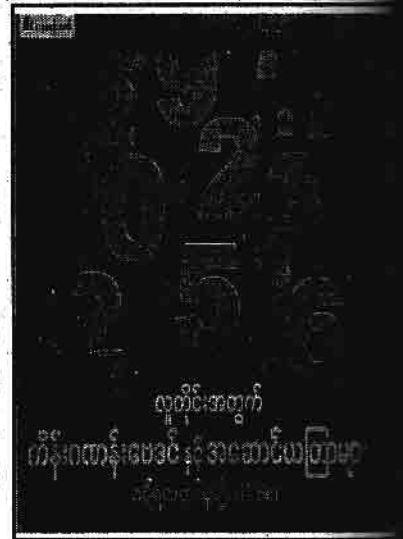
လူတိုင်းအတွက် အသုံးတည့်စေမယ့် ကိန်းဂဏန်းပေဒင်နှင့်အတူ အဆောင်ယတြာများ စာအုပ် ထွက်ရှိလာပါတယ်။

ရေးသားပြုစုသူကတော့ ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး(B.Sc)ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂဏန်းပေဒင်ဆိုသည်မှာ ဆင်ခြင်ရသော ပညာရပ်ဖြစ်ပြီး အကွရာ များမှ တူညီသော ဂဏန်း၊ မွေးရက်ဂဏန်းတို့ကို ကောက်ယူတွက်ချက်ရပါ တယ်။ လူမျိုးဘာသာမရွေး လက်တွေ့ အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ် သလို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ဂဏန်းပေဒင်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြောင်း စာရေးသူက ဆိုထားပါတယ်။

မိမိ၏ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ မွေးဂဏန်းများကို ရှုပ်ပျံ့များနှင့်တကွ ရှင်းလင်း ပြထားသလို ဆရာလွတ် မိမိကံကြမ္မာကို တွက်ချက်လေ့လာကြည့်လို့ ရပါတယ်။ အဆောင် ယတြာများကိုပါ တစ်ပါတည်း ဖော်ပြပေးထားပါတယ်။

စာပေနန်းတော် စာအုပ်တိုက်က စီစဉ်ထုတ်ဝေတာဖြစ်ပြီး ရောင်းဈေးမှာ (၁၅၀၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။



ဒေါက်တာ အရှင် သူရိယ

နေ့စဉ်သုံး အဘိဓမ္မာ

အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်မှာ သုတ်၊ ဝိနည်းတို့ထက် ပိုခက်ခဲပါတယ်။ ရုပ်နှင့် နာမ်ကို အသေးစိတ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြထားတဲ့ ဒေသနာတော် အဘိဓမ္မာကို လေ့လာခြင်းဖြင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်ခြင်း ဉာဏ်ပညာစွမ်းအား များ ပိုမိုရင့်သန်စေပါတယ်။

ဤမျှ ခက်ခဲ နက်နဲသော်လည်း သင်ကြား ရှင်းလင်းပြသသူ တော် က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းစွာတတ်ပါတယ်။ အဘိဓမ္မာသင်တန်းများ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပြသနေပါတယ်။

ဆရာတော် အရှင်သူရိယက ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းထားမှုများမှာ အဘိဓမ္မာကို လူတိုင်း လွယ်ကူစွာ ဖတ်မှတ်သိမြင်နိုင် ပါတယ်။

အဘိဓမ္မာနှင့် ပတ်သက်ပြီး လေ့လာမှတ်သား ကျင့်ကြံလိုသူများ နေ့စဉ်သုံး အဘိဓမ္မာ ဖတ်စေချင်ပါတယ်။ အောင်နိုင်ပြီး မိမိယာက စီစဉ်ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၆၅၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။



ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)
သုသာန်ကျောင်းက
ပျဉ်သုံးချပ်



■

အချိန်က ၁၉၈၃ ခု၊ နှစ်လပိုင်းထဲမှာ ရန်ကုန်မှ တွဲတေးဦး အုတ်ကွင်း (အုတ်နှင့် ဆေးသမ) မှ မန်နေဂျာဦးထွန်းမြင့်၏ ဖိတ်ခေါ် တာဝန်ပေးချက်အရ ထိုနှစ်ဦးပိုင်းကပင် အနီအုတ်ကွင်းထဲသို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့လျက်၊ ကွင်း၏အလယ်၌ အသင့်ဆောက်ထားပြီးသော တံအိမ်တွင် နေထိုင်၍ တာဝန်လက်ခံ ထမ်းဆောင်ရလေသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ လားသော်၊ ကျောင်းသစ်ကျောင်း၊ ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီးအိမ်(တဲ)ရှေ့ ယျက်နာစာမြောက်ဘက် ကုန်းမြင့်မြင့်ကြီးတွင် တော့ စိမ်းစိုမည်းမှောင် ညိုခိုင်းနေသော ရော်ဘာစိုက်ပျိုးရေးခြံကြီးရှိ၏။ တောင်ဘက် အိမ်နောက်ဖောက်တွင် ကား ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အုန်းခြံကြီးရှိသည်။ ထိုအုန်းခြံကို ကျော်ပါက ရှမ်းစုရွာသွား လမ်းဘေးတွင် တွဲတေးသန့်ရှင်းရှိလေသည်။ အနောက်ဘက် (အိမ်ခြေရင်းဘက်) တစ်ခေါ်ခန့်တွင် ကား အိုးဖိုအရှေ့ရပ်ကွက် ဖြစ်လေသည်။ မိမိနေထိုင်သော တံအိမ်နှင့် အနီးဆုံးအိမ်ကား တစ်ခေါ်ခန့် ဝေးလေသေးသည်။

အိုးဖိုအရှေ့ရပ်ကွက်အလွန်အုတ်ကွင်းဘက်အဝင်နားတွင် ကုလားကြီးတစ်ဦးမှ နွားများ မွေးထားလေသည်။ နေ့စဉ်လိုလို မြက်နုပေါသော အုတ်ကွင်းထဲသို့ နွားလာကျောင်းလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ အိမ်ရှေ့ ဘူးစင်အောက်တွင် နားနေတတ်သည်။ ကွင်းအမြင့်ထားတတ်သည်။ စကားသိပ်မပြောပေ။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အမြဲတမ်း ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထား၍ အသက်(၇၀) ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

မိမိတို့ ပြောင်းလာခါစ ညက တံခေါင်းရင်းတွင် (၁၀)နှစ်သားခန့်ရှိ ကလေးများ လာရောက်ငို၍ အကူအညီတောင်းသည့် အိပ်မက်အား မြင်မက်ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ထိုနွားကျောင်းသား ကုလားကြီး မိမိအိမ်ရှေ့ဘူးစင်အောက်သို့ လာရောက်နားနေခိုက်တွင် မိမိက စကားစ၍မေးဖြစ်လေသည်။

“မာမူ”

“ဟေ...ဟေ”

“မာမူ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ ကလေးသူငယ်တွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေဖူးတာတွေများ ရှိခဲ့ဖူးလား။ မာမူများ သိမလားလို့ မေးကြည့်တာ”

ကုလားကြီးက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်၍ ကွင်းတံတွေးတစ်ချက်ထွေးပြီး ဘယ်ဘက် ပါးစောင်းမှ ကွင်းအား ညာဘက် ပါးစောင်းသို့ ပို့ပြီးနောက် -

“အင်း...ကြာတော့ ကြာပြီကွဲ့။ အခု မင်းတို့ တံခေါင်းရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း ကွင်းစပ်နားက ကောနေသလို ဖြစ်နေတဲ့ ရေကန်၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“အခုတောင် ရေအတော်များ သေးတယ်။ ရေလည်း ကောင်းတယ်။ နွားတွေလည်း သောက်ကြတယ်။ အင်း...အဲဒီကန်လား၊ ဆက်ပါဦး မာမူရဲ့”

“ဟိုတုန်းက ခဝါကန်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကုလားလူမျိုးတွေ နေတယ်။ အဝတ်လျှော်တဲ့ ကန်ပေါ့ကွဲ့မယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ဂျပန်ခေတ်ကပေါ့။ အဲဒီကန်ထဲကို ဟိုကျောင်းသစ်ကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ ရေဆင်းကူးကြတာ ၁၀နှစ်သားလောက်အရွယ် ကျောင်းသားလေး လေးယောက်ဟာ တစ်ပြိုင်

တည်း ရေနစ်သေကြတယ်။ ခဝါကန်ဆိုတာ ရေဆင်းမကူးရဘူးလေ။ ကုလားတွေ အလေးအမြတ်ထားတာကို မသိရှာကြဘူးပေါ့ကွယ်”

ထိုကုလားအဘိုးကြီး ပြောပြချက်ကြောင့် ထိုရေနစ်သေခဲ့သော ကလေးများမှာ ကျွတ်လွတ်မည်မဟုတ်သေးကြောင်း သံဝေဂရဖွယ် ကရုဏာသက်မိ၏။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ပေးအကူအညီတောင်းခံကြသည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။

◆◆◆

သီတင်းကျွတ်သောအခါ အုတ်ကွင်း၌ အလုပ်သမားများ ကွင်းပြင်ခြင်း တလင်းရှင်းခြင်း၊ နွားဖြင့် ဂျွတ်တိုက်ခြင်း၊ အုတ်ရိုက်မည့် အဖွဲ့များနှင့် စာချုပ်ခြင်း၊ နေရာချ သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ ငွေထုတ်ရက် သတ်မှတ်ခြင်း၊ အုတ်တွင်းလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများ ရှင်းလင်းအသိပေး ပြောကြားခြင်း အစရှိသော လုပ်ငန်းများကို မိမိက ဆောင်ရွက်ရလေသည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှေ့ဘူးစင်အောက်တွင် ရုံးခန်းအသွင်ဆောင်ရွက်ရန် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ လိုလာလေရာ ရုံးမှ တန်းလျားတစ်ခုသာ ပို့ပေးသဖြင့် မန်နေဂျာ ကိုထွန်းမြင့်မှ...

“ကိုဆန်းရေး...တို့ စားပွဲကောင်းကောင်းလုပ်ဖို့ ကျွန်းပျဉ်တွေ ရရင် မကောင်းဘူးလား။ ချောလည်း ချောတယ်။ အရှည် ၆ပေလောက်တော့ ရမယ်”

“ရတယ်လေ ကိုထွန်းမြင့်ရဲ့ ငါ့ပေါသားပဲဟာ။ ဝါးတိုင်ကို ခွလုပ်ပြီး အခင်းသဘောမျိုး စီစဉ်မယ်။ ထိုင်ခုံလည်း ဝါးနက်ဝါးကို ခွလုပ်ပြီး တန်တင် သံရိုက်လိုက်ရင် အဆင်ပြေပြီဗျာ”

www.burmeseclassic.com



“အေး”က...အဲဒီတုန်း ပျဉ်ပြားတွေ သွားဝယ်ကြရအောင်”

မိမိနှင့် မန်နေဂျာ ကိုထွန်းမြင့်တို့ အိမ်နောက်ဘက် ဘုန်းကြီးအေး ဖြတ်ကျော်၍ တွဲတေးသင်္ချိုင်းအဝင် မလှမ်းမကမ်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် အလာပ သလ္လာပ စကားပြောပြီးနောက် ကျွန်းပျဉ် သုံးချပ်ခန့် စွန့်ပါရန် လျှောက်ထားရလေသည်။

“တပည့်တော်တို့ အုတ်ကျင်းမှာ စားပွဲပြုလုပ်ဖို့အတွက် ကျွန်းပျဉ်ကောင်းတာလေး သုံးချပ်လောက် စွန့်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဝတ္ထုကပ်ဖို့မယ် ဘုရား”

“အေး...ဒကာကြီး၊ ဘုန်းကြီးထည်း လှူစရာရှာရတာပေါ့။ တစ်ချပ်ကို ငါးကျပ်နဲ့ပဲ လှူပါ ဒကာကြီး”

သို့နှင့် ကျွန်းပျဉ်များမှာ ဒုကာထည်း တစ်လက်မ၊ အနံ(ဗြက်)ကတစ်ပေခွဲ၊ အလျား ၆ ပေ (ခြောက်တစ်လက်မ သုံးပြားအား အသေအချာ ကော်ကပ်ဆက်ထားသော) သုံးချပ်အား စာရေးသူနှင့် မန်နေဂျာ ကိုထွန်းမြင့်တို့ ဖမ်းလာပြီးလျှင် လိုအပ်သော ငါးနက် ဖိများဖြင့် ခွများ၊ တန်းများ ပြုလုပ်ပြီး စာပွဲကဲ့သို့ အမြင့် ၂ ပေ၊ ၁၀ လက်မ၊ အကျယ် ၃ပေ(ပျဉ်နှစ်ချပ် ဆက်လိုက်သောကြောင့်) အလျားမှာ ၆ပေကွက်တီ တစ်ဖက်တိုင်ခံအား ငါးတန်းခွများ ဖြုလုပ်ပြီး ခြောက်တစ်လက်မ ပျဉ်အား အခင်းပြုလုပ်သည်။ ပြီးစီးသောအခါ ကျန်တစ်ဖက်ကို တန်းလျားချထိုင်ပြီး အလုပ်စားပွဲတစ်ခုအသွင်သစ်ရပ်စွာ အသုံးပြုနိုင်သွားပေတော့သည်။



စားပွဲတိုင်ခံများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် နေခင်းဘက် စားပွဲ၌ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေရာ ဇနီးဖြစ်သူက ငါးရံခြောက် မီးဖုတ် ဆီဆမ်း လာချပေးရင်း...

“အစ်ကိုစားပွဲကတော့ ပေါလစ်တင်ပြီးသား အပိုက်စားပဲနော်”

“အေးလေ၊ ကျွန်းသား။ တစ်လက်မ ထူတယ်။ သေချာစပ်ထားပုံ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဝယ်လာတာဆို၊ ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ကိုထွန်းမြင့် လိုက်ဝယ်ပေးတာပဲ။ ဈေးကလည်း သက်သာတယ်”

“ဈေးသက်သာတာလည်း ကောင်းတာပဲ။ ဖျဉ်က ပေါလစ်တိုက်ထားသေးတာ။ ပြီးတော့ အကုန်လုံး ၆ပေကွက်တီတွေချည်းပဲ။ အစ်ကို့ကျွန်းပျဉ်တွေက ဈေးကလည်း သက်သာလွန်းတယ်။ သုသာန်အဝန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဝယ်လာတာ

ဆိုတော့ ဟို အခေါင်းဖုံး ပျဉ်ပြားတွေများလား မသိဘူးနော်”

ဇနီးသည်က ပြောတော့မှ မိမိလည်း စဉ်းစားမိပေသည်။ ကျွန်းသားစစ်စစ် ရယ်ပျဉ်အား ဤဈေးနှုန်းနှင့် ရသည်မှာ အခေါင်းဖုံးပျဉ်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ပြီးတော့ သုသာန်ဝက ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အနည်းငယ်တော့ ခေါင်းကြီးသွားမိလေသည်။

“အိပေမယ်၊ မိန်းမရယ်၊ သုသာန်က ပစ္စည်းက သုံးကောင်းပါတယ်။ တို့မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ လူသေက အဝတ်ကို ပုံသကူကောက်တာမဟုတ်လား။ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ အဲ... ဘုရားပစ္စည်း၊ ကျောင်းပစ္စည်းကသာ ကြောက်စရာကောင်းတာလေ”

“အင်းလေ၊ ကျွန်မ အယူမသီးပါဘူး။ ဘာသာရေးသမားတွေပဲဟာနော်၊ ကျောင်းနဲ့ သံဃာပစ္စည်း၊ ဘုရားပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

စာရေးသူလည်း လည်မလိုလိုနှင့် ဇနီးသည် ပြောတော့မှပဲ အခေါင်း



ပျဉ်မှန်း သိရတော့သည်။ သုသာန်ဝက
ကျောင်းကရော အခေါင်းပျဉ်တွေကို
မည်သည့်နည်းနှင့် ရထားသနည်း။ ထို
နေ့က ရေဆေးပြီး နေလှန်းထားသော
ပျဉ်ပြား လေးငါးချပ်ကိုပါ တွေ့ခဲ့ရသေး
သည်။ မရိပ်မိခဲ့။



အုတ်စာရင်း အလုပ်သမားများ
အား ငွေထုတ်စာရင်းများ ပြုလုပ်နေရင်း
နေ့လယ်က စားထားသော ကြက်သား
ဘူးသီးချက်နှင့် ငါးပိရည်၊ တို့စရာများ
အား အကြိုက်တွေ့၍ ထမင်းစားများ
သွားသည်ထင်၏။ အနည်းငယ် အိပ်
ငိုက်သယောင်ရှိလာသည်။ သို့နှင့်
စာရင်းများ အပြီးတွင်...

“အမေကြီးရေ”

“ရှင်...အစ်ကို”

“ငါ့ကို အဲဒီက ခေါင်းအုံးတစ်လုံး
လောက် ပေးစမ်းပါ။ ခဏ တုံးလုံးလဲ့
လိုက်မလားလို့။ ငိုက်သလိုလိုဖြစ်လာ
လို့ဟေ့”

“အင်း...အဲဒီမှာ အိပ်မလိုလား။
အိပ်ပေါ် တက်အိပ်လေ”

“ခေါင်းအုံးသာ ပေးပါဟာ။ ဒီမှာ
လေလေး တဖြူးဖြူးနဲ့ဟ”

“အင်း...အင်း၊ ဒါဆို အိပ်...
အိပ်၊ ညနေ ကိုထွန်းမြင့်တို့ လာမှာ”

“အေးပါ၊ အေးအေး”

ခေါင်းအုံးအား ယူ၍ ထိုင်ခဲ့မှ
ထပြီး တန်းလျားပေါ်တွင် အသာလှဲ၍
ထမင်းလုံးစီရင်း လေတဖြူးဖြူးနှင့်
မကြာမီ အကြားအာရုံများ ဝေး၍ဝေး၍
သွားလျက် ပြင်ပလောကနှင့် အဆက်
ပြတ်နှုန်းမသိ ပြတ်သွားလေတော့သည်။



“ဟေ့...ဆရာ၊ ဟေ့...ဆရာ”

ကျွန်ုပ် မမြင်ဘူးသေး လူတစ်
ယောက်က ပန်းအား နောက်မှ ပုတ်၍

ခေါ်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
တစ်ဦးက အသက် (၄၀)ခန့် ဥပဓိရုပ်
သန့်သန့် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် နှုတ်ပေါ်
ပေါ်၊ မေးစေ ညာထောင့်တွင် ငရုတ်
ကောင်းစေ့ခန့် ဖဲ့တစ်လုံးက အမွှေးများ
ပါ ပေါက်လျက် ထင်ရှားလှသည်။
၎င်း၏နောက်မှ လူတစ်ယောက်က
သျှောင်တစောင်နှင့် ဝတ် ကွမ်းစားသော
ပါးစပ်နှင့် ပုဆိုးကွက်တုံး ရှမ်းမင်နီ
တိုက်ပုံအင်္ကျီဟောင်းအား အတွင်းခံ
မပါဘဲ ဝတ်ထားသည်။ နောက်တစ်ဦး
ကား ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက် (၃၀)ခန့်
မျက်ခုံးမွှေးကောင်းကောင်း နှုတ်ခမ်းမွှေး
လည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ဥပဓိရုပ်
လည်း မဆိုး။ လူပြောင်စာရင်းဝင်နိုင်
သည်။ ထိုလူသုံးယောက် ကျွန်ုပ်ထံ
ဘာကိစ္စလာသည် မသိရသေး။

“ဪ...ကဲ၊ ထိုင်ကြပါဦး။
လာရင်းကိစ္စလေးလည်း သိပါရစေ
ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ်အထင် အုတ်လုပ်ငန်း
အား ထင်းသွင်းမည့် ကန်ထရိုက်များ
လော။ အုတ်များ အလိုရှိ၍ မှာကြား
မည့် လူများလောဟုပင် ထင်လိုက်
ပေသည်။ ထိုသုံးဦးကား ကျွန်ုပ်ရှေ့
တန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး သုံး
ယောက်လုံး ညီညာစွာ လက်အုပ်ချီ၍
နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထူးဆန်းနေသလို
ခံစားရသဖြင့် သူတို့ပြောမည့် စကား
ကို စောင့်မျှော်ကြည့်မိ၏။

“ဒီက နောင်ကြီးတို့ မိသားစုက
ဘာသာရေး လေးလေးစားစားလုပ်ကြ
တာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ကျွန်
တော်တို့အတွက် အားကိုးရလောက်
တဲ့ မိသားစုမှန်းလည်း သိရပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်
ကံကောင်းပြီလို့ တွက်ဆပြီး အခုလို
တွေ ဆုံဖြစ်ကြဖို့ တိုင်ပင်ပြီးမှ လာခဲ့

ကြတာပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ။
နောင်ကြီးတို့ ဘာများ လိုအပ်နေတာ
ပါလဲ။ ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီနိုင်ပါ
သလဲ။ ပြောပါ။ ကူညီလို့ ရနိုင်တာ
မှန်သမျှ ကူညီဖို့ ကတိပြုပါတယ်။
ပြောပါခင်ဗျ”

ထိုသုံးယောက်ကား ရှင်လန်း
သော မျက်နှာများဖြင့် တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ပြီး၍ကြည့်လျက် ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်ဖြင့်၊ ထိုစဉ် မေးစေတွင်
မည်နှင့် လူက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို ကြားရတာ
ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်နာမည်
က အောင်မင်းပါ။ ဟောဇီက သျှောင်
တစောင်းနဲ့ကတော့ ပန်းပဲဆရာ ဝကြီး
ပါ။ နောက် ဟောဇီ နှုတ်ခမ်းမွှေး
တော့ ပန်းချီဆရာ မောင်သိန်းပါခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါ၊ မယ်
ခင်ဗျ”

“အင်း...ကျွန်တော်တို့ လေးနှစ်
လောက်ရှိပါပြီ။ အကျဉ်းအကျပ် စိတ်
ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကြုံနေကြရပါ
တယ်။ အဲဒီလည်း မရ၊ နောက်က
မိသားစုတွေကလည်း ကောင်းမှုပြုလုပ်
ချက် မမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ လိုရာ
ခရီးမရောက်နိုင်ကြဘူး။ ပင်ကိုယ်စိတ်
တတ်တွေ ကောင်းကြပေမယ့် အယူ
အဆအမှားကြောင့် မဖြစ်သင့်တာ
တွေ ဖြစ်ကြရတယ်ဗျ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က
ဘာလုပ်ပေးရမှာပါလဲခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောင်ကြီးတို့ မိသား
စုလည်း ချမ်းချမ်းသာသာကြီးမဟုတ်
တော့ အားနာလှပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ သုံးယောက်အတွက် ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ပြုလုပ်ပြီး အမျှပေးပါ။ နေ့
ကြီးတို့မိသားစုရဲ့ အနီးမှာပဲ ကျွန်တော်



တို့ ရှိနေမှာပါ။ ဒီအတွက် အန္တရာယ် မရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“ပြီးတော့ နောင်ကြီးတို့အတွက် မကြာမီ ပစ္စည်းတစ်ခုပေးလိုက်ပါ မယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်သာ...”

“အာ...စိတ်ချပါ ကိုအောင်မင်း လုပ်ပေးပါမယ်။ အပန်းမကြီးလုပ်ဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“ဝမ်းသာလုပ်ပြီ နောင်ကြီး၊ ကဲ- ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

ပြောပြီး သုံးယောက်သား လက် အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်၍ ဘူးစင်အရိပ် အောက်မှ ထွက်သွားကြလေတော့ သည်။

“သူတို့ကို ကောင်းမှုပြုပြီး အမျှ ဆပ်ဆိုတော့...ဟာ...ဒါ ပရလောက သားတွေလား။ ပစ္စည်းတစ်ခုပိုလိုက်ပါ မယ်တဲ့။ ဘာပစ္စည်းများလဲ။ ဘာပစ္စည်း များ ဖြစ်မလဲ”

“အစ်ကို...အစ်ကို”

“အင်...အင်...အာ...ဟာ”

“နေခင်းကြောင်တောင် အိပ်ပျော် ပြီး ဘာတွေ ယောင်နေတာလဲ။ ဘာ စည်းလဲ။ ဘာပစ္စည်းလဲနဲ့ ဟင်...”

“အေး၊ အိပ်မက်ပါကွာ။ ဘာမှ ဆရာ သိပ်မဟုတ်ပါဘူး”



ညနေပိုင်း ဖုတ်ကွင်းလုပ်နေ ခဲ့များ ပြီးသောအခါ မန်နေဂျာ ထွန်းမြင့်နှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက် နေလယ်က အိပ်မက်အား မေး ခြင်းနှင့် စဉ်းစားမိသဖြင့်...

ကိုထွန်းမြင့်...ဒီ တွဲတေးမြို့ ဆရာတာ ကြာပြီလား”

“အင်း... ဟန်လောက်ရှိပြီ ဆိုတာ”

“ဒါဆိုရင် ကိုအောင်မင်း ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ညာဘက် မေးစေ အောက်မှာ မွဲနဲ့ အမွေးလေးလည်း ပါ သေး။ အသက်က ၄၀ လောက်။ ပြီး တော့ သေ့ရှောင်စာစောင်းနဲ့ ၀၀၊ တိုက်ပုံ အင်္ကျီနဲ့ ပန်းပဲဆရာ ဝတ်ပြီး နောက် တစ်ယောက်က မျက်ခုံးမွေးထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ကောင်းကောင်း နဲ့ ပန်းချီဆရာ မောင်သိန်းတဲ့။ အဲဒီလူ တွေအကြောင်းကို ကျွန်တော် နည်း နည်းလောက် သိချင်တယ်”

အနည်းငယ် ထူးဆန်းသော အကြည့်ဖြင့် ကိုထွန်းမြင့်က မိမိအား ကြည့်ပြီး ရေခွေးကြမ်းခွက်ထဲ ရေခွေး ငဲ့လျက်...

“မင်းက ဒီလူတွေနဲ့ ဘယ်တုန်း က သိတာလဲ။ ဘာကိစ္စ ရှိထားလို့လဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က ရန်ကုန် သွားရင်း ဇလ မရောက်ခင် ဘုရားဂုတ် တိုနားမှာ ကားမှောက်တာ သူတို့ သုံး ယောက် သေသွားကြတယ်။ ကြုံကြ ဖို့နဲ့ မင်းက မေးတော့ ဘယ်လိုများ အကြောင်းရှိလို့လဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ မင်း ဟာက တော်တော်ဆန်းနေတယ်”

မိမိသည် နေလယ်က လွန်စွာ တိကျလှသော အိပ်မက်အား မန်နေဂျာ ကိုထွန်းမြင့်ကို အသေအချာပြောပြရ လေသည်။ နီးပြစ်သူကပါ အံ့သြစွာ နားထောင်နေ၏။

“အဲဒီ ကိုအောင်မင်းဆိုတဲ့သူရဲ ပြောပြချက်အရ ပစ္စည်းတစ်ခုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းရှေးရှေးကလာမယ်တဲ့။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“အေးပေါ့၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရမှာ ပေါ့၊ အင်း...”



တစ်နေ့သော နံနက်တွင် မိမိ

သည် အလုပ်သမားများအား စာရင်း တွက်၊ ငွေကြိုထုတ်ပေးပြီးနောက်၊ မျက်နှာသို့ ရင်းနှီးသူထံက မဟုတ် သော အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ ၀ဝတောင့် တောင့်၊ အသားလတ်လတ်၊ ဆံပင် နှစ်စုခွဲစည်းထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် မိမိတို့ တဲအတွင်း ဝင်လာလေသည်။

“အုတ်ကျင်းတာဝန်ခံ ဦးဆန်း ဝင်းလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဘာများ ကိစ္စရှိပါသလဲ၊ ပြောပါ”

“အမလေး... ကိုကြီးရေ ရှင် မိတ်ဆွေကြီး တွေ ပြီးတော့၊ ပောဇီမှာ ဒီပစ္စည်းလေး ရှင်ကို အမြန်ဆုံး ပေး ပေးပါလို့ အိပ်မက်မက်တာ သုံးရက် တောင် ရှိပြီရှင်။ ဒါကြောင့် မေးစမ်း ပြီး လာပြီရတာပါ။ အံ့သြလွန်းလို့”

ထို့နောက် တန်းလျားတွင် ထိုင် ၍ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ပြန်သွား လေတော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက အထွက်၊ မန်နေဂျာ ကိုထွန်းမြင့်က လည်း အရောက်။

“ဟ...မောင်ဆန်း၊ အခုန ဒီက ပြန်သွားတာ ဟိုပန်းပဲဆရာ ဝတ်ကြီးရဲ့ မိန်းမပဲ။ အဲ... ဒါပေမယ့် ဝတ်ပြီးသော ပြီး နောက်နှစ်မှာပဲ နောက်ယောက်ျား ယူလိုက်တာ။ အင်း...အဲဒီမိန်းမလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးပဲဟ”

“ပောဇီမှာ ဝတ်ပြီးက အိပ်မက် ပေးလိုတဲ့ ကျွန်တော်ကို သွားပေးပါဆို လို့ စုစမ်းပြီး လာပြီသွားတာ။ ဖြည့် တောင် မကြည့်ရသေးဘူးဗျ”

ထို့နောက် ကိုထွန်းမြင့်က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အမည်းနှင့် ထည့် လာသော အတွင်းမှ ပစ္စည်းအား ကြည့် လိုက်သောအခါ အပုလုံးနှစ်ခုပါသော မည်းပြောင်နေသော သစ်ဝင် သို့



မဟုတ်) ဟူ၍ ကတိသားဟု ထင်ရသော သစ်သားဘု(အနိပ်သည်ဘု) ကလေး အား တွေ့ရလေသည်။ အောက်ဘက်တွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားလေသည်။

“အနိပ်သည်ဘုပဲကွ။ ဘာမှတော့ မဆန်းလှပါဘူး”

ထို့နောက် မိမိအား လှမ်းပေးရာ ထိုင်ခုံအောက် မြေကြီးအထိ စားပွဲမှ နှစ်ဆင့်တိုက် ထိ၍ ပြတ်ကျသွားလေသည်။ ပြန်ကောက်ပြီး ကြည့်သောအခါ ဗိုက်ဘက်မှ ဆေးတချို့ကွာသွားသောကြောင့် ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်ရသော စကူခေါင်းသေးသေးလေးအား တွေ့ရသည်။ ဝက်အူလှည့် ယူ၍ လှည့်ထုတ်လိုက်သောအခါ တစ်လက်မခွဲပတ်လည် သံပြာပိတ် အခေါင်းပေါက်အား တွေ့ရလေသည်။ အတွင်း၌ ဝါဂွမ်းများ သိပ်ထားသဖြင့် ဝက်အူလှည့်နှင့်ပင် ထိုး၍ ကလော်ထုတ်သောအခါ ဂွမ်းစများထဲမှ အုတ်ပုံ ကျားလက်ခွပ် နှစ်ကွင်း၊ သံကြိုးပုံ ဆွဲကြိုး(စုစုမျှော်) ရွှေချိန် နှစ်ကျပ်သားခန့်)အား တွေ့ရလေသည်။

“အင်း... မောင်ဆန်းရေ၊ ဝကြီးမိန်းမ ဒီအနိပ်သည်တုထဲ ဒါတွေ ပါမှန်းများသိရင် အ...ဟ...ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အာ... သူနဲ့ မပတ်သက်လို့ မရလိုက်တာလည်း ပါမယ်။ ပြီးတော့ ဝကြီးက သေချာသိမ်းထားပုံလည်း ရတယ်။ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ဪ... ဒီလိုနည်းနဲ့ လာတာကိုး။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ တာဝန်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်ကြရအောင် ကိုထွန်းမြင့်ရေ”

“အေးပေါ့၊ လုပ်စရာပေါ်လာပြီကိုး”



ကိုထွန်းမြင့်နှင့် တိုင်ပင်၍ ထိုပစ္စည်းများအား ထုခွဲရောင်းချပြီး နောက် ဆွင်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးပစ္စည်းများ ခုံလင်အောင် စီမံ၍ ကျောင်းသစ်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ငါးပါးပင် လျက် ဆွင်းသွတ်၊ ဆွင်းကျွေးအလှူ ပြုလုပ်ပြီး ကိုအောင်မင်း၊ ကိုဝကြီး၊ ပန်းချီ မောင်သိန်းတို့အား သေသေချာချာ နာမည်ခေါ်၍ အမျှပေးဝေလျက် ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ရစေကြောင်း ကတိခံထားသည့်အတိုင်း ရေစက်ချ လှူဒါန်းပေးလိုက်လေသည်။

သုံးလခန့်အကြာတွင်တော့ ညတစ်ည၌ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် ဝင်းဝင်းဝါဝါ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြင့် သူတို့သုံးဦးကို ဝမ်းသာကြည်နူးဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ခင်းတွင် မိမိတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကိုထွန်းမြင့်တို့ ရေခွေးကြမ်းသောက်၊ စကားပြောနေကြ၏။

“မောင်ဆန်းရေ... ငါ အဖြေရှာ မရသေးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီ ဝကြီးတို့ သုံးယောက်တည်းပဲ မင်းကို ဘာကြောင့် အိပ်မက်ပေးရတာလဲ။ အဲဒီကားမှောက်တုန်းက အနည်းဆုံး ကိုးယောက်လောက် သေတာကွ။ ကျန်တဲ့သူ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေက လာပြီး အိပ်မက်မပေးဘဲနဲ့ ဒီသုံးယောက်သာ ဘာဖြစ်လို့ ကွက်ပြီး အကူအညီတောင်းရသလဲ။ အဲဒါ ငါ နည်းနည်းမှ မရှင်းဘူးဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ဪ... ကိုထွန်းမြင့်ကလဲ၊ အဲဒီ တွဲတေးသား လူသေလောင်းတွေကို ဘယ်မှာ မြှုပ်တာလဲ”

“အေး၊ ဒီတွဲတေး သင်္ချိုင်းမှာပဲ မြှုပ်ရတာပေါ့”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့ကို ဖြစ်

သလို မြှုပ်တာလား။ အခေါင်းနဲ့ ဘာနဲ့ ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်တာလား”

“အာ... ကောင်းကောင်းမြှုပ်တာပေါ့ဟဲ့၊ ငါသိတာပဲ”

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်ပြားချုံးချုပ် ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ။ သုသာန်ဝ ဘုန်းကြီးကျောင်းကမို့လား။ အဲဒီပျဉ်တွေက ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ အခေါင်းဖုံး ပျဉ်တွေမဟုတ်လား။ အဲဒီ အခေါင်းဖုံးတွေက ဝကြီးတို့ရဲ့ အခေါင်းဖုံး ပျဉ်တွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟ... ဟ... ဟားဟား။ အမှန်ပေါ့ကွာ။ ငါနယ်၊ ဇနီးဝေးလိုက်ပါစီတော့ မောင်ဆန်းရေ၊ မင်းပြောမှာပဲ ရှင်းတော့တယ်။ သူတို့အခေါင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတာကိုး။ အင်း... ဒါကို အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဝကြီးရဲ့ မိန်းမ အနိပ်သည်တုလေး လာတိုတာလည်း ဆန်းတာပဲနော်။ ဒါကြောင့် အလှူလုပ်ပေးနိုင်တာ။ အေးလေ၊ ကဲ-ကဲဒါအကျိုးပဲ။ လောကဩဂံ တကယ်ဆန်းကြယ်တာပဲနော်။ ဘာပဲပြောပြော ကတိအတိုင်း လုပ်ဆောင်တဲ့အတွက် တာဝန်ကျေပျံ့ဗျာ”

“အေးနော်၊ လူသုံးယောက် ဖွင့်သုံးချပ်၊ ဟုတ်ပေ့ မောင်ဆန်းရေ ကြိုကြိုဖန်ဖန်မှ ဆုံတတ်ပလေနော်”

ထိုအခါ မိမိ၏ ဇနီးသည်က--

“ဒါဆို အစ်ကို အဲဒီသုံးယောက် ကောင်းရာသုဂတရောက်သွားနိုင်တာပေါ့နော်”

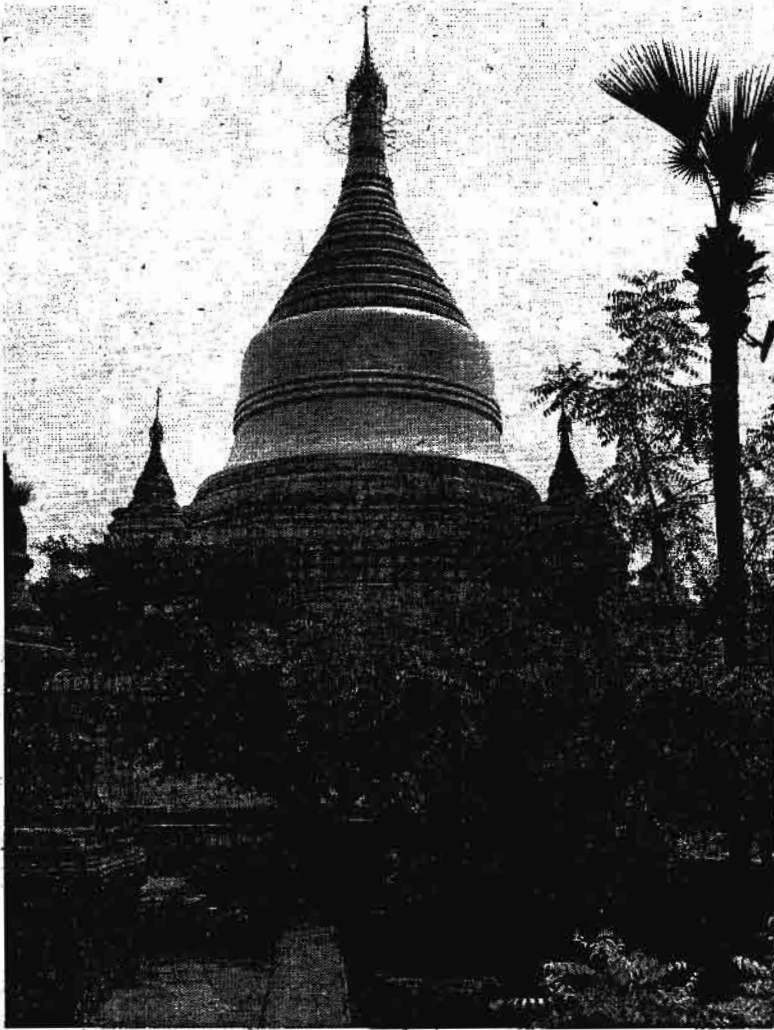
“အာ... အသေအချာပေါ့ သေချာတာပေါ့”

ဆန်းဝင်း (အောင်လေး)



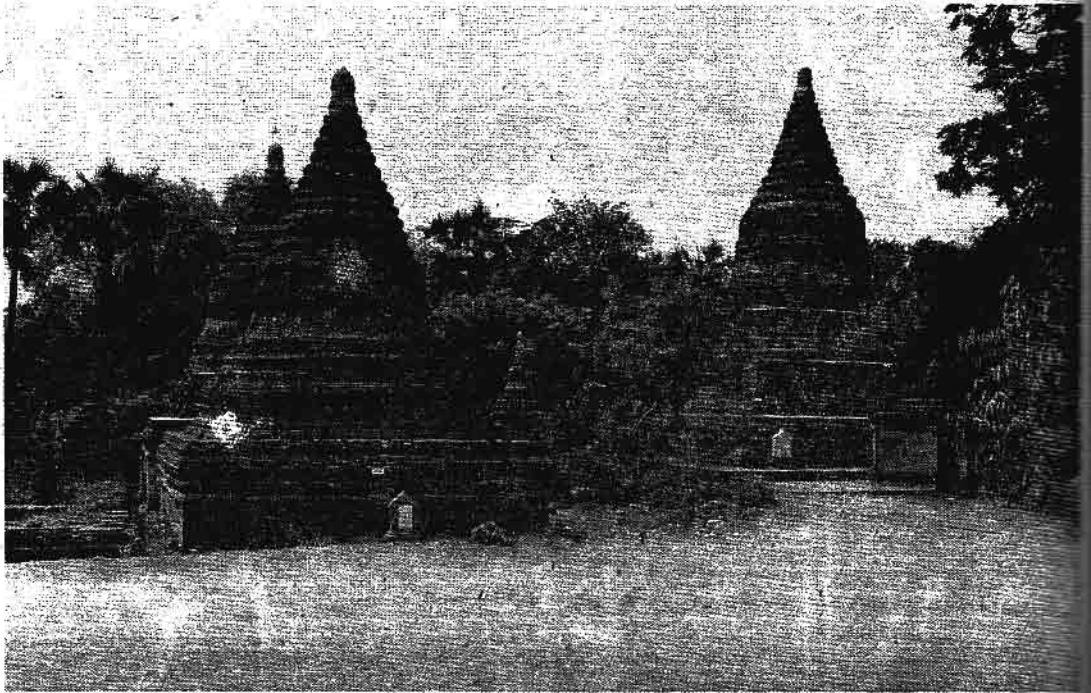
မြစေတီကျောက်စာသို့

မောင်သာ (ရေးဟောင်းသုတေသန)



ရန်ကုန်တွင် မိုးများနေသည့် ရက်များအတွင်း ပုဂံသို့
ကျွန်းတော် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ပုဂံသို့ ရောက်တိုင်း အချိန်
အခွင့် ရသကဲ့သို့ ပုဂံစေတီပုထိုးများကို ကျွန်းတော် သွား
ဆက်ပူးပြောပြဖြစ်ပါ၏။
ယခုအခေါက် ခရီးစဉ်က ကျွန်းတော်တစ်ယောက်

တည်းသွားခဲ့သော ခရီးဖြစ်သဖြင့် တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်မှ
မြစေတီသို့ ကျွန်တော်ဖောက်သည် ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ
သမားလေး ကိုသက်နိုင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့ပါသည်။
မြစေတီသည် ပုဂံမြို့မှ တောင်ဘက် တစ်ပိုင်ခွဲခန့်
အကွာ၊ မြင်းကပါရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး မုဒုံ



ဟာဘုရားနှင့် လမ်းတစ်ဖက်စီခြားသည်။ ညောင်ဦးဘက်မှ လာလျှင် လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ရှိသည်။ ကိုသက်နိုင်က သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ သစ်ရိပ်အုပ် အုပ်အောက်တွင် မြစေတီဟု ရေးသားထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသက်နိုင်တို့ ဘုရားဝင်းဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုသက်နိုင်က ဒေသခံဖြစ်သောကြောင့် ပုဂံအကြောင်းကို ကျွန်တော်ထက် များစွာသိသည်။ ကျွန်တော် မသိသေးသော အချို့အကြောင်းအရာများကို ကိုသက်နိုင်က ရှင်းပြနိုင်သည်။ သူက စာလည်း ဖတ်သဖြင့် ပုဂံတွင် ဒေသခံ ညွှန်လမ်းညွှန်လုပ်ရန် သူ့ကို ကျွန်တော် အကြံပေးခဲ့ဖူးသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာ အားနည်းပါသည်ဟုဆိုကာ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဆွဲသည့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

မြစေတီနှင့် ဂူပြောက်ကြီးသည် ရှေးအခါက တစ်ဆက်တည်းရှိခဲ့ကြဟန်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါတွင် မြစေတီနှင့် ဂူပြောက်ကြီးတို့သည် တံတိုင်းတစ်ခုခြားထားသဖြင့် သီးခြားစီ ဖြစ်နေကြသည်။ မြစေတီသည် စေတီရိုးရိုးတစ်ဆူဖြစ်၍ ဂူပြောက်ကြီးမှာမူ ဂူဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည်။

ဘုရားကုန်းပေါ်သို့ တက်ကာ မြစေတီကို ကျွန်တော်တို့ ရှိခိုးဖူးမြော်ပြီးနောက် ကမ္ဘာကျော် မြစေတီကျောက်စာချပ်ထားရှိသည့် မြစေတီကျောက်စာတိုက်ရှိရာသို့ လျှောက်

လာခဲ့သည်။ ကျောက်စာတိုက်သည် မြစေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်၌ ရှိသည်။ ကျောက်စာတိုက်ကို ဝင်ပေါက်နှင့် ဆွတ်ပေါက်ပြုလုပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပေါက်မှ ဝင်ကာ လက်ဝဲရစ်ပတ်ပြီး ထွက်ပေါက်မှ ထွက်ကြရသည်။ ကျောက်စာတိုက်အတွင်း ကျောက်စာကို သံတိုင်များ ပတ်ပတ်လည်၏ ကာရံထားသည်။ ကျောက်စာတိုင်၏ ခေါင်းကို ကျောက်စာတိုင် လဲမကျစေရန် သံကြိုးဖြင့် ဆိုင်းထားသည်ကို မြင်ရသည်။

မြစေတီကျောက်စာဟု ထင်ရှားသည့် ရာဇကုမင်းကျောက်စာသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂပညာရေး သိပ္ပံနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့(UNESCO)၏ မှတ်တမ်းအာနိန္ဒာ (Memory of the World)အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံခဲ့ရသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကို ဘာသာစကားလေးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားခြင်းသည် မြစေတီကျောက်စာ၏ ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။ ပို၍ထူးခြားသည်က မြစေတီကျောက်စာသည် နှစ်ချပ်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စာပေအရေးအသားပေါ်ပေါက်လာပြီးသည့်နောက်မှ ခေတ်ကာလတစ်လျှောက် လူသားများ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့်သမိုင်းကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် ကျောက်စာများကို ခုတ်ဆုံး အားကိုးအားထားပြုကြရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စာပေအရေးအသား စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း



တစ်ထောင်ကျော်မှစ၍ ကျောက်စာ၊ အိုးစာ၊ ပေစာ၊ မင်စာ၊
ခေါင်းလောင်းစာများကို ခေတ်အဆက်ဆက် ရေးသားခဲ့ကြ
သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အတိတ်သမိုင်းကို ဖော်ထုတ်ရာတွင်
ကျောက်စာများကို များစွာ အထောက်အထားပြုနိုင်ခဲ့ပေ
သည်။

မြန်မာတို့သည် ပုဂံခေတ်တစ်လျှောက်၌ ကျောက်စာ
များကို တွင်ကျယ်စွာ ရေးထိုးခဲ့ကြသဖြင့် ပုဂံသမိုင်းကို
ဖော်ထုတ်ရာတွင် အရေးအတွက်များစွာရှိနေသည့် ပုဂံခေတ်
ကျောက်စာများသည် များစွာအထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

“မြစေတီကျောက်စာတစ်ချပ်ကို ပုဂံပြတိုက်မှာ ပြ
ထားသေးတယ်ဗျ”

ဆိုင်ကယ်သမားလေး ကိုသက်နိုင်က ကျွန်တော့်ကို
ပြောပြသည်။ ပုဂံရှေးဟောင်း သုတေသနပြတိုက်ကို ဒေသခံ
များက ပုဂံပြတိုက်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယင်းပြတိုက်တွင်
ပြသထားသော မြစေတီကျောက်စာကို ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့
ဖူးသည်။ ပြတိုက်အတွင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် မရှိသဖြင့်
ကျွန်တော် မရိုက်ခဲ့ရပါချေ။

“အေး၊ အရင်အခေါက်က ပြတိုက်ရောက်လို့ ကြည့်ခဲ့
သေးတယ်။ ပြတိုက်ထဲမှာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မရဘူး
ဘူး”

“ရတယ် ဆရာ၊ သူတို့ကို စာရေးဖို့လို့ ပြောရင် ရ
တယ်”

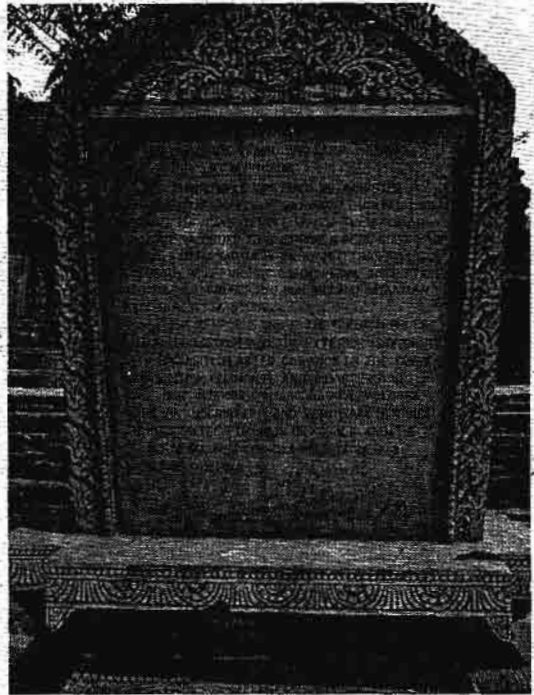
“မသိပါဘူးကွာ”

ဆိုင်ကယ်သမားမို့ ပုဂံအနံ့ရောက်ဖူးကာ အကြောင်း
စုံကို သိနေဟန်တူသည်။

မြစေတီဘုရားအနီးမှ ဘာသာလေးမျိုးဖြင့် ရေးထိုး
ထားသော အကောင်းပကတိအတိုင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည့်
ကျောက်စာကို ယခုအခါ ပုဂံပြတိုက်တွင် ပြသထားသည်။

ပုဂံတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် ကျောက်စာများအနက် ပုဂံ၏
အမွေအနှစ်တစ်ခုဖြစ်သော မြစေတီကျောက်စာကို နှစ်ခုတွေ့
ရှိခဲ့ရာ မြစေတီဘုရားဝင်းတွင် တစ်ခုနှင့် ပုဂံရှေးဟောင်း
သုတေသနပြတိုက်တွင် တစ်ခုပြသထားသည်။ မြစေတီ
ကျောက်စာသည် နှစ်ခုရှိပြီး မြစေတီဘုရား မဟာရာဇ်
စံတိုင်းကို ပြုပြင်ရာမှ တွေ့ရှိခဲ့ရသောကြောင့် မြစေတီ
ကျောက်စာဟု ထင်ရှားသကဲ့သို့ ကျောက်စာရေးထိုးသူ
ရာဇကုမာရ်မင်းသားကို အစွဲပြု၍ ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ
ဟုလည်း လူသိများပေသည်။

ပထမ ကျောက်စာနှင့် ထပ်တူညီစွာ ဘာသာလေးမျိုး

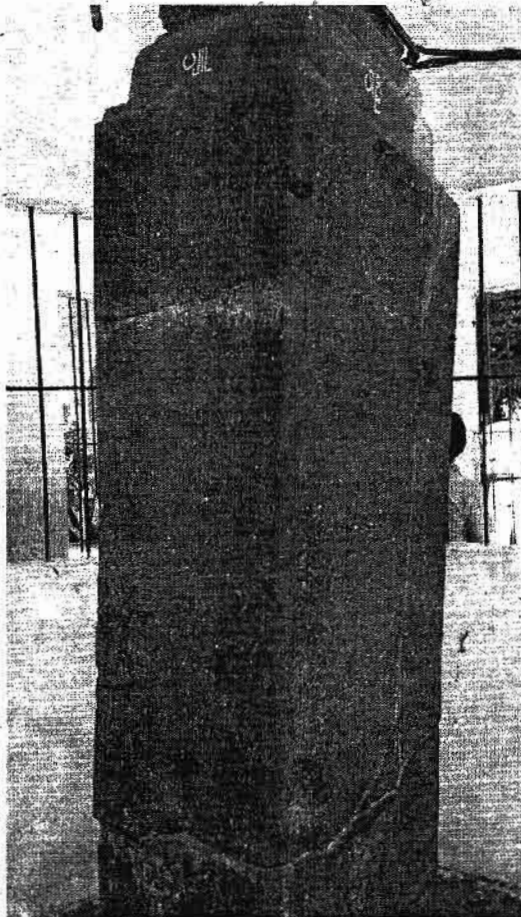
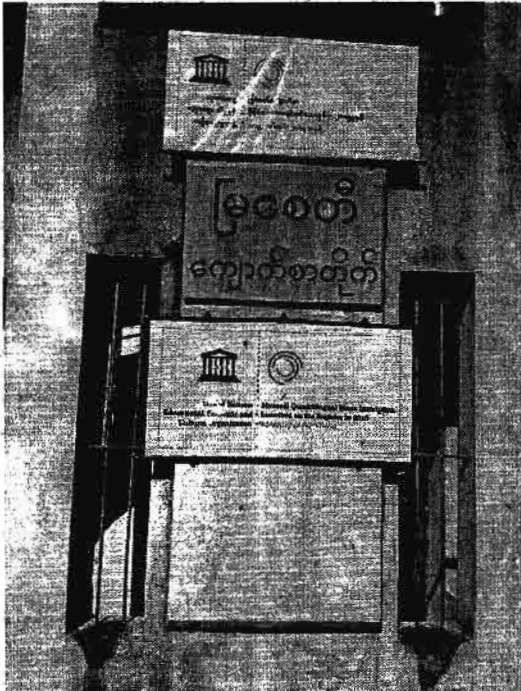
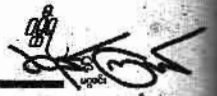


ဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် ကျောက်စာ ထက်ပိုင်းကျီး သုံးခုကို
မြင်းကပါ ဂူပြောက်ကြီးဘုရားအနီးမှ ရရှိခဲ့သဖြင့် ယင်း
ကျောက်စာတိုင်းများအား ပြန်လည်ဆက်စပ်ပြီး မြစေတီဘုရား
ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ကျောက်စာတိုက်ဆောက်လုပ်၍ ထိန်းသိမ်း
ပြသထားသည်။

မြစေတီကျောက်စာတိုင်နှစ်ခုလုံးတွင် ရေးထွင်းထား
သော စာသားများသည် အားလုံးအတူတူဖြစ်သဖြင့် ပါမောက္ခ
ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်က ခုတ်ယူ ကျောက်စာသည်
ပထမ ကျောက်စာ၏ အပွားဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ခဲ့သည်။

ယင်းမြစေတီကျောက်စာများအား ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ
ခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကျောက်စာဝန်ဖြစ်သူ ခေါက်တာ
အီးဖော်ချားမား(Dr. Emil Forchhammer) က တွေ့ရှိပြီး
သုသေတနပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဘာသာလေးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် လုံးဝ ထပ်တူ
ညီသော ကျောက်စာတိုင်နှစ်ခုကို တစ်နေရာတည်းမှ ရရှိခဲ့
ခြင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံမှလွဲ၍ အခြား မည်သည့်နိုင်ငံတွင်မှ
မရှိသေးပါချေ။ ယင်းကျောက်စာတိုင်နှစ်ခုလုံးတွင် အကြောင်း
အရာတစ်ခုတည်းကို ပျူ၊ မွန်၊ ပါဠိ၊ မြန်မာ ဘာသာလေးမျိုး
ဖြင့် ရေးထိုးထားပြီး စာလုံးများသည် ပုဂံခေတ်အက္ခရာ
စာလုံး လေးထောင့်၊ မန်ကျည်းစေ့ပုံများဖြစ်သည်။ ရေးထိုး
ထားသော ဘာသာစကား လေးမျိုးအနက် ပျူနှင့် ပါဠိဘာသာ



များသည် ယခုအခါ အသုံးပြုခြင်း မရှိတော့သော်လည်း မြန်မာဘာသာနှင့် မွန်ဘာသာတို့မှာမူ ယနေ့တိုင် သုံးစွဲလျက်ရှိသည့် ဘာသာစကားများဖြစ်ကြသည်။ မြဝေတီကျောက်စာကို...

။ ပြီ ။ နမောဗုဒ္ဓါယ၊ ပုရာသွင် သာသနာအနှစ် တစ်ထောင်ခြောက်ရာ နှစ်ဆယ် ဟောက်နှစ်လောက် လိပ်ပြီကော ။ ဤ ယ် အရိပ်ဇွန် ပဉ္စရ် မည်သူ့ပြည် နိကံအာ ။ ပြီတြိဘုဝနာ ဒိတျ ဓမ္မရာဇ် မည်သူမဟု အစချီကာ စာကြောင်းရေ (၃၃)ကြောင်း ရေးထိုးထားသည်။

ကျောက်စာရေးထိုးခဲ့သူမှာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး သားတော် ရာဇကုမာရ်မင်းသားဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး ကွယ်လွန်သော မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၇၄ ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၁၁၂)၌ ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာကို ရေးထိုးခဲ့သည်ဟု အစဉ်အဆက် ယူဆထားကြသည်။ အချို့ကလည်း မင်းကြီးကွယ်လွန်ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် ရေးထိုးခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျန်စစ်သားမင်းသည် အနော်ရထာဘုရင်လက်ထက်က အိမ်နိမ့်ဘဝတွင် အနော်ရထာမင်း စိတ်အခန့်မသင့်သဖြင့် ကြောင်ဖြူအရပ်တွင် ပုန်းရှောင်နေခဲ့စဉ် ရှင်မထီတူးသမ္ဘူလနှင့် တွေ့ဆုံ ပေါင်းဖက်ခဲ့သည်။ အနော်ရထာမင်းကွယ်လွန်ပြီး စောလူးမင်း နန်းတက်သောအခါ ကျန်စစ်သားသည် စောလူးမင်းထံ ခစားရန် ပုဂံသို့ ပြန်လာချိန်တွင် သမ္ဘူလသည် ပဋိသန္ဓေနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ကျန်စစ်သားက သမ္ဘူလအား ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ပေးခဲ့ကာ၊ သယောက္ခားလေး မွေးပါက ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို သက်သေပြလျက် ပုဂံသို့ လိုက်လာရန် မှာကြားထားခဲ့သည်။

ကျန်စစ်သား မင်းဖြစ်ပြီး နှစ်ခန့်အကြာ ရာဇကုမာရ် ဂုဏ်အရွယ်တွင် သမ္ဘူလသည် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို သက်သေပြလျက် သားဖြစ်သူ ရာဇကုမာရ်မင်းသားကို ဆောင်ကာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးထံမှောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မင်းကြီးသည် သမ္ဘူလ၏ ကျေးဇူးများကို သတိပြုလျက် "သုံးလောက၏ ဦးဆောက်ပန်း"ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် "တြိလောက ဝဋ်သကကဓမ္မိ" ဘွဲ့နာမတော်ဖြင့် သမ္ဘူလအား မိဘုရားမြှောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် မြေတော် အလောင်းစည်သူအား ဘိသိက်က နန်းမွေခံအဖြစ် တင်မြှောက်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ရာဇကုမာရ်သည် သားအရင်းဖြစ်ပါလျက် ဇေယျာဓိရာဇာ

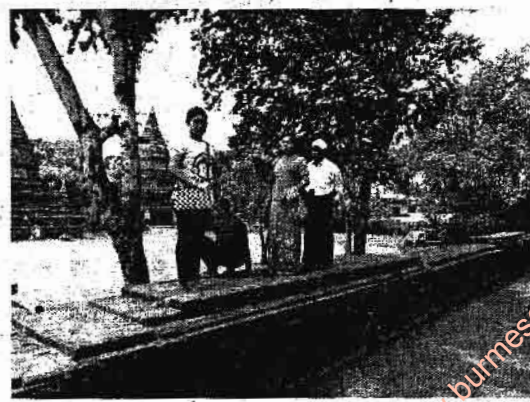


ထိုသော ရရှိပြီး တောင်စဉ် ခုနစ်ခရိုင်ကို စားခဲ့ရသည်။ ရာဇ
 ကုမ္ပဏီမင်းသားသည် ကျွန်စစ်သား၏ သားအရင်းဟုတ်သည်။
 ဟုတ်သည်ဖြင့် သုတေသီများအကြား အငြင်းပွားမှုများ
 နှိမ့်ကြသော်လည်း မြန်မာလူမျိုးအများစုက ရာဇကုမာရ်
 မင်းသားအား ကျွန်စစ်သားမင်းကြီး၏ သားတော်ဟုသာ
 ထက်ခံထားကြသည်။

သက္ကရာဇ် ၄၇၄ခုနှစ်တွင် ကျွန်စစ်မင်းကြီး ကွယ်လွန်
 သောအခါ ရာဇကုမာရ်သည် မြင်းကပါအရပ်တွင် ဘုရားရှင်
 နှင့် တူညီသော ရွှေအတိဗြာသည် ဆင်းတုတော်ကို ဌာပနာ
 လျက် ရွှေအထွတ်ရှိသည့် ဂူဘုရားတစ်ဆူကို တည်ထားခဲ့
 သည်။ (ထိုဂူဘုရားသည် မြစေတီမဟုတ်ဘဲ မြစေတီနှင့်
 တစ်လျက် တည်ရှိနေသော ဂူပြောက်ကြီးဘုရားဖြစ်နိုင်
 ကြောင်း ပညာရှင်အများက ယူဆကြသည်။) ထိုဘုရားကို
 ထိန်သိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ရန်အငြိမ့် သက်နမ္မလွန် ရပယ်၊
 တန်ခိုးဟူသော ကျွန်သုံးရွာကိုလည်း လျှံဒါနခဲ့သည်။
 တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမိအဖတို့အား ရည်ရွယ်လျက်
 ကျောက်စာရေးထိုးစိုက်ထူခဲ့သည်။

ရာဇကုမာရ်သည် အမိအဖတို့အတွက် ပိပိဆောင်
 ရွက်သမ္ပတို့ကို ကျောက်စာတွင် ဤသို့ မှတ်တမ်းပြုခဲ့သည်။

“သီရိ နမော ဗုဒ္ဓါယ၊ ဘုရားသခင် သာသနာ အနစ်
 တစ်ထောင့်ခြောက်ရာ နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် လွန်လေပြီရကား။
 ဤ အရိမဒ္ဒနာပုရ်မည်သော ပြည်၌ “သီရိတြိတဝနာဒိတျ
 ဓမ္မရာဇ်” မည်သော မင်းဖြစ်၏။ ထိုမင်း၏ ပယ်မယား
 တစ်ယောက်သော်ကား “တြိလောက ဝဋ်သင်္ကာဒေဝီ” မည်
 ၏ထို ပယ်မယားသားတမူလည်း “ရာဇကုမာရ်” မည်၏။
 ထိုမင်းကား ကျွန်သုံးရွာကို ပယ်မယားအား ပေး၏။ ထို
 ပယ်မယား သေခဲ့ရကား။ ထိုပယ်မယား၏ တန်ဆာနှင့် ထို
 ကျွန်သုံးရွာအား ထိုပယ်မယားသား “ရာဇကုမာရ်” မည်သော
 အား မင်းက ပေးတုံ၏။ ထိုမင်း အနစ် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်
 မင်းမျိုး၍ သေခမ္မနာသရောဉ်တည်း။ ထို ရာဇကုမာရ်မည်
 သော ပယ်မယားသားကား မိမိကို မွေးသော မင်းကြီးကျေးဇူး
 ထို အောက်မေ့ရကား ရွှေအတိသော ဘုရားသခင်အဆင်း
 ဖြစ် နှစ်လသောရေတည်း။ ဤသို့ မိန့်၏။ ဤရွှေဘုရားကား
 သီသခင်အဖို့ အတို့ ကျွန်ပြုသောတည်း။ ကျွန်သုံးရွာ အတို့
 ကျွန် ငါသခင်ပေးသည်ကား ဤရွှေဘုရား အတို့ ကျွန်ပေး၏။
 ရာဇကုမာရ်သည် ဖခင် ကျွန်စစ်သားမင်းကြီး သေအံ့မှူးမှူး
 ဖြစ်နေချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ရွှေဆင်းတုတော်ကို ပင့်
 ဆောင်လာခဲ့ကား။ ဖခင်ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန်းတော်တို့ထံ





မှောက်တွင် ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းစေခဲ့သည်။

“ထိုရာတည်း မင်းနှစ်ကျိူကား ကောင်းလှေတည်း ကောင်းလှေတည်း မိန့်၍ သင်ကြီး မဟာထေရ် သင်ကြီး မုဂ္ဂလိပုတ္တဝါသထေရ် သင်ကြီး သုမေပေဏ္ဍိတိ သင်ကြီး ဗြဟ္မပါလ်၊ သင်ကြီး ဗြဟ္မဒိမ်၊ သင်ကြီး သောန၊ သင်ကြီး သယံသေနပရပုတ္တိတ၊ ထိုသခင်တို့ အမှောက်တည်း မင်းရေ သွန်း၏” ဟု ကျောက်စာတွင် ရေးထိုးခဲ့သည်။

ထိုနောက် ရာဇကုမာရ်သည် ဂူတုရားတည်ခဲ့ပုံ၊ ကျွန် သုံးရွာလှူဒါန်းခဲ့ပုံတို့ကို ဆုတောင်းစာ၊ ကျိန်စာများဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

“ထိုပြီးရကား ထိုရာဇကုမာရ်မည်သော ပယ်မယား သား ထိုရွှေတုရား ထာပနာ၍ ရွှေအထွတ်မူသော ကျပြု၏။ ပြီးရကား ဤကုတုရား လွတ်သရောဋ္ဌတည်း သက်နုလွန် တရွာ၊ ရပယ်တရွာ၊ ဟန်ဗိုဝ်တရွာ ဤ ကျွန်သုံးရွာကို ယူ ၍ ထိုရာဇကုမာရ်မည်သော ပယ်မယားသား ဤကုတုရားအား ရေသွန်း၍ ဤသို့ မိန့်၏။ ဤ ငါ့အမှုကားသမ္မညတဉာဏ် ပညာရအံ့သောအကြောင်း ဖြစ်စေသတည်း။ ငါ့နောင်အား ငါ့သား လည်းကောင်း၊ ငါ့မြေး လည်းကောင်း၊ ငါ့ဆွေ လည်းကောင်း၊ သူတထူး လည်းကောင်း၊ ဤဘုရားအား ငါလှူခဲ့သော ကျွန်အနိပ်အစက်တည်းမူကား အရိမေတ္တေယျ ဘုရားသခင် အဖူးရစေ”

ပညာရှင်များက မြစေတီကျောက်စာပါ စကားပြေကို ရှေးအကျဆုံး မြန်မာစကားပြေဟု ယူဆခဲ့ကြပြီး အချို့သော စကားလုံးများသည် ယခုခေတ်အသုံးနှင့် မတူညီ၊ ကွဲပြား သည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် နာသရောဋ္ဌ တည်းဟူသည် နာမကျန်းဟူသော စာလုံးမှ နာနှင့် ရှေး သရောအခါဟူသော စာလုံးမှ သရောတို့ကို ပေါင်းစပ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။ နာမကျန်းသောအခါဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

အတို့ကျွန်ကို အကျွန်တို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟု ယူဆကြ သကဲ့သို့ သင်ကြီးသည် သယံပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ “အဖူးရစေ” ဟူရာတွင် “မ” အစား “အ” ကို သုံးစွဲထားဟန် ရှိပေသည်။

ပုဂံသမိုင်းကို သုတေသနပြုကြသော သုတေသီများက မြစေတီကျောက်စာသည် ရာဇကုမာရ် ရေးထိုးခဲ့သည် ကျောက်စာတစ်ချပ်ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာယူဆထားကြ သည်။ ဘာသာစကား လေးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားသောကြောင့် ဘာသာဗေဒအမြင်တွင် အထူးပင် တန်ဖိုးရှိရာသည်။ သမိုင်း အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ပုဂံခေတ် ကျန်စစ်သားမင်း၏

ဆောင်ရွက်ချက်များကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ကြရပေသည်။

မြစေတီကျောက်စာအား ဦးဖေမောင်တင်က မြန်မာ ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုကာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှ ခေါက်တာ ဘလက်ဒင်ကလည်း မြစေတီကျောက်စာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုကာ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂပညာရေး သိပ္ပံနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ (UNESCO)သည် ကမ္ဘာ့နေရာဒေသအသီးသီးရှိ မှတ်တမ်း ဝင် အမွေအနှစ်များကို နှစ်စဉ် ထုတ်ပြန်လျက်ရှိရာ မန္တလေး တောင်ခြေ၊ ကုသိုလ်တော်ဘုရားဝင်းအတွင်း စိုက်ထူထား သော ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်စာချပ် (၇၂၉)ချပ်အား ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ်စာရင်းတွင် ထည့်သွင်း ကြေညာခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ဧက ဟောင်းသုတေသနနှင့် အမျိုးသားပြတိုက်ဦးစီးဌာနက ပုဂံမြို့ ရှိ မြစေတီကျောက်စာအား ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ် စာရင်း ၂၀၁၅တွင် ထည့်သွင်းသတ်မှတ်ပေးရန် UNESCO သို့ တင်သွင်းခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ ကျော်သက်တမ်း ရှိသည့် မြစေတီကျောက်စာသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တို ဘာလတွင် ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ် (Memory of World) တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့သည်။

မြစေတီကျောက်စာကို အချိန်အတန်ကြာကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကျောက်စာတိုက်အတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ သည်။ ကျောက်စာပါ စာများကို ရှင်းလင်းစွာ မဖတ်နိုင်သည့် အပြင်၊ နားလည်း မလည်သော်လည်း ရာဇကုမာရ်မည်သော ၏ ဖခင်ကျန်စစ်မင်းကြီးအပေါ် ကျေးဇူးသိတတ်ခဲ့သည့် ကျောက်စာချပ်ကို ကျွန်တော်ကြည့်၍ မဝနိုင်ခဲ့ပါချေ။

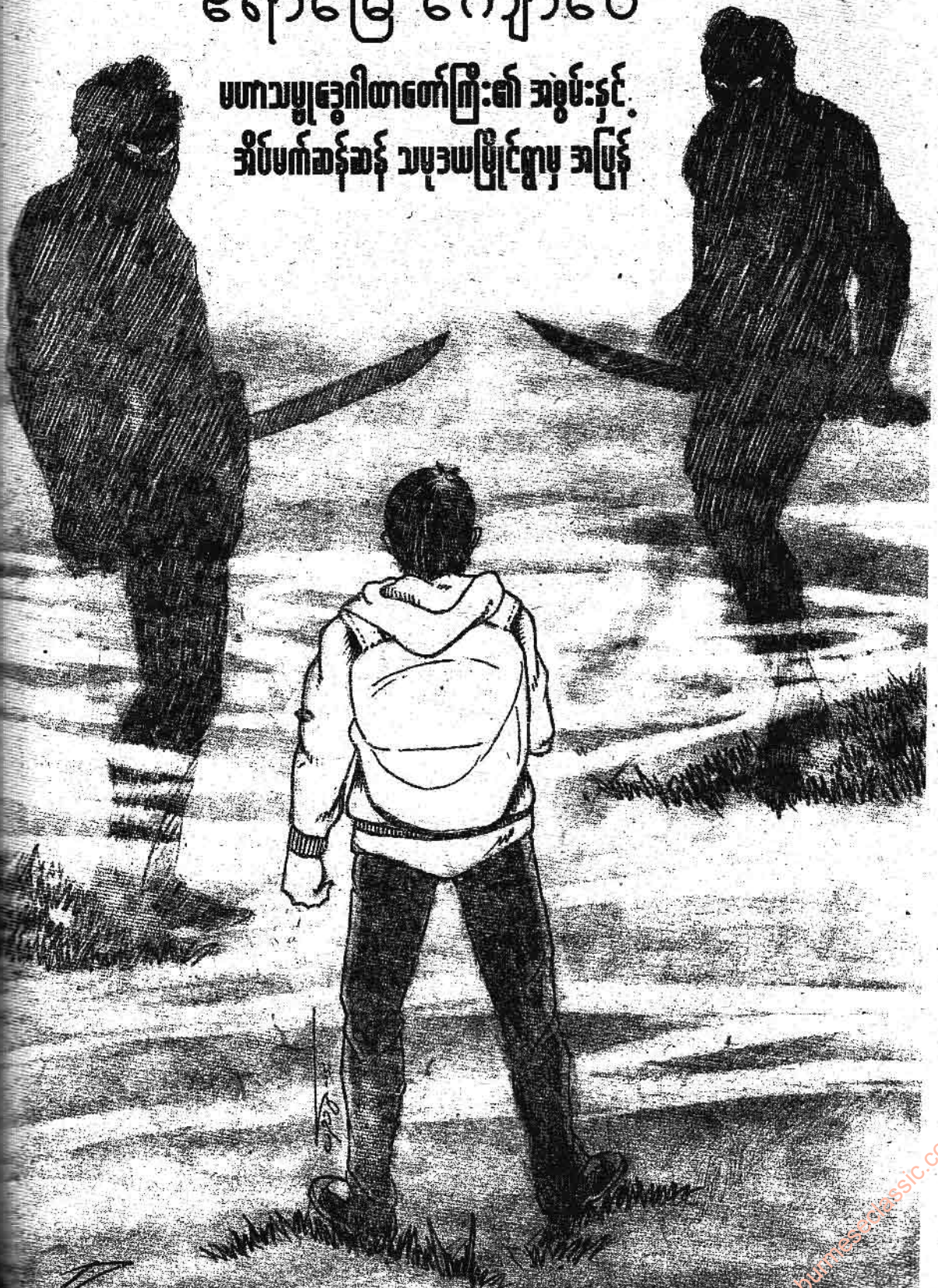
ကျွန်တော်နှင့် ကိုသက်နိုင်တို့ မြစေတီပေါ်မှ ဆင်းထာ ချိန်တွင် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ လိုက်ပါလာသည့် ကား ကြီးတစ်စီးက မြစေတီဝင်းအတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ် မဖြစ်မီကဝင်း ထင်ရှားခဲ့သည့် မြစေတီကျောက်စာကို သူတို့ စိတ်ဝင်တစား လာရောက် ကြည့်ရှုကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း မည်သို့မှ မေးရန် မလိုအပ်တော့ ပါချေ။

မောင်သာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)



ရောမြေ ကျော်ဝေ

မဟာသမ္မုဒ္ဒေါဂါယာတော်ကြီး၏ အစွမ်းနှင့်
အိပ်မက်ဆန်ဆန် သပုဒ်ပျိုင်းစွာမှ အပြန်





ထူးမြတ်ဝေတစ်ယောက် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါဆို သလို သွားမိသွားရာ သွားခဲ့ရာတွင် သူ တစ်ခါမျှ မရောက် ဘူးသေးသော သမုဒယမြိုင်ဟူသော ရွာကလေးသို့ အမှတ် မထင်ရောက်သွားလေသည်။ ရွာအဝင်ဝတွင် ကြီးမားထည်ဝါ သော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကျွန်းပြားကြီးပေါ်တွင် ရွှေဝါရောင် ပေါလစ်များ တဝင်းဝင်းတောက်ပလျက် ထွင်းစာလုံးကြီး အနက်ရောင် သင်္ဘောဆေးဖြင့် သမုဒယမြိုင်ကို ဖတ်မိသလို ရွာအတွင်းသို့ ဝင်မည့်အပြုတွင် ကင်းစောင့်နေသော လူ နှစ်ယောက်က ငှက်ကြီးတောင်စား ကိုယ်စီဖြင့် ထူးမြတ်ဝေ ကို တားလေသည်။

“မိတ်ဆွေ... ဒီရွာကို ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်၊ ထွက်ချင် တိုင်း ထွက်လို့ မရပါဘူး။ ဒီရွာရဲ့ အသိအမှတ်ပြု လူကြီး လက်မှတ်ပါမှ ဝင်ခွင့်ပြုပါမယ်။ ထုတ်ပြပါ”

ဟု ဆိုသောအခါ ထူးမြတ်ဝေသည် ထိုလူစိမ်း နှစ် ယောက်ကို သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ အသားဖြူဖြူ ဗလ ကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ထိုလူ နှစ်ယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ရှေးဘုရင်လက်ထက် အာဏာပါးကွက်သားများနှင့် တူလေသည်။ ထူးမြတ်ဝေက-

“ကျွန်တော်က ခြေဦးတည်ရာ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဘာလက်မှတ်မလည်း မပါပါဘူးခင်ဗျာ။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပါလာတာ ငွေစက္ကူ၊ ကျပ်တန်လေးတွေရွက်ပဲ ပါပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး ထုတ်ပေးလေသည်။

အစောင့် လူဝဲကြီးတစ်ယောက်က ထူးမြတ်ဝေ ထုတ် ပေးသော ငွေစက္ကူကျပ်တန်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး...

“ဒီငွေစက္ကူက ငါတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါတို့ရွာမှာ အသုံးမဝင်ဘူး။ မင်း အကြွေစေတစ်မတ် ခြင်္သေ့အလေးစေ့ ရော မပါဘူးလား။ သေသေချာချာ ရှာပါဦးကွာ။ မင်းခန္ဓာ ကိုယ်အနံ့မှာ”

ဟု ဆိုသောအခါ ထူးမြတ်ဝေက...

“မရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန် ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကိုတော့ မကြိုးစားပါနဲ့ကွာ။ တို့နှစ်ဦးက တာဝန်နဲ့ စောင့်နေရတဲ့ ရွာစောင့်တွေပါ။ မင်းကို ငါတို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်။ ဒီရွာထဲက မိန်းကလေး ဆယ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးပြမယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေထဲ မှာ မင်းရဲ့ အသိပါလို့ အဲဒီ မိန်းကလေးက တာဝန်ယူရင် တို့ မင်းကို ရွာထဲ ဝင်ခွင့်ပြုမယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ကြာကြာ

တော့ နေလို့ မရဘူး။ ခဏပဲ ခွင့်ပြုမယ်”

ဟု အစောင့်နှစ်ယောက်က ပြောပြီး တစ်ယောက် သောသူက ရွာတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် မိန်း ကလေး (၁၀)ယောက်ကို ခေါ်လာလေသည်။ ထိုမိန်းကလေး ၁၀ ယောက်သည် ရုပ်ရည်ချောမောလှပပါသော်လည်း ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အင်္ကျီမပါ၊ ထဘီရင်လျားနှင့်ပင် ဖြစ် လေသည်။

ထူးမြတ်ဝေသည် ထိုမိန်းကလေး ၁၀ ယောက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ကိုမျှပင် သူ မသိသဖြင့် လက်လျှော့ပြီး မြန်မည်အပြုတွင် မိန်းကလေး သုံးဦးက နတ်မိမယ်အလား အဝတ်တန်ဆာများက တောက်ပလျက် နက်မှောင်သော ဆံရှည်ကေသာကို ဖားလျားချ၍ ကြိုင် ဆိုသော အမျိုးသမီးက အနီရောင်ဝမ်းဆက်၊ လှိုင်ဆိုသော အမျိုးသမီးက အစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်၊ မြင်ဆိုသော အမျိုးသမီး က အဝါရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် ထူးမြတ်ဝေကို သူမတို့ သုံးဦး က ပိုင်းထားပြီး အကြီးမဖြစ်သူ ကြိုင်က...

“ရွာစောင့်ကြီးတွေ... ကျွန်မတို့ မောင်လေးကို ဝင်ခွင့် ပြပေးပါ။ ကျွန်မတို့ မောင်လေးနဲ့ ကွဲကွာနေတာ ကြာလှပါ ပြီ”

ဟု ပြောပြီး အလတ်မ လှိုင်နှင့် အငယ်မ မြင်တို့က ထူးမြတ်ဝေ၏ လက်ကို ဘယ်ညာဆွဲလျက် ရွာအတွင်းသို့ ဝင်မည်အပြုတွင် ရွာစောင့်ကြီးနှစ်ယောက်က...

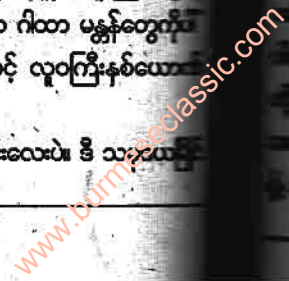
“ဟဲ့... ကလေးမလေးတွေ၊ နင်တို့ကသာ မောင် တော်တယ် ပြောတယ်၊ သူက နင်တို့ကို သိပုံတောင် မပေါ်ဘူး။ နင်တို့ကို သူအကြည့်က သူစိမ်းတွေလိုပါ။ သူ မှာ အသိအမှတ်ပြု ရွာဝင် လက်မှတ်လည်း မပါလို့ ငါတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နင်တို့လည်း ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေကြ တော်ကြာ သိုက်ချုပ်ကြီး သိသွားရင် နင်တို့လည်း သိုက် ပြောင်းရမယ်။ ငါတို့လည်း ရာထူးပြတ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး ထူးမြတ်ဝေကို ဆွဲထားသောအခါ ထူးမြတ်ဝေက...

“ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာ ဘဝဟောင်းက တောင် စပ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးအဆွေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီတောင် တွေမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတွေနဲ့ တွေ့ချင်တာပါ။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဂါထာ ယန္တရတွေကို”

ဟု ဆိုသောအခါ ထိုရွာစောင့် လူဝဲကြီးနှစ်ယောက်က...

“မောင်ရင်က သူတော်ကောင်းလေးပဲ။ ဒီ သမုဒယမြိုင်





ဆိုတဲ့ နယ်မြေနဲ့ မောင်ရင်က မအပ်စပ်ပါဘူး။ မောင်ရင်
ဈာန်က မဟာမြိုင်တောကြီးမှာ။ မောင်ရင် လမ်းမှာပြီး
နီရုက္ခဘုံမှာ မပျော်ပိုက်ပါနဲ့။ လာလမ်းကိုသာ ပြန်ပါတော့။
အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟို
တစ်ဖက်ကမ်းက သင်္ဘောဥဩသံကြားတယ်။ အပြေးကလေး
သာ သွားပြီး ပြန်ပေတော့”

ဟု တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းဖြင့် မောင်ထူးမြတ်ဝေကို
တွန်းပြီး ရွာ၏အဝင် ခြံတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်လေတော့
သည်။

ထူးမြတ်ဝေသည် သင်္ဘောသံကြားရာဆီသို့ အရောက်
ရောက်သွားပြီး ...

“ဗီမှာ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်မလို့ပါဗျို့။ ဒီသင်္ဘောကြီး
က ရန်ကုန်ကို ပြန်မယ်။ သင်္ဘောကြီးမဟုတ်လားခင်ဗျာ”

ဟု မေးသောအခါ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများက စကား
မပြော။ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် နှစ်ထပ် သင်္ဘောကြီးက လူ
များ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သင်္ဘောကြီးက ဥဩကိုသာ တဘူ
ဘူဆွဲပြီး ကုန်းက မခွာသေး။

အတန်ငယ်ကြာတော့ ရဟန်းတစ်ပါးက ထီးရှည်ကြီး
ထဲ ချိင်းကြားတွင် ညှပ်လျက် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာ
သည်။ ထူးမြတ်ဝေနှင့် ထိုရဟန်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဆုံကြသောအခါ ထူးမြတ်ဝေက...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို မှတ်မိပါသလား
ဘုရား”

ဟု ဆိုသောအခါ ထိုရဟန်းကြီးက...

“ဪ... ဒကာလေးက ထူးမြတ်ဝေကို။ ဆုံမှ ဆုံ
ဆတ်ပေလေတယ်။ ကျုပ် ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြမလို့။ ဒကာ
လေးရော ရန်ကုန်ကို ပြန်မှာလား”

“မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ရန်ကုန်ကို ပြန်
သွားပါ ဘုရား။ ဒါထက် အရှင်ဘုရားက ဘယ်ခရီးက ပြန်
ကြွလာတာပါလဲ ဘုရား”

ဟု ဦးသုစိတ္တကို ထူးမြတ်ဝေက မေးသောအခါ
ဦးသုစိတ္တက...

“ကျုပ်လည်း ခရီးသွားတာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်
ခရီးမှာနဲ့ မသိပါဘူး ဒကာ။ ခရီးသွားရတာ အဆင်မပြေ
ပါဘူး။ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ဒကာတစ်ယောက်က ညွှန်ပြလိုက်
တဲ့ ရန်ကုန်ကို ထွက်မယ်။ သင်္ဘောသီးသေးတယ်လို့ ပြောလို့
သင်္ဘောဥဩသံကြားရာဆီ မှန်ပြီး လာခဲ့တာ။ အခုလို ဒကာ
နဲ့ ဆုံရတာပါ”

သင်္ဘောကြီးသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ဥဩဆွဲပြီး တရွေ့ရွေ့
ဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

လမ်းခရီးတွင် လေပြင်းမှန်တိုင်းကျခဲ့သဖြင့် သင်္ဘော
ကြီး တိမ်းမှောက်သွားလေတော့သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ
အသက်ကယ် ဘောကွင်းကြီးကို ဘုန်းကြီး ဦးသုစိတ္တက
ယူပြီး ကူးသလို ထူးမြတ်ဝေကလည်း ဘောကွင်းကြီးတစ်ခု
နှင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် အပြေးအလွှားကူးခတ်လေ
သည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ရဟန်း ဦးသုစိတ္တနှင့်
ထူးမြတ်ဝေတို့ ဆုံကြသည်။

ရဟန်း ဦးသုစိတ္တက လေးကျွန်းမာန်အောင် မဟာ
သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ပြီး ကူးခတ်သလို ထူးမြတ်
ဝေကလည်း မဟာသမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ပြီး
ကူးလေသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးတွင် သူတို့သာလျှင်





အသက်ရှင်ကြ၏။ သူတို့ ကမ်းပေါ်ရောက်ပြီး မြစ်ရေပြင် ကျယ်ကိုသာ တွေ့ရလေတော့သည်။ နှစ်မြှုပ်သွားသော သင်္ဘောနှင့် လူများကို အစအနပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ သူတို့ ဆိပ်ကမ်းမှ ဆိုက်ကားကားပြီး အတူပြန်ခဲ့ကြသည်။

အပြေးအလွှား ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ ဘေးချင်းကပ် လျက် ထူးမြတ်ဝေက ဘယ်ဘက်အခန်းရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် အနားယူသလို ရဟန်း ဦးသုစိတ္တကလည်း ညာဘက်အခန်း ခုတင်ပေါ်တွင် အနားယူနေလေတော့သည်။

တစ်ရက်တာ သတိလစ် မေ့မြောသွားသော ဦးသုစိတ္တ နှင့် ထူးမြတ်ဝေတို့သည် ဘေး မဟာသမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီး ၏ တန်ခိုးကြီးမားမှုကြောင့်ပင် သေကံကြံ့ပေမယ့် အသက် ဘေးက လွတ်ခဲ့ကြရသည်။ အမှန်တကယ်တော့ ဦးသုစိတ္တ နှင့် ထူးမြတ်ဝေတို့မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မသိကြပါ။ သတိ မေ့နေသော အချိန်များတွင် ဝိညာဉ်တို့ ဆုံခဲ့ရခြင်းဖြင့် သိခဲ့ ရလေသည်။ ထူးဆန်းပေစွ။

သတိပြန်ရလာသောအခါ ထူးမြတ်ဝေ၏ ဆွေမျိုး မိသားစုများသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့ရသလို၊ ဘုန်းကြီး ဦးသုစိတ္တ၏ ဆွေမျိုး ဒကာအသိုင်းအဝိုင်းတို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့ သတိရသောအချိန် တွင် ချွေးများက ရေချိုးထားသည့်အတိုင်းပင် ရွှဲနှစ်လျက် ရှိသည်။ အဖြစ်ခြင်းက တူလေစွ။

ဆေးရုံတက်ရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ မှီတောက်၍ အော့အန်ပြီး ဆေးရုံပေါ်ရောက်မှ သတိလစ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးသုစိတ္တက နံနက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာတွင် မှီကြော်နှင့် ပင်လယ်ကဏန်းဟင်းကို စားမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသလို၊ ထူးမြတ်ဝေကလည်း မှီဟင်းနှင့် ဖားသားချက်ကို စားမိခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံအရောက်မြန်လို့ တော်ပေသေး၏။ သေနိုင်သော အဆိပ်အစားအစာများဖြစ်သည်။ သတိလစ် နေသော အချိန်အတိုင်းအတာများတွင် ဆရာဝန်များက အစွမ်းကုန် သတိပြန်လည်လာအောင် ကြိုးစားပြီး ကုကြရ လေသည်။ အသက်ကို သေမင်းလက်တွင်းမှ လုယူကြရ သော ဆရာဝန်တို့သည် နတ်ပါပေစွ။

ဘုန်းကြီး ဦးသုစိတ္တနှင့် ထူးမြတ်ဝေတို့သည်လည်း အိပ်မက်ထဲက တခင် သမုဒယမြိုင်ဟူသော ရွာကလေး ကို မေနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူတို့၏ ဝိညာဉ်တွေကို ရွာ စောင့် နှစ်ဦးက ရွာတွင်းသို့ အဝင်မခံသည်မှာ အကြောင်း ရှိသည်။ သူတို့ သေနေမစေသေးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။

အကယ်၍သာ ရွာစောင့်ကြီးနှစ်ဦးက ရွာတွင်းသို့ အဝင်ခံခဲ့ ပါလျှင် သူတို့ ယမမင်းကြီးနှင့် တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ယမမင်း ကြီးက မြန်လွတ်ပါမည်လား။ သမုဒယမြိုင်ရွာကလေးမှာပဲ နေခိုင်းတော့မှာလားဟု သို့လော သို့လော တွေးမိခြင်း အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့် အသက်ရှင်သန်ခဲ့ရသော ထူးမြတ် ဝေနှင့် ဘုန်းကြီး ဦးသုစိတ္တတို့မှာ မဟာသမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော် ကြီးကိုသာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရွတ်ပွား၍ နေမိလေတော့ သည်။

လေးကျွန်းဟန်အောင် မဟာသမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာ သမ္ဗုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝိသဉ္စ ဗုဒ္ဓေါမေသတ္ထပါကာရံ၊
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဣသ္မာသု၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊
ဂတော၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ဝိနဿန္တူ။
ဒွါဒသဉ္စ သဟဿကော၊ ဓမ္မောမေ သတ္ထပါကာရံ၊
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဣသ္မာသု၊ ဓမ္မံ သရဏံ၊
ဂတော၊ သဗ္ဗဘယာ၊ ဝိနဿန္တူ။
ပဉ္စသတ၊ သဟဿနိ၊ သံယောမေ သတ္ထပါကာရံ၊
သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဣသ္မာသု၊ သံယံ သရဏံ၊
ဂတော၊ သဗ္ဗဒောဂါ၊ ဝိနဿန္တူ။
နမာမိ၊ သီရိဉ္စာမဟံ၊ အပ္ပကာ ဝါဠုကာ ဂဂါ၊
အနန္တ နိဗ္ဗာနာ၊ ဝိနာ၊ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌံ မဟာတေဇံ၊
သဗ္ဗဝိယ၊ လာဘ လာဘံ၊ နမာဗုဒ္ဓ ဝေယျမာဏံ၊
သီရိပုဏ္ဏံ၊ တေသံ ဗုဒ္ဓဉ္စ ဓမ္မဉ္စ သံယဉ္စ အာရေ၊
နမာမဟံ၊ နမက္ကာရာ၊ နဘာဝေန၊ မအဉ္စ၊ ဟိတွာ၊
သဗ္ဗေဉ္စပုဗ္ဗေဝ၊ ဥဒာမ၊ အနေက အန္တရာယာပိ၊
ဝိနဿန္တူ၊ အသေသတော၊
အာဂစ္ဆေယ၊ သဗ္ဗဒေဝါ၊ အာယုဝဏ္ဏော သုခံ ဓဏံ၊
သဗ္ဗသိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိကာ၊ ဇယ တေဝ ဒဿဒိဿ၊
ဘဝတု၊ မမ သဗ္ဗဒါ။

(ဤဂါထာအမှန်တရားလမ်းလေးကို မိတ်ဆွေတစ်ဦး မှ ပြောပြခဲ့ပါသဖြင့် “အိပ်မက်ဆန်ဆန် သမုဒယမြိုင်ရွာ အပြန်”ဟူ၍ ခေါင်းစီးတပ်ပြီး ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)။

ရောမြေ ကျော်





တမာပင်နှင့် ဆေးဒါးချုံး

ရွှေထွန်းလံ (ရွှေလှော်ကား)

“အညာတမာ ဝါတာတာ၊ ရသာခါးခါး ငါမစား” ဟူ၍ ထပ်စဉ်က ရွတ်ဆိုခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း ယခု အရွယ်လွန် လေအားနည်း၊ အကြောအားနည်းလာသောအခါ လိုအပ် သော လေဓာတ်(ဝါယော) အားရှိလာစေရန် ဈေးဝယ် သွားသူများကို တမာချဉ် ဝါတာတာကို မှာစားနေရလေပြီ။ အားကိုးနေရလေပြီ။

ထိုအပင်ကို မြန်မာတို့က တမာခေါ်ပြီး ရက္ခဗေဒ အရည်မှာ AZADIRACHTA INDICAA JUSS ဟူ၍ခေါ်ပါ သည်။

တမာပင်သည် အမြဲစိမ်း သစ်ပင်မျိုးဖြစ်သည်။ ပေ ၁၀၀ ခန့်အထိ မြင့်တက်သည်။ အခေါက်မှာ မွဲပြာရောင်ရှိ ၍ ကြမ်းတမ်းသည်။ ရွက်ထိပ်ချွန်၊ ရွက်ရင်းသွယ်၊ ရွက်နား ခွေသွားစိတ်ပုံရှိသည်။ သေးငယ်သော ဖြူဝါရောင်အပွင့်များ ဖြစ်သည်။ သင်းယုံ၊ ခါးသက်သော အနံ့ရှိသည်။ အသီးမှာ ညိုသောပုံရှိပြီး အစေ့တစ်စေ့သာ ပါသည်။ နှစ်မှာ စိမ်း၍ ညိုသောအခါ အဝါရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းနှင့် အပူပိုင်းဒေသများတွင် အဓိကရောက်ကြသည်။

ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုသည့် အစိတ်အပိုင်းမှာ အပွင့်၊ အရွက်၊ အသီး၊ အစေ့၊ အခေါက်၊ အစေ့ အဆီတို့ဖြစ်သည်။

အာနိသင်မှာ ခါးသော အရသာရှိသည်။ အေးသော သတ္တိရှိသည်။ လေ၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်ကို ပယ်သည်။

အသုံးပြုပုံမှာ မျက်စိနာ၊ မျက်စိယား၊ မျက်ရည်ပူကျ ခြင်းတို့တွင် တမာရွက်ရည်ကို မျက်စိ၌ ခပ်ပေးကာ သက်သာ ပျောက်ကင်းစေသည်။ တမာရွက်ပြုတ်ရည်ကို ချိုးပေးကာ ယားနာ၊ ဝဲနာတို့ ပျောက်ကင်းသည်။

တမာသည် ခါး၏၊ သလိပ်နှင့် သည်းခြေကို နိုင်၏။ လေကို ပျက်စေတတ်၏။ ပိုးနာ၊ ခူနာတို့ကို နိုင်၏။ မျက်စိနှင့် သင့်မြတ်၏။ ပျို့အန်သော၊ သည်းခြေပျက်သော၊ လိုက်လံ နှုတ်၊ ကုတ်ဟီးချောင်းဆိုးနာတို့ကို ပျောက်ကင်းစေတတ်၏။ သွေးတက်၏။ လေဓာတ်(ဝါယော)ကို ဖြစ်စေ၏။ တေတေ ဓာတ်ညံ့သူတို့နှင့် သင့်မြတ်၏။

တမာသည် အခါပိုသောကြောင့် လူအများစုတို့က အစားအသောက်အတွက် မနှစ်သက်ကြပေ။ သို့သော်လည်း တမာသည် လူသားတို့အတွက် ကောင်းကျိုးပြုပေးသည်။ ရှေးလူကြီးများက “အိမ်ရှေ့ တမာ၊ နောက်ဖေး ခံတက်၊



စီးပွားတက်”ဟူ၍ မှာကြားခဲ့၏။ ထို့အပြင် “တမာတစ်ခက်၊ သွားတစ်သက်”ဟူ၍လည်း မှာကြားခဲ့၏။ တမာ၏ ဆေးဖက် ဝင်ပုံ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကား ဖော်ပြ၍ ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။

တမာသည် ပေါ့ပါးသောဓာတ်ရှိ၏။ ဖန်၏။ အေး၏။ အနာကို ပျောက်စေ၏။ ဆံပင်ကို အကျိုးပြု၏။ ပိုးနာ၊ အန်ခြင်း၊ ရောင်တင်းခြင်း၊ သည်းခြေနာ၊ လေနာ၊ အဆိပ်နာ၊ ကုဋ္ဌနာ၊ နှလုံးပူလောင်နာ၊ ချောင်းဆိုးပန်းနာ၊ ရေငတ် နှုတ်မပြန်၊ သွေးမောက်ပြန်ခြင်း၊ ဆီးရောဂါ(ပမေဟ)တို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတို့က သွားခိုင်စေရန် တမာကိုင်းကို တပုလုပ်၍ သွားတိုက်ကြသည်။

ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုပုံမှာ -

* ဝဲဖို၊ ဝဲခြောက်၊ ပြည်တည်နာဖြစ်ခဲ့သော တမာရွက် ကို ရေစင်အောင် ဆေးပြီး ကြိတ်၍ အုံပေးကာ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာစေမည်။ ပိုးကိုလည်း သေစေသည်။

* ကိုယ်၌ အဖုအပိပ်ထ၍ ယားယံသော် တမာရွက် စိမ်းကို ပြတ်၍ ရေချိုးပေးလျှင် ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေ၏။

* ဝမ်းကိုက်လျှင် တမာရွက်သတ္တုရည်ကို ညှစ်ယူပြီး သံပရာရည်ဖြင့် ဆတူရောစပ်၍ သောက်သော် ပျောက်ကင်း စေ၏။

* မူးမော်လျှင် တမာပွင့်ကို ရှူရှိုက်ကာ ပျောက်ကင်း စေသည်။

* တမာခေါက်ကို သွေး၍ ဆားခတ်ပြီး တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ခန့်သောက်သော် အဖျားပျောက်၏။

* အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲ ရောင်ရမ်းနေလျှင် တမာ အတွင်းခေါက်ကို သွေးလိမ်းသော် ပျောက်ကင်းစေ၏။

* သွားနာ သွားကိုက်သော် တမာခေါက်ကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ပြတ်၍ ငုံပေးသော် ပျောက်ကင်းစေ၏။

* မျက်စိယားယံခြင်း၊ မျက်စိပူခြင်း၊ မျက်ရည်ပျက်ခြင်း ဖြစ်သော် တမာရွက်သတ္တုရည်ကို မကြာခဏခတ်ပေးကာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေ၏။

* တမာရွက်ကို ကျွမ်းအောင်လှော်၊ အမှုန့်ပြုပြီး ဆား အနည်းငယ်နှင့်ရော၍ သွားတိုက်ပေးကာ သွားကိုက်၊ သွား နာ၊ သွားရောဂါကင်းဝေး၍ ဖြူဖွေးခိုင်မာမည်။

* တမာသီးကို နေစဉ် စားသုံးပေးလျှင် ဆီးရောဂါ ပျောက်ကင်းစေ၏။

* သွားနာ၊ သွားကိုက်၊ သွားပိုးစား၊ သွားဖုံးရောင်၊ ခံတွင်းပုပ်၊ နှုတ်မပြန်ရောဂါတို့တွင် တမာရွက်ခြောက်မှုန့်ကို သိန္နောဆား ဆတူရောကြိတ်၍ နံနက်တိုင်း သွားတိုက်ပေး

လျှင် ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေသည်။

* တမာသီးမှ ထုတ်ယူရရှိသော အဆိပ်ကို ယားနာ၊ ဝဲနာ၊ အနာစက်၊ ယားယံနာများ ပျောက်ကင်းစေပြီး အိမ်ဆေး ဝိသုတ္တန်များ ဝဲစားကာ လိမ်းပေးလျှင် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

* တမာသီးဆန်၏ အဆိပ်သည် သလိပ်ကို နိုင်၏။ အရေတွန့်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်းကို နိုင်၏။ အေး၏။ သည်းခြေ ကို နိုင်၏။ အဆိပ်နာကို နိုင်၏။ တသူကို ပိန်စေတတ်၏။ တမာရွက်သည် ခါး၏၊ ဝမ်းမီးချက်ပြီးနောက် စပ်၏။ မျက်စိ နှင့် သင့်၏။ ပိုးကို နိုင်၏။ သလိပ်၊ သည်းခြေကို နိုင်၏။ နံနာကို နိုင်၏။ လေကို ပျက်စေတတ်၏။

* ကလေးငယ်များ၏ လျှာတွင် မက်ခရုပေါက်လာ တမာရွက်ခြောက်ကို ပြာချ၍ အုန်းဆီနှင့် သုတ်လိမ်းပေးကာ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

* အဆစ်ကြီးများ ရောင်တင်းကိုက်ခဲ (လေးဘက်နာ) လျှင် တမာဆီကို လိမ်းပေးကာ သက်သာစေပါသည်။

တရုတ်စကားပုံတွင် “ခါးမှ ဆေးကောင်း”လို့ ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ရသာခါးတဲ့ တမာဆေးဖြင့် ကျန်းမာကြပါစေ။

ရွှေထွန်းဝံ (ရွှေလှော်ထော)

ကျမ်းကိုး

- လက်တွေ့ အသုံးချ ဆေးဖက်အပင်များ (တိုင်းရင်းသား ပညာဦးစီးဌာန)။

- ပုံပြဆေးအဘိဓာန် (အရှင်နာဂသိင်္ခ)။

■ ကျော်ဇော သပြေပင်ရွာသို့ ရောက်သည်နှင့် မကြံဘူးသည်များကို ကြံရ၍ မကြားဘူးသည်များကို ကြားရသည်။ ကျော်ဇောသည် သပြေပင်ရွာနှင့် ၅မိုင်အကွာတွင်ရှိ ပေပင်ချောင်

ရွာသားဖြစ်သည်။ သပြေကုန်းရွာသူ မစိန်ညွန့်ကို သပြေပင်ရွာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာနှစ်ရွာမှာ ၅မိုင်သာ ကွာဝေးသော်လည်း လူနေမှုစရိုက်ခြားနားလှသည်။ ပေပင်ချောင်ရွာတွင် ကားလမ်းသော၌ လျောင်းတော်

မူဘုရားကြီးရှိသဖြင့် ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ဘုရားဖူးများ လာလေ့ရှိသည်။ နှစ်စဉ် ဘုရားပွဲကို စည်စည်ကားကား ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ဘုရားကြီးအနောက်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိပြီး ဝိပဿနာတရားစခန်းလည်း ရှိသည်။ ပေပင်ချောင်ရွာ



ကောင်းသော်
နတ်



သားများမှာ ဘုရားကိစ္စ၊ တရားကိစ္စ များနှင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိကြသည်။ ဘာသာရေးကို အလေးထားသော ပေပင်ချောင်ရွာသား ကျော်တောသည် သပြေပင်သို့ ရောက်မှ ကိုးကွယ်မှုအရ ခြားနားချက်ကို တွေ့ရသည်။ မစိန်ညွန့်ကို ရွာဘုရားပွဲတွင် တွေ့ရာမှ ချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ယူလိုက်၍ သပြေပင်ရွာသို့ လိုက်ပါနေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သပြေပင်ရွာသည် ရွာအနောက်တွင် ရှိင်းညိုနေသော ထန်းတောကြီးရှိသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်မှအစ လူကြီးများအထိ ညနေစောင်းတွင် တစ်ရွာလုံးရှိ ယောက်ျားသားတိုင်း ထန်းတောသို့ ရောက်ရှိနေတတ်ကြသည်။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ပင်ပန်းသမျှ ညနေထန်းတောတွင် ထန်းရည်သောက်ရင်း အယန်းမြေကြသည်။ သောက်စားမူးယစ်ပြီး သီချင်းဆိုကြ၊ ကခုန်ကြရင်း ညနေဝင်မှ ပြန်လေ့ရှိကြသည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းပါက ဆေးဆရာခေါ်၍ အစား ရွာထဲရှိ နတ်ဝင်သည်များထံ နတ်မေးကြသည်။ နတ်က နတ်ဝင်သည်ထံ ဝမ်းပြီးပြောသမျှ မှတ်သားဆောင်ရွက်ကြသည်။ နတ်ဟောသည်အတိုင်း ယတြာလုပ်လိုက်ပါက ရောဂါများ ပျောက်ကင်းသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ကျော်တောအဖို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးမှလို၍ ဘာကိုမှ အယုံအကြည်မရှိသဖြင့် နတ်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်ပေ။

ဇနီးသည် မစိန်ညွန့်၏ အဖေ၊ အမေနှင့် ဆွေမျိုးများက နတ်ကို ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်နေကြသည်ကို ဟန်တား၍ မရသဖြင့် သူတို့အကြိုက်လိုက်ပြီး နေခဲ့ရသည်။ ရွာတွင် နေစဉ်က ဥပုသ်နေ့တိုင်း ရွာဦးကျောင်းတွင် သီလယူနေကျဖြစ်သော်လည်း သပြေ

ပင်ရောက်မှ သီလယူနိုင်ခွင့် မရတော့ပါ။ နတ်ကို မယုံကြည်၍ အရောတဝင် မနေခဲ့သလို၊ ညနေပိုင်းတွင်လည်း ထန်းတောသို့ မသွားခဲ့ပါ။

မစိန်ညွန့်၏ တစ်ဦးတည်းသော မောင် လူမောင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကျောင်းထားသော်လည်း ကျောင်းနေမပျော်သဖြင့် ပညာမရခဲ့ပါ။ မိဘ၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွင်လည်း ကူညီလုပ်ကိုင်ဖော်မရဘဲ အိမ်တွင် လူပိုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျော်တောမှာ လူမောင်ကို အလုပ်လုပ်ရန် စည်းရုံးကြည့်သော်လည်း စရိုက်ချင်းမတူသဖြင့် စည်းရုံးမရအောင် ရှိပါသည်။ လူမောင်မှာ ထန်းတောမှ မူးပြီး ပြန်လာတိုင်း ကျော်တောနှင့် စကားများလေ့ရှိပါသည်။ ကျော်တောမှာလည်း မစိန်ညွန့်ကို မစွန့်နိုင်သဖြင့် လူမောင်ဆိုသမျှကို သည်းခံ၍ ဆက်ဆံနေခဲ့ရသည်။ မစိန်ညွန့်မှာ ကျော်တော နတ်ကို ယုံကြည်လာစေရန် နတ်ပွဲများသို့ ခေါ်သွားတတ်သော်လည်း ကျော်တောက လုံးဝ လက်မခံသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ လူမောင်နှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း စရိုက်ချင်း မတူ၍ အဆင်မပြေနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျော်တောမှာ သည်းခံနိုင်သမျှ သည်းခံသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သည်းမခံနိုင်ပါက ရန်ဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်ကြရသည်။ လူမောင်သည် ထန်းတောက အပြန် အိမ်သို့ ရောက်မလာဘဲ ဟိုဝင် သည်ထွက်၊ ရန်ဖြစ်သည်အခါ ဖြစ်တတ်၍ အိမ်သို့ ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

ထိုနေ့တွင် တစ်ညလုံး လူမောင် ပြန်မလာသဖြင့် အိမ်သားများ စိတ်ပူကြရသည်။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် လူမောင်သွားတတ်သည့် နေရာများကို ရွာသားများ၏ အကူအညီဖြင့် လိုက်လံ

ရှာဖွေကြသည်။ နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း လူမောင်ကို မတွေ့ကြပါ။

ညနေတွင် စိတ်ပူနေသော မစိန်ညွန့်သည် လူမောင်အတွက် နတ်ဝင်သည်တစ်ဦးထံ သွားရောက် နတ်မေးရတော့သည်။ နတ်ဝင်သည်က မစိန်ညွန့်ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး နတ်ဝင်ဖုကာ ပြန်လည်ပြောပါသည်။ မစိန်ညွန့်မှာ ကြားရသည့် စကားကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားပါသည်။

“လူမောင် သေပြီ”
ရုတ်တရက် မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် မစိန်ညွန့်က ထပ်၍မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုသေတာလဲ၊ ရှင်းလင်းအောင် ပြောပါ အရှင်ကြီး”

“လူသတ်ခံရတာ”
“ဘယ်လို... အသတ်ခံရတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သတ်တဲ့သူက အခြားမဟုတ်ဘူး၊ လူရင်းထဲကပဲ”

မစိန်ညွန့် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ကျော်တောနှင့် လူမောင် ရန်ဖြစ်သည်ကို မြင်ယောင်ပြီး တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

“မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကိုကျော်တော သတ်တာ မဖြစ်ပါစေနဲ့”

စိတ်က ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသော်လည်း ရင်က ခုန်နေဆဲဖြစ်သည်။ သတ်တဲ့လူက လူရင်းထဲကဟု နတ်ဝင်သည် ပြောစကားကို ကြားယောင်နေသည်။ မနေ့က ရန်ဖြစ်သည်လူမောင်က ဆဲသည်။ ကျော်တော ပြန်မလုပ်သော်လည်း ဒေါသဖြစ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းနေသည်ကို ကြားမိသည်။

“လူမောင်... မင်း သေချင်ထင်တယ်”

ကျော်တော၏ ခေါင်းပစ် ပြော



66

ကျော်ဇော အသိတစ်ခုရလိုက်သည်။ နတ်ဆိုသည် ဘုရားနှင့်
နှိုင်းယှဉ် ကိုကွယ်ရန်မဟုတ်သော်လည်း သူ့အတိုင်းအတာ၊ သူ့အစွမ်း
နှင့်သူ အမှန်တကယ် ရှိနေပါသည်။

99

သံကို မစိန်ညွှန်သာမက၊ သူ၏ မိဘ
ဗျားလည်း ကြားကြသည်။ အိမ်နီးနား
ချင်းများကလည်း ကြားကြသည်။ ရန်
ခြစ်ပြီး ကျော်ဇောနှင့် လူမောင်တို့
အိမ်က ထွက်သွားသည်။ ဝိုးချုပ်၍
ကျော်ဇော ပြန်ရောက်လာသော်လည်း
လူမောင်က ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ထို
ညက မစိန်ညွှန် အိပ်မပျော်အောင် ရှိ
နေပါသည်။ ကျော်ဇောက သည်းခံနိုင်
သမျှ သည်းခံခဲ့သည်ကိုလည်း သိ
သည်။ ကျော်ဇောက အိမ်ကြီးတတ်
သည်ကိုလည်း သိသဖြင့် ယောက်ျား
အတွက်ရေး၊ မောင်အတွက်ပါ မစိန်
ညွှန် ပူနေရတော့သည်။ လူမောင်ကို
တွေ့အောင်ရှာရမည်ဖြစ်သလို၊ လူသတ်
တရားခံကိုလည်း သိအောင် ခုံစမ်းမှ
ဖြစ်တော့မည်။ နောက်နေ့တွင် နတ်
သွားမေးရန် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားရင်း
ထိုညက မစိန်ညွှန် တစ်ညလုံး အိပ်
မပျော်ခဲ့ပါ။

◆◆◆

နောက်နေ့တွင် နံနက်လင်းသည်
နှင့် မစိန်ညွှန်သည် နတ်ဝင်သည်၏
အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ နတ်ဝင်
သည်ကလည်း သူ့ကို အသင့်စောင့်
နေသည့်အလား၊ မစိန်ညွှန်ရောက်
သည်နှင့် ဆီးကြိုမေးပါသည်။

“ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ သိ
ချင်လို့ လာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူမောင်
အသတ်ခံရတယ်ဆိုရင် သူ့အလောင်း
တို့ မြင်ချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ဘယ်သူသတ်တယ်
ဆိုတာလည်း ပြောမယ်။ လူမောင်ရဲ့
အလောင်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို
ထည်း ပြမယ်။ ထုံးစံအတိုင်းလုပ်လေ”

ထုံးစံအတိုင်းဆိုသည်မှာ ငှက်
ဗျာသီး သုံးဖီး၊ အုန်းသီးတစ်လုံးနှင့်

လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာများ ပါသော ပွဲ
တစ်ပွဲတင်ရန် ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။
မစိန်ညွှန်က ပွဲတစ်ပွဲစာအတွက် ကုန်
ကျွေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် နတ်
ထိန်းများက ပွဲတစ်ပွဲစီစဉ်လိုက်ရာ
မကြာမီ ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပြောက်သွားပါ
သည်။ နတ်ဝင်သည်က ကန်တော့ပွဲ
ကို မြှောက်ချီမပြီး နတ်က ရွတ်ဆို
ပြောနေပါသည်။ ထိုနောက် မစိန်ညွှန်
ဘက် လှည့်၍ပြောပါသည်။

“လူမောင်ရှိတဲ့ နေရာကိုတော့
သိရပြီ၊ လူသတ်တရားခံကို ဒီအရောက်
ခေါ်ပေးမယ် ပြောနေတယ်”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ ခေါ်ပေး
ပါ အရှင်ကြီးရယ်”

မစိန်ညွှန်က ကြောက်ကြောက်
နှင့် တောင်းပန်နေပါသည်။

“တရားခံတွေ ခေါ်ပေးဖို့ နောက်
ထပ် ပွဲပေးရမယ်”

“ရပါတယ် အရှင်ကြီး၊ တရားခံ
တွေကို အရောက်ခေါ်ပေးမယ်ဆိုရင်
နောက်ထပ် တစ်ပွဲပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် ပြောက်
ပိုင်းမှာ အရှင်ကြီးရှိမယ်။ ပွဲပေးချင်ရင်
လာခဲ့။ တရားခံတွေကို အဲဒီပွဲကို
အရောက်ခေါ်ပေးမယ်။ ကဲ...ဘာသိ
ချင်သေးသလဲ”

“လူမောင်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့
ချင်ပါတယ်”

“လူမောင်ရဲ့ အလောင်း ချင်းကုန်း
ရွာအလွန်၊ ရထားလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေ
တယ်။ ရထားကြိတ်လို့ နှစ်ပိုင်းပြတ်
နေတယ်”

“အိုး...”

မစိန်ညွှန်၏ နှုတ်က ရုတ်တရက်
ထွက်သွားပါသည်။ အလွန်အံ့ဩ
တုန်လှုပ်နေပါသည်။ မရှင်းလင်းသည့်
ကိစ္စအတွက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အရှင်ကြီးပြောတော့ လူသတ်
ခံရတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ လူသတ်
သမားက လူမောင်ကို သတ်ပြီးမှ
ရထားလမ်းပေါ်မှာ ပစ်ထားခဲ့တာ။ ကဲ
ပါ၊ ငါပြောတာ မှန်၊ မမှန် လူမောင်ရဲ့
အလောင်းကို ရှာပေါ့။ တရားခံကို
တော့ ငါ့ဆီရောက်အောင်ခေါ်ပေးမယ်”

မစိန်ညွှန် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။
ခင်ပွန်းသည် ကျော်ဇောကို ပြောသင့်
မသင့် စဉ်းစားရသေးသည်။ သူ့မှာ
အားကိုးစရာ ကျော်ဇောတစ်ဦးတည်း
သာ ရှိသဖြင့် မပြောမဖြစ် ပြောရပေ
တော့မည်။

“လူမောင်ရဲ့ အလောင်းက
ချင်းကုန်းရွာအလွန်မှာ ရှိနေတယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်”

ကျော်ဇောကို ပြောရင်း ကျော်
ဇော၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အကဲခတ်
နေခဲ့သည်။ တရားခံကိုလည်း သိရင်

သည်။ တရားခံမှာ ကျော်ဇောဖြစ်နေ
မှာကိုလည်း နီးရိန်နေသည်။ ကျော်ဇော
မှာ ကြားရသည့် စကားအတွက် စိတ်
လှုပ်ရှားသွားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။
ကျော်ဇောသည် နတ်ကို လုံးဝ
ယုံကြည်သူမဟုတ်ပါ။ နတ်ပြောခြင်းကို
မမှန်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သိနေသည်။
နတ်ဟောချက်မမှန်ကြောင်း သက်သေ
ပြရန် ချင်းကုန်းသို့ ချက်ချင်းသွားကြည့်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို အခုပဲ ချင်းကုန်းကို သွား
ကြည့်လိုက်မယ်”

“ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ”

“အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး
စက်ဘီးနဲ့ သွားလိုက်မယ်”

ကျော်ဇောသည် အဖော်
တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ချင်းကုန်းသို့ ထွက်
ခဲ့သည်။ မစိန်ညွန့်မှာ လူမောင် သေ၊
မသေကို သိချင်သည်။ အရှင်ကြီး
ဟောချက်မှန်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေ
သည်။ လူမောင်အသတ်ခံရပါက လူ
မောင်ကို သတ်သည့် လူကို သိချင်ပြန်
သည်။ တရားခံသည် ကျော်ဇော
မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်း
နေမိသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ကျော်
ဇော ပြန်ရောက်လာသည်။ မစိန်ညွန့်
သိချင်သည့်အကြောင်းကို ကျော်ဇော
က ပြောလိုက်သည်။

“ချင်းကုန်းရွာအလွန် မီးရထား
သံလမ်းပေါ်မှာ လူမောင်ရဲ့ အလောင်း
ကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘာ...လူမောင်ရဲ့ အလောင်း
ဟုတ်လား။ ဒါဆို လူမောင်သေပြီပေါ့”

မစိန်ညွန့်က မျက်ရည်များနှင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ ရဲစခန်းမှာ
အမှုပွင့်လိုက်တယ်။ ရဲတွေ လူမောင်ရဲ့



အလောင်းကို သယ်ဖို့ပါ စီစဉ်ပေးခဲ့
တယ်”

ကျော်ဇော စကားကြောင့် မစိန်
ညွန့် ငဝေငဝါဖြစ်နေသည်။ ကျော်ဇော
က ရဲစခန်းတိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောသဖြင့်
ကျော်ဇောအပေါ် စိတ်သက်သာမှု
အနည်းငယ် ရလိုက်သည်။

ကျော်ဇောမှာလည်း သူ့လုပ်ရပ်
ကို သူ အံ့သြနေသည်။

မည်သူမျှ ရှာမတွေ့နိုင်သော လူ
မောင်၏ အလောင်း ချင်းကုန်းရွာ
အလွန်တွင် ရှိနေကြောင်း နတ်က
တကယ်သိနေသည်ကို အံ့သြမဆုံး
အောင် ရှိနေပါသည်။ ထို့ပြင် တရားခံ
ကို ခေါ်ပြီးမည်ဆိုသဖြင့် နတ်ကို ပို၍
စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။ တရားခံအစွမ်း
ကိုသာ ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ပါက နတ်ကို
ယုံရမလိုဖြစ်နေသည်။ နတ်ကို စိတ်ဝင်
စားနေမိသဖြင့် နောက်နေ့ မစိန်ညွန့်
နတ်ပွဲသို့သွားပါက လိုက်ပြီး လေ့လာ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

“မစိန်ညွန့်... ငါ နတ်ပွဲကိုလိုက်
ခဲ့မယ်”

ကျော်ဇော၏ အသံကြောင့်
မစိန်ညွန့် အံ့သြဝမ်းသာသွားပါသည်။
တစ်သက်လုံး နတ်ကို မယုံကြည်သူ
က အယူအဆပြောင်းလာသည့်
အတွက် ကျေနပ်ပါသည်။ ကျော်ဇော

က တရားခံဖော်ထုတ်ပွဲသို့ လိုက်မည်
ဟု ပြောသဖြင့် ကျော်ဇောမှာ တရားခံ
မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆမိသဖြင့် မစိန်ညွန့်
ပျော်သွားပါသည်။ ပို၍သေချာအောင်
မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က နတ်ကို မယုံဘူးဆိုပြီး
နတ်ပွဲကို တကယ်လိုက်မှာလား”

“လူမောင်ရဲ့ အလောင်းရှိတဲ့
နေရာကို တိတိကျကျ ဟောလိုက်တဲ့
နတ်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“နတ်က တရားခံကို ခေါ်ပြော
နော်”

မစိန်ညွန့်က ခြိမ်းခြောက်စကား
ပြောကြည့်ပါသည်။ ကျော်ဇောသာ
တရားမဖြစ်ပါက မလိုက်စေရန် ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေးလေ၊ နတ်ပြောတဲ့အတိုင်း
မှန်ရင်တော့ နတ်ကို ယုံသင့် ယုံရတာ
ပေါ့။ ငါ့ကို ခေါ်ပါနော်”

မစိန်ညွန့်သည် ကျော်ဇော
အတွက် အနည်းငယ် စိတ်အေးရသော်
လည်း တရားခံမှာ ရင်းနှီးသည်လို့ဖြစ်
မည်ဟု ပြောသဖြင့် ရင်ခုန်နေရပါသည်။



ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ နတ်ပွဲသို့ မစိန်
ညွန့်နှင့်အတူ ကျော်ဇော လိုက်ခဲ့
သည်။ နတ်ပွဲနား နီးလာလေ၊ နတ်ခိုင်း
သံက ခြိုင်ခိုင်းလျက်ရှိပါသည်။ ရွာရှိ
ကလေးလူကြီးမကုန် နတ်ပွဲသို့ ရောက်
နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထူး
သဖြင့် လူမောင်ကို သတ်သည့် တရား
ခံကို ဖော်ထုတ်မည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်
လျှံနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မစိန်ညွန့်တို့
မလွှတ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်၍မရအောင်
ရှိနေပါသည်။

“ဟေး...အလှူရှင်တွေ လာ
တယ်။ လမ်းဖယ်ပေးကြပါ”

နတ်ကတော်က အော်ပြောမှ



ထုတ်ကုန်ဝင်သာရုံ လမ်းရှင်းပေးပါသည်။ မစိန်ညွန့်နှင့် ကျော်ဇောမှာ လူအုပ်ကို တိုးပွေါ့ပြီး နတ်ကတော်ဆီ အရောက်သွားခဲ့သည်။ မစိန်ညွန့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နတ်ကတော်က ဆီကြိုပြောလိုက်သည်။

“လူမောင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံ နှစ်ယောက်ကို ငါခေါ်ထားတယ်။ အန်ဒါအောက်မှာ ရှိနေတယ်။ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း။”

ကျော်ဇောနှင့် မစိန်ညွန့်တို့က အန်ဒါပင်အောက်က လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို၊ အားလုံးကလည်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။ နတ်ဝင်သည် ပေးသည့် အရက်ကို သောက်ပြီး လဲကျနေသည့် လူရွယ်နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ...တိုးမောင်နဲ့ သံချောင်းဆိုပါလား။”

မြင်ရသူများက အံ့သြစွာ ပြောဆိုကြသည်။ တိုးမောင်နှင့် သံချောင်းဆိုမှာ တစ်ရွာတည်းသားများဖြစ်၍၊ တိုးမောင်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ တိုးမောင်မှာ မစိန်ညွန့်၏ မောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သလို၊ သူမောင်နှင့် အသက်အရွယ်အတူ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်ပါသည်။

ကျော်ဇောနှင့် မစိန်ညွန့်တို့က အရာခံနှစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေရာ နတ်ဝင်သည်က အနားရောက်လာပါသည်။

“အဲဒီနှစ်ကောင်ဟာ လူမောင်သတ်ခဲ့တာပဲ။ ကဲ...ငါ့တာဝန် ဖြေပေးရမယ်။ ကျွန်တော့် နတ်တို့ ဆက်သွယ်ပေတော့။”

ထိုနောက် နတ်ဝင်သည်သည် အနီးသို့နှင့်အတူ မြူးကြွစွာ ကနေပါသည်။ မစိန်ညွန့်သည် တိုးမောင်

ကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာပါသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာလည်း တရားခံနှစ်ယောက်ကို လှုပ်နှိုးလျက်ရှိပါသည်။ ထိုအချိန် ကျော်ဇောသည် ရွာလူကြီးများကို ခေါ်ရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ လူအုပ်၏ နှိုးချက်ကြောင့် တိုးမောင်နှင့် သံချောင်းတို့ သတိရလာသည်။ လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ မစိန်ညွန့်ကို မြင်လိုက်မှ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားကြပါသည်။

မစိန်ညွန့်က မျက်ရည်သုတ်ပြီး အိမ်သံသံဖြင့် တိုးမောင်ကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ တိုးမောင်ရယ်။ လူမောင်ဟာ နင်နဲ့ ညီအစ်ကိုမဟုတ်လား။ ခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ လူမောင် အသက်ဆုံးရသလို နင်တို့လည်း အဖမ်းခံရတော့မယ်”

တိုးမောင်နှင့် သံချောင်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ တုန်လှုပ်နေကြပါသည်။ တိုးမောင်က မစိန်ညွန့်ကို လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်နေပါသည်။

“ကျွန်တော်များမိပါတယ် မမရယ်။ အရက်မူးပြီး လူမောင်ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်မိတယ်။ လူမောင်သေမှ ကျွန်တော် နောင်တရမိပါတယ်။ လူမောင်ကို ရထားကြိတ်ဟန် သံလမ်းပေါ် တင်ခဲ့မိပါတယ်။ အဝေးကို ပြေးဖို့ ကြံစည်ပါသေးတယ်။ သံချောင်းနဲ့ အဝေးကို ပြေးဖို့ ရွာက ထွက်လာတာ၊ ဒီက ဆိုင်းသံကြားတော့ ဒီကိုမလာဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပါ။ ဒီရောက်တော့ နတ်ဝင်သည် တိုက်တဲ့ အရက်ကို အမှူးသောက်ခဲ့မိပါတယ်။”

မူးပြီး လူက မလှုပ်နိုင်တော့ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်က လူသတ်တာကို ဝန်ခံရမယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းနေသလို ခံစားရလို့ ထွက်မပြေးနိုင်တာပါ။

တိုးမောင်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ကျော်ဇော ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။ ရွာထဲတွင် အသင့်တွေ့ရသော ရဲသားနှစ်ဦးကို ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ မကြာမီ ရဲသားများက တရားခံနှစ်ဦးကို လက်ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်သွားကြပါသည်။

နတ်ကို လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိခဲ့သော ကျော်ဇောမှာ မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မယုံကြည်၍ မရတော့ပါ။ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိဟု ဆိုသော်လည်း နတ်ဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ်ရှိကြောင်း ဘုရားဟောတွင် ပါသည်ကို သတိထားမိလာသည်။ နတ်နှင့် နဂါး မလှည့်စားနှင့်ဟူသော စကားမှာလည်း ရှေးအဆက်ဆက်က ရှိခဲ့သဖြင့် နတ်ရှိသည်ကို လက်ခံရပေတော့မည်။

ကျော်ဇော အသိတစ်ခုရလိုက်သည်။ နတ်ဆိုသည် ဘုရားနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကိုးကွယ်ရန်မဟုတ်သော်လည်း သူ့အတိုင်းအတာ၊ သူ့အစွမ်းနှင့်သူ အမှန်တကယ်ရှိနေပါသည်။ နတ်အတု အယောင်များ ရှိနေသကဲ့သို့၊ နတ်အစစ်အမှန်များလည်း ရှိနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတော့သည်။

ကောင်းသော်



အလံဒီပါ ဝိဇ္ဇာမြို့တော်ကြီးထဲမှ

အံ့ဩထူးဆန်းဖွယ် ဂန္ထီရုနယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြေ)

လူ့လောကကြီးတွင် ဂန္ထီရုဆန်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကိစ္စများ ကြုံဖူးသူများ ရှိကြသလို၊ ကြားဖူးသူများလည်း ရှိကြပါလိမ့်မည်။ ကြုံဖူးသူများကတော့ ခြံငွေမွေဆိုတော့ ငြင်းဖွယ်ရာ မရှိပေ။ ကြားဖူးသူများကတော့ ကြားရသည့်အကြောင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်မှုများကို ယုံချင်မှ ယုံလိမ့်မည်။ ယုံရတစ်ဝက်၊ မယုံရ တစ်ဝက်နှင့်လည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ လောကမှာ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံရှိသလို၊ သိပ္ပံပညာရပ်တွေလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်ပေါ်ထွန်းစမြဲရှိပါ၏။ အချို့ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကို သိပ္ပံပညာရပ်က ဘယ်လိုပင် တိကျ ခိုင်လုံစေဦးတော့ လက်လှမ်းမမီနိုင်စရာ အများအပြားတွေ့ရပါသည်။

ဂန္ထီရုဆန်သော ဖြစ်ရပ်သည် တစ်ခါတလေ ဒဏ္ဍာရီသဖွယ်ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ ကိုယ်တွေ့ ကြုံဖူးရသူက အမှန်ပြောပြလျှင် ကြားလုံးထုတ်တမ်း၊ လေလုံးထွားတယ်လို့တောင် ပြောကြပါသည်။ ယုံချင်လည်း ယုံပါ၊ မယုံချင်လည်း နေပါ၊ ငြင်းခုံစရာမရှိပါ။ သို့သော် သိပ္ပံပညာကို ယုံကြည်မှုတွေ ရှိသလို၊ ဝိဇ္ဇာပညာကို ယုံကြည်သူများလည်း ရှိပါ၏။ ဝိဇ္ဇာဟု ဆိုရာ၌ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဆရာပေါင်းဟု ဆိုပါ၏။ ထိုဝိဇ္ဇာများအနက် မြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္ဓဝရီဝိဇ္ဇာ၊ စမဝိဇ္ဇာ၊ မာဂဝိဇ္ဇာ စသည်ဖြင့် များစွာရှိကြပါသည်။

လူသူမနီး တောကြီး၊ တောင်လျှို၊ သစ်ပင်၊ လိုက်ဂူတို့တွင် ဝိဇ္ဇာအကျင့်၊ ဂန္ဓဝရီအကျင့်၊ ရေထဲ၊ မြေထဲ၊ မီးထဲ ထုံမျိုးကူးပြီး အသက်ဆက် ရှင်သန်နေကြပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ အနောက်ရိုးမ၊ ရှမ်းရိုးမ၊ ပဲခူးရိုးမနှင့် တောင်ဆူတောင်ထိပ်များစွာတွင် ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောင်ခြင်းဖြင့် သာသနာပြု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အမျိုးစုံစွာ လှူဒါန်းနေကြပါသည်။ စာရေးသူ၏ မသိနိုင်၊ မတွေ့နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် သူတော်အပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် များစွာရှိနေပါသည်။

ဝိဇ္ဇာနှင့် တွေ့ဖူးသူများ ရှိကြသလို၊ တွေ့ပြီး ဝိဇ္ဇာနာမသိသူများလည်း ရှိပါ၏။ ထို့ပြင် ဝိဇ္ဇာအတုနှင့်လည်း ခြားတတ်၊ တွေ့တတ်ပါသည်။ (အထူး သတိထားစရာမှာ ဝိဇ္ဇာတု၊ ဝိဇ္ဇာယောင်များသည် ယနေ့အခါ မှီပေါက်သလို ဖော်ပြကြသည်။) ထိုအထဲမှ ဝိဇ္ဇာနှင့် တွေ့ခဲ့ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို မှတ်မိသလောက် တင်ပြလိုပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံဟောင်းကွာ၊ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဟောင်းလို့လည်း ပြောပြောကြပါလိမ့်မည်။ စောစောက ပြောခဲ့သလို ယုံချင်လည်း ယုံပါ၊ မယုံချင်လည်း သဘောပါလို့ စောစောနားဖြင့် နားလို့က်ပါ၏။



ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ရသော ဂန္ထီရ

စာရေးသူတို့ (၁၀)နှစ်သားလောက်ကလို့ ထင်ပါသည်။ အဲဒီတုန်းက အနီးဆုံး မြို့ ဖြစ်တဲ့ အသုတ်မြို့ ကျောင်းကုန်းမြို့တို့မှာ တရားပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ တရားဟော ဓမ္မကထိကများ ပင့်၍ တရားပွဲများ မစမီ ငါးရက်လောက်ကြိုပြီး အသံချဲ့စက် ကားပေါ်တင်၍ ပိုစတာဖြင့် လှည့်လည်ဖိတ်ကြားလေ့ ရှိပါတယ်။ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ဒီတုန်းက အောင်စကြာဆရာတော်၊ အောင်ဝိဇ္ဇာဆရာတော်၊ ကျိုက်ဝိုင်းဆရာတော်၊ မင်းသားကြီး ရွှေကျီနည်ဆရာတော်၊ ဆရာတော် မင်းသားကြီး ဦးအောင်မောင်းနှင့် တခြားသော ဓမ္မကထိက ဆရာတော်ကြီးများတို့ဖြင့် တရားသဘင် ကျင်းပကြပါသည်။

နယ်ရွာတွင် တရားသွားရာရာမှာ အမေနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ လှည်းနှင့် သွားပြီး တရားနာလေ့ရှိပါသည်။ ဘောလုံးကွင်းတစ်ခုလုံး ကွင်းပြည့်ကွင်းလျှံ တရားနာဖို့သတ် အလွန်များကြပါသည်။ အမှတ်ရမိပါသည်။ အသုတ်မြို့ ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ရွှေရင်မျှော် ဆရာတော်၏ တရားပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာတော်သည် နယ်လှည့် ဓမ္မကထိကဖြစ်ပြီး ဟင်္သာတအထက်ပိုင်းက ထင်ပါသည်။

ဆရာတော်က ဓမ္မသဘင် တရားပွဲတွင် သူ၏ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်အကြောင်းကို ပြောပြသဖြင့် နားထဲ ခွံပြီး ယနေ့တိုင် အံ့သြနေဆဲဖြစ်ပါ၏။



ထိုဆရာတော်သည် တရားပွဲများ ကျင်းပရန် ဟင်္သာတမြို့ဘူတာမှ ပုသိမ်သို့ ရထားစီးရန် တစ်ပါးတည်း ကြွလာခဲ့၏။ ရထားပေါ်တွင် ခရီးသည်များ ပြည့်နှက်လျက် ထိုင်စရာ ခုံမရှိသဖြင့် ဟိုရာ ဒီရာနှင့် ကြည့်လိုက်မိရာ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုင်ဖို့ သွားလိုက်သည့်အခါ အနီးရှိ အဘိုးအိုက လက်ပြု၍ ထိုင်စေခဲ့သည်။ ဆရာတော်က အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်မိစဉ် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ရှစ်ဆယ်ထက်မက ကျော်လွန်နေပုံရှိပါ၏။ ပါးရေတွန့် ဆံဖြူသွားကျိုးနေသည်ပုံ၊ သို့သော် ဖွေးနေသော ဆံပင်များသည် သျှောင်ထုံး ထုံးထားပြီး ဖိတ်ဖြူမျှင်းထားသည်။ ရုပ်အင်္ကျီထက်ရှည် အဖြူဖွဖွကြီးနှင့် ပုဆိုးမှာ အဖြူကွက်တုံးကြီး ချည်းလျက် တောင်စောင်း လွယ်အိတ်ဖြူကြီးကို လွယ်ထားပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးနီများ ထိုးထားလေ၏။ မှတ်ဆိတ်မွေးလည်း ဖြူဆွတ်လျက် တစ်ထွာခန့် ရှည်မည်ထင်၏။ တည်ငြိမ်သော ဥပဓိရုပ်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အံ့သြနေမိခြင်းမှာ ထိုင်ခုံလွတ်ရှိပါလျက် ဘေးနားမှာ ခရီးသည်များ ဘာကြောင့် မထိုင်တာလဲ၊ အဘိုးအိုကြီးက ဘယ်သူမှ စကားမပြောသည့်အပြင် ဘုန်းကြီးကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြောသည်မရှိ။ လက်မှတ်စစ်များ တက်လာပြီးနောက် တာဝန်အရ လက်မှတ်စစ်ကြသည်။ ထိုအဘိုးအိုနှင့် ဘုန်းကြီးကို ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။

မမြင်လို့ ချန်ထားတာလား။ အသက်ကြီးသူမို့ ဖိစိတ ခံနေပြတာလား။ ဒါဆိုရင် ယခင်တုန်းက လက်မှတ်စစ်တွေက တစ်ယောက်မကျန် စစ်ကြတယ်။ ခုတော့ ဘာလို့ ငါ့ကို မစစ်တာလဲ။

ဘုန်းကြီးစိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေ၏။ ရထားသည် ရေကြည်ဘူတာသို့ ရောက်လာသောအခါ...

“ဧ၊ ဘာဘူတာလဲ”
ဟု အဘိုးအိုက မေးသဖြင့်...

“ဒကာကြီး ... ရေကြည်ဘူတာပါ”

“ဪ... ရှေးတုန်းက ပန်းတောရွာကြီးပဲ။ ဥမ္မာဒန္တ မင်းသမီး ကောင်းမှုပြုတဲ့ မြို့ပေါ့”

ဟု ဆိုကာ ဘာမျှဆက်မပြောတော့ပေ။

ဒါနဲ့ ရထားက အသုတ်ဘူတာရောက်တော့ အဘိုးအိုက...

“ဧ၊ ဘာဘူတာလဲ”

လို့ ထပ်မေးတယ်။

“ဒါက အသုတ်ဘူတာပါ”

“အေး၊ အောင်ကြခတ်ဝဋ္ဋာမြို့ဆိုတာ မင်း နန်းစိုက်ခဲ့တဲ့ မြို့ပေါ့”

နောက်ဘူတာတစ်ခုရောက်ပြန်တော့ ...

“ဧ၊ ဘာဘူတာလဲ”

“ဒါက ယိုးဒယားတက် ဘူတာပါ”

“ဪ... ယိုးဒယားမင်းလိုက်လို့ ဖောင်ဆိုက်တဲ့ မြို့ကြီး”

ဒီလိုနဲ့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ ဘုန်းကြီးလည်း စကားဆက်ဖို့ မလွယ်လို့ ထုံးစံအတိုင်း ပုတီးဖိပ်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။ ရထားသည် ပုသိမ်အောင် ကျန်းကြီးဘူတာရောက်လာတော့ ခရီးသည်များ အဆင်းများလာ၏။ ထိုအခါမှ...

“မောင်ပဉ္စင်းက ဘယ်ကြာမှာတုန်း”

“ဦးဇင်းက ပုသိမ်ပါ ဒကာကြီး၊ တရားပွဲကိစ္စအတွက်”





ကြွမှာပါ”

“ဒါဆို ကျုပ်နဲ့ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

အဲဒီလိုပြောတော့ ဦးဖင်းလည်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုဖြစ်နေ၏။ ပုသိမ် ဘူတာကြီးရောက်ပြီး မုတ်မှတ်ရရ ဘူတာကနေ ရထားလမ်း အတိုင်းဆက်ပြီး တောင်ဘက်ကို သွားနေသည်။ အဘိုးအို ကြီးက ရေနာရန် မြန်မြန်လျှောက်လို့ မီအောင် အတော် လိုက်ရ၏။ အသက်အရွယ်နှင့် သန်မြန်တာနှင့် မယူ။ နောက် တော့ ပုသိမ် မဟာဗောဓိကို ကျော်ပြီး ကျောင်းကို ရောက်၊ ကမ်းနားလည်း ရောက်တော့ ...

“မောင်ပဉ္စင်း ... ဘာနဲ့ကူးကြမတုန်း”

“လှေနဲ့ ကူးမယ် ဒကာကြီးရဲ့၊ လှေရှာရဦးမယ်”

“ကဲ...ရောက်ပါပြီ မောင်ပဉ္စင်း နားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒကာကြီး”

“မောင်ပဉ္စင်း၊ ရေဆာရင် ဟို ဝါးရုံပေါ်က သပိတ်ထဲ မှာ ရှိတယ်”

ဝါးရုံထဲကကြီးက - ဝါးပင်များနှင့် ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံ စားပွဲပုံစံတွေနှင့် သပ်ရပ်ပီပြင်စွာ ရှိနေ၏။ အိပ်စရာ ခုတ် ပုံစံကလည်း ဝါးပင်များ ရောထွေးပေါက်နေတဲ့ ပုံဖြစ်သည်။ လူတို့ သစ်သားနဲ့ ဆောက်ထားသလို တစ်ပုံစံတည်း တွေ့ရ၏။ နောက်ပြီး အဘိုးအိုကြီးက ဝါးရုံကြားထဲ ဝင်သွားပြီး ပျောက်သွားသည်။

“အင်း...တောထဲ တောင်ထဲ ငါတစ်ယောက်တည်း သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေများ ရှိလား”

ထိုနေရာသည်ကား ညိုညို မိုင်းမိုင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာမြို့ဟု တွင်ခဲ့သော အလုံမြို့ ကြီးရှိပါသည်။ အတွင်း ဒီပါရုံစေတီတော်နှင့် ရှေးဟောင်းစေတီများ ရှိပါသည်။ ထိုဘုရားအနီးတွင် ရွာကြီးများရှိကြပြီး၊ တချို့သောသူများက အလုံမြို့ထဲသို့ ရောက်ဖူးခဲ့ကြသည်။ ထိုမြို့ကြီးသည် လမ်းမကြီးများ ပြောင့်ဖြူးလျက် ခရီး မဆုံးနိုင်ဟု ပြောကြပါသည်။ ညဆို မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ညီးလျက် မြင်ရ၏။

“ကျုပ်နင်းတဲ့ ခြေရာအတိုင်း လိုက်နင်းပါ”

ဆိုပြီး မြစ်ထဲဆင်းသွား၏။ ဘုန်းကြီးလည်း သူ့နောက် ကနေ မီအောင် လိုက်နင်းလိုက်တာ တစ်ဖက်ကမ်းကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သလဲတောင် စဉ်းစား၍ မရဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါနဲ့ပဲ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ရွှေဝက်လူးဘုရားကို အာရုံပြု ပြီး အဘိုးအိုနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ရှေ့မှာ မြက်တော၊ ရွှံ့တွေ၊ ရေတွေနှင့်၊ အဘိုးအိုကြီးက ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ နင်း သွားလိုက်တာ ရွှံ့တစ်စက်၊ ရေတစ်ပေါက်တောင် မပေဘူး။ ဘုန်းကြီးက ဖိနပ်ချွတ်လိုက်တော့ ...

“မောင်ပဉ္စင်း...မချွတ်နဲ့၊ ကျုပ်ခြေရာကို နင်း”

ဒီလိုနဲ့ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ နေတောကြီးထဲ လမ်းကျဉ်းကလေးက ရွှံ့တွေ ရေတွေကြားထဲ နင်းသွားလိုက် သည်။ နောက်တော့ ဝါးတောကြီးဆီ ရောက်သွား၏။ ဝါး ပင်တွေက အံ့မှိုင်းပြီး နေပြောက်တောင် မထိုးနိုင်တဲ့ ဂူပုံ သဏ္ဌာန် လိုက်ဂူကြီးဖြစ်သည်။

အဲဒီလို တွေးလိုက်မိတယ်။

“မောင်ပဉ္စင်း ... ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊ သီလထုံး တဲ့ သူတွေပါကွယ်”

ဘုန်းကြီးက ရေဆာလို့ ရေသောက်ဖို့ သပိတ်ထဲ ဖွင့်လိုက်တော့ ရေခွက်နှင့် ရေအပြည့်ကို တွေ့ရသည်။ ရေကို သောက်လိုက်တော့ ရင်ထဲ မောသမျှ လန်းဆန်းသွား သလို၊ စိတ်ထဲ ကြည်လင်သွားသည်။ ဘယ်လိုရေနဲ့မှ မသွာဘဲ အလွန်အေးမြ၏။

ညနေစောင်းလို့ ဘုန်းကြီးက နေရောင်ကို ဟိုကြား ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်တော့ နေလုံးကြီးက ဂိုးမတောင် ကွင်း သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာတော့မည်။

ညအမှောင်ကို ဘာအလင်းရောင်နှင့် နေမှာထဲ၊ မထွန်းစရာ မရှိ၊ စိတ်ထဲ ခွိဟ။ နောက်ပြီး ကျောင်းမှာဆို ကျင်းကျရာရည်သောက်လေ့ရှိသည်။ စီးကရက်ကလည်း ဘုန်း တော့မည်။ တောထဲမှာ ဘယ်က စီးကရက်က ရှာတယ်



သို့လော သို့လောနှင့် အတွေးပေါင်းစုံ တွေးနေမိသည်။

“မောင်ပဉ္စင်းရေ...ညနေရောက်ရင် သဘာဝမီးလင်းမှာပါ။ ဟိုအလယ်သပိတ်မှာ ကျွန်းကုရည်နဲ့ အစွန်သပိတ်ထဲမှာ မောင်ပဉ္စင်းကြိုက်တဲ့ ခေါင်း စီးကရက်တစ်ဘူးရှိတယ်”

ဟာ...အဘိုးအိုကြီး ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။ ငါ စဉ်းစားတာကို သူ ဘာကြောင့် သိနေတာလဲ။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းကြီးဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ ဝိဇ္ဇာကြီးများ ဖြစ်နေမလား။

ညရောက်တော့ တောသဘာဝအရ တောကြက်တွန်သံ၊ ခေါင်းတွန်သံ၊ ရစ်အော်သံ၊ ငှက်ပေါင်းစုံတို့ သဘာဝအရ ဟစ်ကြွေးအော်မြည်သံတွေကို ကြားရသည်။ ဂျီ(ချေ)ဟောက်သံ၊ မျောက်အော်သံတွေလည်း ကြားရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သဘာဝအလင်းရောင် ဘယ်က ပေါ်သည် မသိဘုန်းကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ပြန်မြင်နေရ၏။

“မောင်ပဉ္စင်း...ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒကာကြီး၊ အမြဲမပြတ်ပွားပါတယ်”

ဘုန်းကြီး ပုတီးစိမ်း မေတ္တာပို့၊ ဗုဒ္ဓနုဿတိပွားများ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ဖို့ ပြင်တော့ ဝါးခုတင်မှာ ခေါင်းအုံးကလည်း အဆင်သင့်၊ အိပ်လိုက်တော့ ဖွေရာပေါ် အိပ်လိုက်ရသလို ထင်လိုက်၏။ ခဏအကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နံနက် အနံ့မောင်းခေါက်သံ၊ ကြက်တို့နီသံတွေ ကြားတော့ နိုးလာသည်။ အိပ်ရေးဝသည့်အပြင် လှန်းဆန်းနေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းမှာ ဘုရားတည်နေတာ ပစ္စည်းတွေ ထိုနေရင် ဇုကွပ်လို့ နေ့စက်ဆံတင်းမိသည်။ မနက်ကျရင် အာရုံဆွမ်း ဘယ်မှာ ဘုဉ်းပေးရမှာလဲ။ အကယ်၍ တောထဲတောင်ထဲ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းနှင့် ကော်ဖီ ဘယ်ရနိုင်မှာတုန်းဟု တွေးမိသည်။ ဖြစ်သလိုပဲ ဘုဉ်းပေးရမှာပဲလို့ စိတ်ကူးမိ၏။ ဒါနဲ့ မျက်နှာသစ်၊ ပလုတ်ကျင်းတော့လည်း ဒီသပိတ်ထဲတူ ရေနံပဲ ဖြစ်သည်။ ရေက ကုန်သည်မရှိ၊ ဘုန်းကြီးထောဘ မကင်းမိဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်က များနေသည်။

“ကဲ...မောင်ပဉ္စင်း၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာလည်း ဆိုချင်တာ ရနိုင်ပါတယ်။ ဟို သပိတ်ထဲမှာ ဖွင့်ပြီး ကြိုက်သလိုသာ ဘုဉ်းပေးပါ”

ဘုန်းကြီး သပိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းနှင့် နောက်သပိတ်က ကော်ဖီတစ်ခွက်စာလောက် အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ လိုတိုင်း ရ၊ တတိုင်း အောင်၊ ကြတိုင်း နောက်ဆိုတဲ့ သိဒ္ဓိတွေနှင့် ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်သည်။ စိတ်

ကူးပေါ်သမျှ အားလုံးပြည့်စုံ၏။ အဘိုးအိုကြီးကတော့ စကားမပြောတော့ပေ။

နောက်တော့ တစ်ည နှစ်ညမှ ခုနစ်ညတိုင်တိုင်ရှိခဲ့ပြီး ရက်ကလည်း ကြာလှပြီ။ ကျောင်းကို ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း ပြင်းပြလာ၏။ မနက်ပြန်တော့ အဘိုးအိုကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်မဖြစ်တော့မည်၊ ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်ပြန်၏။

အဲဒီနေ့မှာ နံနက် အာရုံဆွမ်း ကောက်ညှင်း ယဲစီပေါင်းနှင့် ဘုဉ်းပေးပြီးနောက် အံ့ဩစရာတွေ၊ ဝမ်းမြောက်စရာတွေကို ကြုံနေရသည်။

“မောင်ပဉ္စင်းက ကျောင်းပြန်ချင်တယ်ဆိုတော့ ပြန်ရပါမယ်။ ကျွန်နဲ့က ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ တွေတာ မှတ်ပါ။ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝမှာပါ။ သာသနာပြု လုပ်ငန်းလည်း အောင်မြင်မှာပါ။ ဒီတော့ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ ငါးမူးစေ၊ လိုသလို သုံးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒကာကြီး ဦးပဉ္စင်း ပြန်ကြွပါဦးမယ်။ လမ်းပြပေးပါဦး”

အဘိုးအိုကြီးက ဝါးတောလွန်တော့ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ လမ်းအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ ရွှေဝက်လူးဘုရားကို လှမ်းမြင်ရပြီး နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တောအုပ်ကြီးလို မည်းမည်းမှောင်မှောင်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးက ပုသိမ်ဘက်ကမ်းကျားဖို့ ကူးတို့ဆိပ်ကို ရောက်တော့ လေ့တစ်စီးက နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပုံပါမယ် ဘုရားလိုဆိုတာနှင့် ပုသိမ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့၏။ နောက် ဆွမ်းစာဖို့ ရွှေမုတ္တောဘုရားရှေ့ ယထာဓိဋ္ဌိမှာ ဆွမ်းဝင်စားသည်။ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ လုပ်တော့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က ရှင်းပြီး သွားပြီလို့ ပြောသည်။ ဒါနဲ့ ဆိုက်ကားစီးလည်း နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ရထားစီးပြန်တော့လည်း ရထားခ ဒါနပြုတဲ့ ဒကာနှင့်၊ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ပေ။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ရွာထဲက ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လာပြီး မေးကြ၊ ငိုကြနှင့် ဆူညံနေသည်။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာတုန်းကွယ်၊ ငါ ရှင်းပြပါဦး”

“အရှင်ဘုရား ကျောင်းကနေ ထွက်သွားတာ တစ်လ ကျော်နေပြီ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့လည်း ပျံလွန်တော်မူပြီ ထင်လို့ လူထောက်တွေ လွှတ်ရှာကြတယ်။ ဟီးဟီး...”

“ဟဲ့...မငိုကြနဲ့၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခု သွားတာလည်း ခုနစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဘုရား၊ တစ်လကျော်လို့ ဘုရားတော်”



စွန်းနေပြီ ဘုရား”

“ဟဲ့...ဒကာ၊ ဒကာမတို့...ဘုန်းကြီးဆိုတာ မလိမ်ကောင်းဘူး။ ငါပြောတာကို ယုံပါ”

“တပည့်တော်တို့လည်း မှန်တာပြောတာပဲ ဘုရား”

“ကဲ...ဒီတော့ ထားပါတော့။ ဘုရားတည်တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပန်းရန်ခဲတွေရော မရှင်းရသေးဘူးမဟုတ်လား။ နောက်တရားပွဲက ဒကာတွေရော ဘာပြောကြသတန်းကွယ်”

“ရှင်းပြီပါပြီ ဘုရား”

“ဘယ်က ရတန်းကွယ်”

“ဒကာကြီးတစ်ယောက် လွယ်အိတ်ကြီး လွယ်ပြီး ပစ္စည်းဖိုးတွေလည်း ပေးတယ်။ ပန်းရန်ခဲတွေလည်း ရှင်းသွားပါတယ် ဘုရား။ တရားပွဲလည်း ဘာမှ လာမပြောကြပါဘူး ဘုရား”

“ဟေ...ဘယ်သူတဲ့လဲကွယ်၊ ဘယ်ရွာကလဲ”

“မသိပါ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့က အရှင်ဘုရား လွှတ်ပြီး ပေးတာလား။ အလှူဒကာလား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ပါဘူး ဘုရား”

“အေး၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်းဆိုတာ ဗုဒ္ဓစိတ်ကြိုက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်တော့ သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးတွေနဲ့ ဝိဇ္ဇာကြီးတွေက ကူညီစောင့်ရှောက်ကြတယ်လို့ မှတ်ထားကြပါကွယ်။ သာဓု...သာဓု...သာဓု။ ဘုန်းကြီးလည်း အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ဆူးမျိုးကို တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် စဉ်းစားလို့ မမိနိုင်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာပညာဆိုတာ အစွမ်းထက်တယ်။ ယုံကြည်သူကို အကျိုးပေးတယ်။ ဘယ်လိုတွေးတွေး သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါးနဲ့ နတ်မြတ် နတ်ကောင်းတွေက စောင့်ရှောက်လို့ မကြိုဘူးတာ ကြုံရတယ်။ ဘယ်လိုတွေးတွေး အဖြေမထွက်နိုင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ကျမှ ယုံမိပါတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့လည်း ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နောဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏ တစ်ဆယ့်ငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံသော သုံးလောကထွတ်ထွား သမ္ပည၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်သဒ္ဓါ ပူဇော်ကြပါ။ သတ္တဝါများအပေါ် မေတ္တာထားကြပါ။ ကရုဏာထားပါ။ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ် စေတနာမေတ္တာပွားကြပါလို့ ဘုန်းကြီး တိုက်တွန်းလိုပါတယ်”



အဲဒီ တရားပွဲမှာ ဆရာတော်က သူကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန်ပြောပြခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

ဒီတော့ စာရေးသူ ယခု တင်ပြသည့် နေရာနှင့် အနီးဆုံး နေရာကို လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရောက်ရသည့် အကြောင်းမှာကား ...

ပုသိမ်မြို့၊ ကင်မလင်းကျွန်း၊ အောင်မင်္ဂလာသီရိကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဒဿနမှ သာသနာပြု ဂန္ဓဝရီအဖြစ် စေလွှတ်သဖြင့် ဆရာတော် ဦးဝါယု (အောင်လေး) အသုတ်မြို့၊ ဦးဥတ္တမတို့နှင့်အတူ ပုသိမ်မှ အိမ်သန်သန်းဝင်းအစ်မကြီး ဒေါ်ဆွေတို့နှင့် အတူတကွ ပုသိမ်မြို့မှ စက်လှေဖြင့် ငါးနဂါးခန့် စီး၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရသည်။ လမ်းတွင် ကြက်တူရွှေ၊ လိမ်ကုန်း၊ ရွာဟောင်းကြီးတို့ ရှိပြီး၊ ထိုရွာဟောင်းကြီးတွင် စက်လှေရပ်၍ ပြည်တော်ဝင်၊ သံပတ်တောင်သို့ ခြေလျင်ဖြင့် နာရီဝက်ခန့် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရသည်။ သံပတ်တောင်ပေါ်တွင် ပြည်တော်ဝင်၊ ပြည်တော်အေး၊ ပြည်တော်ထွက်၊ ကိုးနဝင်းစေတီများကို ဖူးတွေ့ရပြီး ထိုဘုရားများအား ဆရာတော်ကြီး ဦးသုဒဿနနှင့် ရသေ့ကြီး ဣန္ဒက ညီနောင်တို့က တည်ထားခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုရသေ့ကြီးများသည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လျက် ဂန္ဓဝရီခရီးလျှောက်လှမ်းနေကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုတောင်စဉ် တောင်တန်းတစ်လျှောက် မျှော်မှန်ကြည့်လျှင်၊ ရွှေတွင်းတူးဘုရားအား ရွှေရောင်ညီးညီးဖြင့် လှမ်းဖူးမြော်လိုက်ရပါသည်။ ထိုနေရာသည်ကား ညိုညို၊ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာမြို့ဟု တွင်ခဲ့သော အလုံမြို့ကြီးရှိပါသည်။ အတွင်း ဒီပါရံစေတီတော်နှင့် ရှေးဟောင်းစေတီများ ရှိပါသည်။ ထိုဘုရားအနီးတွင် ရွာကြီးများ ရှိကြပြီး၊ တချို့သောသူများက အလုံမြို့ထဲသို့ ရောက်ဖူးခဲ့ကြသည်။ ထိုမြို့ကြီးသည် လမ်းမကြီးများ ဖြောင့်ဖြူးလျက် ခရီးမခဲနိုင်သော ပြောကြပါသည်။ ညဆို မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ညီးလျှင် မြင်ရ၏။

သံပတ်ရွာအနီး ရွာဟောင်းကြီးမှ ဦးစံသိန်း၏ ဖြစ်စဉ်ကလည်း ထူးခြားနေပြန်သည်။ ဦးစံသိန်းသည် သူ၏ ကမ္ဘာကို စားကျက်တွင် လွတ်ကျောင်းလေ့ရှိပါ၏။

တစ်နေ့တွင် တောင်ခြေ၌ အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် ကျောက်တုံးများကို ထမ်းပြီး တောင်ပေါ်သို့ တင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကူထမ်းပေးခဲ့ရသည်။ သူ့ကျွဲများကို ကျက်တွင် လွှတ်ပြီး ခလောက်သံကို နားထောင်ရလေသည်။

အဘိုးကြီးက လက်ညှိုးညွှန်၍ စိထားပြီးသား ငါးတုံးများကို သယ်ခိုင်းပြီး ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးမကျွေးသည့်



အခေါက် ၂၀၊ ၂၅ခေါက်ခန့်ရောက်သောအခါ နေညီလာချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဦးစံသိန်းသည် ကျွဲများကို မောင်းပြီး ရွာသို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

သူ့အိမ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အသံချွတ်ကံသံ တို့ ကြားလိုက်ရပြီး အသုဘတွင် ဖွင့်လေ့ရှိသော အသံဖြစ် သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရ သည်။ ကျွဲများ တင်းကုပ်သို့ဝင်သောအခါ လူတွေ ရုတ်ရုတ် သံသံဖြစ်ကုန်၏။ သူ့ကို မြင်တော့ ဇနီးသည်က...

“ကိုစံသိန်းရေ...အမျှ...အမျှ...အမျှယူတော်မူပါ တော်၊ ဟီးဟီး...”

နှင့် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့ ငိုရတာလဲ”

“သရဲ...သရဲ...သရဲလာခြောက်တယ်၊ ဦးစံသိန်း ရယ်၊ ကြောက်ပါတယ်”

“ဟေ...ငါ စံသိန်းပါကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောကြပါ ဦးဟဲ့”

“ရှင်သေပြီးပြီပဲ၊ မလာနဲ့...မလာနဲ့ ကိုယ်ယောင်မမြဲ မိနဲ့ ကြောက်တယ်”

“ဟေ...ငါ တကယ် စံသိန်းပါ၊ မယုံ ကိုင်ကြည့်ပါ”

“ဟာ...ဦးစံသိန်း၊ ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ငါ ခါတိုင်းလို ငိုလင်း ကွဲကျောင်းတယ်၊ ခုမှ ငိုချွတ် ခဲ့ရသေးတယ်လေ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား လူအစစ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား သွားတာ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားအတွက် အဘိဗြည့်သပိတ်သွတ်နေကြတာပါ”

“မင်းတို့ဟာ ကြည့်လုပ်ကြပါဦး၊ ငါ မသေပါဘူး၊ ကျောက်တုံးသည်ပြီးတာမှ ၂၅ခေါက်လောက်ပဲ ရှိတာ”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ရှင်က သွားတာ ခုနစ်ရက်ဆိုတော့ ကျားကိုက်လို့ ပြီလား၊ ရေနစ်လို့လားဆိုပြီး ရှာကြတာ၊ ကျွဲလည်း စံကောင်မှ မတွေ့တော့ အလောင်းပြန်မရဘူးထင်လို့ အခု စိတ်သွတ်နေကြတာ ရှင်ရဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ဒါဆို ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ လျှာတယ်လို့ မှတ်ကြပါကွယ်”

ဦးစံသိန်း မဖြစ်စဘူး ကြုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအလုံခြုံ မှုတွင် မကြာခဏ ကြုံတတ်ကြရ၏။ ဒါဟာလည်း အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုပါပဲ။

ကျောက်တုံးသည်သည် အဘိုးကြီးသည် ဝိဇ္ဇာထိပ် ခေါင် ဘိုးတော် အောင်မင်းခေါင်ကြီးဖြစ်နေပါ၏။ အသေချေ အနန္တ မရေမတွက်နိုင်သော စိတ်စေရာ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များ သည် တွေး၍ မကုန်၊ ရေ၍လည်း မကုန်ပါ။ ရှေးပဝေသထီ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ခေတ်အဆက်ဆက် သမိုင်းအထွေထွေ ကပင် ရှိခဲ့လေသော ဤထူးခြားဆန်းကြယ်သော နေရာ အမျိုးမျိုးတွင် ဝိဇ္ဇာကြီးများ၏ စေခိုင်းချက်အရ ဆောင်ရွက်ရ သူများအဖို့ အံ့မခန်းဖြစ်ရလေသည်။

ရက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်

ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော ၁၅နှစ်ခန့်က ပုသိမ်နှင့် သာပေါင်းညီနွယ်ကြား ရေတွင်းကုန်းရွာမှ ရက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့စဉ်က ကျောင်း နောက်ဘက်၌ နီးပြာနေသော အဘိုးအိုနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးသောင်းနှင့် ဦးသိန်းတို့၏ ပြောပြချက်အရ...

“ဦးလေးတို့ စတွေ့ကတည်းက ဆရာတော်ကြီးက ဒီ ဥပဓိရုပ်အတိုင်းပဲ၊ ယခုအထိ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးကွဲ့၊ ဒီအရွယ်ပဲ၊ ဒီတုန်းက ဦးလေးက အသက် ၂၀ လောက်၊ အိမ်ထောင်တောင် မကျသေးဘူး၊ အခု ဦးလေးအသက် ၇၀ ရှိပြီ၊ တို့သာ သွားကွဲ့၊ ဆံဖြူ၊ ခါးကိုင်း၊ ပါးရေတွန်ပေါ ကွာ၊ ရောက် ထောင်းပြီလေ”

ပြော မယုံလျှင်၊ ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးမှ ယုံကြံ ပါမည်။ ဤခရီး နီးသလားဆိုသကဲ့သို့ မြေကြောရှုံ့ ခြင်း၊ ခရီးတိုခြင်း၊ ရောက်စေ၊ ပျောက်စေဆိုသော စေတစ်လုံးပိုင်ရှင် လို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ဤဂန္ထီရ နယ်မျိုးသည် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားတွင် ရှိနေ ပါ၏။ ကြုံလည်း ကြုံထိုက်က ကြုံပါဦးမည်။ ယုံကြည်သူများအဖို့ အံ့ဩဘာနန်းရှိခဲ့ပါ၏။ မယုံ သူများအဖို့တော့ ရေမှာ အရုပ်ရေးသလိုသာ ဖြစ် နေပါဦးမည်။



“ဦးလေး...စတော့တော့ ဘယ်သူ စတော့တာလဲခင်ဗျာ”

“ဟိုတုန်းက အနောက်ရိုးမ တောကြီး တောင်ကြီး ကွဲ့၊ ခုမှ လမ်းဟောက်လို့ ဒီနေရာ အလုံဒီပါတို့ ရေတွင်းတူး တို့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်တာပါ။ ဆရာတော်ကြီးက သစ်ပင် ရိပ်မှာ တရားကျင့်နေတာ။ တို့ရွာက မောင်ကံက မို့ချိုး၊ မျှစ်ခတ်၊ ဝါးခတ်၊ ထင်းရှာလုပ်ရတယ်လေ။ သိပ်ဆင်းရဲတာ ကွဲ့။ အဲဒါ ဆရာတော်ကြီးကို တွေ့တော့ မောင်ကံက ဝါး ကျောင်းလေး ဆောက်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာတော် ကြီးက မောင်ကံကို ရွှေဒဂါတွေပေးတော့ မောင်ကံက ပုသိမ်မှာ သွားရောင်းတယ်။ မကြာခင် မောင်ကံက သစ်သား အိမ်ကြီးဖြစ်၊ ချမ်းသာလာတယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပြောပါ ဦးလေး”

“ဒီတော့ မောင်ကံကို မနာလို ဝန်တိုသူတွေ ရှိလာ တာပေါ့။ အဲဒီခေတ်က သောင်းကျန်းသူတွေ၊ လူဆိုးတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ကို ခြေထိုးတော့ မောင်ကံကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး အနုကြမ်းစီး၊ ရွှေဒဂါအကြောင်းမေးကြတာပေါ့။ မောင်ကံက မပြောဘူး။ ကြီးနဲ့ တုပ်ပြီး အရိုက်ခံတယ်။ နောက်ကျမှ မချီမဆန့် နာလွန်းတော့ ဆရာတော်ကြီးဆီက လို ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဆရာတော်ကြီးကို ဖမ်း၊ ရိုက်၊ ဓားပြားနဲ့ ရိုက်၊ နောက် မပြောတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်။ တစ်ချက်မှ ကျည် မထွက်ဘူးတဲ့။ ချောက်...ချောက်နဲ့ပဲ။ သေနတ်ကို အပြင်ထောင်ပစ်၊ ဝိုင်းပေါ် ထောင်ပစ်လိုက်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်တာ။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ခွဲယူလို့ ပြောတော့ ဗိုက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးခွေတာ ဓားခွေသွားတယ်။ ဒီတော့ စိတ်ဆိုးပြီး သတ်မယ် ကြိမ်းပြန် တယ်”

“နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ ဦးလေး”

“ဆရာတော်ကြီးက မင်းတို့ ငါ့ကို ပြစ်မှားရင် အသေ ဆိုးနဲ့ သေလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ တွေ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားရင်း ဟိုး တောထဲရောက်တော့ အစိုးရတပ်မတော်နဲ့ ပက်ပင်းတို့တာ အားလုံး တိုက်ပွဲကျပြီး ချောက်ထဲကျ သေကုန်တယ်”

“ဟာ...နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ ဦးလေး”

“အေး၊ မောင်ကံကိုလည်း မင်း တယ်မိုက်တာပဲဆိုရုံ နဲ့ အိမ်ကြီး မီးလောင်၊ ဇုက္ခရောက်ပြီး ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ အခုတော့ မောင်ကံ လေနေပြန် နေတယ်ကွဲ့။”

“ဦးလေး...ဆရာတော်ကြီး ခြေထောက်က ဘာလို့

ထုံနနွင်း လိမ်းထားတာလဲ”

“အဲဒါ ထုံကူးကုထားတာ။ တို့ရွာက ကလေး ချွေးနီ ကိုက်တုန်းကကွဲ့၊ ခုတော့ ကောင်းနေပါပြီ”

“ဆရာတော်ကြီးက အလုံဒီပါမှာ ဆွမ်းခံကြွတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာမြို့တော်ကြီးထဲ ဆွမ်းခံကြွပြီး ခြံ လာတော့ ပြောင်းဆန့်တို့၊ မုယော ထမင်းတို့၊ သင်္ဃန်းတို့၊ သစ်ခွပန်းတို့ကို လှူလိုက်တယ်။ အလုံဒီပါကို ရောက်တဲ့ သူတွေ ရွာမဆုံလို့ မျက်စိလည်ကုန်ရော။ အဲဒီမှာ တောကြီး တောင်ကြီး လှူတွေ မြောင်တွေ ပေါ့မူ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် စိန်သန်းပေါ့၊ ဓာတ်ဆီသွား ဝယ်ခိုင်းရင် အရက်သောက်လာတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော် ကြီးက မာန်ထန်ပြီး မင်း တော်ဇော်မိုက်တဲ့ ကောင် အသေဆိုးနဲ့ သေလိမ့်မယ်၊ သူရာမေရိယာကကို ကျွေးလွန် တဲ့ကောင်၊ နင့်လိုကောင်ပဲ၊ ဟိုဘဝက သူရာမေရိယာကို ကျွေးလွန်လို့ ခုဘဝတောင် အမှူးမပြောတဲ့ ကောင်တဲ့။ အဲဒီ တောက်တဲ့ကြီး ခေါ်ပြတယ်။ သူရှေ့မှာကို ကတိပေးပြီး အရက်မသောက်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒီ သူရာမေရိယာကကတော့ အဆီ သော့ချက်ပဲ။ သော့ပွင့်လို့ကတော့ အားလုံး ပျက်စီးဖို့ မှား တယ်”

“ကဲ...ဦးလေးတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”



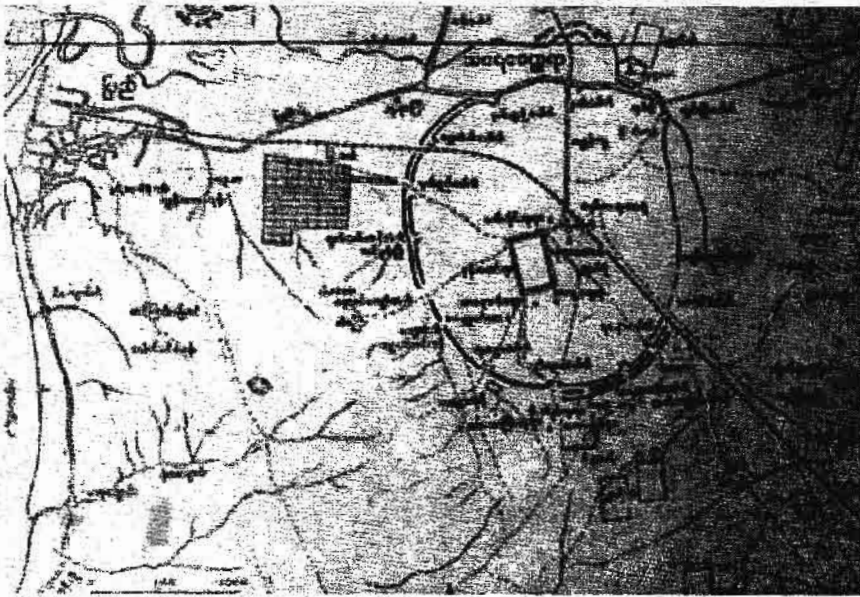
မိကြောင့် ပြော မယုံလျှင်၊ ကိုယ်တိုင်ကြားမှ ယုံကြည် ပါမည်။ ဤခရီး နီးသလားဆိုသကဲ့သို့ မြေကြော့ရုံ၊ ခြံ၊ ခရီးတိုခြင်း ရောက်စေ၊ ပျောက်စေဆိုသော စေတနာလျက်မှ လို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ဤဂန္ထရုနယ်မျိုးသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ အပြားတွင် ရှိနေပါ၏။ ဤလည်း ဤထိုက်က ဤပိုင်း မည်။ ယုံကြည်သူများအဖို့ အကြံဉာဏ်ရရှိခဲ့ပါ၏။ မယုံသူများ အဖို့တော့ ရေမှာ အရုပ်ရေသလိုသာ ဖြစ်နေပါဦးမည်။ ဤနယ်မြေသည် အလွန်ဆန်းကြယ်သော ဝိဇ္ဇာမြို့တော်ကြီး ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်ခြည်)



သရေခေတ္တရာ ပျံမြို့ဟောင်းမဟုတ်သော နဝဝါသီမြို့ဟောင်း

မာန်သစ်ငြိမ်း (ရှေးဟောင်းသုတေသန)



သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းအနေအထားပုံ

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဘုရားဖြစ်ပြီး ကိုးလမြောက် အချိန်ကာလ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ပြာသိုလပြည့် တွင် “သီဟပဇ္ဇတိ” အမည်ရှိသော နိုင်ငံတော်သို့ ပထမ အကြိမ် ကြွရောက်တော်မူလာပြီးနောက် ၁၂ နှစ်ကြာသော် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၅ ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ဇေဌဒီပ နိဿာဓ် သီရိခေတ္တမင်းသည် အသက် ၃၅ နှစ်ပြည့်လျှင် ဆောရဟန်ပြသော မင်းမျိုးဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းပြည်မှ နှစ်သက်၍ နှင်ထုတ်သောကြောင့် သီရိခေတ္တမင်းသည် ဘိုလားသော ဗိုလ်ခြေများနှင့်တကွ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာခဲ့ ကြသည်။

သီရိခေတ္တမင်းနှင့်တကွ မျိုးမတ်တို့သည် သလ္လဘ ဝတီမြစ်၊ ရောဝတီမြစ်တို့ကို ကူး၍ မြို့သစ်တည်ရန် နေရာ သစ်ကို ရှာဖွေကြသည်။ ယခု ပြည်မြို့တည်ရာအရပ်သို့ ရောက်လျှင် မြို့သစ်တည်ရန် မြေအနေအထားကောင်းမွန် သဖြင့် စခန်းချလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မန္တရ နဂါးမင်း သည် ရောပတ္တနဂါးမင်းထံသို့ သွားရောက်ရန် သမုဒ္ဒရာမှ ထွက်ခဲ့ရာ သီရိခေတ္တမင်း၏ တပ်ဦးသို့ရောက်လျှင် ညာ ပတ္တ ရာဇ ဂဠုန်မင်းရန် နှင့် လေတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ထိသဖြင့် အလွန်ကြောက်လန့်သောကြောင့် ရွှေငါးပြေမယောင် ဖန်ဆင်း၍နေလေသည်။



ထိုအခြင်းအရာကို ဂဠုန်မင်း မြင်လျှင် ရွှေပြည်ကို ဂုဏ်သတ္တန်ဖန်ဆင်းလျက် ရွှေဦးပြေမကို ချီ၍ သီရိခေတ္တမင်း၏ ရှေ့သို့ ပျံ့ဝံ့သွားသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို သီရိခေတ္တမင်း သားမြင်လျှင် “သင်တို့သည် စင်စစ်ဂုဏ်နှင့် ငါးမဟုတ်၊ ဂဠုန်နှင့် နဂါးသာဖြစ်မည်ဟုမေးရာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ကြသည်။ သီရိခေတ္တမင်းသာသည် ဂဠုန်မင်းအား သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းခံခြင်းအဖြစ်သည် အလွန်ဆင်းရဲသော အပါယ်ဝရသို့ ကျရောက်တတ်ကြောင်းပြော၍ နဂါးမင်း၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်လေသည်။ သီရိခေတ္တမင်းနှင့် တကွ သုံးဦးတို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခါ သီရိခေတ္တမင်းသာသည် ဗြိသစ်၊ ပြည်သစ် တည်ရန်အလိုရှိရာ၊ ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည် ဟု မိမိ၏အကြောင်းကို သိစေခြင်းဟု ပြောကြားလေသည်။ ဂဠုန်နှင့် နဂါးမင်းတို့သည်လည်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် “အသင်မင်းသား... ဤနေရာသည် ကောင်းမြတ်သော နေရာဖြစ်သည်။ ဗြိသစ်၊ ပြည်သစ်တည်ထောင်၍နေပါ။ အရေးတစ်စုံတစ်ရာကြုံပါက သီးချင်း မန္တရားများကို သိဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့အား တမ်းတပါလေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်အား စောင့်ရှောက်ပါမည်” ဟု ကတိပြုကာ မိမိတို့ အလိုရှိရာ ဌာနသို့ သွားကြလေသည်။

သီရိခေတ္တမင်းသားသည် ပညာရှိတို့အား အတိတ် နိမိတ်ဖတ်စေသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဘုရားက အရှင်မင်းသား ဤအရပ်၌ ဗြိတည်သည်ရှိသော် ကြည့်၍ မ၊ဓမ္မညသူများ အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့မည်ဖြစ်ပြီး ဂဠုန်၊ နဂါးတို့ကိုလည်း အစိုးရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၅ ခု တပေါင်းလဆန်း ၁ရက်နေ့တွင် ဗြိအင်္ဂါ အနံအလင်ဖြင့် စတင်တည်ဆောက်ရာ တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ပြီးစီးလေသည်။ ဗြိ၏အမည်မှာ တောအုပ်ကို အသစ် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း တည်ထားသောကြောင့် “နဝဝါသီဗြိ” ဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့သည်။

ထို့နောက် အလကပ္ပ မင်းသားသည်လည်း သီရိခေတ္တမင်းကဲ့သို့ ဉာဏ်ရောက်လျှင် ရသေ့ ရဟန်းပြုသော မင်းမျိုး ဖြစ်၍ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော သီရိခေတ္တမင်းထံသို့ နောက်လိုက် ဗိုလ်ပါများနှင့် ရောက်ရှိလာသည်။ သီရိခေတ္တမင်းလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး အလကပ္ပ မင်းသားအား ဗြိကို အပ်နှင်းလေသည်။ မင်းသားလည်း အလိုမရှိ၍ သီရိခေတ္တမင်း၏ လက်အောက်တွင် စစ်သူကြီးအဖြစ်နှင့် နေထိုင်လေသည်။ ထိုမင်းနှစ်ပါးကို နှင်ထုတ်လိုက်သော ဝေဠုဒီပတိုင်း

သားများနှင့် အလကပ္ပတိုင်းသားတို့သည် မင်းနှစ်ပါးထံ လိုက်လာပြီးလျှင် အရှင်တို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တိုင်ပြည်ကို ပြန်၍ မင်းပြုပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးတို့သည်လည်း ထိုသူတို့၏ လျှောက်တင်ချက်များကို ငြင်းပယ်၍ ယနေ့ ငါတို့ နေထိုင်ရာ(နဝဝါသီ) ဤဌာနသည် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ရာသော ဌာနဖြစ်၍ ဤဌာန၌ပင် နေထွေးမည်ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နဝဝါသီဗြိတွင် နေထိုင်ကြသော နှစ်ပြည် သားတို့သည် အချင်းချင်း ရန်မရှိကြဘဲ အစဉ်ပြေလည်စွာ ရှိခြင်း၊ ဂဠုန်၊ နဂါးရန်ပြေခြင်း၊ ရွှေဦးပြေ၊ ရွှေပြည်တို့ကပ် ဟူသော နိမိတ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ “နဝဝါသီတိုင်း ရွှေပြည်ဗြိ” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရန်ပြေဗြိဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ထို့ပြင် သာကီဝင်မင်းတို့သည် အသစ် ဉာဏ်ရောက်လျှင် ရသေ့ ရဟန်းပြုဖြစ်၍ “ရသေ့ ရဟန်းပြုဗြိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ပြုဗြိ၊ ပျဗြိ၊ ပြေဗြိ” ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

အချို့ကမူ သရေခေတ္တရာပြည်ကို ပျက်စီးပြီးနောက် ကူးသန်းသွားလာမှု လွယ်ကူရာ ရောဝတီမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရွှေများ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လာကြသဖြင့် တစ်စတစ်စ လူဦးရေများပြားလာရာဗြိတစ်မြို့အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုဦး၌ ရှေးအခါက ပျူလူမျိုးတို့ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ကို အစွဲပြု၍ ပျူမြို့ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။ နောင်အခါ ပျူမြို့မှ “ပြည်ဗြိ” ဟု ခေါ်တွင်လာသည်ဟု ယူဆကြလေသည်။

ယခု ပြည်ဗြိနေရာ၌ ရှေးယခင်က ပြည်တစ်မြို့ရှိ ခဲဖူးပြီး ထိုပြည်အား “ပုရီ”ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုခါ ခေါ်ဆိုရာမှ ချောင်းဝင်ဖြတ်ပြီး ပရီပြည်ဟူ၍ ပြောင်းလဲလာ ပြည်ဗြိဟု လည်းကောင်း၊ ပြေဗြိဟု လည်းကောင်း ခေါ်တွင်ခဲ့သည်ဟု မှတ်သားရပါသည်။ ပြည်ဗြိသည် ပုဂံခေတ် နောင်ပိုင်း နရပတိပတေ့မင်း၏သား ပြည်စား သီဟသူရ ဗြိအင်္ဂါနှင့်အညီ သစ်တပ်မြို့ရှိ၊ မြေမြို့ရှိ၊ အုတ်မြို့ရှိ သုံးထပ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ပြည်ဗြိသည် အရှေ့အနောက် တာ (၄၀၀) တောင်နှင့် မြောက် တာ (၅၀၀) ကျယ်ဝန်းသည်။

ပြည်ဗြိကို ဗြိအဖြစ်တည်ထောင်ပြီး ဗြိစား အုပ်ချုပ်သောဗြိအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဘုရင် သီးခြားအုပ်ချုပ်သော ဗြိအဖြစ် လည်းကောင်း တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိအဖြစ်တွင် အုပ်ချုပ်စံခဲ့သော ဘုရင်များမှာ (၂၆)ဦး ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြည်ဗြိသည် ပျူခေတ်တွင် သားနောင်

www.burmeseclassic.com



နှင့် ခေတ်ပြိုင် နဝဝါသီမြို့အဖြစ် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ပျံ့နှံ့တက်ကုန်ခဲ့ပြီးနောက် ပုဂံခေတ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ ထည်း မင်းစဉ် မင်းဆက်များဖြင့် သက္ကရာဇ် ၆၀၄ မှ သက္ကရာဇ် ၁၁၀၇ ခုအထိ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အင်းဝခေတ်တွင် မွန်-မြန်မာ အနစ် (၄၀)စစ်ပွဲကြီး၏ စစ်မြေပြင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဟံသာဝတီခေတ်တွင်လည်း မွန်တို့၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

တောင်ငူခေတ်တွင် ပြည်မြို့သည် မြန်မာတို့လက်အောက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်၌လည်း မွန်တို့လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသော ပြည်မြို့အား အလောင်းမင်းတရားကြီးမှ ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ခုတိယကမ္ဘာကျော်စစ်အပြီး၌ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ခုတိယကမ္ဘာ့စစ်၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများ၏အကြားတွင် ပြည်မြို့သည် ယနေ့တိုင် နှိမ့်မာစွာ ကြုံကြုံခံ ရပ်တည်လျက် ရှိနေပေသည်။

နဝဝါသီ(ပြည်)မြို့သည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးအတွင်းတွင် တည်ရှိပြီး သမိုင်းကြောင်းအရ ထူးခြားလှသည့် တိုင်းတစ်တိုင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ဟံသာဝတီမည်သော ဥဿာပုံ၏ ရှေးဟောင်းမြို့တော်သည် လည်းကောင်း၊ စစ်တောင်းမြစ်ဝှမ်း၏မြို့တော် ကောတုမတီမည်သော တောင်ငူမြို့သည်လည်းကောင်း၊ ပျံ့လူမျိုးတို့၏ မြို့တော်အဖြစ် ထင်ရှားသော သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပြည်မြို့ဟောင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးအတွင်းတွင် တည်ရှိနေသော ထင်ရှားသည့် မြို့တော်များဖြစ်သည်။ ယင်းမြို့တော်ဟောင်းများ၌ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာအမွေအနှစ်တို့သည် ယနေ့တိုင် ကြွင်းကျန်အဖြစ် တည်ရှိနေသဖြင့်သည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာစတင် ထွန်းကားခဲ့သည်မှာ သရေခေတ္တရာခေတ်မှ စတင်ခဲ့ကြောင်း သမိုင်းအထောက်အထားများအရ သိရှိရသည်။ ပြည်မြို့သည် သရေခေတ္တရာမြို့ကြီးတည်ရှိရာ ဒေသဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ သာသနာရေးအထိမ်းအမှတ်များဖြစ်သည့် စေတီ၊ ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ဆန်နား တည်ထားကိုးကွယ်သူ မှားပြားသောအရပ် ဒေသလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ အမှတ်မှားပြောဆိုကြသော နဝဝါသီ(ပြည်)မြို့သည် သရေခေတ္တရာမဟုတ်ဘဲ သရေခေတ္တရာသည်လည်း ပြည်မြို့ (နဝဝါသီ)



ပြည်မြို့ဟောင်းအနေအထားပုံ။

မဟုတ်ပေ။ မြို့တည်၌ ပုံစံချင်းပင် မတူညီပေ။ ရေပြေအနေအထားမှာလည်း ကွဲပြားမှုရှိသည်။ သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းသည် ပြည်မြို့၏ အရှေ့ဘက် ၅မိုင်အကွာတွင် တည်ရှိသော ပျံ့မြို့ဟောင်းကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းနှင့် နဝဝါသီ(ပြည်မြို့)တို့ကို ခွဲခြားရန် လွယ်ကူစေခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းသည် ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်စာရင်းဝင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသော ပျံ့မြို့ဟောင်းသုံးမြို့တွင် တစ်မြို့အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နဝဝါသီသည် နဝဝါသီ သရေခေတ္တရာသည် သရေခေတ္တရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

မာန်သစ်ငြိမ်း (ရှေးဟောင်းသုတေသန)



ကြည်
ဟိန်း

အိမ်အုပ်စီရင်စွာ



SWE MYINT



■

အမေအိုဟာ ဗွဲသီမုန်ဝါးနေပြီ ဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ဘာရယ် မသိ မမြင်နိုင်တဲ့ ဟိုး အဝေးတစ်နေရာကို ရောက်လေ့ရှိ ကြည့်နေပါတယ်။ အမေ အိုရဲ့ အသက်ဟာ (၈၀) ရှိနေပါပြီ။

တကယ်ဆို ဒီအသက်အရွယ်ဟာ အခုခေတ်အခါမှာတော့ အတော့်ကို ရင်မှည့်နေတဲ့ အသက်အရွယ်ပါပဲ။ ဥပမာကျောင်းသွားရင်တောင်မှ သား သမီးမြေးဖြစ်တွေက လိုက်လံ စောင့် ရောက် ပို့ဆောင်ပေးရမယ့် အရွယ်ပါ ပဲ။ လက်တွေ့မှာတော့ အမေအိုခမျာ အခုအသက်အရွယ်အထိ ရေခဲ၊ ရေ သည်ပြုနေရတုန်း။ မြက်ရိပ်၊ နွားစာ စဉ်း နွားစာကျွေးနေရတုန်းပါပဲ။

အသက်(၈၀)ဖြစ်လို့ ခြေ လက် ဆွဲ တုန်ယင်နေပါပြီ။ နားနားနေနေ နေရမယ့် အရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် သမက်၊ သမိတို့ နေအိမ်မှာ ဗိုဗိုနေရသူဖြစ်လို့ ဘုတိုတစ်တွေ ကြည်ဖြူမှု ရှိအောင် အလုပ်လုပ်ရပါတယ်။

အိုကြီးအိုမနဲ့ ထင်းခွဲ၊ ရေခဲ၊ နွားစာကျွေး စတဲ့ အလုပ်တွေကို မနား နေ့ လုပ်ကိုင်ပေးနေပေမယ့် မျက်နှာ ဆာတင်း မရရှာပါဘူး။ သမက်ဖြစ်သူ အိုမနဲ့ အဆူအဆနဲ့ သမီးဖြစ်သူ အိုမနဲ့တို့ရဲ့ ငြူစုစောင်းပြောင်းမှုကို မဆင်နွှဲအမှု ခံနေရရှာပါတယ်။

တကယ်ဆို အမေအိုရဲ့ လုပ် အသက် သူရင်းငှားတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အနီးပါးရှိပါတယ်။ ငွေကြေးကုန် သူ အဖိုးစားနားနဲ့ တွက်ရင်တောင် အမေအိုဟာ ထမင်းကျွေးရတာ အဆုတ် ရှိပါတယ်။ သူရင်းငှားဆိုရင် အသက် ထမင်းလည်း ကျွေးရမယ်။ အခါ အခါ ငွေပိုက်ဆံလည်း ပေးရဦးမှာဖြစ် ပါတယ်။

ဇီပေမယ့် လူတွေရဲ့ သဘာဝ အလကားရတဲ့ နွားပေမယ့်

သွားဖြူကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်။ အားနည်းသူ၊ အားငယ်သူကို အနိုင် ကျင့်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိနေလေ တော့ သမက်ဖြစ်သူဟာ ဒီအမေအို ကြီးကို ကျွေးမွေးထားရတယ်ဆိုပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြဿနာရှာပြီး ကြိမ်း မောင်းဆဲဆိုနေတော့တာပါပဲ။ ဒီကြား ထဲ သမီးဖြစ်သူကပါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ယောက်ျားကို မျက်နှာလုပ်ပြီး အမေ အိုကို မာန်ထန်နေလေတော့ ပိုလို့ ဆိုးတဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာတော့တာ ပေါ့။

မိကြောင့်လည်း အမေအိုဟာ မနစ်ကမု ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဘယ် ဘုံ၊ ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်ဌာနကို ဆိုက် ရောက်နေမုန်းမသိရတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကို တမ်းတရင်း ရင်ထဲက ရှိုက်ခါ ရှိုက်ခါ ဆိုတက်လာပြီး ငိုညည်းမိသန့် အတူ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်ရစ် ဝိုင်းလို့ လျော့တွဲ တွန့်ခေါက်နေပြီဖြစ် တဲ့ ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ တစ် လိမ်ချင်း တစ်လိမ်ချင်း တသွင်သွင်စီး ကျသို့ လာပါတော့တယ်။

“ကိုသောင်းရယ်...စိန်ပွင့်အဖြစ် ကို လာပြီး ကြည့်လှည့်ပါဦး”

လက်ကလည်း နွားစာစဉ်းရင်း နွားစာကျွေးနေ၊ မျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေပေ မယ်လည်း အမေအိုခမျာ အသံထွက် ပြီး မငိုရဲရှာပါဘူး။ အသံထွက် ငိုလိုက် တာနဲ့ သမက်ရဲ့ အဆဲအဆိုနဲ့ သမီးရဲ့ ငြူစုစောင်းပြောင်းမှုကို ခံရမှာဖြစ်လို့ပါ ပဲ။

မျက်ရည်တွေနဲ့ အားကိုးရာမဲ့ နေရရှာတဲ့ အမေအိုတစ်ယောက် ဇီဝကြွေးက ဘယ်တော့များမှ လွတ် ပါမလဲရယ်လို့ သူ မြက်ကျွေးနေတဲ့ နွားပြာတစ်ရည်းက အရည်လဲနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ အမေအိုကို မောကြည့် ပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်

ကြပါတယ်။
“ဘူး...ဝက်ထရိန်း”

ဟင်္သာတမြို့ ရွှေပြောင်ပြောင် ရပ်ကွက် (ယခု ရွှေစေတီရပ်ကွက်) တာရိုးပေါ်ကနေ မျှော်ကြည့်လိုက်ရင် မြို့နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ခေါင်းဆေးကျွန်း ဆိုတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိပါတယ်။ ဟင်္သာတမြို့ဘက်ခြမ်း တာရိုးပေါ်က နေပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ လှမ်းအော် ရင် ခေါင်းဆေးကျွန်းက ကြားရပါတယ်။ အဲဒီလောက်တောင်မှ နီးပါတယ်။

မိုးတွင်းမှာ ရောဝတီမြစ်ရေကြီး တဲ့အခါ လှေနဲ့ သွားရပြီး နွေနဲ့ ဆောင်း ရာသီမှာတော့ သောင်ပြင်လမ်းကလေး အတိုင်း ဘဝမိနစ်၊ ဘွေမိနစ်ခန့် လျှောက် သွားလိုက်ရင် ခေါင်းဆေးကျွန်းကနေ ဟင်္သာတမြို့ပေါ်ကို ရောက်ပါတယ်။ ခေါင်းဆေးကျွန်းရွာက လူတွေဟာ ကိုင်းအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြတဲ့အတွက် ရောဝတီမြစ်ရေတက် ပြီး ပြန်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ ခရမ်းချဉ် သီး၊ ပြောင်း၊ ငရုတ်သီး၊ ဖရဲလီး၊ နေ ကြာ၊ ပဲမျိုးစုံကို အမျိုးစုံလင်အောင် စိုက်ပျိုးကြပါတယ်။

ကိုင်းထွက်ကုန်တွေ ပေါ်တာနဲ့ သူထက်ငါ အလှအယက် မြို့ပေါ်ကို ဗန်းကြီး၊ ဗန်းငယ်နဲ့ တက်ပြီး ရောင်းချ ကြပါတယ်။

ခေါင်းဆေးကျွန်းရွာမှာ မောင်သောင်း၊ စိန်ပွင့်နဲ့ သမီးကလေး ပန်းစုံတို့ သားအမိ သားအဖ သုံး ယောက်ဟာလည်း ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် က ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တဲ့ ကိုင်းကလေး လေးငါးကောမှာ အများနည်းတူ စိုက်ပျိုး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအမှုကို ပြုကြ ပါတယ်။

ပန်းစုံဟာ ခေါင်းဆေးကျွန်း မူလ တန်းကျောင်းက စတုတ္ထတန်းအောင် တဲ့အခါ ဟင်္သာတမြို့ပေါ်က အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းကို ပြောင်းပြီ



ကျောင်းဆက်တက်ပါတယ်။ ပန်းစုံဟာ အသားဖြူဖြူနဲ့ ချောမော လှပသူဖြစ် တော့ မိဘတွေက ကိုင်းထဲမှာ အလုပ် မခိုင်းရက်ဘဲ ငါ့သမီးကလေး တစ်ခုခု တော့ ဖြစ်လာမှာပဲဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး ကျောင်း ထားပေးကြပါတယ်။

တပြည်ပြည်နဲ့ ပန်းစုံအထက် တန်းရောက်ပြီး တစ်နှစ် တစ်တန်းတိုး လာလေ မိဘတွေရဲ့ ကိုင်းတွေ ကုန် လေနဲ့၊ နောက်ဆုံး ကိုင်း နှစ်ကေ လောက်အကျန်မှာ ပန်းစုံဟာ သူနဲ့ အတန်းတူ တစ်တန်းထဲက ကျောင်း သား မောင်ဖိုးထူးနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီလို ခိုးရာလိုက်ပြေးချိန် မှာ ပန်းစုံဟာ ဆယ်တန်းကို ရောက် နေပါပြီ။

မိဘတွေက မျှော်လင့်ချက်ကြီး ကြီးမားမား ထားခဲ့ကြတော့ ရင်ကွဲ ပက်လက်ဖြစ်ကြရတာပါ။ ဒါပေ မယ့်လည်း သမီးကလေးတစ်ယောက် တည်းဖြစ်နေလေတော့ မိဘဝတ္တရား ထုံးစံရှိတာနဲ့အညီ ထိမ်းမြားလက်ဆုပ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကိုင်း နှစ်ကေကျန်ရှိတဲ့အနက်က တစ်ကေ ကို ရောင်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်စဉ်ကလုပ် ကျန်တဲ့ တစ်ကေကို သမီးနဲ့ သမက် အတွက် လက်ဖွဲ့လိုက်ရလေတော့ မိဘတွေမှာ နေစရာ တဲကလေး တစ်လုံးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ပန်းစုံ ကတော့ မိဘနှစ်ပါးကို ပြောပါတယ်။

“အဖေ့နဲ့ အမေတို့... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။ သမီး မသေသေးသရွေ့ ခေါင်းနဲ့ ရွက်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစောင့် ရှောင်ပါမယ်”

မင်္ဂလာပွဲပရိသတ်အများစုရဲ့ ရှေ့မှာ ပန်းစုံပြောခဲ့တဲ့ စကားပါ။ အစ ပထမပိုင်းမှာတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲ။ သူတို့ မစားခင် ဟင်းလာဖို့တာက အစ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျ

သူစိမ်းဖက်လာတဲ့အခါဖြစ်လာလေ တော့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ငြူရှုလာပါ တော့တယ်။

မကြားတကြား ပြောဆိုလာတာ တွေ၊ အရက်ကလေး တမြဲမြဲနဲ့ ပန်းစုံ ကို ထထရိုက်လေတော့ ပန်းစုံဟာ မိဘတွေကို မကြည့်ရဲတော့ပါဘူး။ မိဘ နှစ်ပါး စားစရာမရှိလို့ သူတို့အိမ်ကို လာရင် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက မပြောခင် ပန်းစုံက ဆီးကြိုပြီး မာန်မဲ လွှတ်ပါတယ်။

“အမေတို့ကလဲ၊ ဒီမှာ ဟင်း တောင် မကျက်သေးဘူး။ တော်တော့ ခို ငတ်တယ်”

စတဲ့ စကားတွေနဲ့ ပြောလွှတ် ပါတယ်။ မိဘတွေကတော့ အသက် အရွယ်ကလည်း အိုမင်းလာချိန်၊ သမီး ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်္ဂလာ ဆောင် ပရိသတ်အလယ်မှာ ပြောထား တဲ့ စကားက ရှိလေတော့ စကားရှိလို့ သာ လာကြတာပါ။ နောက်တော့ သမီး ဖြစ်သူထံကို မသွားဝံ့တော့ဘဲ သူများ တွေရဲ့ ကိုင်းထဲမှာ အခစားလိုက်စား ကြရပါတော့တယ်။ သူရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလာကြတဲ့အခါ ပန်းစုံက...

“အို...ဒါက ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေ ပါတော်။ ရှင်တို့အနေနဲ့ နေသာသပ လေညာကပါ”

လို့ ခါးထောက်ပြီး တစ်ခွန်း မကျန် ခွန်းတုံ့ပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုနေ လာရင်းနဲ့ပဲ အသက်ကလည်း ကြီးလာ၊ အာဟာရကလည်း ပြည့်ဝအောင် မစားရလေတော့ ဦးသောင်းဟာ မနစ် က ဆုံးပါတယ်။



အမေအိုကြီးနေတဲ့ တဲကလေး က မလုံမခြုံ၊ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာတဲ့ အခါ အမေအိုကြီးမှာ ခိုက်ခိုက်တုန် နေရာလို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပြော

လွန်းမက ပြောလာတဲ့အတွက် ပန်းစုံ ဟာ သူ့အမေ အဲဒီနံပွင့်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်တင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ် ရှေ့မှာ မနေရဘဲ အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ နေရပါတယ်။

ထမင်းကျွေးတဲ့အခါမှာလည်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်နဲ့ ကလေး တွေ စားပြီးမှသာ စားရရှာပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ကောင်းကောင်းမစားရပါ ဘူး။ အမျိုးမျိုးဆွဲဆောင် ငြူရှုစောင့် ပြောင်းပြီးမှသာ စားရစမြဲပါပဲ။ သူတို့ စားသောက်ပြီးတဲ့အခါမှ စားကြွင်း စားကျန်ကို အကောင်းစား ထားပြီး ကျွေးပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမေအိုက တော့ သမီးနဲ့ သမက် ကြည်ဖြူစေရုံ တတ်နိုင်သမျှ အလုပ်လုပ်ရှာပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် ဘယ်အခါ မျက်နှာကောင်းမရပါဘူး။ အမှန်က သမီးဖြစ်သူသာ လိမ္မာခဲ့မယ်ဆိုရင် တော့ အမေအိုရဲ့ အသက်အရွယ်က ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ပြီး ဆေး ချမ်းစွာ နေထိုင်ရမယ့် အသက်အရွယ် ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကနေ့လည်း အမေအိုက နားစာကျွေးဖို့ မြက်ရိတ်ရင်း လက်ထဲ တံဇဉ်ထိသွားပါတယ်။ ထမင်းကျွေးဆ ရတဲ့အပြင် လက်ကို တံဇဉ်ထိရုံ ဆေးကုသပေးရမယ်ဆိုတော့ သမီး ဖြစ်သူက မကြည်ဖြူပါဘူး။

“ဟေ့...ပန်းစုံ၊ မင်းအမေကြီး က သေခါနီးနေပါပြီကွာ။ ဆေးကု လည်း ဆေးဖိုးကုန်တာပဲ အဖတ်ထိ နေမယ်။ ဒီတော့ ကုမနေပါနဲ့”

ပန်းစုံကလည်း သူ့ယောက်ျား စကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်သားပဲ။ အမေအိုက နေသေမလား၊ ညသေမလားဖြစ်ရင် သမီးတို့မှာ မိသားစုနဲ့ စားသောက် မကုမိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီကြာ





အမေကလည်း စားနေတော့ အပို အကုန်မခံနိုင်ဘူး။ ဟုတ်လား။

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အေးပါ”

အမေအိုက ငြိမ်းအေးချမ်းသာ စွဲပဲ ဖြေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရက် နူးပြီး အလကားနေရင်း ရန်လိုနေတဲ့ သမက်ဖြစ်သူက...

“ဒီမှာ အဘွားကြီး၊ အခုတော့ ကောင်းပြီ ကောင်းရက်နဲ့ ပြီးမှ လူတွေ က မဟုတ်တရုတ် တလွဲတွေ ကျုပ် ကို လာပြီး စွပ်စွဲလိုက်တော့ ခင်ဗျား ကြီး အရှင်လတ်လတ် သင်္ချိုင်းကို ရောက်သွားမယ်၊ ကြားလား”

ပန်းစုံကလည်း...

“အမေနော်... ကိုဖိုးထူး ပြောတာကို သေသေချာချာမှတ်ထား။ ပြီးမှ လူတွေဆီက မဟုတ်တာတွေကြားလို့ ကတော့ ကိုဖိုးထူးပြောသလိုပဲ၊ ကိုယ့် မယာ ကိုယ်ထမ်းချနေရမယ်၊ သေသေ ချာချာမှတ်ထား”

“အမေ မှတ်ထားပါ့မယ် သမီး ရယ်၊ အမေ မှတ်ထားပါ့မယ်”

အမေအိုခမျာ သမက်ကိုသာ မက၊ သမီးဖြစ်သူကိုပါ ကြောက်ရွံ့ ထုန်းယဉ်စွာနဲ့ ပြန်ပြီးပြောပါတယ်။ စိတ်တူ သဘောတူ လင်မယားနှစ်ယောက်ကတော့ အမေအိုကို ဆူပူ ခြိမ်းမောင်းပြီးသွားတဲ့အခါ တဟီးဟီး စာဟားဟားနဲ့ ရယ်မောထွက်ခွာသွား ကြပါတော့တယ်။

အမေအိုကတော့ တံငွေထိလို့ အော်ရာရထားတဲ့ လက်ကို အရက်ပြန် ထည့်၊ ပတ်တီးမရှိလို့ အဝတ်စုတ် တစ်ခုနဲ့ တော်ရီလျော်ရီ ပတ်ထားရှာ ခဲ့တယ်။



နေ့လယ် တစ်နာရီလောက်မှာ ပန်းစုံဟာ ညဈေးအတွက် မြို့ပေါ်ကို ဖင်းသီးဟင်းရွက် သွားပို့ပါတယ်။ ဖင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ဈေးမှာ ပို့ခဲ့ပြီး

ရလာတဲ့ ငွေကလေးကို ခေါင်းခုတ်မှာ ထည့်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းတဲ့ သံလင်းပန်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ရင်း အိမ် ကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ သံလင်းပန်းထဲမှာတော့ ကိုဖိုးထူး အရက်သောက်ရင်း မြည်းဖို့ ဝက်ဆီ ဖတ်ကာ တစ်ထုပ်၊ မိသားစုတွေ ဟင်း ချက်စားဖို့ ငါးမြစ်ချင်း သုံးဆယ်သား တစ်ထုပ်ပါလာပါတယ်။

ပန်းစုံ ပြန်လာတဲ့အချိန်ဟာ ညနေ ၄နာရီသာသာလောက် ရှိနေပါ ပြီ။ သူ-ရွှေစေတီ တာရီးထိပ်ကို ရောက်တော့ ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးဟာ လင်းနေရာက ချက် ချင်းပဲ မည်းမှောင်လာပါတယ်။ ပန်းစုံ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒါဟာ မိုးရွာမလို့ထင်ပါ ရဲ့။ မိုးရွာရင်တော့ ဓုက္ခပါပဲ။ ငါးက ရေရှိလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ဝက် ဆီဖတ်ထုပ်က ရေရှိရင် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီလိုအတွေးနဲ့ အိမ်ပြန်ပြန် ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်မှဆို ပြီး တာရီးပေါ်ကနေ တာအောက်ကို ဆင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ မည်းမှောင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ထဲ နီနီရဲရဲအလုံးကြီး တစ်လုံးဟာ လျှပ်ပြက်သလို ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ အရောင်တွေ လင်းလက်လို့ ပေါ်ထွက်လာပါတော့တယ်။

ဒီလို နီခနဲ ရဲခနဲ လက်ခနဲဖြစ် တာတွေကတော့ မိုးတွင်းအခါမှာဆို လေပြင်းတိုက်မယ်၊ မုန်တိုင်းကျမယ် လက္ခဏာမျိုးဖြစ်တတ်တာမို့ ပန်းစုံ ဟာ ဒီ နီနီရဲရဲအလုံးကြီးကို ဂရုမစိုက် နိုင်ပါဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်ချင်စောနဲ့သာ ခြေကုန်သုတ်နေပါတယ်။

ပန်းစုံ လင်းတစ်ဝက်ကို ရောက် လို့ ခေါင်းဆေးကျွန်းရွာကို မျှော်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ကမ်းပါးထိပ်မှာ လူတွေ စုနေတာ တွေ့ရလို့ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ-

ဖြစ်သွားပါတယ်။

တစ်ခါ နောက်တက်ကို ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ရွှေစေတီ တာရီးထိပ်မှာ လူတွေ အုန်းအုန်းကျက် ကျက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေ ကြတာလဲဆိုတာကို ပန်းစုံ နားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကောင်းကင် ပြင်တစ်ခွင်လုံးမှာတော့ မည်းမှောင်မှောင် နေပြီး တဝေါ်ဝေါ်နဲ့ အသံကြီးတစ်သံ ဟာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည် ဟီးလို့ ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ပန်းစုံမှာတော့...

“အမယ်လေး... ရင်ထိတ်လို့ သေရပါတော့မယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြ တာလဲ”

ကမ်းပါးထိပ်က လူအချို့ ဝိုင်းပြီး အော်နေကြပါတယ်။ မိုးသံ လေသံနဲ့ပို သံသဲကွဲကွဲ မကြားရပါဘူး။ ဒါနဲ့ ပန်းစုံ က ခြေအစုံကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်လိုက် တဲ့အခါ...

“ဟဲ့... ပန်းစုံ၊ အဲဒီ နီနီရဲရဲ အလုံးကြီးက နှင့်နောက်ကို လိုက်နေ တာဟဲ့”

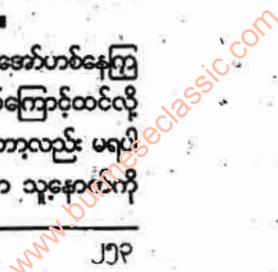
ပန်းစုံ ကောင်းကင်ကို မော့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ...

“အမယ်လေး... ဟုတ်ပါရဲ့ ဘုရား... ဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါ”

“ဟဲ့... ပန်းစုံ၊ နှင့်ခေါင်းပေါ်က ဗန်းကို ပစ်ချလိုက်၊ အဲဒါ မိုးကြိုးဟဲ့၊ သံလိုက်ဓာတ်ရှိလို့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အသံတွေက မျိုးစုံနေပါတယ်။ ပန်းစုံကြည့်လိုက်တော့လည်း ဟုတ်ပါ ရဲ့၊ နီနီရဲရဲ အလုံးကြီးဟာ သက်ရှိ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်လို သူ့ဆီကို ပြောလာနေတာပါလား။

လူတွေ ဝိုင်းပြီး အော်ဟစ်နေကြ သလို၊ သံလိုက်ဓာတ်ကြောင့်ထင်လို့ သံလင်းပန်းကို ပစ်ချတော့လည်း မရပါ ဘူး။ နီနီအလုံးကြီးဟာ သူ့နောက်ကို





လိုက်မြဲ လိုက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြေးမိပြေးရာ ဦးတည်ရာကို စွတ်ရွတ် ပြေးရင်း ပါးစပ်ကလည်း အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းခံမိပါတယ်။

“အမေ... အမေရေ လုပ်ပါဦး၊ သမီးကို ကယ်ပါဦး အမေရဲ့”

ပန်းစုံဟာ ခလုတ်ထိလို အမိ ကို တရပါပြီ။

ဒီအချိန်မှာ အမေအိုဟာ တံလှဲ ထိထားလို့ နာနေတဲ့ သူ့လက်ကလေး ကို ကောင်းတဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ် နယ်ပေးရင်းက မျက်ရည်သွင်သွင်ကျ နေပါတယ်။ လက်က နာနေလို့ ထမင်း တောင် မစားနိုင်တာပါ။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူညံ သံတွေဟာ အမေအိုရဲ့ နားထဲကို ဝင် လာပါတယ်။ ပထမတော့ အသံတွေက ဆူညံနေလေတော့ ဘာဆိုတာ မကွဲ ပြားပါဘူး။ ပန်းစုံ ဆိုတဲ့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေခွေကလေး လဲနေတဲ့ အမေအိုဟာ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိ လိုက်ပါတယ်။

သမီးတောနဲ့ အိမ်ထဲက ထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရပ်နေကြတဲ့ လူစုလူဝေးကို မြင်တွေ့ ရပါတယ်။ ထိုနေရာကို အပြီးအလွှား သွားပြီး လူစုကို အတင်းဖြဲခွဲကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သောင်ပြင်ပေါ် မှာ ဝမ်းလျှားမှောက်ပြီး ကယ်ပါ... ယူပါ တစာစာအော်နေရာတဲ့ ပန်းစုံနဲ့ သူ့အထက် ပေ လေးငါးရာအမြင့် ကောင်းကင်ပြင်မှာ နီနီရဲ့အလုံးကြီး တစ်လုံးကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရပါ တယ်။

နီနီရဲ့အလုံးကြီးဟာ သိုင်းသမား တစ်ယောက်က ရန်သူကို အသေ သတ်ဖို့ အကွက်ချောင်းနေသလိုမျိုး ပန်းစုံကို လှည့်ပတ်နေပါတယ်။ မြင်ရ သူတွေအတွက်ကတော့ ရင်သပ်ရှုမော

အံ့သြစရာပါ။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ဖွယ်ရာ သံဝေဂ ရစရာလည်း ဖြစ်ပါ တယ်။ တချို့ကတော့ ဒါဟာ ပန်းစုံ မိဘကို စော်ကားမိလို့ဆိုပြီး တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တီးတိုးပြော နေကြပါတယ်။

အမေအိုကတော့ လူ့အုပ်ကို အတင်းဖြဲပြီး ချောက်ကမ်းပြီးအောက် ကို ပြေးဆင်းသွားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နှုတ် ကလည်း...

“အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား၊ ကျွန်မသမီးကလေး... ကျွန်မ သမီးကလေးကို ချမ်းသာပေးတော်မူ ကြပါရင်၊ ချမ်းသာပေးတော်မူကြပါ”

အမေအိုဟာ မျက်ရည်အနှံ့သား နဲ့ သမီးဖြစ်သူထံကို အပြီးအလွှား ပြေးသွားပါတယ်။ ပန်းစုံကတော့ သဲ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်သားနဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေပါ တယ်။

“အမေ... သမီးကြောက်တယ်။ သမီး အမေအိုပေါ်မှာ ပြစ်မှားမိပါတယ်။ သမီးကို ကယ်ပါ အမေ၊ သမီးကြောက် တယ်”

“အမေလာပြီ၊ သမီး ဘာမှမပူ နဲ့ မကြောက်နဲ့ကွယ်၊ အမေလာနေပြီ”

အမေအိုရဲ့ ရဲ့တောက် စကား သံ မဆုံးခင်မှာပဲ နီနီရဲ့အလုံးကြီးက ပစ်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဂျိမ်း... ဒလိန်း... ဂျိမ်း”

“အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”

ပွဲကြည့် ပရိသတ်အားလုံးဟာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး ဘုရားတ လိုက်ကြပါတယ်။

လူအားလုံး မျက်စိဖွင့်ကြည့် လိုက်ကြတဲ့အခါမှာတော့ ပန်းစုံအပေါ် မှာ မှောက်လျက်သားနဲ့ ထပ်ရက် လဲကျနေတဲ့ အမေအိုကို မြင်ရပါ တယ်။ မိုးကြိုးကတော့ ပန်းစုံ ပစ်ချခဲ့

တဲ့ သံလင်ဗန်းကိုသာ ပစ်ချလိုက်တာ ဖြစ်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်မှာတော့ အထိအခိုက်မရှိပါဘူး။

ပန်းစုံဟာ သူ့အပေါ်မှ မိခင် မေတ္တာနဲ့ မိခင်မေတ္တာအပြည့်အဝနဲ့ ပွေ့ပိုက် ကာကွယ်ထားတဲ့ အမေအို ကြီးကို တယုတယနဲ့ ဆွဲထုလိုက်ပါ တယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ မျက်ရည် တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလို အမေအိုရဲ့ ခြေ ကို သူနုဖူးနဲ့ ဦးတိုက်၊ လက်နှစ်ဖက် နဲ့ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။

“အမေ... သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ”

အဝိညာဏ် အသက်မရှိတဲ့ မိုး ကြိုးသည်ပင်လျှင် အမေအိုရဲ့ မေတ္တာ ကြောင့် မိုက်မဲတဲ့ သားသမီးအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါပြီ။ အမေအိုကတော့ ပန်းစုံရဲ့ ဆံစကလေးတွေကို အသံစ အယာပွတ်သပ်ပါတယ်။ နှုတ်ကံတော့ တစ်စုံတစ်ရာမပြောပါဘူး။ ပြောရော မလိုအောင်လည်း သက်သေပြခဲ့ပြီဖြစ် ပါတယ်။

ဤလောက၌ မိခင်တည်းဟူ သော ရတနာသည် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့၏။ မိခင်တို့၏ မေတ္တာရေစင်ကြောင့်သာ လျှင် ကမ္ဘာလောကသည် သာဏ အေးချမ်းမှုကို ရရှိလာခဲ့ပေသည်။ မိခင် တို့၏ မေတ္တာသည် အံ့ချီးမကုန်နိုင်ပေ တော့ကား။

ကြည်ဝင်း (ဟင်္သာစာ)



(၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ)

၁၂-ရာသီခွင်နှင့် သင်္ကေတရာ

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

မိဿရာသီ



ARIES

(မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

လက်ရှိလုပ်ငန်းနှင့် ရောက်ရှိနေသော အခြေအနေကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံရပေလိမ့်မည်။ အကြီးအကဲ ဩဇာရှိသူတို့ထံမှ အကူအညီ အပံ့အပိုးများ ရရှိတတ်ပါသည်။ တာထွက်ခါနီး အပြေးသမားသဖွယ် အသင့်အနေအထားရှိနေပါလိမ့်မည်။ သင့်ကြီးစားမှုနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တိကျမှုအပေါ် မူတည်၍ အောင်မြင်တတ်ပါသည်။ ကာလအတန်ကြာ စိတ်ကူးထားသည့်အိပ်မက်အချို့ လက်တွေ့ဖြစ်လာခွင့်ကြုံလိမ့်မည်။ ရတနာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်ရောင်းဝယ်မှုကိစ္စအတွက် စွမ်းအားကောင်းသူတို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်၍ အကျိုးရှိတတ်သည်။ စောစောအိပ်ထပြုလုပ်ခြင်းက ကျန်းမာချမ်းသာစေလိမ့်မည်။ ချစ်ကပ်ပွင့်၏။

- မိတ်ဆွေသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၁)အဆုံး (၁)အစ (၉)အဆုံး။
- ထိုက် - မွေးနေ့ မွေးနေ့ထောင့်မှာ နှင်းဆီပန်းအနီလှူပါ။

ဗြိသရာသီ



TAURUS

(ဧပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

မှန်သည်ထင်သည့်ကိစ္စတိုင်းကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရဲတင်းစွာ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရမည်။ မိမိက တမင်လုပ်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ကံကြမ္မာအချို့က သူတကာသာ အလိုအလျောက်ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဝင်ကြားကုန်ယူ အပြုံးပန်းဆင်နိုင်ရန် အခါရောင်း၊ ရွှေခါရောင်း ဝတ်စားဆင်ယင်ပါ။ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းများ လက်ခံခြင်း၊ လက်လွှဲလက်ပြောင်းကိစ္စတွင် အထူးသတိရှိပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့ ကူညီသဖြင့် အမွေကိစ္စ၊ ရွှေကိစ္စ အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်းကို မှန်မှန်ပြုလုပ်ပါ။ အချစ်ရေးမှာ ရည်ရွယ်ထားသူလေးထံမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစရာ အဖြေစကားကြားခွင့်ကြုံမည်။

- မိတ်ဆွေသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၀)အဆုံး (၈)အစ (၄)အဆုံး။
- ထိုက် - မွေးနေ့ထောင့်မှာ ပန်းအဖြူ (၅)ပွင့်လှူဒါန်းကာ ကုသိုလ်ပြုပါ။

မေထုန်ရာသီ



GEMINI

(မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

မိမိယအပြည့်ဖြင့် မှားမှားမှန်မှန် နောက်မဆုတ်ဘဲ ခေါင်းမာစွာ လုပ်တတ်သည့်မိမိအတိုင်း ကျင့်ကြံနေပါလိမ့်မည်။ အခက်အခဲ မီးပင်လယ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်ပြီးကာ အေးငြိမ်းသည့် သောင်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိတတ်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ်တွင် ယုံကြည်သူတစ်ဦးကို အထူးသတိပြုပါ။ ရတနာပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ခြင်းကိစ္စ တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်ခွင့်ကြုံရလိမ့်မည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကိစ္စများ စတင်ရတတ်၏။ အိမ်ခြေအရှောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့်မြောက်မှု မသေချာနိုင်ပါ။ ယာယီ ခရီးသွားရမည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ရောဂါဝေဒနာဟောင်း သတိပြုပြီး တတ်ကျွမ်းနားလည်သည့် ဆေးပညာရှင်တို့၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ နေထိုင်သင့်၏။ ရုပ်သွင်ကြည်လင်စေရန် အပြုံးကို ဆောင်ပါ။ မိမိကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြင်နာမှုပေးသည့်

- မိတ်ဆွေသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၉)အဆုံး (၄)အစ (၉)အဆုံး။
- ထိုက် - စနေထောင့်မှာ ရွှေထီး သုံးလက်လှူပါ။



(ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှသာ အနိုင်ရ အောင်မြင်တတ်ချိန်ပါ။ ကြောက်လှောင် လွဲပြီး ရဲလှောင် ကြံတိုင်း အောင်မြင်တတ်ကြောင်း တွေ့ရှိလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းဌာနအတွင်း ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ကောင်း ကြုံရတတ်သည်။ ရင်းနှီးခင်မင်သူနှင့် မိသားစုကို မဆန့်ကျင်လိုသော်လည်း သီးသန့်နေချင်နေမည်။ လက်ရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာအချို့ကို ထုခွဲရောင်းချပြီး လုပ်ငန်းသစ် လုပ်ကိုင်ချင်စိတ် ပေါ်နေလိမ့်မည်။ သေချာစွာ လေ့လာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျန်းမာ ချမ်းသာစေရန် မာနကြီးကြီးဖြင့် ဒေါသထွက်ခြင်းကို နှိပ်နင်းစွာ ပြေလျော့ထိန်းသိမ်းသင့်၏။ လောဘကြောင့် သောကဝေဒနာ စိတ်ဖိစီးမှု ခံရတတ်သည်။ အချစ်ရေးထူး၏။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ သောကြာ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၇)အဆုံး (၇)အစ (၄)အဆုံး။

ယတြာ - မွေးနေ့နံနက်မှာ သစ်သီး(၉)မျိုး ပန်း(၉)မျိုး လှူဒါန်းကာ ကုသိုလ်ပြုပါ။



(ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

ကံတရား အထူးကောင်းမွန်သော ကာလတစ်ခုမဟုတ်သေးပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မလျှောက်ဘူးသေးသည့် လမ်းသစ်ကို လျှောက်လှမ်းခွင့်ရလိမ့်မည်။ ရင်းနှီးသူတို့နှင့်ဆက်ဆံရာတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်မှုများနေလိမ့်မည်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ပြီး တက်ကြွစွာ တွေးခေါ်သူတို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်မှု အဆင်ပြေ အကျိုးရှိပါလိမ့်မည်။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ အတွေ့အကြုံသစ်များ ရရှိခြင်းကြုံရပါလိမ့်မည်။ ရောင်းဝယ်မှုကိစ္စတို့တွင် ပြိုင်ဘက်သစ်တို့က သင့်ကို စောင့်ကြို စိန်ခေါ်ပါလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ လမ်းလျှောက်ခြင်း ပြုလုပ်ရန် အကြံပေးလိုက်သည်။ နားလည်မှု ပြည့်ဝသည့် ချစ်သူနှင့် ကြုံရပါလိမ့်မည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၇)အဆုံး (၁)အစ (၄)အဆုံး။

ယတြာ - အောင်သင့် အောင်ထိုက်သော မင်္ဂလာများ ပြည့်စုံစေရန် အောင်သပြေလှူဒါန်းပါ။



(ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

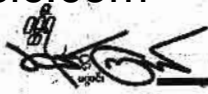
ရှုပ်ထွေးစွာ ရုန်းကန်ရသော ခယောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ရမည့်ကာလ။ အပြိုင်အဆိုင်များကြား ကြိုးစား၍ အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ခယောင်းတော၊ ခယောင်းလမ်းသည် သင့်အတွက် အောင်မြင်မှုနှင့် ဖူးပွင့်ခွင့်ပေးတတ်ပါသည်။ ရွှေ့ ငွေရကိန်းမြင်၏။ မိတ်ဆွေသစ်ကို သတိထားပါ။ ပျော်ပါးသောကံများ ယစ်သူနှင့် လောကဝတ် ကျင့်ဝတ်ဖောက်ဖျက်သူများကို ဝေးကွာစွာ ရှောင်ပါ။ ပညာရှိ လူလိမ္မော်ပေါင်းသင်းပါ။ လတ်တလော ဆောင်ရွက်သောကိစ္စ အခက်အခဲရှိသော်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် အောင်မြင်လာပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းလာစေရန် အနေအထိုင် အစားအသောက်အတွက်

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပါ။ တည့်သည့်အစာကိုသာ စားပါ။ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသူလေးနှင့် နီးစပ်ခွင့်ရမည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၅)အဆုံး (၂)အစ (၇)အဆုံး။

ယတြာ - လပြည့်နေ့မှာ သံဃာသုံးပါးကို ဆွမ်းကပ်လှူပါ။ သက်ကြီးရွယ်အို သုံးဦးကို ဆေးလှူပါ။



တူရာသီ



LIBRA

(စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ဆောင်းလေအေးတို ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်ခိုက်နေပါလိမ့်မည်။ ဆောင်းလေနှင့်အတူ ကံကောင်းခြင်း လိပ်ပြာလေးကို ခြင်္သေ့ခွင့်ရရှိပါလိမ့်မည်။ ခေတ္တခဏသာ တွေ့ကြုံရမည့် အခက်အခဲအနည်းငယ်ကို ခွဲရှိ စိတ်ရှည်စွာ ကျော်ဖြတ်ရန် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ သင့်အပေါ် လေးစားလျက် အရေးတယူ ပြောဆိုသူတစ်ဦးနှင့် စပ်တူလုပ်ငန်းတစ်ခုပြုခွင့်ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ဆန္ဒနှင့် ရည်ရွယ်ချက်တို့ ပြည့်ဝလာ ပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးညံ့နေလျှင် ကိုယ်၊ စိတ် အနားယူပါ။ ဆေးဝါးနှင့် အစားအသောက်ကို ပြောင်းလဲကြည့်ပါ။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော အစားအသောက်ကို အချိန်မှန်စားပါ။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း

ဥပုသ်စောင့်ကာ ပိုကောင်း၏။ အချစ်စစ်ကြောင့် သင့်ဘဝ ပျော်ပြီးတိုင်း ပျော်ရပါလိမ့်မည်။

- ထီထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၀)အဆုံး၊ (၂)အစ (၀)အဆုံး။
- ထကြာ - မွေးနေ့တူကို ဖုန်းအိတ် လက်ဆောင်ပေးပါ။

ပြိစ္ဆာရာသီ



SCORPIS

(အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ပဲ့မပါသော လှေသည် လိုရာကမ်းခြေသို့ လွင့်မြောရန် ခက်ခဲတတ်ပါသည်။ အစွန်းရောက်လုပ်တတ်၍ စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ရတတ်သည်။ သူတစ်ပါးမိသားစု၏ အတွင်းရေးကို သတိပြု ကူညီဖြေရှင်းသင့် ၏။ သူများအပူ ကိုယ်အပူမဖြစ်အောင် သတိပြုသင့်သည်။ ပဲ့ကိုင်ထိန်းကျောင်းမှု မကျွမ်းကျင်လျှင် မှောက်ထိုး မှောက်လှန်ဖြစ်တတ်သည်။ အတ္တနှင့် ပရကို မျှတအောင် နေထိုင်သင့်သည်။ ပြောင်းရွှေ့မှု၊ ရပ်ဝေးခရီးသွားလာမှုတို့ အကျိုးများ တိုးပွားလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးက ရောဂါဘယ မထူပြောသော်လည်း ရေချိုးမှားသဖြင့် ချူချာတတ်သည်။ ရေချိုး၊ ခေါင်းလျှော် ဆင်ခြင်ပါ။ အချစ်ရေးက နတ်မိမယ်တမျှ

ထူးသူလေးနှင့် ဖူးစာဆုံ ရင်ခုန်ရလိမ့်မည်။

- ထီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၇)အစ (၂)အဆုံး၊ (၃)အစ (၉)အဆုံး။
- ထကြာ - ကြာသပတေးထောင့်မှာ ပေါက်ပေါက်ဆွမ်း ကပ်လှူ ပူဇော်ပါ။ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝမည်။

နေရာသီ



SAGITTARIUS

(နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

စိတ်အာရုံရှုပ်ထွေးနေတတ်သော ကာလဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုများ ပြန်ဆန်နေတတ်ပါသည်။ ဆင်ခြင်ကန်သည့်အကျင့်ကို သတိထား ပြုပြင်၍ အောင်မြင်မှု ရတတ်ပါသည်။ ရပ်ဝေး နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးကိစ္စများတွင် အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ မိမိဘာသာ ပျက်ပြယ်သွားတတ်သည်။ စိတ်အတွေးမမှား အောင် ထိန်းပါ။ ရတနာပစ္စည်း အကျိုးထူးပေးလိမ့်မည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ချို့ မလျှောက်ဘူးသေးသော လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းခွင့်ရတတ်သည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေး အားနည်းသည်။ ထိပေါက်ကိန်း အားကောင်းနေပါသည်။ မွေးနေ့မှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ကိုးပတ်စိပ်ပြီး ထီးထိုးကြည့်သင့်၏။

ကျန်းမာစေရန် စိုးရိမ်စိတ်ကို လျော့တွေးပါ။ ချစ်သူထံမှ ဂုဏ်ပြုချီးမွမ်းစကား ကြားခွင့်ရမည်။

- ထီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၉)အဆုံး၊ (၉)အစ (၃)အဆုံး။
- ထကြာ - သီလခံယူပြီး ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ ရွတ်ဖတ်ပါ။



(ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၇) ရက်အတွင်း)

စိတ်ကူးယဉ်မှုတိုင်းကို လက်တွေ့ကျကျ ရုပ်လုံးဖော်ခွင့်ရမည်။ ရပ်ဝေးခြေမှ မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးနှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ရမည်။ တနင်္လာနံ၊ သောကြာနံပစ္စည်းနှင့် ထိုလုပ်ငန်းများနှင့် အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ဖြစ်ထွန်းတတ်သည်။ လူရှုပ်လူပွေတစ်ဦး သင့်အိမ်ကို ရောက်လာပြီး အိမ်တွင်းရေးပြဿနာပေါ်တတ် သည်ကို သတိပြုပါ။ သူတစ်ပါးကိစ္စကို ကြားမှ စာချုပ်ချုပ်ဆို၊ အာမခံမှု မပြုသင့်ပေ။ ငွေကြေးချော့မှု ကိစ္စ သတိရှိပါ။ ကျန်းမာရေးသင့်သည်။ ပို၍ပို၍ ကျန်းမာစေရန် ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာ ဘာသာတရား ကို ခိုလှုပ်ပါ။ မေတ္တာစိတ်ကို အခြေခံကာ ဒါနကောင်းမှုပြုပါ။ အချစ်ရေးမှာ အသည်းမှာ စွဲငြိမည်

ချစ်သူနှင့် ကြုံရပါလိမ့်မည်။

- ထီထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
 ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၈)အဆုံး (၅)အစ (၈)အဆုံး။
 ယတြာ - သံဃာတော်ကို ထီး (သို့မဟုတ်) မိနပ်လှူပါ။



(ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၇) ရက်အတွင်း)

မည်သို့ပင်ပစ်ပစ် ဘာမှမဖြစ်။ မည်သို့ပင်လုံ့လုံ မလဲတတ်သော ပစ်တိုင်းထောင်သဖွယ် ခေါင်းမာတတ် သော စရိုက်ရှိနေတတ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းအသစ်လုပ်ဆောင်ခြင်း တိုးချဲ့ခြင်းကိစ္စ သေချာစွာ စဉ်းစား သင့်၏။ လူယုံ၊ လက်အောက်ငယ်သားကြောင့် စီးပွားရေးအနေအထားပြောင်းလဲတတ်ပါသည်။ လောလောဆယ် ဆောင်ရွက်နေသည့်ကိစ္စအတွက် သူတစ်ပါးကို ယုံကြည်လိုစိတ်၊ အားကိုးလိုစိတ် မရှိတတ်ပေ။ အကူအညီတောင်းသင့်သူထံ အကူအညီတောင်းပါ။ လူကြီးမိဘ အကြီးအကဲ၏ အကူအညီကို ရရှိပါက အလိုလိုနေရင်း ပိုမိုအဆင်ပြေမှု ကြုံလာရပါလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး

အစာကို ကြေညက်စွာ ပါးစားပါ။ အချစ်ကျမ်းကို ကြေညက်သူထံမှ ချစ်ခွန်းမြှင့်တင်မှု ကြားရမည်။ ချင်ယပ်ပါ။

- ထီထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ။
 ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၃)အဆုံး (၆)အစ (၆)အဆုံး။
 ယတြာ - သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။



(ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့် နေ့ရက်ကာလေးများ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့် ကောင်းသည့် အားတက်ဖွယ် အခြေအနေကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းသစ်ပြောင်းရွှေ့မှု မကြာ မှာ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ရှက်ကြောက်မှုမရှိသဘာဝ ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ပြောင်းရွှေ့မှုကြောင့် အချေး ခက်စရာ လမ်းနှစ်သွယ်ပေါ်မည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားဒေသ၊ ခရီးသွားလာမှုကိစ္စ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရပ်ဆိုင်းထားရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေး ပို၍ပို၍ကောင်းစေရန် ရာသီဥတုနှင့်အညီ ဝတ်စားဆင် နှံ့စားသောက်ကြည့်ပါ။ အချစ်ရေးကောင်း၏။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် တွေ့မြင်ရက်ကြာသည့် မျက်ဝန်းအကြည်

မှာ စွဲငြိသွားလိမ့်မည်။

- ထီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။
 ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၂)အဆုံး (၈)အစ (၂)အဆုံး။
 ယတြာ - မွေးနေ့မှာ မင်္ဂလာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ဆင်ခြင် ပွားများကာ ကုသိုလ်ပြုပါ။



သင်္ကေတ

၈၇ နိမိတ်တရား
စိတ်ကြွယ်ဝ.....

ရုပ်နှင့် စိတ်တို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန်
အာရုံဖြင့် ပြုပြင်လွှမ်းမိုးတတ်ပေသည်။ ရုပ်က စိတ်ကို စေ
တတ်သည်လည်း ရှိ၏။ စိတ်က ရုပ်ကို စေတော်သည်လည်း
ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြင်းထန်စွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ
သောအခါတွင် စိတ်ဓာတ်တို့သည် ကျဆင်းလာကြကုန်တော့
၏။ စိတ်စူးစိုက်နိုင်မှု အားပျော့လာ၏။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်
တို့ ကိုယ်ခန္ဓာသည် နာမကျန်းဖြစ်လာခဲ့သော်၊ ကျွန်ုပ်တို့

စိတ်ဓာတ်သည်လည်း ကြိုခိုင်မှု လျော့ပါးလာရ၏။ ဝေဒနာ
ဖိစီးခြင်း ခံနေရသည့် ကိုယ်ခန္ဓာထဲက စိတ်ဓာတ်သည်
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းနှင့် မပြည့်စုံနိုင်ချေ၊
ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်က အာရောဂျံ ပရမံ လာဘံ (အာ
ရောဂျံ ပရံ လာဘံဟု ဖတ်)ဟု ဟောကာတော်မူခဲ့ပေ
၏။ မြန်မာလိုအဓိပ္ပာယ်သော်ကား “ကျန်းမာခြင်းသည်
အထူးမြတ်ဆုံးသော ဆုလာဘ်ပင်ဖြစ်သည်” ဟုပေ၏။ ဤ
ကား ရုပ်ဝတ္ထုက စိတ်ကို လွှမ်းမိုးပြုပြင်ခြင်းတည်း။

နေရာတိုင်းတွင် ရုပ်က စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေနိုင်သည်
ကား မဟုတ်ပါချေ။ စိတ်က တန်ခိုးမရှိသည်ပင် ထားဦး။
သာမန်အားဖြင့်ပင် ရုပ်ကို လွှမ်းမိုးပြုပြင်သော နေရာများ
စုစည်း များစွာရှိပေ၏။ ရုပ်၏ သတ္တိစွမ်းအင်များအကြောင်း
ကို အနောက်တိုင်းသားများက ပီ၍ သိရှိကြ၏။ သို့သော်
စိတ်၏ သတ္တိစွမ်းအင်များကိုမူကား အရှေ့တိုင်းသားများက
အနောက်တိုင်းသားများထက် ပီ၍သိရှိခဲ့ကြလေသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် အနောက်တိုင်းသား ယောဂီပညာရှင် ပေါလ်၊
ဘရန်တင်က သူ၏ “လျှို့ဝှက်သော လမ်းစဉ်” (Secret
Path) ဟူသော စာအုပ်ထဲတွင် အနောက်တိုင်းသားတို့သည်



ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် လူထွားကြီးများ ဖြစ်နေကြသော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်ကား လူပု လူညွှက်ကလေးများသာ ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံရေသားထားပေ၏။

စိတ်က ရုပ်အပေါ် လွှမ်းမိုးပြုပြင်နိုင်မှုများကို အရှေ့တိုင်း ရှေးဟောင်း စာပေများထဲတွင် ထင်ရှားစွာ ရေးသားဖော်ပြပါရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်၏ တန်ခိုးကို လေ့လာလိုက်စားကြသော အနောက်တိုင်း စိတ်တန်ခိုး သုတေသီတို့သည် ရှေးဟောင်း အီဂျစ်နှင့် ဟိဗရူးပညာရပ်များကို လေးစားဘိသကဲ့သို့ပင်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှေ့တိုင်းမှ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပညာများကို အပတ်တကုတ် လေ့လာ၍ စိတ်တန်ခိုးနှင့် ပတ်သက်သည်များကိုလည်း ဆည်းပူးလျက် ရှိကြ၏။ အနောက်တိုင်းသားအချို့တို့၏ အယူအဆအရဆိုလျှင် ဟစ်တလာ၏ လက်အောက်တွင် ဂျာမနီပြည်သည် အိန္ဒိယတိုင်းမှ ဘာသာရေး ကျမ်းပေါင်းများစွာကို ဂျာမနီဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ဂျာမနီသို့ပညာရှင်များပင် အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းကျမ်းများကို လက်စွဲတုတ်တောင်တင်သောဖွယ်သုံး၍ သိပ္ပံပညာစူးစမ်းမှုများကို သုံးသည်ဟု ယူဆရုံမက၊ နာဇီအာဏာရှင် ဟစ်တလာသည်ပင် တိဗက်ပြည်မှ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏ ပညာရပ်များကို ခံယူကာ မိမိ၏ လောဘစိတ်ကြောင့် လက်ဝဲ လမ်းသမားဖြစ်သွားခဲ့ရသည်ဟုပင် ယုံကြည်ကြလေသည်။

ယခုခေတ် အနောက်တိုင်းသားများစွာတို့သည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ပို၍လေ့လာစ ပြုလာကြသည်။ မိမိတို့၏ ဘာသာရေးကျမ်းများကိုလည်း အရှေ့တိုင်းဆန်စွာပင် စိတ်ပိုင်းကို ပို၍ အသားပေးပြီး ဖွင့်ဆိုလာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်က ရုပ်ကို လွှမ်းမိုးသည့် ကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး လေ့လာလိုသည်ဆိုပါလျှင် စာအုပ်စာတမ်း မရှားပါးတော့ပါချေ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မြောက်မြားစွာ ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိပေပြီ။

“ပေးရှင့် စထရောင်း” ရေးသားသော “အတွင်းမှ နိုင်ငံတော်(The Kingdom Within)” ဟူသည့် ဒေါသကို အရင်းခံသော စိတ်ကူးတို့သည် မျက်နှာ၏ အသွင်အပြင်ကို ပြောင်းလဲစေ၍ ပါးပြင်စိုက်ဆီသို့ သွေးများကို ပို့သွတ်သည်။ ကြောက်လန့်ခြင်းကို အရင်းခံသော စိတ်ကူးတို့သည် အဆစ်များကို ခေတ္တမျှ သေသွားစေနိုင်ပြီး နှလုံးခုန်ခြင်းကို လျင်မြန်စေ၏။ မျှော်လင့်ချက်ကို အရင်းခံသော စိတ်ကူးများသည် မျက်လုံးအရောင်ကို တောက်ပြောင်စေ၍ ခြေလှမ်းများကို ပေါ့ပါးသွက်လက်စေနိုင်သည်ဟု ရေးသားဖော်ပြထား

လေသည်။ ဤသည်တို့ကား စိတ်က ရုပ်ဝတ္ထုကို လွှမ်းမိုးပြုပြင်ခြင်းတစ်စွန်းတစ်စပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ဤကဲ့သို့ စိတ်နှင့် ရုပ်တို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးအပြန်အလှန်အားဖြင့် ဗီတယ်ပြုပြင် ဩဇာလွှမ်းမိုးကြပေရာ စိတ်ကို လိုက်၍လည်း ရုပ်အဆင်းတို့သည် ဖြစ်တည်ရ၏။ တစ်ဖန် ရုပ်ကို လိုက်၍လည်း စိတ်အနေအထားတို့သည် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ သို့ဖြစ်ပေရာ စိတ်တန်ခိုး တို့တက်ရန် ကြိုးစားနေကြသူများသည် စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းဆိုလည်း ပြုလုပ်ပေးရန် လိုအပ်သည်နှင့်အမျှ ရုပ်ခန္ဓာကိုလည်း ထိန်းသိမ်းလေ့ကျင့်ပေးရန် လိုအပ်လေသည်။ သင်၏စိတ်က ကြောက်လန့်လာလျှင် သင်၏ရုပ်သည် အခြေအနေပြောင်းလဲလာတော့၏။ နှလုံးခုန် မြန်လာသည်။ မျက်စိအာရုံ အစရှိသော အာရုံတို့ ခံစားမှု အားနည်းလာကြ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသည်။ ဘေးကင်းမည်ထင်ရာသို့ ထွက်ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်ကြ၏။

ထိုအခါတွင် သင်၏ စိတ်ကို ကြောက်လန့်ခြင်း မပြောက်စေရန် သင့်ကိုယ်တည်းဟူသော ရုပ်ကို ပြုပြင်ပေးမည်ဖြစ်ပေ၏။ အသက်ကို မှန်မှန်ထိန်း၍ ရှုရမည်။ စုတ်တရက် တင်းသွားသော ကြွက်သားများကို ပြေလျော့စေမည်။ အာရုံများကို ဂရုစိုက်၍ ထိန်းသိမ်းပြီး မျက်စိမြင်ရသည်များကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ရမည်။ နားဖြင့် ကြားရသည်များကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သံသကဲ့ကဲ့ ကြားစေရမည်။ စသည်ဖြင့် ယင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးလျှင် ကြောက်စိတ်မရှိနိုင်။ သူရဲဘောနည်းတတ်သူများသည် ရုပ်သဏ္ဌာန်ဟန်ကို ရဲရင့်သူ၏ အမူအရာတို့ကို အတုအမူ လိုက်လုပ်ခြင်းဖြင့် ရဲရင့်လာတတ်သည်ဟူ၍ Psychologist ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဖော်ဖူးပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာစကားပုံတွင်လည်း သော်လည်း ပြေးခဲစေ”ဟု စကားပုံတစ်ခု အထင်အရှား နေသည်မဟုတ်လော။ ဤသည်ကား ရုပ်ကို ကြပ်မတ်ပြုခြင်းဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွနိုင်ခြင်းကို ဖော်ပြလိုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် တင့်တယ်သော စိတ်၊ ကျန်းမာသော စိတ်၊ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသော စိတ်၊ ပျော်ရွှင်သော စိတ် အစရှိသော စိတ်ထားတို့သည် စိတ်တန်ခိုး နေထိုင်ခြင်းကိုသာ ကြည်စေတတ်ရကား။ ထိုစိတ်ထားများ ရရှိလိုလိုအပ်ပေသည်။ ထိုစိတ်ထားများ ရရှိစေရန်အတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ကိုယ်ကျင့်တရားထားရန် ဖြစ်လေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘာသာစကားများ

www.burmeseclassic.com



တွင် နီတိကျမ်းများ ရှိကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ နီတိကျမ်းဟု သိရှိသည်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်စေဖို့ သင်ကြားပေးသည်ချည်းဖြစ်ပေ၏။ နီတိကျမ်းဟုသည်လည်း ကောင်းမွန်၍ အမှန်တရားကို ဖော်ပြသော ကျမ်းများသာ ဖြစ်ရပေ၏။

များစွာသောသူတို့သည် နီတိကျမ်းများကို ဖတ်ဖူးကြ၏။ နီတိကျမ်းလာ စကားများကိုလည်း သိရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အဖို့ ကိုယ်ကျင့်တရားအရာမှာ လုံလောက်ပြီဟု မှတ်ထင်နေကြသည်။ မှားလေစွ။ အမှန်တရားဟူသည် သိရှိနှင့် အကျိုးမရှိချေ။ ထို သိထားသော အမှန်တရားကို စပ်ဟပ် အသုံးချတတ်ရမည်။ အမှန်တရားကို လိုက်နာကျင့်ကြံရမည်။ သို့မှသာလျှင် သင်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားသည် ကောင်းမွန်လာပေမည်။ ဥပမာပုံစံအားဖြင့် “ရိုးသားပြောင့်မတ်ခြင်းသည် ကောင်းမွန်၏” ဟု သိ၏။ သိရှိမှုနှင့် သိသောသူသည် လူတော် လူကောင်းဖြစ်လာချေ။ မရိုးသားသောသူများနှင့် ဆက်ဆံခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၏။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ရိုးသားပြောင့်မတ်အောင် နေ၏။ ရိုးသားမှုကို မြတ်နိုးသည်။ ရိုးသားစွာ ကျင့်ကြံပြုမူနေထိုင်သည်။ ရိုးသားသော စကားကို ပြောဆိုသည်။ ဤသို့ဆိုမှ ထိုသူသည် ရိုးသားသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပေမည်။ ရိုးသားသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှ တော်သော၊ ကောင်းသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်ချေ၏။

ထို့ကြောင့် နီတိကျမ်းဟူသည် သိရုံ၊ ဖတ်ရုံ စာမဟုတ်။ လိုက်နာကျင့်ကြံရန် စာသာဖြစ်သည်။ ထိုစာမျိုးတွင်မှ အလိမ္မာရှိ၍ ထိုစာအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံမှ လိမ္မာသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမည်။ သိရုံသာ သိ၍ မကျင့်ကြံသောသူသည် ခရီးတစ်ဝက်ကိုသာ လျှောက်လှမ်းသူဖြစ်၍ ခရီးရောက်ပြီးသောသူဟု လုံးဝ မခေါ်ဆိုထိုက်ပါချေ။

သက်ထုံ

အလုပ်ပွေ့ အောင်မြင်မှုပေးပြာအစီအရင်

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ်ခန့်က မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ သားနှင့် သမီးကို လက်တွေ့ ကူညီ စီရင်ပေးခဲ့သည့် အစီအရင်လေးကို တင်ပြချင်ပါသည်။ ဤအစီအရင်ပညာရပ်ကို စာရေးသူ၏ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး ဦးကြီးလှထံမှ ပညာအမွေ လက်ဆင့်ကမ်း ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤအစီအရင်ပညာနှင့် အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေသွားသူတွေ များခဲ့ပြီဟုလည်း သိရပါသည်။ စာရေးသူမိတ်ဆွေ၏ သားနှင့် သမီးမှာ ယုကာဝိဇ္ဇာဘွဲ့များ ရထားပြီး အလုပ်ခွင်ဝင်ခွင့် ရေးဖြေ နှုတ်ဖြေများ ယခင်က သုံးလေးကြိမ် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ ရေးဖြေအဆင့်များ အောင်သော်လည်း လူတွေ နှုတ်ဖြေတွင် ပြတ်ကျကျန်ခဲ့ရသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် စာရေးသူထံ မိတ်ဆွေ ဦးအောင်ဦးအောင် ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြသဖြင့် ဤအစီအရင်လေးကို ပေးလိုက်ရာ တကယ်ပင် အောင်မြင်သွားပါသည်။ သမီးဖြစ်သူမှာ ဌာနသုံးခုတွင် ဒု-ဦးစီးအရာရှိ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ သုံးဌာနလုံးတွင် အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် အတော်ပင် စဉ်းစား၍ ရွေးချယ်ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူ ပေးလိုက်သော ထိုအစီအရင်မှာ ဘုရားရှင်အား နေ့စဉ် အမွှေးတိုင်တစ်တိုင်၊ ရေချမ်းတစ်ခွက် ကပ်လှူပြီး အောက်ပါ ဂါထာတော်ကို တစ်ထောင် ရွတ်ပွား ပူဇော်ပါ။ အလုပ်မရမချင်း နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ။ သုံးလမှ ကိုးလအတွင်း အဆင်ပြေ ကောင်းမွန်သော အလုပ်များကို မုချ ရပါမည်။ ရွတ်ပွားရမည့် ဂါထာတော်မှာ -

သာပုဏ္ဏ ဂဓိ၊ မာတောတော
ကတွာ ဟေတွာ၊ ဗလံ၊ ဝိဇ္ဇာ
ရိတ် ပုဗ္ဗံ၊ သုခေနစာ။

အလုပ်မရှိသေးသူများ အလုပ်ရစေပြီး အလုပ်အဆင်မပြေသူများ အဆင်ပြေ လုပ်ငန်းလည်ပတ်နိုင်စေရန် တင်ပြ ရေးသားအပ်ပါသည်။

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

ဆန်းငယ်သွေး

မောင်မောင်သွေး





ထူးဆန်းလှသည်။ ဝေဒနာတွေက သိသာစွာ ပေါ်ပါး လန်းဆန်းသွားသည်။ ထူးခြားသော ရန်သူသင်းကို မကြိုဘူးစွာ ရှုရှိုက်မိလိုက်၏။ မိမိက ထိုင်လျက်အနေအထား၊ မျက်စိစွဉ်ကြည့်တော့ အနားမှာ ဝတ်ကောင်းစာလှတွေနှင့် ရှုရှင်ဖွယ် မိန်းမပျိုလေးတွေများစွာ၊ ထိုမိန်းမပျိုတို့ ဆင်ခြန်းထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာတွေက စိတ်မိတ်တောက်။

ထို့အပြင် မိမိနေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံသည်လည်း ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း၊ စိန်ရောင်တလက်လက်နဲ့ ဖြစ်လာ။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

အံ့သြစွာ ရွှေ့တတ်မိသည်။ အံ့သြစိတ်ဖြစ်သော်လည်း တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့တော့ မဖြစ်။

“နတ်ပြည်ပါ မောင်တော်”

“ဟင်...”

မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ တိမ်တွေပေါ် ရပ်နေရာသလိုပါ။ ပသာအဖြစ် ဖြစ်ကွင်းများနှင့် လက်ရှိ မိမိအဖြစ် ဆို ရင်သပ်ကာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးပြည့်စုံသော ဘဝဖြစ်တည်ထားမှု၌ တစ်နည်းလုံးလိုနေသလို ရင်၌ အပ်ဟာနေ၏။

“နေဦး၊ ငါ ဘယ်ဘဝက လာတာလိမ့်”

ပြန်စဉ်းစားမည်ပြင်တော့ အထူးသတိပြု စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ ပြန်ကွင်းသို့ အရင်ဘဝပုံရိပ်တွေက ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာသည်။ အရာရာက ဆန်းပြားနေ၏။

“အံ့သြဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”



သူ၏ အရင်ဘဝသည် အပူများလှသည့် လူသားဘဝတွင် “မောင်အေး” ဟူသည့် အမည်နှင့် ခန္ဓာတစ်ခုရခဲ့သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ နေထိုင်သည့် မခမ်းနားသော ဆင်းရဲသားလေးတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ရောဂါသည်လေးတစ်ဦး။

အေးတော်၏ အဖေက ဦးတော်လွင်၊ အမေက ဒေါ်မြအေး၊ အစကတော့ အေးတော်၏ မိဘတွေက သင့်တင့်ရှိ စီးပွားရေးကလေးနှင့် အဆင်ပြေပါ၏။ အေးတော်က မွေးကတည်းက ချစ်သူတစ်ဦး၊ သားလေးတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ မညီမမောင်မောင်ကလေး ခုပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆေးရုံဆေးခန်းမှာချည်း။

အပြင်လိုလို စိုးရိမ်ရာသည့် အခြေအနေပဲရှိ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်မြအေးက ကုန်ပုံရေရောင်းအလုပ်ကို ရပ်နားကာ အချိန်ပြည့် သားဖြစ်သူ အေးတော်၏ အနားမှာ အချိန်ပေးရတော့သည်။

အဖေဖြစ်သူက ကက မောင်းသည်။ အိမ်၏ စီးပွားရေးက တစ်ခိုက်ခိုက် ကူဆင်လာသည်။ ကက၏ နေထိုင်ကြံ့မအပ်နိုင်အောင် ကားမောင်းရာသမျှကို စားစရိတ်နှင့် ဆေးဖိုးက အနိုင်ယူနေသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ ကားဆိုင်ရှင်က တက္ကစီကို ပြန်သိမ်းသွားချေ၏။

အေးတော် လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်ရောက်တော့ ဖခင် ဦးတော်လွင်က ကားစပယ်ယာဖြစ်နေပြီ။ မိခင် ဒေါ်မြအေးကတော့ လမ်းဘေးရေသေ့ဖြစ်နေရှာသည်။

သိတတ်လာတော့ အေးတော် မိဘတွေကို သနားသည်။ မိမိကြောင့် စီးပွားရေးကျပ်တည်းရတာဟု မိမိဘာသာ ပြစ်တင်၍မဆုံး။

“သားကြီးလာရင် အဖေတို့ကို သား လုပ်ကျွေးပါမယ်” ဆိုတော့ မေမေက ရယ်သည်။ ကရုဏာလက်သည့် အရယ်အပြုံး။

“အေးပါ ငိုသားရယ်၊ သား လုပ်မကျွေးနိုင်လည်း နေပါ။ မေမေတို့ မိသားစုထဲမှာ သားလေး ရှိနေရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

တုံ့လေ။

တစ်ခါက မေမေနှင့်အတူ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းကပ်ရင်း ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ ဆွမ်းခံကြွနေကျ ဆရာတော်မို့ ဒေါ်မြအေးတို့ဘဝ၊ အေးတော်ရဲ့ အခြေအနေကို သိထားပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤသို့ မိန့်ပါချေ၏။

“အကာလေး မောင်အေးတော်၊

အကာလေး၊ ဒီဘဝမှာ ဆရာတော်များမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေရတာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲနေရတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“မသိပါ ဘုရား”

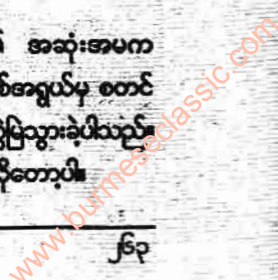
“အေး၊ အဲဒါ အတိတ်ဘဝက တစ်ပါးသူအပေါ်မှာ သနားတဲ့ညွှာမှ မရှိဘဲ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်းကံတွေကြောင့်ပေါ့။ နောင်ဘဝမှာရော ဒီလို ရောဂါတွေ ပိစီးတဲ့သူ ဖြစ်ချင်သလား”

“မဖြစ်ချင်ပါ ဘုရား”

“ဒါဆို သရဏာဝံသုံးပါး အမြဲတည်ပါစေ။ သီလဆောက်တည်၊ တစ်ပါးသူတို့အပေါ် သနားတဲ့ညွှာပါ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု ရှောင်ပြီး မေတ္တာပွားပါ”

“တင်ပါဘုရား”

ဆရာတော်၏ အဆုံးအမက အေးတော် ငါးတန်းနှစ်အရွယ်မှ စတင်ကာ နလုံးသားထဲ စွဲမြဲသွားခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုဘဝမျိုး မဖြစ်လိုတော့ပါ။





အေးဇော်သည် မိမိစိတ်ကို ဖြူစင် သန့်ရှင်းအောင် ထားခဲ့ပါသည်။ မိခင် ရှေးရောင်ရာသို့ ရှေးခြင်းတောင်းများ မိုးထဲလေထဲ သယ်မပေးသည့်အခါ ဖျားနာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတစ်ကို မကျေနပ်။

တကယ်တော့ အေးဇော်က ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဘဝကို ရုန်း ကန်ကာ မိဘကို အလုပ်အကျွေးပြုခွင့် ပါသည်။ သို့သော် ငှက်ဖျား၊ အူရောင် ငန်းဖျား၊ အသည်းရောင် အသားဝါ၊ ကျောက်ကပ်ရောင်၊ အဆုပ်အအေးမိ စသဖြင့် ရောဂါတစ်ခုပျောက် တစ်ခု ပေါ်ကာ ရောဂါသည်လေး ဖြစ်နေရပါ၏။

အိမ်တွင်တော့ တတ်စွမ်းသမျှ ထမင်းအိုးတည်း၊ ရေခဲ၊ တံမြက်စည်း လှည်း၊ အိပ်ရာခင်းပေး ထမင်းပြုပြင်ပေး တို့ကို ဆောင်ရွက်ရင်း သားလိမ္မာလေး တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

ကျောင်းတွင်လည်း စာကြိုးစား လိုက်၊ စာမေးပွဲရာသီရောက်လျှင် ဖျား လိုက်နှင့် ဖြတ်သန်းလာသည်မှာ တက္ကသိုလ်ရောက်သည်အထိ ဖြစ်ပါ သည်။ နေပျော်စရာမကောင်းသည့် ဘဝ ထဲမှာ နေပျော်စရာဖြစ်အောင် ကံကြမ္မာ က “ဖြူစင်”ဟူသည့် ကျောင်းသူလေး နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။



“ဟဲ့...နင့်ကို ခြင်္သေ့ကန်နေတယ်။ မုန်း...ငြိမ်ငြိမ်နော်”
“ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့၊ နေ...နေ ပရိုက်နဲ့”

အေးဇော်၏ လက်မောင်းဆီမှာ သွေးဝနေပြီဖြစ်သော ခြင်္သေ့ရိုက်ရန် အားယူရိုက်လှည့်ထားသော နွယ်နီ၏လက် လေးတွင် ရပ်သွား၏။

အေးဇော်က ခြင်္သေ့ကို ခါထုတ်

လိုက်သည်။

“သတ္တဝါတွေကို သနားပါဟာ။ သူတို့လည်း သူတို့ဘဝကို ခင်တွယ်မှာ ပေါ့”

“အမလေး...အေးဇော်၊ ဘုရား ဖြစ်မယ် အုတ်နီခဲ၊ နင်ဟာလေ အဲဒါ ကြောင့် ရောဂါရတာ”

ဝဝပိုင်ပိုင် အားကောင်း မောင်း သန် နွယ်နီ၏ ပြောစကားအပြီးမှာ ပြီး ကြည့်နေသူက ဖြူစင်။

“ကိုဇော်က အတော်ကို စိတ် ကောင်းရှိတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ကိုလည်း စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ သတိ ထားမိတာ၊ ကြာပြီ၊ ချီးကျူးပါတယ်”

သူတို့သည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေပါ။ မကြာ ခင်ကမှ သိကျွမ်းခဲ့ပေမယ့် ဖြူစင်နှင့် သူ နွေးထွေးစွာ ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ ဖြူစင်က အသားအရေဖြူဖြူစင်စင်နှင့် အပြီးချိုချိုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်ကာ ချစ်စရာကောင်းလှပါ၏။

သူကတော့ လက်ရှိ၌ နှလုံး ရောဂါရှိနေပြန်သည်။ သူ နေ့လယ်စာ မစားဘဲ မိဘတွေ ကုန်ကျစရိတ်သက် သာအောင် ကင်တင်းသို့ မသွားသည် မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီ။ ယနေ့တော့ သူ ဗိုက်ဆာနေပါ၏။ ရုတ်တရက် သူ့ဗိုက်စိ တွေ ပြာဝေသလို ဖြစ်လာသည်။ ပြီး နောက် သူ မူးမိုက်လဲကျသွားလေ သည်။

“ဟယ်...နွယ်နီ၊ ကိုဇော် ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“အဲ...ခုကွဲပဲ၊ အေးဇော်သူငယ် ချင်း ပြီးမောင်မောင်တို့၊ ဝေလင်းတို့က ကင်တင်းမှာ။ ဆေးခန်းပို့ဖို့ ကားဆီ တွဲခေါ်မဖြစ်မယ်။ ငါက ဝသာ ဝတာ အားမရှိဘူး”

အမှန်တော့ အေးဇော်က ဖြူဖြူ

ပျော့ပျော့ ပိန်ပိန်လေးပါ။

“ကဲ...ဒါဆို ငါ့ကျောပေါ်ထဲ တင်ပေး”

“ဟယ်...ဖြစ်ပါ့မလား”

“လုပ်ပါ နွယ်နီရာ”

ဖြူစင်က တကယ်ပဲ အေးဇော် ကို ကျောပိုးကာ ကားလင်းဆီသို့ မှီခို တနိုင်နှင့် ထမ်းပိုးသယ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုမှ တက္ကစိကားထဲ၊ ပြီးတော့ ဆေးခန်း၊ အေးဇော်သည် ချွန်းဖိုးလောက် ထွက် နေပြသည့်အခါ ဆင်ဖိုးလောက် ပိုက်ခံတွေ ကုန်ပြန်ပါသည်။ အားနည်း ၍သာ သည်းသို့ဖြစ်ရသည်တဲ့။

အေးဇော်ကို ဖိုးရိမ်တကြိမ်ကြိမ် ကျောပိုးသယ်ခဲ့သည့် ဖြူစင်သတင်း တော့ တက္ကသိုလ်ထဲမှာ ဟိုးထေး တကျော်ကျော်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤ သည်ကား အမှတ်ရစရာများစွာထဲ တစ်ခုဖြစ်ပါ၏။



“ဟားဟား...ဟား...ဖြူစင်က မင်းဘဝအတွက် အားကိုးထိုက်တယ် နော် အေးဇော်”

ပြီးမောင်မောင်က စသည် ဝေလင်းက...

“အေး၊ ငါ့သတိရမိတာ တစ်ခု ရှိတယ်။ တစ်ခါက ရောမပြည်မှာ ခံ ပွဲဖြစ်တော့ စစ်ရုံးတဲ့ တစ်ဖက်ရပ်နဲ့ တွေက ပိန်းမတွေဖြစ်လို့ မသတ် နန်းတော်ထဲက မင်းတို့တစ်ဦး အလိုရှိရာယူပြီး ထွက်သွားကြဆို အနီးကပ်သွားသူတွေက သူတို့ရဲ့ စစ်ခွေ ခင်ပွန်း စစ်သည်တွေကို ထမင်းနဲ့ ခေါ်ထုတ်သွားကြသတဲ့။ ဖြူစင်က ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးအရာကို သယ်မယူတာ အေးဇော်ဇော်”

ဟု ပြီးမောင်မောင်က ထပ်ပြော



ဖြူစင်ကို သူ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခင် ပါသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝက ဆင်းရဲ သည့်အပြင် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှုမရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ချစ်ရန် မသင့်။

ထိုနေ့ တက္ကသိုလ်က အပြန်မှာ ဖြူစင်၏ နောက်သို့ လိုက်လာမိသည်။ ဖြူစင်က သူ့ကို မမြင်ပါ။ တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်၏ အပြင်ကို ရောက်တော့ ဖြူစင်ကို လူရွယ်နှစ်ဦးက လိုက်၍ စကားပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့မှ လမ်းပိတ်သည်။ လက်ကို ဆွဲသည်။ ထိုအခြေအနေအထိ ဖြစ်လာသော အခါ...

“ဟေ့လူတွေ... မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်တို့လောက်အောင် တော့ မနှောင့်ယှက်နဲ့လေဗျာ”

ထိုသူတွေက သူ့ကို ရပ်စောင့် သည်။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ”

ဟု ဆိုကာ သူ့ကို ဝိုင်းရိုက်ကြ ပါ၏။ သူက ခုခံသည်။ ရန်တော့ မပြု။ သူ ပုံပန်းပျက်စွာ လဲအကုန်မှာ ထိုသူ နှစ်ဦးထွက်ပြေးသွားပါသည်။ ထိုအဖြစ် သည်လည်း ဟိုးဟိုးကျော်။

ထိုဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ဖြူစင်က သူ့ကို ချစ်သူတစ်ဦးပမာ ဂရု ဖိုက်လာပါသည်။

“အေးဇော်က နင့်ဘဝမှာ အားကိုးရတဲ့သူ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး နော်။ နင့်က ရှာကျွေးနေရမှာ”

ဆိုသည့် ဘေးမှ စေတနာစကား သူ့ကို မျက်ကွယ်ပြုကာ ဖြူစင်က အဆက်တိုင်းပါသည်။

အေးဇော်က ချစ်သည်ဟု မပြော သော တက္ကသိုလ်ပြီး အလုပ်ရသည့်နေ့ ချစ်ကြောင်းပြောမည်ဟု တွေးထား သည်။



ထိုနောက် အချိန်များ ကုန်လွန် ခဲ့ရာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအပြီး အလုပ် လျှောက်တော့ အလုပ်ရပါသည်။ ထို အချိန်တွင် ဖြူစင်ကို ချစ်ခွင့်ပန်ရာ ဖြူစင်က လက်ခံသည်။ သို့သော် အလုပ်ရပြီး မကြာခင် အေးဇော် ခဏ ခဏ ပျားနာကာ အလုပ်ပျက်ကွက် သဖြင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံရပါ၏။

သူနှင့် ဖြူစင်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ် နေကြောင်း ဖြူစင်မိဘတွေ သိသော အခါ အခြေအနေတွေက ဆိုးသွားခဲ့ သည်။

“လုံးဝ သဘောမတူဘူး သမီး။ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မယ့်သူက ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှာကျွေးနိုင်သူဖြစ် နေရမှာ။ အခုတော့ ငါ့သမီးကသာ ရှာဖွေကျွေးမွေး ပြုစုနေရမယ့်အဖြစ်။ အို... ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး။ အမေ တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်”

ထိုနောက် ဖြူစင်ကို အင်ဂျင်နီ ဇီယာတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ပေးဖို့ ဖြစ် လာခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ တစ်ခါက ဖြူစင် ကို လိုက်၍ စကားပြောဖူးသူ၊ သူနှင့် ပြဿနာဖြစ်သူဟု သိရသည်။ အမည် က ကျော်မြင့်။

သည်လိုနှင့် သူနှင့် ဖြူစင် တစ် သက်လုံး ဝေးရပြီဟု ထင်နေချိန်တွင် ချစ်သူ ဖြူစင်ကို မှောင်ရိပ်နဲ့အချိန် တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးမောင်မောင် က လမ်းပြခေါ်လာသည်။

“ဖြူစင် ကိုတော့နောက်ကို နီးရာ လိုက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“ဟင်... ဖြူစင်ရယ်”

သူတစ်ပါး၏ သားသမီးကို မခိုး ယူလိုပါ။ မိသားစုသားပီပီ တင်တောင်း လိုသည်။ ဖြူစင်အိမ်ကို ပြန်လိုက်ဖို့ မည်ဟု တွေးကာ ဖြူစင်ကို ခေါ်လာခဲ့

ပါသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ကား တစ်စီးက သူတို့ဆီ လာနေသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ပြီးမောင်မောင်က လမ်း သွယ်ထဲ ပြေးတိမ်းရှောင်ရင်း ဆောက် လက်စ သုံးထပ်တိုက်ပေါ်သို့ ပုန်းရန် လမ်းညွှန်ကာ ပို့ဆောင်ပေး၏။

“အဲဒါ ကျော်မြင့်တို့ပဲ။ တွေ့ရင် တော့ ဖြူစင်တို့ ဝေးရမှာ။ သူတို့က လူဆန်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဖြူစင်က ပြောသည်။

မကြာပါချေ။ ခြေရာကောက် တော်သော ကျော်မြင့်နှင့် လူတစ်စု ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သုံးထပ်တိုက် ပေါ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

“သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို မခွဲ ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြီးမောင်မောင်အပြောမှာ-

“ဘာ မခွဲကြပါနဲ့လဲ။ ငါနဲ့က စေ့စပ်ထားတာကွ။ မနက်ဖြန် သန်ဘက် ခါပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ။ ဖြူစင် ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ဟင်အင်း။ မလိုက်ဘူး”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ကဲဟာ”

ဖြူစင်နှင့် အေးဇော်တို့ တွဲထား သည့်လက်ကို ကျော်မြင့်က တုတ်ဖြင့် ရိုက်ချသည်။

အေးဇော်၏ လက်ခံ ကျိုးကြေ ကုန်ပြီထင်။ ဖြူစင်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“အေးဇော်ကို သတ်ကွာ။ ဒါမှ သံယောဇဉ်ပြတ်မှာ။ ဒီကောင်ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ပစ်”

ကျော်မြင့်၏ အမိန့်ပေးသံအဆုံး မှာ ပြီးမောင်မောင်ကို ရိုက်ရန် တုတ် ဖြင့် ချိန်ရွယ်နေကြပါပြီ။

“ဟာ... မလုပ်နဲ့”

မိမိကြောင့် သူတစ်ပါး နှိပ်စက်ခံ ရမည်မှာ လုံးဝ မဖြစ်သင့်ပါချေ။

အေးတော်သည် ပြီးမောင်မောင်
ကို ကာကွယ်ရန် ပြေးလာရာ ဘီလပ်
လောင်းခါစ ကြမ်းပြင်စွန်းသို့ နင်းမိရာ
မှ ကြမ်းပြင်စွန်း ပဲ့ကျမှုနှင့်အတူ သူ
ရုတ်တရက် လေထဲတွင် နိမ့်ကျလျက်
“ငါသေတော့မှာ”ဟု သိလိုက်ချိန်တွင်
ဖြူစင်၊ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဆရာတော်
ဘုရားတို့ကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်
ယောင်လိုက်ရင်း ရွတ်ဆိုမိသည်က -

“ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆေမိ၊

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆေမိ၊

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆေမိ”

ဖြူစင်၏ အော်သံ အကျယ်ဆုံး
အချိန်၊ မိမိ၏ နာကျင်မှုသည်လည်း
အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်၏ အဆုံး၌...။



မြင်ကွင်းပုံရိပ်တို့ ရပ်တန့်သွား
သည်နှင့် သူ စိတ်ထိခိုက်စွာ မတ်တတ်
ရပ်လိုက်မိသည်။ သူ ဒီအတိုင်း ကြာ
ကြာနေ၍ မဖြစ်ပါချေ။

“နတ်သမီးတို့...ငါ့အား ဤနှစ်
ဘုံကို အစိုးရတဲ့ နတ်မင်းကြီးထံ လမ်း
ပြပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ နတ်သား”

နတ်သမီးနှစ်ပါးက ရှေ့မှ ရွေ့
လျား ပျံသန်းနေသည်။

မိမိသည်လည်း စိတ်ညွတ်ရုံဖြင့်
ကောင်းကင်ပတ်လမ်း နတ်ဘုံနန်းမှာ
ပျံပဲ့ ရွေ့လျားနေတော့သည်။ မကြာခင်
ခန့်ညားသည့် အသွင်ဆောင်သော နတ်
မင်းကြီး၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်
ရှိလာသည်။

“အရှင်နတ်မင်းကြီး...ကျွန်ုပ်တို့
ကို လှူပြည်အား ခေတ္တခဏသွားခွင့်
ပြပါ”

“ဘာကြောင့်များလဲ နတ်သား”

“ကျွန်ုပ်၏ မိဘ၊ ချစ်သူနဲ့ မိတ်

ဆွေတို့ရဲ့ သောကအပူကို ပြောဖျောက်
ချင်တဲ့ စေတနာကြောင့်ပါ”

“အင်း...သံယောဇဉ်မှ မကုန်
သေးဘဲကိုး။ ကောင်းပြီလေ၊ နေ့တစ်
ဝက် ခွင့်ပြုမယ်။ နတ်ပြည် နေ့တစ်ဝက်
ဟာ လူ့ပြည်မှာ လူ့အသက် နှစ် ၅၀
ခန့် ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နတ်မင်း
ကြီး”

ထို့နောက် သူသည် နတ်မင်း
ကြီးအား ရှိခိုးဦးခိုက်၍ စိတ်ညွတ်လိုက်
သည့်အခါ ထိုနေရာတွင်ပင် နတ်သား
အသွင် ပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။



ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
လေဆိပ်သို့ လူသားအသွင်နှင့် ရောက်
ချိန်သည် လေယာဉ်ဆိုက်ကပ်ချိန်နှင့်
အချိန်ကိုက်ပင်။ သူသည် သင်ရပ်
ခန့်ညားသော နိုင်ငံခြားပြန်တစ်ဦးပမာ
လေဆိပ်ထဲသို့ လှမ်းလျှောက်ဝင်လာ
ချိန်တွင် ဆွေသည်ကြီးရန် စောင့်နေ
သော ဝေလင်း၊ နွယ်နီတို့နှင့် ပက်ပင်း
တိုးသည်။

“ဟင်...အေးတော်၊ အေးတော်
ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟဲ့...မဖြစ်နိုင်တာဟယ်၊ အေး
တော်ကို တို့ရေမှာတင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တာ။
ဒါပေမယ့် ရုပ်ချင်းတူတယ်နော်”

“ကျွန်တော်က မင်းတော်ပါ။ နိုင်ငံ
ခြားမှာပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေခဲ့
တာပါ။ အခု မိဘတွေလည်း မရှိတော့
တာမို့ ရန်ကုန်မှာပဲ အိမ်လေးတစ်လုံး
ဝယ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်၊ ပရဟိတလုပ်၊
ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ ပြန်လာတာပါ”

“အေးတော်... အဲလေ ကိုမင်း
တော်၊ ခင်ဗျားက အေးတော်နဲ့ တစ်ထေ
ရာတည်းပဲ။ ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်

အောင်ပဲ။ တစ်ခု ကူညီဗျာ။ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်း အေးတော်က လွန်ခဲ့တဲ့ ဘ၇
ရက်ခန့်က ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ သား
လေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အေးတော်ရဲ့
မိဘတွေမှာ အရူးတစ်ပိုင်းပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင်
ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ လိုက်နေပေးပါလား
ဗျာ။ ခင်ဗျား နေနိုင်သလောက်ပေါ့”

“ကျွန်တော်ကလည်း မိဘမဲ့နေ
တာပါ။ ကောင်းပြီလေ၊ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”



သို့နှင့် အိမ်ရောက်တော့ အမေ
က အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်သည်။ ပြီး
တော့ ပြေးဖက်သည်။ ထို့နောက် ရိုက်
ကြီးတင် ငိုချသည်။ ဝေလင်းက
အကြောင်းနုပြောပြတော့မှ “ဆုံးသွားတဲ့
ငါ့သားလေးနဲ့ တူလိုက်တာ”ဟု ဆိုကာ
အင်္ဂါတိတ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သားအဖြစ် ဇွေး
ေးနိုင်မလားခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိဘနှစ်ဦးထုံး
က ဝမ်းသာစွာ လက်ခံသဖြင့် အဆင်
ပြေသွားတော့သည်။ မကြာခင် ပြီး
မောင်မောင်လည်း ရောက်လာသည်။

သူက အေးတော်သေဆုံးမှုကို
မေးကြည့်တော့ ပြီးမောင်မောင်က ရင်
ပြသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ သေမှုသေဆုံး
နဲ့ တရားစွဲခံရလို့ ကျော်မြင့်က အဆွေ
ထဲမှာ။ မင်္ဂလာပွဲလည်း မဖြစ်လိုက်တာ”

“ကိုအေးတော်ရဲ့ ချစ်သူ ဖြူစင်
လည်း ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဖြူစင် ဆွေ
မှာ”

ထို့နောက် ဖြူစင်၏ အိမ်သို့
ရောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ဖြူစင်က မြင်
ချင်း ထိတ်လန့်ကာ မေ့လျော့သွား



သည်။ ထိုအခါ မင်းတော်က ဖြူစင်ကို ချီသယ်ကာ ကားပေါ် ထိုး ဆေးခန်း သို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဖြူစင်၏ အမေကမူ သူ့ကို ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် မြင်တွေ့ရသောအခါ ပါးစပ်ပိတ်နေ တော့သည်။ ဖြူစင် သတိရလာတော့ စေလင်းက ဖြူစင်ကို ရှင်းပြသည်။

အိမ်ပြန်အဖို့တွင်...

“ကိုအေးဇော်လိုပဲ ကျွန်တော် မဖြူစင်ကို မေတ္တာရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက မိဘတွေအတွက် ခြံ ကျယ်ကျယ်မှာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဆောက်လုပ်ကာ မိဘတို့နှင့် နေထိုင် သည်။ သူ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရပါပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ် ဖြူစင်နှင့် အတွေ့တွင် ဖြူစင်က သူ့အား ချစ်သူ အဖြစ် လက်ခံပါသည်။ ပြီးနောက် ဖြူ စင်နှင့် သူ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

လက်မထပ်ခင် အချုပ်ခန်းက ထွက်လာသော ကျော်မြင့်၏ ယုတ်ဟာ မှုကြောင့် သူသာ သာမန်လူဆိုလျှင် သုံးလေးကြိမ်မက ထပ်မံ သေဆုံးနေ လောက်ပြီ။

“စကားပြောရအောင်” ဟု ခေါ်၍ တိုက်ပေါ်မှ တွန်းချကာ ကားနှင့် တိုက် တာ။ ဝိုင်းရိုက်တာတွေ။ သို့သော် သူ ဘာမှမဖြစ်ပါချေ။ သူ့ကို ရန်စ၍ ဝိုင်း ဖန်ဆင်းကြိတ်စဉ်က ထိုသူများ လွင့်စဉ် သွားသည်အထိ ခုခံလိုက်သည့်အခါ သူတို့ ထွက်ပြေးရသည်အထိ။ နောက် တော့ မင်းတော်၏အနား မကပ်ကြ တော့။ ရန်မပြုဝံ့တော့။

“မင်းတော်က နင် အားကိုးရတဲ့ သူဖြစ်သွားပြီ”

ဟု နွယ်နီက ဖြူစင်ကို ပြော သောအခါ ဖြူစင်က ပြုံးပျော်နေပါ၏။

ယခုအချိန်တွင်တော့ မိဘတို့ အား ချမ်းသာကြွယ်ဝစွာ နေထိုင်စေပြီး ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ချစ်သူ ဖြူစင်၏ လူတစ်သက် သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းသင်းသည်။ ကျန်း မာရေးဝန်ဆောင်မှု ပရဟိတလုပ်ငန်း များ လုပ်ကိုင်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် မိဘတို့သည်လည်း စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနိုင်ကာ သက်တမ်းစေ့ နေထိုင်ပြီး ကွယ်လွန်သွားကြပါ၏။

ဖြူစင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်တိုင်။ သူက တော့ နနယ်ခဲ့။

မိအချိန်တွင်တော့ သူသည် အေးဇော်ဖြစ်ကြောင်း နတ်သားတစ်ပါး ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖြူစင်က အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ၊ ဝမ်းသာ ကြည်နူးစွာ။

ဖြူစင်ကို သရဏဂုံတည်စေ၊ သီလပြစေ၊ တရားအားထုတ်စေလိုက် သည်။ ဖြူစင်က ငယ်ငယ်ကပင် စိတ် ကောင်းရှိ သီလပြသူတစ်ဦး။ ကုသိုလ် တရားကို သက်ဆုံးတိုင် ပြုစေသည်။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ပြီး နောက် ဖြူစင်သေဆုံးသွားသည်။ ထို အခါ တောင့်တ၍ ဆုပ်နံထားသော ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိပါတော့သည်။ ယင်းမှာ သူ၏ နတ်ပြည်တွင် နတ်သမီး လေးတစ်ပါးအဖြစ်။



“မောင်တော် နတ်သား...တခြား နတ်သမီးတွေနဲ့ သွားပြီး မပျော်ပါးရာဘူး နော်၊ ဒါပဲ”

“အိုကွာ...သူတို့ခမျာ ပျင်းနေ ရမှာပေါ့။ ကိုယ်က မေတ္တာတရားကြီး မားတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားပဲ”

ချစ်သူ နတ်သမီးလေးက ဗိုက် ကို ဆွဲလိမ်သည်။ မနာပါ။ သူက နတ် ကို။



သည်သို့ အချိန်အလွန်ရှည်ကြာ မြင့်စွာ နတ်စည်းစိမ်ခံစားပျော်ပါးရင်း ကာလတစ်ခုအရောက်မှာ နတ်သား လေး အေးဇော် နတ်စုတေသည်။ သူ နတ်သက်ကြွေသည်နှင့် နတ်သမီးလေး ဖြူစင်သည် နတ်မင်းကြီး၏ ရှေ့တော် မောက်သို့ ရောက်သွားပါသည်။

“တပည့်တော်မအား လူ့ပြည်ကို တစ်ရက်ခန့် ဆင်းခွင့်ပေးပါ”

“စုတေသွားတဲ့ နတ်သားလေး နောက် လိုက်ဦးမပေါ့”

“မှန်လှပါ”

နတ်တို့ ဝန်းမောင်းနံ့ဟာ အတော့် ကို မေတ္တာ သစ္စာပြသမှုတွေပဲ။ ချစ်ခြင်း ကို မခွဲပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် တစ်ကြိမ် ပဲ ခွင့်ပြုမယ်”

ကျေးဇူးတင်စွာ နတ်မင်းကြီးကို အာရုံအသေပြုလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် နတ်သမီးလေးသည် လူ့ပြည်သို့ စိတ်ညွတ်လိုက်သည့်အခါ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နတ်သမီးအသွင် ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သတည်း။

ဆန်းငယ်သွေး (ပုတီးကျန်း)





တက္ကသိုလ် အပန်းငယ် အတိုက်အခိုက်ကို ရင်ဆိုင်နည်း

တစ်နေ့တွင် ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရွှေတိဂုံ စေတီပေါ်တွင် ဆုံမိကြသည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်အပြင် ပုတီးစိပ်ဖော် စိပ်ဖက်များဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာ ခင်မင်ကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးသည် ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြ ၏။ သုံးယောက်ဆုံပြီး မဗ္ဗစေတီတွင် ပုတီးစိပ်ကြသည်။

ပုတီးစိပ်ပြီးကြသောအခါ ခေတ္တနားကြ၏။ သမထ ကျင့်စဉ်များနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံများ ဖလှယ်နေကြ စဉ် အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် အနားကို ရောက်လာသည်။ ပုတီးတစ်ကုံးကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားပြီး လက်ထဲတွင် ရွှေတိဂုံစေတီ မဟာပဉ္စန်းစာအုပ် ကို ကိုင်ထားသည်။

“ဆရာတို့က သမထကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ် နေကြတာလား”

သမထအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသဖြင့် ထိုသို့မေး လာခြင်းဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အံ့အားသင့်သွား သည်။ ရုတ်တရက် မေးလာသဖြင့် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမုန်း မသိဖြစ်သွား၏။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်က...

“တို့က ဝန်ထမ်းတွေပါ။ ရုံးပိတ်ရက်တိုင်း ဘုရားမှာ အမြဲ ပုတီးလာစိပ်ကြတာ။ ဘာလို့ မေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲလေးရှိလို့ ကူညီပေးနိုင် မလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဘာအခက်အခဲများ ရှိနေလို့လဲ။ ဒီဆရာက ပေဒင် တတ်တယ်။ သူ့ဆီ အကူအညီတောင်းလိုက်ပါ”

သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ချွန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ အဆင်သင့်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခုကွကို အကူအညီပေးပါလားခင်ဗျာ”

လူငယ်က လက်အုပ်ချိုးပြီး ရိုသေစွာ အကူအညီ တောင်းလာသဖြင့်...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမှာလဲ။ မင်းရဲ့ ခုကွကိုလည်း ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ပြောပါမယ် ဆရာ။ အမွေကိစ္စပါ။ အခု တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားသားဆိုပြီး ဝိုင်းယှဉ်

ထားကြတယ်လေ။ တကယ်တော့ မိဘတွေကို ကျွေးမွေး ပြုစုခဲ့တာ ကျွန်တော်ပါ”

တန်ခူးလ၏ နွေဥတုမှာ ပူပြင်းလှသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေ၍ ပေဒင်တွက်ချက်မနေတော့ဘဲ...

“မင်းက ရွှေတိဂုံစေတီ မဟာပဉ္စန်းစာအုပ်ကို ကိုင် ထားတယ်ဆိုတော့ ပဉ္စန်း ပစ္စယနိဋ္ဌေသ ပါဠိကို ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဆရာ”

“အေး၊ တစ်နေ့ ငါ့ကြိမ် ဘုရားရှိခိုးပြီး ငါ့ခေါက်ရွတ် ဖတ် ပူဇော်လိုက်ရင် အမွေရမှာ အသေအချာပဲ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ပဉ္စန်း ပစ္စယနိဋ္ဌေသ ပါဠိကို အလွတ်နီးပါးရနေပါပြီ။ ဘယ်နရက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရမှာလဲ ဆရာ”

“အမှုမပြီးမချင်းပေါ့ကွာ”

လူငယ်က ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် သူငယ်ချင်း တစ်ဦးက စိတ်ကူးရသည်နှင့် ဝင်ရောက် အကြံပေးပြန်သည်။

“တို့လည်း တစ်ချိန်က အိမ်ကိစ္စ စကားများဖူးတယ်။ မင်းလိုပဲ ရုံးရောက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက လိုတရ ကြည့် သယ(တန်ပြန်)၊ ဂါထာတော်ကို နေ့စဉ် အကြိမ်များစွာ ရွတ်ဖတ်ပွားများလို့ တရားရုံးမှာ အနိုင်ရခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ ဂါထာကို ရွတ်ချင်ရင်တော့ တို့ရေးပေးမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဂါထာရေး၍ လူငယ်အား ပေးလိုက်သည်။ ထိုဂါထာမှာ -

ပထမံ သကလဏှ မေက ပဓံ၊
ဒုတိယာဒိ၊ ပဒဿ၊ နိဒဿ နတော၊
သ-မ-နိ၊ ဒု-နိ-ဟ၊ သ-မ-ဇ္ဇ၊
သ-နိ-ဇ္ဇ၊ ကမတော-ဝိဘဇေ၊
ပထမေန-ဝိနာ၊

လူငယ်က ဂါထာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး တွေ့ဝေနေ၏။ ထိုဂါထာဖြင့် စမ်းသပ်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျန် သူငယ်ချင်းက အစီအမံတစ်ခုကို သူ့ လာသည်နှင့်...

“တို့ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အိမ်



တော့ မိတ္တူကူးထားတယ်။ အဲဒါကတော့ ဂန္ထီရအစီအမံ ကလေးတစ်ခုပဲ။ အဲဒီအစီအမံက အကြံအစည်အောင်မြင် ချင်ရင် ဖြစ်စေ၊ ယှဉ်ပြိုင်စရာဖြစ်လာရင် ဖြစ်စေ၊ အချေ အတင်ပြောပြီး အတိုက်အခံနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ဖြစ်စေ၊ သစ်ရွက်နင်းပြီး ဖြေရှင်းတဲ့နည်းပဲ”

လူငယ်က စိတ်ဝင်စားလာပြီး...

“ဘယ်လို...သစ်ရွက်နင်းရမယ်၊ ဟုတ်လား။ လွယ်လှ ချည်လား ဆရာရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ သွားစရာ လာစရာ ရှိရင်နဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စ၊ တရားရုံးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိရင် ဂန္ထီရအစီအမံဖြစ်တဲ့ သစ်ရွက်ကို နင်းပြီးမှ သွားရမယ်။ ဒါဆို အလုပ်ကိစ္စမန်သမျှ အဆင်ပြေ အောင်မြင်သွားမယ်လို့ ညွှန်းထားတယ်လေ။ လုပ်ရမှာတော့ လွယ်လွယ်လေးပဲ”

လူငယ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ကျွန်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ ဘယ်လိုနင်းရ မလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ထိုအစီအမံကို ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ဖူးပါသည်။ မေ့သွားပြီဖြစ်သဖြင့်...

“ဂန္ထီရအစီအမံဆိုတော့ ပိုကောင်းမှာပေါ့။ တို့ကတော့ ဂါထာသမားဆိုတော့ ဂါထာတို့၊ ပရိတ်တို့ကိုပဲ ပေးရမှာပဲ။ ကဲပါ...တို့လည်း ဗဟုသုတလေး ရအောင် သူငယ်ချင်း ပြောတဲ့ ဂန္ထီရအစီအမံလေးကို ရှင်းပြပါဦး”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် မှတ်သားထား သော ဂန္ထီရ သစ်ရွက်နင်းအစီအမံကို ရှင်းပြပါတော့သည်။



ပထမဦးစွာ ခုနစ်နည်းသမီးများအတွက် ဩရန်းနှင့် စတုရန်းအရွက်ကို ရှာရမည်။ သစ်ရွက်အမည် နမူနာကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

နည်းသား	ဩရန်း	စတုရန်း	နံသင့်သစ်ရွက်
တနင်္ဂနွေ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ဇလပ်
တနင်္လာ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	လက်ပံ
အင်္ဂါ	ကြာသပတေး	သောကြာ	မရသိမ်
ဗုဒ္ဓဟူး	သောကြာ	စနေ	သနပ်
ကြာသပတေး	စနေ	တနင်္ဂနွေ	အုန်းနံ
သောကြာ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်ကြင်း
စနေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ကန်စွန်း

နံသင့် သစ်ရွက်များ ရရှိပြီးပါက အောက်ဖော်ပြပါ ဩရန်းနှင့် စတုရန်းအခါတွေတွင် နံသင့်အရေအတွက် အတိုင်း ခြေထောက်အောက်၌ ထားပြီး နင်း၍သွားရမည်။

နည်းသား	နံသင့်အရွက်	နံသင့်အရေအတွက်	နင်းရမည့်အချိန် (နာရီ)	
			ဩရန်းအခါ	စတုရန်းအခါ
တနင်္ဂနွေ	ဇလပ်	၃+၄ = ၇	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀
တနင်္လာ	လက်ပံ	၄+၅ = ၉	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀
အင်္ဂါ	မရသိမ်	၅+၆ = ၁၁	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀
ဗုဒ္ဓဟူး	သနပ်	၆+၇ = ၁၃	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀
ကြာသပတေး	အုန်းနံ	၁+၇ = ၈	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀
သောကြာ	အင်ကြင်း	၁+၂ = ၃	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀
စနေ	ကန်စွန်း	၂+၃ = ၅	၉:၀၀-၁၀:၃၀	၃:၀၀-၄:၃၀

ဥပမာ - တနင်္ဂနွေသားဖြစ်ပါက ဇလပ်ရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း ခုနစ်ချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

တနင်္လာသားဖြစ်ပါက လက်ပံရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း ကိုးချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

အင်္ဂါသားဖြစ်ပါက မရသိမ်ရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း တစ်ဆယ်တစ်ချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်ပါက သနပ်ရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း တစ်ဆယ်သုံးချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

ကြာသပတေးသားဖြစ်ပါက အုန်းနံရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း ရှစ်ချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

သောကြာသားဖြစ်ပါက အင်ကြင်းရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း သုံးချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

စနေသားဖြစ်ပါက ကန်စွန်းရွက်ကို နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း (သို့မဟုတ်) ညနေ ၃နာရီမှ ၄နာရီအတွင်း ငါးချက်နင်းပြီး ဆောင်ရွက်ရန်။

တက္ကသိုလ် အသင်း



မန်ကျည်းတစ်ပင်လုံး ဆေးစွမ်းသုံး

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

နေပေါက်လာလျှင် မန်ကျည်းပင်မှ ရွက်ဟောင်းများ ကြွေကာ၊ ရွက်နုများ ထွက်လာကြ၏။ မန်ကျည်းရွက်သည် အလယ်ရိုးတံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆိုင်၍ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပြီး လက်နှင့် သပ်ယူလျှင် ရွက်နုများ ရလာ၏။ ရှေးပညာ ရှိများက လေးချိုးစပ်ရာတွင် မန်ကျည်းရွက်နုသပ်သလိုဟု ၍ တင်စားကာ ခိုင်းနှိုင်းကြ၏။ မန်ကျည်းသားက ပြင်းတုံ့ သည်။ တော်ရုံ ကိုင်းသေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျိုးမကျချေ။ ထို့ကြောင့် မန်ကျည်းတစ်ခု လူတစ်ဦးဟူ၍လည်း ခိုင်ခံ့မှုကို တင်စားကြ၏။ မန်ကျည်းပင်က နေရာဒေသတိုင်း၌ ဖြစ် ထွန်းသည်။ အထူးသဖြင့် အထက်အညာ ပူအိုက်ခြောက်သွေ့ သော ဒေသများ၌ ပို၍ဖြစ်ထွန်းသည်။

မန်ကျည်းပင်၊ မန်ကျည်းခေါက်၊ မန်ကျည်းပွေး၊ မန်ကျည်းရွက်၊ မန်ကျည်းသီး၊ မန်ကျည်းပွင့်များကို ကလေး လူကြီးမကျန် လူတိုင်းတွေ့မြင်သိရှိကြသည်။ လူသုံးများပြီး တောရော မြို့ပါ တွေ့မြင်နေကျဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မန်ကျည်းသည် ပဉ္စဦးပါးစလုံး သုံးရ၏။ အသီးစိမ်း သည် ချဉ်၏။ ချို၏။ ပူ၏။ သည်းခြေနှင့် သလိပ်ကို ဖြစ်စေ ၏။ လေနှင့် သွေးကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ အသီးမှည့်ကာ ဝမ်း

မီးကို တောက်စေ၏။ အနည်းငယ် ဝမ်းသက်၏။ သလိပ်နှင့် လေကို ခိုင်၏။ တချို့က မန်ကျည်းရွက်နု မရနိုင်သည့်အချိန် တွင် ကန်စွန်းရွက်ကို မန်ကျည်းသီးမှည့်အရည်ထည့်ကာ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေဟင်းများ ချက်စားကြ၏။ တချို့က မန် ကျည်းမှည့်ကို ထန်းလျက်၊ ဆားအနည်းငယ်ထည့်၍ စိပ် ထားပြီး မန်ကျည်းဖျော်ရည်သောက်ကြ၏။ များများသောက် လျှင် ဝမ်းသက်သောကြောင့် တပေါင်း၊ တန်ခူး ဝမ်းမနုနှင့် ဟု ဆိုထားကြသည်။

မန်ကျည်းသီးများ စတင်၍ ကင်းလာပြီဆိုကတည်းက မန်ကျည်းသီးအတောင့်အကင်းများ၊ မန်ကျည်းသီးအစိမ်းများ ကို ခူးယူကာ ငရုတ်သီး၊ စိမ်းစားငါးပိတို့နှင့်ရော၍ မန်ကျည်း သီးထောင်းစားကြသည်။ မှည့်လာသောအခါ အခွံများခွာကာ မန်ကျည်းမှည့်အသားများ ထုတ်ယူ၍ မန်ကျည်းမှည့်အခြေ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

လူတို့၏ ဟင်းချက်စရာ၊ ဖျော်ရည်၊ သွားရည်စာများ အမျိုးမျိုးအသုံးဝင်သည့်အပြင် မန်ကျည်း၏ ပဉ္စဦးပါးလုံးသုံး လူတို့အတွက် အသုံးဝင်လှသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အစိတ် ဆေးဖက်ဝင် အသုံးပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အစိတ်

www.burmeseclassic.com



အပိုင်းအလိုက် အသုံးပြုကြပုံနှင့် ထိုအစိတ်အပိုင်းတို့၏ ရောဂါများအတွက် အသုံးကျပုံကို ဆက်လက်ဖော်ပြသွား ပါမည်။



မန်ကျည်းပင်။ မန်ကျည်းပင်သည် ပူ၏၊ ကြေကျက်ခဲ ၏၊ ချဉ်၏၊ သည်းခြေကို ဖြစ်စေတတ်၏။ သလိပ်ကို ပွား စေ၏၊ သွေးကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ လေကို နိုင်၏။

မန်ကျည်းခေါက်။ မန်ကျည်းခေါက်၏ ပြာသည် ညောင်း ကျရောဂါ၊ ဆီးနှင့်စပ်သော ရောဂါများတွင် အသုံးပြုရသည်။ **အပွင့်။** အပွင့်သည် အနည်းငယ်ချဉ်၏။ နှုတ်ကို ပြိုစေ ၏။ ဝမ်းဗီးတောက်၏။ ကြေညက်လွယ်သည်။ လေနာ၊ သလိပ်နာ၊ ဆီးလွန်နာတို့ကို နိုင်သည်။

အသီးစိမ်း။ အသီးစိမ်းသည် အလွန်ချဉ်၏၊ ချပ်၏၊ ပူ၏၊ ဝမ်းဗီးတောက်၏။ နှုတ်ကို ပြိုစေ၏။ နှုတ်ခြေနှင့် လေသလိပ်ရောဂါတို့ကို နိုင်သည်။

အစေ့ခွံ။ အစေ့ခွံသည် သွေးဝမ်း၊ ပိတ်ဝမ်းသွားခြင်းကို ပယ်၏။

မန်ကျည်းသီးမှည့်။ အမှည့်သည် ချို၏၊ ဆီးဝမ်းကို ရွှင် စေ၏။ နှလုံးရောဂါကို သုတ်သင်တတ်၏။ ခိုင်မာတောင့် တင်းစေတတ်၏။ ဝမ်းဗီးတောက်၍ နှုတ်ကို ပြိုစေ၏။ ပူ၏၊ ခြောက်သွေ့၏။ အနာပေါက်၊ သလိပ်နာ၊ လေနာ၊ ပိုးနာ ရောဂါတို့ကို နိုင်နိုင်သည်။

မန်ကျည်းမှည့်အသစ်။ လေနှင့် သလိပ်ကို တိုးပွားစေ၏။ **မန်ကျည်းမှည့်အဟောင်း။** လေနှင့် သည်းခြေကို အကျိုး ပြု၏။

မန်ကျည်းပင်အခြောက်။ နှလုံးကို အားပေး၏။ ကြေညက် လွယ်၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ ခင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ဝိုးနာကျရောက်ခြင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သည်။

မန်ကျည်းပင်ခေါက်ပြာဆား။ ထိုပြာဆားသည် ဝမ်းဗီးနဲ့ ထိုးအောင်နာကျပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်သည်။

မန်ကျည်းဖျော်ရည်။ မန်ကျည်းဖျော်ရည်သည် ပူလောင် ခြင်းကို ပယ်တတ်၏။ သလိပ်ကို ဖြစ်ပွား၏။ နှုတ်ကို ပြို စေ၏။ လေနာကို ပယ်ဖျောက်၏။ သကြားနှင့်စပ်၍ ဖျော် သော ဖျော်ရည်သည် သလိပ်နှင့် သည်းခြေရောဂါကို နိုင် သည်။



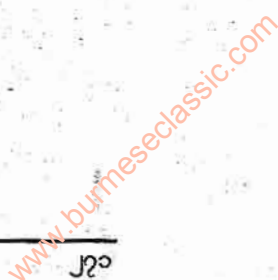
မန်ကျည်းခြစ်၊ မန်ကျည်းဆေး၊ မန်ကျည်းရွက်၊ မန်ကျည်း

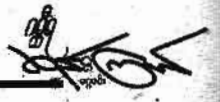
စေ့အဆန်၊ မန်ကျည်းခေါက်၊ မန်ကျည်းမှည့်၊ မန်ကျည်း အခေါက်ပြာ၊ မန်ကျည်းရွက်သတ္တုရည်တို့ဖြင့် ပျောက်ကင်း နိုင်သော ရောဂါများမှာ -

- (၁) ပိတ်ဝမ်းသွားရောဂါ၊
- (၂) သုက်ဓာတ်အားနည်းရောဂါ၊
- (၃) နှလုံးပူလောင်ခြင်းရောဂါ၊
- (၄) အတွင်းလိပ်ခေါင်းရောဂါ၊
- (၅) ခံတွင်းပျက်ရောဂါ၊
- (၆) နားကိုက်ရောဂါ၊
- (၇) ဆီးလွန်ရောဂါ၊
- (၈) အပူလွန်၍ ယားယံခြင်းရောဂါ၊
- (၉) ခြေဆိပ်ဖြေဆေး၊
- (၁၀) ခြွေးတွက်လွန်၍ ခြွေးနဲ့ဆိုခြင်း၊
- (၁၁) ဝမ်းသွား၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၊
- (၁၂) အနာပေါက်နှင့် အဆိပ်ဖြေဆေး၊
- (၁၃) ဆီးပူရောဂါ၊
- (၁၄) သွေးမြင်သရိုက်ရောဂါ၊
- (၁၅) ကိုယ်ရေဝါရောဂါ၊
- (၁၆) ကင်းဆိပ်ဖြေဆေး၊
- (၁၇) ကြွက်ဆိပ်ဖြေဆေး၊
- (၁၈) မျက်စိကိုက်ရောဂါ၊
- (၁၉) အစာမကြေရောဂါ၊
- (၂၀) ဆေးခြောက်မူးခြင်း၊
- (၂၁) အန်ခြင်း၊ လေချဉ်တက်ခြင်း၊
- (၂၂) ဝမ်းဗိုက်ထိုးအောင်နာရောဂါ၊
- (၂၃) ကာလဝမ်းရောဂါ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော မန်ကျည်းတစ်ပင်လုံး၏ အစိတ်အပိုင်းအလိုက် အသုံးပြုပုံများနှင့် ရောဂါများ ပျောက် ကင်းနိုင်မှုတို့မှာ သက်ရှိ လူသားများအားလုံးအတွက် ဆေး ဖက်ဝင်လှသည့်အပြင်၊ ဆင်များ မကျန်းမာလျှင် မန်ကျည်း မှည့်ကျွေးပါက ပျောက်ကင်းနိုင်သည့် တိရစ္ဆာန်ဆေးအဖြစ်ပါ အသုံးဝင်ပါသည်။

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)





နှလုံးသားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ယတြာ

ဆရာ အောင်မြင်မြတ် (ရွှေမိုး ငွေမိုး)

ဤယတြာချေနည်းမှာ အင်္ဂါစွာ ယတြာချေနည်းထဲက ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ နှလုံးသားရေး ရာကိစ္စတွေအတွက် အထောက်အပံ့ပြုသည်။ ယုံကြည်ဖို့ လိုပါသည်။

တွက်နည်းမှာ ရောက်ဆဲအသက်ကို တည်ကိန်းထား။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှစ်ပါး (၂)ဂဏန်းရေး။ ခုနစ်နေ့နံ (၇)နဲ့ စား။ အကြွင်းရလျှင် အင်္ဂါစွာတိုင်ထူ။

နှလုံးသားရေးရာနေရာမှ ပြုစပ်အတိုင်း ပန်းအညွန့်ကို မွေးနေ့က စပြီး ဘုရားမှာ လှူပါ။ တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လှူပါ။

ဥပမာ - အသက် (၂၆)နှစ်ဆိုပါလျှင် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် (၂)ပါးရောတော့ (၂၈) ရသည်။ ထို (၂၈)ကို (၇)နှင့် စားပါက (၀)ကြွင်းမည်။ (၀)ကို တိုင်ထူ။

အုန်းညွန့်လှူရန်ဖြစ်သည်။
တစ်ညွန့်လှူလျှင် ရပါသည်။
အောက်တွင် အခြားတိုင်များကို ဖော်ပြပေးပါမည်။
အကြွင်းအလိုက် ယတြာချေသွားပါက အိမ်ထောင်ရေး သောကများ တဖြည်းဖြည်းပြေပျောက်ပါလိမ့်မည်။

- * ၀-ကြွင်းလျှင် အုန်းညွန့်
- * ၁-ကြွင်းလျှင် ကံကော်ညွန့်
- * ၂-ကြွင်းလျှင် ဆီးညွန့်
- * ၃-ကြွင်းလျှင် ရွက်လှ
- * ၄-ကြွင်းလျှင် မေမြို့ပန်း
- * ၅-ကြွင်းလျှင် သပြေ
- * ၆-ကြွင်းလျှင် နင်းဆီ
- ရှင်းပြီထင်ပါသည်။

ဆရာ အောင်မြင်မြတ် (ရွှေမိုး ငွေမိုး)

၄	
၁	လှူရန် (နှလုံးသားရေးရာ)
၅	တိုင်စဉ်
၀	
၃	
၆	
၂	



၂၀၁၆ - ဖေဖော်ဝါရီလ ခုနစ်နေ့သားသမီးများအတွက်

စားစရာ ဂမ္ဘီရ ကံကြမ္မာဟောကိန်း

သဘာဝဓမ္မ ဆရာသက်

၁ - ဂဏန်းသမားများ

FOUR OF WANDS



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်ထွက်မဆို ၁ရက်၊ ၁၀ရက်၊ ၁၉ရက်၊ ၂၈ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၁-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

တစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလထဲမှာ ကတိပေးမိရင် ကတိမပျက်အောင် ဂရုစိုက်ပါ။ စကားအပြောအဆို မမောက်မာမိအောင် ဆင်ခြင်ပါ။ လူကြီးသူမတွေက ချီးမြှင့်မြှောက်စားတာ ခံရမယ်။ အသိဉာဏ်ပညာတွေ ပွင့်လင်းနေမယ်။ ငွေကိစ္စ အဖုအထစ်ဖြစ်တာလေးတွေ၊ တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုနဲ့ စိတ်ဖိစီးရတာမျိုးလေးတွေတော့ ကြုံရတတ်တယ်။ သတင်းကောင်း တချို့လည်း ကြားရမယ်။ အိမ်တွင်းရေး အချစ်ရေးမှာ နည်းနည်းစိတ်ဖိစီးရမယ်။ စိတ်ရှည် သည်းခံလိုက်ပါ။ ပြန်ပြီး ပြေလည်သွားပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ■ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို ကျကျနန ဖူးမြော်ကြည့်ညို့လိုက်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ■ (၄ ၊ ၈) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၂ - ဂဏန်းသမားများ

THE HANGED MAN



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်ထွက်မဆို ၂ရက်၊ ၁၁ရက်၊ ၂၀ရက်၊ ၂၉ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၂-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

နှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် သင်က အဖြူဆိုရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက အမည်းလို၊ ပြောပြီး ဆန်းကျင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါတွေက သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူး။ ခံယူချက်အမြင်လေးတွေ နည်းနည်းလွဲနေကြတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ စိတ်ကို လျော့ချထားလိုက်ပါ။ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေမယ်။ ဒီလထဲမှာ ငွေဝင်ပြီး အဖတ်မတင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေအဆင်ပြေမယ်။ ကံညံ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲချော်မှုလေးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေလိုက်တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ■ ထီးနီ (၁၀)လက်ကို စနေထောင့်မှာ လှူပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ။ အထူးအခက်အခဲတစ်ခုခုရှိရင် (၁၂)ကောင် လွှတ်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ■ (၇ ၊ ၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၃ရက်၊ ၁၂ရက်၊ ၂၁ရက်၊ ၃၀ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၃-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။



သုံးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလက စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ဆက်တိုက်ကြမယ် လပါ။ ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့ နေရာလေးတွေကို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပဲ သွားလာလုပ်ရားဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ အကြီးအကဲတွေက မျက်နှာ သာပေးတာကို အထူးခံရတတ်ချိန်ပါ။ အလုပ်အကိုင်အတွက်ရေး၊ မိသားစု အတွက်ပါ တိုးတက်မှု အခွင့်ထူးတချို့ ရရှိမယ်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေကြား ကပဲ တိုးတက်မယ်။ ငွေလည်း ဝင်မယ်။ ခြေထောက်တော့ ကိုက်တတ် တယ်။ တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ကြုံလာပါပြီ။ အချစ်ရေးမှာ ဖြစ်စေ၊ အလုပ်မှာ ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဗွီဟဖြစ်စရာမျိုးတွေ ကြုံလာရင် ပြတ်သားလိုက်ပါ။
ယတြာ။ ။ သွားရင်းလာရင်း ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို ခရီးစဉ် ကုသိုလ်ပြုပါ။ အလုပ်အတွက် သရဏဂုံ ပွားထုံပါ။
ထိကစစ်ချန်။ ။ (၆ ၊ ၁) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၄ရက်၊ ၁၃ရက်၊ ၂၂ရက်၊ ၃၁ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၄-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။



လေးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ယခင်ကထက်ပိုပြီး ကိုယ် ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမ်းပါ။ မျက်စိအောင့်တတ်တယ်။ ငွေအခက်အခဲ နည်းနည်းကြုံမယ်။ ဒါပေမယ့် မုချ ပြေလည်သွားမယ်။ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးထားပြီး အစစအရာရာ ယခင်ကထက် စိတ်ရှည် သည်းခံသင့်တဲ့ အချိန်။ မိသားစုထဲမှာ ကြည်နူးစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရတတ် တယ်။ ဒီလိုထဲမှာ အကြီးအကဲက ငြိငြင်တာ၊ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး ပြန်ပဲ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။
ယတြာ။ ။ ဘုရားမှာ မန်းအမြဲ (၅)ပွင့်လှူပြီး ပစ္စန်းအကုန် (၁၀)ခေါက် ရွတ်ဆို ပူဇော်ပါ။
ထိကစစ်ချန်။ ။ (၅ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။



၅-ဂဏန်းသမားများ

THE CHARIOT



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၅ရက်၊ ၁၄ရက်၊ ၂၃ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၅-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ငါးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလက စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ဆက်တိုက်ကြမယ်လို့ ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့ နေရာလေးတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာလှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ အကြီးအကဲတွေက မျက်နှာသာပေးတာကို အထူးခံရတာတိုင်းပါ။ အလုပ်အကိုင်အတွက် ရော၊ မိသားစုအတွက်ပါ တိုးတက်မှု အခွင့်အလမ်းတွေရရှိမယ်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေကြားကပဲ တိုးတက်မယ်။ ငွေလည်း ဝင်မယ်။ ခြေထောက်တော့ ကိုက်တတ်တယ်။ တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ကြုံလာပါပြီ။ အချစ်ရေးမှာ ဖြစ်စေ၊ အလုပ်မှာ ဖြစ်စေ စိတ်ဗွီဟဖြစ်စရာ မျိုးတွေ ကြုံလာရင် ပြတ်သားလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ သွားရင်းထားရင်း ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို ခရီးစရိတ် ကုသိုလ်ပြုပါ။ အလုပ်အတွက် သရဏဂုံ ပွားထိုပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၆ ၊ ၁) ဂဏန်းတွေ ထာဘိကောင်းနေပါတယ်။

၆-ဂဏန်းသမားများ

JUSTICE



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၆ရက်၊ ၁၅ရက်၊ ၂၄ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၆-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခြောက်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် သင့်ကိုယ်သင် ဦးစွာ အဆုံးအမပြုရမယ့် အချိန်ပါ။ ပြုပြင်ရမယ့် အချိန်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စ၊ ငွေကိစ္စ၊ ခရီးကိစ္စတွေ တိုးတက်မယ်။ အဆင်ပြေမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ စကားအကြီးအကျယ်များရတတ်တယ်။ သူများကိစ္စ ဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ နေ့တတ်အောင် နေပါ။ ငွေက အထူးပွင့်လန်းနေ တဲ့ လဖြစ်တယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ထိကံစမ်းထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ အလှူအတန်းနှစ်ခုပြုနိုင်မယ်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမယ်။ ဒီလထဲမှာ တာဝန်နစ်ခက် တွဲပြီး ယူရတတ်ပါသေးတယ်။

ယတြာ။ ။ နံနက်အိပ်ယာထ မျက်နှာသစ်ချိန်မှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ကျကျ နံနက်ပွားချီး မျက်နှာသစ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁ ၊ ၂) ဂဏန်းတွေ ထာဘိကောင်းနေပါတယ်။

၇-ဂဏန်းသမားများ

THE SEA

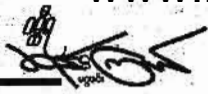


မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၇ရက်၊ ၁၆ရက်၊ ၂၅ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၇-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခုနစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ ပြောဆိုလုပ် ကိုင်မှ အဆင်ပြေတတ်ချိန်ပါ။ သွားနာတတ်တယ်။ သွေးအားနည်းတတ်တယ်။ ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်မယ်။ ဒီလထဲမှာ သင်ကို တမင်မြှောက်ပင်ပြောဆိုမယ် လူတချို့နဲ့ တွေ့ရတတ် တယ်။ လူမှုရေးအရှင် အထွေးတချို့လည်း ကြုံတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမယ်။ အချစ်ရေး သာယာမယ်။ မိသားစုကိစ္စတွေ အိုကေ ဖိုပြေနေမယ်။ ဘာအခက်အခဲရှိရှိ အားလုံး ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ မမှတ်မသန် ယုံကြည်ထားလိုက်ပေတော့။

ယတြာ။ ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေ ထာဘိကောင်းနေပါတယ်။



မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၈ရက်၊ ၁၇ရက်၊ ၂၆ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၈-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

၈-ဂဏန်းသမားများ

FOUR OF SWORDS



ရှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလမှာ ကတိပေးမိရင် ကတိမပျက်အောင် ဂရုစိုက်ပါ။ စကားအပြောအဆို မမောက်မာမိအောင် ဆင်ခြင်ပါ။ လူကြီးသူမတွေထဲ ချီမြှင့်မြှောက်စားတာ ခံရမယ်။ အသိဉာဏ်ပညာတွေ ပွင့်လင်းနေမယ်။ ငွေတိစ္ဆာ အဖုအထစ်ဖြစ်တာလေးတွေ၊ တခြား အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ စိတ်ဖိစီးရတာမျိုးလေး တွေတော့ ကြုံရတတ်တယ်။ သတင်းကောင်းတချို့လည်း ကြားရမယ်။ အိမ်တွင်း ရေး၊ အချစ်ရေးမှာ နည်းနည်း စိတ်ဖိစီးရမယ်။ စိတ်ရှည် သည်းခံလိုက်ပါ။ ပြန်ပြီး ပြေလည်သွားပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ■ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို ကျကျနန ဖူးမြော် ကြည်ညို လိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ■ (၄ ၊ ၈) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၉ရက်၊ ၁၈ရက်၊ ၂၇ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၉-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။



၉-ဂဏန်းသမားများ

THE EMPRESS



ကိုးဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ယခင်ကထက် ပိုပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် ဖွေးပါ။ မျက်စိအောင်တတ်တယ်။ ငွေအခက်အခဲ နည်းနည်းကြုံမယ်။ ခါပေမယ့် မုချ ပြေလည်သွားမယ်။ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး အစစအရာရာ ယခင်ကထက် စိတ်ရှည် သည်းခံသင့်တဲ့အချိန်။ မိသားစုထဲမှာ ကြည်နူးစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရတတ်တယ်။ ဒီလထဲမှာ အကြီးအကဲက ငြိငြိတာ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ခါပေမယ့် အားလုံး ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။

ယတြာ။ ■ ဘုရားမှာ ပန်းအဖြူ (၅)ပွင့်လှူပြီး ပစ္စာနံအကျဉ်းထို (၁၀)ခေါက် ပူဇော်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ■ (၅ ၊ ၇) ဂဏန်းတွေလာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

နုလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

သဘာဝဓမ္မ နိဗ္ဗာန်သင်

(၇နံ၊ ၀၉ ၇၆ ၇၉၃၄၇၀၀)